

ஸ்ரீ:



நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி

எட்டு - ஒன்பது - பத்து பத்துகள்

ஆரூயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி சப்தார்த்தம்,
த்ரமிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்னாவளி

பரிசோதகர் :

ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் சிரோமணி,
ஆடூர் ஆஸூரி மாதவாசார்யன்

Published with Financial Assistance of the
Ministry of Human Resource Development
Department of Education
Government of India.

by K. R. PADMANABHAN, I.R.A.S. (Retd.)

on behalf of

Srirangam Srimad Andavan Ashramam.

Copies : 1000]

1991

[விலை ரூ. 92/-

Printed at :

Elango Achukoodam,
166, R. H. Road, Mylapore, Madras - 4.
Phone : 74121

PREFATORY NOTE TO VOL. III & IV

श्रीमते श्रीरंगरामानुजमहादेशिकाय नमः श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

As stated in the prefatory note to Vols. I & II, this is a commentary on Nammalvar's Thiruvaimozhi which contains the essence of the teachings in the Upanishads. The commentator, Sri Vedanta Ramanuja Mahadesika (alias Sakshath Swami-meaning the self same great Ramanujacharya) has interpreted the Azhwar strictly according to the concepts of Ramanuja spelt in his Sri Bhashya and Gita Bhashya for which he relied to a great extent on Nammalvar's works. This contains also the sanskrit verses rendered by Sri Vedanta Desika, the greatest exponent of Visishtadwaita after Ramanuja, viz. Dramidopanishad Tatparya Ratnavali which bring out the purport of Azhwar's works and the qualities of the Lord referred to in each one of the thousand stanzas. Sri Sakshath Swamy has subscribed explanations to these verses of Sri Vedanta Desika also.

2. Thanks are due to Vidwan Adoor Madhavacharya and the late Sri P. S. Ramanujacharya for seeing through part of Vol. III, Sri V. Srivatsankacharya Swamy, Vice-Principal, Sanskrit College, Mylapore, for arranging for the transcription and reviewing the matter, Sri S. S. Rangan (Sriomani) for reading the proofs, requiring extra care and intimate knowledge of the work. I am grateful to Dr. Rajagopalan of D. T. E. A., New Delhi, Sri V. D. S. Varadan, Joint Director, Cost Accounts, Sri T. R. Srinivasan Madras-30 and Dr. P. Vedavalli, New Delhi, for helping in the transcription. Thanks are specially due to Sri Kumaravadi S. Varadachariar, Secretary, Sri Visishtadvaita Pracharini Sabha, Madras 4, for the great pains he had taken to coordinate the transcription, proof-reading, supply of paper, chasing the press and managing to complete the work despite periodical financial and other constraints.

3. Thanks are due to the Ministry of Human Resources Development, Govt. of India for the financial assistance extended by them.

4. My respects to Srimad Andavan Sri Vedanta Ramanuja Mahadesikan at whose command this work was undertaken and Sri Rangaramanuja Mahadesika with whose blessings this work has been completed.

K. R. PADMANABHAN, I.R.A.S. (Retd.)

ஸ்ரீ :



ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகள்
(திருக்குடந்தை)
பங்குனி - புஷ்யம்

ஸ்ரீ :



ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன்
ஸ்ரீரங்க ராமானுஜ மஹா தேசிகன்
(ஸ்ரீமுஷ்ணம்)
வைகாசி - திருவாதிரை

ஸ்ரீ:



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி

(எட்டாம் பத்து)

மூலம்

தேவிமார் ஆவார் திருமகள், பூமி; ஏவமற் றமரராட் செய்வார்
மேவிய உலகம் மூன்றவை யாட்சி; வேண்டுவேன் திருவம்நின் னுருவம்
பாடியேன் றன்னை யடுகின்ற கமலக் கண்ணதோர் பவளவாய் மணியே!
ஆவியே! அமுதே! அலைகடல் கடைந்த அப்பனே! காணுமா றருளாய். (1)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

ஆரூயிரப்படி

(தேவிமாராவார்) கீழில் திருவாய்மொழியிலே மனாரயித்தபடி
பெருமையாலே அயந்தமவசந்ராய் எம்பெருமானுடைய ஶாஸிதவாஸ்யாதி-

இருபத்து நாலாயிரப்படி

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानं शिववि श्रीमद्वेदान्त रामानुज महादेशिकाय नमः
अशरणजनवन्धो रङ्गभर्तुर्यतीन्दोरनुपमगुणसिन्धोरङ्घ्रियुग्मे गुरोर्मे ।
अपि रुचिलवभाजामाचरेयं जनानामनुपवि परिचर्यामन्वहं प्रेमवयाम् ॥

எட்டாம் பத்து

தாம் மனாரயித்தபடியே ச்ஸ்லேவிக்கலாம்படி திருவாறன் விளையிலே
அவன் எழுந்தருளியிருக்கக் காணுமாறு அருளாயென்றிவர் இத்திரு

சப்தார்த்தம்

தேவிமாராவார் - உனக்கநுரூப ஶஹிதிகளாயிருப்பார். திருமகள்
பூமி - ஶ்ரீதேவியும் ஶூமிப்பிராட்டியும், ததிஜ்ஜிதபராதிநனாய்க்கொண்டு நீ காய்ம்
செய்யும்படி உனக்கு வல்லகளாயிருப்பார் ஶ்ரீஶூமிகள். இப்படி ந க ஶி-

ஆ. னாய், ஆத்மபரிவாணாய்மாக இச்சாநுபுவிசுஹாய், சுவ சௌந்ரய் ஹதாசேஷ மனௌநயந-
கமலதலாயத் லௌநய், அத்யுஜ்ஜவல் வித்ரும சமௌநவதனய், நௌரத்ந சதூசதீவ்யரூப
ய், ஂனக்ரு தாரகய், ஡ௌய்யய், ஡்ரணதஜந சமீஹித நி஡்த்நைக்ஸ்வ஡ாவநய்
இருந்த உன்னைக் காணுமாதருளாயென்கிறார். (1)

இ. சீலத்வத்தைச் சொல்லி இப்படி அநிஃதேவ்யஸகத்வம் தனக்ரு சுவ஡ாவமௌலயம்
இஃதே஡்ர஡்யநிஃதநிவ்ர்த்திகளெல்லாம் ஡க்தச்சு஡்நாநுபுவிசுஹாயே சேய்தருளுமென்னு
மிடத்தை இப்பத்திலேயருளிச் சேய்கிறாரென்று கீழ்ப்பத்தோடே இப்
பத்துக்ரு சங்ரதீயம் சூத்ரீயாகிறது. இவ்஡ய்த்தை "அதானிஃதே ஡ுசா.....
சதே" ஂன்று ஡ாசாரீயர் அருளிச் சேய்தார்.

முதற் பாட்டு

஡ூமி இத்யந்தத்திற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்சேய்கிறார் (லக்ஷமீத்யாடியால்).
ஂவமற்ற மரராட் சேய்வார் ஂன்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் சேய்கிறார்
(சேஷேத்யாடியால்). உகலமுன்றவை யாட்சி ஂன்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
சேய்கிறார் (நிஷிலேத்யாடியால்). ஡ாவியேன்றன்னையடுகின்ற கமலக்
கண்ண தென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்சேய்கிறார் (ஸ்வசௌந்ரயேத்யாடியால்).
ஆவியேயென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் சேய்கிறார் (ஂனக்ரு தாரகய்
யென்று). அமுதேயென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்சேய்கிறார் (஡ௌய்ய
யென்று). அலைகடல் கடைந்தவப்பனே யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்
அருளிச்சேய்கிறார் (஡்ரணதேத்யாடியால்). (1)

ச. நின்ற ஂன்றபடி. கமலக்கண்ண துகமல-சதூசநயநங்களை யுடைத்தான.
கண்ணையுடைத்தானது, கண்ணது. இது மணிக்ரு விசேஷம். ஂர்
஡வளவாய் - விஸக்ஷ஡்வா஡ா஡ரமௌநவாய் - அ஡ரம், அத்யுஜ்ஜவல் ஡்வா஡
சதூசா஡ர-
சாலியான ஂன்றபடி. மணியே-நௌரத்நமே, ஂரு நௌரத்ந மௌநது கமல-
விஸக்ஷமௌய் ஡்வா஡சதூசா஡ரசாலியாயிருந்தாப் ஡ோலே இருக்கிறவனே
ஂன்றபடி. ஆவியே - ஡்ரணனே, விஸ்லேபித்தால் ஂனக்ரு ஜீவிக்கப் ஡ோகாத
படி இருக்கிறவனே ஂன்கிறபடி. ஂரு வாயு விசேஷமன்று இவருக்ரு ஡்ரணன்,
நாச்சிமாரோடும் வி஡ூதியோடும் கூடி அழகிய கண்ணும் வாயும் வடிவு
மாயாயிற்றிவருடைய ஡்ரணிருப்பது. அமுதே - நிரதிசய ஡ௌய்யனே,
தாரகமௌந ஡்ரணமௌநமாய் ஡ௌய்யவஸ்து ஡ுறம்பே தேட வேண்டியிராதே ஡ௌய்யமும்
நீயேயாருக்கிறவனே ஂன்றபடி, - அலை - தேவாஸுரர்களாலே கடைந்து
தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி அலையாகிற்கிற, கடல்-சமுத்ரத்தைக் கடைந்த
- ஡தநம் ஡ண்ணிக்கொடுத்தவனான, அப்பனே - மஹோகாரகனே. ஡்ரயஜநா-
ந்ர ஡்ரருக்ரு அக்ஷயங்களைச் சேய்தாகிலும் ஡்ர஡்ரிக்ருமவனே ஂன்றபடி.
காணுமாத்ர - உன்னை நான் கண்ணாலே கண்டநு஡ிவிக்ரும் படி, அரு
ளாய் - நீ க்ரு ஡ண்ணவேணும். அவர்களுக்ருப் ஡ோலெனக்ருக் கடல்
கடைய வேண்டா. அவ்வடிவைக்காட்ட அமையும், ஡்ர஡்யமும் ஡்ர஡்யமும்
நீயே ஂன்றிருப்பாருக்கிவ்வளவும் சேய்யலாகாதோ ஂன்று கருத்து. (1)

மு. 'காணுமாறருளாய்' என்றென்றே கலங்கிக் கண்ணீர் அலமர வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம் பேணி, நின் பெயரே பிதற்றுமாறருளெனக்கு; அந்தோ!
காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணா! தொண்டனேன் கற்பகக் கனியே!
பேணுவார் அமுதே! பெரியதன் புனல்கும் பெருநிலம் எடுத்தபேராளா! (2)

ஆ. (காணுமாறருளாய்) இப்படிக்காணுமாறருளாயென்றென்றே கலங்கிக் கண்ணீர் களமற வினையேன் இதன்(இதற்கு)மேல் இல்லையென்னும்படியாசைப்பட்டாலும் உன் திருநாமங்களையே சொல்லிக் கூப்பிடப்பெறுமிதுவோ எனக்கருளுமருள். இங்ஙனன்றிக்கே காணுமாறருளாய். காணவேணுமோ என்னில், காணவேணுமென்று அபேஷித்தாருக்கு சக-வர்த்தித் திருமகனாயும் சீவசுதேவர் திருமகனாயும் வந்து திருஅவதாரம்

இரண்டாம் பாட்டு

இ. பேணுமாறெல்லாம் பேணியென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (இதற்குமேலியாடியால்). நின் பெயர் பிதற்றுமாறருளெனக் கென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (உன் திருநாமங்களையேயுத்தியாடியால்). उत्तरार्धத்தில் விசேஷங்களுக்குப் பயோஜனமெதென்ன அவற்றிற்குப் பயோஜனம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (காணவேணுமோ என்று). காகுத்தா கண்ணையென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (காணவேணுமென்று அபேஷித்தவர்க்குத்தியாடியால்). தொண்டனேன் கற்பகக்

ச. காணுமாறருளாய் என்றென்றே - உன்னை நான் காணும்படி சூழ் பண்ணியருளவேணுமென்றலற்றியலற்றியே, கலங்கி-சோடித்து, கண்ணீர்கள் - நேரலங்கள், அலமர - ஷாகுலங்களாய் பவதிக்க, வினையேன் - உன்னைக் காணப்பெறுதபடி யாபங்களையுடையவனான நான். பேணுமாறெல்லாம் பேணி - ஆசைப்படும்படி யெல்லாமாசைப்பட்டு, பேணுகை - ஆசைப்படுகை, அர்த்தமும் தூதுவிட்டும் ஶரணம் புகுந்தும் சோடித்துக் கிடந்தும் இப்படி பஹுபகாரமாக வாசைப்பட்டென்றபடி. நின் பெயரே பிதற்றுமாறு-பின்னையும் காணப்பெறுமையாலே யுன் திருநாமங்களையே அலற்றும்படியே, பெயர்-நாமம், பிதற்றுகை-அலற்றுகை, பிதற்றுமாறு என்றது காசுதீரம். எனக்கருள் என்று மாறி அந்நியப்பது. எனக்கு - அந்நியஸரணனை எனக்கு, அருள் - நீ பண்ணும் சூழ், உன்னைக் காணப்பெறுதே நான் வலிப்பட்டலற்றுகையேயோ நீ யெனக்குப் பண்ணும் சூழ்யென்று சமூகம். அந்தோ - அய்யோ! இது விஷாதி. காகுத்தா - காகுத்ய, அதிகருடைய சவபிஷிதங்களும் கிடைக்கும் ககூத்யவந்தத்திலே

மூ. எடுத்தபே ராளன் நந்தகோ பன்றன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனே! அசோதைக்
கடுத்தபே ரின்பக் குலஇளங் களிநே! அடியனேன் பெரியஅம் மாளே!
கடுத்தபோர் அவுணன் உடலிரு பிளவாக் கையகி ராண்டஎங் கடலே!
அடுத்தோர் உருவாய் இன்றுநீ வாராய்-எங்ஙனம் தேறுவர் உமரே? (3)

ஆ. பண்ணியன்றோ உன்னைக்காட்டிக் கொடுத்தருளிற்று. நெஞ்சாலே
அனுபவிக்கலாம்படி உன்னையெனக்கு ஸோமமாகத் தந்தருளின பரமோதார
னல்லையோ? மற்றுமாசைப்பட்டாரெல்லாருக்கும் உன்னை ஸோமமாகக்
கொடுக்குமவனல்லையோ? மஹாவான்நிமனமான ஜகத்தையெடுத்து ரகித்
தருளின பரமகாணிகனல்லையோ? காணுமாறருளா யென்கிறார். (2)

(எடுத்த) அயலே நிதி எடுத்தாப்போலே எடுத்து அனுபவிக்கலாம்படி
சுரிநந்ரோபர்க்கும் யசுதீப் பிர்ரட்டிக்கும் பரமசுலபனாய் சூரிபுரூத பரிசு சமய-

இ. கனியே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நெஞ்சாலே இயாதி
யால்). ப்ரணுவாரமுதே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மற்றும்
இயாதியால்). பெரிய இயாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (மஹாவீயாதி
யால்). (2)

மூன்றும் பாட்டு

எடுத்த இயாதிக்களிநேஇயந்தத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்.
(அயலேஇயாதியால்). அடுத்ததோருருவாயென்கிறவிடத்திலே அய்ஸிதாய்த்தை

ச. பிறந்தவனே யென்றபடி. கண்ணு - சூன, பெண் பிறந்தாரும் கலந்து
அனுபவிக்கும்படி. அயந்தசுலபனான சூனாய்ப் பிறந்தவனே யென்றபடி.
தொண்டனேன் கற்பக-சுபலனான என்னுடைய கல்கமே, தொண்டன் -
சுபலன், இயசுதீத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும் போது தொண்
டனேன் என்று சூமாயிருக்கும், சூதாதி விஷயங்கனிலே சுபலனாய்த்திரி
கிற எனக்கும் கூட சனஸ்ஸாலே அனுபவிக்கும்படி உன்னைத் தந்தவனே
யென்றபடி. கனியே - பழமே, எனக்குப் ஸோமனானவனே யென்றபடி.
ப்ரணுவாரமுதே - உன்னை ஆசைப்பட்டாருக்கு நிரதிசயஸோமனானவனே,
பெரிய - அதிவிசுலமான சூலியவ்யாசுமான வென்றபடி. தன் - சூதகமான
சூத மாகையாலே சூய்கிரணஸுப்யில்லாமையாலே அயந்தசூதகமான வென்ற
படி. புனல் - சூதாந் வலத்தாலே, சூழ் - வ்யாசுமான, பெருநிலம் -
மஹாபூமிவியை, எடுத்த - சூதரித்தவனான, ப்ரோனா - மஹாபூசனே, காணு
மாறு - உன்னை நான் காணும்படி, அருளாய் - சூப பண்ணவேணும். (2)

ஆ. सम्भूतனாய் तद्विरोध्यसुरनिरसनोचित श्रीनृसिंहरूपनாய் நகராங்குரகோடிக்விதாரித தத்-
 ஜான்தரனாய் தத்விதாரணஹேதுமூத நிரவதிகாஸ்திதவாஸ்தஸ்ய மஹோதயிபாயிருந்து வைத்து
 ஆஸ்திதனானவெனக்கரியையாயின்று நீ வருகிறிலை, வாராதொழிந்தால்
 உன்னுடைய ஆஸ்திதவாஸ்தஸ்யகுணைகடாரகரான ஆஸ்திதஜனங்கனெங்ஙனே
 தரிக்஑ும்படியென்கிருர். (3)

இ. யருளிச் செய்கிருர் (சுரிபுரூத்யாடியால்) அடுத்ததோருருவாயென்
 கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிருர். (தத்விதாதித்யாடியால்) அடுத்த இத்யாதி
 உகிராண்ட இத்யந்தத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிருர் (நகரேத்யாடியால்),
 எங்கடலேயென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிருர் (தத்விதாரணேத்யாடியால்),
 அடியனேன் பெரிய என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிருர் (ஆஸ்தித
 னான வெனக்கு இத்யாடியால்). எங்ஙனந்தேறுவருமரென்கிறதற்குத்
 தாத்யம் அருளிச் செய்கிருர் (வாராதொழிந்தால் இத்யாடியால்). (3)

ச. எடுத்த - அயத்னமாக நிதி எடுத்தாப்போலே உன்னைக் கண்டெடுத்த
 வரான, பேராளன் - மஹாபுரூபரான, பாஸ்யாதிகரான வென்றபடி. நந்த
 கோபன் தன் - சூரிநந்தகோபருடைய, இன் - நிரதிசயமோஸ்யமான, உயிர் - பூரண
 னான, சிறுவனே - வாலகனே, அசோதைக்கு- யசோதேப்பிராட்டிக்கு, அடுத்த-
 அயத்னமாகக்கிட்டின, அயத்னமாக லக்ஷமானவென்றபடி. இது களிறுக்கு
 விசேஷம். பேரின்பம் - மஹானந்தாவஹமான, இதுவும் களிறுக்கு விசேஷம்.
 குலவிளங்களிதே - குலத்துக்கு இளங்களிறுனவனே, களிறு - ரஜம்,
 கோபகுலத்திற்கு வாலகம் போலே மதமுதிதமுங்ங்மீரனானவனே! யென்றபடி.
 அடுத்தது - உசிதமான, அடுத்தது - உசிதம், வஜ்ரகோடிக்விதாரிதஹிரண்யாசுரதேஹ-
 விதாரணானுபூமுமானவென்றபடி. ஒருருவாய் - லோகவிலக்ஷணவி஑்ரஹாய், அத்ய-
 த்மூத சூரிந்ரஹிவி஑்ரஹயுக்தனானவென்றபடி. போர் - யுத்தத்திலே, கடுத்த-கண்டிதி
 யையுடையவனான, அவுணன் - ஹிரண்யனுடைய, உடல் - சரீரமானது,
 இருபிளவா - இரண்டு பிளவாக இரண்டு பா஑மாம்படியாகவென்றபடி.
 கையுதிர் - கரணங்களை, ஆண்ட - ஆண்டவனான, நியமித்தவனான
 வென்றபடி. நகங்களை வ்யாபரித்தவனான வென்கை. எங்கடலே - எங்க
 னுடை சமுத்திரமே, ஆஸ்திதவாஸ்தஸ்யஜலநிதியானவனே யென்றபடி. அடிய
 னேன் - தாசனானவெனக்கு, பெரிய - பெரியவனான, எட்ட வொண்ணாத
 இஷ்வரனான வென்றபடி. அம்மானே - சுவாமிந், இன்று நீ வாராய் -
 எனக்கிப்படி அபத்து நடவா நிற்கிற விப்போதும் வருகிருயில்லை, உமர்
 - உன்னுடையவர், உன்னுடைய குணங்களையே ஜீவனமாகவுடையவர்க
 னென்றபடி. எங்ஙனம் தேறுவர் - எப்படி விஸ்திப்பர்கள், தேறுகை -
 விஸ்திசிக்கை. ஆஸ்திரெல்லாருமுன்னை விஸ்திசிக்கைக்காக நீ என்னை அபேஷித்
 செய்ய வேணுமென்று கருத்து. (3)

மு. உமருகந்துகந்த உருவம்நின் னுருவம் ஆகி, உன் றனக்கன்பரானார்
அவர் உகந் தமர்ந்த செய்கையுன் மாயை; அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் னினையேன்
அமரது பண்ணி, அகலிடம் புடைசூழ் அடுபடை அவித்த அம் மானே!
அமரர்தம் அமுதே! அசுரர்கள் நஞ்சே! என்னுடை ஆருயி ரேயோ! (4)

ஆ. (உமருகந்து) ஆஸ்திவிरोधिनिरसनैकस्वभावஞாய் ஆஸ்திபரமபோய்ஞாய்,
ஆஸ்திவிरोधिनाशकत्वैकस्वरूपஞாய் எனக்கு ஧ாரகனாயிருந்த உன்னுடைய
ஆஸ்திच्छाधीनदिव्यावतारदिव्यचेष्टितस्वरूपமான ஆஸ்திवात्सल्य குணமொன்றுமே

நாலாம் பாட்டு

இ. तृतीयपादத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்தித்தியாடியால்). அம
ரர்தம்முதே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்திபரமபோய்ஞ
யென்று). அசுரர்களுஞ்சேயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(ஆஸ்திவிरोधि नाशकत्वैत्याடியால்). என்னுடையாருயிரென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (எனக்குத்தியாடியால்) உமருகந்தத்தியாதி செய்கை
इत्यन्तத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்திच्छाधीनैत्याடியால்). அதில்
दिव्यचेष्टितशब्दத்தாலே செய்கையுன்மாயை யென்கிறதற்குத் தாப்யம்

ச. அமரது வென்கிற வித்தை அது அமர் என்று மாறி அந்நயிப்பது.
அது - அந்த ப்ரசிद्धமான, அமர் - யுத்ததைப் பண்ணி, தூத்யசாரவ்யாதிமுக்த
தாலேயுண்டாக்கி, இதுக்கு அவித்த என்கிறத் தோடே அந்நயம், அகலி
டம் புடை - விஸ்திரீயான பூமியினுடைய ப்ரிசர் மெங்கும், இடம் - பூமி,
புடை - ப்ரிசர்ம், சூழ் - வ்யாப்தமான, அடு - ஹிசகஸ்வபாவமான, அடுகை -
ஹிசிக்கை, படை - சைனைய, பாரதசைனைய யென்றபடி. அவித்த - நசிப்
பித்தவனான, அவித்தல் - நசிப்பித்தல், அம்மானே - சுவாமிந், அமரர்
தம் - அமரர்களுக்கு, தீவப்ரகூதியான ஆஸ்திர்க்கென்றபடி. தம்மென்று
स्वास्थ्यनुपयोगம், அமுதே - அமृतமே, நிரதிசயபோய்நீனே என்றபடி. அசுரர்
கள் நஞ்சே - அசுரர்களுக்கு நஞ்சானவனே. ஆசுரப்ரகூதிகளான ஆஸ்தி-
விरोधिकளுக்கு நாசகத்வஸ்வபாவனானவனேயென்றபடி. அசுரர்கள் நஞ்சே
யென்றவிடத்திலே ङकारात्परे नकारे णकार उभयोरेकादेशः, என்னுடை -
என்னுடைய, ஆர் - வ்யாப்தமான, உயிரே - ஆத்மாவே, எனக்கு சதா ஧ாரக
னே என்றபடி, அதாவது ஆஸ்திர்க்கு அமृतமாய் ஆஸ்திவிरोधिकளுக்கு
நாசகனாயிருக்கின்ற விவ்அகாரங்களைக் காட்டி என்னை ஧ரிப்பித்தவ
னே! என்கை. ஓ! என்றது அவனைக் காணுமையாலே வந்த விபாடா-
திசயதோகம். உமர் - உன்னுடையவர்கள். த்வாஸ்திரென்றபடி. உகந்

ஆ. யெனக்கு ஧ாரகம். நீ வாராமையாலே அதுவுமென்னுடைய பாபத் தாலே பொய்யோவென்று ஶ்கியா நின்றேனென்கிறார். (4)

இ. சொல்லிற்றாயிற்று. இதில் ஈலிதாந்தையருளிச் செய்கிறார் (அஶித- வாஸ்யகுணமென்று). உன் மாயையறிவொன்று மென்கிறவிடத்தில் அப்யத்- த்தாலே சூசிதமாகிற அந்தையருளிச் செய்கிறார் (ஒன்றுமேயெனக்கு ஧ாரகமென்று). இதொன்று மன்றே எனக்கு ஧ாரகமாயிருந்தது, இத் தையும் ஶ்கியாநின்றேன் என்று அப்யத்தாலே சூசிதமாகிறதென்று கருத்து. அமர்ந்த செய்கையுன் மாயையென்கிற வித்தோடு சமஸி- வ்யாஹரத்தாலே அறிவு ஶ்ஷம் வாஸ்யகுணவிஷயமான வறிவைச் சொல்லு கிறதென்று கருத்து. சங்கிப்பன் விணையேனென்கிறதற்குத் தீர்ப்பும் அருளிச் செய்கிறார் (நீ வாராமையாலேஇत्याடியால்). (4)

ச. துகந்த - பீன:புன் உகந்ததான, உருவம் - ரூபமானது, நின்னுருவ- மாகி - உனக்கு ரூபமாய், இன்ன ரூபமெங்களுக்கு ஶுப்யமென்று அஶிதர் மிகவு முகந்ததான ரூபமே உனக்குத் திருமேனியாய் என்று ஶ்ஷம். இதுக்குஅவ்யாஹரிஷமான கியையோடே அவ்யம். உந்தனக் கன்பராநார் அவர் - உன் விஷயத்திலே ப்ரேமபரவசராயிருக்குமவர், ஶ்ரீயானது சம்வந்நசாமான்யபர மாகையாலே உன்றனக்கு என்கிறவிடத்தில் ஶ்ரீயானது விஷயதவரே. அன்பர் - ப்ரீதிமான்கள், உகந்து - அஸிந்நன் பண்ணி, அமர்ந்த செய்கை - ப்ரதிஸ்தங்களான ஶ்ரீதங்கள், ப்ரயோஜனான்தரவிமுகராய் வந்து கிட்டும் படியான ஶ்ரீதங்களுென்றபடி. உன் மாயை - உன்னுடைய அப்யத்- ஶ்ரீதங்கள், ஆயிருக்குமென்று கியாவ்யாஹரே—யோஜிப்பது. அஶிதர் ப்ரயோ- ஜனான்தர விமுகராய்க் கொண்டு நிரந்தரமாக வுன்னை வந்து கிட்டும்படி யவர்களுக்கு மிகவும் ப்ரியங்களாயிருந்த ஶ்ரீதங்களே யுனக்கு வ்யாபாரங் களாயிருக்குமென்று ஶ்ஷம். அறிவொன்றும் - இப்படி நீ அஶிதவ்ஸலனா யிருப்பதென்கிற அறிவை யொன்றையும், விணையேன் - ஶரந்யமாயிருக்கு மவற்றிலும் அதிசங்கீ பண்ணும்படியான பாபத்தையுடையவனான நான், சங்கிப்பன் - ஶ்கியா நின்றேன், நீ அஶிதவ்ஸலனென்கிற வறிவொன்றுமே எனக்கு ஧ாரகமாயிருந்தது. நீ வாராமையாலே அதுவும் பொய்யோ வென்று ஶ்கியா நின்றேன். பாபியாகையாலே யென்று ஶ்ஷம். “ஶ்யாத: ப்ராஜ: க்ருதஜ்ஞ” என்கிற ஶ்லோகத்தை யிங்கே அநுஸந்திப்பது. என்னுடைய ஶ்ரீஶ்யாஹரிஷயாலே நான் அதிசங்கீ பண்ணுகிறேனத்தனை போக்கி அவர் பக்க லிலே இஶத்தும் குணஹி யில்லை யென்கிறாரிரே. (4)

ஔ. ஆருயிரேயோ! அகலிடம் முழுதும் படைத்திடந் துண்டுமிழந் தளந்த
 பேருயிரேயோ! பெரியநீர் படைத்தங் குறைந்து அது,கடைந்தடைத் துடைத்த
 சீரிய ரேயோ! மனிசர்க்குத் தேவர் போலத்தே வர்க்கும்தே வாவோ!
 ஒருயிரேயோ! உலகங்கட் கெல்லாம்! உன்னைநான் எங்குவந் துறுகோ? (5)

ஆ. (ஆருயிரேயோ) நீரே உபாயங்களை அநுஷித்து என்னை பாரிக்கு
 மத்தனையன்றோவென்னில்; எனக்குத் தாரகனாய் நிவிலஜகநிர்மாண மஹாந்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஸ்வாப்தி தமக்கு சம்பவிக்கு மென்கிற அபயவசாயத்தாலே காணு
 மாறருளாயென்று த்ரப்தியை பாரியா நிற்கிற விவரிப்பாட்டிலே
 யுன்னை நானெங்குவந்துறுகோ வென்று த்ரப்தி தனக்கு சம்பவியா
 தென்று சொல்லுகை அஸ்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கின்றார் (நீரே
 இயாதியால்). நீரேபென்றது — அஸ்தஹாயநிரபேஷமாகை. நீரே சுவதஸ்மா
 யென்றபடி. ஸ்வாப்திஹாயநிரபேஷவயதத்தாலே தமக்கு ஸ்வாப்தி சம்பவியா
 தென்கின்றார். ஆகையாலே சந்தமென்று சூசிதமாயிற்று. உபாயங்களை
 யென்றது-பக்திபரபக்திநிலேதேனுமொரு உபாயத்தையென்றபடி. அவ
 னிப்போது விவ்வித்தவாதே முன்பு தான்பண்ணின பரபதி “சுவதஸ்மயஸ்யசி
 மா சுவ” என்கிறபடியேயவன் பவானகதிவாய்ப் பண்ணினதாக்கையாலே,
 யங்கனன்றிக்கே அஸ்தஹாயநிரபேஷமாக நீரேயேதேனுமொரு உபாயத்தை
 அநுஷிக்கு வேணுமென்று இவ்வாபிபாயமொயென்று கலங்கியிப்படிச் சொல்
 லுகிறாரென்று கருத்து. ஆருயிரேயோ வென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (எனக்கியாதியால்). அநலியாதி பேருயிரேயோ இயந்தத்துக்
 குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நிவிலியாதியால்). பெரியநீரியாதி சீருயி

ச. ஆர் - பூர்மான, உயிரே - பரானே “பரானே பரானே” என்கிறபடியே
 தாரகமான பரானைகளுக்கும் தாரகனாகையாலே யெனக்கு பரிபூர் தாரக
 னானவனே என்றபடி. ஓ! வென்று உதயோதகம். த்வதேகதாய்ன நான்
 என்னத்தை அநுஷிப்பது. எனக்குத் தாரகனான நீயே என் காய்ஞ் செய்ய
 வேண்டாவோ வென்று கருத்து. அகல் - விஸ்தீர் யான, இடமுழுதும்
 - பூமியெல்லாத்தையும், படைத்து - நீ சூசித்து, இடந்து - பரதயான்த
 தாலேயழிந்து போகாதபடி உதிர்த்து, உண்டு - புன: பரதேசதி வயிற்றிலே
 வைத்து ரசித்து, உமிழ்ந்து - சூசிகாலம்வந்தவாதே உதிரணம் பண்ணி,
 புனசூசித்தென்றபடி. அளந்து - மஹாலியபஹரித்தவாதே யத்தையளந்து
 மீட்டுக்கொண்டவனான, பேருயிரே-மஹாமாவே,பரமகாரணிகளையென்றபடி.

ஆ. நிமன் ஐகதுதரண நிரநோதிரண விக்ரமணஹேதுபூத பரமகாஸ்யவிசிஸ்டனாய், பயோ-
நிபிஷயநமந்யநவநநநேதநஹேதுபூத ப்ரணயித்வகுணயுக்தனுமாய், ஆத்மகுணங்களாலும் ரூப-
குணங்களாலும் மனுஷ்யர்களைக் காட்டில் தேவர்களெத்தனை விலக்ஷணராயிருப்
பார், அப்படியே தேவர்கள் மனுஷ்யர் என்னும்படி அந்த குணங்களால் வில-
க்ஷணனாய் சர்வலோகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்தவுன்னை நான் என்னுடைய
யத்னத்தாலே எங்ஙனே ப்ராபிக்கும்படி என்கிறார். (5)

இ. ரேயோ இத்யந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பயோநிபிஷ்யாதியால்).
மனிசர்க்குத்தியாதி தேவாவோ இத்யந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம-
குணங்களாலுமியாதியால்). ஓருயிரித்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(சர்வீத்யாதியால்). நான் இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நானென்
னுடைய இத்யாதியால்). (5)

ச. ஓ! வென்று ஷே, பூமியை சகலபத்துக்களிலும் ரக்ஷித்த நீயே என்
னையும் ரக்ஷிக்க வேண்டாவோ? என்னுடைய உபாயம் அநுஷ்டிக்க முடியுமோ
வென்று கருத்து. பெரிய நீர் - சகலலோகஸூட்ச்ரீமான ஈகாண்வத்தை,
படைத்து - சூட்சித்து, அங்கு - அந்த ஈகாண்வத்திலே, உறைந்து - கண்
வளர்ந்தருளி, அது - அந்த சமுத்தத்தை, க்ஷிராண்வரூபேண ப்ரணமித்த வந்த சமுத்தத்
தை யென்றபடி. கடைந்து - பிராட்டியை லக்ஷிக்கக்காக மயன் பண்ணி,
அடைத்து - லக்ஷணவாகாரமானவத்தை பிராட்டிக்கக்காகவே சேதுவாலே
வந்தித்து, உடைத்த - சன்சாரிகளுக்கு தீர்த்துஹேதுவாம்படி க்ஷுண்கோடியாலே யுடைத்
தவனான, சீருயிரே - ப்ரணயித்வகுணசாலியான ஆத்மாவே, சீர் - கல்யாணகுணம்,
பயோநிபிஷயநாதி சமபிஷ்யாஹரத்தாலே இங்கே ப்ரணயித்வகுணம் விவக்ஷிதம். உயிரே
என்றது ஆத்மா போலேயிருக்குமவனே யென்றபடி. அதாவது - ஶாஸித்-
ரக்ஷணத்தில்வந்தால் ஒருவன் தான் தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே ப்ரணயியாயி
ருக்குமாப்போலே யிருக்கிறவனே யென்றபடி. ஓ! வென்று ஷே,
பெரிய பிராட்டியாரோடு லோகத்தோடு வாசியற ப்ரணயியான நீ யென்
தலையிலேயொரு பாரத்தைச் சுமத்தப் பார்க்கலாமோவென்று கருத்து.
மனிசர்க்கு - மனுஷ்யர்க்கு, தேவர் போல் - தேவதீகன் போலே, தேவர்க்கு
தேவா - தேவதீகனுக்கும் தேவதீயாயிருக்கிறவனே, தேவதீகனை மனுஷ்யஸ்தானமாக்கி
அவர்களைக் காட்டில் சர்வப்ரகாரோக்ஷணயிருக்கிறவனே யென்றபடி. ஓ!
வென்று ஷே, இத்தனை உக்ஷணனான உன்னை நீயே ப்ராபித்தாலல்லது என்
னால் கிட்ட முடியுமோ வென்று கருத்து, உலகங்கட்கெல்லாம் - சர்வ-
லோகங்களுக்கும், ஓருயிரே - அஹிதீயாத்தாவே, ஓ! இதி ஷே, ஶரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவே

மூ. எங்குவந் துறுகோ, என்னையாள் வானே? ஏழுல கங்களும் நீயே
அங்கவர்க் கமைத்த தெய்வமும் நீயே; அவற்றவை கருமமும் நீயே
பொங்கிய புறம்பால் பொருளுள வேலும், அவையுமோ நீ; இன்னே யானால்
மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பமும் நீயே; வான்முலன் இறந்ததும் நீயே. (6)

ஆ. (எங்குவந்து) சர்வலோகங்களும் தத்ஸமாராஜமான அநீन्द्रாதிதேவமும் அவற்றினுடைய கிரியைகளும் லோகத்துக்குப் புறம்புள்ள பதார்த்தங்களும் ப்ரகृतிச்யுக்மாய் கர்மசங்குचितஜ்ஞானமாய் சூக்ஷ்மமாயிருந்த பூர்வசமஸ்டியும் கர்மசம்ਬन्धரहितமாய் ப்ரகृतिविनिर्मुक्तமாய் பரிசுத்தமாயிருந்த ஆத்மஸ்வரூபமும் நீயே. ஆதலால் என்னு

ஆறும் பாட்டு

இ. புறம்பாற் பொருளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (லோக த்துக்கு இத்யாதி யால்). மங்கியவென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் ப்ரகृतीத்யாதி யால்). ச்யுக்தமாயென்றது கீனமாயென்றபடி. அருவானென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்யாதித்யால்). நெற்பழுமென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சூக்ஷ்மத்யாதித்யால்). வான்முலனிறந்தது மென்கிறவிடத்தில் அய்சித்யாத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கர்மசம்ਬन्धेत்யாதித்யால்). புலனிறந்ததும் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரகृतीத்யாதித்யால்). பரிசுத்தமாயென்றது அவித்யா வாசனாதிதோஷ-த்யந்தரहितமாயென்றபடி. இன்னேயானாலெங்கு வந்துறுகோவென்று அவ்வித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் இத்யாதித்யால்).

ச. தன்றோ, சரீரம்தான்றன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுமோவென்று கருத்து. உன்னை - எவ்மூலனான உன்னை, நான் த்வததீநஸத்ஸாஸ்திதிரவூதிக்கனான நான், எங்கு வந்துறுகோ - எங்கே வந்து கிட்டிவது; உறுகை - கிட்டிகை, கேவல் மதீயயத் ததாலே உன்னைக் கிட்ட முடியாதென்று கருத்து. (5)

ஏழுலகங்களும் - சப்தலோகங்களும், லக்ஷணயா சப்தலோகஸ்ய ஜனங்களுமென்ற படி. நீயே - தத்ஸப்காரகன் நீயேயென்றபடி. அவதாரன் அந்யவ்யவச்சேதார்யம். அங்கவர்க்கு - அங்குள்ளாருக்கு, அங்கென்றது - ப்ரஸித்தபர்-ப்ரஸித்ததத்-தேஸ்யஜனங்களுக்கு என்றபடி, அமைத்த - ப்ரயாப்தமாக்கிவைத்த, “தேவாந் டாவயதானே த தேவா டாவயந்து வ:” என்கிற படியே ஆராத்யதீயிலும் ஫லப்தாயிதீ யிலும் ப்ரயாப்தமாக்கிவைத்த என்றபடி. தெய்வமுநீயே - அநீन्द्रாதிதேவ-சரீரகனும் நீயே என்றபடி. அவற்றவை - அந்த தேவகர்த்துங்களுளான, கருமமும்-சூட்ச்மாதிவ்யாபாரங்களுமென்றபடி, நீயே - தத்ஸப்காரகனும் நீதானே யென்கை. பொங்கிய - அபிவூதங்களான, த்ஷணுணிதீதரங்களான வென்ற

ஆ. டைய யத் ததாலே உன்னை நான் எங்ஙனே ப்ரபிக்கும்படி, இதற்கு முன்பு நிஹேதுகமாக என்னை விபயிகரித்தாற்போலே இன்னமும் உன் கற்பையாலே விபயிகரித்தருளாய் என்கிறார். பூர்வோகமான ஆத்மசரீரபாவ் இந்த சாமானாधिकरणமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. (6)

இ. ஆதலாலென்றது நீயிப்படி அத்யந்தபரதரனாகையால் என்ற படி. என்னையாள்வானே என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம் மருளிச்செய்கிறார் (இதற்கு முன்பு இத்யாதியால்). இப்படி நீயென்னை விபயிகரித்ததற்கு என்பக்கலுள்ளது ஒரு வ்யாஜமாந்மன்றோ? இதுவொரு ஹேதுவென்னப் போருமோவென்று நிஹேதுகசுத்தத்துக்குக் கருத்து. ஒருயிரேயோ வுலகங்கட்கெல்லாமென்று கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மசரீரபாவத்தை சாமானாधिकरणநிர்देशங்களாலே இப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுவானேனென்ன இந்த சாமானாधिकरण, வ்யாஹிகரணநிர்देशங்களிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜனம் அருளிச் செய்கிறார் பூர்வோகமத்யாதியால். ஆத்மாவே சரீரத்தை ரக்ஷிக்க ப்ரப்தனென்னும் இடம் சொல்லுகைக்காகக் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன ஆத்மசரீரபாவத்தை யிப்பாட்டிலே பரத்வோபயுக்தமாக விஸ்தரித்திப்படி அத்யந்தபரதரனான யென்னால் கிட்டக்கூடுமோவென்று சொல்லவந்தவிடத்திலே சாமானாधिकरणநிர்देशம் பண்ணுகையால் பூர்வோகஆத்மசரீரபாவ நிவந்தனம் இந்த சாமானாधिकरणம் என்று அர்த்துவதமாகிறதென்று கருத்து. (6)

ச. படி, புறம் பாற் பொருள் - வஹி:ப்ரதேசத்தில் பதார்த்தங்களும், பால் - ப்ரதேசம் அஷ்டாஹி:ஸ்தலங்களான அஹ்:காராதிபதார்த்தங்கள், உளவேலும் - உண்டாகியிருந்தாலும், “விகாரஜனிமஜ்ஜாமஃரூபா” மத்யாதி ப்ரமணசித்தங்களாகையாலே யவையுண்டாயிருந்தாலும் என்றபடி. அவையு நீயென்று அந்வயிப்பது தத்தத்ப்ரகாரகனும் நீயே யென்றபடி. அவையும் த்வததீனங்களாயேயிருக்கு மென்றபடி. உளவேறுமென்கிற அப்யுபயமோகி: ப்ரஹ்:காரணவாதிகளான நமக்கு சாந்த்யாதிகள் ஜகத்காரணமாகச் சொன்ன ப்ரகூதிமஹ்:தாதிபதார்த்தங்களையிலே யென்னவேண்டா, அவையுண்டாகிலும் ப்ரஹ்:ததீனங்களிறே ஶ்ருதிகளாலே சித்திப்பதென்று சூசிப்பிக்கைக்காக. அவையுமென்கிற விடத்திலே ஒவென்றது சர்வஸ்தாத்பரதரனான உன்னை நானெங்ஙனே வந்து கிட்டிடுவதென்கிற விபா:தத்யோகம். ஓரென்று பா:தமானால் நானுன்னைக்கிட்டவல்லதோ வென்கிற அர்த்தத்தை நீ வி:சாரித்துப்பாரென்ற படி. ஒருகை - வி:சாரிக்கை. மங்கிய - நஸ்தமான, மங்குதல் - நசித்தல், ப்ரகூதியிலே லீனமான வென்றபடி. அருவான் - அரூபமான, ரூபம் -

மூ. இறந்ததும் நீயே; எதிர்ந்ததும் நீயே; நிகழ்வதோ நீ; இன்னே யானால் சிறந்தநின் தன்மை இது அது உதுவென் றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன் கறந்தபால்! நெய்யே! நெய்யினில் சுவையே! கடலினுள் அமுதமே! அமுதில் பிறந்தஇன் சுவையே! சுவையது பயனே! பின்னைதோள் மணந்தபே ராயா. (7)

ஆ. (இறந்ததும் நீயே) भूतभविष्यद्वर्तमान सकल जन्तुजातத்துக்கும் आत्मாவாய் रक्षकश्रुयिर्ருந்தவுன்னுடைய விந்த निरवधिक कारणத்தையும் பொய்யோ வென்று शंकिया நின்றேன்.

ஏழாம் பாட்டு

இ. இறந்ததும் इत्यादि - உதுவென்று इत्यन्तத்துக்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (भूतेत्यादियால்). இத்தால் फलितार्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் (रक्षकश्रुयिर्ருந்தவென்று). அறிவொன்றுஞ் சங்கிப்பனென்கிறதற்குத்

ச. आकारं, अत्यन्तसंकुचितज्ञानमान என்றபடி. आत्मवस्तुवानது ज्ञानैकाकारमिதே. அருவானெற்பமும் என்கிறவிடத்திலே संहितायां पूर्वकारस्य लोपः. நெற்பமும் सूक्ष्मवस्तुவும் सूक्ष्मस्वरूपமான क्षेत्रज्ञसमष्टियुமென்றபடி. நீயே-तत्तत्प्रकारकனும் நீயே யென்கை. வான்புலனிறந்ததும்-परमव्योमத்தில் इन्द्रिय विनि-मुक्तமான वस्तुவும், வான் - परमव्योम, புலன் - इन्द्रियम्. இறந்தது - रहितமானது. परमव्योमத்திலே போய் इन्द्रियदेहादि प्रकृतिसम्बन्धरहितமான मुक्तस्वरूपமுமென்றபடி. நீயே - तत्तत्प्रकारकனும் நீயேயென்றபடி. இன்னேயானால் - इहंनयनேயானால், இப்படி நீ परतरश्रुता பின்பென்றபடி. எங்குவந்து றுகோ - नाशेनன்னுடைய यत्नத்தாலே உன்னையெங்கு வந்து கிட்டுவது, என்னையாள்வானே - என்னை रक्षित्तருश्रुकிறவனே, இது साभि-प्रायसम्बोधनम्. இவ்வளவாக केवलकृपयாலே रक्षित्तருश्रुतिப்போலே மேலும் செய்தருள வேணுமென்று अभिप्रायम्. (6)

கறந்தபால் - கறக்கப்பட்ட பாலாயிருக்கிறவனே, सद्यो दुग्धமான क्षीरं போலே स्वतो मधुरमायிருக்கின்றவனே யென்றபடி. நெய்யே-அதில் सारांशமான நெய்போலேயிருக்கின்றவனே. நெய்யின் - அந்த நெய்யினுடைய, இன்சுவையே - अत्यन्तमधुरமான सारमायிருக்கிறவனே-तद्वदतिभोग्यश्रुयிருக்கிறவனே பென்றபடி. கடலினுள்அமுதமே - இப்படி लौकिकभोग्यमன்றியே दिव्यभोग्यमाம்படி दुग्धसागरத்திற் பிறந்த अमृतம் போலிருக்கிறவனே! அமுதிற் பிறந்த अमृतத்திலுண்டான, இன் - अतिमधुरமான, சுவையே - रसं போலிருக்கிறவனே, அது சுவையென்று மாறி अन्वयिப்பது. அது சுவை பயனே - அந்த रसத்தால் உண்டான

ஆ. இப்படி அதிசங்கீ பண்ணுவானே யென்னில் நிரவதிகமோயமூதனாயி
ருந்த வுண்ணக்காணப் பெருதொழிந்தால் சங்கீ பிறவாதோ
வென்கிறார். (7)

இ. தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார்(உன்னுடைய இத்யாதியால்). “தேனும் பாலும்
நெய்யுங்கன்னலுமமுதுமொத்தே” என்று ச்லேஷதீயிற் சொல்லு
மத்தைக் கறந்தபால் இத்யாதியாலே இந்த தீயிலே சொல்லுகை அசங்க
மன்றேவென்ன அவதர்ப்பிக்கின்றார் (இப்படி இத்யாதியால்). கறந்த
இத்யாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிகேத்யாதியால்). (7)

ச. ப்ரயோஜனமே. பயன் - ப்ரயோஜனம் - சுக மென்றபடி. அமூதரஸாஸ்வாத்யந்யசுகவத்யந்த-
மோயனே யென்றபடி. இப்படி உத்தரோத்தரமூகூடங்களான ரசங்களாக
நிறுபித்துச் சொல்லி இவை யித்தனையும் அவனுடைய மோயதீர்க்குப்
போராமையாலே சர்வதிகமோயனாவவன் தன்னையே நிரேசிக்கிறார்
மேல். பின்னேதோள் மணந்த - நிகீயினுடைய திருத்தோளோடே
ச்லேஷித்தவனான, ச்ஸாரியாயிருந்து முகனாவனுக்கு அவன் மோயமா
யிருக்குமாப்போலையாயிற்று. இவளுக்கவன் மோயனாயிருப்பனென்
கிறது அத்ஸ்பதிகளிருவருங் கூடியேயாயிற்றிவருக்கு மோயராயிருப்
பது, பேராயா - பெரிய ஆயனே, மஹாபாவனான கோபாலனே யென்ற
படி. இறந்ததும் - அதிதமான வஸ்துவும், நியே - தத்ஸகாரகனும் நியே
யென்றபடி. எதிர்ந்ததும் நியே - மவிய்யதவத்ய் சரீரகனும் நியே,
எதிர்ந்தது - மவிய்யத், நிகழ்வதோ நீ - வத்மனவஸ்துபகாரகனும் நீ, நிகழ்வது-
வத்மனம். இங்கு ஒவென்றது சமூச்சயாதீகம். இன்னேயானால் - இங்ஙனே
யானால். நீ காலதிரயவதி பத்ய்ஸரீரகனான பின்பென்றபடி. அது
விது வது விபரூப சநிகூட மத்யத்ய பத்ய்ங்கள், சிறந்த ப்ரவூதனான,
சேஷித்தாலே சர்வதிகனான யென்றபடி, நின்றன்மை - உன்னுடைய
பகாரங்கள், (என்றறிவொன்றுஞ் சங்கிப்பன் என்கிறவறிவை
யொன்றையும் அதிசங்கீ பண்ணு நின்றேன்.)

இவையுனக்கு சரீரதயா பகாரமூதங்களாகையாலே யிவற்றிற்கு வந்த
கலேசத்தை ச்வகலேசமாக நினைத்து காரணிகனாயிருப்பதென்கிற ஜான
மொன்றும் எனக்கு பாரகமாயிருந்தது. அத்யந்தமோயனாயிருந்த வுண்ணக்
காணப் பெருமையாலே அந்த ஞானத்தையும் பொய்யென்று சங்கியா
நின்றேனென்றபடி, வினையேன் - துக்மீங்கனையுடையவனான நான்,
உன்னுடைய காரணப் பொய்யாகாதிறே. இப்படி அதிசங்கீ பண்ணுகைக்கு
ஹேது என்றுடைய துக்மீமிதே ! என்று கருத்து. (7)

மூ. மணந்தபே ராயா! மாயத்தால் முழுதும் வல்வினை யேனையீர் கின்ற
குணங்களை யுடையாய்! அசுரர்வன் கையர் கூற்றமே! கொடியபுள் ளுயர்த்தாய்!
பணங்களா யிரமும் உடையபைந் நாகப் பள்ளியாய்! பாற்கடல் சேர்ப்பா!
வணங்குமா றறியேன்-மனமும்வா சகமும்; செய்கையும், யானும்நீ-தானே. (8)

ஆ. (மணந்தபேராயா) உம்முடைய அபேஷிதஞ்செய்யவேண்டுமாகிலோர்
அஞ்ஜலிமாत्रமாகிலும் பண்ணமாட்டமரோ வென்னில், அதுக்குத் தர மெலிட்டு
பவணஸ்வभावனாகையாலும் “हृदयान्यामस्येव जनस्य गुणवत्तया” என்னும் ப்ரகியை
யாலே முழுதும் வல்வினையேனையிருந்த என்னையுங்கூட வீரானின்ற
சுசீலியாதி கர்யாணகுணங்களை யுடையயாயிருக்கையாலும் அபிஷிதவிருதி-
நிரசனீகஸ்வभावனையிருக்கையாலும் அபிஷிதருடைய அபத்திக்குத் தவ வரு
கைக்கீடான பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹனமாகவுடையவனாகையாலும்

எட்டாம் பாட்டு

இ. சர்வவித கீகர்யங்களும் பண்ணும்படி நானுன்னைக் காணவேணு
மென்று ப்ராதியா நிற்கிற விவரிப்பாட்டிலே வணங்குமாறறியே
னென்று வணக்கமாகிற கீகர்யலேசமாत्रமும் தம்மாலே செய்யமுடியா
தென்கை அஸங்கதமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (உம்முடைய
இத்யாடியால்). ஐந்தாம் பாட்டிற் சொன்னபடியே அஸம்ஸஹய நிரபேஷமாக
நீரே சுவதந்நராய் ப்ரப்தியாதிகள் பண்ணமாட்டமராகில் ஓர் அஞ்ஜலிமாत्रமாகிலும்
பண்ணமாட்டமரோ வென்றபடி. உபாயசகலமும் கீவலஸ்வயதந்நராய்
அன்றிக்கையிலே பாட்டுக்குப் ப்ரமதாப்யை மாகையாலிது சங்கதம் என்ற
தாயிற்று. மணந்த பேராயாமாயத்தாலென்கிறதற்குத் தாப்யை
மருளிச்செய்கிருர் (மேலிட்டு இத்யாடியால்). மேலிட்டென்றது மிகவும்
என்றபடி. முழுதும் இத்யாதிக்குத் தாப்யை மருளிச்செய்கிருர் (ஹ்ருதயானியாதி
யால்). ப்ரகியையாலே முழுதுவென்கிற பதங்களுக்கு ஈர்கின்றவென்
கிறதோடே அந்வயம். அசுரர் இத்யாதிக்குத் தாப்யை மருளிச்செய்கிருர்
(அபிஷிதவிருதித்யாடியால்). கொடியபுள் ளுயர்த்தாயென்கிறதற்குத் தாப்யை
மருளிச்செய்கிருர் (அபிஷிதருடைய அபத்திக்கு இத்யாடியால்).

ச. மாயத்தால் - அபேஷிதங்களாலே, மணந்த-ப்ரீதிபூர்வம் சந்தேபித்து
அநந்திப்பித்தவனான, உத்கர்ஷபகர்ஷ பாராதே அபிஷிதரெல்லாரையும் ப்ரீதிபூர்வம்
சந்தேபிப்பித்து அநந்திப்பித்தவனான வென்றபடி. மணமென்று நாயிகா-
நாயகयो: ப்ரஸ்பரானந்தாவஹமான சந்தேபம். ததவதானந்தாவஹமான சந்தேபமாत्रத்தைக்

ஆ. திருநாட்டில் நின்றும் வந்து அஹிதருடைய அபத்தைப் போக்கப் பற்றாமையணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண் வளர்ந்தருளுகையாலும், மஃஸ்வரூபகரணவேதங்கள் த்வஸ்கல்பாயுதமாய் த்வதாत्मகமாய் த்வச்சுரீரமானாகையாலும் என்னுலொரு செயலில்லை; ஆதலால் வணங்குமாற்றறியேன் என்கிறார். (8)

இ. தூதீயபாடத்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (திருநாட்டில் இயாதி யால்). பற்றாமையென்றது அத்தனை விரும்பு சஹ்யாதமையால் என்ற படி. அணித்தாக சமீபமாக, யானும் மனமுமென்று அவ்யித்துத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (மஃஸ்வரூபேயாடியால்). (என்னால் இயாதி) த்வஃஸஹ்யநிர்-பேஷமாக வென்னுலொரு உபாயஞ் செய்ய சஃஸ்வியா தென்றபடி. (8)

ச. காட்டுகிறது. பேராயா-சுசீல்ய சூஹாதி குணங்களாலே பெரியவனான சோபாலனே, முழுதும் - கஃஸமும், இதுக்கு ஈர்கின்றவென்கிறதோடே அவ்யம். சில குணங்களிரா நிற்கச் சில குணங்கள் தாரகங்களாகையன் றிக்கே யெல்லாங்கூடவென்னை யீரானிற்கின்றனவென்று கருத்து. வல்வினையேனை-பவலதூக்ஷங்களை யுடையவனானவென்னை, சிலர் த்வதீய-குணஜாதத்தாலே ஜிவித்திருக்க அந்த குண் தாவகமாய்ப்படி பவலபாபத்தைப் பண்ணினேனென்று கருத்து. ஈர்கின்ற - விதாரணம் பண்ணுகின்ற, சமயம்-சாணங்களாய்க் கொண்டு சர்க்காலமும் பிடிவா நின்றனவென்றபடி. குணங் களை யுடையாய்-சுசீல்யசூஹாதிகுணங்களை யுடையவனே! வன்கையர்-வலிய கையையுடையவர்களான, வலிதர்களான வென்றபடி. அசுரர் - அசுரர்களுக்கு, அஹிதவிருதிகளுக்கென்றபடி. கூற்றமே - சூயுவாபிருக் கிறவனே, கூற்றம் - சூயு, கொடிய, அஹிதவிருதிகளுக்கு கூர்மான, புள்-பஹியாலே கஃஸனாலேயென்றபடி. உயர்த்தாய் - வஹிக்கப்பட்டவனே, பணங்களாயிரமுடைய - களாஃஸஹ்யாலியான, த்வதீயாவஸ்யசர்வநிதஹ்யாதி-விகசிதங்களாய் த்வதநுபவமஹாதத்துக்கு வஹுமுகமாக துதிமுகத்தாலே போக்கு விடலாய்ப்படி ஃஸஹ்யங்களை களாங்களை யுடையவனான வென்றபடி, பைந்நாக - பிராட்டிமாருக்கு முனக்கும் விஸாமாக விருக்கலாய்ப்படி அதிவிஸ்திண்னான திருவனந்தாழ்வானாகிற, பையென்று விஸ்திண்வாசி. பள்ளியாய் - படுக்கையை உடையவனே, பள்ளியுடையவன் பள்ளி யான். பள்ளியாய் என்று சர்வோதன், பாற்கடற்சேர்ப்பா - தீரணவசாயியான வனே, சேர்ப்பன் - சயிதன், சேர்ப்பாவென்று சர்வோதன். யானும்-நானும், மனமும் - மனஸ்யம், வாசகமும் - வாக்கும், செய்கையும் - அநுதான சாவன

மூ. யானுநீதானே யாவதோ மெய்யே, அருநர கவையுமீ; ஆனால்
வானுய ரின்பம் எய்திள்ளன்? மற்றை நரகமே யெய்திள்ளன்? எனினும்
யானுமீ தானாய்த் தெளிதொறும், நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம்நா னடைதல்
வானுய ரின்பம் மன்னிலீற் றிருந்தாய்! அருளுநின் தாள்களை யெனக்கே. (9)

ஆ. (யானுநீதானே) உம்முடைய சுவரூபமுடைய சர்வமும் நானே யென்
னுமிட மறிந்திராகிலுமக்கென் பக்கல் அலக்ஷ்யமுண்டோ வென்னில்
சர்வமும் நீயே ஆதலால் இவ்விடத்தே யிருந்தத்தோடு திருநாட்டிலிருந்
தத்தோடு வாசியில்லை நிரூபிக்கில் அப்படியேயாகிலும் சர்வமும் நீயே

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. சંசாரத்தில் நின்றுமெடுத்தென்னையுன் றிருவடிகளிலே சேர்த்தருள
வேணுமென்கிறவளவே சொல்ல சித்தமாயிருக்க வானுயர் இत्याதி
யாலே திருநாட்டிலிருந்தத்தோடு ச்சாரத்திலிருந்தத்தோடு வாசியில்லை
யென்றிதைச் சொல்லுவானேனென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (உம்முடைய
இत्याதியால்). அலக்ஷ்யமுண்டோ வென்றதுக்கிங்கிருந்தத்தோடு திரு
நாட்டிலிருந்தத்தோடு வாசியுண்டோ வென்று கருத்து. ப்ரதமபாடத்
துக்குத் தாத்ரய மருளிச்செய்கிரார் (சர்வமீत्याதியால்). த்விதீயபாடத்துக்குத்
தாத்ரய மருளிச்செய்கிரார் (ஆதலால் இत्याதியால்). யானுநீதானாய்த்
தெளிதொறு மென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச்செய்கிரார் (சர்வமும் நீயே

ச. மான சரீரமும், செய்கையென்று ஐம்வாசியான பதமிங்கே ஐமீயைக்
காட்டுகிறது. நீதானே கரணியான நானும் கரணங்களான மனோவாகாயங்
களும் நீயே யென்றபடி. தத்ரகாரகன் நீயே யென்கை. வணங்குமாறு-
வணங்கும் ப்ரகாரத்தை, அறியேன்-இவையெல்லாம் த்வத்ரகாரதயா த்வதீநங்
களான பின்பு நான் 'சுவத்ந்ரமாக வணங்கும் ப்ரகார மறிகிறிலே' னென்ற
படி. (8)

யானுநீதானே யாவதோ - மத்ரகாரகன் நீயேயாயிருக்கிறவிவ்வுங்
மோ வென்றால், மெய்யே - "த்வ வா அஹம்ஸிம் ப்ரவோதேவதே" என்று ப்ரமாண-
சித்தமாகையாலே சத்யம், அரு - அருமையான, எனக்கு துச்சஹமானவென்ற
படி. நரகவையும் - நரகதுல்யமான ச்சாரமண்டலத்திலிருக்கிற பதார்த்தங்களும்,
நீ - தத்ரகாரகனும் நீயேயென்றபடி. ஆனால் - வஸ்துஸித்தியிப்படியானால்,
வான் - ப்ரமபதத்திலே, உயர் - உச்சிதமான, இன்பம் - ஆநந்தத்தை,
எய்தில் - அடைந்தால், என் - என்ன அதிசயம், மற்றை - அதுக்கெதிர்த்
தட்டான, நரகமே - சூதத்துக்கும் சேவத்வஜானத்துக்கும் விரோதியாகையாலே

மூ. தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலை சிறப்பத் தந்தபே ருதவிக்கைம் மாறு
தோள்களை யாரத் தழுவி, என் னுயிரை அறவிலை செய்தனன் சோ தீ!
தோள்களா யிரத்தாய்! முடிகளா யிரத்தாய்! துணைமலர்க் கண்களா யிரத்தாய்!
தாள்களா யிரத்தாய்! பேர்களா யிரத்தாய்! தமிழனேன் பெரிய அப்பனே! (10)

ஆ. யென்னுமிடத்தை யறியச்செய்தேயும் திருநாட்டிலே நீயேயாயி
ருக்கிற விருப்பைக் காணாதேயிருக்கு மிவ்விருப்பாகிற நரகத்தை மிகவு
மஞ்சாநின்றேன், அருளு நின் தாள்களை யெனக்கே யென்கிறார். (9)

(தாள்களை) சંசாரிகளெல்லாரும் பாகுதவிசய்க் காரக பாகுத பாகுதாயி

இ. யென்னுமிடத்தை இत्याடியால்). கேசவன்மர் கீழ்மேலெமரென்றி
ருக்கிற விவனுக்கு நரகபாகுத இல்லாமையாலே நன்னுமஞ்சவன்னரக
நானடைதலென்கை அசங்கமன்றோவென்ன விதுக்குத் தாத்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (திருநாட்டிலே நீயே இत्याடியால்). (அதிலிருக்குமிருப்பை
யென்னுமளவாலே) வானுயரின்மன்னி வீற்றிருந்தாயென்கிற
தின் அய்யம் சங்கீதமாயிற்று. நீயேயாயிருக்கிற வென்றது சாசாரிகவஸ்து-
பகாரகத்வம் கலசாதே நீ சவ்நகார கலாணனாயிருக்கிறவென்றபடி. (9)

பத்தாம் பாட்டு

எனக்கேயென்கிற அவதாரத்தாலே சூசிதமாகிற அய்த்தையருளிச்
செய்கிறார் (சாசாரிகள் இत्याடியால்). தாள் இत्याதி தந்த இயந்தத்துக்குத்

ச. நரகதூயமாயிருக்கிற சாசாரமண்டலத்தையே, எய்தில்-அடைந்திருந்தால்,
என் - என்ன குறை. சேஷதவானம் பரிசுத்தமாயிருந்தாலிரண்டும் தூயமென்று
கருதாத்யம். எனிலும் - என்றாலும், இப்படி நிரூபித்தறிந்தாலுமென்றபடி.
யானுநீதானாய்த் தெளிதொறும் - நானும் நியாய்த் தெளிகை தோறும்,
சவ்நகாரகன் நீ யாகையாலே மத்பகாரகனும் நீயேயாய்த் தெளியச்
செய்தேயுமென்றபடி. இதுக்கு அஞ்சவன் என்கிறத்தோடே அவ்யம்.
நான் சேஷதீகரதியான நான், நரகம் - நரகத்தை, நரகதூயமான சாசாரத்தை
என்றபடி. அடைதல் - அடைந்திருக்கையை, நன்னுமஞ்சவன் - மிகவு
மஞ்சா நின்றேன், சேஷதவானவிரோதி யாகையாலே சாசாரத்திலிருக்கை
யைப் பற்ற மிகவுமஞ்சா நின்றேனென்றபடி. வான் - பரமவ்யோமத்
திலே, உயர் - உச்சுதமான, நிரதிசயமானவென்றபடி. இன்பம் மன்னி -
அநந்ந் சிவரமாய், வீற்றிருந்தாய்-வீறு பெற்றிருந்தவனே, வீறு - உத்கர்
சேஷதீவோத்கர் தோன்றும்படி - ராஜாபிராஜனாயிருந்தவனே யென்றபடி.
நின் தாள்களை - தவச்சரணங்களை, எனக்கு - இப்படி வறுமீதானவெனக்கு,
அருளு - கரு செய்து பசாதித்தருள வேணும். (9)

ஆ. ருக்கச்செய்தே என்னை யுன்றிருவடிகளையே ஧ாரகபொஷகபோஷமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளினாய், இந்த மஹோபகாரமேயமையாதோ, இவ்வுபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக வென்னுடைய. ஆத்மாவை யுனக்கே யடிமையாகத் தந்தேனென்னும் ஸ்ரீதியாலே சம்பாவித்துத் தம்முடைய ஆத்மாவை ஆத்மான்தஸோபகாகக் கொடுத்து இந்த மஹோபகாரத்தைப்பண்ணின வுன்னை யொருகால் காணவேணும். காணவெளிதோ வென்னில்? காண

இ. தாத்ஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னை இत्याடியால்). பேருதவியென்கிற தற்குத் தாத்ஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (இந்த மஹேत्याடியால்). பாட்டிலே தந்த பேருதவிக் கைம்மாருவென்று ஈகவாக்யமாயிருக்கச் செய்தே பண்ணியருளினுயென்றிவர் வாக்யபேதம் பண்ணிற்றும் தமக்கவன் பூர்வ பண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டு கொண்டாடுகிற இவ்வய்யமிப் பாட்டுக்கு விசேஷம் என்று சூசிப்பிக்கைக்காக. தீதீயபாத்ததுக்குத் தாத்ஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இत्याடிகொடுத்து என்னு மளவாலே). அதில் ஸ்ரீதியாலே சம்பாவித்து என்கிறவித்தாலே தோள் களை யாரத்தமுவி யென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யஞ் சொல்லியாயிற்று. தந்தேனென்னுமென்கிறதற்குக் கொடுத்துமென்கிறத்தோடே அந்வயம். ஸ்ரீதியாலே யென்றது இவ்வாசா அவனுக்கு அஹ்மாயிற்றென்னும் ஸ்ரீதியாலே யென்றபடி. சம்பாவித்து என்றது வஹ்மான் பண்ணி யென்றபடி. கொடுத்து என்கிறதற்கு மஹாவாக்யானத்தில் கியம் யோடே அந்வயம். சோதியென்று கான்திவிசிஷ்டதயா சந்தோஷம் பண்ணுகிறதற்குத் தாத்ஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (இந்த மஹோபகாரத்தை இत्याடியால்). ஆதாரான விவரை சமாधानம் பண்ணுகைக்காகத் தானிவரை சந்தாரிகளைப்

ச. எனக்கே - மற்ற சந்தாரிகளொருவருக்குமன்றிக்கே யெனக்கே அசாபாரணமாக, தாள்களை - உன்றிருவடிகளை, தலைத்தலைச் சிறப்ப - மேன்மேலெனச் சிறக்கும்படி, சிறக்கை - பரிபூர்ணமாக, தலையை யென்று மேலைச் சொல்லுகிறது. உத்தரோத்தரம் பரிபூர்ணமாய்ப்படி யென்கை. ஧ாரகமும் பூஷகமும் பூஷமும் எல்லாமிதுவே பரிபூர்ணமாய்ப்படியென்று பரிவசிதார்தம். தந்த பேருதவி - பசாதித்தருளின இம் மஹோபகாரத்திற்கு, கைம்மாறு - பத்யுபகாரமாக, இதுக்கு விலை செய்தன என்கிறத்தோடே அந்வயம். என்னுயிரை - என் ஆத்மவஸ்துவை, இதுக்குத் தமுவி விலை செய்தனென்கிறத்தோடே அந்வயம். "என்தாவியார்யாரூர்," அதுவு மற்றுங்கவன்றனதே" என்கிற நிரூபணங்களை யிங்கே ஹ்விதிசயத்தாலே மறந்து என்னுயிரை யென்கிறார். தோள்களையார-தோள்களை வ்யாபிக்கும்படி, தோள்களிரண்டும் நிரம்பும்படி யென்கை.....

ஆ. வேணுமென்றபேசுறித்த அஹிதர்க்காகவென்றோ ி அசங்க்யேயதீவ்யரூபங்
களையும் அசங்க்யேயகர்யாணுணங்களையும் உடையையாயிருக்கிறது, உன்னை
யொழிய வொரு ஐனமாமும் செல்லாதிருக்கிறவெனக்கு மரியையாக
லாமோ பிரானே ! யென்கிறார். (10)

இ. போலன்றக்கே ச்வரணரவிந்நீகாரகபோஷகமோயராக்கினபடியை பகாசிப்
பிக்க இவரும் அக்ஷுஜ்ஜைக் கொண்டாடியதுவே ஹேதுவாக அவனையா-
சைப்படுகிறாரென்று சங்கதி சூசிதீயாயிற்று. உத்தராதீத்தில் விசேஷங்
களுக்கு ப்ரயோஜனமெதென்னவது சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கின்றார்
(காணவெளிதோவென்னிலென்று). உத்தராதீத்துக்குத் தாத்பயம் மருளிச்
செய்கிறார் (காணவேணுமென்று அபேதித்த இत्याதியால்). அதில் ரூபங்
களையுமென்கிறவித்தாலே தாள்களாயிரத்தா இत्यந்தீத்துக்குத் தாத்பய-
மும் ஸுணங்கையுமென்றவித்தாலே பேர்களாயிரத்தாயென்கிறதற்குத்
தாத்பயமும் சொல்லிற்றாயிற்று. தமிழனேன் பெரியவப்பனே யென்கிற
தற்குத் தாத்பயம்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னை யொழிய இत्याதியால்). (10)

ச. அதிபா஢மாகவென்று ப்யவசிதாதீம். தமுவி - அலிளந் பண்ணி,
ஶ்ரீஜநகராஜன்றன்றிருமகளை “இய சீதா மம சூதா” என்று அத்யா஢ரத்
தோ஢ே அணைந்து கொடுக்குமாப்போலே உனக்குத்தரப்புகுகிற வஸ்து
வென்கிற ப்ரீதியாலே பா஢மாக அலிளந் பண்ணியென்றபடி. அமூத்-
மான வஸ்துவானது அணைத்துக் கொள்ளலாம்படி தாளுந்தோளுமாய்ப்
பணைத்ததாயிற்று. உபகாரஸ்தீதியால் வந்த ஹோக்ஷத்தாலே தமுவிக்
கொள்ளுமாப் போலே அத்யா஢ரம் பண்ணியென்று ப்யவசிதாதீம். அற =
அறும்படி, மற்றொருவரோடு சங்க்ஷ மற்றும் உனக்கே அசா஢ாரணமாம்படி
யென்கை. விலை செ஢்தனன் - விக்ரயம் பண்ணினேன் - மீளாதபடி
சமபித்தேனென்றபடி. அத்மப்ர஢ானத்தை விக்ரயமாகச் சொன்னது மஹா-
மான ரத்னத்தை அஸ்ப்ர஢்யத்தாலே பெற்றவன் அ஢ரிக்ருமாப்போலே
அவன்றன்னுடைய தீவ்யாத்மஸ்வரூபவிஶ்ஹா஢ிகளைக் காட்டி வசீகரித்துக்
கொண்ட ஶ்ரானியினுடைய அத்மாவை “ச மஹாத்மா சூ஢ுல்஢:” என்று தன்
வரூபா஢ிகளிற்காட்டில் அதிகமாக அ஢ரிக்கைக்காக, சோதீ - ஸ்பூஹிய
மான காந்தியை உடையவனே, தோள்களாயிரத்தாய்-ஶுஜசஹ்ஸமுடைய-
வனே, ஆயிரமுடையவன் ஆயிரத்தான். ஆயிரத்தாயென்று சங்க்ஷநம்.
மு஢ிகளாயிரத்தாய்-மௌஸஹ்ஸமுடையவனே, துணைமலர்க் கண்களாயிரத்
தாய் - ஢்஢்மாயிருக்கின்ற தாமரசபூஷங்கள் போலிருக்கிற லோசநசஹ்ஸமுடைய
வனே, துணை - அந்யோந்யசஹ்யம் - ஢்஢்மென்றபடி. தாள்களாயிரத்தாய் -

மூ. பெரிய அப்பனை, பிரமன் அப்பனை, உருத்திரன் அப்பனை
முனிவர்க் குரிய அப்பனை, அமரர் அப்பனை, உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னை
பெரியவன் குருகூர் வன்சட கோபன் பேணினை ஆயிரத் துள்ளும்
உரியசொல் மாலை இவையும்த் திவற்றால் உய்யலாம், தொண்மர்! நங் கட்கே. (11)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆ. பெரியவப்பனை—ஐயாதிசகலசுரரணங்களுக்கும் சர்வலோகத்துக்கும் இஷர
ஸூயிருந்த நீயே யுன்றிருவடிகளைத் தந்தருள வேணுமென்றாசைப்பட்டு
“சுக்ை சத்யாஸ்சங்கயாத்” என்று பிராட்டி சொன்னாப் போலே சொன்ன ஸூரிய
சொன்மாலையான வித்திருவாய்மொழியை வல்லார்க் கெம்பெருமானைப்
பெறலாம், நான் பட்ட பாடு படவேண்டாம். நீரிப்பாடு படுவானே
னென்னில், இக்கண்ணாலே யிப்போதே காணவேணுமென்று படு
கிறேன், எம்பெருமானைப் பெறுதொழுகிறேனென்று படுகிறேனல்லே
னென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. பிரமன் இயாதி அமரரப்பனை இயந்தத்துக்குத் தாத்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (ஐயாதியால்). உலகுக்கு இயாதிக்குத் தாத்யம் மருளிச்
செய்கிறார் சர்வாதியால். பேணினைவென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (நீ இயாதி சொன்ன என்னு மளவாலே). உய்யலாமென்
கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானை இயாதியால்).
இங்கு அபிபிரேதார்த்த அருளிச்செய்கிறார் (நான் பட்ட இயாதியால்). (11)

ச. பாடசஹ்முடையவனே, பேர்களாயிரத்தாய் - நாமசஹ்முடையவனே -
ததந்நாமசுணவாச்யசுணசஹ்ங்களுடையவனே யென்று தாத்யம். தமிழனேன் -
அசஹ்யனான வெனக்கு உன்னை விட்டிருக்கமாட்டாத ப்ருத்தியான வெனக்
கென்றபடி. பெ ரி ய வ ப் ப னே - மஹோபகாரகனானவனே, எவ்விதனான
நீயெனக்கு துல்பனாகலாமோ வென்று கருத்து. விலை செய்தனனென்று
கீழோடே அவ்யம். (10)

பெரியவப்பனை-சர்வாங்கசுவாமியான, சுவச்ய சுவாம்யந்தரஹிதனான வென்ற
படி. பிரமனப்பனை - ஐயாவுக்கு இஷரனான, உருத்திரனப்பனை-ஐயனுக்கு
இஷரனான, முனிவர்க்கு - சனகாதிசகலங்கு, உரியவப்பனை - அசாஹரண-
சுவாமியான - சனகாதிசகல் கெவலஐயாபாவநானிஷ ராகையாலே அவர்கள் பக்கல்

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यं रत्नावलि:

(தேவிமாராவார்)

श्रचाद्यैः पत्न्यादिमत्वाद्द्रघुयदुकुलयोरुद्भवात् स्वाश्रितेच्छा-
धीनेहाविग्रहत्वात्सकलचिदचितामन्तरात्मत्वभूम्ना ।

स्वामित्वात्स्वाश्रितावेध्यखिलगुणतया ज्ञानिनामप्यदुःखः

स्थानेच्छापादानाद्यैर्हरिरकथि परं दर्शनेच्छोऽसुदृश्यः ॥ १२ ॥

(श्रचाद्यैः पत्न्यादिमत्वात्) தேவிமாராவார் இत्यादि-லக்ஷ்மீபூமிகளைப் பரிநிகளாகவும், ஷேஷேஷாஸனவீனதேயர்களைப் பரிஜநமாகவும் உடையவனாகையாலும் (ரஹுயதुकுலயோரुद्भवात्) காணுமாறருளாய்காகுத்தா - எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன்றன் இत्यादि-அஸ்திரக்ஷணாஹ்மாக ராமகூணரூபேண அவதரிக்கையாலும் (स्वामित्वात्स्वाश्रितावेध्यखिलगुणतया) உமருகந்துகந்தவுருவம் நின்னுருவமாகி

ச. விசேஷகடாக்ஷமுடையவனான வென்றபடி. அமரரப்பனை - தேவதீகளுக்குக் கெல்லாம் சுவாமியான, உலகுக்கு - சர்வலோகங்களுக்குக்கும்.

ஓர் - அஃதீதீயமான, தனியப்பன்றன்னை - ப்ரதான நாயகனானவனை, இதற்குப்பேணின வென்கிறத் தோடே அவ்யம். பெரிய வண் குருகூர் மஹாஸம்ப்ரபர்பூர்மான திருநகரியில் - வண் என்று சம்ப்ரபூர்ம். வண் சடகோபன் - திவ்யப்ரவந்நிர்மாணத்தாலே உடாரரான ஷக்ரகோபன், பேணின - ஆசைப்பட்ட, எம்பெருமானைக் காணவாசைப்பட்டுச் சொன்னவை யான வென்றபடி. இது பத்துக்கு விசேஷம். இவை பத்தும் என்று சகாராஹ்ததைப் பத்தோடே கூட்டி அவ்யிப்பது, இந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களும் என்றபடி, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரம் பாட்டுக் களிலும், உரிய சொன்மலை - யோகமான சூக்திசந்நர்ஹ் பகவத்குணானா் சம்யக்ப்ரபி-பாடனயோகமான சந்நர்ஹ்மென்றபடி. தொண்டர் - விஷயாந்நரஹ்நராய்த்திரியும் ஜநங்காள் - தொண்டர் - ஹ்நர, தொண்டரென்று சம்வோதநத்திலே ரூப மாயிருக்கும். நங்கட்கு இப்படி ஹ்நரான நமக்கு, உங்களுக்குக்கென்ற படி, நங்கட்கென்று நிர்देशித்தது அவர்களை சுவீயத்வேன பரிஹித்து ச்நேஹத்தாலே சொன்னபடி. இவற்றால் - இந்தப் பத்துப்பாட்டால், உய்யலாம் - ஁ஜீவிக்கலாம் - எம்பெருமானைக் கிட்டி அநுபவிக்கலா மென்றபடி. ஆகையாலிவற்றை அம்யசியுங்கோள் என்று தாத்தர்யம். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ॥

இत्याதி-தனக்கு அபிமதனாகந்த வடிவைத் தனக்குத் திருமேனியாகவும், அவர்களுக்கு அபிமதனாகான கிரய்களைத் தனக்கு அபிமதனாகாகவும் கைக்கொள்ளுமவனாகையாலும் (சகலசித்சிதாமந்த: - அம்மதவமூனா) ஒரு யிரேயே வுலகங்கட்கெல்லாம் ஏழுலகங்களும் இत्याதिसमस्तचेतनाचेतनங்கட்கும் அந்தராமாவாய் நிற்கையாலும், (சுவாமித்வாத்) இறந்ததும் நியே இत्याதி-காலவ்யத்திலுள்ள பதார்த்தங்களையும் சேமமாகவுடையவனாகையாலும் (சுவாசித்வாத்) வல்வினையேனையிர்கின்ற குணங்களையுடையாய் - அசிதருடைய மனசு அகசித்கவல்ல அந்தகலாணகுணங்களை யுடையனாகையாலும் (ज्ञानिनामप्यदुःखः स्थानेच्छापादनाच्चः) யானு நிதானய்த்தெளிதொறும் நன்று மஞ்சவன் இत्याதி-சேமஜ்ஞானயுத்தராய், சேவியான தன்னிடத்திலே ந்யஸ்தமரையிருப்பாரையும், அஸ்தானத்திலே மயத்தை யுண்டாக்கித்தனைப் பாரித்ககப் பண்ணுமவனாகையாலும், அதிசதத்தாலே அந்தரகாத்யிலே என்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்சோதி என்று சொல்லப்படுகின்ற நிரதிசயதிப்திமத்வம் சங்கித்கப்படுகிறது. இப்பதிகளால் எம்பெருமான் தனைக் கானவேனுமென்றசைப்படுமவர்களுக்குத்தானே துயனாகா நிற்கின்றனென்று “தேவிமாராவார்” என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வாராலே தெளிவிக்கப்பட்ட தென்கிருர்.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்தில் முதல் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி

மூ. நங்கள் வரிவளை யாயங் காளோ ! நம்முடை ஏதலர் முன்பு நாணி
நுங்கட் கியானென் றுரைக்கு மாற்றம் நோக்குகின் றேன்; எங்கும் காண மாட்டேன்
சங்கம் சரிந்தன; சாயி முந்தேன்; தடமுலை பொன்னிற மாய்த்த ளர்ந்தேன்
வெங்கண் பறவையின் பாகன் எங்கோன் வேங்கட வாணனை வேண்டிச்சென்றே. 1

ஆ. (நங்கள் வரிவளை) இந்த வ்யசனமுறுகி எம்பெருமானோடே கலந்து
பிரிந்த பிராட்டியாய்க் காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார். **श्रीवृष्ण-**
नाथனான சர்வீசரனும் 'உன்னுடைய கடாசலஃயமாகப் பெறுவதுகாண்'
என்றாசைப்படவேண்டும்படியான வடிவையுடைய நீயாசைப்படுதற்
கீடாயிருப்பதொரு விஷயமுண்டோ?

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படியெம்பெருமானைக் கண்டு அநுபவிக்க வேணுமென்று அபி-
ரூபித்து ப்ராபித்த வாழ்வாரித் திருவாய்மொழியிலே அந்யாபदेशத்தாலே
சங்கஞ்சரிந்தன வென்றும் சங்குமணி நிறையுங் கொள்வானென்றும்
கோலவளையொடு மாமை கொள்வானென்று மிப்புடைகளிலே யவன்
பக்கல் நின்றும் வலயாதிபூஷணங்களையும் தேஹாந்தியையும் நான் பெற
வேணுமென்றும் அதற்காகவவனைக் காணவேணுமென்று மாசைப்
படுகை அசங்கதமன்றோ, எவ்விதமான அந்யாபदेशத்தால் சில ப்ரயோஜனாந்தரங்களை
யவன் பக்கல் நின்றும் நான் பெறவேணுமென்றன்றோ சுவாபदेशத்தில்
பலிப்பது. ஆகையாலிது கூடுமோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இந்த

ச. நங்கள் - நம்முடைய, இது சுவாत्मनि बहुवचनम्. இதுக்காயங்கா
ளென்கிறதோடே அந்வயம். நமக்கு அந்தரங்கமானவென்று அபிபிராயம்.
வரிவளையாயங்காள் - தர்சனியவலயசாலிகளான சங்காள், வரி - தர்சனிய
வரிவளையென்று बहुव्रीहिः. ஆயங்காள் - சங்காள். சங்கஞ்சரிந்தன
வென்னும்படி நான் அத்யந்தமவசனீயாய் நிற்கச் செய்தே நீங்கள் தர்சனிய-
வலயவதிகளாயிருப்பதே "एकं दुःखं सुखं च नौ" என்றிருக்கிற வங்களுடைய
அந்தரங்கத்வைகைமேலே காணலாயிற்று என்று கருத்து. இவளை அபிசரிப்
பிக்கைகாகத்தங்களுடைய அவசாதத்தை மறைத்துக்கொண்டு ப்ரயாசென
சங்காள் பூஷணங்களை தரித்துக் கொண்டிருக்கிற விந்தகூடாபிபிராயத்தையிவ
ளும்றிவளையாகிலும் அறியாதவள்போலே யவர்களைப்படி उपालम्बिक-

இ. வ்யசன் இத்யாதியால்). முறுகியென்றது—அத்யுக்தமாயென்றபடி. அந்யாப-
 தேசோக்தரூபமானவித்திருவாய்மொழிக்கு மவனைக்காணவேணுமென்கையே
 प्रधानप्रतिपाद्यं அல்லது வலயாடிகளைப் பெறவேணுமென்கை प्रतिपाद्यமன்று.
 “न हि मे जीवितेनार्थो नैवार्थिनं च भूषणैः । वसत्या राक्षसीमध्ये विना रामं महारथम्” ॥
 என்றிருக்கிற பிராட்டிக்கு அவனைக் காண்கையே பொழிய வலயாடி
 களைப் பெறுகை उद्देश्यமன்றிறே. ஆதலாலத்தைச் சொல்லுவானே
 னென்னில், தன்னுடைய வ்யசன் முறுகின்படியை வ்யஜிப்பிக்கைக்காக.
 சங்கொடுசாயிழந்தேனென்று வலயாடிகளையும் தன்றிருமேனியொளியை
 யுமிழந்தேன் என்று சொன்னவித்தனை, சங்கும் நிறையுங்கொள்வான்
 இத்யாதியாலே யவற்றைப் பெறவேணுமென்று அனந்தர் சொன்னதுக்கு
 மிவனெடு ச்ஷ்லேஷிக்க வேணுமென்கையிலே तात्पर्यम्. ஆகையாலவனைக்
 காணவேணுமென்கையே स्वापदेशத்திலும் ஈகிக்கையாலிது संगत என்று
 கருத்து. முறுகியென்கிறதற்கு பிராட்டியாயென்கிறதோடே அவ்யம்.
 பிராட்டியாயென்றது—பிராட்டி டசையைபுடையராயென்றபடி. இதுக்
 குக் கூப்பிடுகிறாரென்கிறதோடே அவ்யம்.

ச. கிருள். இவர்கள் தன்னை யவன் பக்கல் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்க உயோகிக்
 கிற அபிசந்வியைச்சில இகிதங்களாலே காண்கையால் ஓ! வென்று விபா-
 दोक्ति: அவர்களை சம்பாதித்துவைத்து வார்த்தை சொல்லுவதற்கு முன்னே
 विषण्णியாகிறாள். வ்யசனாதிசயத்தாலே உன் அவசாதத்தை பரிகூலர்க்
 கன்றோ மறைப்பது. அந்தரங்கமான வெங்களுக்குச் செல்லவேண்டா
 வோ என்ன அதுக்குத் தர சொல்லுகிறாள். நம்முடையேதலர்முன்பு—
 நம்முடைய ஷ்ருக்கள் முன்னே, ஏதலர் - ஷ்ருக்கள், நாயகாபிசரணோயுத்தையான
 வென்னை பரிகூலிக்கப்பார்க்கையாலே ஷ்ருக்களான தாய்மார் முன்னே
 யென்றபடி. என்னுடையேதலரென்னுதே இப்போது பரிகூலவ்யவசரீ
 களான சகிகளையும் தன்னுடே கூட்டிக்கொண்டு நம்முடையேதலரெ
 ன்று நிர்देशித்தது நாயகச்ச்ஷ்லேஷலாபே சதி சந்திவிக்கும் சவமார்க்கொன்கிற கருத்
 தாலே, நாணி - லஜித்து, தாய்மார்கள் முன்னே அவசாதத்தைச்சொல்ல
 லஜித்ததென்றபடி. நுங்கட்கு அந்தரங்கமான உங்களுக்கு, உரைக்கு
 மாற்றம் ஒன்று என்றவ்யிப்பது. சொல்லத்தக்க வாரீ யொன்று,
 மாற்றம் - வாரீ, இவ் அவசாதத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லும்படியான
 வாரீயை யென்றபடி. யான் - இவ் அவசாதத்தை அநுபவியா நிற்கிற யான்,
 நோக்குகின்றேன் - परामर्शियाய் நின்றேன். எங்கும் காணமாட்டேன் -
 ஒருவழியிலுமத்தைக்காணமாட்டுகிறிலேனில்லை. நிரவதிகமான விவ்வ-

ஆ. நீயாசைப்பட்ட விஷயமெது என்றும் உனக்குச் சொல்லுகிற அவசாதமெது என்று மிவளுடைய தோழிமார் கேட்க உகவாதார் முன்பென்னுடைய அவசாதத்தை ய்ஜிப்பிக்கையிலுள்ள ஸஜீயாலும், அவசாதந்தான் நிரவதிகமாயிருக்கையாலே யதுக்கு வாசகமாயிருப்பதொரு ஷब्द்காணாமையாலுமென்னுடைய அவசாதத்தையுங்களுக்குச் சொல்லமாட்டு

முதற் பாட்டு

இ. அவனைக் காணவேணுமென்றாசைப் படுகிற பிராட்டியிவ் அந்தத்தையவனுக்கு அறிவிக்க விரகு பாராதே தோழிமாரோடே சில ச்லாப் பண்ணுவானென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சுரீகூண்டியாடியால்). சர்வ்ஷரனுமென்கிறதற்கு ஆசைப்படவென்கிறத்தோடே அந்வயம். பெறுவது என்றது பாவு லிஹ்யோமாய் பார்த்தாங்கம்.

பெற வேணுமென்றபடி. தோழிமார் கேட்க வென்கிறதற்கு மஹாவாயாந்தத்தில் கிய்யோடே அந்வயம். நம்முடையேதலர்—முன்பு நாணியென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (உகவாதார் இத்யாடியால்). இங்குகவாதாரென்றது நீயவன் பக்கல் - அத்யாசக்தி பண்ணலாகாதென்று தன்னை யவன் பக்கல் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கிற வன்னைமார்களைச் சொன்னபடி. டிதீயபாடத்துக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கின்றார் (அவசாதந்தான் இத்யாடிமாட்டுகிறிலேன் என்னுமளவாலே). உங்களுக்கென்றது சர்வ்நாமசத்யமாகையாலே வுடிஸ்யபரமாகையாலே உகவாதாரென்று ப்ஸ்துதீகளான வன்னைமார்களையும் கூட்டிக் கொண்டு தோழிமார்களையுஞ் சொல்லுகிறது. அன்னைமார்களுக்கும் தோழிமார்களுக்கு மென்றபடி. தத்யா ச ஸஜீயாலும் ஷத்வங் காணாமையாலும் உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். ஸஜீயாலே அன்னைமார்களுக்குச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேன், ஷத்வங் காணாமையாலே தோழிமார்களுக்குச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேனென்றபடி. இங்கு அன்னைமார்களுக்குச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேனென்றது டுஷ்டாந்தாங்கம். உகவாதவர்களான வன்னைமார்களுக்கன்றோ உன் அவசாதத்தை மறைக்க

ச. சாதத்திற்கு வோதகமான ஷத்வத்தை யொரு ப்ரகாரத்தாலும் காணமாட்டுகிறிலேனென்றபடி. ஆனாலுன்னுடைய அவசாத் எங்களுக்குத்தெரியும்படி யெங்ஙனே, நிரதிஸ்யகல்யாணியான வுனக்குங்கூட வித்தனை ஸ்பூஹீயமான விஷய் தானெ தென்னச் சொல்லுகிறுள்மேல், வெங்கண் - வெவ்வியகண்களையுடைத்தான, ப்ரதிபஷ்விஷயத்திலே காலாநிவத்யுணமான

ஆ. கிறிலேன், இப்படி அவசாத் வருகைக்காசைப்பட்டதென்னென்னில் -
 தீக்ஷநிரிஷணநித்யபுரிபுஷ்ணான பெரிய திருவடியை வாஹமாகவுடைய திரு
 வேங்கடமுடையாணை யாசைப்பட்டு சங்கஞ்சரிந்தனசாயிழந்தேன்
 தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேனென்கிறாள். (1)

இ. வேண்டுமது, அந்ரங்களானவெங்களுக்கும் மறைக்கலாமோவென்ன
 ஸ்ரீயாலே அன்னைமார்களுக்குச் சொல்லமாட்டாதாப் போலே இதுக்
 கொரு வாசகசுத் காணாமையாலே யுங்களுக்குச் சொல்ல மாட்டுகிறிலே
 னென்றொன்று கருத்து. இப்படி அவசாத் நிரவதிகமென்று சொன்ன
 பின்பு சங்கஞ்சரிந்தன சாயிழந்தேன் இत्याடியாலே யத்தைச் சொல்லுகை
 புநஹியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கின்றார் (இப்படி இत्याடியால்).
 வருகைக்கு என்கிறதற்கு எது என்கிறத்தோடே அவ்யம். உன்னாலே
 அபிலஷிக்கப்பட்டதாய் இத்தனை அவசாதத்திற்கு ஹேதுவான விஷயமெதென்ற
 படி. இவ் அவசாதத்திற்கு ஹேதுவச் சொல்லுகையிலே உதாரணத்திற்குத்
 தாத்யமாக்கையாலே புநஹியில்லை யென்றதாயிற்று. ஆனாலும் தூதியபாத்
 வ்யம்ன்றோவென்னில், என் அவசாதத்தை நான் சொல்ல வேணுமோ,
 என்னுடம்பிலே அது ஸ்ரீமன்றோவென்று சூசிப்பிக்கைக்காகச் சொல்லு
 கிற தாக்கையாலே தூதியபாதமும் சாத்தமென்று கருத்து. வெங்கணென்கி
 றதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (தீக்ஷேत्याடியால்). பறவையின் பாக
 னென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார்(பெரிய திருவடி இत्याடியால்).
 ஷித் ஸ்ரீம். (1)

ச. நேங்களை யுடைத்தான வென்றபடி. வெங்கண் பறவை யென்கிற
 விடத்திலே ஸ்காரச்ய ஸ்காரச்ய ரே டகாரச்சு: பறவையின் - ஸ்கியினுடைய,
 ஸ்குதுடைய என்றபடி. பாகன் - நேவான, ஸ்குதுனை யேறிக்கொண்டு
 நடத்துமவனாவென்றபடி. பாகனென்று ரதாஜாதிகளை நடத்துமவ
 னுக்குப் பெயர். எங்கோன் - அந்த ஸ்குதுரோஹஸ்சாரவாரியாலே என்னை
 யடிமை கொண்டெனக்கு ஸ்வாமியான, வேங்கடவாணனை - வீகடநிவாஹ-
 கனை, வாணன் - நிவாஹன், ஸ்ரீவீக்ஷாநாயன் போலன்றிக்கே. ஸ்வஸுல-
 னாகைக்காக திருமலையிலே நின்றருளினவனென்றபடி. வேண்டிச்
 சென்று - ஆசைப்பட்டடைந்து, நிரந்தரமாக வாசைப்பட்டென்றபடி.
 சங்கம் - வளை, ஜாத்யகவன், என்னுடைய வளைகளானவை வென்றபடி.
 சரிந்தன-கட்டோடே விழுந்து போயின, அவனைக்காணாத வ்யஸத்தால்
 வந்த கர்ஷத்தாலே கராத்தத்தில் நின்றும் யுஃபதேவ ரததங்களாயிற்றுள்
 என்றபடி. சாய் - ஸாய்யை, ஸமுடாயஸோய்யை என்றபடி. இழந்தேன் -

மூ- வேண்டிச்சென் றென்று பெறுகிற் பாரில்
 என்னுடைத் தோழியர் நுங்கட் கேலும்
 ஈண்டி துரைக்கும் படியை, அந்தோ !
 காண்கின்றி லேன்இட ராட்டி யேன்நான்
 காண்தரு தாமரைக் கண்ணன் கள்வன்,
 விண்ணவர் கோன், நங்கள் கோனைக் கண்டால்
 ஈண்டிய சங்கும் நிறைவும் கொள்வான்
 எத்தனை காலம் இளைக்கின் றேனே !

2

ஆ. (வேண்டிச் சென்று) நீயாசைப்பட்ட விஷயந்திருவேங்கட முடைய
 ஞாகில் ? அது யுகம். உனக்கும்கூட சூஹியமானவனாகிலும் நீயா

இரண்டாம் பாட்டு

இ. கீழ்ப்பாட்டில் பூர்வீகத்திற்சொன்ன அய்யத்தையே யுரைக்கும் படியை
 யந்தோ காண்கிறிலேனென்று சொல்லுகிறதாகையாலே இப்பாட்டில்
 பூர்வீக புனரகியன்றோவென்ன விதுக்குத் தாப்யஞ்சொல்லுகைக்காக அவதரிப்
 பிக்கின்றார் (நீயாசை இत्याடியால்). ஆசைப்பட்ட பொருள் பெறுவாரில்
 உக்தேயாயிருக்கச் செய்தேயு மத்தைப் பெறமாட்டாதே ஈலேசப்படுகிறே
 னென்கையிலே இதுக்குத் தாப்யமாகையாலே புனரகியில்லையென்றதா
 யிற்று. இவளையவன் பக்கல் நின்று நவதிப்பிக்க உயோகிக்கிற சகி
 கள் அவனுனக்கு சூஹியனும்படியான சூமுடையவனல்லன், ஆதலால்
 அவன் பக்கல் சூஹையவிட்டுவிடென்றிப்படிச் சொல்லாதே, நீ யாசைப்
 பட்டால் கிடையாததுண்டோ வென்றிப்படிச் சொல்லும்போது திரு
 வேங்கடமுடையான இவளுக்கும் கூட சூஹியனாக அங்கிரித்ததாக
 வேணுமென்கிற கருத்தாலே யுகமியந்தமபிஹிதமாயிற்று. திருவேங்கட
 முடையானாகிலென்கிறவித்தாலே சூவீகூஸநாயனாகில் யுகமன்றென்று

ச. அதுவுமெனக்குப் போய்விட்டதென்றபடி. தடமுலை - விசாலங்க
 ளானஸ்தனங்கள். தடம் - விசால. “லக்ஷ்மிகல்பலதோதூஸ்தனஸ்தவகவச்சல: | சூரீராராஜ-
 ஹூஜ்ஜி மெ ரமதா மானசாபுஜே” || என்கிறபடியே நாயகனும் ஈகடேசத்திலேயடங்கும்
 படி அதிவிசாலங்களான ஸ்தனங்கள் என்றபடி. பொன்னிறமாய் - பொல்
 லாத நிறத்தையுடையவையாய், பொல்லென்று - பொல்லாதது, பொல்
 நிறமென்கிறவிடத்திலே லகாரஸ்ய நகாரே பரே னகாராடேச:-வिवर्णमாயென்றபடி.
 தளர்ந்தேன் - சிதிலையானேன், சிதிலகாசூயானேனென்றபடி. என்
 அவசாதமென்னுடைய ஈரிரத்திலே காணலாகிறதில்லையோ வென்று
 கருத்து. (1)

சென்று - அவனிருந்த விடத்திலே போய், ஒன்று - ஒரு ப்ரயோ-
 ஜனத்தை, வேண்டி - அபேஷித்து, பெறுகிற் பாரில் - பெறுகைக்கு சமயம்-

ஆ. சைப்பட்டால் கிடையாத துண்டோவென்னில், ஆசைப்பட்டபொருள்பெறுவாரெல்லாரிலும் தலையாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆசைப்பட்டுப் பெருதே நான் படுகிற வ்யசன் வாசாமஸோசரமாகையாலே வ்யசன்படுமத்தனையல்லது உங்களுக்குச் சொல்லுகைக் கொரு சொல்லுச் சொல்லக் காண்கிறிலேன், அவனையாசைப்பட்டால் उत्तरक्षண் பெறுதொழியில் தளர்ந்து கொண்டு நிற்குமித்தனையோ வென்னில் சदानுபயமானாலும்

இ. தோற்றுகிறது. சौन्दर्यமுண்டாகிலு மவனுக்கித்தனை சौलभ்யமில்லையிறே. வேண்டிச்சென்றொன்று பெறகிற்பாரிலென்பதற்குத் तात्पर्य அருளிச் செய்கிறார் (ஆசைப்பட்ட பொருள் இத்யாதியால்). தலையாய்-श्रेष्ठையாய். द्वितीयपादத்தில் अर्थान्वितிக்கிற अर्थத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆசைப்பட்டுப் பெருதே இத்யாதியால்). द्वितीयपादத்திற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதியால்). கீழ்ப்பாட்டில் उत्तरार्धத்திற் சொன்ன शरीरावसादத்தையே எத்தனை காலமினைக்கின்றெனென்றிப்பாட்டில் उत्तरार्धத்திலும் சொல்லுகையாலே இது पुनर्वक्तियன்றோவென்ன விதுக்குத் तात्पर्यஞ் சொல்லுகைக்காக अवतरिப்பிக்கின்றார் (அவனையாசைப்பட்டால் இத்யாதியால்). व्यसनं வந்து चिरकाल மாயிற்றென்கையிலே तात्पर्य

ச. ரானவர்களில், கிற்பார் - समयர், अपेक्षितமெல்லாம் பெறும்படியான அதிசயத்தை யுடையவர்களிலே என்றபடி. இங்கதிசயமாவது அவனுக்கு अत्यन्तमभिमतையாயிருக்கை. தலையான வென்றொரு पदमध्याहरिப்பது श्रेष्ठையான வென்றபடி. यदा பெறுகிற்பாரில் என்றது பெறுகிற்பாரில் லாதவளான வென்றபடி. அதாவது தானொழிய अपेक्षितம் பெறத்தகு வாரினி வேறில்லாதவளான வென்கை, அவர்களெல்லாரிலும் श्रेष्ठையான வென்று पर्यवसितार्थம். என்னுடை - என்னுடைய, தோழியர் - सखिकाள், நுங்கட்கேலும் - உங்களுக்கேயாகிலும், அன்னைமார்களைப் போலன்றிக்கே अन्तरंग்களாயிருக்கிற வுங்களுக்குச் சொல்லுகிற தென்று பார்த்தாலுமென்றபடி. ஈண்டு - இப்போது, முன்பெல்லா மென் அவசாதம் சொன்னேனையாகிலும் இப்போது சொல்லமாட்டு கிறிலேனென்று கருத்து. இது - இந்த வ்யசனத்தை மத்த வ்யசனங்களைச் சொல்லிப் போந்தேனையாகிலுமிந்த வ்யசனஞ் சொல்லமுடிகிறதில்லையென்று கருத்து. உரைக்கும் படியை - சொல்லும் प्रकारத்தை, இட ராட்டியேன் நான் - दुःखवर्तियான நான், இடர் - दुःख, இடரையுடையவளிடராட்டி. இச்சதத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது இடராட்டியே னென்று रूपமாயிருக்கும். காண்கின்றிலேன் - காண்

ஆ. அபூர்வதர்சனமாய் பூண்டரிகதலாமலாயதமான திருக் கண்களையுமுடையவனாய் தத்சௌந்தர்யம் பரிமுஷித சகலஜனமனோநயநஹரியாயயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து என்னை யடிமைகொண்ட பரமசீலனாயிருந்தவவனையாசைப்பட்டுப்பெருதே யென்னுடைய வலயாதிபூஷணங்களையும் ஆதமகுணங்களையுமிழந்து அவை கொள்கைக்கு நான் வருந்துகிற தெத்தனை காலமுண்டென்கிறான். (2)

இ. மாகையாலே பூநஹ்தியில்லை யென்றதாயிற்று. காண்டகு என்கிற தற்குத் தாத்ரயீ அருளிச் செய்கிறார் (சதானுபூயமானேத்யாடியால்). கள்வனென்கிறதற்குத் தாத்ரயீ அருளிச் செய்கிறார் (சௌந்தர்யேத்யாடியால்). நங்கள் கோணையென்கிறதற்குத் தாத்ரயீ அருளிச் செய்கிறார் (என்னையடிமையித்யாடியால்). துரியபாடத்தில் அர்த்தாதிசுதிக்கிற அர்த்ததையருளிச் செய்கிறார் (அவனையாசைப்பட்டுப் பெருதே இத்யாடியால்). துரியபாடத்துக்குத் தாத்ரயீ அருளிச் செய்கிறார் (அவை கொள்கைக்கு இத்யாடியால்). (2)

ச. கிறிலேனில்லை. அந்தோ - ஐயோ, உங்களுக்குச் சொல்லியாறவேண்டியிருக்கச் செய்தே சொல்லும்படியைக் காணெனென்று விஷ்ணையாகிறபடி. காண்டகு - காண்கைக்குத் தகுதிபான, சதா தர்சனியங்களான வென்றபடி. காண்டகு என்ற விடத்திலே னகாராத்ரயஸ்ய தகாரஸ்ய தகாராத்ரயஸ்ய தாமரைக்கண்ணன் - தாமரஸ்தோலே யிருக்கிற கண்களையுமுடையவனான, கள்வன் - வக்ஷகனான, அக்கண்ணழகாலே சகலஜனமனோநயநஹரியானவென்றபடி. விண்ணவர்கோன் - நித்யசூரிநாயகனான, நங்கள்கோணை - அவர்களுக்குப் போலே யக்கண்ணழகாலே நமக்கும் சுவாமியானவனை, கண்டால் - காணப்பெற்றால், காணப்பெற்ற அநந்தர் என்கிறபடி. இதுக்குக் கொள்வானென்கிறத்தோடே அவ்யம். ஈண்டிய - குவிந்ததான, என்பக்கல் நின்றும் அவன் பக்கலிலே போய் ராசீபூதங்களானவென்றபடி. தன் பக்கல் வரித்திருக்கமாட்டாதவை யெல்லாத்துக்கும் ரதியவனே யென்றிருக்கிறான். சங்கும் - வலயங்களையும், நிறைவும் - என்னுடைய குணபூதங்களையும், கொள்வான் - வாங்கிக்கொள்ள இஷ்டையுடையவளாய், கொள்வானென்றது சன்னந்தசத்யாயம். ஆகையாலிது பூரிதரூபமென்று. சர்வலிங்கத்திலும் சாதாரணமான ரூபம். இப்படித்திருத்துவான் தொழுவான் செய்வான் இத்யாடியான சன்னந்தசத்யாயங்களிலெங்கும் கண்டு கொள்வது. எத்தனை காலம் - அசங்க்யகாலமெல்லாம். அத்யந்தசங்க்யோதனார்த்தம் சப்தமீபிரயோகாவஃ. இளைக்கின்றேன் - ஶ்ரத்தையாகா நின்றேன். வர்தமான் - நிர்வந்தத்தாலே இதுக்கு விரதி காணெனென்று தோற்றுகிறது. அவ

மூ. காலம் இளைக்கில் அல் லால், வி னையேன்
நான் இளைக் கின்றிலென்; கண்டு கொண்மின்
ஞாலம் அறியப் பழிசு மந்தேன்,
நன்னுத லீர்! இனி நாணித் தான் என்
நீல மலர் நெடுஞ் சோதி சூழ்ந்த
நீண்ட முகில் வண்ணன், கண்ணன் கொண்ட
கோல வளையொடு மாமை கொள்வான்
எத்தனை காலமும் கூடச் சென்றே?

3

ஆ. (காலமிளைக்கில்) அவனையாசைப்பட்டுப் பெருதே யுனக்குள்
ளவையுமிழந்தவை பெறுகைக்கு நெடுங்காலம் வருந்தியும் பெருத
பின்பு இனித்தான் வருந்தினால் கிடைக்குமோ இனியவை பெறு
கைக்கு வருந்தாதேவிட்டாலோ வென்னில் நிரவதிகநிலஜ்யோதி: பரிவூதமஹ்-
வலாஹ்சுதமமான திருமேனியை யுடையவனான கண்ணனாலே அபஹ்மமான
கோலவளையொடு மாமை கொள்வான் உயுத்தையான நானெத்தனை காலங்

முன்றும் பாட்டு

இ. நான் ஶ்ரான்தீ ஆகா நின்றேனென்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னவிவளிப்
பாட்டிலே நானிளைக்கின்றிலென்று தனக்கு விரஹ்ஜனதாந்நியில்லாத
தாகச் சொல்லுகை அசங்கத மன்றோவென்ன விதுக்குத் தாத்பய்யஞ் சொல்லு
கைக்காக அவதரிப்பிக்கிரார் (அவனை இत्याடியால்). காலதவமெல்லாம்
முடிந்து போனாலும் நானவனைக் கண்டல்லது ஒழியேனென்கை
யிலே பாட்டுக்குத் தாத்பய்யமாகையாலிது சங்கதமென்றாயிற்று. நீல மலர்
நெடுஞ்சோதி சூழ்ந்தவென்கிறதற்குத்தாத்பய்ய அருளிச் செய்கிரார் (நிரவதி-
கையாடியால்). நீண்ட இत्याதிக்குத் தாத்பய்ய அருளிச்செய்கிரார் (மஹாவலாஹ்-
கையாடியால்). கொள்வான் உயுத்தையான வென்றது கொள்ள வேணுமென்றி
ஞையுடையவளாய் உயுத்தையான வென்றபடி. கொள்வனென்றொரு பதத்தை

ச. னைக் கண்டு அவன் பக்கல் நின்றும் வலயாதிகளை வாங்கிக் கொள்ள
வேணும் என்றவிதுக்கு விரஹ்ஜனதாந்நியில்லாத வலயாதிகளை அவன்
வந்து சந்தேசித் தென்னை ஶ்ரான்திப்பித்து ப்ரேமாஹ்மதயனாய்க் கொண்டு
“கலயானி ஹ்மவலயாதிஹ்ஸ்தயோ:” என்னும் ப்ரக்யையாலே தன் கையாலே பூட்டி
யருளப் பெற வேணுமென்று கருத்து. ஆகையாலிப்படியவன் ப்ரீதி
பண்ணும்படி அவனோடு சந்தேசிக்க வேணுமென்கையிலே யில் உக்தி-
க்குத் தாத்பய்யமாயிற்று. (2)

நீல - நிலரூபமான, மலர் - விகாசியான, சர்வத: ப்ரசாரியான என்றபடி.
நெடும் - விபுலமான, அபரிஞ்ஞமானவென்றபடி. சோதி - ஜ்யோதிஸ்ஸாலே,

ஆ. கூடச் சென்றாகிலும் கொள்வன், இக்கால த்வந்தான் முடிந்து போமத்தனையல்லது நான் கொண்டல்லது விடேன் இத்தைக்கண்டுகொண்மின், அவன்றானுசைப்பட வவனுக்கு மரியையாயிருக்கக்கடவ நியவனையாசைப் பட்டால் உனக்குப் பழிவருமென்று ஸ்ரீயில்லையோ வென்னில் ஞாலமறியப் பழி சுமந்தேன் நன்னுதலீரினி நாணித்தானென்னென்கிறாள். (3)

இ. அஃயாஹித்து யோஜிக்கிறார் (சென்றாகிலுங்கொள்வனென்று). ப்ரமபாத்திற்குத்தாப்ய அருளிச்செய்கிறார் (இக்காலத்தவமியாடியால்). ச்வநாக்னிதத்திலே ப்ரீதி பண்ணினால் பழியுண்டாக ப்ரஸ்தியில்லாமையாலே பழிசுமந்தேனினி நாணித்தானென்னென்று சொல்கை அஸ்யத் மன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (அவன்றான் ஐயாடியால்). அரியையாய் - துல்மீ யாய் அவனுக்கு துல்மீமாம்படி யடைக்கலமாயிருக்கிற நீ மேல்விழுந்தாசைப் பட்டால் பழிவாராதோ என்றபடி. (3)

ச. ப்ரமீயாலேயென்றபடி. துழந்த - ப்ரவீதமான, நீண்டமுகில்வண்ணன் - மஹமேவ்னான, அபரிஷ்டேனிலயோதி: ப்ரவீதமஹமேவ்னென்று அமூதோமீ, கண்ணன் - கண்ணன், இவ்வடி வழகைப் பெண்களுக்கே யாக்கி வைக்குமவனென்றபடி, கொண்ட - அபஹித்த, அவனாலே அபஹிக்கப்பட்டவை யானவென்றபடி. கோலவனையொடு - அழகிய வனைகளோடேகூட, மாமை - கான்தியை, மரீயலாவணத்தை யென்றபடி. கொள்வான் - வாங்கிக் கொள்ள ஐசூயுடையளாய், காலமுமென்கிறவிடத்தில் அப்யந்தத்தை சென்று என்கிறதோடே அப்யிப்பது. எத்தனை காலங்கூடச் சென்றும் - காலமெல்லாங்கூட நடந்தும், காலமுள்ளதனையும் துடந்தாகிலுமென்றபடி. கொள்வன் என்றொரு க்ரீயாபர் அஃயாஹிப்பது. அவன்பக்கல் நின்றும் வாங்கிக் கொள்வேன். இளைக்கில் காலமென்றொரு வாக்யமும் அல்லால் வினையென் நாணினாக்கின்றிலனென்றொரு வாக்யமுமாக யோஜிப்பது. இளைக்கில் - ஒழியில், அந்த வலயாடிகளையவன்பக்கல் நின்றும் கொள்ளுவதற்கு முன்னே ஸ்ரீதமாய்ப் போகில் என்றபடி. காலம் - காலத்தவ், அல்லால் - அல்லது. இதுக்கு இளைக்கின்றிலனென்கிறத்தோடே அப்யிப்பது. வினையென் - அவன் துல்மீமென்றாலும் விடவொட்டாத ப்ரபத்தையுடையவளான, வினையையுடையவள் வினையாள். இச்சுத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும் போது வினையெனென்று ரூபம். நான் - அப்யுத்தாபிநிவ்ஷவதியான நான், இளைக்கின்றிலன் - இளைக்கின்றேனில்லை. ஸ்ரீதமாய்கிறேனில்லை, ஸ்ரீதமாகில்

மூ. கூடச்சென்றேன் இனி என்கொடுக்கேன்?
 கோல்வளை, நெஞ்சத் தொடக்க மெல்லாம்
 பாடற் றொழிய இழந்து, வைகல்
 பல்வளை யார்முன் பரிசு ழிந்தேன்
 மாடக் கொடிமதிள் தென்கு ளந்தை
 வன்குட பால்நின்ற மாயக் கூத்தன்
 ஆடற் பறவை உயர்த்த வெல்போர்
 ஆழி வவ்வளை யாதரித்தே.

4

ஆ. (கூடச்சென்றேன்) இதுக்கு முன்பு அவனையாசைப் பட்டு உன்

நாலாம் பாட்டு

இ. சங்கஞ்சரிந்த இயாதியாலே யவனையாசைப்பட்டு வலயாடிகளை யிழந்தேனென்று முதற்பாட்டிற் சொன்ன அத்தையே சொல்லுகிற

ச. காலமுபரதமாமத்தனை யல்லது நானுபரத்யாகிறதில்லை யென்றிவ்
 வாச்யத்திற்கும் நிஷ்டாயம். இது வாசு சொல்லுமத்தனையல்லது உன்
 னால் நடத்த முடியுமோ வென்னில், கண்டுகொண்மின்—நான் நடத்
 தப்புகுகிறபடியை நானிப்போது சொல்லவேணுமோ, நீங்களே ப்ர-
 த்யாகக்கண்டு கொள்ளுங்கோள், நீ லோகத்தார்க்கு லஜிக்க வேண்டா
 வோ வென்னில். ஞாலமறிய - லோகமெல்லாம் ப்ரத்யாகமாம்படி, பழி -
 அவாத்தை, துணிந்து புறப்பட்டாளென்கிற அவாத்தை என்றபடி.
 சுமந்தேன் - றிஹரித்துக் கொள்ளவும் ஶக்யமன்றிக்கே டஹமாக வஹித்
 தேன், நன்னுதலீர் - நல்லதான நுதலையுடையவர்காள்; நுதல் - லலர்,
 நல்நுதல் என்கிறவிடத்தில் லகாஸ்ய நகரே றே லகாராஹை: லகாஸ்யலகாராண
 லகாராணென்றபடி. இனி இப்படிப் பழிசுமந்தபின்பு, நாணித்தானென்
 லஜித்துத்தானென்ன ப்ரயோஜனம். அவாப் ப்ரத்யாகமான பின்பு லஜித்து
 ப்ரயோஜனமில்லையென்றபடி. இப்படி கொள்வானென்றொரு க்ரியாபஹை-
 ஹரித்து யோஜித்தது. இவ் ப்ரத்யாகமில்லாதபகஷத்திலே ப்ரத்யாக்
 லகாரம் லீலமலர் இயாதி வனையொடு மாமை பெத்தனை காலங்கூடச்
 சென்றும் கொள்வன் ஞாலமறியப் பழி இயாதிபென்றிப்படி ப்ரவ்யம்.
 இப்படித்திலிவ்வாறியிரப்படி வாசு பாட்டுக்குத் தாஸ்யஞ்சொல்லுகிற
 தத்தனை போக்கியிப்பத்துப் பாட்டின் ப்ரவ்யகம் சொல்லுதகயிலே
 தாஸ்யமில்லை யென்று கண்டு கொள்வது. (3)

மாடக்கொடிமதிள் - மாடங்களையும் கொடியோடேகூடின மதிளை
 யுமுடைத்தான, மாடங்கள் - சூதங்கள், கொடி - ப்ரத்யாக், மதிள் - ஶகாரம்,

ஆ. னுடைய உபகரணங்களை யிழந்தாப் போலே இனியுள்ளவற்றையு
மிழவாதே யவனை யாசைப்படத் தவிர்ந்தாலோ வென்னில் ஹேமகிரி-
சிவரஸதூசாபாசாபாசுதமாய், ஃவஜவிராஜிதபாசாரபரிவர்தமாய் தக்ஷிணதிக் திலகபூத-
மாயிருந்த திருக்குளந்தையில் பரமோதாரமான மேலைத்திக்கிலே வந்தேய-

இ. தாகையாலே இப்பாட்டு புனரக்தியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கின்றார்
(இதுக்கு இத்யாதியால்). முதற்பாட்டிலே தன்னுடைய அவசாதத்தை
வ்யஜிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னார். உனக்கின்ன முள்ளவற்றையுமி
ழக்கப்புகுகியென்று தோழிமார் சொல்ல முன்பேயெல்லாமிழந்தேன்
இனியெத்தையிழக்கப் புகுகிறேன் என்றிப்பாட்டிலே யதுக்குத்தான்
சொல்லப்புகுகியுளாகையாலே புனரக்தியில்லையென்றதாயிற்று. மாடக்
கொடி மதினென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (ஹேமகிரித்யாதியால்).
தென்குளந்தை யென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தக்ஷிணத்யாதி-

ச. கொடியுடைய மதிள் கொடிமதிள், கொடிமதிள் என்று மध्यமபடலோபி-
சமாச:. மதிள்தென் என்கிறவிடத்திலே லகாரதகாரயோ: ப்ரத்யக் டகாராதேஷ:.
தென்குளந்தை - தக்ஷிணதிக் கிலிருக்கிற குளந்தையென்கிற திவ்யஸ்தலத்தினு
டைய, வண்குடபால் - மனோஹிமபாகத்திலே, வண் - மனோஹி, குட என்று
பஹிமம், பாலென்று - பாகம், நின்ற - விஸ்தரம் திஷ்டமானான, ஆடல் பறவை
- ஆடலையுடைத்தான பறவையாலே, ஆடல் - நதன், பறவை - பஹி,
மध्यமபடலோபிசமாச:. சர்வஸ்வனுக்கு வாகனமாயிருக்கப்பெற்ற ஹரிதிஸயத்தாலே
தாண்டிவருவான் வந்தேயனாலே யென்றபடி. உயர்த்த - வஹிக்கப்பட்டவனான,
வெல்போர் என்கிறதை போர்வெல் லென்று மாறி அந்நியப்பது. யுத்தங்
களிலே ஜிணுவானவென்றபடி. போர் - யுத்த - ஸுப்தஸப்தமிக் பதம். வெல்
லென்று ஜிணு, ஆழி - ஸ்ரீஸுதன்த்தை, வலவனை - வலத்திலேயுடைய
வனான, ஆழிவலவனென்று வ்யகிரணவஹிஃ. திருவாழியை வலத்
திருக்கையிலே யுடையவனான வென்றபடி. மாயக் கூத்தன் - ஸுப்த-
தீப்திவ்யாவிபக்திக் பதம். அஸ்வநுதலாலியானவனை "கிஞ்சிதாஹவநிஸ்சஹநகம்" என்
கிறபடியே சுநுதவஹ்நியமான நிலையுடையவனான ஸ்வாமியை யென்ற
படி. அடர்த்து - ஆசைப்பட்டு, கூடச் சென்றேன் - சந்தேஹிக்கப்
போனேன். கோல்வனை நெஞ்சத்துடக்கம் - அலங்காரமான, வலயங்கள்
மனஸு முதலாக எல்லாம், வாக்யால்காரங்களான வலயங்களும், அந்தரமான
மனஸு முதலாக என்னுடைய சர்வஸ்வத்தையுமென்றபடி. இதுக்கு இழந்
தேன் என்கிறத்தோடே அந்நயம். பாடு - என் பரிசுரத்திலே, அற்று - இல்
லாமல், ஒழிய - போம்படி, என்னிடத்திலே இஃத்துமில்லாமல் நிஷேஷ

மு. ஆழி வலவனை ஆதரிப்பும்,
 ஆங்கவன் நம்மில் வரவும் எல்லாம்
 தோழியர் காள்! நம் முடைய மேதான்?
 சொல்லுவ தோஇங் கரியதுதான்
 ஊழிதோ றாழி, ஒருவ னாக
 நன்குணர் வார்க்கும் உணர லாகா
 சூழ லுடைய சுடர்கொ ளாதித்
 தொல்லைந் சோதி நினைக்குங் காலே?

5

ஆ. वाहनं, विजितरिपुनिकरसुदर्शनविश्रान्तदशगभुजं, குஞ்சு நெஞ்சு ந்துடக்கமெல்லாம் பாடற் றெழியவிழந்து
 दृशनीयं, நின்றருளிவவனை ஆடர்த்துக் கூடச் சென்றேன்.
 சென்று தோல்வனை நெஞ்சு ந்துடக்கமெல்லாம் பாடற் றெழியவிழந்து
 வைகல் பல்வளையார் முன்னே யென்சுவாவமெல்லாமிழந்தேன். இனி
 யென்கொடுக்கேனென்கிறான். (4)

(ஆழிவலவனை) அவனையாசைப் பட்டால் பெறவொண்ணாது,

இ. யால்). வண்குடபாலென்கிறதற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (परसे-
 त्यादियால்). उदारं - मनोज्ञम्. ஆடற்பறவையுயர்த்து என்கிறதற்குத் तात्पर्य
 அருளிச்செய்கிறார் (वनतेयेत्यादियால்). வெல்போர் ஆழிவலவனையென்கிற
 தற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (विजितेत्यादियால்). நின்றமாயக்கூத்த
 னென்கிறதற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (सुनृत्तवदित्यादियால்.) (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

அவனோடு சந்திக்கச் சென்று அது பெருமையாலே என்னுடைய
 வலயாடிகளையு மிழந்தேனென்று கீழ்ப்பாட்டிலே அவனுடைய துல்மத்வ்
 சொல்லியிருக்கவிப்பாட்டிலே அவன் நம்மில் வரவும் இत्याதியாலே
 அவன் அநாதியாக எல்லாருக்கும் சூலமென்று उपपादिका அசங்கமன்றோ

ச. மாகப் போம்படி என்று घटायम्. இழந்து - போக்கிவிட்டு, வைகல்
 பல்வளையார்முன் - सर्वकालम्, बहुवलयवतिकளான சரீகள் முன்னே,
 வைகல் என்று सर्वकालवाचकम्. பரிசு அழிந்தேன் - प्रकारமிழந்தவளா
 னேன். பரிசு - प्रकार, இங்கு लज्जையாகிற प्रकारத்தைச் சொல்லுகிறது.
 சிலபோது கழித்தி சிலபோது பூணத்தக்க அபரணமான வலயங்களும்,
 ஒருக்காலுமிழவாத சரீகள் முன்பே ஒருக்காலும் கழுத்தவேண்டாத
 அபரணமான लज्जையுங்கூட யிழந்தவளானேனென்று घटायम्. இனி
 யென் கொடுக்கேன் - இனியெத்தைக் கொடுக்கப் போகிறேன், இனி
 யெத்தையிழக்கப் போகிறேனென்றபடி. எல்லாம் முன்பே இழந்து
 போனபின்பு இனி இழக்கைக்கு ஒன்றுமில்லை யென்கை. (4)

ஆ. துபாபன், அவனையாசைப்பட வேண்டாவென்னில், பர்ஜ்யோதிஸ்தான, சவ்ஹரணை நினைக்கப் புக்கால் ஜானவதாமஸேசரர்களான சனகாதிமுனிகளுக்கும் ஊழிதோறுழி கூடினாலும் ஒருவனாக உணரவொண்ணாத दिव्यचेष्टितங்கனையும் तेज: ப்ரமூத்யஸ்யேயகல்யாணகுணத்தையு முடையானொருவனாகிலுமந்த

இ. வென்ன அவதரிப்பிக்கின்றார் (அவனை இत्याடியால்). இப்படி யவனுக்கு துபாபத்வம் சொல்லுகிற சவிகளுக்கு उत्तरம் சொல்லுகிறதாகையாலே இது சங்தம்.

கீழ்பாட்டிற் சொன்னது “ममैव दुष्कृतं किञ्चित् महदस्ति न संशयः” என்கிறபடியே நமக்கு ப்ரதிபந்தகங்களிருக்கையாலே விரிபிக்கிருளென்று சொன்னவித்தனையல்லது அத்யந்ததுபாபென்று சொன்னபடியல்லாமையாலே விரோதமில்லையென்று கருத்து. தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்காலென்று அந்வயித்துத் தாத்ப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பர்ஜ்யோதிஸ்தியாடியால்). நன்குணர்வார்க்கு என்கிறதற்குத் தாத்ப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜானவதாமித்யாடியால்). தூழலுடைய சுடர் கொளாதி என்கிறதற்குத் தாத்ப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (दिव्येत्याடியால்). உணரவொண்ணாத என்றது உணரவொண்ணாதபடியான என்றபடி. ஒருவனாகிலுமென்கிற அப்யய்த்தாலே அவர்கள் சொன்ன துபாபத்வோபயுக்தமான வவனுடைய துரவபோதத்தையிவள்தானும் அநுவதிக்கிருளென்று சூசிதமாயிற்று. இத்தால் சுலபத்வஞ்சொல்லவந்தவன் துரவபோதத்வஞ்சொல்லுவானே என்கிற சங்கீமபா-

ச. தொல்லையஞ்சோதி . அநாதிசுந்ரஜ்யோதிஸ்தை, தொல்லை - அநாதி, அம் - சுந்ர, நியசுந்ரஜ்யோதிஸ்யவிப்ரஹ்ஸாலியான என்றபடி. ஆதி - ஜகத்காரணபோதனை, நினைக்குங்கால் - சிந்திக்கும் போது, பராமசித்துப் பார்க்கும் போது என்றபடி. இதற்குச் சுடர்கொளென்கிறத்தோடே அந்வயம். நன்கு - நன்கு, உணர்வார்க்கும் - அறியத்தக்கவர்களுக்கும், த்ரவங்களை யதாவஸ்திதங்களாக வறியத்தக்க சனகாதிக்கு மென்றபடி. ஊழியூழிதோறு என்றவயிப்பது, கல்பம் - கல்ப்தோறு மென்றபடி. சவ்காலத்திலுமென்கை. ஒருவனாக - ஒருபடிப்பட்டவனாக, எவ்விதென்று பரிசுந்ரஸ்வபாவனாக என்றபடி. உணரலாகாச் தூழலுடைய - அறியவொண்ணாத வசி்கரணோபாயாபாயங்கனையுடையவனான, தூழல் - வசி்கரணோபாயம், அவனை பரிச்சேதித்தறிய வொட்டாதவையாய் அபிதர்க்கு அகங்கங்களான दिव्यचेष्टितங்கனையுடையவனான என்றபடி. சுடர் கொள் - சுடரைக்கொண்டிருக்கும்வன், சுடர் - तेजस्, இது உபலக்ஷணம். तेज: ப்ரமூத்யஸ்யேயகல்யாணகுணாலியாயிருக்கும்வனென்றபடி. ஆகிலுமென்

ஆ. ஸ்ஷக்ஷாடாஹரனாயிருந்தவனை யாசைப்படுகையும் ஆசைப்பட்ட நம் போல்வர் பக்கலவன் வருகையும் நாம் துடங்கியோ? இப்படியாயிருக்கச் செய்தே யாசைப்படுவாரும் பெறுவாரு மெத்தனைவர்; அவனரியன், அவனை ஆசைப்படவேண்டா வென்று சொல்லுகை எளிதென்னுச் சொல்லுமித்தனையோ வென்கிறான். (5)

இ. க௃மாயிற்று. ஆழிவலவனை ஈடர்ப்பு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அந்த ஸ்ஷெத்யாடியால்). ஆங்கவனம்மில் வரவுமெல்லா மென்கிறதற்குத் தாப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆசைப்பட்ட ஈத்யாடியால்). நம்போல்வரென்றது ஈஸ்தத்யாடியால். நம்முடைய மேதா னென்கிறத்தையுரைக்கிறார் (நாம் துடங்கியோ வென்று). இவ்வளவுக்குத் தாப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஈத்யாடியால்). சொல்லுவதோ விங்கரியதுதான் என்கிறதற்குத் தாப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனரியன் ஈத்யாடியால்). (5)

ச. றேரு ஶ்ட் கூட்டிக்கொள்வது. ஆழிவலவனை - திருவாழியை வலக் திருக்கையிலே உடையவனை, ஆதரிப்பும் - ஈடரிக்கையும், ஆசைப்படுகையுமென்றபடி. ஆங்கு - அந்த ஈத்யாடியாலே, அவன் ஶரத் போலே சீஸீஸ்தத்தையு முடையவனானவன், நம்மில் - நம் பக்கலிலே வரவும் - வருகையும், ஆசைப்பட்டவர்களான நம்மை ஶதேசித்து வருகையுமென்றபடி. எ ல் ல ா ம் - அவனையாசைப்படுகையுமவன் வருகையுமாகிற விவையெல்லாம், நம்முடைய மேதான் - நம்முதாகவுடையோமோ, தானென்றது வாக்யால்காரம். ஈஸ்தத்யாடியாலே யவனுடைய ஶ்வாவங்களிலே நீங்கனும் ஈவாஶித் திருப்புதிகளோ என்று ஶாஸ்திராஸ்திபாஸம். சொல்லுவதோ - அவன் ஶுஶாஸன் என்று சொல்லுகையோ, இங்கரியது - இங்கரியாமையாயிருக்கிறது. அவன் ஶுஶாஸனென்று சொன்னால் நிவாரணம் பண்ணுவாரி ல்லாத விங்கே யிப்படிச் சொல்லுகையருமையோ, அருமையில்லாதவாறே ஈஸ்தத்தைச் சொல்லுமித்தனையோ வென்று கருத்து. தானென்றது - வாக்யால்கார், யஹா அவனை ஈடரிப்பும் அவன் நம்மில் வரவுமாகிற விவையெல்லாம் தான் நாம் துடங்கி யுண்டாமவையோ அவன் ஶுஶாஸனென்று சொல்லுகைதானரியதோ இவை யிரண்டு மிப்படி யன்றிறே என்றிப்படித் தான் ஶதேஶ்யத்துக்கும் ஈவ்யாய் மாகவுமாம். (5)

மு. தொல்லைஞ் சோதி நினைக்குங் கால், என்
 சொல்லள வன்று; இமை யோர்த மக்கும்
 எல்லையி லாதன கூழ்ப்புச் செய்யும்;
 அத்திறம் நிற்க-எம் மாமை கொண்டான்
 அல்லி மலர் த்தண் துழாயும் தாரான்
 ஆர்க்கிடு கோஇனிப் பூசல்?சொல்லீர்!
 வல்லி வளவயல் சூழ்கு டந்தை
 மாமலர்க் கண்வளர் கின்ற மாலே.

6

ஆ. (தொல்லையஞ்சோதி) அவனரியனல்லனே வென்னில் நான் சொல்லு மளவோவவனுடைய வருமை ஶ்ஷாதிதேவர்களுக்குங்கூட வறிய வொண்ணாத ஶ்ரூபஸ்வभावங்களையுடையானொரு வனல்லனே: அத்திறம் நிற்க என்னை விஷயி கரித்தருளுகைக்காகத் திருகுடந்தையிலே புகுந்து வைத்தென்னுடைய ஶ்ரூபஸ்வத்தையும் அபஹரித்துத் தன் திருவடிகளில் அல்லி மலர்த் தண்டுழாயுந் தருகிறிலன். இப்படி அந்யாய் செய்த வவனை யொழிய மற்றாரைக் கூப்பிடுவோம் சொல்லீரென்கிறான். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. இப்படியவனுக்கு ஶ்ரூபஸ்வம் அநாதிஶ்ரூபமென்று சொன்னவிவள் என் சொல்லளவன்று இत्याதியாலே யவனுக்கு ஶ்ரூபஸ்வ முண்டென்று சொல்லுகை அஸங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அவன் இत्याதியால்). அவனுக்கு ஶ்ரூபஸ்வமென்றாயாகிலும், ஶ்ரூபஸ்வ மொருக்காலுமில்லையோ வென்றபடி. 'यज्ञाय भगवान् ब्रह्मा जानाति पुरुषोत्तमम् । न ग्राह्यः केनचित् क्वचित्' என்று சொல்லிற்றில்லையோ வென்று கருத்து. இப்படி. शंक्ति सखि களைக்குறித்து அவனுக்கு ஶ்ரூபஸ்வ முமுண்டென்று சொல்லியிப்படி क्वचि-विषयदुर्लभताனாலும் என்பக்கலிலே சௌம்யத்தைக் காட்டிப் பின்னையும் விவ்விக்கிறவனை நான் கூப்பிடாதொழியேனென்று சொல்லுகிறானாகையாலே ஶ்ரூபஸ்வமென்றதாயிற்று. என் சொல்வளவன் இत्यन्तத்துக்குத் தாத்ஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நானிत्याதியால்). இமையோர் இत्याதிக்குத் தாத்ஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரூபஸ்யாதிதியால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாத்ஸ்யம் அருளிச் செய்கிறார் (என்னை இत्याதியால்). எம்மாமை கொண்டானென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இत्याதியால்). शेषं स्पष्टम्. (6)

ச. நினைக்குங்கால் - परामर्शக்கும் போது, தொல்லையஞ்சோதி - அநாதிஶ்ரூபஸ்யோதிஶ்ரூபமானது, நியமாய் ஶ்ரூபமான ஜ்யோதிர்மயவிஶ்ரூபஸ்யானவ னென்றபடி. என் சொல்வளவன் - सद्बुक्त्यிலடங்கத் தக்கதன்று

ச. அளவு - அடங்கத்தக்கது. 'न समस्तासुरास्तौतुं यमनन्तमजं विभुम् । स्वरूप वर्णनन्तस्य कथं बोधित्करिष्यति' என்றபடி. இமையோர்தமக்கும் - அநிமிஷர்க்கும், தம்மென்று சுவாஸ்தியுபயோகம் அநிமிஷத்தினாலான ப்ராபுதிகளுக்கு மென்றபடி. எல்லையில்லாதன - அவயி யில்லாதவையான, கூழ்ப்பு - சங்கையங்களை, செய்யும் பண்ணு நிற்கும், ஜனிப்பிக்கு மென்றபடி. அத்திறம் - அந்த ப்ராபுதமானது அந்த நிரதிசயோக்ஷமான தென்றபடி. நிற்க - நிற்கச் செய்தே, வல்லி வளவயல் தூழ புஷ்பலதீகளாலும் அழகிய வயல்களாலும் தூழப்பட்டதான, வல்லி - லதீ, வளம் - அழகு, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, மாமலர்க்கண் - ஸ்ராவ்யபுஷ்பரீகசதீசங்களுள்ள லோசனங்கள், மா - ஸ்ராவ்ய வளர்கின்ற - நிரீயை பண்ணு நின்ற மால் - அஸ்திவ்யாமோஹாலியானவன், நிரீ பண்ணு நிற்கிற லோசனங்களை யுடைய அஸ்திவத்சல னென்று சதீசம். இப்படி சந்நிஹிதனாய் வத்சலனான வ வ னு டைய அரவிந்ந சதீசலோசனங்க னென்னவளவில் மாலாகக்காணெனென்று கருத்து. கூப்பிட்டுக்கேழ்க்கும்படி திருக்குடந்தையிலே சந்நிஹித னென்றும் அபிபிராயம். நிரீ கண்களுக்கு பூஷணஹேதுவாகையாலே அத்தை கண்ணுக்கு வளர்த்தியாக உபசரித்துச் சொல்லுவார்கள். எம்மாமை - என்னுடைய கந்தியை, கொண்டான் - அபஹரித்தான், திருக்குடந்தையிலே சந்நிஹிதனாயிருக்கிற வித்தாலே தன்னுடைய சூலப்யத்தைக்காட்டிவைத்து பாஹ்யஸங்கேதாராதே விவ்விக்கையாலே என் கந்தியை அபஹரித்தானென்றபடி. அல்லிமலர் தண்டுமாயும் - கேசராலி புஷ்பயுக்த மாய் சீததமான திருத்துழாயையும், அல்லி - கேசரம், சாகபாஸிவத்சமாச:. யதா அல்லியென்று மாலையாய் மாலையினுடைய விகசிதசீதத துலசி யையுமென்னவுமாம். அயநா அல்லி அந்ததீமாய் தத்ப்ரபூரவிகசிதசீதததுலசியையு மென்னவுமாம். தாரான் - தருகிருணில்லை, என்னை இப்படி நோவுப்படுத்திவைத்து தான் வந்து சங்கேதியாவிட்டால் தன்னோடு ஸ்பர்ச முள்ளவற்றையாகிலும் தரலாமிதே, அதுவும் தறிகிறிலனென்று கருத்து. இனி - அவனிப்படி நம்மைப் படுத்தின பின்பு, ஆர்க்குப்பூசலிடுகோ சொல்லீர் - இப்படி நம்மக் கலுறவு பண்ணி நம்மைப் படுத்தினவனையொழிய மற்றார்க்கு அக்ஷதன் பண்ணுவது சொல்லுங்கோள், பூசல் - அக்ஷதன், இடுகை-பண்ணுகை, இடுகையென்று பாவு லக்ஷ ப்ராபுதம். ஒ என்று கி சங்கேதம். உறவுண்டான வனைக்குறித்து முறையிடு மத்தனை யொழியவுறவில்லாதாரைக்குறித்து முறையிட்டு ப்ராபுதமுண்டோ வென்று கருத்து. (6)

மூ.

‘மாலரி கேசவன், நாரணன், சீ

மா தவன், கோவிந்தன், வைகுந்தன்’ என்று
ஓலமிடஎன்னைப் பண்ணி, விட்டிட்

டொன்றும் உருவும் சுவடும் காட்டான்
ஏல மலர்க்குழல் அன்னை மீர்கான்!

என்னுடைத் தோழியர் கான்! என் செய்கேன்?

காலம் பலசென்றும் காண்ப தானை;

உங்களோ டெங்க ளிடையில் லையே.

7

ஆ. (மாலரி) இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயுந் தன்னைகாட்டா திருக்கிற
யவனையா சைப்படுவாருண்டோ வென்னில், அசிவதட்சன், அசிவாதி-
ஹரன், அசிவவிருஷநிரசந்நிவாஸன், சர்வசிவ, சமஸ்தகல்யாணகுணநிதி, சிவ:பதி,

ஏழாம் பாட்டு

இ. நங்கள் வரிவனையாயங்காளென்று தனக்கு அந்ரங்களாகக்கொல்
லப்பட்ட சிவனைக்குறித்து உங்களோடே எங்களிடையிலே என்றுற
வறுக்கை அசங்கமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (இப்படி இत्यादि
யால்). ஆசைப்படுவாருண்டோ வென்றதுக்கு நியவனை யாசைப்பட
வேண்டாவென்று கருத்து. அவர்களிப்படி பரிவந்திக்கையாலே
யுறவறுக்கிறுளென்று கருத்து. மாலைன்கிறதற்குத் தாத்ரீ அருளிச்
செய்கிரார் (அசிவதேவாதியால்). அரி என்கிறதற்குத் தாத்ரீ அருளிச்செய்
கிரார் (அசிவாதீத்யாதியால்). கேசவனென்கிறதற்குத் தாத்ரீ அருளிச்
செய்கிரார் (அசிவவிருஷதீத்யாதியால்). நாரணனென்கிறதற்குத் தாத்ரீ
அருளிச்செய்கிரார் (சர்வதீத்யாதியால்). சீமாதவனென்கிறதற்குத் தாத்ரீ
அருளிச்செய்கிரார் (சிவ:பதியென்று). கோவிந்தனென்கிறதற்குத் தாத்ரீ

ச. மால் - அசிவதேவமோஹமே வடிவாயிருக்குமவன், அரி - ஹரி, அசிவா
திஹரன், கேசவன் - கேசிஹ்நா, இது அபலக்ஷணம், கேசி முதலான அசிவ-
விருஷிகளை நிரசிக்குமவ னென்றபடி. நாரணன் - உக்தானுசமஸ்தகல்யாண-
குணாகரன், சீமாதவன் - சீமாதிவன், இக்ஷணங்களை அதிசயிதங்களாக்கும
வனாக ஸ்மிகக்கு வல்லமனானவ னென்றபடி. கோவிந்தன் - கோவிந்தன், கோக்
களோடே மருவும்படியான சௌக்யத்தையுடையவ னென்றபடி.
வைகுந்தன் - வைகுண்டன், சிவசௌக்யநிலய னென்றபடி. சௌக்யாதிகளைக்கண்டா
அயித்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி கல்யாணமான விசுவதேவையுடைய னென்கை.
என்றென்று - இப்படி நிரந்தரமாகச் சொல்லி, ஓலமிட - கூப்பிடும்படி.
என்னைப்பண்ணி ‘सृष्ट्वं वनवासाय’ என்ற கணக்கிலே யிப்படிக்கூப்பிடும்

ஆ. பரமசிவான், சிவகுருநாதனென்று கூப்பிடும்படி பண்ணிவிட்டு
 டொன்று முருவுஞ்சுவடுங்காட்டான் ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காளென்
 னுடைத் தோழியர்காளென் செய்கேன், வ்யஸ் பொறுக்கலாயிருக்கிற
 தில்லை காலம் பல சென்று முங்களாணையே கண்டல்லது விடேன்,
 நீங்களிதற்கு விரிததைப் பண்ணி லுங்களோடு முறவில்லையென்
 கிறான். (7)

இ. அருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்). வைகுந்தனென்கிறதற்குத்தாப்ய
 அருளிச்செய்கிறார்(சீத்யாடியால்). ஓலமிட என்கிறதையுரைக்கிறார் (கூப்
 பிடும்படி யென்று). உங்களோடு இயாதிக்குத் தாப்ய அருளிச்செய்கிறார்
 (நீங்கள் இயாடியால்). (7)

ச. படியாகவே என்னைப்பண்ணி என்றபடி. விட்டு-தன்பக்கல் நின்றும்
 என்னைப்பிரித்து, இட்டு - ஒரு சூதத்தைப்போடுமாப்போலே போகவிட்டு,
 ஒன்றும் இயத்தும், உருவும் - இயத்தையும், மற்ற வடிவையு மென்றபடி.
 சுவடும் - தானிருந்தவிடத்துக்கு ஒரு அடையாளமும், சுவடு - அடையாளம்,
 காட்டான் - 'தாசாமிவிரபூத்' என்கிற கணக்கிலே தன் திருமேனியை
 யாதல் ராமாசுமத்தில் சிவசுமாவானுக்கு சூதாடிகளைப்போலே தானிருந்த
 விடத்துக்கு அடையாளமா யிருப்பதொன்றை யாதல் காட்டுகிறதில்லை
 என்றபடி. ஏலமலர் குழல் - ஏலம்போலே குளிரிந்து பரிசுதியா
 நின்ற சூதங்களை யுடைத்தான சூதங்களையுடைவர்களான,
 குழல் - சூதம். இப்போது சூதத்தைகளாயிருக்கிற உங்களை இப்படி
 அனுகூலமாக நான் காண்பதெப்போது என்று கருத்தாலே இவ்விஷை
 வணம். அன்னைமீர்காள் - தாய் மார்காள், என்னுடைத் தோழியர்காள்,
 அன்னைமார்களைப்போலன்றிக்கே எனக்கு அந்நீர்களாயிருந்த சகிசாள்
 என் செய்கேன் - எத்தைச்செய்யக்கடவேன், ஓரடையாளமும் காணாத
 நானெத்தைச் செய்வெனென்று வ்யஸாதிசயத்தாலே சொன்னபடி.
 காலம் பல சென்றும்-பல காலம் சென்றபின்பாகிலும், காலமெல்லாம்
 அதிவமாகிலுமென்றபடி. காண்பது - காணக்கடவது. பாபே விவிலிஷ்-
 பரயோகம். நானவனை அவசங்காண்பே னென்றபடி. ஆணை - இதுக்கு
 சபயம் பண்ணுகிறே னென்றபடி. நானிந்த உயோகத்தை விடே
 னென்கை, உங்களோடு - இத்தை பரிவாதிக்கிற வங்களோடே எங்களிடையிலே
 - எங்களுக்கும் சம்பவமில்லை, சுவாமினி பஹவனம். இடை - சம்பவம்
 எனக்கொரு சம்பவமில்லை யென்றபடி. உங்களோடு சம்பவத்தைவிட்டே
 னென்கை. (7)

மு. இடையிலலை யான்வளர்த் தகிளிகான்!
 பூவைகள் காள்! குயில் காள்! மயில்காள்!
 உடையநம் மாமையும், சங்கும், நெஞ்சும்,
 ஒன்றும் ஒழியவொட் டாது கொண்டான்
 அடையும்வை குந்தமும், பாற் கடலும்,
 அஞ்சன வெற்பும் அவைந னிய
 கடையறப் பாசங்கள் விட்ட பின்னை
 அன்றி, அவன் அவை காண்கொ டானே.

8

ஆ. (இடையிலலை) தன்னை ப்ரிதீவிக்஑ிறவன்னைமாரோடுந் தோழிமா ரோடுமுறவறச் செய்தேயுமவனைக்காணு தொழிந்தவாறே, தான் வளர்த்த தன்னுடைய லீலோபகரணமான, கிளிகள், பூவைகள், குயில்கள், மயில்கள், என்கிற விவற்றோடுள்ள சங்஑மாகாதே யவனைக்காண் கைக்கு ப்ரிதீவிக்஑ிமென்று பார்த்தவற்றை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். அவன் நம்முடைய நிறமும் வளையும் நெஞ்சந்துடக்கமாகவுள்ள

எட்டாம் பாட்டு

இ. இப்படி சங்களைத் துறந்தாளேயாகிலும்வர்களைப் போலே தன்னை ப்ரிதீவிக்஑ைக்கு யோயதீயுமில்லாதபடி தியக்குகளாயிருக்கிற ஸுகவாரிகாடி களை யிப்பாட்டிலே துறக்கிறவிது ஸங்஑மன்றோ வென்ன ஸவதரிப் பிக்கிரார் (தன்னை ஐயாடியால்). சங்஑மாகாதே யென்றது சங்஑மன்றோ வென்றபடி. டிதீயபாடத்துக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிரார் (அவன் ஐயாடி- யால்). அடையும் வைகுந்தமுமென்கிறதற்குத்தாத்ய அருளிச்செய்கிரார்

ச. யான் வளர்த்த - என்னாலே வளர்க்கப்பட்டவையான, ஸாடிஸரதன் வளர்த்த மான்போலே நீங்களும் வளர்த்த சங்஑த்தாலே எனக்கு ஸங்஑கரங்களாய் விட்டிகோளென்று கருத்து. யான் வளர்க்கிற வென்னாதே யான் வளர்த்த வென்று ஸூதாங்மாக நிர்஑ித்தது இப்போ துங்கள் பக்கலெனக்கா சக்தியற்றது தோற்றுகைக்காக. கிளிகான் - ஸுகங்காள், பூவைகள்காள் - ஶரிகீகாள், குயில்காள், மயில்காள் - ஸ்பஐடம். உடைய நம் என்கிறத்தை நம்முடைய வென்று மாறி ஸ்வயிப்பது. நம்முடைய மாமையும் - ஸ்வா஑்மி ஸஹவனம். என்னுடைய ஶோபையு மென்றபடி. சங்கும் வலயாடிகளையும், நெஞ்சும் - மனஸீயும், ஒன்று மொழிய வொட்டாது - ஒன்றுமென்பக்கல வஸேஷக்க ஶெரட்டாதே, தொண்டான் - ஸபஹரித்தான், தான் வந்து சங்஑லீயாதே விஸ்மித்தி

ஆ. சர்வ்ஸ்தத்தையும் அபஹ்ரித்துக் கொண்டு போனாகிலும், பரமபிரமாண திருநாடும், திருப்பாற்கடலும் திருமலையுந் தன்னை யாசைப்பட்டார்க்குக் காணல் நணியவாகில் காட்டா தொழிவானென் னென் னில், உங்கள் பக்கலுள்ள சங் நிஷேஷமாகப் போனாலல்லதவனவை காண் கொடான், ஆதலா லினி யுங்களோடு முறவில்லை யென் கிறாள். (8)

இ. (பரமேஸ்வரியால்). நணிய வென்கிறதற்குத் தாத்மீய அருளிச் செய்கிறார் (தன்னையாசை இய்யாபியால்). காணல் நணிய வென்கிறது காண் ணைக்குக் கிட்டினவை யென்றபடி. நணியவென்று திருநாடு முதலான दिव्यस्थலங்களுக்கு சூரபத்வத்தைக் சொல்லி அந்நரமே யவைகாண் கொடானே யென்று அவைத்துக்கு தூரபத்வ சொல்லுகை அசங்கமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ஆகில் இய்யாபியால்). துரியபாதத்துக்குத் தாத்மீய அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் இய்யாபியால்). இத்தால் நணிய வென்று சூரபத்வ சொன்னது விஷயசங்கியாகளுக்கென்று ஈலிக்கையாலே விருத்த மில்லை யென்று கருத்து. ப்ரமபாதத்துக்குத் தாத்மீய அருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் இய்யாபியால்). இத்தாலித்திருவாய்மொழிக்கு நிஸ்சங்குலபத்வ மென்கிற ப்ரமபத்யுந் ப்ரதிபாஷமென்றதாயிற்று. (8)

ச. பஹ்ரித்தானென்றபடி - ஆனாலுமென்று ஒரு பதம் கூட்டிக்கொள்ளுக. இப்படி விசுஷணப்போலே யிருந்தாகிலு மென்றபடி. இதுக்கு நணிய வென்கிறதோடே அந்வயம். அடையும் - அடையவேண்டுமதான, பரமபிர மாண வென்றபடி. வைகுந்தமும் - ச்ரீவீகூடமும், பாற்கடலும் - கிரீசமுத் தமும், அஞ்சனவெற்பும் - அக்ஷனாசலமும், அர்ச்சிதாரஸ்தலங்களுக்குள்ளே திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலா யிருக்கிறதென்று கருத்து. அவை - அந்த दिव्यस्थலங்கள், ச்ரீவீகூடமும், கிரீசமும் அக்ஷனாசலமாகிற அந்த दिव्यस्थலங்களென்று சத்யம்.

நணிய - கிட்டினவை, அவனைக்காண வாசைப்பட்டார்க்கு சூரபங் களென்றபடி. ஆனாலவற்றை யுனக்கவன் காட்டாதொழிவானே னென்னச் சொல்லுகிறாள். கடையற - சேமற்றுப்போம்படி, கடை - ஷம், நிஷேஷமாக வென்றதாயிற்று. அதாவது வாசனையுங்கூட ந்ர மாம்படி யென்கை. பாசங்கள் - அசுதிகள், ப்ரமபத்யுநித் தி விஷயாசுதி களென்றபடி. விட்ட பின்னையன்றி - நம்மை விட்டுப்போனபின் பல்லது, அவன் "पृथिवीं रत्नसंपूर्णा यः कृणाय प्रयच्छति । तस्याप्यन्यमनस्कस्य

மூ. காண்கொடுப் பான் அல்லன் ஆர்க்கும் தன்னை;
 கைசெய்அப் பாலதோர் மாயந் தன்னால்
 மாண்குறள் கோல வடிவு காட்டி,
 மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த
 சேண்குடர்த் தோள்கள் பலத னைத்த
 தேவ பிராற்கென் நிறைவி னோடு
 நாண் கொடுத்தேன்; இனி யென்கொ டுக்கேன்
 என்னுடை நன்னுதல் நங்கை மீர்காள்?

9

ஆ. (காண்கொடுப்பானல்லன்) உனக்குத் தன்னைக் காட்டாநோ
 வென்னில், स्वव्यतिरिक्त விषயசंग விட்டாலல்லதார்க்குந் தன்னைக்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. காண்கொடுப்பானல்ல னென்கிற वाक्य கீழ்ச்சொன்ன அர்த்ததைச்
 சொல்லுகிறதாகையாலே पुनरुक्तியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
 (உனக்கு इत्याடியால்). நீ अस्यन्ताभिसत्வன்றோ, உனக்குக் காட்டாநோ
 வென்று கருத்து. அந்த சுகசாரிகாடிகளைக்குறித்து என்னுடைய
 लज्जादிகளையெல்லாமிழந்தேன் இனியென் கொடுக்கே னென்று நாலாம்
 பாட்டிற் சொன்ன அர்த்ததையே யிப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுகை அசங்க

ச. सुलभो न जनादनः" என்னும்படியான स्वभावविशेषத்தை யுடையவன்.
 அவை - அந்த दिव्यस्थलங்களை, காண்கொடான் - காணும்படி संकल्प
 யான், உங்கள்பக்க லெனக்குள்ள அசக்தியாலே அவற்றை யெனக்
 கவன் காட்டுகிறிலன் என்று கருத்து, உங்கள் பக்கல் அசக்திவிட்டே
 னென்றதாயிற்று. (8)

ஆர்க்கும் - எத்தனையேனுந்தனக்கு அபிமதராநார்க்கும், தன்னை -
 अनन्यप्रयोजनருக்கு भोग्यனான தன்னை, காண்கொடுப்பானல்லன் -
 अनुभविककக் கொடுக்கும் स्वभावனல்லன், அவர்களுக்கு विषयान्तरसंग
 முண்டாயிருக்கிலென்று கருத்து.

தன்னால் - सर्वज्ञராய் सर्वशक्तனான தன்னாலும், கைசெய் - கையாலே
 செய்கைக்கு, நிமிக்கைக்கென்றபடி. அப்பாலது - அப்பாற்பட்டதான,
 நிமிக்கைக்கு शक्यமல்லாத தென்னும்படியானவென்றபடி. ஓர் -
 अद्वितीयமான, निस्तुलसौन्दर्यनिधியானவென்றபடி. மாயம் - आश्रयமான,
 மாண் குறள் கோல - माणवक वामनवेषமான, மாண் - माणवक, குறள் -
 वामनன் - वामनब्रह्मचारिवेषமானவென்றபடி. வடிவு - रूपத்தை, காட்டி -

ஆ. காட்டானென்று அவற்றை நோக்கிச்சொல்லி, தத்ச்நாய்மான ஸ்வயோகத் தை ப்ரதிபிங்கைக்காக அவனை யாசைப்பட்டிதற்கு முன்பு உன்னுடைய ஸபகரணங்களை யிழந்தாப்போலே யின்னமுள்ளவற்றை யிழவாதே யிருக்கப் பார்க்கிலத்தைவிடு என்று ஸ்நராயிருப்பார் சொல்ல அவர்களை நோக்கி, ஸ்வஜ்னாய் ஸ்வசிவியாயிருந்த ஸ்வஜ்னாலுமிப்படி நிமிக்க முடியாதென்னும்படி ஸாச்யம்மாய், நிரதிசய சிந்தயிவிசிஷ்டனு மாய், ஸ்வவசிசுரணமான தன்னுடைய மாண்குறள் கோலவடிவு காட்டி, ஸஹாலியுடைய ஸ்வந்நியங்களையும் ஸபஹரித்து நெய்தல் பூ அலர்ந்தாப் போலே ஸ்வலோகமும் நிறையும்படி மலர்ந்த திருமேனியையுங் கற்பகச்

இ. மன்றோ வென்ன ஸவதரிப்பிக்கிருர் (தத்ச்நெய்யாடியால்). ப்ரதிபிங்கைக் காக என்கிறதற்கு, ஸ்நராயிருப்பார் சொல்லவென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். ஸ்நரென்றது ஸ்நிவ்யதிரிவ்ரென்றபடி. கீழே ஸ்நிகளுக்குச்சொன்னாள், இங்கே ஸ்நருக்குச் சொல்லுகிருளாகையாலே ஸ்நதமென்ற தாயிற்று. தன்னால் கைசெயப்பாலது என்று ஸ்வயித்துத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வஜ்ன இய்யாடியால்). மாய்மென்றதையுரைக்கிருர் (ஸாச்யம்மாயென்று). ஓரென்கிறதற்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயெய்யாடியால்). மாண் குறளென்கிறவிடத்தில் ஸ்நிதாய்மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வ்யாடியால்). ஸாண- வகரூபேணாயிவ் ஸ்வவசிசுரணமிதே. வடிவுடைனென்னுதே, வடிவுகாட்டியென் றதற்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸஹாலியாடியால்). நிமிர்ந்த வென்னுதே மலர்ந்தவென்றதால், பூஸாட்யம் தோற்றுக்கிறதென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (நெய்தலியாடியால்). தழைத்தவென்றதால்

ச. ஸஹாலியை வ்நிக்கைக்காக அவனுக்குக் காட்டி, மண்ணும் - ஸ்லோக மும், விண்ணும் - ஸகாசமும், ஸ்நலோகங்களுமென்றபடி. நிறைய - நிறையும்படி, மலர்ந்த - விஸ்துதனா, த்ரிவ்ந்நரூபேணாயிவ்நுனவென்றபடி. இது தேவபிரானுக்கு விசேஷம். ஸ்நிவ்ந்நியை பூஸதம்மான மலர்த்தியாலே ஸபசரித்தது இந்நிவரகிரி மலர்போலே ஸ்நிவ்ந்நிஸுசுமாரஸுரி யென்று வ்நிப்பிக்கைக்காக.

சேண்கடர் - ஸஹிதகாந்தியான, சேண - ஸ்நதம், நிரதிசயஸ்வலமான வென்றபடி. பல தோள்கள் - ஸ்நகஸ்ரங்கள், கல்பகஸாசிகள் தழைத் தாப்போலே தழைத்திருக்கிறவனா, தேவபிராற்கு - தேவகாரகனுக்கு, ஸஹாலி பக்கல் நின்றும் ஸாஸ்ததை மீட்டுக் கொடுத்து தேவர்களுக்கு

மூ. என்னுடை நன்னுதல் நங்கை மீர்காள்!
 யானினிச் செய்வதென்? என்நெஞ் சென்னை
 'நின்னிடையேன்அல்லேன்' என்று நீங்கி,
 நேமியும் சங்கும் இருகைக் கொண்டு
 பன்னெடுஞ் சூழ்சுடர் ஞாயிற் றோடு
 பால்மதி ஏந்தி, ஓர் கோல நீல
 நன்னெடுங் குன்றம் வருவ தொப்பான்
 நான்மலர்ப் பாதம் அடைந் ததுவே?

10

ஆ. சோலை தழைத்தாப்போலே தழைத்த நிரதிசயோசுவலமான திருத்தோள்
 களையுடையனாயிருந்த தேவபிராற் கென்னிறைவினோடு நாண்
 கொடுத்தேன், இனியென் கொடுக்கேன், என்னுடை நன்னுதல்
 நங்கைமீர்காளென்று சொல்லுகிறான். (9)

(என்னுடை) ஆகிலுமவனை யாசைப்படுகை, வீடல்லவென்ற
 வர்கள் சொல்ல நான் தோழிமாரை யிட்டாப்போலே யென்னெஞ்

இ. சோலையோடு சாடய் தோற்றுகிறதென்று நினைத்து ஸ்விதமான சோலை
 யை யருளிச்செய்கிறார் (கற்பகச்சோலை இत्याடியால்). செஞ்சுடரென்கிற
 தற்குத்தாபய் அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயோசுவலமானவென்று). (9)

பத்தாம் பாட்டு

ஸ்சுஜையயங்கூட விழந்தே னென்ற போதே தன்னெஞ்சவன்
 திருவடிகளிலே சுக்தமென்னுமிடம் சிஹமாயிருக்க, இ ப் ப ா ட் டி லே
 யத்தைச்சொல்லுகை அசுரமன்றோ வென்ன அவதரப்பிக்கிறார்

ச. ஸ்காரகனாவனுக்கு என்றபடி. என்னிறைவினோடு - என்னுடைய பூதி
 யோடே, நிறைவு - பூதி - காம்பிய்மென்றபடி, காம்பிஹ்மயமென்கை. நாண் -
 நாணத்தை, ஸ்சுஜைய என்றபடி. கொடுத்தேன் - அவனையாசைப்பட்டுப்
 பெறுமையாலே விழந்தேனென்று ஐத்யம். நன்னுதல் - நல்லநுதலை
 யுடையவர்களான, நுதல் - ஸ்ரீ, ஸ்சுமறியாமையாலே கான்திபுர
 மாயிருந்த ஸ்ரீங்களையுடையவர்களான வென்றபடி. என்னுடைய
 நங்கைமீர்காளென்று அசுவயிப்பது. என்னுடைய பூன்காள், நங்கை - பூன்
 எனக்கு ஹிதஞ் சொல்ல பவூன்களாய் விஹ்மறியாமையாலே காம்பிய்
 வாதுயிஹி ஸுணங்களாலே குறைவற்றவர்களாயிருக்கிற ஸ்ரீகாளென்றபடி.
 இனியென் கொடுக்கேன் - இனி யெத்தைக் கொடுக்கப் போகிறேன்,
 எல்லாம் முன்பே விழந்த பின்பெத்தை இழப்பதென்றபடி. (9)

ச. என்னெஞ்சு - எனக்கெப்போதும் சவ்யமாயிருந்த வென்னெஞ்சா
 னது, நின்னிடையேனல்லே னென்று - நானுனக்கவகாச முடையே
 னல்லே னென்று, இடை - அவகாச, இடையுடையது இடையது,
 இஷ்வத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும் போது இடையே
 னென்று ரூமாயிருக்கும் என் பக்கலுனக்கு அவகாச முண்டாம்படி
 நானுனக்கு கரணமாயிருப்பேனல்லே னென்றென்றபடி. என்னை -
 தன்னைக் கொண்டு ஸ்விதிக்கவிருக்கிற வென்னை, நீங்கி - விட்டுப்போய்
 'சன்யஸ்த் மயா' என்று போவாரைப் போலே இனி மீழ்க்க வொண்ணாதபடி
 சவ்ந மறுத்து விட்டுப் போயென்று ஷட்தாப்யம். இதுக்கு அடைந்தென்
 கிற தோடே ஸ்வயம். நேமியும் - சகத்தையும், சங்கும் - சங்கத்தையும்
 இருகைக் கொண்டு - இரண்டு கைகளிலும் ஷரித்துக் கொண்டு
 இதுக்கு வருவதொப்பானென்கிற தோடே ஸ்வயம். பல் - பங்குகளான,
 அசங்க்யங்களான வென்றபடி. நெடும் - ஷங்குகளான, ஷிந்த்யாபிகளான
 வென்றபடி. தும் - தும்பந்தவையான, ஷடிக் குக்களிலும் வ்யாபங்க
 ளான வென்றபடி. கூடர் - ஷங்களை யுடையவையான, நாயிற்றோடு -
 சூய்னோடேகூட, நாயர் - சூயன், பான்மதி - பால் போலேயிருக்கிற
 சந்தனையும், மதி - சந்தன், பால் போலே ஷவஸ்தாஹ்லாதகர்வாதி
 குளங்களை யுடையனான சந்தனையு மென்றபடி. ஏந்தி - ஷரித்துக் கொண்டு,
 இதுக்கு வருவதென்கிறத் தோடே ஸ்வயம். ஓர் கோல - லோகவிஷயசுந்தர
 மான, நில - ஷந்நிலசுந்தமான, நல் - நல்லதான, ஷக்தானுக் த
 சவ்நகார நிரதிசய சுந்தரமான வென்றபடி. நல் நெடுமென்கிற விடத்திலே
 லகாரஸ்ய நகாரே பரே ஷகாராदेश: . நெடும் - ஷத்யுமான, குன்றம் - பவ்நமானது,
 வருவதொப்பான் - நடந்துவருவதற்கு ஷத்யமானவனுடைய, ஒப்பு -
 ஷாஷ்யம், ஒப்புடையவன் - ஒப்பான், பாதம் - திருவடிகளை, அடைந்தது -
 பவத்திலே வண்டு படிந்தாப் போலே சேர்ந்துவிட்டது, நன்னுதல் -
 நல்ல நுதலையுடையவர்களான, லகாரஸ்ய ஷகாராदेश: பவ்வத். நுதல் -
 ஷலாடம். து:க மறியாமையாலே யொளியழியாத சுவத்தை யுடையவர்
 களான வென்றபடி. என்னுடை நங்கைமீர்கான் - என்னுடைய
 பூன்கான், நங்கை - பூன், எனக்கு ஷிதஞ் சொல்ல பவ்வர்களாய் விரஹ் மறி
 யாமையாலே காங்கிய் சாத்யுங்குகளில் குறைவற்றவர்களாயிருக்கிற
 ஷ்ரீகாளென்றபடி. யான் - உங்களைப் போலன்றிக்கே யெத்தையுமிழந்
 திருக்கிற நான், இனி - நெஞ்சு என்னைத் துறந்துபோன பின்பு,
 செய்வது - செய்யத்தக்கது, என் - எது, என்னால் செய்யலாவ
 தொன்றுமில்லை யென்றபடி. நெஞ்சுஸவாசீநமன்றிக்கே யென்னை

மூ. பாதம் அடைவதன் பாசத் தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்ற விட்டு
கோதில் புகழ்க்கண்ணன் றன்னடிமேல் வண்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
தீதில்ந் தாதியோ ராயி ரத்துள் இவையுமோர் பத்திசை யோடும் வல்லார்
ஆதுமோர் தீதில் ராகி, இங்கும் அங்குமெல் லாம்அமை வார்கள் தாமே. (11)

ஆ. சென்னை நின்னிடையேனல்லே னென்று நீங்கி, சங்கராசாபரணம்,
நீலமான திருமேனியையுடையனும், 'நிரவதிகதிபுத்திவக்திவகரிசாசுரா-
ல்குத நிரதிசயரமணிய வரணிய ஜங்ம நீலமஹாசுல' போலே யிருந்த வவனு
டைய நாண்மலர் பாதமடைந்தது. யானினிச் செய்வதென், என்னு
டைய நன்னுதல் நங்கைமீர்காளென்கிருள். (10)

(பாதமடைவதன்) திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னுமாசை
யாலே தத்யதிரிசுதவிசய சங்கத்தை நிசுசேமமாக விட்டு சுவயதிரிசுத சகல-

இ. (ஆகிலும் இத்யாதியால்). சொல்ல வென்கிறதற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில் க்ரீ
யோடே அந்வயம். இப்படிச்சொன்னவர்களைக் குறித்தென்னென் செனக்கு
சுவாமிநமன்றிக்கே போயிற்றென்று சொல்லுகிறாளாகையாலே யிது
சங்கதமென்றதாயிற்று. தன்னெஞ்சு தன்னைவிடுகை அசம்பாவதமன்றே
வென்ன இது சம்பாவதமென்கைக்கு அபிபிரேதமான துஷாந்தத்தை யருளிச்
செய்கிருர் (நான் தோழிமாசை இத்யாதியால்). இவ் அம்முங்களோ
டெங்களிடையிலே யென்று தான் சொன்னாப்போலே நின்னிடையே
னல்லே னென்று நீங்கி யென்று தன்னைக்குறித்துத் தன்னுடைய
நெஞ்சு சொன்னதாகச் சொல்லுகிற வித்தால் தோற்றுகிற தென்று
கருத்து. நீல நன்னெடும் இத்யாதினாக்நீலகிரி துஷாந்தத்தாலே அந்யாதிசுத
மான அந்யத்தையுரைக்கிருர் (நீலமான இத்யாதியால்). பன்னெடுஞ்சூழ் சுட
ரென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச் செய்கிருர் (நிரவதிகேத்யாதியால்).
நாயிற்றெரு டுபான்மதி யேன்தி யென்கிறத்தை யுரைக்கிருர் (திவாகரே-
த்யாதியால்). ஓர் கோல வென்கிறதற்குத்தாத்ய அருளிச்செய்கிருர் (நிரதி-
சயேத்யாதியால்). நீல நெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான் என்கிறதற்குத்
தாத்ய அருளிச்செய்கிருர் (வரணியேத்யாதியால்). அதில் வரணிய சதத்தாலே
நல் சத வ்யாக்யாதம். ஜங்மசதத்தாலே வருவதென்றது வ்யாக்யாதம். (10)

நிசுமனம்

தோழில் என்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிருர் சுவயதிரிசுத-
சகலவிசய சங்கநிவர்த்தகமான என்று) தீதில் என்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்

ச. விட்டுப்போன பின்பு நீங்கள் சொன்ன தீதத்தை யென்னால் கேட்க
முடியாதென்று கருத்து. (10)

(11)

இ. செய்கிறார் நிரவசமான வென்று. ஆதுமோர்த்தீதிலராகி என்கிற தற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (நிரஸ்தேத்யாதியால்). எல்லாமமைவார்க ளென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாப்படியாலும் இத்யாதியால்).

ச. பாத மடைவதன் பாசத்தாலே - भगवत्पादप्राप्तியில் आसक्तिயாலே, பாசம் - आसक्ति, இதுக்கு விட்டு என்கிறதோடே अन्वयம். மற்ற - तद्व्यति-
 रिक्तங்களான इतरपुरुषार्थ விषயங்களான என்றபடி. வண் - वृढங்களான, பாசங்கள் - आसक्तிகளை, முற்ற - कृत्स्नத்தையும் விட்டு, இதுக்கு
 சென்ற வென்கிறதோடே अन्वयம். இத்தாலித் திருவாய் மொழிக்கு
 निस्संगसुलभत्वं प्रतिपाद्य மென்னுமிடத்தை யிவர்தாமே யருளிச் செய்தாரா
 யிற்று. கோதில் - கோதில்லாததான, கோது - असारं, தன்னை
 अनुभविष्य பாருக்கு इतरविषय சங் விட்டுப் போகும்படி अत्यन्तरसावहृमान
 வென்றபடி. புகழ் कल्याणगुणங்களைयुदयवन्त, கண்ணன் தன்னடி
 மேல் - कृष्णयुदय திருவடிகளின் विषयமாக, வண் - परमोदारय, குரு
 கூர்ச் சடகோபன் சொன்ன - स्पष्टम्. தீதில் - தீதில்லாததான, தீது -
 अवद्यं, भगवत्पुण மொழிய கயாந்தரप्रस्तावமாகிற अवद्यமில்லாததான வென்ற
 படி. யதா, विषयान्तर संगरूपावद्य निवर्तकமான என்றபடி. இது பத்துக்கு
 विशेषणम्. அந்தாதி - अन्तादिरूपமான, ஓர் - अद्वितीयமான, ஆயிரத்துள் -
 सहस्रத்துக்குள்ளே, ஓர் இவை பத்தும் என்றவியப்பது. அद्वितीयமான
 விந்த பத்துப் பாட்டையும், இசையோடும் - गानத்தோடே, அவசமாக
 गानमुண்டारம்படியான प्रेमத்தோடே என்றபடி. வல்லார் - अम्यसिक्क
 வல்லவர்கள், ஆதுமோர்தீது - अविद्याकर्मवासनादिकளிலேதேனுமொரு
 दोषமும், இலராகி - இல்லாதவர்களாய், ஆதுமென்கிற விடத்திலே
 इतरसंग மற்றிருக்கச் செய்தே प्रबंध தலைக்கட்டுகைக்காக இருக்கையாகிற
 अवद्यமு மவர்களுக்கில்லை பென்று தோற்றுகிறது. தாமே - தாங்கள்
 தானே, இவர்களுக்கு इष्टसिद्धि யிலீश्वரனையும் अपेक्षिक्क வேண்டாமென்று
 கருத்து. இங்குமங்கும் - इहलोकத்திலும் परलोकத்திலும், எல்லாமமை
 வார்கள் - எல்லாம் पूर्णरावाர்கள், அமைவு - पूर्ति, इहलोकத்திலே
 कृतकृत्यत्वगुणानुभवादிகளாலும் परलोकத்திலே अहानुभवकैक्यादிகளாலும்
 परिपूर्णरावाர்க ளென்றபடி.

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषविश्रीमद्व दान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(நங்கள் வரிவளை)

ताक्ष्योद्यत्वाहनत्वाच्छुभनयनतया नीलमेघाकृतित्वा-
दाश्चर्योच्चेष्टितत्वाददुरवधरतया योगिभि निर्जरैश्च ।
स्वेषु व्यामुग्धभावात्प्रतिहतिविरहाद्दुर्जनादृश्यभावात्
निस्संगानां जनानां सुलभतम इति प्राह नाथश्शठारिः ॥ १३ ॥

(ताक्ष्योद्यत्वाहनत्वात्) வெங்கட் பறவையின் பாகனெங்கோன், விरोधिनிரசனத்திலே உயுக்தனான வனதையனை வாஹனமாகவுடையவனாகையாலும், (शुभनयनतया) காண்டருதாமரைக் கண்ணன் - சதாदर्சனியமாய் சரசிஜசதுமான திருக்கண்மலரை யுடையவனாகையாலும், (नीलमेघा-कृतित्वात्) நீலமலர் நெடுஞ்சோதி துழந்த நீண்டமுகில் வண்ணன் - वर्षुकवलाहकं போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவனாகையாலும் (आश्चर्योच्चेष्टितत्वात्) வண்குடபால் நின்ற மாயக் கூத்தன் அத்யாச்சர்யங்க ளான சேஸ்டிங்களை யுடையவனாகையாலும் (दुरवधरतया योगिभिर्निजरैश्च) ஒருவனாக நன்குணர்வார்க்கு முணரலாகா எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞான ரான யோகிகளாலும் ஃஹாடிகளாலும் இன்னபடி யென்றறியவொண் ணாதபடி யிருக்குமவனாகையாலும், (स्वेषु व्यामुग्धभावात्) மா மலர்க் கண் வளர்கின்றமாலே - स्वाश्रितரிடத்திலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுபவனாகையாலும், (प्रतिहतिविरहात्) காலம் பல சென்றுங் காண்பதாண - आश्रितர் காணுமிடத்தில் ப்ரதிஹி ரஹிதனாகையாலும் (दुर्जनादृश्यभावात्) கடையறபாசங்கள் இத்யாடி - காண் கொடுப்பானல்ல னார்க்குந் தன்னை சவாசனமாக இதரவிஷயஸங்கத்தை விடாதே சுவயத்நத் தாலே காண் உயோகிக்குமவர்களுக்கு அட்யனாகையாலும் நிஸ்ஸங்நா ஜனாநா் சுலபதம:) என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி இத்யாடி - இதரவிஷயஸங்கரஹிதகுடைய மனஸு தன்னிடத்திலே சேரும் படியிருக்குமவனாகையாலும், எம்பெருமான் இதரவிஷயத்தில் பற்றற்ற பேர்களுக்கு அத்யந்தசுலபனா யிருக்கிறான் என்று, “நங்கள் வரிவளை” என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் நிர்ணயித்தருளிணரென்கிறார்.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு. அங்கும் இங்கும், வானவர், தானவர் யாவரும்
எங்கும் இனையென் றுன்னை யறியகிலாது, அலற்றி
அங்கம் சேரும் பூமகள், மண்மகள், ஆய்மகள்
சங்கு சக்கரக் கையவன் என்பர் சரணமே.

(1)

ஆ. அங்குமிங்கும். இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்து வ்யசநப்
படுகிற நமக்கு ஒரு துணையின்றியே இருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கி
ருர். स्वर्गादிலுங்கனிலும் இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எங்கும் வதிக்கிற
देवदानवप्रभृतिसमस्ताமாக்களும் एवंபூத நென்றுன்னையுள்ளபடி யறியாதே

முன்றந் திருவாய்மொழி

இ. இப்படியவனைக்காண வேணுமென்றுள்ள தம்முடைய அபிநி-
वेशாநுருமாதத் தாமஷனைக்காணப் பெருமையாலே இந்த வ்யசநமின்னம்
शान्तமாகாதிருக்கச்செய்தேயிப்போது सन्तोषदशீயிற்போலே அங்குமிங்கும்
வானவர் தானவரித்யாடியாலே யவன் அநாலிவிர விசேஷமாக சர்வசமாஷ்ரணிய
னென்றும் அவனை அஷயித்து நாம் ச்ஸாரக்ஷைங்களை நிவர்த்திப்பித்துக்
கொண்டோமென்று மவனைக் கொண்டாடுகை அஸ்மதமன்றோ வென்ன
வவதரிப்பிக்கிறார். (இப்படியித்யாதியால்). தமக்குத் துணையில்லை
யென்று சொல்லுகையிலே सात्त्वீयமாகையாலே ச்ஸதமென்றதாயிற்று.
தாமிப்படி வ்யசநப்படச்செய்தேயும் அவன் வாராதொழிந்தவாதே
भगवत्संश्लेषविश्लेषक सुखदुःखरायिनुப்பார் சிலகிராடே அலாபன் பண்ணியா
கிலும் தரிப்போமென்று பார்த்து தயாவிவரிங்கே தமக்கு ஸமியாதொழிந்
தவாதே மிகவும் அந்ராயத்தைச் சொல்லி விலபிக்கிறாரென்று கருத்து.

முதற் பாட்டு

இனையை யென்றுன்னை யறியகிலாதலற்றி என்கிறதற்குத்
सात्त्वீय அருளிச்செய்கிறார் (எவ் பூதன் இத்யாடியால்). एवं பூதனென்றது

ச. அங்கும் - அந்த லோகங்களிலும், ऊर्ध्वदेशங்களான स्वर्गादிலு
மென்றபடி. இங்கும் - இந்த பூலோகத்திலும், எங்கும் - சர்வலோகங்களிலும்,
இன்னுமுள்ள पातालादிலுமென்றபடி. வானவர்-देवதீகளும், தானவர்-
असुरர்களும், யாவரும் - சர்வரும், मनुष्याதிகளாக இன்னமுள்ள चेतन
ரெல்லாருமென்றபடி. இங்கு லோகங்களை யெடுத்தது இவர்களெல்லோ
ரும் स्वस्वलोकस्वायित्वरूपैश्चயपिज्ञிகளென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காகவும் ஒரு
லோகத்திலும் தமக்குத் துணையில்லை யென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காகவும்.
இங்கு असुरரை யெடுத்தது परमपुण्यभोग्यதையறியாமையாலே. அது अनु-

மூ. சரணமாகிய நான்மறை நூல்களும் சாராதே
மரணம், தோற்றம், வான்பிணி, மூப்பென் நிவைமாய்த்தோம்
கரணப் பல்படை பற்றற வோடும் கனலாழி
அரணத் திண்படை யேந்திய ஈசற் காளாயே.

2

ஆ. (சரணமாகிய) இப்படி ऐश्वर्याதிகன் துணையல்லர் என்று அருளிச்
செய்து கீவல்யாதிகளுந் தமக்குத் துணையல்லர் என்கிறார். ऐश्वर्यோபாயவிபாயக-

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ஸ்வச்சரணாதிகளாயிருக்கிற விவரிப்பாட்டிலே எம்பெருமானை
ஆசிரியத்து ஜராமரணமோக்ஷரூபமான கீவல்யத்தைப் பெற்றோமென்று சொல்
லுகை அஸங்கமன்றோ வென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்).
ऐश्वर्याதிகளை அநுவதித்தது दृष्टान्ताथम्. தமக்குத் துணையில்லை
யென்று சொல்லுகிற ப்ரகரண சூனாந்மாகவுமாம். ப்ராகுதபொகஸகருமக்குத்
துணையல்லாராகில் ஜானானந்தரூபஸ்வாத்மானுபவஸகர் துணையாகலாமே
யென்ன; ப்ரமபுருஷச்சரணாரவிந்நபொகரஸிக ரல்லாமையாலே ऐश्वर्याதிகளைப்
போலே யவர்களுமெனக்குத் துணையல்லரென்கிறாரென்று கருத்து.
ப்ரதமபாதித்துக்குத் तात्पर्यம் அருளிச்செய்கிறார் (ऐश्वर्यத்யாதியால்). द्वितीय-

ச. ஶுத்தப்ரயொஜனலாபத்துக்கு புருஷகாரமாக நினைக்கிறார்கள். இவர்களெத்தனை
பாஸ்யஹீனரோ என்று கருத்து. சங்கு சக்கரக்கையவன் - ஶங்கச்சுரபாணியான
வன், கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் ப்ரவஸராய் 'வடி
வார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டெ'ன்று மங்கலா-
ஜாஸனம் பண்ணிய நுபவிக்க அறியகிலர். தங்களுடைய ஶுத்தஶய்விருஷி
களை ஶ்ரேதிக்கைக்கு உபகரணமுடையவனென்று அநுஸந்திக்கிறார்கள்.
இதென்ன தீர்மானமென்று கருத்து. சரணமென்பர் - உபாயமென்ற
நுஸந்தியா நிற்பர், அவனை நிரதிஸ்யபுருஷாத்மென்ற நுபவியாதே ஶ்வாஸிமத-
ஶுத்தபுருஷாத்மஸாஸனமென்ற ஶ்யவ சிப்பாரென்றபடி. ஆகையாலெனக்கவர்கள்
துணையல்லரென்று கருத்து. (1)

சரணமாகிய - உபாயமான, ऐश्वर्यோபாயஜானஸாஸனமான வென்றபடி.
நான்மறை நூல்களும் - நாலு வேதங்களாகிற ஶாஸ்த்ரங்களையும், மறை-
வேதம், நூல் - ஶாஸ்த்ரம், तत्तद्वेदस्थितकाम्यकर्मप्रतिपादकभागங்களையும் என்றபடி.
சாராதே - ஆசிரியாதே, இதுக்கு ஆளாய் மாய்த்தோ மென்கிற
விரண்டிடத்திலுமந்வயம். यद्वा, நூல்களுமென்கிற விடத்தில் அப்யர்த்தத்தை
சாராதே என்கிறவிடத்திலே அந்வயிப்பது. சாராதேயும் - ஆசிரியாதி

ஆ. ஶாஸ்த்ரங்களை விட்டு மோக்ஷோபாயவிதாயகஸாஸ்த்ரத்தை அவலக்ஷித்த நாமும் அபா-
கூதஸ்வாஸாதாரணதீவ்யரூபவிஸிஸ்டனாய், ஶங்க்ரகஸாதாஹரனா பரமபுருஷனை ஶுபாஸ்ரயமாக
அநுஸந்தித்து, இந்நித்யஜயத்தைப் பண்ணி ஶஸாரநிவ்ருத்திஸாத்ரத்தை ப்ராப்யமாகப்பற்றி

இ. பாடத்தில் அர்த்தஸித்தாய்த்ததை யருளிச்செய்கிறார் (மோக்ஷேத்யாதித்யால்). மோக்ஷஸஹ்
ஸௌமாய் கவல்யபரம். நாமுமென்கிற விடத்தில் ச ஶஹ் அவன் திருவடி
களை ப்ராப்யமாகப்பற்றுமெயாலே கீழ்ச்சொன்ன ஔஸ்வர்த்திகளோடே இக்
கவல்யாதிகளை ஶமுச்சயிக்கிறது. சக்ரஹரத்வ் ஶொல்லுகிற ஁தராத்த்தில்
அர்த்தஸித்தாய்த்ததை யருளிச்செய்கிறார் (அபாகூதேத்யாதித்யால்). ஆழியைச் ஶொன்
னது ஁பலக்ஷணமென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (ஶங்க்ரேத்யாதித்யால்). ஶசர்க்
காளா யென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய் அருளிச்செய்கிறார் (ஶுபேத்யாதித்யால்).
கரணப் பல்படையித்யாதியான விஸேஷத்துக்குத் தாத்பர்ய் அருளிச்
செய்கிறார் (இந்நித்யேத்யாதித்யால்). த்விதீயபாடத்துக்குத் தாத்பர்ய் அருளிச் செய்
கிறார் (ஶஸாரேத்யாதித்யால்). இங்கு ஶஸாரஸஹ் ஜராமரணாதிபரம். இதுக்கு

ச. ருந்தும், இதுக்குமாய்த்தோமென்கிறத்தோடே அந்வயம். காம்யக-
மவிதாயகஸாஸ்த்ரங்களை அவலக்ஷியாதே இருந்தும் ஜராமரணாதிகளைப் -
போக்கிணுமித்தனை யொழியவவனை ப்ராப்யமாகப் பற்றிற்றிலோமென்
றிப்படி ஔஸ்வர்த்தேரஸ்யமுமவர்கள் தமக்குத் துணையாகைக்கு ஶாஹகமன்
றென்றிவ்வ ப்யர்த்தாலே ஁தீதீதமாம். கரணப்பல்படை - இந்நித்யஸமூஹ்
மானது, படை - ஶேதீ, பல்படை - வஹ் ஶேனை, இச்சப்தமிங்கே ஶமூஹபரம்.
பற்றற - ஶங்கமில்லாமல், பற்று ஶங்க, அற ஁ன்று க்ரியாவிஸேஷங், பாகூத-
விஸயஸங்கமில்லாமல் ஁ன்றபடி. ஁டுங்கனல் - ஁டும்படி ஁வலியா நின்ற,
க ன லு கை - ஁வலிக்கை, அஸிதருடைய கரணபாம், நிவ்ருத்தவிஸயஸங்கமாய்
நடக்கும்படி ஁வலியா நின்ற வென்று ஁தூர்த்தம். இத்தாலிவர்களவனை
ஆச்சரியிப்பது இந்நித்யஜயர்த்தமென்று ஶூசிதம். ஆழி - சக்ரமாகிற, இதுக்குப்
படையோடே அந்வயம். அரணம் - அஸிதருக்கு அரணுன, ஁மகரமான
஁ன்றபடி. அரண - ஶிதஸ்தாபகஹரக்ஷாஸாதனம். இதுக்கு அரணமென்று
அகாரான்தமாயும் ரூமுண்டு. யதா, அரண அத் தி ண் ப டை ஁ன்று பத-
க்ஷேதம். அ ஁ன்று ப்ரசித்தபரம். அரணாய் ப்ரசித்தமான ஁ன்றபடி. திண - தஹ்
மான, ஶத்ருஸித்ருஶ்மமான ஁ன்றபடி. படை - அயுதத்தை, ஁ந்திய-கையிலே
஁ரித்தவரான, ஶசர்க்கு - ஶர்வஶ்ரனுக்கு, பூஜாய் வஹ்வசனம். ஆளாய் - தாஸமூத
ராய், “ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஸித்ய யதந்தி யே” ஁ன்கிற கட்டனையாலே அவனை
஁பாணித்து ஁ன்றபடி. மரணம் - ஶூலஶரீரவியோங், ஶூலஶரீர வியோகவாசி
மரணஸஹ் ப்ரயோகிக்கையாலே கவல்யத்திலே ஶூக்ஷமஶரீரானுபூத்தியுண்டென்று

மூ. ஆளும் ஆளார், ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்
வாளும் வில்லுங் கொண்டுபின் செல்வார் மற்றில்லை
தாளும் தோளும் கைகளை யாரத் தொழுக்கானேன்
நாளும் நாளும் நாடுவன் அடியேன் ஞாலத்தே.

3

ஆ. னேமித்தனையிறே; அவன் திருவடிகளைப் பாய்மமாகப் பற்றிற்றிலோ
மிறே. ஆதலால் நீங்களுமெனக்குத் துணையல்லீரென்கிறார். தம்
மோடவர்களுக்குண்டான ऐश्वर्यவैराग्यரूपसाम्यத்தாலே கீவ்வியாதிகளை அஸ்ம-
ஞ்ஞத்தாலே வ்யபதேசிக்கிறார். (2)

(ஆளுமாளார்) தன் தனிமையினுடைய ப்ரஸங்கத்தாலேயவன்
தனிமையை நினைத்து அவன் தனிமைக்குதவப் பெற்றிலே னென்று

இ. फलितार्थमருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருவடிகளை इत्याடியால்). மாய்
த்தீரென்ன வேண்டியிருக்க மாய்த்தோமென்று தம்மையுமவர்க
ளையும் கூட்டிச் சொல்லுவானே னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தம்
மொடியாடியால்). பாட்டிலே அஸ்மஞ்ஞதமில்லையாகிலும் மாய்த்தோ
மென்கிற उत्तमपुरुषனாலே அஸ்மஞ்ஞதவ்யபதேசம் அर्थसिद्धமென்று கருத்து.
ऐश्वर्यवैराग्यरूपसाम्यத்தாலே தாமும் அவர்களோடுடன்பட்டு நின்று
தம்மையும் கூட்டி வ்யபதேசிக்கிறாரென்றபடி. (2)

மூன்றாம் பாட்டு

தமக்குத் துணையில்லையென்று விலங்குகிறவிவர் அதைவிட்டு
இப்பாட்டிலே அவன் एकाकியாய் सञ्चरिक्किருனென்றநுசந்சிக்கை அஸங்க

ச. सूचितम्. தோற்றம் - प्रादुर्भाव, जननமென்றபடி. வான்பிணி - महाव्याधि,
வான் - महत्, பிணி - व्याधि, निवर्तयितुं அசக்யங்களான வ்யாதிகளென்றபடி.
மூப்பு - ஜரை, என்றிவை - என்கிற இதுகளை, மாய்த்தோம் - नशिप्
பித்தோம். ऐश्वर्यवैराग्यसाम्यத்தாலே வந்த உறவாலே யவர்கள் செய்த
தைத்தாம் செய்ததாக अद्यवसित्तु மாய்த்தோமென்று उत्तमपुरुषனாலே
निर्देशிக்கிறார். जरामरणादि नाशं सिद्धप्रायமாகையாலே भूतनिर्देशम्. இவ்
வளவே उद्देश्यமாகப் பற்றினோ மத்தனை யொழிய அவனை பாய்
மாகப் பற்றிற்றிலோ மாகையாலே நீங்களும் எனக்குத் துணை என்று
என்றதாயிற்று. (2)

ஆளுமாளார் - ஆணையு மாளுகிறுரில்லை, ஆள் - ஆளப்படுமவன்,
दासனென்றபடி. दासरாயிருக்கிறவரையும் ஏவிக்கொள்ளுகிறுரில்லை
என்றபடி. இனையபெருமாள் "अहं सर्वं करिष्यामि" என்று किकरत्वनिरतर

ஆ. சொல்லிக்கொண்டு தம்முடைய தனிமையைச் சொல்லுகிறார். மாரிசு-
நிரசநாய்மாகவாதல், ஷரதூஷணநிரசநாய்மாகவாதல் எழுந்தருளும் போது
துணையின்றியே தன்னுடைய ஷங்க-சுக்காதித்யாபூஷங்களைத் தானே
சுமந்து கொண்டு போகா நிற்கும் வானும் வில்லுங்கொண்டு பின்
செல்வார் மற்றில்லை; தான் எழுந்தருளும்போது அவனுடைய த்யா-
பூஷங்களைச் சுமந்து கொண்டு அவன் திருவடிகளையும் திருத்தோள்

இ. மன்றோவென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (தன் தனிமை யித்யாதியால்).
தனிமை ஈகாகித், இப்படி நான் ஈகாகியானேனென்று விலபித்த விவர்
மஹிஷத்தில் தனக்குத் தனிமையில்லாமையாலே இறையவனென்னை
இப்படி விலபித்திருக்கிறதென்று விரித்துப்பார்த்தவிடத்தில் சில
தசையிலே தனிமை யுள்ளதாகத் தோன்றி யிப்படி பசுங்கா அவனுடைய
தனிமையைக் கண்டு மிகவும் து:கிதராய் அவன் தனிமைக்கு நானு
தவப் பேற்றிலே னென்று விலபித்து இப்படி இம்மூவத்தாலும் தமக்
குள்ள தனிமையைச் சொல்லி விலபிக்கிறாராகையாலே சந்தமென்ற
படி. இத்தாலித் திருவாய்மொழியிலே சுவிலபித்யாகாகித் என்கிற
மகவதூஷண பரிபாசமென்றதாயிற்று.

இந்த சுவிலபித்யாகாகித். இளையபெருமான் முதலானார் உளராயிருக்க
ஆளுமாளாரென்னக் கூடுமோ வென்ன அதுக்குத் தாத்ய அருளிச்
செய்கிறார் (மாரிசுத்யாதியால்). எழுந்தருளும்போது என்கிறதற்குத்
துணையின்றியே யென்கிற விவ்வளவிலே அவ்ய, மேலே அவ்யமில்லை.
ராமாவதாரத்திலே ஷங்கசுக்காதித்யாபூஷங்களைத் தானே சுமந்துகொண்டு போகா நிற்குமென்று வாக்யத்ய
தாத்யம். யதா, துணையின்றியே என்கிறதற்கு போகாநிற்கு மென்கிறத்
தோடே அவ்யம். தானே சுமந்துகொண்டு என்கிறதோடே அவ்ய-
மில்லை. ததா ச மாரிசுநிரசநாதித்யாபூஷங்களைத் துணையின்றியேயும் கணாவ-
தாராதி தசையிலே ஷங்கசுக்காதித்யாபூஷங்களைத் தானே சுமந்தும் போகாநிற்கு

ச. யிருக்கச் செய்தேயும், மாரிசுநிரசநாய்மாகவாதல் ஷரதிநிரசநாய்மாக
வாதல் எழுந்தருளும்போது அவரை ஏவித்துணையாக்கிக் கொள்ளு
கிறாநிலே என்கை. மாயாவிகளாய் நிதூஷணரான ராசசர்கு வாசஸ்தானமான
தூகாரணத்திலே இப்படித் தனியே எழுந்தருளுவதே; ஐயோ! அப்
போதைக்கு நான் துணையாக உதவப் பேற்றிலேனே! அவனுடைய
வித்தனிமையையறிந்த நானினி எங்ஙனே யாறியிருப்பனென்று

ஆ. களையும், என்னுடைய கைகளினுடைய விடாய் தீரும்படி, தொழக் காணப்பெறுகிறிலேன்; “காந்தாரமஃ விஜநே விசுடா வாலேவ கந்யா விலலாப சிதா” என்ற பிராட்டியைப் போலே அவனைக் காணவேணுமென்ற சைப் பட்டு, நானும் நானுமிந்த லோகமாகிற காட்டிலே தனியே கிடந்து கூப்பிடா நின்றேனென்கிறார். (3)

இ. மென்றதாயிற்று, அய்வா, பாஷஸ்தீயில் விவநிர்மாண ப்ரகரணத்திலே “விபங்க் திபுஜ் ராமம் ஸ்யாமவணம் கிரிதிநம் । ஸ்ரீவஸ்தாஹ் ப்ரஸந்நாம் யதா ராமம் சதுர்ஜம் ॥ உதரேத லலாடாந் வாமஹஸ்தம் தநுர்ஜம் । அந்ரதாஹ் முகமிதம் ஸரஹஸ்தம் து தக்ஷிணம் ॥ அபரஹஸ்தஹ் ஹஸ்தாப்யாஹ் ஸங்க்ரஹ் தாரயேத்” என்று சொல்லுகையாலே ஒரு கல்பவிசேஷத்திலே ராமனுக்கும் சதுர்ஜத்வமுண்டென்று கருத்தாலே யிப்படியருளிச்செய்ததாகவுமாம். சுமப்பார் தாம் பின்செல்வார் மற்றில்லை என்கிற விடத்திலே எவனிக்கிறவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தானெழுந்தருளும் போதியாடியால்). அதாவது ரத்யஜாதி வாஹமின்றிக்கே “மத்தமாந்ரஹமிந” மென்னும்படி ரஹ்மிரமநோஹ்ரமாய் நடந்தெழுந்தருளும் போது என்கை, நாடுவனென்று சாமான்யன் சொல்லாதே ஞாலத்தே நாடுவனென்று சொன்னத்தால் காந்தாரமஃயதவிர்ஹிஸாஹ்ஸ்யத் தோன்றுகிறதென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (காந்தாரேயாதி). என்ற பிராட்டியைப்போலே என்றது என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப் போலே என்றபடி. (3)

ச. கருத்து. ஆழியும் சங்கும் - ஸ்ரீசுதர்ஸனத்தையும் ஸ்ரீபாஷஸ்யத்தையும், சுமப்பார் - சுமக்கிறவர், தாம் - “ஸுஸாலோகநேரங்காநி:” என்னும்படி அதிசுகுமாரமானதாமே, “திவ்யாஸ்த்ரபுஷ்பித சதுர்ஜ” மென்கிற படியே ஸாஹ்ரணமான திவ்யாஸ்த்ரங்கள் மலையெடுத்தாப்போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது அவனுடைய சுகுமார்த்தத்தையே அனுஸந்திக்கிற விவருக்கு. எப்போதும் கைகழலாநேமியானன்றோ அத்நை மற்றொருவர் தொடக்கூடுமோவென்ன; இவற்றையாகிலும் ஒருவர் சுமக்கலாகாதோ வென்கிறார்மேல். வாரும் - ஸ்ரீரத்தையும், வில்லும் - தநுஸ்தையும் கொண்டு - சுமந்துக்கொண்டு, பின்செல்வார், “ஸுஸ்தஸ்து தநுஸ்தாநிஸ்த்ரஹ்ஸுஸ்தாநி” என்கிற கணக்கிலே பின்னோடேபோவார், மற்றில்லை - வேறொருவருமில்லை, தாமே இவற்றையும் சுமந்துகொண்டு போகா நிற்பரென்றபடி. தாரும் - திருவடிகளையும், தோளும் - துஜங்களையும், இதுக்கு காணென்கிறதோடே அந்வயம். கைகளையார - என்னுடைய கைகள் துஸ்தங்களும்படி, கைகளை என்கிறவிடத்திலே

மு. ஞாலம் போனகம் பற்றியோர் முற்று வருவாகி

ஆலம் பேரிலை யன்னவசஞ்செய்யும் அம்மானே !

காலம் பேர்வதோர் காரிரு ஞழியொத் துளதால் உன்

கோலங் காரெழில் காணலுற்று, ஆழும் கொடியேற்கே.

(4)

ஆ. (ஞாலம்) ஓர் முற்றுவருவாய், அந்தப் பிள்ளைத்தனத்தாலே சவ்-
லோகங்களையு மமுது செய்து பெரியவெள்ளத்திலே சிறியதோராலிலே
யிலே யசோதீப்பிராட்டியைப் போலே அவனைக்காணவேணுமென்ற
சைப்பட்டிருப்பாளொரு தாயாரு மின்றியே தனியே கண் வளர்ந்

நாலாம் பாட்டு

இ. ஞாலம் போனகம் பற்றி என்கிறதற்குத் தாத்ரய அருளிச் செய்
கிறார் (அந்த பிள்ளைஇத்யாடியால்). பிள்ளைத்தனம் - சிசுத்வம், சிசுவா
னது தனக்கு சாத்ரயாத்ரயங்களை நிரூபிக்கவறியாதே தன்னெதிரே
கிடந்ததெல்லாவற்றையும் விழுங்கிவைக்குமிதே. த்விதீயபாடத்துக்குத்
தாத்ரய அருளிச் செய்கிறார் (பெருவெள்ளத்திலே இரயாதி பெருமையாலு
மென்னுமளவாலே). அதில் யசோதை இத்யாதி அர்த்தசாத்திரம். இத்தா

ச. ஐகாரமய்யமாய் வாய்ப்புரணமாயிருக்கிறது. ஆருகை - தூதமாகை,
அவனைப் பிரிந்து விடாய்த்திருக்கிறவென் கைகள் விடாயெல்லாந்
தீரும்படி என்கை. தொழ - ஸேவிக்கைக்கு, காணேன் - என்
கண்ணாலே காணப்பெறுகிறிலேன், அந்த வானையும் வில்லையும் நான்
சுமந்து கொண்டு "மதமாத்ரயாமின" என்னும்படி அதிரமணியமூதுசவ்-
சாலிகளான திருவடிகளையும், "வாஹு ராமச்ய சந்திதா" என்னும்படி
அதிரதர்க்க பாச்யங்களாய் ஹஸ்த ஹஸ்தோபமங்களாய் நடையிலே வீசுகிற
திருத்தோள்களையும் வதாஜ்ஜலிபூதனாய் சேவித்துக்கொண்டு பின்செல்ல
வேணுமென்று நினைத்தால் அவற்றைக் காணப்பெறுகிறிலேனென்று
கருத்து. அடியேன் - ஶேஷத்வமே ஶ்ரீரூபமான நான், நானும் நானும் -
தினம் தினமும், ஞாலத்தே - ஶ்ரீமயிலே, இந்த சந்தாரமகாந்தாரத்திலே என்ற
படி. நாடுவன் - தேடா நின்றேன். (3)

ஓர் - அநிவாச்யமான, முற்று - முற்றுத்தான, வாய்ப்புரணமான என்றபடி.
உருவாய் - ரூபத்தையுடையவனாய், இவ்வளவென்று நிவ்விக்கவொண்
ணாத அப்யந்தவாய்ப்புரணையுடையத்தான திவ்யரூபத்தை உடையவனாய்
படி. ப்ரஹ்மதரதாபிவதகல்லுலசதகோதிசீரவாரவமான ப்ரஹ்மணியமூதுத்திலே
அதிசுகுமார சிசுவாய்க் கொண்டு நீ கிடந்தமையை நினைத்தால்

ச. நானெங்ஙனே பொறுத்திருக்கும்படி யென்று கருத்து. அவனுடைய
அவதீதவதநாசாமர்யமிப்போதிவருக்குத் தோற்றுகிறதில்லை. அந்த நிரதி-
ஷய சৌகமார்யமேயாயிற்று இவர் நெஞ்சிலேயுரைப்பது, அத்தாலே
இப்படி யஞ்சுகிறார். ஞாலம் போனகம் பற்றி - மூமியை மோனமாக
ஸ்வீகரித்து, போனகம் - மோனம். கீழ்ச் சொன்ன விவ்வளவேயோ
வெனக்கு மயஸ்தானம், என்னையும் சாரியாதென்றும்படி அத்யந்தசைவத்தை
யுடையவனான நீ அந்த மௌமத்தாலே யிது சாரியா தென்றறியாதே
மூமிப்பரப்பை யெல்லாமெடுத்து விழுங்கி வைத்தாய், உனக்கென்ன
தீங்கு வருகிறதோ வென்று மிகவுமஞ்சா நின்றேனென்று கருத்து.
இத்தணையுமானலுமொரு தொட்டிலிலே தான் கிடக்கப் பெற்றதோ
வென்கிறார் மேல். ஆலம் பேரிலே - ஆலமரத்தினுடைய பேர் மாந்
மானவிலையிலே, இலையென்று பேர் மாந்மாயிருக்கிற தத்தணையல்லது
சாஸ்தா இலே யன்றென்றபடி. இலே என்று சொல்லப் போராதுபடி
அத்யல்மான வடபல்லவத்திலே என்கை. “கதாவ்யம் சிசுஸ்தே லோகே நாஸமுபாகதே ।
சாஸ்தாயாம் வடவூஸ்ய பல்லவெவீதி விஸிமத:”॥ என்னக் கடவதிதே. ஒரு தொட்டில்
தானில்லையாயிற்று. இவ்வாலிலையுமித்தனை சிறியதாக வேணுமோ
என்வயிறெரிகைக்கு என்று கருத்து. அன்னவசம் செய்யும் - இதஸ்தஸ்தவி
யா நிற்குமவனான, அன்னவசஞ் செய்கையாவது மூகமான அன் வஸ
மாம்படி படுக்கையிலே இடமும் வலமுமாக மாறி மாறிப் புரளுகை.
மௌமத்தாலே அதிவஃவலவீதனாய் யசோதீப் பிராட்டியிட்ட தொட்டிலிலே
செய்யும் வீத்யெல்லாமிதிலே செய்யுமவனான வென்றபடி. கீழ்
புரணாய்வமாய் அதின்மேல் ஒரு தொட்டிலுமின்றியே ஆலிலையுமித்தனை

மு. கொடியார் மாடக் கோளு ரகத்தும், புளிங்குடியும்
மடியா தின்னே நீதுயில் மேவி மகிழ்ந்ததுதான்
அடியார் அல்லல் தவிர்த்த அசைவோ? அன்றேல் இப்
படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ? பணியாயே.

(5)

ஆ. (கொடியார்) அந்த விழவுதீரவேணுமென்று ஆசிரிதர்க்கு ஆத்மதானம் பண்ணுகைக்குக் கொடி கட்டிக்கொண்டிருக்கிற திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் போய்ப்புக்கவிடத்திலே, தம்மைத் திருக்கண்ணாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தல், ஒரு दिव्यचेष्टைத்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. அவனுடைய தனிமையை நினைத்து விலபிக்கிற விப்ரகரணத்திலே அநுகூலனசமூஹமான திருக்கோளூர் முதலான दिव्यस्थலங்களிலே கண் வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுசந்திக்கை அஸ்தமனேரே வென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (அந்த விழவுதீர வித்யாடியால்). இங்கு இழவாவது

ச. சிறியதானால் அதிசுகுமாரசிஷுவான நீ அதில் கிடந்தவிடத்திலே யாகிலும் கிடக்கலாகாதோ! இங்ஙனே துருதுருகையாகப்பட வேணுமோ பிரானே, ஐயோ! இந்த சமாதித்துக்கு நானென்ன செய்வேனென்று மஹாபயாக்ரந்திராய் விலபிக்கிறார். அம்மானே - எனக்கு சுவாமியாயிருக்கிறவனே, நான் சவ்ரகாரத்தாலும் கிஷ்கிர்க்க வேண்டும்படி சுவாமியாயிருக்கிற உனக்கித்தசையிலே துணையாயிருக்கப் பெற்றிலேனென்று கருத்து. காரெழில் - சீலகாந்தியை யுடைத்தான, எழில் - காந்தி, நின்கோலம் - உன்னுடைய வழகிய விஹத்தை, காணல் - காண்கையை, உற்று - சந்தித்து, ஆசைப்பட்டு என்றபடி. ஆழும் - ஆழானிற்கிற, து:க சாஹத்திலே மனனாகா நிற்கிறவென்றபடி. கொடியேற்கு - மஹாபாயியானவெனக்கு, அதிதமான அரங்களை நினைத்திப்போது மீதனாயிந்த மயத்துக்கொரு பரிஹாரமும் காணாதே இது நியமமாக அநுவதிக்கும்படியான மஹாபயத்தைப் பண்ணின வெனக்கு என்றபடி. காலம் போவது - ஒருகூணம் போகிறது, ஒருகூணம்போய் திதீயகூணம் வருகிற சந்திமாநமென்றபடி. ஒர் - திதீயமான, காரிருளுழி - காநாநகாரமான கலுத்துக்கு, ஊழி கல், ஒத்து - சதீசமாய், உளது - இரானிற்கிறது.

(4)

கொடியார்மாட - தவஜநிகரபரிபூரணாகாரவானியான, கொடி - தவஜ், மாடம் - சாகார், கோளூரகத்து - திருக்கோளூர்க்குள்ளேயும், அகம் -

(5).

(5)

(5)

மூ. பணியா அமரர் பணிவும், பண்பும், தாமேயாம்
 அணியார் ஆழியும் சங்கமுமேந்தும் அவர்காண்மின்
 தணியா வெந்நோய் உலகில் தவிர்ப்பான் திருநீல
 மணியார் மேனியோ டென்மனம் சூழ வருவாரே.

(6)

ஆ. (பணியாவமரர்) स्वाश्रित चतुर्मुखादि देवர்களுக்கு சுவேதர சகல ஜநாபி-
 वन्धत्व निरतिशयैश्वर्यप्रदत्रय, सकललोक दुःखनिरसनार्थमाक स्वात्म विभूषण शंख-

ஆறாம் பாட்டு

இ. பணியா என்று விசேஷிக்கையாலே அமரர் சஷ் ஶ்ஹாதிபர் என்று
 நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (स्वाश्रितेत्यादियால்). அதில் சுவாஸ்தவென்றது
 अर्थसिद्धार्थकथनम्. பணிவுமென்கிறதற்குத் பணியா என்கிறத்தோடே
 समभिव्याहारத்தால் ஶ்மித்த வய்த்தை யருளிச்செய்கிறார் (स्वेतरेत्यादियால்).
 சுவசஷ் ஶ்ஶ்வதரம். பண்பு சஷ்த்துக்குத் தாத்பய் அருளிச்செய்கிறார் நிரதி-
 शयैश्वर्य என்று). பணிவும் பண்பும் தாமேயாம் என்கிற சாமானாஹிகரண
 मायुर्ध्वत மென்னுமாப்போலே காய் காரணவோபாச மென்று நினைத்தரு
 ளிச்செய்கிறார் (ऐश्वर्यप्रदत्रयென்று). டிதீய பாடத்துக்குத் தாத்பய் அரு
 ளிச்செய்கிறார் (सकललोकेत्यादियால்). அணியாரென்கிறதற்குத் தாத்பய்

ச. பணியா - பணியாதர்வகளான, பணிதல் - சேவிக்கை - சஸாரமண்டலத்
 திலே ஒருவரையும் சேவியாதவர்களான என்றபடி. தாங்களே சர்வருக்கும்
 சேவ்யரான என்கை. அமரர் - ஶ்ஹாதிதேவதீகளுடைய, பணிவும் சேவ்யும்,
 பண்பும் - சவஶாவமும், ऐश्वर्यமுமென்றபடி. தாமேயாம் - தாமேயா
 யிருக்குமவரான, ஶ்ஹாதிடிகள் விசயமாக சர்வரும் பண்ணுகிற சேவீக்கும்
 அவர்களுடைய ऐश्वर्यத்துக்கும் தாமே ஶ்ஶுவாயிருக்குமவரான வென்ற-
 படி. உலகில் - லோகத்தில், தணியா - தணியாதவையான, ஒருக்கா
 லும் முடியாதவையான வென்றபடி. வெந்நோய் - வெவ்விய நோய்
 களை, तापकरங்களான வ்யாஹிகளை, दुःसहदुःखங்களை என்றபடி. தவிர்ப்
 பான் - निवर्तिப்பிக்கக் கடவனாய், அணி ஆரென்கிறதை ஆர் அணி
 என்று மாறியந்வயிப்பது. पूर्णभरणமான என்றபடி. அணி - ஆபர
 ணம், सर्वाभरणमेयாயிருக்கிறதான என்கை. ஆழியும் சங்கும் - स्पष्टम्.
 ஏந்துமவர் காண்மின் - எப்போதும் ஶ்ரித்துக் கொண்டிருக்குமவர்
 கிமர், திருநீலமணி - श्रीमத்தான நீலரத்ன போலேயிருக்கிற, ஆர் - पूर्ण
 மான, वृष्टिकरமான வென்றபடி, சர்வ ஶ்ரமஹமான என்கை. யதா, என்
 னெஞ்சினாரென்னுமாப்போலே மணியாரென்று பூஜாய் வஹவநமாய்

மூ. வருவார், செல்வார் வண்பரி சாரத் திருந்த என்
திருவாழ் மார்வற் கென்திறம் சொல்லார்; செய்வதென்
உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங் கும்மோடு
ஒருபாடு மூலவான் ஓரடி யானும் உளனென்றே? (7)

ஆ. चक्रादि दिव्यायुधधराय, निरतिशय रमणीय नील रत्न सदृशश्रुतिருந்தவவனை
யாசைப்பட்டுக்கிடர்! நானிப்பாடுபடுகிறதென்கிறார். (6)

(வருவார்) நானிப்பாடுபடா நிற்கச்செய்தே அவனெழுந்தருளா
தொழுகிறது என்னுடைய வ்யசனமறியாமையென்று பார்த்து स्वकार्या

இ. அருளிச்செய்கிறார் (स्वात्मविभूषण என்று). என் மனம் தழுவருவாரே
என்கிறதற்குத் तात्पर्य அருளிச் செய்கிறார் (ஆசைப்பட்டியாடியால்).
தாவியவசைவோ பணியாயென்று தாம் விலபிக்கச் செய்தேயும்
தமக்கொரு வாரீ யருளிச் செய்யாதொழிந்தவாறே விஷணராய் கலங்கி
கठिनस्वभावமான விஷயத்தை யாசைப்பட்டு ब्रूया व்யसनப்படுகிறோமென்று
சங்கித்து अनन्तरं निरूपित்துப்பார்த்து அப்படி கठिनस्वभावமான விஷய
மன்று நானாசைப்பட்டது. प्रयोजनान्तरपरரான ब्रह्मादிகளுக்கும் अनुकूल-
प्रतिकूलविभागமற மற்றுமுள்ள सर्वलोकங்களுக்கும் सर्वप्रकाररक्षकனாய்க்
கொண்டு ऋजुस्वभावனாய் இருக்கிற அவனை யாசைப்பட்டே கிடர்.
நானென்னுடைய भाग्यहानியாலே இப்பாடு படுகிறது என்கிறார்
என்று கருத்து. (6)

ஏழாம் பாட்டு

இப்படி अत्यन्तः ऋजुस्वभावश्रुதிருக்கிறவவன் “स महात्मा सुदुर्लभः” என்
னும் படியிருக்கிறதாமத்யन्त வ்யசனப்படச் செய்தேயும் வாராதொழிந்த
வாறே அவனை வெறுக்க வேண்டியிருக்க என்திறஞ் சொல்லாரென்
றிப்பாட்டிலே पथिक ஜனங்களை வெறுக்கை யசங்கமன்றொ வென்னவவ
தரிப்பிக்கிறார் (நானிப்பாடியாடியால்). அவன் நம்முடைய வ்யசனத்தை

ச. महामणि போலேயிருக்கிற மேனி என்பது, अथवा ஆரென்கிறதைத்திரு
வோடே अन्वयிப்பது. திருவார் நீலமணி - श्रीसमृद्धமான நீலமணிபோலே
யிருக்கிறவென்றபடி. மேனியோடு - திருமேனியோடே கூட, இதுக்கு
வருவாரென்கிறதோடே अन्वयम्. என்மனம் - என் மனஸ்ஸானது, துழ -
தன்னைச் சூழும்படி, தன்னை யாசைப்படும்படி என்கை. வருவார் -
இந்த संसारमण्डलத்திலே வாராநிற்பர், ஆதலாலவர் கठिनस्वभावரன்று,
ऋजुस्वभावரென்றபடி. (6)

ஆ. மாகப்போகிருரும் வருகிருரும் திருப்பரிசாரத் தேறப்போகிருராகவும் அங்கு நின்றும் வருகிருராகவும் நிஷயித்து, அவர்கள் திருப்பரிசாரத்திலே யெனக்குத் தாயுந்தந்தையுமாய் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற வென்றிருவாழ். மார்பற்கு நிரதிசய டர்சனிய சூர்ஷன் ஶ்ஶாதி டிவ்யாயுஷங்களைச் சுமந்துகொண்டு, இந்த லோகத்திலே தனியே எழுந்தருளும்போது பின்னே ஶாய்யைப்போலே திரிவானோரடியானு முளனென்று என்திறஞ் சொல்லார் செய்வதென்னென்கிறார். (7)

இ. அறியாமையாலே நாமவனை வெறுக்க ஸசுத்தியில்லை யென்றிருக்கிறாரென்று கருத்து. ஆனால் ஸதிகஜனங்களும் ஸவ்ஶாஶிஸததேஷங்களுக்கு ஸஷ்ஶரிக்கிருரத்தனை போக்கித் திருவண் ஸரிசாரத்துக்கு ஸஷ்ஶரிக்கிருர்களல்லாமையாலே அவர்களையும் வெறுக்க ஸசுத்தியில்லையே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸவகார்யாஸித்யாடியால்). ஸார்த்து என்கிறதற்கு நிஷயித்து என்கிறதோடே ஸவ்யஸ். நிஷயித்து என்கிறதற்கு ஸஹா-வாக்யான்தத்தில் ஶ்ஶ்யேயோடே ஸவ்யஸ். என் திருவாழ்வார் மார்பனென்கிற விடத்தில் என் ஶதத்துக்குத் ஶாஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எனக்குத் தாயும்த்யாடியால்). மார்பற்கு என்கிறதற்குச் சொல்லாரென்கிறதோடே ஸவ்யஸ். உருவாரென்கிறதற்குத் ஶாஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசய டர்சனிய என்று). உம்மோடொரு ஸாடுழல்வா னென்கிறதற்குத் ஶாஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இந்த லோகத்திலே ட்யாடியால்). (7)

ச. வருவார் செல்வார்- திருவண்ஸரிசாரத்துக்கும் திரு ஶ்ஶரிக்கும் வருவது போவதுமாய்த் திரிகிற ஜனங்காள், வண் - ஸுந்தரமான, ஸரிசாரத்து - திருப்பரிசாரமென்கிற டிவ்யஸ்தலத்திலே, இருந்த - எழுந்தருளியிருந்தவரான, என்-என்னுடையவரான, எனக்குத் தாயும், தந்தையும் ரக்ஷகனும் மற்றுமுள்ள ஸவ்விஷ ஸஶ்யுஷமான என்றபடி. திருவாழ்வார் ஸர்க்கு - ஸஶிஸவாழுகிற திருமார்பையுடைய ஸவாஸிக்கு, உருவார் - ஶுஸஸுடமான, உரு-ஶு, ஶுஶுடமான என்றபடி. சக்கரஞ்சங்கு - திருவாழி திருச்சங்குகளை, சுமந்து - வினய ஶுரவத்தாலே ஶிரஸா வஹித்துக் கொண்டு, இங்கு - இந்த லோகத்திலே, உம்மோடு - ஏதேனுமொரு காலவிஸேஷத்திலே தனியே எழுந்தருளுகிற உம்மோடே, ஒருஸாடு - ஒரு ஸாஸ்வத்திலே, ஸாடு - ஸாஸ்வ, ஸாஸ்வத்தை விடாமல் ஶாய் போலே ஸநுச்சரனயென்றபடி. உழல்வான் - திரியுமவனான, ஶுர் - ஒருவனான "ஸ ஸஹாஸுா ஸுடுல்ஶ:" - என்றுனக்குத் தேடவேண்டும்படி டுல்ஶனான வென்றபடி. அடியானும் - டாஸ. ஶுத்னும், உளனென்று - விஷ்ஶானென்று இல்லையென்று, கைவிட

மு. என்றே யென்னையுள் ஏரார் கோலத் திருந்தடிக்கீழ்
நின்றே யாட்செய்ய நீகொண் டருள நினைப்பதுதான்?
குன்றேழ், பாரேழ், சூழ்கடல், ஞாலம் முழுவேழும்
நின்றே தாவிய நீங்கழல் ஆழித் திருமாலே !

8

ஆ. (என்றேயென்னை) அவன் சர்வஜனல்லனோ, அறிந்தருளாமை யுண்டோ நிலையாமையல்ல தென்று பார்த்து என்னை உன்னேரார் கொலத்திருந்தடிக்கீழ் நின்றே யாட்செய்யும்படி நீ விஷயிகரித்தருள நினைப்பது தானென்றென்ற பிஷித்து, பின்னையும் அபிஷிதஞ் செய்தருளா தொழிந்தவாறே நாமோரு பாயானுணர் பண்ணாமையாலாகாதே யபிஷி தஞ் செய்தருளாதொழிகிறதென்று பார்த்து, உன்னுடைய கற்பையாலே நிஹ்ருகமாக சர்வலோகத்தையுமளந்தருளிடுப்போலே அடியேனுடைய அபிஷிதஞ் செய்தருளாயென்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. தம்முடைய வ்யசுநத்தையவனறியான், அதையவனுக்குச் சொல்லு வாருமில்லை என்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லியிருக்க இப்பாட்டிலே என்னை நீ அங்கிரிக்க நினைப்பதென்றைக்கென்று சொல்லுகை அசங்கத-மன்றோவென்ன வவதரிப்பிக்கிரார் (அவனியாதியால்). நினையாமை - இஷ்டியாமை. இவ் உத்தரார்த்தத்தில் த்விவிக்ஷ வ்யூதாந்த கதநத்துக்கு ப்ரயோஜனமெ தென்னவது சொல்லுகைக்காக வவதரிப்பிக்கிரார் (பின்னையுமியாதியால்). இங்கு உபாயசஷ்ட் கர்மயோகாதி குஹ்ரோபாயபரம். உத்தரார்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதியால்).

(8)

ச. வேண்டும்படி அத்யந்துல்குணவனுமுளனானென்று வ்யஷிப்பிக்கைக் காக அடியானுமென்கிறவிடத்தில் அபிஷஷ்டம். என்றிறம் - என் விஷய மான வார்த்தையை, சொல்லார் - சொல்லுகிறார்களில்லை, செய்வ தென் - இனி என்னால் செய்யலாவதெது, போவது வருவதற்கு ஷக் தரானவவர்கள் என்பக்கல் டயை பண்ணாத பின்பு ஒரு ப்ரவூதிகளுக்கும் ஷமனன்றிக்கே “ஶூந்பக்ஷ இவாஸஷஜ:” என்னும்படி கிடக்கிறவனான நான் எத்தைச் செய்யக்கடவேனென்றபடி.

(7)

என்னை - அத்யந்தாத்நானவென்னை, இதுக்குக் கொண்டருள என்கிறத்தோடேயந்வயம். உன் - நிரதிஷய ஷோயனான உன்னுடைய, ஏரார் கோலம் - சௌந்தர்யபூர்ணங்களான அலக்ஷாரங்கள், ஏர் - சௌந்தர்ய, அதிஷோமனங்களான ஷூணங்கனென்றபடி. திருந்து - திருந்தியிருக்கிற, நூராதி ஷூணங்கள்

- மு. திருமால்! நான்முகன், செஞ்சடை யானென் றிவர்கள்எம்
பெருமான் தன்மையை யாரறி கிற்பார்? பேசியென்?
ஒருமா முதல்வா! ஊழிப் பிரான்! என் னையானுடை
கருமா மேனியன்! என்பன்என் காதல் கலக்கவே. 9

ஆ. (திருமால்) ஆகிலுமென்னை யுள்ளபடி ய்றிந்தேத்தினுல்லது உம்முடைய அபேஷிதம் செய்யக்கடவதன்னென்னில், திருமால் எம்பெரு

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. என்னை அங்கிரிப்பது தானென்றைக்கென்று கீழ்ச்சொன்னத்துக் கும் ப்றாடிகள் அவனுடைய வ்ஹத்தை அறியார்கனென்கிறதற்கும் என்ன சேத்தி யுண்டென்ன வவதரிப்பிக்கிரார் (ஆகிலுமியாடியால்). சதா, கீழே, சர்வரையுமுன் திருவடியாலே ச்ஸ்ப்ஸித்தாயென்று த்விவ்-
மாவதாரத்தில் சீசீல்யத்தை அநுசந்தித்தாப் போலே நிஹ்துகமாகத் தம் முடைய அபேஷிதம் செய்கைக்கு இன்னுமொரு சீசீல்யவிசேஷத்தை

ச. நன்றாகச் சாத்தியிருக்கிற என்றபடி. அடிக்கீழ்-திருவடிகளின் கீழே, நின்றே - 'देहि मे ददामि ते' என்றொரு ஶுத்ரபயோஜனத்தை வாங்கிக் கொண்டு போய்விடாதே யடிமையையே பயோஜனமாகப்பற்றி என்று மொக்கஸ்யர மாய் நின்று, ஆள்செய்ய - நானடிமை செய்யும்படி, நீ கொண்டருள - நீ ச்விகரித்தருள, நீயே ச்விகரித்தாலல்லது நான் செய்கிறவடிமை வேண்டாவென்று கருத்து. நினைப்பதுதான் - इच्छिष्यதுதான், என்றேல் - என்றைக்கு, ஏலென்றது வாக்யபூரணம். இப்போது என்னை ச்விகரி-
யாயாகில் ச்விகரிப்பதுதான் என்றைக்கு என்று தான் ச்விதத்துக்குக் கருத்து. குன்றேழ் - குலபவ்ந்தசுத்ததையும், பாரேழ் - பூமிசுத்ததையும், பார் - பூமி, திசுத்ததையும் என்றபடி. தூழ் - தீபங்களைச் சூழ்ந் திருக்குமவையான, கடலேழும் என்று அந்வயிப்பது. சமுத்ரசுத்ததையும், முழுஞாலம் - இப்படி க்ருத்ன பூமியையும், நின்றேதாவிய-நின்றவிடத்திலே நின்றே அளந்ததான, நீள்கழல் - சேவஸ்துவிருந்த விடமோங்கும்படி நீண்டதான திருவடிகளை உடையவனான-ஆழித்திருமாலே - चक्रधरனான -
श्रियः पतिये, दिव्यायुध दिव्यमहिषிகளாலே அதிபயோஜனவனே என்றபடி. நினைப்பது தானென்றேலென்று கீழோடே அந்வயம். (8)

திருமால் - இது ச்விதநம். திருமாலே என்றபடி - பெரிய பிராட்டி யாருக்கு சுவாமியாயிருக்கையாகிற வ்ஹத்தை உடையவனே என்றபடி.

ஆ. மாறாயிருந்த உன்னுடைய स्वरूपம் குணவிபூதிகளை சர்வஜ்ஞான ஞானாதிகள் தானறிய வல்லரோ; இவ்வய்முடிபாடிமோ; ஆனபின்பு அதிசுருஷனான நானறிந்தேத்துகையாவதென்னென்ன, அங்ஙனையாகில், “அதிதீயபரம-காரண பூதனே”, “காலசுருக் அகச்சுருக் யுகச்சுருக் கेशवः । आत्मयोगेन भगवान् परिवर्त-यतेऽनिशम्” என்று சொன்னாப்போலே சகலபமாத்தாலே கருதலாதி சகலயுக-

இ. அநுசந்திக்கை உசிதமாயிருக்க ஞானாதிங்கள் விகவத்தை அறியார்க ளென்று பரவத்தை அநுசந்திக்கை அசங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கி றார் என்னவுமாம். திருமால் நான்முகன் என்று சஹஸ்திதமாயிருந்தாலும் திருமாலென்கிறது சம்பொனமாயிருக்கை உசிதமென்று நினைத்து அதைப் பிரித்து அந்நயிக்கிறார் (திருமாலெம்பெருமானாயிருந்தவென்று). எம் பெருமான் தன்மை என்கிறதற்குத் தாத்நய் அருளிச் செய்கிறார் (எம் பெருமானாயிட்யாடியால்). பேசியென் னென்கிறதற்குத் தாத்நய் அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வய்மித்யாடியால்). பூர்வீக்த்துக்குப் கலிதாத்நயருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பிட்யாடியால்). நான் ஸ்துதிக்கமாட்டேனென்றவர் ப்ரேமத் தால் ஸ்துதிக்கிறே னென்றிவ்ஸுதராத்நயிலே சொல்லுவானே னென்ன வதுக்குத் தாத்நய் சொல்லுகைக்காக வவதரிப்பிக்கிறார் (அங்ஙனையா கிலிதாடியால்). அதில் அதிதீயேத்யாடியாலே ஒருமாமுதல்வா என்றது வ்யாக்யாதம். காலசுருகமித்யாடியாலே ஊழிப்பிரானென்றது வ்யாக்யாதம். கால-சுருக் - அஹோராத்ந பகமாசாதி பரிவர்தனம், அகச்சுருக் - கராசுராநா சூசுதாதி விபயதயா பூந: பூந: பரிவர்தனம், யுகச்சுருக் - கருதலாதியுகபரிவர்தனம், ஆத்யோகேன - ஸ்வமாஹாத்நயேன, பரி-

ச. எம்பெருமான் தன்மை-சர்வஜ்ஞானுடைய ஸ்வபாவத்தை, தன்மை-ஸ்வபாவம், சர்வஜ்ஞான உன்னுடைய மஹிமையை என்றபடி. இதுக்கு அறிகிற்பா ரென்கிறதோடே அந்வயம். நான்முகன் - வேதசுருஷமும் யுகபத் பதிக்க லாம்படி நாலு முகங்கலையுடையவனான ஞானா, செஞ்சுடையான் - சிவந்த ஜடையை உடையவன், சதா தப:பரனாகையாலே ஞானாதினான ஞானென்ற படி. என்றிவர்கள் யார் என்று அவ்நயிப்பது. ஞானா ஞானென்கிற இவர்கள் ஆர்தானென்றபடி. அறிகிற்பார் - இவர்களொருவருமறியமாட்டார் என்றபடி. பேசியென் - இதைச் சொல்லி என்ன ப்ரயோகம், இது ஸ்பாதிக்க வேண்டுமோ என்றபடி. ஆதலால் நானுன்னை அறிந்தேத்தமாட்டே னென்னுமிடம் கீஸுத்ய சி஢மன்றோவென்று கருத்து. என்காதல் - என் ப்ரேமமானது, கலக்க - என் மனஸஸைக் கலக்கையாலே, இதுக்கு என்ப னென்கிறதோடே அவ்நயம். ஓர் - அதிதீயமான, மாமுதல்வா - மஹாகாரண பூதனே, பரமகாரண பூதனே என்றபடி. ஊழிப்பிரான் - கலங்களுக்குபகாரக

மு. கலக்க மில்லா நல்தவ முனிவர், கரைகண்டோர்
துளக்க மில்லா வானவ ரெல்லாம் தொழுவார்கள்
மலக்க மெய்த மாகடல் தன்னைக் கடைந்தாளை
உலக்க நாம்புகழ் கிற்பதுஎன் செய்வது? உரையீரே.

10

ஆ. ப்ரவர்தகனே, ப்ராகுதத்புரவியப ப்ரவணனான என்னையுங்கூடத்தோற்பித்தடிமை
யாக்கவல்ல நிரவதிக சௌர்ய சௌகுமாய் லாவய யௌவநாசனந் குணநித்யியாய், நீலமேத
சுதூசமான திவ்யரூபத்தை யுடையவனே யென்று சொல்லுவானேனென்
னில் காதலாலே கலக்குண்டு சொன்னேன், நானறிந்து சொன்னே
னல்லேனென்கிறார். (9)

(கலக்கமில்லா) அவனை யறிந்தேத்தினீரானாலோ வென்னில்;
அஸ்தலிதஜான ராய் நிரதிசய பக்தியுக்ராய் பகவதநுபவீகபொரான அயர்வறும்-

இ. வத்யதே-ப்ரவர்தயதீத்யர்த். ப்ராகுதேத்யாதிருபத்தை உடையவனே என்னுமளவாலே
என்னையாளுடைக் கருமாமேனிய னென்றது வ்யாக்யாதம். என்பன் என்
காதல் கலக்கவே என்கிறதற்குத் தாத்யய் அருளிச்செய்கிறார் (காதலா
லே இத்யாதித்யால்). (9)

பத்தாம் பாட்டு

நானவனை யறிந்தேத்த சக்தனல்லேனென்று கீழ்ச்சொன்னவ
ய்த்தையே நாம் புகழ்கிற்பதென் செய்வதென்றிப்பாட்டிலும் சொல்
லுவானே னென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (அவனையித்யாதித்யால்). நற்
றவ என்கிறதற்குத் தாத்யய் அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாதித்யால்).

ச. னானவனே, கல்பாதிக்காலப்ரவர்தகனானவனே என்றபடி. என்னையாளுடை -
என்னையாளாக உடைத்தான, கருமாமேனியன் - நீல மஹீய திவ்ய மஜ்ஜல-
விசுதூசாலியானவனே, என்னை பசிகரிக்கும்படி அதிரமணிய விசுதூசாலியான
வனே என்று சதூயம். என்பன் - என்னு நின்றேன், இப்படிச் சொல்லா
நின்றேனென்றபடி. (9)

கலக்கமில்லா - ஒரு காலத்திலும் ஜானத்துக்குக் கலக்கமில்லாதவர்
களான, நலத்தவர் - நல்ல - தபஸ்ஸை உடையவர்களான, நிரதிசய பக்தி-
யுக்ரான என்றபடி. முனிவர் மனநிலர்கள், பகவத்யுணானுபவரஸிகரான சூரி
களென்றபடி. கரைகண்டோர் - பகவத்யுணமஹோததியினுடைய இக்கரை
கண்டவர்கள் “நான்த் குணானா் கசுதந்தி தேநான்துஸ்ய் சச்யதே” என்கையாலே
அக்கரையைக் கண்டவர்கள் என்னக் கூடாதிதே. இக்கரையிலே

ஆ. மரர்கள், அவனுடைய கल्याண குண மஹோதயினுடையவிக்கரை கண்டார், பகவத்பரிசுயக்மோகரான நியத்சித்தபூஷர்கள் அவன் திருவடிகளில் துதுயாதி பரிசுய் பண்ணுவார்; அக்ஷம் மஹோதயை துமிதமரம்படி கடைந்தருளின வன் பரிசுய் பண்ணப்படுகிறவன், இப்படியிருக்கிறவனை நாமுள்ளபடி அறிந்து புகழுகையாவதென், ஆகில் நீர் புகழ்வானேனென்னில், என் காதலென்னைக் கலக்கா நின்றால் நான் செய்வதென்; ஆனபின்பு உன் துய்யாலே யடிமை கொண்டருள வேணுமென்கிறார். (10)

இ. முனிவரென்கிறதற்குத் தாதுய் அருளிச் செய்கிறார்(பகவத்யாடியால்). கரைகண்டோரென்கிறதற்குத் தாதுய் அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய கல்யாண குணத்யாடியால்). தோழுவாரென்கிற விடத்திலே லபித்த அய்த் தை அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்பரிசுய்த்யாடியால்). துளக்கமில்லா என் கிறதற்குத் தாதுய் அருளிச்செய்கிறார் (நியத்சித்த என்று). நியத்சூரிக ளிலே சிலபோது சிலர் குணாநுபவரசிகராயும், சிலர் பரிசுய்யாரசிகராயு மிருப்பாரென்று கருத்தாலே இப்படி இருவகையாகப் பிரித்தருளிச் செய்தது. தோழுவார்களென்கிறதற்குத் தாதுய் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருவடிகளிலே த்யாடியால்). துதுயாபதத்துக்குத் தாதுய் அரு ளிச்செய்கிறார் (அக்ஷம்த்யாடியால்). உலக்க நாம் புகழ்கிற்ப தென்கிற தற்குத் தாதுய் அருளிச் செய்கிறார் (இப்படியிருக்கிற வித்யாடியால்). செய்வதுரையீ ரென்கிறதற்குத் தாதுய் அருளிச்செய்கிறார் (என் காத லித்யாடியால்). பாட்டுக்குப் பரமதாதுய்மருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பி த்யாடியால்). ஆனபின்பு - என்னால் துதிக்க முடியாத பின்பு. (10)

ச. இருந்து கடலைக் காணுமாப்போலே பகவத்குணங்களை அபரிசுத்த மாகக் காணுமவர்களென்றபடி. மற்றுள்ளாரெல்லாம் பகவத்குணங்ம மறியாரென்று கருத்து. துளக்கமில்லா - ஒரு காலத்திலும் தலனமில் லாதவர்களான, துளக்கம் - தலன், நியத்சித்தரான என்றபடி. வானவ ரெல்லாம்-சூரிகளெல்லோரும், கங்க்யாரசிகரான சூரிகளெல்லாருமென்றபடி. தோழுவார்கள் - சேவிப்பார்கள், அடிமை செய்வார்களென்றபடி. மலக் கம் - துமிதத்தை, எய்த - அடையும்படி, மாகடல் தன்னை - மஹோதயை, கடைந்தானை-மயன் பண்ணினவனை, அபரிசுத்த வக்யாதி குணங்களை உடைய வனை என்றபடி. உலக்க - முடிய, குணங்களொன்றும் விடாதே என்ற படி. நாம்-பகவத்குணவநபிஜதமரான நாம், புகழ்கிற்பது-துதிக்க தக்தராகை யாவது, கிற்கை-தக்தனாகை, என் - எது, நாம் துதிக்க தக்தராகை யென் றொரு பொருளில்லை என்றபடி. ஆனால் நீர் துதிப்பானேனென்னில், செய்வதுரையீர்-என்னால் செய்யலானத்தைச் சொல்லீர், நிரவதிகமான த்ரேமமானது என்னைக் கலக்கினால் என்னால் துதியாதிருக்க முடியுமோ என்றபடி. உரையீரென்றெம்பெருமானைக் கேட்கிறபடி. (10)

மு. உரையா வெந்நோய் தவிர, அருள்நீண் முடியாளை
வரையார் மாட மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
உரையேய் சொல்தொடை ஓரா யிரத்து ளிப்பத்தும்
நிரையே வல்லார் நீடுல கத்துப் பிறவாரே.

11

ஆ. (உரையா) துவ்வமாய் காலாநிசதூசமாயிருந்த விர்ஹம்மத்தாலுள்ள சந்தாப¹
தவிரும்படி. நிரதிசய விபயிகார சூகமமான காஹ்யமய சிர: க்ஷபத்தாலே
தம்மை விபயி கரித்த வெம்பெருமாளைச் சொன்ன வித்திருவாய்
மொழியை வல்லார் ச்ஸார மஹாந்நாரத்தில் பிறவாரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. உரையா என்கிறதையுரைக்கிறார் (துவ்வமாயென்று). வெந்நோய்
என்கிறதற்குத் தாஸ்ய² அருளிச்செய்கிறார் (காலாநித்யாடியால்). அருள்
நீள் முடியாளை என்கிறதற்குத் தாஸ்ய² அருளிச் செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாடி
யால்). அவன் விபயிகாரசூக சிர:க்ஷ பண்ணினானென்னுமிடம் நோய்
தவிரவருள் நீள்முடி என்றிவரிப்போது அருளிச் செய்கையாலே
தோற்றுகிறதென்று கருத்து.

ச. உரையா - உரைக்கப் போகாததான, அதிபுரூபமாகையாலே இயத்யா
வக்துமசக்யமான என்றபடி. வெம் - அத்யுஷமான, நோய் - வ்யாதித்யானது,
விர்ஹஜ்வரமான தென்றபடி. தவிர - நிவர்த்தமாம்படி, அருள் - க்ஷப³ பண்
ணின்வனான, நீள் முடியாளை - உதுஜ்கிரிதசாலியான எம்பெருமாளை,
மஹாசிகரணஹேதுபூதக்ஷப⁴சூகசிர:க்ஷபவிலசிடகிரிதசாலியானவனை என்று சத-
தாஸ்யம். வரையார் - வரைபோல யார்ந்திருக்கிற, வரை - பவந்த், மणि
பவந்தங்கள்போலே விபுலங்களாயிருக்கிற என்றபடி. மாட - மவனங்கள்,
மன்னு - சிவரமாயிருக்கிற, குருகூர் - திரு நகரியில், சடகோபனுரை -
ஆழ்வாருரைத்ததான, ஆழ்வார் நீள் முடியாளைச் சொன்னதான
என்று சத்யம். இது பத்துக்கு விசேஷணம். ஏய் - ஏய்ந்தியிருக்கிற,
ஏய்கை - பொருந்துகை, "பதான⁵ சௌநாநிமிஷநிபேஷ் ஶ்ரவணயோ:" என்கிற
படியே ஶ்ஷங்கள் அந்யோந்ய⁶ பொருந்தியிருக்கிற என்றபடி. சொற்றொடை-
சந்தர்த்ததையுடைத்தான, ஓர் - விலக்ஷணமான, ஆயிரத்துள் - சஹசத்திலே,
இப்பத்தும் - இந்த பத்துப்பாட்டையும், நிரையே - அடைவிலே, அதில்
சொன்ன விர்ஹவசனத்தை அநுசந்திப்பார்க்கித்தையடைவு படக்கற்கை
யாரிதென்று கருத்து. வல்லார் - அறிந்தவர்கள், நீடுலகத்தில் - விஸ்தீர்ந்
மான லோகத்திலே கெவல விஸ்தாரமாய் ஶ்ரவணரஸிகர் கிடையாதபடியான
புருஷமண்டலத்திலென்றபடி. பிறவார் - நியதிவிபூதியிலே நியதமாயிருப்ப
ரென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

ஆ. நிஷ்ந்மான மதஜலமாகிற சரித்தை யுடைத்தான குவலயாபிஃமாகிற
 மஹாபலத்தினுடைய டந்தயுமமாகிற சிவரங்களை முறித்துருட்டியூர்கொள்
 திண்பாகனுயிர் செகுத்து ரஜதந்த்வராயுதவாரியாய் நம்பி முத்தபிரா
 னும் தானும் ரவ்லிவலோகிதங்களையுடைய விரண்டு சிங்ங்கள் சூர-
 மூரங்கள் நடுவே புக்காப்போலே ரம்மனத்திலே போய்ப்புக்கு மல
 ரைக் கொண்டு மஃவோபரி சிவராய், இ:பூவ் யுதத்தில் பராஜிதரான ராஜாக்கள்
 வஸ்தராய் கெடும்படி யெழப்பாய்ந்து மஃவோபரிதஸ்யனான கஸனை
 வெண்ணைய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை வெற்பிடைபிட்டதனோசை
 கேட்டு வினையாடினாப் போலே தகர்த்த சீர்கொள் சிற்றாயன் திருச்
 செங்குன்றாரில் திருச்சிற்றறங்களுக்கு பாய்மென்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ. வார்கடாவருவி என்கிறதையுரைக்கிறார் (தந்தையாடியால்). அரங்கின்
 மல்லரைக்கொண்டு என்கிறவிடத்திலே வர்சிடைய்த்தை உரைக்கிறார்
 (ரஜதையாடியால்). சூழ்பரண்மேல் என்கிறதை உரைக்கிறார் (மஃவோபரி
 இயாடியால்). போர்கடா என்கிறதற்குத் தாத்யை அருளிச்செய்கிறார் (இ:பூவ்
 இயாடியால்). புறக்கட என்கிறதற்குத் தாத்யை அருளிச்செய்கிறார்
 (வஸ்தரையாடியால்). மாடமீமிசை என்கிறதை உரைக்கிறார் (மஃவோபரி
 இயாடியால்). புராணபரிசுமான கஸவதபகாரத்தை நினைத்து கஸனீத்தகர்த்த என்கிறதற்குத்
 தாத்யை அருளிச்செய்கிறார் (கஸனை இயாடியால்). (1)

ச. மாகிற மஹாரியினுடைய, மருப்பு - தந்தங்களாகிற, இணைகுவடு -
 டயமாயிருக்கிற சிவரங்களிலே, குவடு - சிவர, இறுத்து - முறித்து,
 உருட்டி - அந்த யானையை உருட்டி, தந்தமஃவோபரிதையாலே காலை மடக்கி
 உட்கார்ந்த யானையை கரிப்பானையை யுருட்டுமாப்போலே தன்
 திருவடியாலே உருட்டியென்றபடி. இதுக்குச் செகுத்து என்கிற
 தோடே அவ்யம். ஊர்கொள் - ஊர்கையைக் கொள்ளாநிற்கிற,
 ஊர்கை - சவரிக்கை, சவரத்தை சபாடியா நிற்கிற என்றபடி. அப்படி
 மஃவோபரிதையாய் பரிசுமான ரஜத்தையும் சிவரபலத்தாலே நடத்திக்
 கொண்டு வராநிற்கிறவனான என்கை. திண் - துணை, ரஜ் - மஃவோ
 மாயும் தான் மஃவோபரிதையான என்றபடி. பாகன் - ரஜசாரியினு
 டைய, உயிர் - பானை, செகுத்து - நசிப்பித்து, ஆனையை
 யுருட்டினாலுமிவனுயிரை நசிப்பியாதபோது அந்த யானையை நசிப்
 பித்த தாகாதென்று கருத்து. அரங்கில் - ரங்கத்திலே, அரங்கிலென்
 கிறவிடத்திலே லகாரஸ்ய சந்தையா னகாராதே:; மலயுதவினோதஸ்யமான ரங்கத்
 திலிருக்கிற என்றபடி. மல்லரை - சாணராமல்லர்களை, கொண்டு -

மூ. எங்கள்செல் சார்வு, யாமுடை அமுதம், இமையவர் அப்பன், என் அப்பன் பொங்குமூ வுலகும் படைத்தனித் தமிழ்க்கும் பொருந்துமூ வருவன்எம் அருவன் செங்கயல் உகளும் தேம்பனை புடைசூழ் திருச்செங்குன் றூர்த்திருச் சிற்றூறு அங்கமர் கின்ற ஆதியான் அல்லால்யாவர்மற் றென்அமர் துணையே? (2)

ஆ. (எங்கள் செல்சார்வு) நமக்கு ப்ராய்யமாய், நமக்கு ப்ரோய்யமாய் அயர் வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு சுவாமியாய், நிவிலபூவநநிர்மாணவாண- சஹரணாடிலிலனாய், நிர்மூர்திரூபனாய், ப்ரதிகூலஜனபூர்ஷனாய் சவ்னகாரணமாய் மதமூர்தி-

இரண்டாம் பாட்டு

இ. பொருந்துமூவுருவ னென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (நிர்மூர்தியாடியால்). அருவனென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலேத்யாடியால்). ஆதியான் என்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (சவ்னேத்யாடியால்). பாட்டிலே ஆதியானென்றது விசேஷமாயிருக்க இதை விசேஷமாக்கி திருச்சிற்றூற்றங்கமர்கின்றவ னென்கிறதை விசேஷமாக்கி உரைத்தது அவன் திருச்சிற்றூற்றிலிருப்பே ஆழ்வாருக்கு உதேஷ்யமென்று வ்யாஜப்பிக்கைக்காக. செங்கயல் உகளுமென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (மதேத்யாதியால்). தேம்பனை

ச. ஶ்ரீபலபத்ரனூந் தானும், ரஜதந்தவராயுஷராய்க் கொண்டு, ர்ஜிதராய் ரங்கத் திலே புகுந்தவாறே ததாவிஷ ரவ் ஶசஹமானராய்க்கொண்டு யுதோம்புரான மல்லர்களை சஹரித்து என்று ஶதூதாத்ரயம். தூழ் - தூழ்ந்திருக்கிற, அந்த ரங்கஸ்தலத்தில் சுற்றிலுமுண்டாயிருக்கிற என்றபடி. பரண்மேல் - மஶங்கள் மேலிருக்கிற, பரண் - மஶ், இது அரசர்க்கு விசேஷம். போர்- யுதத்தை, கடா - கடாவுகிறவர்களான, ஶந்மகா நிற்கிற தங்க ளுடைய சேனையை உதாஹிப்பித்து உதரோத்தரம் யுதத்தை நடத்துமவர்களான என்றபடி. அரசர் - க்ஸானுபதிகளான ராஜாக்கள், புறக்கட - பின் புறம் காட்டிப்போம்படி, புறம் - பின்புறம், பராஶ்மூராய் ஓடிப்போம்படி என்கை. இதுக்குத் தகர்த்த என்கிறதோடே ஶ்வயம். மாடம் மிசை - மாடத்தினுடைய உபதஸ்தலத்தில், மாடம் - ரூஹ், மீமிசை - உபதஸ்தலம், கஞ்சனை - க்ஸனை, சோபரி ஸ்திதனான க்ஸனை என்றபடி. தகர்த்த- ஒரு பாணையை உடைக்கு மாப்போலே உடைத்தவரான, தகர்த்தல் - உடைத்தல், 'கேஷ்வாகூய விஶக்ரீடமவநிதலே | ச க்ஸம் பாதயாமாச தஸ்யோ- பரி பபாத ச' என்றும், 'ஶவஜயா ஹத் தூஷ்வா கூணே மஹேஸ்வரம்' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஶநாயாசேன விஜையாடி சஹரித்தவனான என்றபடி. சீர்கொள் - ஶ்ரீயையுடையவனான, சீர்-ஶ்ரீ, சிற்றூயன் - வாலுபாலனுடைய

(2)

(2)

(1)

எங்கள் செல்சார்வு - எங்களுக்குத்தானிருந்தவிடம் தேடிச்செல்ல வேண்டும்படி. ப்ரப்யபூதனான, ப்ரப்யத்வ் எங்ஙனே யென்னில்; யாமுடைய முதம் - நமக்கு ப்ரப்ய பூதனான, ப்ரப்யத்வாட் ப்ரப்யத்வ் என்றபடி. கேசவன் தமரில்படியே தம் அநுசங்விதங்களும், தம்மோடு சூயப்ரப்யரென்று கருத்தாலே எங்கள் யாமுடைய என்கிற ப்ரப்யவநம். இமையவரப்பென்னப்பன் - ந்த்யசூரிகளிக்கு ச்வாமியான, ந்த்யசூரிணாமபி ச்வாமியாகையாலே சர்வோத்தமாயிருந்து வைத்து அவர்களை அடிமை கொள்ளுமாப்போலே என்னை அடிமை கொள்ளுகிறவனான என்றபடி. பொங்கு - சமூஹமான, மூவுலகும் - முன்று லோகத்தையும், படைத்து - சூஷ்டித்து, அளித்து - ரக்ஷித்து, அழிக்கும் - சங்ஹரிக்குமவனான, பொருந்து மூவுருவன் - பொருந்தின முன்று ரூபங்களை உடையவனான, அந்த சூஷ்டாதிதகளுக்கு சூசிதமான மூர்தித்யத்தை உடையவனான என்றபடி. எம் - நம்முடையவனான, நமக்குத்தன் அதிசயங்களை யெல்லாம் ப்ரகாசிப்பித்தவனான என்றபடி. அருவன் - அருபனான, ப்ரதிகூலருக்கு துர்ஷ்ணான

மூ. என்னமர் பெருமான், இமையவர் பெருமான், இருநிலம் இடந்தளம் பெருமான் முன்னையல் வ்னைகள் முழுதுடன் மாள், என்னையாள் கின்றளம் பெருமான் தென்திசைக் கண்கொள் திருச்செங்குன் றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரை மீபால் நின்றளம் பெருமான் அடியல்லால் சரணம் நினைப்பிலும் பிறிதில்லை எனக்கே. 3

ஆ. (என்னமர்)பரமசூரி ச்ஸ்லேஷீகபோகனாயிருந்து வைத்து மத்ஸ்ஸலேஷீகபோகனாய், மத்ஸ்வாமியாய் மஹாண்வமனையான, மூமையையெடுத்தருளிப்போலே சவிரஹ்ஜி-
தநிரவதிகவ்யசனமஹாண்வநிமக்ஷனான வென்னையெடுத்தருளிச் சுவியை கீகயீகபோக-
புடனாய் தக்ஷிணதிசைப் பூஷணமான, திருச்செங்குன் றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்-
கரை மீபால் நின்ற வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது மற்று
நினைப்பிலும் எனக்கொரு பாய்மில்லை யென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. இமையவர் பெருமானென்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்). என்னமரென்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (மத்யாடியால்). திதீயபாடத்தில் மாள் இத்யந்தத்துக்குத் தாத்பயீ அருளிச் செய்கிறார் (சுவிரஹேத்யாடியால்). என்னையாள் கின்ற வென்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (சுவியைத்யாடியால்). (3)

ச. என்றபடி. செங்கயல் - சிவந்த மத்யங்கள், கயல் - மத்யம், யீவநமத-
லோஹிதமத்யங்கள் என்றபடி. உகனும் - துள்ளும்படியான, உகளுகை -
துள்ளுகை, தேம்பனை - தேன்மிஞ்சின பனைகளாலே, வகுலசம்பகாதி-
தரஹ்ந்ஸாந்ரங்களாகையாலே ததீய மகரந்த பூங்ங்களான நதீதீரங்களாலே
என்றபடி. பனை - நதீதீர், தேன் ஶந்த்ய சமாசதஷாயா தேம் இத்யாदेश:,
தேம்பனையென்று ஶாகபாஹிவத்யமாச:. புடை - பரிசரமெல்லாம், தும்
பரிவதமான, திருச்செங்குன் றூர் - திருச்செங்குன் றூரென்கிற திவ்ய
நகரத்தில், திருச்சிற்றூரங்கு ஶிமத்தான சிற்றூராகிற வந்த திவ்யபுடேத்
திலே சிற்றூற்றிலென்று சொல்லலாயிருக்க அங்கு என்றொரு பத-
மதிகமாக - ப்ரயோகித்தது அந்த புடேத்திலுடைய ஶிமத்வம் வாசாமகோசர்
என்று வ்யக்ஷிப்பிக்கைக்காக. அமர்கின்ற - ப்ரதிஸ்திதனாகாநிற்கிற அவதாரங்-
கள் போலே தீரீ ப்ரஸாதித்யாதே, 'அத்யபி பரித்யதே' என்னும்படி நியத்யாசம்
பண்ணாநிற்கிறவனான என்றபடி. தாதித்யானல்லால் - சவ்காரணமூதனான
வனொழிய, மற்று-வேதே, என்னமர் துனை - எனக்கமர்ந்ததுனை,
எனக்கு நித்யமான ஶஹ்யமென்றபடியாவர் ஒருவருமில்லை யென்றபடி. 2

இமையவர் பெருமான் - நியத்யூரிகளுக்கு சுவாமியான, தத்ஸ்ஸலேஷீகபோக-
னானவென்றபடி. என்னமர் பெருமான் - எனக்கமர்ந்த சுவாமியான,

மூ. பிறிதில்லை யெனக்கு-பெரியமூ வுலகும் நிறையப்பே ருருவமாய் நியிர்ந்த
குறியமாண் எம்மான், குரைகடல் கடைந்த கோலமா ணிக்கம், என் எம்மான்
செறிகுலை வாழை, கமுகு, தெங் கணிசுழ் திருச்செங்குன்றூர்த்திருச் சிற்றூறு
அறியமெய்ம் மையே நின்றஎம் பெருமான் அடியினை யல்லதோர் அரணே. (4)

ஆ. (பிறிதில்லை) நிரதிசயரமணியமாணவகரூபிக்ரீகூத மதாत्मகனாய் சுவீத-
ஸ்வகீயமஹூபபரிபூர்ணவிஸ்தீர்ணவநதிரயனாய், மயிதமஹாண்வ பயோநிதிரயாய், சௌந்ரய்ஸார-
நிலரநஸதூஷதிரயரூபனாய் மதஸ்வாமியாய் வஹூகல பூஜகதவிபூஜநாஸிகேரரஜிபரிவூத
மான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே ஸாஸிதர்க்குத்
தன்னை உள்ளபடியே அறியலாம்படி நின்றருளின எம்பெருமான்
அடியினை அல்லது ஓரரண் பிறிதில்லை என்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ. குறியமானெம்மா னென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார்
(நிரதிசயேத்யாடியால்). மதாत्मகனாய் - மதஸ்வரூபனாய், பெரிய மூவுலகியாதிக்குத்
தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (சுவீதேத்யாடியால்). மெய்ம்மையே யறிய
வென்றவயித்துத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (ஸாஸிதர்க்குத் தன்னை
இத்யாடியால்). (4)

ச. என்னோடு நியத்யஸம்ஸேஷரஸிகனான ஸ்வாமியானவென்றபடி. இருநிலம் -
விஸ்தீர்ணமான ஸூமியை, இரு - விஸ்தீர்ண, இடந்த - ப்ரக்யாண்வத்தினின்று
மூடரித்தவனான, எம்பெருமான் - என்னுடைய நாயனான, முன்னை -
முன்பு நடந்ததான, கீழ்த்திருவாய்மொழியிற் சொன்னதானவென்ற
படி. வல் - தூங்களான, வினைகள் - வ்யஸநங்கள், பாபவாசியான வினை
ஸத்யமிங்கு லக்ஷயா வ்யஸந பரம். முழுது - கூதநமும், உடன் - யுஃபதேவ,
மாள - நசிக்கும்படி, என்னையாஸ்கின்ற - என்னையடிமை கொள்ளா
விற்கிற, எம்பெருமான் - என்னுடைய மஹாபூஷன், என்னையடிமை
கொள்ளுகிறத்தாலே மஹத்வ் பெற்றவனாயிருக்கிறவனான வென்றபடி.
தென்திசைக்கு - தக்ஷிணதிக்குக்கு, அணிகொள் - அணியாகக் கொள்ளப்
படுமதான, ஸங்காரமாக எல்லாராலும் ஸங்கீகரிக்கப்படுமதான வென்ற
படி. திருச்செங்குன்றூரில் - ஸ்பஹ்ம. திருச்சிற்றாற்றங்கரை - திருச்சிற்
ராற்றங்கரையினுடைய, மீபால் - பஹிமபாஹத்திலே, பால் - பாஹ், நின்ற -
நின்றருளினவனான, எம்பெருமான் அவ்வழகாலே என்னை அடிமை
கொண்டவனுடைய, அடியல்லால் - திருவடிகளையொழிய, எனக்கு -
அநந்யாஸிகனான வெனக்கு, நினைப்பிலும் - மனோரதத்திலும், பிறிது
சரண்இல்லை - வேறான ஸாப்யஸ்தானமில்லை. (3)

மு. அல்லதோர் அரணும் அவனில் வேறில்லை; அதுபொருளாகிலும் அவனை அல்லதென் ஆவி அமர்ந்தனை கில்லாது; ஆதலால், அவனுறை கின்ற நல்லநான் மறையோர் வேள்வியுள் மடுத்த நறும்புகை விசும்பொளி மறைக்கும் நல்லநீள் மாடத் திருச்செங்குள் றூரில் திருச்சிற்றூ ரெனக்குநல் லரணே. (5)

ஆ. (அல்லதோராரணும்) மற்றும்ள்ள திருநகரிகளில் சரையனாயிருக்கிற னும் திருச்செங்குள் றூரில் நின்றருளின அவனை அல்லனோ; ஆன

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. மற்றும்ள்ள दिव्यदेशத்தில் எம்பெருமான் ப்ஸ்துதிदिव्यदेशத்திற் காட்டில் வேறல்லனென்று சொல்லுகை யிங்ஙனபேக்ஷிதமென்றோ

ச. குறியமாண் - वामनमाणवकனா, எம்மான் - அந்த முங்குமார்- ब्रह्मचारि வேஷத்தாலே என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டவனா, பெரிய - अतिविस्तीर्णங்களான, முவுலகும் - कृतक - अकृतक - कृतकाकृतक என்று விவிதங்களான லோகங்களும், நிறைய - தன் திருமேனியாலே நிறையும்படி, பேருருவமாய் - अतिविपुल विविक्करूपமாய், கிமிர்ந்த வளர்ந்தவனா, இராடிகளான அபிதர்க்காக மஹாலி பக்கல் தானு யோகித்த காய்ந்தலைக்கெட்டின மஹாஹத்தாலே தன்னை அறியாமல் திருமேனி வளர்ந்ததென்னும்படி தக்ஷணத்திலே வளர்ந்தவனா வென்றபடி. குரைகடல் - घोषிக்கிற समुद्रத்தை, கடைந்த - मथनं பண்ணினவனா, கோலமாணிக்கம் - अतिसुन्दरमाणिक्यமான, அதுவல - महेन्द्र नीलमणिरमणीय रूपனா வென்றபடி. என்னம்மான் - समुद्रमथन-चातुर्यத்தையும் அழகையும் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டவனா, செறிகுலை - समृद्धங்களான பழக்குலைகளை உடையதான, செறிவு - समृद्धि, இது கழுகு தெங்குகளுக்கும் விசேஷம். வாழை கழுகு தெங்கு-कदली क्रमुक नादिकेरங்களுடைய, அணி - पङ्क्तिயாலே, தழ் - परिवृतமான, திருச்செங்குள் றூரில் திருச்சிற்றூறு - 'मन्त्राः कोशन्ती'तिवल्लक्षणம். அந்த दिव्य नदीतीरस्थ जनங்களெல்லாம்மென்றபடி. மெய்ம்மெய்யே அறிய - உள்ளபடியே அறியும்படி, மெய்ம்மெய்யே யென்கிற दिव्यक्रियाலே अस्यन्त याथाव्यं विवक्षितम्. இவ்வே சர்வரென்னெறல் லோரும் நன்றாக அறியும்படியென்கை. நின்ற - எழுந்தருளியிருக்கிறவனா, எம்பெருமான் - अस्मत् स्वामியினுடைய, அடியினை யல்லது - चरणद्वन्द्वमொழிய, பிறிது - வேறு, எனக்கு - प्राप्यान्तरविमुखனாவெனக்கு, ஓரணில்லை - ஒரு ரக்ஷமுமில்லை, அரண் - रक्षकं, இஷ்டாஹேதுவும் இல்லை யென்றபடி. (4)

ஆ. பின்பு அவனையரணென்னும் நிவ்ஞ் என்னென்னில்; அல்லாத திரு நகரிகளில் அரணையிருக்கிறவனும், அவனையல்லது வேறில்லை; பொருளது, ஆகிலும் என்னெஞ்சு அவனையல்லது அமர்ந்தணைக்கில்லாது, ஆதலால் அவனுக்காயதனமாய் ஐகியுத்தவதுவீதவிதேசரானவர்களுடைய யாகங்களிலே ஹுதமான ஹிவ்ஞி ஹிமமூத்தாலே திரஸ்குத ருனதல நிவிலதேசுக் மாய், தர்ஸனியாத்யுத்தபாசாடால்குதமான திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூர் எனக்கு நல்லரண் என்கிறார். (5)

இ. வென்னவவதரிப்பிக்கிறார் (மற்றுள்ள வியாடியால்). நல்ல நான் மறையோ ரென்கிறதற்குத் தாத்ய் அருளிச்செய்கிறார் (ஐகியாதியால்). வேள்வியுண்மடுத்த நறும் புனைவிசும் பொளிமறைக்கு மென்கிறதற்குத் தாத்ய் அருளிச்செய்கிறார் (யாகங்களிலே இயாடியால்). நல்ல நீண்மாடவென்கிறதற்குத் தாத்ய் அருளிச்செய்கிறார் (தர்ஸனியாதியால்). (5)

ச. அல்லது - வ்யதிரிசுமான, ப்ஸுதாசுமிதி வ்யதிரிசுமான வென்றபடி. ஓரரணும் - ஏதேனும் ஒரு ரகசுமும், மற்றுள்ள திவ்யஸுதஸுளில் அசுவதாரஸுமாய் இருக்கிறவனும் என்றபடி. அவனில் - திருச்சிற்றாற்றில் இருக்கிறவனின் காட்டில், வேறில்லை - வேறாயிருப்பதில்லை, அது பொருள் - அதுவே அய்ந்தவ், ஆகிலும் - இப்படியானாலும், அவனல்லது - திருச்சிற்றூற்றிலெம்பெருமானை ஒழிய, என்னாவி - என்னெஞ்சானது, அமர்ந்து - ப்ரதிஸுதமாய், அய்நிரபேசுமாய்க் கொண்டு ஁குவீவ நிவ்ந்தமாய் என்றபடி. அணை - கிட்டுகைக்கு, கில்லாது - ஶ்ரீவீசுநாசுந் சக்ரவர்தித் திருமகனைக் காட்டில் வேறுபட்டவனென்றோ திருவடி ஐாவோ நான்யத் ரசுசுதி என்றதென்று கருத்து. ஆதலால் - ஆகையாலே, அவனுறைகின்ற - அவன் நியவாசு பண்ணுகிற இடமான, நல்ல - நல்லவர்களான, ஐகியுத்தரான வென்றபடி. நான்மறையோர் - சதுவீதிகளுடைய, வேள்வியுள் - யாகங்களிலே, மடுத்த - அநி ஶுத்ததிலே ஶமர்பித்ததுகளாலே, ஹுதங்களான ஹிஸுக்களாலே வென்றபடி. நறும் - ப்ரமிஜியா கின்ற, புகை - மூமானது, விசும்பொளி - ஆகாஸுத்தில், தேசுஸ்ஸு-களை - அாதியாதி தேசுஸ்ஸு-களை என்றபடி. மறைக்கும் - அசுசுதன பண்ணும்படி இருக்கிற, இது திருச்செங்குன்றூருக்கு விசேஷம். நல்ல - தர்ஸனியங்களான, நீன்மாடம் - அய்யுத்தபவனங்களை உடைத்தான திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூறு - ஶுடம். எனக்கு - இவன் பக்கலிப்படி அாசுசுசுதனான வெனக்கு, நல்லரண் - நல்ல ரகாஸுதான, விசுதரஹிதபூர்ஶ்ரவதுபவஸுதான என்றபடி. (5)

மூ. எனக்குநல் லரணை, என்னதுஆ ருயிரை இமையவர் தந்தைதாய் தன்னை
தனக்குந்தன் தன்மை அறிவரி யானைத் தடங்கடல் பள்ளியம் மானை
மனக்கொள்சீர் மூவா யிரவர்-வண் சிவனும் அயனும் தானுமொப் பார்வாழ்
கனக்கொள் திண் மாடத் திருச்செங்குன் றூரில் திருச்சிற்பு றதனுள்
கண்டேனே. (6)

ஆ. (எனக்கு நல்லரணை) எனக்கு நित्यரक्षகனாய், எனக்கு प्राणனாய் அயர்
வதும் அமரர்களுக்குப் பிதாவாய், மாதாவாய், स्वेनाऽपि दुरवबोधस्वमहिमस्वभाव-
னாய், क्षीराण्वशायியாயிருந்த எம்பெருமானை, सकलमनोहरकल्याणगुणविशिष्ट
ராய் தனித்தனியே ब्रह्मविष्णुऋद्वत् जगज्जन्मस्थितिसंहारसमर्थராய் त्रिसहस्रसंख्या-
संख्यातरान जनङ्गलाङ्गलैऽध्यास्यमानमायं दृढतर प्रासाद परिकर्मितमान திருச்
செங்குன் றூரில் திருச்சிற்பு றதனுள் கண்டேனென்கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. மனக்கொள் சீரென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (சகல
த்யாடியால்). வண்சிவன் இत्याதிக்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (தனித்
தனியே இत्याடியால்). இத்தால் கீழ்த்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன
தம்முடைய தனிமை திருகைக்கு உচিতமான ச்வுல் திருச்சிற்பு
றென்று ஐந்து பாட்டாலை அருளிச்செய்து இனி யாளுமானாரித்யாதி
யாலை யவன் தனிமையை நினைத்துத் தாம் ஶோகித்த ஶோகமும் தீரும்
படி நிரதிசய ஜ்ஞானசக்தி பகவச்சுரணபக்திஸ்தேஹி விசிஷ்ட த்ரிசஹ்சஸ்யாத திவ்யஜந-
சமூஹததர மந்திர பரிக்மிததிவ்யதேஹி எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பைக்
காணப்பெற்றேனென்று ஹ்ராகிருஹென்று சஜ்ஜிதீ சூசிதை. கனக்கொள்
திண்மாடவென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (ததரேத்யாடியால்).

ச. எனக்கு நல்லரணை-நல்ல ரக்சகனான, நित्यரक्षகனான வென்றபடி. என
தாருயிரை-எனக்கு சதா஧ாரகனான, இமையவர்-நित्यசூரிகளுக்குத்-தந்தை
தாய் தன்னை - பிதாவும் மாதாவுமானவனான, தன்னை என்றது அநதிரிஶ்
அத்கம். தனக்கும் - சுவத: சர்வஜ்ஞான தனக்கும் கூட, தன் தன்மையறிவு-
தன் சுவபாவ மறிகைக்கு, அறியானை - அசக்யனானவனான, யோ அச்யா-
ஶ்யத: பரமே வ்யோமந் சோ அஜ்ஞ வேத யதி வா ந வேத என்றதிரே, தன்னாலும் பரிச்சேத்
அசக்யனானவனானவென்றபடி. தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - க்ஷீரசமூத்ரத்
தை, பள்ளி-படுக்கையாக உடையவனான, ஶ்வெதஶீபவாசிகன் அனுபவித்
கைக்கும் ப்ரஹ்மரூபிகளைத்தான் ரக்ஷிக்கைக்குமாக க்ஷீராண்வசாயியானவென்
றபடி. அம்மானை - சுவாமிநை, இதற்குக் கண்டேன் என்கிறதேதோடே
அந்வயம். மனக்கொள் - மனசுக்களை கொள்ளும் அவையான, மனோ-
ஹரிகளான வென்றபடி. சர்வஜநஹ்மங்களான வென்கை-சீர் - கல்யாணகுணங்-

மு. திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறதனுள் கண்டஅத் திருவடி யென்றும் திருச்செய்ய கமலக் கண்ணும்செவ் வாயும் செவ்வடி யும்செய்ய கையும் திருச்செய்ய கமல வந்தியும் செய்ய கமலமார் பும்செய்ய உடையும் திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும் படையும் திகழஎன் சிந்தையு ளானே. (7)

ஆ. (திருச் செங்குன்றூரில்) திருச் செங்குன்றூரில் திருச் சிற்றூறதனுள் கண்ட அந்த சீற்கொள் சிற்றூயன் ரமணியதாசுரகமலசுடரமான திருக்கண்களும் விद्रுமசுடரமான திருப்பவளமும், கமலசுடரமான திருக் கைகளும், கமலசுடரமான திருநாபியும், நிஜபூஜாந்தரமந்நிந்நிரா டிவ்யரூப-மயூகாபிபூதமாகையாலே சிவந்த தாமரை போலேயிருந்த திருமார்பும், டிவ்யபீதாம்பரமும், நிரதிசயதேஜமயமான திருவபிஷேகமும், டிவ்யமூர்த்திகஹாரமும், சங்கராதி டிவ்யாபுஷங்களும், திகழவென் சிந்தையுளிருந்தானென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. திருச்செய்ய கமலமார்பு மென்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (நிஜபூஜேத்யாடியால்). படையுமென்கிறதை விவரிக்கிறார் (சங்கேத்யாடியால்). அவன் தனிமையை நினைத்து வந்த ஷோக தீர்ந்தவாறே அவனை அநுபவிக்கிறாறென்று சங்கதி சூचितை. (7)

ச. களை உடையவர்களான, வண் - சப்சரான, ழானாதிசப்தத்தையுடையவர்களான வென்றபடி. சிவனும் அயனும்-சுடனும் ழஹாவும், தானும்-சர்வீசரனான தானும், ஒப்பார் - சுடரமாம்படி யிருக்கிறவர்களான ஓரோருவர் த்ரிமூர்த்திபிரதிநியதமான சூடியாதிசயத்தையும் செய்ய ழமரானவென்றபடி. மூவாயிரவர்-த்ரிசஹ்ர சங்களான வணவர்கள், அத்திருமேனிக்குப்பரிவாரித் தனையாயிரவருண்டாயிருக்கப் பெற்றோமென்று ழுடராகிறபடி. வாழ் - வாழ்கிற விடமான, ழகவத்ஸுணாநுபவானந்த ழரிதராய்க்கொண்டு வசிக்கிறவிடமான வென்றபடி. கனக்கொள் - கனத்தைக் கொண்டிருக்கிற, கனம்-மஹத், அத்யுன்னதவிபுலஜனான என்றபடி. தின்-சுடங்களான, மாட - ழுழுணையுடைத்தான, அவனுக்குப்பரிவார்தானும். தன்னேத்தமாம்படி அவ்வூர் தானே ப்ரதிகூலருக்கு துஷேஷமாயிருக்கப்பெற்றோமென்று கருத்து. திருச் செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறதனுள் - திருச்சிற்றூறு என்கிற டிவ்யதேசத்துக்குள்ளே, கண்டேன் - காணப்பெற்றேன். (6)

திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறதனுள்-ஸ்படம். கண்ட-எல்லாராலும் காணப்பட்டவனான, அத்திருவடி - அந்த சுவாமியானவன், அடி-சுவாமி. திருவென்று பூஜித்த. திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும் - ழிமத்துக்க

மு. திகழஎன் சிந்தை யுள்ளிருந் தானைச் செழுநிலத் தேவர்நான் மறையோர்
திசைகைகூப்பி யேத்தும் திருச்செங்குள் றூரில் திருச் சிற்றூர் றங்கரை யானை
புகர்கொள்வா னவர்கள் புகலிடந் தன்னை, அசுரர்வன் கையர்வெங் கூற்றை
புகழுமா றறியேன்-பொருந்துமு வுலகும் படைப்பொடு கெடுப்புக்காப் பவனே 8

ஆ. (திகழுவென் சிந்தையுள்) स्वगुणानुरक्तसकलभुवनसञ्जननपरिपालनसंहितில

எட்டாம் பாட்டு

இ. பொருந்து முவுலகுமீதாதிக்குத் தாத்ரயம் அருளிச்செய்கிறார் (स्वगुण-
स्याதியால்.) அநுரக்தம்-அநுராசயோக்யம். புகர்கொளீதாதிக்குத் தாத்ரயம் அருளிச்

ச. ளாய், அரணகமலசதூசங்கலான லோசனங்களும், ப்ரணதஜனங்களை முற்பட அந-
வதிகதயாசௌதானுராசகமாவிலோகனவீசு பர்பரேகலாலே அப்யாயித சகலகரணராக்கு
மவையால், கான்திமாத்விகாசாதிசுளாலே, கோகனதமதஹாரிகளான திருக்கண்களு
மென்றபடி. செவ்வாயும் - சிவந்தவதரமும், அவர்களைக் கண்ட ஹ்ய-
பகர்த்தாலே சுவாஸ்தோக்தி யருளிச்செய்யவருமாப்போலே சுவாஸிபாயஸ்திவிக-
ஸிதமாயிருக்கையாலே சாரதரமான விவாதரமுமென்றபடி. செவ்வடியும்
- சிவந்த திருவடிகளும், அந்த மதூராவலோகன மந்தஸ்திதங்கலாலே சிதூரான
ப்ரமபரவசர் சிரசா விழுந்து பரிஸ்வஜ் பண்ணிக் கொண்டால் அவர்களுக்கு
விகஸிதாரண தாமரசாவத்ச யுதல் போலே அதிஸோக்யங்களாயிருக்கு மவையான
வடிகளுமென்றபடி. செய்ய கையும் - சிவந்த திருக்கைகளும், திரு-
வடிகளிலே விழுந்தவர்களை ச்நேஹத்தாலே அவன் ஸ்பரிசுக்கும்போது அவர்
களுக்கு ஸூலாரவிந்த ஸ்ஸ்பரி போலே அதிகோமதமாய் சகலஸந்தாபசான்திகரங்கலா
யிருக்கும் திருக்கைகளுமென்றபடி. திருச்செய்ய கமலவுந்தியும் * ஸ்ரீம-
தாயருணமான கமலசதூசமான திரு நாமியும், உந்தி - நாமி, திருவடி
களிலே விழுந்தவர்களை யவனெடுத்திணைத்துக் கொள்ளும்போது விநய-
சாஹவசாவனதரானவவர்களுக்கு நிரந்தரமாக அநுஸிவிக்஑ும்படி அழகியதாய்
கா஑்விசுண மணிகிரண விசரணாணமாய், பரிதஸ்சமுதநி நஸ்திமத்யஸிவீசத்தாலே
தரவிகஸிதகமலசதூசமான திரு நாமியுமென்றபடி. செய்ய கமலமார்பும் -
லதமீதநுதூதி ர஑்ஜிதம் ஆகையாலே அரணநலினகான்தியுதமான வதஸ்தலமும்,
செய்யவுடையும் - இந்ரநீலா஑லததபரிஸ்வஜ் சந்த்யாதபஸுபகமான பீதாஸ்தரமும்,
உடை - வஸ்த்ர, திருச்செய்ய முடியும் - பதாராசமணிகண஑்விதமாகையாலே
உதததூமணிசதூசமான திருவஸிஷேகமும், ஆரமும் - திவ்யஸூக்திக ஹாரமும், படை
யும் - சமரதசையிலாயுதமாய் ஸோகதசையில் அஸரணமாயிருக்கும் அவையான
திவ்யாயுதங்களும், படை - அயுதம், திகழ - விளங்க, என்றும் - சங்காலமும்,
என் சிந்தையுள்ளான் - என்னெஞ்சிலே யிருக்குமவன், சிந்தையிலே
யிருக்குமவன் சிந்தையுள்ளான். (7)

(8)

(8)

ச. பொருந்து - பொருந்துமவையான, தன்னுடைய குணாடிகளிலே
அநுரக்தங்களாகத் தக்கவையான வென்றபடி. அநுராகயோக்யமாம்படி நிஃ-
பாடிக்ஷேபங்களானவென்கை. மூவுலகும் - மூன்று லோகங்களுடைய
வும், படைப்பொடு - சூட்டியோடே கூட, கெடுப்புக் காப்பவன் - சஹரண
ரக்ஷணங்களை யுடையவனான, கெடுப்பு - சஹரணம், காப்பு - ரக்ஷணம், கெடுப்புக்
காப்புக்களையுடையவன் - கெடுப்புக் காப்பவன், சூட்டியையும் சஹர
ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனான வென்று சத்யம். “அசூட்டிஸ்ததானா
அபராதானா நிரோதிநி ஜகத: । பஞ்சாஸஹாயகரணே ப்ரதிக்ஷரகேலிமாசரஸி” என்கிற
படியே அபராதாஸாஸாஸாமகமாகையாலே சஹரணமும் தயாகாயமான ரக்ஷணவிசே-
ஷமாகையால் ஸ்வகுணானுராகயோக்யவிஷயத்திலே, பாலனத்தோடே சஹரத்தை
யும் சொல்லக்குறையில்லை. புகர்கொள் - தைசசைக் கொண்டிருப்பவர்க
ளான, தைசசிகளான என்றபடி. ஸகவத்பக்தியாகிற ஐஸ்வரியத்தை உடை
யவர்களான என்கை. வானவர்கள் - ஸ்ரீஹாதிதேவர்களுக்கும், புகலிடம்
தன்னை-அஶ்ரயணவிஷயமான, புகல்-அஶ்ரயணம், ஶரணானான வென்றபடி. வன்
கையர் - வலிய கையை உடையவர்களான, வலிமை - வலிதவ், வலாதி-
கரான வென்றபடி. அசுரர்-அசுரர்களுக்கு, வெங்கூற்றை-கூர்மத்யுவான,
கூற்று - மத்யு, ப்ரஸிதமத்யுவானவன் தயாலுவென்னும்படி அஶ்ரத விருவ்யசுர-
விஷயை அதிகூர்மத்யுவான வென்றபடி. நான்மறையோர் - சதுர்வேதங்களை
உடையவர்களான, மறை - வேதம், மறை உடையவர் மறையோர்.
செழு-விஷ்ணுரான, பரமபுருஷவரணானுராகஸாலிகளான என்றபடி. நிலத்தேவர்-
பூதேவர்களான ஶ்ரீவிஷ்ணவர்கள், திசைகைகூவி-திசுதுகள் தோறும் அஶ்ஜலி
பண்ணி, கூவியென்றது கூப்பியென்றபடி. ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும்
படி இருக்கிற, திருச்செங்குன்றாரில் திருச்சிறுற்றங்கரையானை -
அவ்வாற்றங்கரையிலே யிருக்குமவனான, திகழ் - அத்யவ்லமாக, என்

மூ. படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் பிரம பரம்பரன் சிவபிரான் அவளே

இடைப்புக்கோ ருருவும் ஒழிவில்லை யவளே; புகழ்வில்லை; யாவையும் தானே
கொடைப்பெரும் புகழார் இனையர்தன் னானார் கூரிய விச்சையோ டொழுக்கம்
நடைப்பலி மியற்கைத் திருச்செங்குன் றூரில் திருச்சிற்றூ றமர்ந்த நாதனே. 9

ஆ. (படைப்பொடு) பரமோதாராய், வ்யபதேயராய், சுவசதேயராய், நிரதிசய-
சகலவேதத்வார்த்தாராய், ஜானானுபுண்சரிதாராய், நியம் அநுபுணியமான பஞ்சமஹாயஜாதி-
சகலகம்கலாபராய் இருந்த திவ்யஜனங்களாலே, அப்யாச்யமானமான திருச்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. கொடைப்பெரும் புகழாரென்கிறதை சங்கீதத்துத் தாத்பர்ய அருளிச்
செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்). இனையரென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்
கிறார் (வ்யபதேயராயென்று), சிஷ்டதயா ப்ரத்யாதாராயென்றபடி. தன்னானாரென்கி
றதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (சுவசதேயராயென்று). சுவசதேயம் ப்ரமபுரம்.
கூரிய விச்சையோடென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயே-
த்யாடியால்). வேதச்ய நிரதிசயத்வமாவது; ப்ரமணேஷு சர்வோக்ஷதேவம். ஒழுக்கமென்
கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (ஜானேத்யாடியால்). நடைப்பலியென்
கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (நியமத்யாடியால்). இயற்கை
யென்கிறவிடத்தில் அப்யாச்யத்ததை அருளிச்செய்கிறார் (திவ்யேத்யாடியால்).

ச. சிந்தையுள் - என்னுடைய மனஸுக்குள்ளே, இருந்தானே - எழுந்தருளி
யிருந்தவனை, புகழமாறு - சூதிக்கும் ப்ரகாரம், அறியேன் - அவனுடைய
சாஸ்திரசௌந்தரியங்கள் வாழ்மனசாபரிச்சேதங்களாகையாலே என்னால் சூதிக்க
முடியாதென்றபடி. (8)

கொடைப் பெரும்புகழார் - வித்யாநாதிஜனதிகீர்த்தியையுடையவர்க
ளான, கொடை - என்று தான், புகழ் - கீர்த்தி, புகழையுடையவர் - புக
ழார், இனையர் - இன்னார் இன்னாரென்று ப்ரஸித்தரான, தன்னானார் -
தானானவர்களுடைய, தனக்கு சதேசராயிருக்கின்ற ச்ரீவேணவர்களுடைய
வென்றபடி. கூறிய விச்சையோடு - சூக்ஷ்மங்களான வித்யையோடே,
விச்சை - வித்யை, அப்யாச்யஜ்ஞம் முதலான சூக்ஷ்மவித்யைகளோடே என்றபடி. ஒழுக்
கம் - ஜானானுபுணங்களான அகாரங்களும், நடைப்பலி - நித்யம் நடவா
நிற்கிற பலிகளும், ப்ரத்யக் அநுபுணியமானபஞ்சமஹாயஜாதிகளுமென்றபடி. இயற்கை
- சுவபாவமாயிருக்கிற, இவைகளையே சுவபாவமாகவுடைத்தான வென்ற
படி. திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறு - அந்த திவ்யநதிதீரத்தில்.
அமர்ந்த - ப்ரதிஸ்தான, நாயன் - சர்வேசுவரன், படைப்பொடு கெடுப்புக்
காப்பவன்-சூட்டியோடே கூட சஹரணரक्षणங்களையும் உடையவன், சூட்டியாதி

மூ. அமர்ந்த நாதனை யவரவராகி அவர்க்கருள் அருளும்அம் மானை
அமர்ந்ததன் பழனத் திருச்செங்குள் றூரில் திருச்சிறுநூற் றங்கரை யானை
அமர்ந்தசீர் மூவா யிரவர்வே தியர்கள் தம்பதி யவனிதே வர்வாழ்வு
அமர்ந்தமா யோனை முக்கணம் மானை நான்முக னை-அமர்ந்தேனே. (10)

ஆ. செங்குன் றூரில், திருச்சிறுநூற்றங்கமர்ந்த நாதன். ब्रह्मरूपेण स्वेन
रूपेण च निखिलजगत्सृष्टिस्थितिसंहारहेतुभूतं समस्तवस्तुजातान्तरात्मभूतं, सर्व-
शब्दवाच्यं இருக்கும் இவ்வய்த்தில் ஸ்துதியில்லை, புகழுமாறறி
யேனென்கிறார். (9)

(அமர்ந்த நாதனை) आश्रितसंश्लेषैकस्वभावं, सम नाथं, आश्रित-

இ. प्रथमपादத்துக்குத் तात्पर्यं அருளிச்செய்கிறார்(ब्रह्मेत्यादियால்). அதில் स्वेन
रूपेण என்கிறவித்தாலே இடைப்புக்கு ஓர் உருவமொழிவில்லை யவனே
யென்றது व्याख्यातम्. யாவையும் தானே என்கிறதற்குத் तात्पर्यं அருளிச்
செய்கிறார் (समस्तेत्यादियால்). அதில் फलिताय் அருளிச்செய்கிறார் (सर्वेत्यादि-
याல்). புகழ்வில்லை யென்கிறதற்குத் तात्पर्यं அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வ
ய்த்திலித்யாடியால்). இதற்குப் फलिताय்மருளிச் செய்கிறார் (புகழுமாறி
த்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே புகழுமாறென்றருளிச் செய்த
வாறே படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவனென்றருளிச்செய்த सर्वसृष्टि-
त्वादिवर्णनमे ஸ்துதியன்றோவென்ன, அது स्वभावैकदेशोक्तिमात्र மல்லது ஸ்துதி
யன்று; ஆதலால் புகழுமாறறியேனென்கிறுநென்று सङ्गति सूचितை.(9)

பத்தாம் பாட்டு

அவரவராகியென்கிறதற்குத் तात्पर्यं அருளிச்செய்கிறார் (आश्रितेत्या-

ச. களைப் பண்ணுமவன் என்றபடி. அவனே - அந்த சர்வீசரனே, ब्रह्मபரம்
பரன் - ब्रह्माவாகிற பராசரன், मनुष्यர்களிற் காட்டில் பரரான इन्द्रாदிக
ளுக்கும் பரனிதே ब्रह्मा, இப்படி பராசரனான ब्रह्மாவைத் தனக்கு प्रकार
மாக உடையவன் என்றபடி. சிவப்பிரான் - रुद्रं समाश्रिता देवा: என்கிற
படியே, देवतैகளுக்கெல்லாம் उपकारகனான रुद्रனும் அவனையென்ற
படி. அவனே - அந்த சர்வீசரனே, இடைப்புக்கு - நடுவே புகுந்து,
ब्रह्मशिवयोर्मध्ये अवतரித்து என்றபடி. ஒருருவும் - ஒரு பதாய்த்தையும்,
உரு - पदार्थ, ஒழிவில்லை - ஒழிவதில்லை, ஒரு பதாய்த்தையும் விடாதே
सर्वத்தையும் रक्षिया நிற்பன் என்றபடி. யாவையும் - सकलपदार्थங்க
ளும், தானே - सर्ववस्तुக்களையும் प्रकारமாக உடையவன் அவனே
என்றபடி. புகழ்வில்லை - இதில் ஸ்துதியில்லை, புகழ்வு - ஸ்துதி, இவை
யெல்லாம் तदीयमहिमसमुद्भद्रप्सोवितया மத்தனையொழிய ஸ்துதியாக
மட்டாதென்றபடி. (9)

மூ. தேனைநன் பாலைக் கன்னலை யமுதைத் திருந்துல குண்ட அம் மானை
வானநான் முகனை மலர்ந் ததண் கொப்பூழ் மலர்மிசைப் படைத்தமா யோனை
கோனைவண் குருகூர் வண்சட கோபன் சொன்னவா யிரத்துளிப் பத்தும்
வானின்மீ தேற்றி யருள்செய்து முடிக்கும் பிறவிமா மாயக்கூத் தினையே. (11)

ஆ. (தேனை) मधुमधुरपयः खण्डामृतवत् भोग्यभूतं, निर्गुणसकललोकं, स्वनाशिकमल उद्भूतचतुर्मुखं, आश्चर्यभूतं, सर्वस्वामियாயிருந்த திருச்
செங்குன்றாரில், திருச்சிற்றூற்றங்கரையாளை வண்குறுகூர் சட
கோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும் அருள் செய்து வானின்
மீதேற்றிப் பின்னை ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைப் போக்குமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

இ. கன்னலை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் ஊடகத்தாலே. ஊட - கண்ட
சர்க்கரை. கோனை என்கிறதற்குத் तापय அருளிச்செய்கிறார் (சर्वस्वामी-
त्याடியால்).

ச. தேனை - मधुवद्भोग्यனா, நானாபுஷ்பசசமாஹரதயா ஸ்वादூவாயிருந்துள்ள
தேன்போலே, சர்வச: வென்னும்படி இருக்குமவனாவென்றபடி. நண்
பாலை - நல்ல பாலான, சூதகிர் போலே நैசர்கமாபுய்ஸாலியானவென்ற
படி. கன்னலை - ஊடகர்க்ரே போலே, சந்தாபசாமகனாய்க் கொண்டு ஸ்ஹ-
னா, கன்னல் - இசூரஸவிகார இங்கே ஊடகர்க்ரையைச் சொல்லுகிறது.
அமுதை - அமூதவத்ஸஹனா, திருந்து - திருந்தியிராநின்ற, வ்யஸ்தித-
ஸ்வாபங்களாய் இருந்துள்ளவென்றபடி. உலகு-லோகங்களை, உண்ட-
ப்ரதயகாலத்தில் வயிற்றில் வைத்து ரகித்தவனா, அம்மாளை - ஸ்வாமி
யான மஹாபுஷனா வென்றபடி. வான நான்முகனை - வானத்
திலே இருக்கிற நான்முகனை, கர்வலோகவாஸியான சதர்முகனை என்றபடி.
இதுக்குப் படைத்த வென்கிறதோடே அந்வயம். மலர்ந்த - விகசித
மான, தண் - ஶீதலமான, அஸ்தானமான வென்றபடி. சதா நவமான
வென்கை. கொப்பூழ்மலர் - திருநாபியில் படித்தினுடைய, மிசை -
மேலே, படைத்த மாயோனை - சூடித்த அாச்யம்நூனா, கோனை - ஸ்வாமி-
யை, கோன் - ஸ்வாமி, வண்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன-மிரதிசய
சப்ததை உடைத்தான திருநகரியிலிருக்கிற பரமோதாரான ஆழ்வார்
அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துளிப்பத்தும்-சஹத்தில் இடிகமானது, அருள்
செய்து - க்ரபை பண்ணி, இங்கிருந்த நாள் க்ரஹ்ஸங்களை யுண்டாக்கி
என்றபடி. வானின்மீது-பரமபதத்தின் மேலே, ஏற்றி-அவிராதி மார்க்கத்
தினாலே ஏறவிட்டு, பிறவி - சஸாரமாகிற, மாமாயக் கூத்தினை - மஹாச்ய
மான நாடகத்தை, முடிக்கும் - சமாப்தமாக்கிவிடும்.

(வார்கடாவருவி)

स्वायत्तत्वेन भानाच्छ्रुतहृदि सततं देवतद्वेषिसंघे ।

मित्रमित्रत्वयोगाज्जगदुदयकृतेर्देवतात्मत्वमुख्यैः

श्रीमान्वैकुण्ठनाथश्चित्तविहितसमग्रत्वभूमान्वभावि ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்தில் நாலாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி

மு. மாயக் கூத்தா! வாமனா! வினையேன் கண்ணா! கண்கைகால்
தூய செய்ய மலர்களாச் சோதிச் செவ்வாய் முகிழ்தா
சாயல் சாமத் திருமேனி தன்பா சடையா தாமரைநீள்
வாசத் தடம்போல் வருவானே! ஒருநாள் காண வாராயே. (1)

ஆ. (மாயக்கூத்தா) இப்படியந்தத் தாமரைத்தடாகமிருந்த திருச்செங்
குன்றூரில், திருச்சிற்றூறேறச் செல்லவெனுமென்று, மனோரத்தித்துப்
போக ஸ்லோகித்தவர் எம்பெருமானைக் காணப்பெருதவிடாயின் மிகுதி
யாலே, போக ஈசரன்றியே, “நான் வரஈசனாகிறிலேன், நீ வாரா”
யென்று அத்தாமரைத் தடாகத்தைக் கூப்பிட்டு அழைக்கிறார்.
வாமனனாயும், ஸ்ரீவசுதேவர் திருமகனாயும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி,

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி

இ. இப்படித் திருச்செங்குன்றூரிலெம்பெருமானை, அதிஹாராய் அனு
பவித்துக் கொண்டு வரீயா நின்றவரித் திருவாய்மொழியிலே அர்
ராயலற்றுகை, அஸ்தமன்றோவென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி
யித்யாதியால்). தாமரைத் தடாகமென்று ஸ்லோகித்தவராலே,
எம்பெருமானைச் சொன்னபடி. நீ வாராய் இத்யாதியாலே அபேக்ஷா-சாபேக்ஷத்வ
மென்கிற ஸ்ரீவசுதேவ மித்திருவாய் மொழிக்கு ஸ்ரீபாடியென்ற
தாயிற்று.

முதற் பாட்டு

வாமனா கண்ணாவென்கிற பதங்களுக்குத் தாத்ஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார்
(வாமனனியாதியால்). மாயக்கூத்தா வென்கிறதற்கு தாத்ஸ்யம் அருளிச் செய்

ச. வாமனா - எனக்காக வாமனனாவனே, - என் கண்ணா-தூஷணமனான
வென்னுடைய தூஷண, எனக்காக தூஷணாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணின
வனே யென்றபடி. திருவவதாரம் தமக்கு காரியகர மாகாமையாலே
வினையே என்கிறார். மாயக்கூத்தா - அஹம்மாய் தர்ஸனியங்களான
சேஷதங்களை யுடையவனே, கூத்து ஸ்லோகமிங்கு வாமனனோடும்
அந்வயிக்கையால் ஸ்ரீவசுதேவ தர்ஸனியதீவ்யசேஷதங்களெல்லாவற்றையுங்
காட்டுகிறது. நவனிதநதநமாத்ததைச் சொல்லுகிறதென்று. கூத்துடை
யவன் கூத்தன், கூத்தாவென்று சந்தேகம். கண்கைகால் - த்வதியநதந-
கரகரணங்கள், கிட்டினாரோடு முதலுறவு பண்ணும் திருக்கண்களும்,

ஆ. அக்ஷயமாய், தர்சனியமான திவ்யச்செய்தங்களைப் பண்ணுகிறது அடியேனுக்காகவன்றோ. பின்னையும் நான் ஶ்ரீமாத்நாகையாலே காணப்பெறுகிறிலேன், அடியேனுடைய கண்களின் விடாய் தீரும்படியொருநாள் காண வுன்னுடைய திருக்கண், கை கால்கள், தூய செய்ய மலர்களாகவும், சோதிச் செவ்வாய் முகிழதாகவும், ஸ்வலமாய் அக்ஷயமாயிருந்த திருமேனியைக் குளிர்ந்த இலையாகவும் உடையையாய், ஸுய-
 ரவாஸிதானந்த திவ்யராகனுமாயிருந்த நீ ஒரு தாமரைத் தடாகம் நடந்து வருமாப்போலே வாராயென்று கூப்பிடுகிறார். (1)

இ. கிருர் அக்ஷயமீத்யாதியால். வினையேன் கண்ணவென்று கண்ணைச் சுவகிய-
 த்வேன அநுசந்தித்ததற்குத் தாத்மீ அருளிச்செய்கிறார் (அடியேனுக்காகவன்றோ வென்று). இங்கு கண்ணனுக்குச் சொன்னது, ததமபிவ்யாஹரத்தாலே வாமனனுக்கும் சூத்யமென்று கருத்து. தம்மை வினையேனென்று அநுசந்தித்ததுக்குத் தாத்மீ அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையுமீத்யாதியால்).

நித்யங்காண வென்னுதே ஒரு நாள் காணவென்றதுக் கமிபாய மருளிச் செய்கிறார் (அடியேனுடைய வித்யாதியால்). அத்யந்ததூதர் நெருக்கால் நாகு நனைக்கக் காணவேனு மென்னுமாப்போலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. யதா, வாசத்தடமீத்யாதியாலே தாமர-
 தடாகம் போலே வரவேனுமென்றதுக்கு அமிபாய மருளிச்செய்கிறாரென்னவாமம். காணவென்கிறதற்குத் தாமரை யித்யாதியோடே அந்வயம். தண் பாசடையாவென்கிறதை அருளிச் செய்கிறார் (குளிர்ந்த வித்யாதியால்). வாசவென்கிறதை விவரிப்பிக்கிறார் (ஸூத்யாதியால்). தடம்போல் வருவானே யென்கிறதற்குத் தாத்மீ அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தாமரை இத்யாதியால்).

ச. அக்கண்ணழகிப்பட்டாரை யணைக்குந்திருக்கைகளும், அந்த ஸ்பந்தத்துக்குத் தோற்று ஶ்ரீமதரவரர் விழுந்திருவடிகளும் என்றபடி. தூய-
 நிர்மலங்களான, செய்ய மலர்களா - சிவந்த புஷ்பங்களாக, ஶ்யாமமான திருமேனிக்கு ஶ்ரீமதரவரர்படி அரண் கமலங்களாக வென்றபடி. சோதி-
 யோதிஸ்தான, மந்தஸிமதோவலமான வென்றபடி. செவ்வாய் - அரணாஶ்ர-
 மானது, முகுளதா - அந்த முகுளமாக, அந்த அரணகமலமுகுளமாக வென்ற படி. முகுள் - முகுள், 'அவாக்யநாதர்' என்கிற தரவமாகையாலே, ராஜ்-
 யாதிசயத்தாலே மந்தஸிமத விகாஸோம்புஷ்பமாநாமாயிறே திருப்பவளமிருப்பது. சாயல் - சாமத்திருமேனி - கந்திமதாய் ஶ்யாமலமான திருமேனியானது, சாயல் - கந்தி, சாயசாமத் திருமேனியென்று மத்யஸபதலோபிசமாச:. தண்

மு. 'காண வாராய்' என்றென்று, கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து அடியேன்
நாணி, நன்னாட் டலமந்தால், இரங்கி, யொருநாள் நீயந்தோ
காண வாராய்!-கருநாயி றுதிக்கும் கருமா மாணிக்க
நாள்நல் மலைபோல் சுடர்ச்சோதி முடிசேர் சென்னி யம்மானே! (2)

ஆ. (காணவாராய்) காணவாராய் யென்றென்று கூப்பிட்டுக் கண்-
ணும் வாயுந்துவர்ந்து, நான் இப்பாடுபடச் செய்தேயும், நீ வாரா
தொழிந்தவாறே; உன்னை நிஜ்ஞனென்று லோகத்தார் சொல்லுகிறார்
என்று அடியேன் லஜித்து உன்னைக் காணப்பெற்று சமூஹமான விந்
நாட்டிலே, நானொருவனுமுன்னைக் காணப்பெறுதே கிடந்தலமந்
தால் என்பக்கலிலே கழை பண்ணி, ஜாவ்ல்யமான நீலாஹவந்தவ்யுரோத்தமாஹ

இரண்டாம் பாட்டு

இ. நாணியென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய அருளிச்செய்கிறார் (நாணிப்பாடி-
த்யாதி லஜித்தென்னுமளவாலே). இதுக்கலமந்ந்தாலென்கிறதோடே
அந்வயம். நன்னாடு என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய அருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்
காண வித்யாடியால்). தம்மைப் போலே கூப்பிடக் காணுமையாலே
நாடெல்லாமவனைக் காணப்பெற்று சுவீரமாய் இருக்கின்றதென்று
இருக்கிறார் இவரென்று கருத்து. இரங்கி என்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய
அருளிச்செய்கிறார் (என்பக்கலிலே த்யாடியால்). முடி ஶ்வேமிங்கே கரு
நாயிறு துஷ்டாந்த சாமர்த்த்யத்தாலே மயிர்முடியைச் சொல்லுகிறதென்று
நினைத்து, சுடரித்யாதிக்குத் தாத்ஸ்ய அருளிச்செய்கிறார் (ஜாவ்ல்யமானேத்யாதி

ச. பாசடையா - குளிர்ந்த பச்சிலையாக, அடை-இலை, பாசடை- பச்சிலை,
சீதலச்யாமல நலினிபத்ரமாக வென்றபடி. இப்படி இங்கு திருமேனி நலினி-
பத்ர ச்யானியமாய், ப்ரஸூமரதவிய கிரணஜாலமானது, சலிலச்யானியமாயிருக்
கிறது என்று கருத்து. தாமரை நீள்வாசத்தடம் போல் - தாமரசாடைய
மாய், நிரதிசய விசாலமாய், பரிமல வல்லுமான தடாகம்போலே, வாசம் -
வாசனை, தடம் - தடாகம், வாசத்தடமென்று ஶாகபாஹிவத்ஸமாச:. வரு
வானே - வரும் சுவாசவானே, முன்பு தன்பக்கல் வரும்படியை நினைத்
தருளிச் செய்தபடி. ஒரு நாள் காண - ஒரு நாளானாலும் உன்னை
என் கண்ணாலே காணும்படி, வாராய் - வந்தருள வேணும். (1)

காணவாராய் என்றென்று - நானுன்னைக் காணும்படி நீ வர
வேணும் என்றென்று பலகாலமலற்றி, காண வாராயென்றோருக்
கால் சொல்லி, வரக்காணாவிட்டால் ஆறியிருக்க வல்லவரன்றே,

ஆ. னாய், நீலஜ்யோதிமய் दिव्यरूपனாய், उच्चनीलगभस्तिमालिविलसितமாய், पुष्पहास
सुकुमारमायிருப்பதொரு கருமாணிக்கமலை நடந்து வருமாப்போலே
காண வாராயென்கிறார். (2)

இ. யால்). वन्धुरं - मनोज्ञं, இத்தால் கீழ்ப்பாட்டில் என் விடாய் கெடும்படி
தாமரைத் தடாகம் போலே வந்தருளவேணும் என்றார். இப்பாட்டிலே
என்விடாய் கெடும்படியழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோற்றியருள
வேணுமென்கிறாரென்று சங்கித சூத்திரமாயிற்று. நீலமணிமய்யோலே,
சங்கித வந்ததை யருளிச்செய்கிறார் (நீலஜ்யோதிரத்யாடியால்). கருநாயிறு
திக்குமென்கிறதற்குத் तात्पर्यம் அருளிச்செய்கிறார் (उच्चनीलैत्याடியால்).
நாணன்மலை யென்கிறவிடத்தில் நன் சுவத்திற்குத் तात्पर्यம் அருளிச்
செய்கிறார் (पुष्पैत्याடியால்). இது அமூதோபமை என்று கருத்து. (2)

ச. பின்னையுங் காணவாராய் காணவாராயென்பராயிற்று. கண்ணும்
வாயுந்துவர்த்து - நீ வருகிறாயோவென்று டிவகுகள் தோறுமோயாதே
பார்க்கிற கண்ணும், கூப்பிடுகிற வாயும் உலர்ந்து, கண்ணநீர்
கைகளாலிறைக்கும் வசை் சுவமென்று தோற்றும்படி கண்பசையற
வுலர்ந்தது, கூப்பிடும் வாயும் பசையற வுலர்ந்தது வென்று கருத்து.
அடியேன் - உனக்கு மவசமென்னலாம் படியான நிர்வாண சுவந்ததை
யுடையவனான நான், நாணி - சங்கிதத்து, இப்படி வாராதொழிந்த
வாதே, நாட்டாருன்னை யென் சொல்வார்களோ என்று சங்கிதத்து
என்றபடி. நன்னாட்டு - நல்ல நாட்டிலே, உன்னைக் காணப்பெற்று
சுவிதமாயிருக்கிற நாட்டிலே என்றபடி. உன்னைக் காணப்பெற்ற
தில்லையாகி லென்னைப்போலே கூப்பிட்டிலையாதோ வென்று கருத்து.
அலமர்ந்தால் - தடுமாறினால், உன்னைக் காணப்பெறுதே வசனப்
பட்டாலென்றபடி. இரங்கி - என் பக்கலிலே கழி பண்ணி, உனக்
கென்னோடு சங்கிதத்தில் அபேஷையில்லாதொழிந்தாலும் பரமயங்கண்டா
லிரங்க வேண்டாவோ வென்று கருத்து. சுடர்சோதி - ப்ரமாயுக்தமாய்,
அப்ராகுதदिव्यज्योतिर्मयமான, சுடர் - ப்ரம், முடிசேர் - மயிர் முடியோடே
சேர்ந்திருக்கிற, दिव्याढकबन्ध सङ्गितमात्रமான வென்றபடி. சென்னி -
शिरःशैल யுடையவனான, அம்மானே - சர்வீசுவரனே, கருநாயிறு - நீல
कान्तिमात्रாயிருப்பானொரு ஶாதீத்யன், உதிக்கும் - சிவரத்திலே உதியா
நிற்கிற, இது மலைக்கு विशेषणम्. उच्चनीलरविमण्डल विलसित शिखरமான
வென்றபடி. கரு மாமாணிக்க - நீலமஹாமாணிக்யமயமான, நாள் - அபின்வ
மான, நாளென்று அபின்வவாசி. நாள் நல்மலையென்கிற விடத்திலே

மூ. 'முடிசேர் சென்னி யம்மா! நின் மொய்பூந் தாமத் தன்னதுழாய்
கடிசேர் கண்ணிப் பெருமானே!' என்றென் றேங்கி யழுதக்கால்
படிசேர் மகரக் குழைகளும், பவள வாயும், நால்தோளும்
துடிசே ரிடையும் அமைந்ததோர் தூநீர் முகில்போல் தோன்றுயே. (3)

ஆ. (முடிசேர்) நிரதிசயபரிமலதுலசிலலிதரமான ஸககபாரத்தையுடைய
வனே யென்றென்றேங்கி யழுதக்கால் கண்பாச சுஷ்ணிக் மகரகூடல விஹ-
சதஷாபர சதுர்வாஹு தநுதர மஹிசோபிதமாய், விமலசலில பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு
பயோதீ போலே வந்து தோன்றுகிறிலை யென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. முடிசேர் சென்னி கடிசேர் கண்ணியென்கிற வாக்யங்களுடைய
சமபிவ்யாஹாரத்தாலே ஫லித்த வய்த்தையருளிச் செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாதி
யால்). துடிசேரிடையுமென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (தநு
இத்யாடியால்). ஷேஷ் ஸ்பஷ்டம். (3)

ச. ஸககாஸ்ய ஸககாஸ்ய: நல் - நல்லதான, லோகத்தில் பவந்தங்கள் போலன்
றிக் கே அதிசுகுமாரமான வென்றபடி. மலைபோல் - பவந்த போலே, இதுக்கு
வாரா யென்கிறதோடே ஸ்வயம். நீ - ஒரு நாளும் பிரியவொழியாத
வழகையுடையவனான நீ, அந்தோ - அய்யோ! உன்னுடைய வழ
கின் விலக்ஷணத்தை நியறியாதொழிந்தால் என்னுடையயுமறியாதொழிய
வேணுமோவென்று கருத்து. ஒருநாள் - பலநாள் வரவேணுமென்
கிறேனோ, காண - நான் காணும்படி, ப்ரயோஜனாந்தராயியா யழைக்கி
றேனோ வென்று கருத்து. வாராய் - வந்தருள வேணும். (2)

முடிசேர் சென்னி-ஸககபாரத்தோடே சேர்ந்த உத்தமாதத்தை உடைய
வனான, அம்மா - சர்வீசரனே, அம்மாவென்று அம்மானுக்கு சம்போதனம்.
நின் - உன்னுடையதான, உனக்காசாபாரணமான வென்றபடி. மொய் -
நிவிஹமான, தொடுக்கப்பட்டதான வென்றபடி. பூம் - மனோஹரமான,
தாம - ஷாமயுக்தமான, கான்திமத்தானவென்றபடி. கடிசேர் என்கிறத்தை
இங்கே ஸ்வயிப்பது. பரிமலம் சேராகிற்கும் கடி - பரிமலம், நாட் செல்ல
நாட்செல்ல பரிமலம் விஞ்சி வாரா நின்னுள்ள வென்றபடி. தன்னதுழாய்
கண்ணி - சீதஸதுலசிடாமசாலியான, பெருமானே - பெரியோனே என்
றென்று, இப்படியே நிரந்தரமாகச் சொல்லி ஒருக்கால் சொல்லியாறி
யிருக்கிறேனென்றுதான் தேறியிருக்கிறாயோ. ஏங்கி - தீவ்ரஸோகவேத்
தாலே ஸ்வியும் பிறப்படமாட்டாதே மூஷ்ணிக்ராயனாய், அழுதக்கால் -
நானழுதால், இதுக்குத் தோன்றியென்கிறதோடே ஸ்வயம். படிசேர் -

மு. தூநீர் முகில்போல் தோன்றும்நின் சுடர்கொள் வடிவும், கனிவாயும்
தேநீர்க் கமலக் கண்களும் வந்தென் சிந்தை நிறைந்தவா
மாநீர் வெள்ளி மலைதன்மேல் வண்கார் நீலமுகில்போல
தூநீர்க் கடலுள் துயில்வானே! எந்தாய்! சொல்ல மாட்டேனே! (4)

ஆ. (தூநீர்) विमलसलिल परिपूर्णमायிருப்பதொரு பயிர் போலேயிருந்த
வன்னுடைய சுவலமான திருவடிவும், கனிவாயும் मकरन्दनिर्भरமாய்,
गम्भीराम्भस्संभूतமாய், समृष्टनालमாய், रविकरविकसितமான पुण्डरीकदल

நாலாம் பாட்டு

இ. தேநீர் என்கிறதற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (மகரந்தேத்யாதி
யால்). இவ்விஷணத்தால் कमलத்திற்கு ஈலித்த அதிசயங்களை யருளிச்செய்
கிறார் (गम्भीरेत्यादियால்). हर्षदशैयிற போலே வந்தென் சிந்தை நிறைந்த

ச. படியாய் சேர்ந்திருக்கிற, படி - स्वभावं கற்பாசங்களுக்கு மிகவும் அநு-
கூலங்களாயிருக்கிற வென்றபடி. மகரக்குழைகளும் - मकरकुण्डलங்களும்,
பவளவாயும் - प्रवालाधरமும் நான்தோறும் - चतुर्बाहुக்களும், துடிசேர் -
து டி க் கு சத்சமான, து டி - द्वाकाद्यवाद्यविशेषं, தத்தநுதரமான
வென்றபடி. இடையும் - मध्यமும், அமைந்தது - சமைந்ததான,
இவையித்தனையுமுடைத்தாம்படி, परिणमिத்ததான வென்றபடி. தூய்
நீர் - विमल ஜலத்தையுடைத்தான, विमलसलिल परिपूर्णமாகையால் स्वच्छनील-
சிதலமான வென்றபடி. ஓர்-लोकविलक्षणமான, அமூதபூர்வமான வென்றபடி.
முகில்போல் - मेघं போலே, தோன்றாய் - தோன்றுகிறாயில்லை, दयाधन-
முனவுனக்கு இது उचितमो பிரானே யென்றபடி. நான்காணும்படி
வந்து தோன்ற வேணுமென்று கருத்து. (3)

மாநீர் - महाजलத்தில், विपुलतरமான ஒரு ஜலிசத்தில் கிடக்கிற என்ற
படி. வெள்ளிமலை தன்மேல் - रजतगिरियின் மேலே, தன்னென்று स्वार्थ
அநுபயோகம். வண் - उदारமான, रमणीयமான வென்றபடி. கார்நீல முகில்
போல - वर्षिकालத்து नीलमेघं போல, கார் - वर्षिकाल, தூநீர்-शुद्धजलமான,
வெளுத்த ஜலத்தை யுடைத்தான வென்றபடி. கடலுள் - क्षीराण्वत्
திலே, துயில்வானே - कण्वगर्भन्तिருக்கிறவனே, रजतगिरिदृष्टान्तसाम-
र्थ्यात् उन्नतविशालधवलशीतलशेषशयनத்தின் மேலே. கண்வளர்ந்தருளுகிறவ
னான வென்றபடி. கடலுள் துயில் என்கிற விடத்தில், लकारात्परे तकारे
टकारद्वित्वं उभयोरेकादेशः. எந்தாய் - अस्मत् स्वामिन्, தூநீர் முகில் போல் -
विमलसलिलपूर्णமான मेघं போலே, கண்டபோதே விடாய் கெடும்படியான

மு. சொல்ல மாட்டேன் அடியேன் உன் துளங்கு சோதித் திருப்பாதம்
எல்லை யில்சீ ரிளஞாயி நிரண்டு போலென் னுள்ளவா!
அல்லல் என்னும் இருள்சேர்தற் குபாயம் என்னே? ஆழிகுழ்
மல்லை ஞால முழுதுண்ட மாநீர்க் கொண்டல் வண்ணனே?

(5)

ஆ. போலே இருந்த திருக்கண்களும் நயனகுச்சரமன்றியே, வந்தென்
சிந்தை நிறைந்து, வ்யசனகரமாகிறபடி சொல்ல நிலமல்லவென்கிறார். (4)

(சொல்லமாட்டேன்) ப்ரலயகால சகலசலில ப்ரிபூண்மான மெய்த்தின்
நிறம்போலே இருந்த திருநிறத்தை உடையவனே, உன்னுடைய
நிரதிசயதீப்தியுக்மான திருவடிகள் நிரதிசயதேஜோமயமாய், நிரவதிக சௌந்த்ய-

இ. வாவென்று சுவசமூடியைப் பேசுகை இங்கே அஸங்கதமன்றோ வென்ன;
இதுக்கு ப்ரகரணானுபாசகத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (நயனேத்யாதிபடி என்னு
மளவாலே). இத்தால் ப்ரிபூண்மாக மானசானுபவ் நடவாநிற்க விங்ஙனே
படுவானே னென்ன அதுவே எனக்கு மிகவும் பாடகமாகிறது என்கி
ருறென்று சஜ்ஜிதி ஸூசிதை.

ஐந்தாம் பாட்டு

ஆழி துழியாதிக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதயேத்யாடியால்).
துளங்கு ஜ்யோதி என்கிறத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயித்யாடியால்).
எல்லையில் சீர் என்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசய-
தேஜோமயமித்யாடியால்). அல்லலித்யாதிக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார்

ச. வபூக்வலாஹக் போலே என்றுபடி. தோன்றும் - ப்ரகாசிக்கும் சுவாபமான,
நின் - த்வதசாபாரணமான, சுடர்கொள் - சுடரைக் கொண்டிருக்கிற, சுடர்-
ப்ரம், உஜ்வலமான வென்றபடி. வடிவும் - திருமேனியும், கனிவாயும் -
விம்வோஷமும், கனி - பழம், (இங்கு விம்வ஫லபரம்). தேநீர்-தேனாகிற நீரை
உடைத்தான, மகரந்நபரிபூண்மான வென்றபடி. தேநீர் என்கிறவிடத்தில்
நகாரே பரே பூவ் நகாரஸ்ய லோப: கமலக்கண்களும்-கமலச஫லங்களான லோசனங்க
ளும், வந்து - என் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி வந்து, என் சிந்தை
நிறைந்தவா-என் மனசிலே நிறைந்த படியை, சொல்லமாட்டேன்-இந்த
படி என்று சொல்ல ஷமனாகிறிலேன். (4)

ஆழி துழி-சமுத்ரபரிவ்ரதமான, ஆழி-சமுத்ர, மல்லைஞாலம்-மஹா பூமிவியை,
மல்லை - மஹத், முழுது - கூதநத்தையும், உண்ட - கவலிகரித்ததான, ப்ரதய-
காலத்திலே வ்யாபித்ததான வென்றபடி. மாநீர் - மஹாலத்தை உடைத்

மு. 'கொண்டல் வண்ண! குடக்கூத்தா! வினையேன் கண்ண! கண்ண! என் அண்ட வாண!' என்று, என்னை ஆளக் கூப்பிட் டழைத்தக்கால் விண்தன் மேல்தான், மண்மேல்தான், விரிநீர்க் கடல்தான், மற்றுத்தான் தொண்ட னேன்உன் கழல்காண, ஒருநாள் வந்து, தோன்றயே. (6)

ஆ. நிவியாய் இருப்பதிள நாயிறிரண்டு போலே, என்னுள்ளே விளங்கு கிறபடி, மறக்கவும் முடிகிறதில்லை என்கிறார். (5)

(கொண்டல்வண்ண) मेघश्यामजने, अशेषमनोनयनहारि दिव्य चेष्टितङ्गणे

இ. (மறக்க வியாடியால்). இத்தால் உன் அழகு என் நெஞ்சிலே நின்று என்னை நலிகிறதென்று கீழ்பாட்டிலே அருளிச்செய்தவரிப்பாட்டிலே அது மறக்கவும் முடிகிறதில்லை யென்கிறார் என்று சங்கித ஸூத்ரம்.

ஆறும் பாட்டு

குடக்கூத்தாவென்கிறதற்குத் तापय அருளிச்செய்கிறார் (அசேவ்யாடியால்). ஆள என்கிறதற்குத் तापय அருளிச்செய்கிறார் (என்னை

ச. தான, முழுதுண்ட மாநீரென்று बहुनीहिः. प्रयकालवृद्ध सकलजल परिपूर्ण-
மான வென்றபடி. கொண்டல் வண்ணனே - एवंभूतमेघத்தினுடைய
வன்போலே இருக்கிற வந்ததை உடையவனே, அடியேன் - உன்
அழகுக்குத் தோற்றடிமையாக இருக்கிற நான், சொல்ல மாட்டேன்-एवं
विषन् என்று சொல்ல ஈமனாகிறிலேன். இப்படிச் சொல்லமுடியாததெ-
தெனில்; உன்னுடைய துளங்கு சோதி-விளங்கா நிற்கும் ज्योतिस्ஸை
உடையதான, துளங்குதல் - விளங்குதல், திருப்பாதம் - திருவடிகள்,
எல்லையில் - निरवधिकमान, சீர் - அழகை உடையவனான,
இரண்டு இளநாயிறு போலென்று மாறி அவயிப்பது இரண்டு बालसूर्यர்
கள்போலே, என்னுள் அவா - என்னுள்ளத்திரா நின்றன. திருவடி-
களை बालसूर्यர்களாகச் சொன்னது, அருணாசுவரதையாலும், கண்ணுலே பரு-
களாயிருக்கையாலும் வாடிக்கத்துடங்கின வித்தனை யென்று व्यञ्जि-
பிக்கைக்காகவும். அல்லலென்றும் - अनर्थरूपमतாகச் சொல்லப்படும-
தான, அல்லல் - अनर्थ, இருள் - अन्धकारமானது, அज्ञானமானதென்றபடி.
विस्मरणमेன்கை, சேர்தற்கு - வந்து கிட்டுகைக்கு, उपायमेன்னே -
उपायमेतु, उपायमொன்றுமில்லை என்றபடி. நாட்டார் अनर्थरूपமாக
சொல்லுகிற அज्ञானமே இத்தரையில் எனக்கு उद्देश्यम्. अनर्थनिरसनैकस्व-
भावत्वञ्चरणयुगलமானது, என் हृदयத்திலே விளங்குகையாலே, तादृशाज्ञाना-
न्धकारं வருகைக்கு ஒரு उपायமும் காண்கிறிலேன், ஆதலால் அதை
மறந்து பிழைக்கவும் வழியில்லை என்று கருத்து. (5)

ஆ. உடையவனே, மாய்மையான என்னுடைய, கண்ணு, கண்ணு என்று என்னை அடிமை கொண்டு அருளுகைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக் கால், திருநாட்டில் நின்றதல், பூமியிலுள்ள திருநகரிகளில் நின்றதல், திருப்பாற்கடலில் நின்றதல், ஒரு தூணில் நின்றதல், தொண்டனேன் உன்கழல் காண வொருநாள் வந்து தோன்றியென்கிறார். (6)

இ. அடிமை கொண்டு இत्याடியால்). விண்டன் மேற்றுனென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டில் நின்றித்யாடியால்). மண் மேற்றுனென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (பூமி இत्याடியால்). மற்றும் தானென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருதூணி இत्याடியால்). நரசிங்கவந்தத்தை நினைத்தருளிச் செய்தபடி. தாமித்தனை யாத்ராய் கூப்பிட்டழைக்கச் செய்தேயும் அவன் வாராதொழிந்தவாறே திருச்செங்குன்றூரில் நின்று மெழுந்தருளத் திருவுள்ள மில்லையா கிலும், மற்றெங்கணுமிருந்தாகிலும் வந்து தோற்றியருள வேணு மென்கிறாரென்று சங்கித சூத்திரம். (6)

ச. கொண்டல்வண்ண - மெய்வண், 'ஓஃ எவ் ஹி நஸிக் அநேயதி ராகவ:' என்றபடியே, கண்டபோதே விடாய் கெடும்படியான வடிவுடையவன் என்றபடி. குடக்கூத்தா - கணாவதாரத்திலே குடக்கூத்துடையவனே, குடக்கூத்தாவது பால் குடத்தைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு இடையர்கள் களிப்பாலே யாடுங்கூத்து. இது உபலக்ஷணம். மனோஹரிவிய-வேததங்களுடையவனே என்றபடி. வினையென் கண்ணா - துக்கம்ங் களையுடையவனானவெனக்கு ஓஃமூரனவனே, கண்போலே யெனக்கு அழகுமாய் அபரணமுமாய், சங்காய்சாங்குமாயிருக்குமவனே யென்றபடி. இப்போதவனைக் காணப்பெறாத நிவீதத்தாலே வினையென்கிறார். கண்ணையிழந்திருக்கும்படியான மஹாபாதத்தைப் பண்ணினேனென்று கருத்து. கண்ணு - அபிதார்க்கெல்லாம் மய்யனாயிருக்கும் கணனே, என் அண்டவாண - எனக்காக அண்டாபிதாயானவனே, வாணன் - நிவீதகன், என்னை விஷயிகரிகைக்காக அண்டாபிதாயானவனே யென்றபடி. ஜானகி கணாடிகளாபிதாய்மாயிருக்குமாப்போலே, விமூதி யோமும், தமக்காக வென் றிருக்கிறார் என்று. இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி, என்னை-தவ் ஹாச்யிகரிகை கணவென்னை, ஆள - நீ அடிமை கொள்ளுகைக்காக, ஒரு ப்ரயோஜனாத்ரத் திற்காக வழக்கிறேனே என்று கருத்து. கூப்பிட்டழைத்தக்கால் - விலம் சஹ்யாமையாலே பெரிய அரீ நாதமாய் முறையிட்டழைத்தக்கால், இதுக்குத்தோன்றியென்கிறதோடே அவ்யம். என்னுன்னாட், செவிப்பட்டா

மு. வந்து தோன்றும்; அன்றேல் உன் வையம் தாய் மலரடிக்கீழ்
முந்தி வந்து யான்நிற்ப, முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்
செந்தண் கமலக் கண்கைகால் சிவந்த வாய்ஓர் கருநாயிறு
அந்த மில்லாக் கதிர் பரப்பி, அலர்ந்த தொக்கும் அம்மானே! (7)

ஆ. (வந்து தோன்றும்) आताश्रीतल सरोरुहसदृशमानं नयनपाणिपादवदनं
कलैयापुदेत्तायं निरवधिकदीप्तियुक्तमायिरुप्पतொரு கருநாயிறு போலே

ஏழாம் பாட்டு

இ. செந்தண்கமல इत्यादिये யுரைக்கிறார் (आताश्रीत्यादियाல்). वदन-
शब्दமிங்கே अधरपरम्. அந்தமில்லாக்கதிர் பரப்பியமலர்ந்ததென்கிற
தற்குத் ताप्यं அருளிச்செய்கிறார் (निरवधिकेत्यादियाல்). வையந்தாய

ச. லுனக்கு विलम्बிக்கவும் நினைக்கலாயிருக்கிறதோ வென்று கருத்து.
விண்டன் மேற்றான் - விண்மேல் நின்றதல், விண் பரமவ்யோமம், விண்
தன் என்கிறவிடத்தில் णकारात्परस्य तकारस्य टकारादेशः. தன் என்று
स्वायंनुप्रयोग், பரமபதத்தில் நின்று மாதலென்றபடி. மண்மேற்றான் - भूमि
மேல் நின்றதல், भूमियிலுள்ள दिव्यस्थलங்கள் நின்றுமாதலென்றபடி.
யிரிநிர் - विस्तीर्णं சலிலசாலியான், கடற்றான் - समुद्रத்தினின்றுமாதல், क्षीराण्व-
த்தில் நின்று மாதலென்றபடி. மற்றுத்தான் - इतरप्रदेशத்தில் நின்று
மாதல், उक्तव्यतिरिक्तமான ஏதேனுமொரு प्रदेशத்தில் நின்றுமாதலென்ற
படி. "स्तम्भैकवज्रमधुनापि करीश नूनं त्रैलोक्यमेतदखिलं नरसिंहगर्भम्" அன்றோ
வென்று கருத்து. இதுக்கு வந்து தோன்றயென்கிறதோடே अन्वयम्.
தொண்டனேன் - चपलशून्य நான், தொண்டன் - चपलं, இஷ்டத்
தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது தொண்டனேனென்று
ரூபாயிருக்கும். त्वच्चरणारविन्द चपलशून्य நானென்றபடி. உன் கழல்
காண - त्वच्चरणங்களைக் காணும்படி, ஒரு நான் - பல நாள் வேணு
மென்கிறேனோ, வந்து தோன்றும் - வந்து தோன்றியருள வேணும்.(6)

செம் - आताश्रीमान, தண் - शीतलमान, கமல் - कमल போலிருக்கிற,
கண் கை கால் - नयनपाणिपादங்களைபுடைத்தான, சிவந்த வாய் - अरुणाधर
மான, ஓர் - लोकविलक्षणமான, ப்ரிஷ்டாदित்யனுக்கு இவ்விசேஷணங்க
ளில்லாமையாலே अभूतोपமைக்காக இப்படி யருளிச்செய்தபடி. கரு
நாயிறு - नीलसूर्यशून्यது, அந்தமில்லா - अवधिरहितங்களான, கதிர் - கிரணங்
களை, பரப்பி - सर्व दिक्कुளிலும் பசர்ப்பித்து, அலர்ந்ததொக்கும் -
विकसितशून्यதற் கொத்திருக்குமவனான, विष्वग्विषायसंख्येयकिरणतया विकसित-

மு. ஒக்கும் அம்மான் உருவமென் றுள்ளம் குழைந்து நாணும்
தொக்க மேகப் பல்குழாங்கள் காணுந் தோறும் தொலைவன்நான்
தக்க ஐவர் தமக்காய் அன் றிரைம் பதின்மர் தாள்சாய
புக்க நல்தேர்த் தனிப்பாகா! வாராய் இதுவோ பொருத்தமே?

(8)

ஆ. யிருந்த நீ வந்து தோன்றாய், அன்றேல் அநாலிவதவிசேஷலோகசரண
மாய், லோகவிக்ரந்தமாயிருந்த உன் திருவடிமலர்களின் கீழே உன் திரு
வுள்ளத்திலுள்ளதான கீகர்த்தை நீயருளிச் செய்வதற்கு முன்பே
அறிந்து செய்யக்கடவனாய்ச் சமைந்து நிற்க முகப்பே கூவிப்பணி
கொள்ளாயென்கிறார்.

(7)

இ. வென்கிறவிடத்தில் எவனிக்கிற வய்த்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநாலி-
விரத்யாடியால்). வையந்தாய வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (லோகவிக்ரந்த
மாயென்று). முந்தி வந்து யான் நிற்ப வென்கிறதற்குத் தாப்யம் அரு
ளிச்செய்கிறார் (உன்திருவுள்ளத்திலுள்ளதான கீகர்த்தை நீயருளிச் செய்வதற்கு
முன்பே அறிந்து செய்யக்கடவனாய்ச் சமைந்து நிற்க முகப்பே கூவிப்பணி
கொள்ளாயென்கிறார்).

(7)

ச. னான, நீலசூர்னுக்கு சதசனான என்றபடி. அம்மானே - அஸ்மத்ஸாமிந்,
வந்து தோன்றாய் - என் கண் வட்டத்திலே நீ வந்து தோற்ற வேணும்.
அன்றேல் - அன்றாகில், அபாரகரணாநிவியானவனக்கு என்னுந்ையைக்
காண ப்ரஸங்கையாலே இங்ஙனையெழுந்தருளத் திருவுள்ள மன்றாகில்
என்றபடி. இதுக்குக் கூவிப்பணிகொள்ளா யென்கிறதோடே அவ்யம்.
உன் - உன்னுடைய, இதுக்கு மலரடியோடே அவ்யம். வையந்தாய -
வையத்தைத் தாவின, வையம் - லோக, லோகவிக்ரந்தமான, வசிஷ்டாஸ-
விபாக் பாராதே சர்வஜ்ஞக்கள் தலையிலும் ச்ரீசித்ததான வென்றபடி.
மலரடிக்கீழ் - கமலசதசமான திருவடிகளின் கீழே, முந்தி வந்து - உன்
திருவுள்ளத்திலுள்ளதான கீகர்த்தை நீ யருளிச் செய்வதற்கு
முன்பே அறிந்து செய்யக்கடவனாய்ச் சமைந்து நிற்க முகப்பே கூவிப்பணி
கொள்ளாயென்கிறார். உன் முன்பே, கூவி-என்னையழைத்துக் கொண்டு,
பணிகொள்ளாய் - நீ கீகர்த்தம் கொண்டருள வேண்டும். சூரநாதராலே
விரித்திருக்கும் ஶ்ரீபரதாமுவான் ப்ரக்தியல்லேன், ஜலாம்ஸ்யாவிவோத்யுதீ என்று
மினையபெருமாள் ப்ரக்தியானவனென்றபடி. அடிமை கொண்டல்லது
நிற்க வொண்ணாதெனக் கென்று கருத்து.

(7)

மூ. 'இதுவோ பொருத்தம்? மின்னாழிப் படையாய்! ஏழும் இருஞ்சிறைப்புள்,
அதுவே கொடியா உயர்த்தானே!' என்றென் றேங்கி யழுதக்கால்,
எதுவே யாகக் கருதுங்கொல் இம்மா ஞாலம் பொறைதீர்ப்பான்
மதுவார் சோலை யுத்தர மதுரைப் பிறந்த மாயனே?

9

ஆ. (இதுவோ பொருத்தம்) திருவாழியை மின்னாகவுடைய दिव्यரூபமாகிற நிலமேகத்தையுடையவனே, அழிதருடைய அடித்துக்கு உதவ வருகைக்கு ஈடான பெரிய திருவடியை दिव्यவாहनமாகவுடையவனே, இதுவோ முடிந்தது என்றேங்கியழுதக்கால், அழித டு:காசஹிணுவாகை

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. மின்னாழியென்று திருவாழிக்கு विद्युत्सादृश्यஞ்சொன்னதால் ஈலித்த வய்த்தை யருளிச்செய்கிறார் (दिव्येत्याடியால்). இருஞ்சிறையென்கிற विशेषणத்துக்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (அழிதருடையவித்யாடியால்). இதுவோ பொருத்தமென்கிறதற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (இதுவோ முடிந்ததென்று). பொறை தீர்ப்பானென்கிற விடத்தில் अर्थसिद्ध्यर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அழிதடு:செய்யாடியால்). இம்மாஞாலம்

ச. யென்றபடி. அன்று भारतयुद्धं பவூதமான காலத்திலே, ஈரைம்பதின்மர்-பஞ்சாசுத்யர், ஶதசங்க்யரான டுயோஷனாடிகளென்றபடி. ஈரைம்பது - दिग्गुणित-பஞ்சாசுத், ஈரைம்பது சங்க்யை யுடையவர் ஈரைம்பதின்மர், தாள்சராய - கால் சாயும்படியாக, சின்னமூலமங்கல் போலே பூமி நிபதிரராம்படி யென்றபடி. புக்க - शत्रुसैन्यामध्यप्रविष्टமான, நல்தேர் - நல்லதேருக்கு, உன்னை சாரதியாக வுடைத்தாகையாலே ஶலாஶ்யமான ரயத்துக்கு என்ற படி. தனிப்பாகா - अद्वितीयनिर्वाहकனே, பாகன் - निर्वाहकன், ரதியான அர்ஜுன் முதுகின் கீழேயொதுங்கும்படி பரமனாய்க் கொண்டு சாரதியானவனே யென்றபடி. வாராய் - வருகிறாயில்லை. "सेनयोःभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत" என்றால்படிச் செய்யலாவது அர்ஜுனுக்கேயோ; எனக்காக அந்தத்தேரையிங்கே நடத்தினாலாகாதோ, அழிதர் ஐவருமாய், தசீடகர் சங்க்யா தருமானாலோ உதவலாவது, நான் ஀காகியுமாய்ப் பிடிக்கிற மேகமூலங்கள் அசங்க்யாதங்களுமானாலுதவலாகாதோ வென்று கருத்து. இதுவோ பொருத்தம் - இங்ஙனையோவுன்னுடைய அழித-சங்க்யைஸ்வபாவ், அழிதர்க்காக டூயசாரதியாடிகளைப் பண்ணினது, அயுஷமெடே னென்று அயுஷமெடுத்தது எல்லாம் பொய்யோ, "नारायणकथामिमा" மென்று கவி பாடினவனும் உன்பக்கல் ஐகக்கூலியாகப் பொய்யைப் பாடினான் இத்தனையோ வென்று கருத்து. வாராய் - எனக்கதெல்லாஞ்செய்யவேணுமோ; ஒருக்கால் முகங்காட்டவமையுமே யென்று திருவுள்ளம்.

(8)

ஆ. யாலே தத்துவஹேதுமூலநிர்ஹாரிணமாக மதுவார் சோலை उत्तरमधुरைப் பிறந்தவாஷ்யமூதனே, நியெதுவாக நினைத்திருக்கு மென்கிறார். (9)

இ. பொறை தீர்ப்பான் என்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (தத்துவ-ஹேது இत्याடியால்). எதுவேயாக வித்யாடியாலே தாமித்தனை கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் வாராதொழிந்தவாறே, நம்பக்கலவனெது நினைத்திருக்கிறானோ வென்று சுவரதமாக விचारிக்கிறாரென்று சங்கதி சூचितை. (9)

ச. மின்னாழி - மின்போலேயிருக்கிற திருவாழியாகிற, சவ்ஞநில-
ஜிமூத சங்காசமான திருமேனிக்கு விசுந்மண்டல் போலே யிருக்கிற திருவாழி-
யாகிற வென்றபடி. படையாய் - ஆயுதமுடையவனே, படை - ஆயுதம்,
பண்டயுடையவன் - படையான். படையாயென்று சம்போதனத்தில் ரூபம்.
ஏறும் - ஏறப்படுமதான், திவ்யவாஹ்மான என்றபடி. இரும் சிறை -
பெரிய சிறகை உடைத்தான், இரும் என்று பெரியது, சிறை - பக்,
அதிவிபுலபக்சாலியான வென்றபடி. புள் அதுவே - அந்த பக்சியையே,
வதுஷுதி பரிசுடான பெரிய திருவடியையே என்றபடி. கொடியா -
சவ்ஜமாக, உயர்த்தானே - உயர வஹித்தவனே, அரூஹினதாஸுதனாய்
சிரிஜேத்ர ஆழ்வானுக்குப் போலே அதிவரையோடே வந்தருளியெனக்கு
வடிவழகைக் காட்டியருள வேணுமென்று சம்போதனத்திற்குத் தாத்பயீ.
யதா, பயோஜனாந்தரவிசுந்மண்டல பண்டவர்களானவன்றிக்கே கீக்யேகரசிகரான
திருவாழியாழ்வான் முதலானாரோடு சந்தேஷிப்பதும் பொய்யோவென்று
கருத்தாகவுமாம். இதுவோ பொருத்தம் - இங்ஙனையோ வுன்னுடைய
அஸிதசந்தேஷசுவாபம். சூரிகள் பக்கல் சந்தேஷமும் பொய்யோவென்றபடி.
என்றென்று - இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி, ஏங்கியமுதக்கால் - ஸ்பஷ்டம்.
இதுக்கு எதுவேயாகக் கருதுங்கொ லென்கிறதோடே அவ்யம். இம்
மா ஞாலம் - இந்த மஹாபூதவியினுடைய, பொறை - ஶாரத்தை, தீர்ப்-
பான் - தீர்க்கைக்கு ஷ்ஞேயுடையவனாய்க் கொண்டு, இதுக்குப் பிறந்த
யென்கிறதோடே அவ்யம். மதுவார்சோலை - மகரஸ்யந்நிகான உத்யானங்-
கையுடைத்தான், உத்தர மதுரை - உத்தரவிசுந்மண்டலமாயான சிமயூரா நாரி-
யிலே, பிறந்த - அவதரித்தவனான, மாயன் - அஷ்யமூதன், 'தமதமூதம் வாலக-
மஸ்யுஜேஷன் சதுர்ஜன் சங்கடாதுதாதுதம்' என்கிறபடியே சவ்ஞரத்வ விஶ்வங்கனோடே
பிறந்த அஷ்யமூதனென்றபடி. எதுவேயாகக்கருதுங்கொல் - எதுவாக
நினைத்திருக்குமோ, என் கண்ணாரக் காணவருவதாக நினைத்திருக்-
கிறானோ; கூப்பிட்டே போவனென்று நினைத்திருக்கிறானோ வென்ற
படி. (9)

மூ. பிறந்த மாயா! பாரதம் பொருத மாயா! நீயின்னே
சிறந்த கால்தீ நீர்வான்மண் பிறவு மாய பெருமானே!
கறந்த பாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுள் எங்குங் கண்டுகோள்
இறந்து நின்ற பெருமாயா! உன்னை எங்கே காண்கேனே?

10

ஆ. (பிறந்தமாயா) साधुपरित्राणार्थமாகவும், दुष्कृद्दिनाशार्थமாகவும் श्रीमது
ரையிலே பிறந்தருளின आश्रयभूतனே நீயிப்படி सर्वत्र सन्निहितனாயிருந்து
வைத்து உன்னைக்காட்டி யருளுகிறிலை. இனியுன்னையெங்கே காண்
கேனென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. பிறந்தமாயா வென்கிறதற்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (साधु
इत्यादियால்). அதில் दुष्कृद्दिनाशार्थமாக என்கிற வித்தாலே “பாரதம்
பொருதமாயா” என்கிறத்தின் तात्पर्यமும் सूचितम्. நீர்தீவான் மண் इत्यादि
பெருமானே इत्यन्तத்துக்கு तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (நீயிப்படி इत्यादि
யால்). கறந்த इत्यादि பெருமாயா वित्यन्तத்துக்குத் तात्पर्य அருளிச்
செய்கிறார் (உன்னை इत्यादियால்). நாம் सर्वत्र सन्निहितனாய் இருக்கச்
செய்தே, இப்போதாக வரவேணுமென்கிற தென்னென்ன அதுக்கு
உத்தரம் சொல்கிறாரென்று संगति सूचितை. (10)

ச. பிறந்த மாயா - अप्राकृतदिव्यसंस्थानத்தை மனுஷசகாதி மாக் கிக்
கொண்டு பிறந்தவாश्चर्यभूतனே, பாரதம் - भारतयुद्धத்தை, பொருத - युद्ध
பண்ணினவனான, ओदनपाकं पचतीतिवत् भारतयुद्धத்தைச் செய்தருளினவ
னான என்றபடி. மாயா - आश्रयभूतனே, आयुधमेढेனென்று आयुधमेढுத்
தல் பகலையிரவாக்குதலான आश्रयभूतனே என்றபடி. சிறந்த - प्रबुद्ध
மான, कारणत्व धारकत्वங்களாலே अतिशयितமான வென்றபடி. கால் - वायु,
தீ - अग्निः, நீர் - जलं, வான் - आकाशं, மண் - पृथिवी, பிறவுமாய் अन्यங்
களுமாயிருக்கிற वायव्यादि காயங்களான देवमनुष्यादिपदार्थங்களுமாயி
ருக்கிற என்றபடி. தஞ்சிரகனாயிருக்கிற என்கை. பெருமானே -
सर्वेश्वरனே, நீயின்னே - நீயிப்படி யிருக்கச்செய்தே, நீயிப்படி सन्निहित
னாயிருந்து வைத்து மென்றபடி. கறந்த - कर्णतः मात्रमान, காலாத்
நாடி कृतपरिणाम रहितமான வென்றபடி. பாலுள் - क्षीरத்துக்குள், நெய்
யேபோல் - नैयं मात्रंபோல், मात्रशब्दः क्षीरव्यवच्छेदार्थः, क्षीरं கண்ணிலே
காணப்படச்செய்தே அதனுள்ளிருக்கிற நெய் मात्र காணவரிதானுப்
போலென்றபடி. இவற்றுள்ளெங்கும் - காணப்படுகிற भूतभौतिकपदार्थங்
களெங்கும், இதற்கு நின்ற வென்கிறத்தோடே श्वयम्. கண்டுகொள்

மு. எங்கே காண்கேன், என்னுழாய் அம்மான் தன்னை யான்? என்றென்று
அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால், அந்தண் குருகூர்ச் சடகோபன்
செங்கேழ் சொன்ன ஆயிரத்துள் இவையும் பத்தும் வல்லார்கள்
இங்கே காண, இப்பிறப்பே மகிழ்வர்-எல்லியும் காலையே.

11

ஆ. (எங்கே காண்கேன்) எங்கே காண்கேனீன்றுழாயம்மான்றன்னை
யானென்றென்றங்கே பவணமனஸ்கராய். ப்ரேமாந்விஹ்லமான சொற்களாலே,
அந்தண் குருகூர்ச் சடகோபன் அர்ஜவோபேதமாகச் சொன்னவாயிரத்து
ளினவையும் பத்தும் வல்லார்கள், இந்த லோகத்திலே - இஷ்மத்திலே,
யெல்லாருங்காண வெம்பெருமானை யெப்போதும் காணப் பெற்று
மகிழ்வரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமநம்

இ. அங்கே தாழ்ந்த சொற்களாலென்கிற விடத்திலய்சிவ்யத்தையு
யருளிச்செய்கிறார் (பவணமனஸ்கராயென்று). தாழ்ந்த வென்கிறதற்குத்
தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரேமாத்யாயால்). ப்ரேமாந்விஹ்லச்சேதி சமாச:
செங்கேழ் என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜவோபேதாயால்).

ச. - கண்டுகொள்ளுகை, இறந்து - இல்லாமல், கண்ணாலே காண்கை
யில்லாதவனானவென்றபடி. ஸ்ரீமதேவ பத்யசு நிஹ்நு ப்ரேம ப்ரேமே விஜ்ஞானம் | சதத்
மந்யதயத்வம் மனசா மந்யதயதேன என்கிறபடியே மதிமந்யானத்தால் மதித்துக்
காணுமத்தனை யொழிய கண்ணாலே காணவரியான யென்றபடி.
கின்ற - யாத்காலமிருந்தவனான, பெருமாயா - மஹாசுயம்பூதனே, உன்னை -
இப்படி நியத்யசுநிஹ்நுமிருந்தே துர்ஷ்ணன உன்னை, எங்கே காண்
கேன் - எவ்விடத்தில் காணக் கடவேன், திருநாட்டிலே காண்கைக்கு
புருத்யசுநிஹ்நுமற்றவேணும், அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடையுவிட்டேன்.
அர்ஜவோபேதம் நான் நினைத்தபடி அலிங்கநாலாபாதினைச் செய்யாது அந்யாமி-
விஹ்லஸ்வரூபங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமன்று, இனி இவ்விழுவோடே
முடிந்து போமித்தனையாகாதே என்று கருத்து.

(10)

ஈன்-அதிகமான, நிரதிசய ஸ்ரீமதேவபத்ய. துழாய்-சர்வஸ்வரூபவிஹ்
மான திருத்துழாயையுடையவனான, அம்மான் தன்னை - சர்வஸ்வரூப,
யான் கண்டல்லது ஐரக்கமாட்டாதபடி. சபலனான நான் எங்கே
காண்கேன் - எங்கே காணக்கடவேன், என்றென்று - இப்படி நிரந்தர-
மாகச் சொல்லிச் சொல்லி ஒருக்கால் சொல்லியாறியிருக்க மாட்டாதே

ச. லாபத்தளவு மிப்படிச்சொல்லா நிற்பரித்தனையிறே. அங்கே -
 தோளுந்திருத்துழாய் மாலையுமான வவனுடைய வழகிலே, தாழ்ந்த
 - ப்ரவணங்களான, சொற்களால் - ஷடங்களாலே, இதுக்குச் சொன்ன
 வென்கிறதோடே அவ்யம். அம் - சூந்ரமான, தண் - சீதலமான, ச்ஸாரசந்தாப-
 ஹரமான வென்றபடி. குருகூர் - திருநகரியில், சடகோபன் - ஷடரான
 பாஹுகுடிகள் பக்கல் கோபாலியான ஆழ்வார், செங்கு - அஜவ், ஏழ் -
 எழும்படி, அர்ஜவோபேதமாக வென்றபடி. மனோவாக்யங்களேகருபமாக
 வென்றபடி. சொன்ன - அருளிச்செய்ததான ஆயிரத்துள், இவையும்
 பத்தும் வல்லார்கள் - இவையும் என்கிறவிடத்தில் வசத் இத்திரு
 வாய்மொழியில் சொன்ன ஹவவ்ஹ் துல்ஹமாகையாலே இவற்றையும்
 சிலர் அம்யஸிக்க வல்லரோவென்றிவற்றினுடைய வ்ஸக்ஷயவோதநாஹ்ம்.
 பத்துமென்கிறவிடத்தில் வசத் இஹக்த்தினுடைய காஸ்ய்ஹம். இங்கே -
 இகலோகத்திலேதானே, காண - எல்லாரும் காணும்படியாக, ரஹ்யமாக
 வன்றிக்கே அதிஸ்குடமாக வென்றபடி. இப்பிறப்பே - இந்த ஜன்மத்
 திலேதானே, எல்லியும் - ராதியும், காலையும் - பகலும், திவாராஹ் மொழி
 யாதே என்றபடி. மகிழ்வர் - அநந்திப்பார்கள், ஹகவதநுஹவாதந்ஹரித-
 ராவார்களென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

ब्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(मायक्कुத்தா)

आश्रयैहान्वितत्वाच्छुभमकुटतया स्वाम्यतोऽब्धौ शयित्वा-

ज्जीमूतश्यामलत्वाच्छ्रुतसुलभतया पद्मसूर्योपमाङ्गात् ।

सारथ्यात्पाण्डुसूनोरवनिभरहृतेरन्तरात्मत्वयोगा-

ज्जीवापेक्षाप्रतीक्षो भवति तदवने श्रीपतिश्चेत्यभाणि ॥

(आश्रयैहान्वितत्वात्) मायக்கூத்தா வாமனா - அடையங்கலாய் மனோஹரி
களான வேடிதங்களை யுடையவனாகையாலும், (சுபமகுடதயா) சுடர்சோதி
முடிசேர் சென்னியம்மானே - நிரவதிக தெஜயுத்தமான திருவதிகத்தை
யுடையவனாகையாலும், (स्वाम्यतः) முடிசேர் சென்னியம்மா - அத்திரு
வதிகத்தாலே சர்வ்வாமித்வந்தோற்ற நிற்கையாலும், (अब्धौ शयित्वात्)
தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானே, பரிசுடமான பயோநிதியிலே கண்வளர்ந்
தருளுகையாலும், (ज्जीमूतश्यामलत्वात्) மாநீர்க்கொண்டல் வண்ணனே,
நீலமேघநிபமான திருநிறத்தை யுடையவனாகையாலும், (श्रुतसुलभतया)
கொண்டல் வண்ண குடக்கூத்தா - கண்ணாயவதரித்து அஸ்திர்க்கு
சுலபனாயிருக்கையாலும், (पद्मसूर्योपमाङ्गात्) செந்தண் கமலக்கண் கைகா
லித்யாதி - செந்தாமரைப்பூ போலேயிருக்கிற திருக்கண் மலரையும்
திருக்கைகளையும், திருவடிகளையும், நிரவதிககிரணஜ்வலநீலசூர்நிபமான
திருமேனியையுமுடையவனாகையாலும், (सारथ्यात्पाण्डुसूनोः) தக்கவைவர்
தமக்காயித்யாதி - அஸ்திநா அஜ்நனுக்கு, சாரத்யத்தைப் பண்ணுகையா
லும், (अवनिभरहृतेः) இம்மானாலம் பொறை தீர்ப்பான் - வடமதூர்யிலே
வந்தவதரித்து பூமியினுடைய ஶாரத்தை அபஹரிக்கையாலும், (अन्तरात्म-
त्वयोगात्) கறந்த பாலுள் நெய்யே போலிவற்றுகெங்குங்கண்டு
கொள் - ஶிரத்திலே சூதமிருக்கிறப்போலே எல்லா வஸ்துக்களிலும், அத்ம-
தயா நிற்கையாலும், எம்பெருமான் ரதிக்குமிடத்தில் சேதனருடையவபே-
ஷாபிரதிகனாயிருக்கிறு னென்று “மாயக்கூத்தா” என்கிற வசகத்திலே
மாறன் அருளிச்செய்தாரென்கிறார்.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் பத்தில் ஐந்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆருந்திருவாய்மொழி

மூ. எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்தெழ
நல்ல அருள்கள் நமக்கேதந் தருள்செய்வான்
அல்லியம் தண்ணைத் துழாய்முடி யப்பனார்
செல்வர்கள் வாழும், திருக்கடித் தானமே.

(1)

ஆ. (எல்லியும் காலையும்) எம்பெருமானென்னுடைய விடாயெல்லாம்
தீரும்படி யருள்செய்தருளினான். ஒருவன் செய்தருளினபடியே யென்
றென்று நினைத்துக் கிடக்கும்படி யருள்செய்தருளினான், அவ்வருள்

ஆருந்திருவாய்மொழி

முதற் பாட்டு

இ. நல்ல வென்கிறதற்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிறார் (விடாயெல்லாம்
தீரும்படியென்று). ப்ரதமபாடத்துக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவன்
இத்யாடியால்). பாட்டில் ப்ரவீக்ஷகவாக்யமாயிருக்க தத்யாக்யான வாக்யத்யரூபமாய்
ப்ரவர்த்தித்தது அருள் நல்லதென்றும் அது யாவத்காலமனுஸ்ஸேயமென்று மிவ்
அத்யதத்திலும் இப் ப்ரவீக்ஷித்துக்குத் தாத்ரய்மென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காக.
வாஹ்யஸ்ஸேஷாபேக்ஷயாலே அத்யந்தமாத்திராயிருந்த வாழ்வார் நல்லவருளென்றும்
யாவத்காலமனுஸ்ஸேயமென்று மித்தனை கொண்டாடுகைக்கு விசேஷ் திருக்கடித்
தானத்தில் அர்ச்சாஸ்திதிமாநாமகமாட்டாமையாலே இவ்ஸுதராய் அஸங்கமன்
றேவென்று ஶங்கிக்கிறார் (அவ்வருள் இத்யாடியால்). எது என்றது
க்ஷேபர்ப்மான ப்ரஸ்து, திருக்கடித்தானத்தில் அர்ச்சாஸ்திதிமாந் எவ்விதக்ஷாபா-
விபயமாகாதென்று க்ஷேபர்ப்ரஸ்து. இவ்ஸுதராய் ஶங்கமமாய்ப்படி இதுக்குத் தாத்ரய்

ச. அல்லியம் - பூஷங்களாலே அழகியதான, அல்லி - பூஷ், பூஷ-
மாலாநுபகததயா அதிசுந்தரமான வென்றபடி. தண் - ஶீதலமான, அம் -
ஸ்வதோபி சுந்தரமான, துழாய் - திருத்துழாயை, முடி - திருமுடியிலே யுடைய
யவனான, அப்பன் - ஶ்வாமியானவன், கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே மொய்
பூந்தாமண்டுழாய் கடிசேர்கண்ணிப் பெருமானே என்று நானாசைப்
பட்டபடியே வந்து தோற்றின ஶ்வாமியானவனென்றபடி. எல்லியும் -
ராத்ரியும், காலையும் - பகலும், ஶ்வகாலமுமென்றபடி. தன்னை - என்
பக்கல் நிர்மயாதிசுஹர்த்தைப் பண்ணின தன்னை, நினைந்து - இதென்ன
சுஹர்த்தமென்று விஸ்மயாவரூபாய் ஶமரித்து ஶமரித்து, எழ - எழும்படி ஶஜி-
விக்கும்படியென்கை. நல்ல - நல்லவையான, என்னுடைய விடா-
யெல்லாம் தீரும்படியான என்றபடி. அருள்கள் - கருணை, நமக்கே -

ஆ. தானெதென்றால் முன்னம் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்த ருளிஞனென்கிறார். (1)

இ. அருளிச்செய்கிறார் (முன்னம் இत्याடியால்). முன்னமென்றதுக்கு மேல்பாட்டுக்களிலருளிச்செய்யப் புகுகிற அநுபூதிவசங்களுக்கு முன்னமென்று கருத்து. இப்படி திருக்கடித்தானத்தில் அவன் வந்து நிற்கிறவிது வஹிவாநுபூதிவச ச்ஞலேவிசேஷ ப்ரதானாய்மாயிருக்கிறதர்கையாலே இது ஆழ்வார்க்கிப்போது மிகவும் ஸ்ரீராமவிசயமாகவற்றுகையாலில் உத்தராய் சங்கதமென்றதாயிற்று. இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்கு சங்கதி சூசித்யாயிற்று. எங்ஙனெயென்னில் மாயக்கூத்தனி லாழ்வாருடைய ஶாத்வினியைக் கேட்டு ஶத்தஹ்மயனாயவருடைய ஶாதி தீரும்படி ச்ஞலேவித் தருளுகைக்காக வருகையிலே ஶயுக்தனான வெம்பெருமான் இனி நாம் கடுக சூக காட்டில் ஹிஹ்மூதபிரிதிவேத்தாலே தடுமாறி யழியும்படியாய்ப்படு வராகையாலே பிரிதியை ஶாதிப்பித்துப்பின்பு ச்ஞலேவிக்கவேணுமென்று பார்த்து பதினாலாண்டு பிரிவாலே நொந்த ஶிரமதாழ்வானுக்குத் தாமெழுந்தருளின பிரிதி ஶாதித்த பின்பு திருவயோஷ்யிலே புக்கருளுகைக் காகத் திருவடியை முற்படப்போகவிட்டுப் பெருமாள் தாம் ஶிரமதாஜாஶமத் தே விட்டிருந்தருளிஞப் போலவும், ஶிவசுதேவர் திருமகன் தூது எழுந்தருளுகிறபோது ஶ்ரமபரவசரான ஶிவிதூராதிகளுக்குத் தானெழுந்தருளின பிரிதி ஶாதித்த பின்பு ஹஸ்திநாபுரத்திலே புக்கருளுகைக்காக 'கூசஸ்யலே நிவஸதி ச ச் ப்ராதரிஹேயதி' என்கிறபடியே கூசஸ்யலத்திலே விட்டருளியிருந்தாப்போலவும் ஆழ்வாருக்குத் தானெழுந்தருளின பிரிதி ஶாதித்த பின்பு வந்து ச்ஞலேவிக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்தருளியிவர்பக்கல் ஶதிவ்யாஸூயனாயிருக்கிறபடியை யிவர் அநுஸந்தித்து பிரதராய் இதைப்பேசி அநுபவிக்கிறாரென்று இங்கே சூசிதமாகிறது. இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்கு 'ஸ்வவிதரணஸஜ்ஜத்வ'மென்கிற ஶகவத்யுண் ப்ரதிபாதிமென்றதாயிற்று. (1)

ச. மற்றொருவருக்குக் கிடையாதபடி நமக்கே ஶசாஶாரணமாக, தந்து - ப்ரஸாதித்தருளி, கூபாகாய்ங்களைச் செய்தருளி யென்றபடி. அருள்செய்வான் - மேல் இடைவிடாதே கூபாகாய்ங்களைச் செய்தருளாகிற்கிறான், ஊர் - இப்படி ஶபகாரியாயிருக்கிறவனெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யநகர், செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானம் - ஶிரமான்கள் வாழ்கிற திருக்கடித்தானம், 'ஸஹ்மணோ ஶஹிஸஸ்யஸ' என்கிறபடியே ஶவிஸ்திஸஶகவத்யுண்ஸ்ஞலே ச்ஞத்யையுடைய வரான ஶிவீணவர்கள் ஶகவதநுபவ கீகரியங்களாலே நியத்யிரமான்களாய் வதிக்கிற திருக்கடித்தான மென்றபடி. (1)

மூ. திருக்கடித் தானமும் என்னுடைச் சிந்தையும்
ஒருக்கடுத் துள்ளே உறையும் பிரான்கண்டர்
செருக்கடுத் தன்று திகைத்த அரக்கரை
உருக்கெட, வாளி பொழிந்த ஒருவனே.

(2)

ஆ. (திருக்கடித்தானமும்) பின்னையும் செய்தருளுகிறான் திருக்கடித் தானத்தையும் என்னெஞ்சையுமொக்க, தனக்கிருப்பிடமாகக்கொண்டருளினான். அவனாரென்னில்? செருக்கெடுத்தன்று திகைத்தவரக்கரை யுருக்கெட வாளி பொழிந்த அஃதியன், கண்டரென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. திருக்கடித்தானத்திலிருப்பை யிப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுகை புனர்து மன்றோவென்ன இங்கு ததோதிரிதமான அநுஹிவீசைத்தைச் சொல்லுகையிலே தாப்யமென்று காட்டுகிறார் (பின்னையும் இत्याடியால்). செய்தருளுகிறான், ஒரு அநுஹிவீசைத்தை இதி சேஷ: உனக்கு பரிவந்தகங்கள் அனந்தங்களாயிருக்க இப்படி அநுஹிக்கமாட்டானென்கிற அதிசங்கையக் காட்டுகிறார் (அவனாரென்னிலென்று). ஆரென்று அபாயக், ஒருவனுமாக மாட்டானென்றபடி. ராவணாதிநிரசன பண்ணின மஹாவீரனாகையாலே என் பரிவந்தகங்களையும் நிமூலமாக்கினு னென்கிறாரென்று கினைத்தருளிச்செய்கிறார் (செருக்கெடுத்தித்யாடியால்). (2)

ச. செருக்கு - ரவீ, எடுத்து - தலையெடுத்து, சுகடமாயென்றபடி. வர-வலபுஜவலீகடயத்தாலே ரவீமதிகமாயென்கை. திகைத்த - மோஹித்தவரான, சுகவதித்திருமகனை ஜயிக்கலாமென்று அமித்த மதிகேடரான வென்றபடி. அரக்கரை - ராட்சசர்களை, ராவணாதினைக் குறித்து என்றபடி. இதுக்குப் பொழிந்த வென்கிறத்தோடே அந்வயம். அன்று - அக்காலத்தில், ரிபூணாமபி வசலான தன் திருவுள்ளத்திலும் நீரிலே நெருப்பெழுந்தாப் போலே சிற்றம் விளையும்படி அவர்கள் மஹாராட்சங்களைப்பண்ணின அந்தக் காலத்திலே, உருக்கெட - ரூபங்கெடும்படி, 'சின்னம் பின்னம் சரீரம்' என்கிறபடியே யவர்கள் சரீரங்களழியும்படி யென்கை. வாளி - பாணங்களை, பொழிந்த-'சரவணம் வவணம்' என்கிறபடியே வசித்தவனான, ஒருவன் கண்டர் - அகவீரன் கண்டர், கண்டரென்றது சகலபரிவந்தகநிமூலமஹாசாமய்யபரிசுத்தி-வோதகம். திருக்கடித்தானமும் - அந்த திவ்யநகரத்தையும், என்னுடைச் சிந்தையும் - என்னுடைய சித்தத்தையும், ஒருக்க-ஒருபடிப்பட, எடுத்து-அறித்து, இரண்டையுமேகரூபமாக அபிமானித்தென்றபடி. இரண்டிலுமேகரூபமாக அசவித செய்தருளி யென்கை. உள்ளே - இவற்றுக்குள்ளே, உறையும் பிரான் - வசியாநிற்கிற மஹோபகாரகன். (2)

மு. ஒருவர் இருவர் ஓர் மூவர் எனநின்று
உருவு கரந்துள் ளுந்தோறும் தித்திப்பான்
திருவமர் மார்வன், திருக்கடித் தானத்தை
மருவி யுறைகின்ற மாயப் பிரானே.

(3)

ஆ. (ஒருவர்) பின்னையுமொருவரா யிருவராய் மூவராய்த்தோன்றி
உருவு தெரியாதபடி வந்து வாளி பொழிந்தவனென்று அவன்
சிகலையே அநுபவித்து அதுக்குமேலே இன்று திருக்கடித்தானத்திலு
மென்னெஞ்சிலும் பிராட்டியோடே கூட வந்து புகுந்தருளிநானென்
கிறார்.

(3)

மூன்றும் பாட்டு

இ. தசரதாत्मजवृत्तान्तமாகையாலே “वृक्षैव गुणैर्वैवा जन् पुरनिवासिनं” என்கிற
படியே யாழ்வாரை மேல்போக வொட்டுகிறதில்லையென்று நினைத்த
ருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் இत्याடியால்). பின்னையுமென்கிறதற்கு
அநுபவித்து என்கிறதோடே அவ்யம். திருக்கடித்தானத்தில் दिव्यमंगल-
विग्रहமொன்றே யாயிருக்க இருவர் மூவரென்கையும் அதிப்போது
அநுபவகுச்சரமாயிருக்க உருவுகரந்து என்கையும் ச்ரீமல்லாமையால்
கீழ்ச்சொன்ன வாளி பொழிந்த டீயிலே இதுக்கு அவ்யமாக வேணு
மென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (வந்து இत्याடியால்). சிகலை - வ்யா-
பாரத்தை, கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னதில் காட்டில் அநிவாசினாநுபவவிசேத்
திலே யிப்பாட்டுக்குத் தாஸ்யமென்று காட்டுகைக்காக அருளிச்செய்
கிறார் (அதுக்கு மேலையென்று). கீழ்பாட்டில் சொன்ன அநுபவத்துக்கு
மேலென்றபடி. உள்ளுந்தோறு மென்கிறதற்குத் தாஸ்யமருளிச்செய்
கிறார் (என்னெஞ்சிலுமென்று). திருவமர் மார்வன் என்கிறதற்குத்
தாஸ்யமருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி இत्याடியால்).

(3)

ச. ஒருவர் இருவர் ஓர்மூவரென நின்று - மூலவசத்தோடு யுத் பண்ணி
யருளுகிறபோது ப்ரதம் ஒருவராய், பின்பு சந்தவாதிவே விஞ்சவிஞ்ச இரு
வர் மூவரென்னும்படி நின்று அநேகரூபயுத்தோன்றி என்றபடி. உருவு
கரந்து - அநிவாசினமான ரூப் மறைந்து, வசுரிநிவச்யோகத்துக்கு அவகாச-
மில்லாதபடி வாதிவே பின்னையும் அதிகமானவாறே நிரதிவ்யதேஜமயமான
दिव्यमंगलविग्रहமும் அநுபவமாயென்றபடி. வாளிபொழிந்தவனென்று அநு-
பவிப்பது. சரங்களை வசித்தவன், திரு - ஶ்ரீயானவன், அமர் - அமர்ந்தி
ருக்கிற, மார்வன் - வசுஸ்யுடையவனாய்க் கொண்டு, அந்த விரஜியோடே
வந்தானென்றபடி. ஸஹயைத் திருமார்பிலே யுடையவனாய்க்கொண்டு

மூ. மாயப் பிரான், என் வல்வினை மாயந்தற

நேயத்தி னெஞ்சை நாடு குடிகொண்டான்

தேசத் தமரர் திருக்கடித் தானத்தை

வாசப் பொழில்மன்னு கோயில்கொண் டானே.

(4)

ஆ. (மாயப்பிரான்) இவன் திருக்கடித்தானத்தைக் காட்டிலுமென் னெஞ்சிலே வல்லனைகள் தீரும்படி ச்நேஹத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு குடியாக விருந்தருளினானென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. திருக்கடித்தானத்தை வாசப்பொழில் இत्याடியாலே उद्यानमात्रமாகச் சொல்லி நெஞ்சைக்குடியாகச் சொன்னதற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (இவன் இत्यादि கொண்டென்னுமளவாலே). இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன அநுஹத்திற்காட்டில் அதிகமான அநுஹஞ்சொல்லுகிறதென்று சங்கதி சூचितை. நெஞ்சிலே என்கிறதற்கு ச்நேஹத்தை இत्याடியோடே अन्वयம். ச்நேஹத்தாலே நேசத்தினாலென்கிற பதமும் व्याख्याதம். (4)

ச. என்றபடி. திருக்கடித்தானத்தை - स्पष्टम्. மருவி - आदरित்து, உறை கின்ற - आङ्के नित्यवासं பண்ணுகின்ற, மாயப்பிரான் - आश्रयभूतனான उपकारकனாய், உள்ளுந்தோறும் - अनुसन्धिक்கும் தோறும், உள்ளுகை - अनुसन्धिक்கை, தித்திப்பான் - भोग्यனாகாகின்றான். (3)

தேசத்தமரர் - तेजस्युदையவரான வமருடைய, தேசம் - तेजस्सु, தேச முடையவர் - தேசத்தார், தேசத்தமரர் என்று समस्तपदम्. நியானுபவ த்தாலே तेजोरायிருக்கிற नित्यसूरिकளுக்கு प्राप्यमानவென்றபடி. திருக் கடித்தானத்தை-स्पष्टम्. வாசப்பொழில்-वासनையுடையனவயான उद्यान-ங்கள், पुष्पपरिमळप्रचुरங்களான उद्यानங்கென்றபடி. மன்னு - மன்னி யிருக்கிற, नित्यமாகவுண்டாயிருக்கிற வென்றபடி. கோயில் - वासस्थान மாக, उद्यानमंदपமாகவென்று घट्टायम्. கொண்டான் - परिग्रहितवतन, மாயப்பிரான் - आश्रयगुणचेष्टितங்கनियुद्धय महोपकारकन्, என் வல் வினை - एன்னुदைய प्रबलदुःखங்கள், வினை शब्दமிங்கே लक्षणया दुःखपरम्. காணவாராயென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து துவர்ந்து பட்ட दुःख மெல்லாமென்றபடி. மாயந்து - नशित्तु, அற - निशेषमाम்படி, நேச த்தினால் - सनेहत्तिनाले, द्रमिडத்தில் यकार सकारयोः अभेदत्तिनाले இப் பாட்டில் पादचतुष्टयத்திலும் द्वितीयवर्णानुप्रासத்துக்குக் குறையில்லை. நெஞ் சம் நாடு - நாடு போலே विस्तीर्णமான என்னுடைய நெஞ்சை, संश्लेषविश्लेष

மூ. கோயில்கொண்டான்றன் திருக்கடித் தானத்தை
கோயில்கொண்டான் அத னோடும்என் நெஞ்சகம்
கோயில்கொள் தெய்வம்எல் லாம்தொழ வைகுந்தம்
கோயில்கொண்டகுடக் கூத்தஅம் மானே. (5)

ஆ. (கோயில் கொண்டான்) அங்குமிங்குமாயிருந்தருளுகையன்றியே
சுஹிதையத்தாலே திருக்கடித்தானத்தையுங்கொண்டு என்னெஞ்சி
னுள்ளே புகுந்தருளினுனென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. இப்பாட்டுக்கெல்லாம் டிதீயபாடாய்த்திலே தாபய்மென்று நினைத்து
தம்மாத்ததுக்குத் தாபய்மருளிச்செய்கிறார் (அங்குமித்யாடியால்). (5)

ச. ங்களை அநுபவித்து அநுபவித்துப் பெரியநாடுபோலே வளர்ந்திருக்கிற
நெஞ்சையென்றபடி. ச்ஷ்ஷங்கனிலும் விஷ்ஷங்கனிலும் அவனுடைய
குணச்செய்தாடிகளை பீன:புந்யேன அநுசங்கிக்கையாலே துதரஸ்காரபாடவத்தால் அந-
வரததீயானந்தகலாணகுணச்செய்தாடிகளாஹ்நிலதயா விபுலமான நெஞ்சையென்கை,
குடிகொண்டான் - சபரிகரமாக நியவாச பண்ணும் ச்யானமாக பரிசு-
த்தான். (4)

கோயில் கொள் - கோயில்களைக் கொண்டவர்களாயிருக்கிற, எம்
பெருமானைப் போலே தாங்களும் ஐதாராயராகையாலே தனித்தனியே
யொரு கோயில்களையுடையவர்களான வென்றபடி. தைவமெல்லாம் -
தீவங்களெல்லாம், அநந்தவிஷ்ஷசேனாடிகொல்லாமென்றபடி. தொழ - செவி-
க்கும்படி, வைகுந்தம் - ச்ரீகிருஷ்ணத்தை, கோயில் கொண்ட - தனக்கு நிவாச
மாகவுடையவனான, குடக்கூத்தவம்மான் - கணனாய் அவதரித்து குடக்
கூத்தாடின சுவாமியானவன், திருக்கடித்தானத்தை - ஸ்ரீமத். கோயில்
கொண்டான்தன் - தன்கோயில் கொண்டானென்று மாறி அந்நியப்பது.
தனக்கு அசாபாரணமான வாசஸ்தானமாக பரிசுத்தவனாய்க் கொண்டு, அத
னோடும் - அந்தத் திருக்கடித்தானத்தோடேகூட, என்னெஞ்சம் - என்
னுடைய மனஸுக்குள்ளே, அகம் - உள்ளு, கோயில் கொண்டான் - வாச-
ஸ்தானமாக பரிசுத்தான், கோயிலுக்கு வெளியில் செருப்பை வைத்து
உள்ளே புக்குத் திருவடித்தொழுவாரைப் போலேயாக வொண்ணு
தென்று திருக்கடித்தானத்தோடே என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளினு
னென்றபடி. (5)

மூ. கூத்தஅம் மான்கொடி யேன் இடர் முற்றவும்
மாய்த்தஅம் மான்மது சூதஅம் மான், உறை
பூத்த பொழில் தண் திருக்கடித் தானத்தை
ஏத்தநில் லாகுறிக் கொண்மின் இடரே.

6

ஆ. (கூத்தவம்மான்) இசுமூடியெல்லாம் திருக்கடித்தானத்தை அபிரியத்
ததனாலே வந்ததென்னும் ப்ரிதியாலே மயுகூடாதி ப்ரதிகூலநிரசன் பண்ணி
றப்போலே சுவகியகுநவ்ஷிதாவிக்காரத்தாலே சுவவிசுலபஜனிதமான வென்னு
டைய து:ஃத்தைப் போக்கியருளிவனுறைகின்ற திருக்கடித்தானத்தை
யேத்தவாருங்கோளென்று சிவ்ணவர்களை யழைத்துக் கொண்டு
அவர்களோடே கூடவேத்தி ழுஜிக்கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. அவன் தம்பக்கல் பண்ணுகிற அநுபூஹிசுலபங்களை அநுபவிக்கப்
புக்கவிவர் திருக்கடித்தானத்தை யேத்துங்கோளென்று பரோபதேச பண்
ணுகை அசங்மமன்றோ வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இசுமூடி இயாதி
யால்). ப்ரிதியாலே என்கிறதற்கு சிவ்ணவர்களை இயாதிபோடே அவ்யம்,
மதுதூதவம்மா னென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மவிவ்யாதி
யால்). கூத்தவம்மா னென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சு-
கியேயாதியால்). கொடியேனிடர் இயாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(சுவவிசுலபேயாதியால்). சூரியபாதத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஏத்த
வாருங்கோள் இயாதியால்). (6)

ச. கூத்தவம்மான் - கூத்தையுடைய சுவாசியான, மனோஹரித்யவ்ஷிதங்
களாலே ழுகத்துக்கு சுவாசியான வென்றபடி. கொடியேனிடர் முற்
றவும் - கூரனாவென்னுடைய து:ஃங்களெல்லாவற்றையும், இடர் - து:ஃ,
காணவேணுமென்று மிகவும் நிவ்நித்து அகந்நன் பண்ணின கரோண
வென்னுடைய விரஹது:ஃங்களை யெல்லாமென்றபடி. மாய்த்தவம்மான்
- போக்கினவென் சுவாசியான, மதுதூதவம்மான் - மயுவென்கிற அசுரனை
நிரசித்தாப்போலே அபிரியருடைய ப்ரதிகூலங்களை நிரசிக்கும் சுவாவன
சர்வசுரன், உறை - உறைபா நிற்கிற, நியமாக வசியா நிற்கிற சயலமான
வென்றபடி, பூத்தபொழில் - பூஷிதோயானசாலியான, அவன் நியவாச
பண்ணுகையாலே நியவசந்தமான உயானங்கையுடைய வென்றபடி.
கடாசுரவ்ஷ மாறினாலிறே ! பூஷ் மாறலாவதென்று கருத்து. தண் - சிதஃ-
மான, சன்சாரசம்சுரமஹமான வென்றபடி. திருக்கடித்தானத்தை - ஸ்ரேமூ.

மு. கொண்மின், இடர்கெட, உள்ளத்துக் கோவிந்தன்
மண்விண் முழுதும் அளந்தஒண் தாமரை
மண்ணவர் தாம்தொழ வானவர் தாம்வந்து
நண்ணு திருக்கடித் தான நகரே. 7

ஆ. (கொண்மின்) गोविन्दனுடைய மண் விண் முழுதுமளந்தவொண் தாமரையை மண்ணவர் தாம் தொழுகிறபடியைக் காண்கைக்காக வானவர்தாம் வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரை நினைபுங்கோள் இடர் கெடுமென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. உள்ளத்துக் கொண்மினென்று அவ்யித்துத் तत्त्वம்ருளிச்செய்கிறார் (நினைபுங்கோளென்று). இத்தால் கீழ் பாட்டில் ஏத்துங்கோளென்றார், இப்பாட்டிலே நெஞ்சாலே நினைக்கவமையு மென்கிறு ரென்று संगति சூचितை. (7)

ச. ஏத்த - स्तोत्रं பண்ணினவளவிலே, இடர் - दुःखங்களானவை, நில்லா - நிற்கமாட்டாதுகள், அதை स्तोत्रं பண்ணவே दुःखங்களெல்லாம் நமக்கிது देशமன்றென்று சும்மெனாதே கை விட்டோடும் என்றபடி. குறிக் கொண்மின் - सत्यமாகக் கொள்ளுங்கோள், இது स्तुतिमात्रமென்றிராதே இதை நன்றாக रक्षियுங்கோளென்றபடி. ஆகையால் திருக்கடித்தானத்தை स्तोत्रं பண்ண வாருங்கோளென்று கருத்து. (6)

கோவிந்தன் - गोविन्दனுடைய, தியக்குக்களுக்குங்கூட सुलभனான வனுடைய வென்றபடி. இதுக்குத் தாமரையென்கிறத்தோடே अव्ययம். மண் விண் - भूमியையும் आकाशத்தையும், முழுதும் - அதில் ईषத்தை விடாதே कृत्स्नத்தையும், அளந்த - त्रिविधमदश्याிலே அளந்தவையான, ஒண் - ஒள்ளியவான, அதிரமணியங்களான வென்றபடி. தாமரை - तामर-सपुष्पங்களை, ஒரு தாமரைப்பூவைக் கொண்டாயிற்று भूम्यन्तरिक्षங்களை யளந்துகொண்டது, रूपातिशयोक्ति திருவடிகளை யென்றபடி. ஒண் தாமரை யென்கிறவிடத்தில் शकारात्परस्य तकारस्य टकारादेशः. மண்ணவர்-भूमियிலிருக்கிறவர்கள், இடக்கை வலக்கையறியாத सकलमनुष्यजातिक ளெல்லாமென்றபடி. தாம் தொழ - தாங்களே தொழாநிற்க, தங்களுக்கே असाधारणभोग्यமாக சேவியாநிற்க வென்றபடி. परमपदं नित्यர்க்கே யாயிருக்குமாப்போலே உகந்தருளின देशं प्राधान्येन संसारिकளுக்கேயாயி

மு. தான நகர்கள் தலைச்சிறந் தெங்கெங்கும்
வானிந் நிலம்கடல் முற்றும்எம் மாயற்கே
ஆன இடத்தும், என் நெஞ்சம் திருக்கடித்
தான நகரும் தனதாயப் பதியே.

8

ஆ. (தானநகர்கள்) இப்படித் திருக்கடித்தானத்தை அநுபவித்துப் பின்னையுந்தன்திறத்துச் செய்தருளின நன்மையைச் சொல்லுகிறார். உம்முடைய நெஞ்சம் திருக்கடித்தானமு மெம்பெருமானாக் கிருப்பிடமாகச் சொன்னீர், வானின்னிலங்கடல் முற்றுவனாக் கிருப்பிடமல்

எட்டாம் பாட்டு

இ. தாம் பெற்ற சமூகருக்கெல்லாம் நிதானம் திருக்கடித்தான மென்னும் பரிசியாலே அதைக் கொண்டாடா நின்றவிவர் அதோடொக்கத் தம்முடைய நெஞ்சையு மவனுக்கிருப்பிடமாகச் சொல்லுகை அசங்க மன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). பரிசியாக் பரிசியாய் பரிசியாய் பரிசியாய் ரென்றபடி. ஆனாலும் திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையும் என்கிற விரண்டாம் பாட்டிற் சொன்ன வய்த்தைச் சொல்லுகிறதாயாலே இப்பாட்டு பூநகரமன்றோவென்ன விதுக்குத் தாத்யஞ்சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (உம்முடைய இत्याடியால்). தனதாயப்பதியென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்

ச. ருக்குமென்று திருவுள்ளம். வானவர் தாம் வந்து - நியதூரிகள் தாங்களே வந்து சந்தரிசுருக்கருக்கு சேவையிருக்கிற சிசிலியுணத்தாலே அகூடராய்க் கொண்டு அவதாரய்த் தாங்களே வந்து என்றபடி. இங் குள்ளார் பரிசியத்துக்குப் போவது பரிசியத்தை அநுபவிக்கைக்காக, அங்குள்ளாரிங்கு வருவது சிசிலியுணானுமவ் பண்ணுகைக்காக என்று கருத்து. நண்ணு - கிட்டா நின்றன, திருக்கடித்தானநகர் - அந்த நகரத்தை, இடர் கெட - உங்களுடைய தூதர்கள் எல்லாம் கெடும்படியாக, உள்ளத்துக் கொண்மின் - தூதர்த்திலே கொள்ளுங்கோள், மனசாலே சமரியுங்கோளென்றபடி. கொண்மினென்கிற விடத்தில் னகாரஸ்ய மகாரே பரே ணகாராदेश: (7)

வான் - பரிசியம், இந்நிலம் - இந்த பூமி, கடல் - கிராஹி, எங் கெங்கும் முற்றும் - கண்ட கண்டவிடங்களெல்லாம், பரிசியம்பூகிராஹி வங்களாகிற வெல்லாவிடங்களு மென்றபடி. தலைச்சிறந்து - தலை யாகச் சிறந்து, தலையென்று தூதர், சிறக்கை - அநிசயிதமாகை, மிகவும்

மு. தாயப் பதிகள் தலைச்சிறந் தெங்கெங்கும்
மாயத்தி னுல்மன்னி, வீற்றிருந் தான்உறை
தேசத் தமரர் திருக்கடித் தானத்துள்
ஆயர்க் கதிபதி; அற்புதன் தானே.

9

ஆ. லவோ வென்னில்? அங்ஙனையாகிலு மென்னெஞ்சந் திருக்கடித்
தானமு மவனுக்குப் பிறந்துடைய திருநரரியாயிருக்குமென்கிறார். (8)

(தாயப்பதிகள்) எல்லாமவனுக்குத் தாயப்பதிகளன்றோவென்
னில்? அதப்படியேயாகிலும் திருக்கடித்தானமென்றாலவன் திருவுள்
ளம் விழுந்துகிடக்கும்படி ஈசன்மென்கிறார். (9)

இ. (பிறந்துடைய இயாதியால்). பிறந்துடையது - தாயபாப்தமானது,
திருக்கடித்தானமும் தம்முடைய நெஞ்சமும் மற்ற சயனங்களிற்காட்டில்
அவனுக்கு விசேஷாபிமானவிஷயமென்கையிலே இப்பாட்டுக்குத் தாயபா
கையால் பூநவியியில்லை யென்றதாயிற்று. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

திருக்கடித்தானத்திலே யவன் விசேஷாபிமானியாயிருக்கு மென்று
கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன அய்த்தை “திருக்கடித்தானத்துளாயர்க்
கதிபதி யற்புத” னென்றிப் பாட்டிலுஞ்சொல்லுகையாலே இது பூந-
வியியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (எல்லாம் இயாதியால்). பூநவியி
துக்குத் தாயபாமருளிச்செய்கிறார் (அதப்படியே யாகிலுமென்று). உத-
ராத்தித்துக்குத் தாயபாமருளிச்செய்கிறார் (திருக்கடித்தானம் இயாதியால்).
தம்மோடு ச்ரேஷ்த்தில் ஈசனியரலே திருக்கடித்தானத்திலே யவன்
விசேஷாபிமானியாயிருக்குமென்று கருத்து. (9)

ச. ஈசனங்களென்றபடி. எம்மாயற்கே - என் பக்கலிலே அபிநிவிஷ
ணான ஈசன்மூலனுக்கே, தானநகர்கள் - ஈவாசஸ்தானங்களான நகர்கள்;
ஆனவிடத்தும் - ஆனவிடத்திலேயும், அவர் வாசஸ்தானங்களாயிருந்தாலு
மென்றபடி. என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தான நகரும் - ஸ்பஷ்டம். தன
தாயப்பதி - தன்னுடைய தாயஸ்தானம், தனக்காசாபாரணமாய் தாயபாப்தமான
ஸ்தானமென்றபடி. இதையவன் தனக்கு தாயபாப்தஸ்தானமாக அபிமானித்திருக்கு
மென்கை. (8)

தாய - தாயமான, தனக்கு நிர்வாகிசுவம்மான வென்றபடி.
பதிகள் எங்கெங்கும் - ஸ்தானங்களெல்லாவற்றிலும், இதுக்கு வீற்றிருந்
தானென்கிறத்தோடே அந்வயம். தலைச்சிறந்து - தலையாயிருக்குமதொரு

மு. அற்புதன், நாராயணன், அரி, வாமனன்
நிற்பது மேவியிருப்பதென் நெஞ்சகம்
நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றதிர்
கற்பகச் சோலைத் திருக்கடித் தானமே.

10

ஆ. (அற்புதன்) இப்படித் திருநாடு திருப்பாற்கடல் துடக்கமாகவுள்ள
திருநகரிகளெல்லாவற்றிலும். अत्यन्तमभिमतமாயிருந்த திருக்கடித்தானத்
திலே நிற்பது மேவியிருப்பதென்னெஞ்சகமென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. திருக்கடித்தானத்தை யவன் விசேஷித்து விரும்பா நிற்குமென்று
கீழ்பாட்டிற் சொன்னவிடத்தில் அத்தனை விரும்புகைக்கு நிबन्धनம்
தம்மோடு ச்ரேஷ்த்தில் आसक्तியென்னுமிடம் कण्ठोक्तமன்றிக்கே अभिप्राय
गोचरमात्रமாயிருந்ததாகையாலே அதை வெளியிடுகிறதாகையாலிப்
பாட்டு கீழ்பாட்டுக்கு ஷேமென்று சங்கதி காட்டுகைக்காகக் கீழ்ப்பாட்டில்
अर्थத்தை अनुवदिக்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்). இப்பாட்டுக்குத் तात्पर्य-
மருளிச்செய்கிறார் (திருக்கடித்தானத்திலே இத்யாதியால்). (10)

ச. படி अतिशयितश्रुत्य, सर्वोत्कृष्टமாயிருக்குமதொருபடி अतिशयितश्रुत्य யென்ற
படி. भूयिष्टसौशील्यादिगुणशालியாயென்கை. மாயத்தினால் - आश्चर्यமான
अभिनिवेशத்தினாலே, अभिनिवेशरूपज्ञानத்தாலே என்னுதல். 'माया वयुनं ज्ञानं'
மென்கிறதிறே. மன்னி - स्थिरமாய், விடாமலென்றபடி. வீற்று -
வீறுமைபெற்று, வீறு - उत्कर्ष, परव्यूहादिकளைப் போலன்றிக்கே सौलभ्योत्कर्ष
த்தை யுடையவனாயென்றபடி. இருந்தான் - எழுந்தருளியிருந்தவனான
வென்றபடி. தேசத்தமரர் . भगवदनुभवத்தாலே तेजस्वிகளான नित्यसूरि
களுடைய, திருக்கடித்தானத்துள் அவர்களுக்கு प्राप्यமான திருக்கடித்
தானத்திலே, தானையிறை - தானே नित्यवासं பண்ணு நிற்கிற, தானே
என்ற अवधारणத்துக்கு "नाहं वसामि वंकुष्ठे न योगिहृदये रवौ । मत्भक्ता यत्र गायन्ति
सुत्र तिष्ठामि नारद" என்கிறபடியே மற்ற स्थलங்களிலே யெழுந்தருளியிரு
க்குமிருப்பு அவனுக்கிருப்பாய்த் தோன்றுகிறதில்லை, என்னோடு संश्लेषிக்
கைக்காக திருக்கடித்தானத்திலே வந்து யெழுந்தருளியிருக்குமதுவே
அவனுக்கிருப்பாகத் தோன்றுகிறதென்று கருத்து. ஆயர்க்கதிபதி -
गोपाधिपतियானவன், அற்புதன்-अद्भुतன், दिव्यस्थलங்களெல்லாம் தனக்குத்
தாயப்பதிகளாய் தானுமவற்றிலே வீறுபெற்றருளியிரா நிற்கச்செய்
தேயுமென்னோடு संश्लेषிக்கைக்கு உறுப்பான நிலமென்று திருக்கடித்
தானத்தை விசேஷித்து விரும்பாநிற்கிறவவன் आश्चर्यभूतனன்றோ வென்ற
படி. (9)

மூ. சோலைத் திருக்கடித் தானத் துறைதிரு
மலை மதிள்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
பாலோ டமுதன்ன ஆயிரத் திப்பத்தும்
மேலைவை குந்தத் திருத்தும்-வியந்தே.

11

ஆ. (சோலை) சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமால்கவிக்கு பரி-
பாஷன், மதிள்குருகூர்ச்சடகோபன் கவிபாடுகிறான், ஆனாலிவை
பெங்ஙனையிருக்கின்றன, இவைவல்லாரை எம்பெருமானோரு ஷன்
பிரியில் ஷரிக்கமாட்டானென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. பாலோடமுதன்ன வென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(ஆனால் இत्याடியால்). ஆனாலென்றது விஷயம் மதிசுந்தரமாய் வகாவும்
அத்யந்தரஸிகரான பின்பு என்றபடி. எங்ஙனையிருக்கிறனவென்றது
இதினுடைய சாஸ்த் அவாஹ்மனஸோவரமென்றபடி. வைகுந்தத்திருத்து
மென்கிற பதங்களுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமான் இत्या-
டியால்). (11)

ச. அற்புதன் - அஹுதனான், அப்யய்முனவேதங்களையுடையவனானவென்ற
படி. நாராயணன் - சுவகியரைக் கைவிடாதபடி வாஸஸ்யாதிமுனசாலியான,
ஹரி - ஹரியான, சுவாஸுவபரிவஸ்கஹரனான வென்றபடி. வாமனன் - தான்
அய்யாய்ப் பிறந்தாகிலும் அபிதருடைய சவபிஸிதங்களையும் நிவ்ஹி-
த்துக் கொடுக்குமவனான வெம்பெருமான், நிற்பது - வசிப்பது, இதுக்
குத்திருக்கடித்தானமென்கிறத்தோடே அவ்யய். நற்புகழ் - நல்ல புகழை
யுடையவர்களான, நல்புகழ் என்கிறவிடத்திலே லகாரஸ்ய பகாரே பரே ரேகாदेशः.
புகழ் - கீர்தி, அந்யபயோஜனர்களென்கிற கீர்தியையுடையவர்களானவென்ற
படி. வேதியர் - வீதிகர்களுடைய, நான்மறை - நாலு வேதங்கள், அவர்
களாலே சுவரிக்கப்படுகிற நாலு வேதங்களென்றபடி. நின்று - சியரமாக,
நிரந்தரமாகவென்றபடி. அதிர் - அதிராநிற்கிற, முழங்குகிற வென்ற
படி. கற்பகச்சோலை - கல்பகவநங்களையுடையத்தான, திருக்கடித்தானம் -
இது சப்தஸ்யய் ப்ரயமை. திருக்கடித்தானத்திலேயென்றபடி. மேவியிருப்பது
- அடர்த்திருப்பது, திருக்கடித்தானத்திலிருப்பதுக்குப் பஸமாக உத்தேசித்தி
ருப்பது என்றபடி. என்னெஞ்சகம் - என் மனஸ்ஸினுள், அகம் - உள்,
என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தருளுகக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே
அபிநிவிஸ்டனையிருக்கிறுனென்று கருத்து. (10)

ச. சோலைத்திருக்கடித்தானத்து - उद्यानवनங்களையுடைத்தான திருக் கடித்தானத்திலே, உறை - नित्यं वसியாநிற்கிற, திருமலை - श्रियःपतियை, மால் - स्वामी, उद्दिश्येति शेषः. மதின்குருகூர் - प्राकारங்களையுடைத் தான திரு நகரியிலே, संसारदुरितं புகவொண்ணாதபடி ரक्षையை யுடைத் தான திரு நகரியிலிருக்கிற வென்றபடி. சடகோபன் சொல் - ஆழ்வா ருடைய சூக்தியான "रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं" என்கிறபடியே श्रीपतिविषय மாய் ஆழ்வாஹருளிச்செய்ததாகையாலே निरतिशयकस्याण மானவென்று घट्टतात्पर्यम्. பாலோடமுது - क्षीरத்தோடே கூடின अमृतத்துக்கு, அன்ன- सदृशமான, இது பத்துக்கு विशेषणम्. பாலென்கிறது - திருக்கடித்தானத் துறைத் திருமாலாகிற वाच्यத்தை, அமுது என்கிறது - சடகோபன் சொல்லாகிற वाचकத்தை, ஆயிரத்து - सहस्रத்தில், இப்பத்தும் - இந்த பத்துப்பாட்டும், चकारத்தாலிவை अन्योन्यसमुचितमायக்கொண்டு कार्यकर- ங்களென்று தோற்றுகிறது. வியந்து - विस्मयப்பட்டு, संसारத்திலே நம்மை अस्यसिப்பாடுவருவனுண்டாவதே, என்று विस्मयப்பட்டென்ற படி. மேலை வைகுந்தத்து - उत्तुंगதேசமான श्रीवैकुण्ठத்திலே, இருத்தும் - प्रतिष्ठितராக்கும், पुनरावृत्तिरहितராக்குமென்றபடி. श्रीवैकुण्ठनाथனுக்கு क्षण- विश्लेषानर्हप्रियतमராக்குமென்கை. இத்திருவாய்மொழியில் संबन्धமுடையாரை इति शेषः.

(11)

ज्ञानबैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(எல்லியங்காலை)

भातत्वाच्छीतुलस्या श्रितहृदि शयनात् श्रीद्वक्षस्कभावा-
दाश्रयोपक्रियत्वात्सुरगणभजनाद्वैरिविध्वंसकत्वात् ।
गोविन्दत्वादशेषाभिमतविषयतोऽभीष्टसच्चित्तकत्वात्
सर्वाकाराद्भुतत्वात्स्वपदवितरणे सज्ज इत्याह कृष्णम् ॥

(भातत्वाच्छीतुलस्या) அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி - दर्शनीयमान
திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்குதனாயிருக்கையாலும், श्रितहृदि शयनात्
என்னுடைய சிந்தையுமொருக் கருத்துள்ளேயுறையும் பிரான் - आश्रित
ருடைய ஹ்ருத்திலே வியாசம் பண்ணுமவனாகையாலும், श्रीद्वक्षस्क-
भावात् திருவமர்மார்வன் - பெரிய பிராட்டியார் பொருந்தி வதிக்கிற
திருமார்வையுடையவனாகையாலும் (आश्रयोपक्रियत्वात्) மாயப்பிரானென-
आश्रयंமாக उपகரிக்குமவனாகையாலும், (सुरगणभजनात्) கோயில் கொள்-
தெய்வமெல்லாந்தொழ - नित्यसूरिकளாலே நிரந்தரம் செவிக்கப்படுகையாலும்
(वैरिविध्वंसकत्वात्) மதுததவம்மானுறை - विरोधिनिरसनस्वभावனாகையாலும்,
(गोविन्दत्वात्) உள்ளத்துக் கோவிந்தன் - सर्वसुलभனாகையாலும் (अशेषाभि-
मतविषयतोऽभीष्टसच्चित्तकत्वात्) வானின் னிலங்கடலிவாதி பரமயோச ஶிராண்-
வாதிகளைக்காட்டிலும் आश्रितருடைய मनस्ஸை अत्यन्ताभिमतस्यानமாக
வுடையவனாகையாலும், (सर्वाकाराद्भुतत्वात्) ஆபற்கதிபதியற்புதன்னுணே
சவ்ஶ்காரத்தாலும் आश्रयंभूतனாகையாலும், सर्वप्रकारத்தாலுமென்கிறவித்தை
विवरणं பண்ணுகிறது “அற்புதநாராயணனரிவாமனன்” என்று மேலிற்
பாட்டு, தன்னாலே சூட்சமான நரத்தைத்தான் வாஸ்யானமாகவுடையவனாக
विद्वङ்களான விரண்டு வடிவைக்கொண்டு विरोधियை நிரசிப்பது,
சிறுகாலைக்காட்டி பெரிய காலாலேயளப்பது, இப்படிக்களால் திருக்கடித்
தானத்தெம்பெருமானாசிரருக்கு स्वपदवितरणத்திலே சந்நிதாயிருக்கிற
என்று “எல்லியங்காலை” என்கிற டசுத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்
செய்தருளினரென்கிறார்.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்தில் ஆருந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஏழாந்திருவாய்மொழி

மு. இருத்தும், வியந்தென்னைத் தன்பொன் னடிக்கீழென்று
அருத்தித் தெனைத்தோர் பலநாள் அழைத்தேற்கு
பொருத்த முடைவா மனன்றான் புகுந்து என்றன்
கருத்தை யுறவீற் றிருந்தான் கண்டுகொண்டே.

(1)

ஆ. (இருத்தும் வியந்து) இப்படியென்னெஞ்சிலே புகுந்தருளுகிறான்,
நான் தன்னைப் பிரிந்து பட்டபாடெல்லாமொன் றன்றென்னும்படி.

ஏழாந்திருவாய்மொழி

இ. மாயக்கூத்தனில் தமக்கோடின விடாயெல்லாம் மாற்றுகைக்
காக எழுந்தருளின வெம்பெருமான் தம்பக்கல் செய்கிற அநுஹ்விசேஷ-
பர்பரகளை பரிசுதிசயத்தாலே அலாபித்துக்கொண்டு அநுபவிக்கத்துடங்
கின ஆழ்வார் அவற்றில் திருக்கடித்தானத்து நின்று செய்தருளின
சில அநுஹ்விசேஷங்களை கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே பேசி அநுபவித்து
ததனந்தரமவன் செய்தருளானின்றதாய் தமக்கு சாஷாதுதேசமான சர்லேஷ-
விசேஷபானுஹத்தை யித்திருவாய்மொழியிலே அநுபவிக்கிறாரென்று சங்கி-
தையென்று வ்யாசிப்பிக்கைக்காக வருளிச்செய்கிறார் (இப்படியென்று).
இப்படியென்றது கீழ்த்திருவாய்மொழியில் உத்தரீத்யா என்றபடி. அதாவது
தான் ஹாஸாக வெழுந்தருளினால் தரணசமுஜ்ஜிமதநிர்மயாதிதி வெள்ளம்
எனக்கு சாமியாதென்று பார்த்து சித்தியெழுந்தருளாதே திருக்கடித்
தானத்தில் நின்று தானெழுந்தருளின பரிதியை எனக்கு சாமித்தருளி
யென்றபடி. “என்னைத்தன் பொன்னடிக் கீழிருத்தும்” என்கிற
வித்தாலும், “கருத்தையுற வீற்றிருந்தா” னென்கிற வித்தாலும்
நான் வாய்ஸ்ரேஷத்தை அபேசித்தால் தானென் னசுசிலே புகுந்திரா நின்
ருனென்றிப் பாட்டுக்குப் பொருளாகக் தோற்றுகிற தாகையாலே
“அபிராஹ்மண: கிவிதாராநாசு” என்கிற உபாஸ்வாக்யம் போலே இப்பாட்டும்
உபாஸ்வாக்யமாய்த் தோற்றுகிறவிது “பொருத்தமுடைவாமன்” னென்று
அவனுக்குப் ப்ரணயிதவஞ் சொல்லுகிற வித்தோடு விருதமன்றோவென்ன?
“என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ்” இत्याதி வாக்யத்துக்குத் தமக்குள்ள
வாய்ஸ்ரேஷபைச் சொல்லுகையிலே தாத்யம்ன்றிக்கே கீழ் தாம் பட்ட
வ்யசனமாதத்தை உபாஸ்வாக்யமாக அநுவதித்தம் முடித்தாலே எனக்கவன்
பக்கலுள்ள அசுவியைக்காட்டிலு மவனுக்கென்பக்கல் அசுவிதசுஹ-
சுபநவிக்மாயிரா நின்ற தென்கையிலே தாத்யமாகையால் விருதமில்லை
யென்று காட்டுகிறார் (என்னெஞ்சிலே இत्याதி பட்டுன்னுமளவாலே).
இவ் அநுவாதத்திற்கு உபாஸ்வாக்யம் பாட்டின் சாஸ்யங்கயதத்திலே ஸ்ரீ
மாகிறது. புகுந்தருளுகிறானென்றது கிரியாபத் அன்று, புகுந்தருளு
கிறவனென்றபடி.

ஆ. தானென்னைப் பிரிந்து வ்யசனப்பட்டு ஒருவண்ணமென்னைக் கண்டு கொண்டு புகுந்து ஷரிபூர்னயிருந்தருளிணன். ஒருவனுடைய ஷ்ணயித்வ மிருக்கும்படியென் இவனையாகாதே நான் இதுவோ பொருத்தமென்று சொல்லிற்றென்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ. ஒன்றன்றென்னும்படி யென்றது - இதொரு வ்யசனமன்றென்று சொல்லலாம்படி யென்கை. சர்வ்ஷரன் ஆழ்வாரைப் பிரிகையாவது - தன்னையிவர் அநுபவியாத சமயத்தில் தனக்கிவரோடு சாமரஸ்யமன்றிக்கே யொழிகை, லோகத்திலும் கான்தனுக்கு விரஹாவது கான்தியினுடைய அபிமூல்யராஹ்யத்தால் பிறந்த சாமரஸ்ய ஹனியிறே ! வீற்றிருந்தா னென் கிறதற்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஷரிபூர்ன் இत्याடியால்). பொருத்த முடையென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒருவனுடைய இत्याடியால்). இவ்வாக்யத்யத்தாலே மாயக்கூத்தனில் தான் அபேஷித்த வாக்ய-சர்ஷலேமிப்போது லபிக்கவில்லையேயாகிலும் அநாடிசர்ஸாரியாப்ப் போந்த தம்முடைய அத்யந்தநிகர்ஷ்த்தையும் சர்வ்ஷரன் தன்னுடைய உக்ஷ்ணத்தையும் பாராதே தம்பக்கல் அபிநிவிஷ்டனயிருக்கும்படிகளைக் கண்டு தஷ்ஜனித-நிரவதிகஹ்ந்தாலே இம்மானசர்ஷலேமிமாத்திலுமவனையிப்படிக் கொண்டாடு கிறாரென்று கருத்து. இத்தால் "ஹ்ரி ரதத்வ" மென்கிற ஷ்ணவத்ஷுணமித் திருவாய்மொழிக்குப் ஷ்ரிபாஷ்யமென்றதாயிற்று. (1)

ச. என்னை - தன் விரஹத்தில் ஷ்ணாஹாரணமலஷமானான வென்னை, இதுக்கு இருத்துமென்கிறதோடே அவ்யம். வியந்து - விஸ்மயப்பட்டு, இந்த சர்ஸார்-மஷ்ஷலத்திலே நம்மை அபேஷிப்பானொருவனுண்டாவதே யென்று விஸ்மயப் பட்டு என்றபடி. தன் பொன்னடிக்கீழ்-தன்னுடைய ஷ்ஹுணியமான திரு வடிகளின் கீழே, இருத்தும் என்று - ஷ்ரிஷ்ணனாக்கி யருளுவனென்று அடியவசித்து, அருத்தித்து - அயித்து, இதுக்கு அழைத்தேற்கு என்கிற தோடே அவ்யம். எனைத்து - அநேகமாக, ஓர் - ஒருபடிப்பட்டவையான, ஷ்ஹுகாலமேகரூபங்களான வென்றபடி. ஷ்ஹுசர்வத்ஸர் த்வதிஷ்ஷலேமித்வம்யங்களான எண்ணை, பலநான் - அசர்ஷ்யாதிநங்கன் தோறும், மாயக்கூத்தனில் நாளும் நாளுமென்றதை அநுவதிக்கிறபடி. அழைத்தேற்கு - அக்ஷன் பண்ணின வனயிருக்கிற வெனக்காக ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக் காலென்கிறதை அநுவதிக்கிறபடி. இது ஷ்வோபாஸ்ஷ்ணம். நாமிவனுடைய ஷ்ணயித்வத்தையறி யாதே இவன் விஷ்ணித்தானாகவும் நாமபிநிவிஷ்டராகவும் நினைத்து அக்ஷன் பண்ணி என்ன கார்ய் செய்தோ மென்று ஷ்ணிதம். இப்படி அக்ஷன்

(2)

(2)

(2)

ச. பண்ணினவனாயிருக்கிற வென்றோடு ச்ஷ்லேஷிக்கைக்காக வென்றபடி. பொருத்தமுடை - ஸ்ரணியைத் தை யுடையவனான, வாமனன் - ஶ்ரீவாமன னானவன், தன்னுடைமையைப் பெறுகைக்குத்தான் அய்யாயிருக்கு மவனை நான்அயித்து என்செய்தேனானென்று கருத்து. தான்கண்டு கொண்டு - என்னைக் காணப்பெறுதே வ்யசனப்பட்டதான ஜன்மபிஷ்ணுவான வன் நிதியைக்கண்டாப்போலே யென்னைக் காணப்பெற்று, என்தன் கருத்தை - என்னுடைய அாசியத்தை, தன் ஶ்ஷ்லேஷ் ச்வாய்க்ம். என்னுடைய மனசையென்றபடி. புகுந்து - ப்ரவேசித்து, உற - உறுதியாக, சுஸ்யரமாக வென்றபடி. வீற்றிருந்தான் - வீறு பெற்றிருந்தான், வீறு - உத்க்ஷ், மத்ச்ஷ்லேஷ் மஹான்வலாபத்தாலே ப்ரபூண்யெழுந்தருளியிருந்தானென்றபடி. (1)

மு. அருள்தா னினியான் அறியேன்; அவனென்னுள்
 இருள்தான் அறவீற் றிருந்தான்; இதுவல்லால்
 பொருள்தா னெனில்மு வுலகும் பொருளல்ல
 மருள் தானீ தோ?மாய மயக்கு மயக்கே.

(3)

ஆ. (அருள்தான்) என்னுள்ளேயிருந்தருளின யிவ்வருளல்லது மற்
 றோருளை நானோருளாக மதியேன் அவனுமென்னுள்ளேயிருந்த
 ருளின விவ்விருப்பல்லது மற்று லிலோபகரணமான அஃங்கனையும் திரு
 நாட்டையு மொருபொருளாக மதியானென்று இப்படி எம்பெருமானாக்

மூன்றாம் பாட்டு

இ. நானிப்படி யவன்பக்கல் பண்ணுகிற ஞானசக்தியைக்காட்டில்
 வேறொரு சூழையை மதியேனென்று இருந்தாப் போலே அவனுமென்
 பக்கல் பண்ணுகிறாப் போலே மற்றொன்றிலும் ஞானசக்தி பண்ணுகிற
 னில்லை யென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காக “அருள்தானினியானறியே”
 னென்று கீழ்ச்சொன்னதை அநுவதிக்கிறாரென்று நினைத்ததுக்குத்
 தாத்மியமருளிச்செய்கிறார் (என்னுள்ளே இत्याடியால்). இதுவல்லான்
 இत्याதிக்குத் தாத்மியமருளிச்செய்கிறார் (அவனுமென்னுள்ளே இत्याடியால்).
 இப்படியவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தாலே சந்தோஷியா நிற்கிறவிவர் மருள்
 தான் இत्याடியாலே இதுபொய்யென்று சங்கித்தது அசங்கதமன்றோவென்ன?
 அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). அத்யந்தநிகூடான வென்பக்க

ச. எனது - மதியமான, ஏழை - சபலமான, கண்ட விஷயங்களெல்
 லாத்திலும் சபலமான வென்றபடி. நெஞ்சு - மனஸ்ஸை, ஆளும் - ஆளா
 நிற்குமவரான “விஷமசசிவீ ச்ஸ்வே ச்வே காயே விசுஹ் விசுஹ்யதே நரபதிரிவ் சூபி நானாவிஷ்-
 ரயமிந்ரீயை:” என்கிறபடியே ச்வசகாயங்களிலே பலாபாபியானிற்குமவரான
 வென்றபடி. திருந்தாத - பலத்திலே சிசிக்க சக்யமல்லாதவரான,
 எத்தனையேனும் பலவான்கள் நிரஹிக்கப்படுக்காலும் நிரஹிக்க சக்யமல்
 லாதவரான வென்றபடி. ஓர் - லோகவிலக்ஷணரான, பலத்திலே நிசுசமாய்விச
 ரானவென்றபடி. ஐவரை - பஞ்சேந்திரங்களாகிற மஹாத்மர்களை, ப்ரதமாய்
 திரிதா. இவை துஜ்யங்களாய்க்கொண்டு படுத்தின பாடுகளை நினைத்து
 இவற்றை சேதனசமாயியாலே ஐவரென்று நிர்வீசிக்கிறார். தேய்ந்து -
 ஶயித்து, அற - நசிக்கும்படி, ப்ராகுதகுணங்களில் ஞானசக்தி மாண்டு நிவ்யி
 பாரங்களடங்கும்படியென்கை. ஶ்ரவத்ப்ரணயித்வகுணாநுபவநிவ்ந்ததயா விஷயாந்ர-
 விதூஷங்களாகும்படி யென்று தாத்மியம். மன்னி - ச்விதரனாய், என்
 னெஞ்சிலே ப்ரதிஸ்திதனாய் யென்றபடி. கண்டு கொண்டு - பார்த்துக்

ஆ. குத்தம் பக்கலுள்ள அபிநிவేశத்தைப்பேசி தம்முடைய நிகழ்த்தை
 அநுசந்தித்து எவ்வித ஐவதபிநிவేశவிஷயத்வரூபஸ்பத்தானது எனக்கு சம்பவி
 யாது என்னுடைய ஐமமாதல் அவனென்னை ஐமிப்பித்தானாதல் அல்ல
 திது கூடாதென்கிறார். (3)

இ. லித்தனை அபிநிவేశ செய்தருளுகிறவிது என்ன ஐவ்யம்மென்று இப்படி
 சுவநிகழ் ப்ரஸக்தமாகையால் அநுசந்திக்கிறாரென்று கருத்து. துரியபாதத்தில்
 அர்ய்சித்யார்த்தை யருளிச்செய்கிறார் (எவ்வித்யாடியால்). மருள்தான்தோ
 வென்கிறதையுரைக்கிறார் (என்னுடைய இத்யாடியால்). மாயம் இத்யா-
 திக்குத் தாத்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அவனென்னை இத்யாடியால்). ராமகஷா-
 ரங்ஷஸூயமான அஷோகவநிக்யின் நடுவே ராமகீர்த்தனைப்பண்ணிக் கொண்டு
 வந்த திருவடியைக்கண்டருளி மிகவும் ஹ்ரீயான ஜனகராஜன் திரு
 மகள் ராமசம்பவிகளாயிருப் பாரிதேசத்தில் வரக்கூடாது, ஆனபின்பு
 “किन्तु स्याच्चित्तमोहोऽयं भवेदातृतिरित्वयम् । उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगवृष्णिका”
 என்று சித்தமோஹாதிசுளிலே யொன்றென்று அந்நரமே சுகீ பண்ணினுப்
 போலே யிவரும் அதிசுகீ பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. (3)

ச. கொண்டு, தரிதன் தனலாபமுண்டானால் அதைப்பார்த்துக் கொண்டே
 யிருக்குமாப்போலே “लोचनाभ्यां पिबन्निव” என்கிறபடியே என்னைப்பார்த்
 துக் கொண்டென்றபடி. இருந்தான் - ஸ்பஸ்டம். பெருந்தான் - பெருந்தா
 னையுடைத்தான், தான் - கால், உதுஜ்ஜமாஸலபாடியுத்தமான என்றபடி.
 தேஹஸூயமும் ஐஹ்யஸனஜனிடவேனை பொறுக்கமாட்டாமைக்கு ஹேதுவென்று
 கருத்து. களிற்றுக்கு - ரஜத்துக்கு, களிறு - ரஜ், ரஜேந்த்ராவானுக்கென்
 றபடி. அருள்செய்த - குபீ பண்ணினவனான, பெருமான் - சர்வீசரன்,
 தான் தருமென்று மாறி அஸ்வயிப்பது. தான் - சுவயமேவ, அந்யப்ரேணாதி
 களன்றிக்கே என்றபடி. தருமருள் - தான் தந்துருளின குபீயையும்,
 ஐரஜேந்த்ராவான் பக்கல் செய்தருளின குபீயையுமென்றபடி. ஐரஜேந்த்ர
 வானுக்கு குபீ கொடுத்ததும் தமக்குத்தந்ததாகத் தோற்றுகையாலே
 தருமருளென்கிறார். தருமருளென்றது - தந்தவருளென்றபடி. தரு
 மென்கிற வர்தமானிதேஷ ஐரஜேந்த்ராவான் பக்கல் உபகாந்தமான குபீக்கு
 யாவத்கால அநுவூதித்யோதனார்த்தம். அருள்தானென்கிற தான் ஶத் அப்யர்த்தம்.
 இந்த குபீ லோகத்திலே தான் பண்ணின குபீயெல்லாத்திலும் அதிகமாயி
 ருந்தாலுமென்றபடி. இனி - இந்நியபாரவச்யமுந் தீரும்படி என்பக்கல் குபீ
 பண்ணின பின்பு, யானறியேன் - நானொரு குபீயாக எண்ணுகிறிலே
 நென்றபடி. சில நாளொரு சரஸ்சிலே ஒரு முதலையாலே க்லேஷப்
 பட்ட ரஜேந்த்ராவான் பக்கல் அருளினது அநாதிகாலமபாரஸ்சாரசமுத்திலே
 ஐந்து முதலையாலே நலிவுண்ட வென்பக்கலருளினதோடொக்குமோ
 வென்று கருத்து. (2)

மூ. திகழுந்தன் திருவருள் செய்துல கத்தார்
புகழும் புகழ் தானதுகாட்டித் தந்து என்னுள்
திகழும் மணிக்குன்ற மொன்றே யொத்துநின்றான்
புகழும் புகழ்மற் றெனக்குமோர் பொருளே.

(5)

ஆ. (திகமும்) சைகமெல்லாமறியும்படி என்னுள்ளேயிருந்தருளினவத்த
ணையேயோ, இப்புகழையே சைகமெல்லாம் புகழும்படியாகவுமிருந்தருளி

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. திகழுந்தன் திருவருள் செய்தென்றது கீழ்பாட்டிற் சொன்ன
குணத்திற்காட்டில் அதிகமான குணஞ் சொல்லுகைக்காக வத்தை அநுவதி
த்தபடியென்று நினைத்ததுக்குத் தாத்ரய்மருளிச் செய்கிறார் (லாக் இத்யா-
தியால்). இதுவே இப்பாட்டுக்கு சங்கதியும். உலகத்தார் இத்யாதி தந்து
இத்யந்ததுக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (இப்புகழையே இத்யாதித்யால்).
பாட்டிலே நின்றான் இத்யந்த் மெகவாக்யமாயிருந்தாலும் சைகமெல்லாம்

ச. மாக நினைக்கிறானில்லையென்றபடி. ஈது - என்பக்கலித்தனை அபிநி-
விஷ்டனாக அவனை நான் அநுபவிக்கிற விது, இதுவென்கிறதற்கு ஈதன்று
திர்வாதித்யாகவும் தயோகமுண்டு. மருள்தானே - அமந்தானே, மாய - அசுசய்ங்
களான, மயக்கு - மோஹாபநங்களாலே, அகாரத்தை அநுபித்தது மயக்கோ
என்று அந்வயிப்பது. மோஹிப்பிக்கைக்காக அவன்தானேயோயென்றபடி.
அநவரதாவநாரூபதோஷத்தாலெனக்கிப்படித் தோற்றுகிறதோ அன்றிக்கே
மாயக்கூத்தனிலென்னுடைய அசுந்நத்தை நிறுத்துகைக்காக அவன்
தான் என்னை அமிப்பிக்கிறானே வென்றபடி.

(3)

அமராக்கு - நியசூரிகளுக்கு, அரியேறு - சிஹ்ஸனான, அரி - ஹரி,
சிஹ்மென்றபடி. ஏறு - வுஷம், ராஜாபிராஜனான வென்றபடி. ஆயன்-
இப்படி சர்வீசரனாயிருந்து வைத்து அறிவில்லாத விடையாக்கு சஜா-
தீயனாய் அபதரித்தவனான, எனதம்மான் - இத்யந்த்நிகுஷ்டனான வெனக்
கந்த சைசீல்யத்தை தாகாசிப்பித்தென்னை வசீகரித்தடிமைகொண்ட சுவாமி
யானவன், என்னை வஞ்சித்து - தன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தரனான
வென்னை வஞ்சித்து, மாயமயக்கு - அசுசய்ங்களான மோஹாபநங்களாலே,
மயக்கான் - அமிப்பியான், அவன் சைசீல்யநிதியாகையாலும் நான்
தன்னை நம்பினவனாகையாலேயு மென்னை வஞ்சித்து அமிப்பியானென்ற
படி. அசுதவிரோதிகளான துயோதனாதிசையிறே வஞ்சித்து அமிப்பிப்பது
என்று கருத்து. தேசந்திகமும் - தேசமெல்லாம் தாகாசிக்கும்படியான,
சர்வலாகதரிசுதமாம்படியான வென்றபடி. தம் திருவருள்செய்து - மற்றொரு

மூ. பொருள்மற் றெனக்குமோர் பொருள் தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல் பின்னையார்க்கவன் தன்னைக் கொடுக்கும்
கருமா ணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல்
திருமார்பு கால்கண்கை செவ்வாய் உந்தியானே.

(6)

ஆ. (பொருள்மற்றெனக்கும்) தானாகிற சம்பத்தையொழிய வேறே
சீரியதொரு சம்பத்தையெனக்குத் தந்தால் நிரவதிகசீவ்யசம்பத்தையுடைய
னான தன்னை வேறுகொள்வாரில்லையென்று இப்படித்தன்னை யெனக்கு
மாயமாகத் தந்தருளினால்லனிறே, என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசமிதே
யென்கிறார்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. மற்றென்கிறதற்குத் தாத்மயம் அருளிச்செய்கிறார் (தானாகிற இत्याதி
யால்). சீர்க்கவென்கிறதற்குத் தாத்மயம் அருளிச்செய்கிறார் (சீரியதென்று).
ஓர் பொருள் என்கிறதற்குத் தருமேலென்று அவ்யித்துத் தாத்மயம் அருளிச்
செய்கிறார் (ஒரு சம்பத்தை இत्याதியால்). उत्तरार्ஹத்துக்குத் தாத்மயம் அருளிச்
செய்கிறார் (நிரவதிகேத்யாதியால்). பின்னையார்க்கு இत्याதி வாக்யம் ஷேபரமென்று
நினைத்ததுக்குத் தாத்மயம் அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை இत्याதியால்). இவ்வாக்யம்
ஷேபரமன்றிக்கே யதாஹுதமாகிலிப்பாட்டி லெம்பெருமானுக்கொரு குண்
சொல்லிற்றுகாமையாலிது ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதொழியும். தம்மை
யொழிய - ப்ரகவத்ஸுபக்தாக்களில்லையென்று ப்ரவ்யசிக்கையாலே நியத்யூதி-
ப்ரதிபாடகப்ரமாணாந்தரவிரஹமென்று கருத்து. இத்தாலுமில்விடத்தில் ப்ரீதி
யாலே செய்தருளினானாகிலிறே நீரித்தனை கொண்டாடலாவது அபிசங்க-
ந்தரத்தாலே செய்தருளினாலேவென்ன? இதுக்குத்தரமருளிச் செய்கி
றாரென்று சங்கதியும் சூचितை.

(6)

ச. ருளின் இம்மஹாஸுமல்லது என்றபடி. எனக்குமென்கிற சகாரத்தை
உம்மைப் புகழும் புகழென்கிறதோடே அவ்யிப்பது. புகழும் புகழும் -
ஸ்துதிக்கப்படுகிற குணமும், லோகத்தாராலே ஸ்துதிக்கப்படுகிறவேறொரு குணமு
மென்றபடி. புகழ்மென்கிற விடத்தில் சகாரம் புகழுக்கு அதி ஷுத்ரவ்யோதநாஹம்.
எனக்கு - இக்ஸுபத்தையறிந்தவெனக்கு, ஓர் பொருளே - ஒரு பதாஹ்மோ.

பொருள் தன்னில் - பூஷாஹங்களுக்குள்ளே, பொருள் - பூஷாஹ், தன்
சவ் ஸ்வாஹம். மற்று - ஸ்வயதிரக்தமான, தானாகிற பூஷாஹ்த்திற்காட்டில்
வேருன வென்றபடி. ஓர் பொருள் - ஒரு பூஷாஹ்த்தை, ஸ்வயாதிகளிலே
யொரு பூஷாஹ்த்தை பென்றபடி. எனக்கும் - அந்யப்ரயோஜனான வெனக்
கும், இதற்குத்தரு மென்கிறதோடே அவ்யம். சீர்க்க - சீர்மையாக, பூக்ல-

மூ. செவ்வாய்உந்தி வெண்பல் சுடர்க்குழை தம்மோ
 டெவ்வாய்ச் சுடரும் தம்மில்முன் வளாய்க்கொள்ள
 செவ்வாய் முறுவலோ டெனதுள்ளத் திருந்த
 அவ்வாய் அன்றியான் அறியேன்மற் றருளே. (7)

ஆ. (செவ்வாயுந்தி) இன்னமுமில் அபிநிவేశத்தையே விஸ்தரிக்கிறது, என்னோடு கலந்தருளின கலவியாலுள்ள நிரவதிகபிரிதியாலே திருப்பவள

ஏழாம் பாட்டு

இ. மணிக்குன்றமொன்றே இत्याதியாலே ஐந்தாம்பாட்டில் உதராத்திரத்தாலே சொன்ன அய்த்தையே சொல்லுகிறதாய்கையாலே யிப்பாட்டு புனர்தியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (இன்னம் இत्याதியால்). விஸ்தரிக்க

ச. மாகவென்றபடி. தருமேல்-தந்து விட்டானாகில், பின்னை - லக்ஷபுரஸாய்-தயா நான் நிராக்ஷனான பின்பு, கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரை போல் - நிலமாணிக்யபவந்தத்தில் அரணதாமரசபூஷங்கள் போலே, திருமார்பு லக்ஷமிகுஸ்துபகாதிவ்யஜிதமான வக்ஷஸஸையும், கால் - அத்திருமார்பினழகை அநுபவித்து ப்ரேமபரவரானவர்கள் விழும் திருவடிகளையும், கண் - அவர்களை அநவதிகசீஹாநிராக்ஷமஸிமதபூஷமாகக் கடைசிக்கும் திருக்கண்களையும், கை - அவர்களை முதுகைத்தட்டி அநநிப்பிக்கும் திருக்கைகளையும், செவ்வாய் - அரணதரத்தையும், 'வாசா மஹரயா ராமஸ்சவ்' சம்மானயந் ஜனம்' என்கிறபடியே அவர்களை நோக்கி மஹரயா பண்ணும் திரு அரணத்தையுமென்றபடி. உந்தியான் - அவர்களுக்கநுபாயமாய் சதுர்முகஜனகபதால்கூதமான திருநாஸியையுமுடையவனான, உந்தி - நாஸி, திருமார்பு துடங்கி உந்தி இயந்த் ட்ரஸமாசஃ. உந்தியுடையவன் - உந்தியான் என்று அதின்மேல்மதுபய்யயம். நானநுபவியாவிட்டாலித்தனை விரூபனாயிருக்கிறவிவனை யினி யார் அநுபவிக்கக் கொள்ளுவரென்று ஹாஸ்யமாக ஶேபிக்க இவ்விஷயங்கள். இத்தனை சூந்ரனவிவனை யாசைப்படாதாருண்டோ வென்று அபிபிராயம். அவன் - மஹோதயஸ்வபாவனானவன், தன்னை - இப்படி நிரதிசய-புரஸாய்மூதனான தன்னை, யார்க்குக் கொடுக்கும் - எவர்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறான், இனியிவரை அநுபவிப்பாருண்டோ வென்றபடி. யார்க்குக் கொடுக்கு மென்கிறதினுடைய சுவரவிசேஷத்தாலே தன்னை அநுபவிப்பார் நியமுகதாடிகள் அசங்க்யாத ருண்டாயிருக்கச் செய்தே யென்பக்கல் அபிநி-வేశத்தாலே தன்னையெனக்குத் தந்தருளினானென்று வ்யஜிதமாகிறது.(6)

செவ்வாய் - சிவந்த திருப்பவளம், உந்தி - திரு நாஸி, வெண்பல் - வெளுத்த திருமுத்துக்கள், சுடர் குழை - சுடரையுடைத்தான குழை

ஆ. த்தினழகையும் மற்றுமுள்ள டிவ்யாவயவ டிவ்யபூஷணதமான நிரவதிகதேஜஸீ யுமெல்லாம் வளைந்து கொண்டுவைத்து என் முன்னே திருமுகத்தினொளி வெள்ளம் பெருகிப் புறப்படும்படியாகச் செவ்வாய் முறுவலோடென துள்ளத்திருந்த வவ்அபிநிவేశகுமல்லது மற்றொரு குணத்தை குணமாக மதி யேனென்கிருர்.

(7)

இ. கிறதென்றது - ப்ரகாராந்தரேண வ்ளிக்கிறதென்றபடி. கீழே தம்மை வசி- கரிக்ைகக்காக தன்னழகைக்காட்டி. யருளின படியை யருளிச்செய்கிருர். இங்கே தம்மோடு கலந்த ப்ரீத்யதிசயத்தாலே யவனுக்கதிகமாகவுண்டான ஔவ்யத்தை யனுசந்திக்கிறுரென்கை. பூர்வத்திக்குத் தாத்பயீ அருளிச் செய்கிருர் (என்னோடு இயாடியால் இப்படியாக வென்னுமளவாலே). அதில் செவ்வாயுந்தி வெண்பல்லென்று சமஸ்தபதமாக விருந்தாலும் செவ் வாய் முறுவலோடு இயாடியாலே இப்பாட்டு மந்தஹஸிதவிலஸிதவ்ளநபதான மாகையாலே உந்தி முதலான அவயவாந்தரங்களிற்காட்டில் திருப்பவளத் தில் ஶோபாதிசயம் விவசிதமென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காகச் செவ்வாயைத்தனி த்து நிர்ேசிக்கிருர் (திருப்பவளத்திலழகையு மென்று). உந்தி இயாடி சுடர் இயஸ்தத்திக்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிருர் (மற்றுமியாடியால்). சுடர் தம்மிலுமென்று அவ்யித்தித் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிருர் (எல்லாம் இயாடி யால்). முன்வளாய்க்கொள்ள வென்கிறதற்குத்தாத்பயீ அருளிச்செய்கிருர் (என்முன்னேயித்யாடியால்). திருமுகத்தினொளியென்று செவ்வாய் முறு வலோடென்கிறவிடத்தில் கஸ்தாரீகயநம். துரியபாதத்திக்குத்தாத்பயீ அருளிச் செய்கிருர் (அவ்அபிநிவేశேத்யாடியால்).

(7)

ச. கள், கான்திசாலிகளான சகரகுடலங்களென்றபடி. தன்னோடு-தன் என்று சுவார்த்ஶபயோகம், இவைகளோடென்றபடி. சுடருமென்கிறவிடத்தில் சகார த்தைத் தம்மிலென்கிறத்தோடே அவ்யிப்பது. எவ்வாய்ச் சுடர் தம்மி லும் - எவ்வெவ்விடத்திலுள்ள தேஜஸுக்களிற்காட்டிலும், வாய் இடம் - தம் என்று சுவார்த்ஶபயோகம். செவ்வாயுந்தி முதலான அவயவங்களோடே கூட மற்றுள்ள சர்வடிவாவயவங்களிற்காட்டிலுமென்று சத்யம். முன் - என்னுடைய முன்னே, வளாய்கொள்ள - வளைத்துக் கொள்ளும்படி, ஜஃபமான சர்வாவயவதேஜஸீக்காட்டிலும் அதிகமாக விஜ்ஶித்தென்முன்னே சர்வாவயவத்தையும் வ்யாபித்திக்கொண்டு மஹாபவாஹமாக முறுவல் கான்தி புறப் படும்படியென்று சத்யாத்பயீம். செவ்வாய் முறுவலோடு - என்னோடு சர்வலேபித்த நிரவதிகப்ரீதியாலுண்டான சிவந்த திருப்பவள மந்தஹஸிதத் தோடே, எனதுள்ளத் திருந்த - என்னெஞ்சிலே யெழுந்தருளியிருந்த,

மு. அறியேன் மற்றருள் என்னை யாளும் பிரானார்
 வெறிதே யருள்செய்வர் செய்வார்கட் குகந்து
 சிறியே னுடைச்சிந்தை யுள்மு வுலகும் தம்
 நெறியா வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந் தாரே. (8)

ஆ. (அறியேன் மற்றருள்) இப்படி அபினிவிஷ்ணுவைக்கொண்டு தன்னுடைய சர்வசுயத்துக்குங்கூட வென்னுள்ளே புகுந்திருந்தருளுகைக்கு हेतु வென்னென்றால் ஒரு हेதுவின்றியே வெறிதே செய்தருளினனென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு

இ. எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுள்ள அசக்யதிசயத்தைப்பேசி அநு-
 ஷவிக்கவந்தவிவர் இப்பாட்டிலே சிலருக்கு நிஹ்ருகமாகக் கூழ் செய்தருளுவ
 னென்றித்தைச் சொல்லுகை அஸங்கதமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
 (இப்படி இத்யாதியால்). அதில் அபினிவிஷ்ணுவைக் கொண்டென்கிறவித்தால்
 ப்ரதமபாடாய்மும் தன்னுடைய இத்யாதிவாக்யத்தாலே உதாராத்தினய்மும் சங்கீத
 மாகிறது. இப்பாட்டிற்கு ட்விதீயபாடாத்த்திலே தாத்யய்மாய் மற்றெல்லாம்
 பூர்வீக்தானுவாதமாத்ரமாயிருக்குமென்று காட்டுகைக்காக அவற்றை இச்சங்கா-
 வாக்யத்தாலே சங்கீதத்தது. ட்விதீயபாடத்துக்குத் தாத்யய் அருளிச்செய்கிறார்
 (ஒரு ஹேதிவ்யாதியால்). எனக்கென்று விசேஷித்துச் சொல்லாதே செய்வார்
 கட்கென்று சாமான்யென சொன்னது தம்மைப்போலே அத்யந்தபிரயதமரான சிலர்
 பக்கலவனுக்கு இது சுவாபவமாகையாலிது உபபந்நமென்று வ்யாஜிப்பிக்
 கைக்காக என்று கருத்து. இப்பூரூபாய்மீரவத்தைப் பார்த்தால் தம் பக்க
 லுள்ள ஹேது அதிலிஷ்டமாகையாலே இதொரு வ்யாஜமாத்ரமென்று கருத்தாலே
 ஒரு ஹேதுவமில்லை யென்கிறாரென்று திருவுள்ளம். (8)

ச. அவ்வாயன்றி - அவ்விடமொழிய, இப்படி என்னெஞ்சிலே எழுந்
 தருளியிருந்த அஃமொழியவென்றபடி. அவ்வபினிவெசமொழிய வென்கை.
 மற்றருள் - மற்றுள்ள கூழ்களை, யானறியேன் - நானொரு கூழ்யாக
 எண்ணென்றபடி. (7)

என்னை - அத்யந்தநிஹினனான வென்னை, ஆளும் பிரானார் - அடிமை
 கொண்டருளுகிற மஹோபகாரகர், சிறியேனுடை - அத்யஸ்தான வென்னு
 டைய, சிந்தையுள் - மனஸ்ஸிலே, இதுக்கு நின்றொழிந்தாரென்கிற
 தோடே அவ்யம். முவுலகும் - த்ரிவித பதாய்ங்களையும், த்ரிவித சித்சித்யஸ்துக்
 களையுமென்றபடி. நெறியா-முறையாக, ஷேஷேஷித்யமுறை தப்பாமலென்ற
 படி. நம்முடைமை யென்கிற அபிமானமுடையவராயென்கை. தம்

மூ. வயிற்றிற்கொண்டு நின்னொழிந் தாரும் எவரும்
வயிற்றிற்கொண்டு நின்னொரு மூவுல கும் தம்
வயிற்றிற்கொண்டு நின்றவண் ணம்நின்ற மாலை
வயிற்றிற்கொண்டு மன்னவைத் தேன்மதி யாலே.

(9)

ஆ. (வயிற்றிற் கொண்டு) அஃங்களையும் அஃதாந்தீகளான சதுர்முகர்களை

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. வயிற்றிற்கொண்டு நின்னொரு மூவுலகு மென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் அரு
ளிச்செய்கிறார் (அஃங்களையுமென்று). வயிற்றிற்கொண்டு நின்றென்று
மூவுலகுக்கு விசேஷம் சொன்னதால் ஈகித்த அஃத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(அஃதாந்தீகளானவென்று). இது சதுர்முகனுக்கும் ஐந்ருக்களுக்கும் சாதாரண-
விசேஷமாகையாலிதில் பஹுவனமூபபந். வயிற்றிற்கொண்டு நின்னொழிந்
தாரும்மென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் அருளிச்செய்கிறார் (சதுர்முகனையுமென்று).

ச. வயிற்றிற்கொண்டு என்று அவ்விப்பது, தம்முள்ளே வரித்துக்கொண்
டென்றபடி. அவற்றையும் கூடக்கொண்டென்கை. நின்னொழிந்தார் -
ஸ்திரமாக வெழுந்தருளியிருந்துவிட்டார். ஒழிந்தாரென்கிறதற்கு அந்ந-
நிஹிதானவென்பக்கல் அசம்பாவிதமான விதையும் செய்தருளிவிட்டா
ரென்று கருத்து. செய்வார்கட்கு - தாம் செய்யவேண்டினவர்களுக்கு,
தாம் கீழ் செய்தருள நினைத்த ஐந்ருக்களுக்கென்றபடி. வெறிதே - நிஹ்ருக்
மாகவே, அருள் செய்வர் - கீழ் செய்தருளுவர், ஆதலாலென் பக்கலு
மிப்படிச் செய்தருளினுனென்று கருத்து. மற்றருள் - எதஃதிரிசுமான
கீழ்யை, அறியேன் - ஒரு கீழ்யாக நினையேன். (8)

வயிற்றிற்கொண்டுநின்ற - குடிக்குள்ளே நிறப்பிக்கொண்டிருந்த,
நின்ற வென்கிற விடத்தில் அகார் சங்கியிலே ஸுதமாயிருக்கிறது.
ஒரு - வாசாமகோசங்களான, அதிவிசுரரணங்களான வென்றபடி. மூவு
லகும் - கருதக், அகருதக், கருதாருதக் என்று த்ரிவிதங்களான லோகங்களையும்,
சதுர்முகஸுவநாஸுங்களான அஃங்களையும் என்றபடி. வயிற்றிற்கொண்டு
நின்னொழிந்தாரும் - டேவமனுஷாஃரூபேண வ்யஸ்தியாகக்கடவ ஜிவஸமஸ்தியெல்லாம்
தங்கள் ஃரீரத்துக்குள்ளே நிறம்பியிருக்கும்படி நின்று அதனாலே
ஸஃவ்யஸ்தயா கருதகருதாயிருந்த சதுர்முகர்களையும் பஹாக்கள் நாஸிபபத்தி
ஜநிக்கும்போது வ்யஸ்திஜிவராகக்கடவ ஜிவபூஜபரிதவிபஹாயிதே ஜநிப்பது.
ஒழிந்தாரென்கிற பஃதத்தாலே கருதகருதத் தோற்றுகிறது. ப்ரத்யஃ சதுர்முக-
பஃதாது பஹுவனம். யவரும் - எல்லாரையும், டேவமனுஷாஃகளையு மென்றபடி.

மு. வைத்தேன் மதியால் எனதுள்ளத் தகத்தே

எய்த்தே யொழிவேனல் லேன்னென்றும் எப்போதும்

மொய்த்தேய் திரைமோது தண்பாற் கடலுளால்

பைத்தேய் சுடர்ப்பாம் பணைநம் பரணையே.

(10)

ஆ. யும் चतुर्मुखानवति களான देवादिस्थावरान्तமான सदसद्वஸ்துக்களையும் स्वसङ्क-
ल्पसहस्रैகदेशத்தினாலே नियமித்தருளுகிற வெம்பெருமான்படியை யறிந்து
கொண்டேனிறே யென்கிறார். (9)

(வைத்தேன் மதியால்) அவன்படி யெங்ஙனே யாகவறிந்ததென்றால்,

இ. பாட்டிலே बहुवचनமாயிருக்கையாலே चतुर्मुखனையு மென்கிற एकवचनं
जात्यभिप्रायम्. யதா, लेखकस्वल्पनकृतमாய் चतुर्मुखர்களையுமென்று பாठமாகவு
மாம். இவ்விடத்தில் வயிற்றிற்கொண்டு நின்றென்கிற வித்தால்
फलित्त அய்த்தை யருளிச்செய்கிறார் (चतुर्मुखाज्ञेत्यादियால்). யவருமென்கிற
தற்குத் तात्पर्यं அருளிச்செய்கிறார் (देवेत्यादियால்). तृतीयपादத்துக்குத் तात्पर्यं
அருளிச்செய்கிறார் (स्वसंकल्पेत्यादियால்). तुरीयपादத்துக்குத் तात्पर्यं அருளிச்
செய்கிறார் (அறிந்து கொண்டேனிறே யென்று). இத்தால் எட்டுப்
பாட்டாலும் प्रतिपादित्त அய்த்தை सामान्येनोपसंहरिक्किருரென்று संगति
சூचितை. (9)

பத்தாம் பாட்டு

வைத்தேன் மதியாலென்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன அய்த்தைச்
சொல்லுகிறதாகையாலே யிப்பாட்டு पुनरुक्तியன்றோ வென்னவிதுக்குத்
तात्पर्यं சொல்லுகைக்காக अवतरिப்பிக்கிறார் (அவன் ட்யாடியால்). கீழ்ப்பாட்
டில் जगन्नियन्तृत्वं அவன்படியாகத் தோற்றுகிறதே யாகிலும் ஆழ்வார்
தம்பக்கலவனுடைய अभिनिवेशातिशयத்தை अनुभविक्கிறவிப் ப்ரகரணத்திலே
जगन्नियन्तृत्वरूपपरत्वத்தை अनुसन्धिक्கை संगतமல்லாமையாலே அவன்படி
யெங்ஙனையாக வறிந்ததென்று संशयिक्கை उपपन्नமாகையால் அதை

ச. தம் வயிற்றிற்கொண்டு-தம்முள்ளேயடக்கிக் கொண்டு, தம்முடைய
सङ्कल्पसहस्रैकदेशத்திலே அடக்கிக் கொண்டென்றபடி. நின்றவண்ணம்
நின்ற - पूर्वந்தானிருந்த प्रकारமேயிருந்தவனான, இத்தால் ஒரு ஆயாச
முந்தோற்றமல் नित्योज्वलनாயிருந்தவனான வென்றபடி. மாலை -
सर्वेश्वरனை, மதியாலே - सम्यज्ञानத்தாலே, கொண்டு - ग्रहिத்து, வயிற்
றில் - என்னுடைய हृदयத்திலே, மன்ன - स्थिरनாயிருக்கும்படி, வைத்
தேன் - வைத்துக் கொண்டேன், दृढமாக அறிந்து கொண்டேனென்ற
படி. (9)

மு. சுடர்ப்பாம்பணைநம் பரணத் திருமாலே

அடிசேர் வகைவண் குருகூர்ச் சடகோபன்

முடிப்பான் சொன்ன ஆ யிரத்திப்பத் தும்சன்மம்

விட தேய்ந் தறநோக்கும் தன்கண்கள் சிவந்தே.

(11)

ஆ. ஆசிர்தர் பக்கல் அபினிவிஷ்ணுயிருக்கை யவன்படி யென்றறிந்து
கொண்டேன், இதவன்படியான பின்பு அவனை நானொருநாளும் விடு
வேனல்லேனென்கிறார்.

(10)

இ. வெளியிடுகிறதிப்பாட்டென்று கருத்து. அங்கு பரத்வஞ்சொன்னது
இப்படி பரத்வமிருக்கச்செய்தே ஆசிர்தர் பக்கல் அபினிவெச மவனுக்கு சுவா
மென்று கொண்டாடுகைக்காகவென்று திருவுள்ளம். திருவனந்தாழ்வா
னோடு சர்ஷெஞ்சொல்லுகிற உத்தரார்த்துக்குத் தாத்ஸ்ய அருளிச்செய்கிறார்.
(ஆசிரித்யாடியால்). தீதீயபாத்ததுக்குத் தாத்ஸ்ய அருளிச்செய்கிறார் (இத
வன்படி இத்யாடியால்).

(10)

ச. மொய்த்து - நிவிடமாய், ஏய் - அநுரூபங்களான, ஏ யென்று அநு-
ரூபவாகம். திருவனந்தாழ்வான் திருவுடம்புக்கு அநுரூபங்களான வென்ற
படி. திரை - தரங்கங்களானவை, மோது - மோதாநிற்கிற, அஸ்காலந்
பண்ணாநிற்கிற வென்றபடி. தண் - சித்தமான, பாறகடலுள் - ஶீர-
சமுத்தர்திலே, ஆலென்று வாக்யபூரணம். பைத்து - பசைத்து, பசை - ஶ்
விரிக்கை, நிலோத்பலயாமலஸிங்ஶமாஸலவிஶ்ஶ சஸ்பர்ஸசமுதமஶானஶவிகஸிதஶா-
சஶ்ஶனுவென்றபடி. ஏய்சுடர் - ஏற்ற சுடரையுடையவனான, ஶுத்-
ஶ்வீரவநஶந்ரிகாந்யாயேந பரபாபாவஶமாய்க் கொண்டு திவ்யமங்கலவிஶ்ஶகாந்ரிகு
உசிதமான காந்ரிகையுடையவனான வென்றபடி. பாம்பு - திருவனந்
தாழ்வானை, அணை - ஶயனமாக வுடையவனான, நம் பரணை - நம்மு
டைய உக்ருஷணை, எல்லாரும் காணத்திருப்பாற் கடலிலே வந்து
திருவனந்தாழ்வான் மேலே நியமமாகக் கண்வளருகையாலே நமக்கு
பகாஸிதமான ஆசிரிதஸர்ஷெபாபினிவெஸோக்ஷத்ததை யுடையவனை யென்றபடி.
எனது - மதீயமான, உள்ளத்து - மநஸிஸனுடைய, அகத்தே - உள்ளே,
மதியால் - சமீபினஜானத்தால், வைத்தேன் - நிபிபோலே நிபிபித்துக்
கொண்டேன், அறிந்து கொண்டேனென்றபடி. என்றும் - இனி
ஸர்வதினமும், எப்போதும் - ஶர்வஶணத்திலும், எய்த்தே ஒழிவேனல்லேன் -
விஸ்ஷெபித்து விடுவேனல்லேன், எய்த்து - விஸ்ஷெபித்து, ஏகார வாக்யா-
ஸஶ்காரம். ஒரு நாளும் - ஒரு ஶணமும் விடேனென்றபடி.

(10)

ஆ. (சுடர்ப்பாம்பணை) இத்திருவாய்மொழி ஐவதனுபவவிருவத்சாரதூட்டி-
விருவதென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

இ. சன்மம் விட இயாதிக்குத் தாத்ரய் அருளிச்செய்கிருர் (ஐவதத்யாடியால்).

ச. சுடர்ப்பாம்பணை - துஜிதனா திருவநந்தாழ்வாணை ஶயனமாகவுடையனா, நம்பரணை - நமக்கு ஶவாமியான, திருமாலை - ஶ்ரீய:பதியை, இதுக்குச் சொன்னவென்கிறதோடே அவ்யம். இத்திருவாய்மொழியிலே ஶ்ஸாரவந்நங்குலையுமவர்களுக்கு த்ராத்யன் அனந்தஶுரினி ஶ்ரீயா ஶஶாசினனென்று கருத்து. வண் - ஶஸ்பத்ஸுத்தமான, குருகூர் - திரு நகரியிலே, சடகோபன் - ஆழ்வாரானவர், அடிச்சேர்வகை - திருவடிகளிலே சேறும் படியை, முடிப்பான் - முடித்துக் கொள்ள இச்சுயுடையவராய், தமக்கு நிறைவேற்றிக்கொள்ள விச்சுயையுடையவராய்க் கொண்டென்றபடி. சொன்னவாயிரத்து - அருளிச் செய்த விச்சுஶ்ஶத்திலே, இப்பத்தும் - இந்தப் பத்துப் பாட்டும், பாட்டுகளுக்கு அவ்யுந்யஸுச்சுயாய் சுகாரம். இத் திருவாய்மொழியான தென்றபடி. இதற்கு நோக்கு மென்கிறத்தோடே அவ்யம். சன்மம் - ஜன்மமானது, ஶ்ஸாரமானதென்றபடி. அறத்தேய்ந்து - மிகவும் ஶயித்து, விட - விட்டுப் போம்படியாக, தன் கண்கள் சிவந்து நோக்கும் சூதத்தாலே தன் நேரங்கள் அருணங்களாய்ப் பார்க்கும், தன்னுடைய தூட்டிபாதமாஶத்தாலே நசிப்பிக்குமென்றபடி. இது ஶததி நிச்சுஷ- ஶ்ஸாரநிவர்தகமென்கை. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(இருத்தும்வியந்து)

भव्यत्वाद्रक्षकत्वात् त्रिजगदधिककारुण्यतो गोपभावात्
नीलाशमाद्रिप्रभत्वात्स्वजनकृतनिजात्मप्रधानप्रभुत्वात् ।
मन्दस्मित्या स्थितत्वात् हृदि सुकृतिषु चार्त्तिकितानुग्रहत्वात्
स्वानां चित्तानपायात् स्वजनहृदि रतो माधवश्चेत्यवोचत् ॥

(भव्यत्वात्) இருத்தும் வியந்தென்னையித்யாதி - ஆசிர்தர் அறித்தபடியே செய்யுமவனாகையாலும், (ரக்ஷகத்வாத்) பெருந்தாள்களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான் ஶ்ரீஜஜேந்த்ராவானுக்கு ரக்ஷகனாகையாலும், (त्रिजगदधिककारुण्यतः) அருள்தானினியானறியேன் இத்யாதி - ஆசிர்தர்க்கு த்ரீலோகயேஷ்வர்த்தைக்காட்டிலும் அதிகமாக கृபை பண்ணுமவனாகையாலும், அथவா, தான் ஆசிர்தஹ்ரதத்திலேயிருந்து க்ரபை பண்ணுமதுவே தனக்கு த்ரீலோகயேஷ்வர்திகமாகவெண்ணுமவனாகையாலும், (गोपभावात्) ஆயனமரர்க்கறியேரென தம்மான் - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியான தான் கோபாலனாய்க்கொண்டு கோபர்களோடே பொருந்திருக்கையாலும், (नीलाशमाद्रिप्रभत्वात्) திகழமணிக் குன்றமொன்றே யொத்துநின்றான் - நிரவதிகதேஜோயுக்தமான நீலரத்னபவந்த் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவனாகையாலும், (स्वजनकृतनिजात्म-प्रधानप्रभुत्वात्) பொருள்மற்றெனக்கு இத்யாதி சுவாசிர்தர்க்கு சுவாத்மதான பண்ணவல்லவனாகையாலும், (मन्दस्मित्या स्थितत्वाद् हृदि) செவ்வாய்முறுவலோடென துள்ளத்திருந்த - மந்தஸ்மிதத்தோடே ஆசிர்தஹ்ரதத்திலேயிருக்கையாலும், (सुकृतिषु चार्त्तिकितानुग्रहत्वात्) வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து - தனக்கு வரணியரம்படியான சுகூதிகளிடத்திலே அவிந்திதமாக வந்து க்ரபை பண்ணுமவனாகையாலும், (स्वानां चित्तानपायात्) மன்னவைத்தேன் மதியாலே வைத்தேன் மதியாலென துள்ளத்தகத்தே - ஆசிர்தருடைய அநு-மதிமாத்தாலே யவர்களுடைய ஹ்ரதத்தில் நின்றும் பேரமாட்டாமையாலும், எம்பெருமான் ஆசிர்தரோடே கலந்து அவர்கள் ஹ்ரதத்திலே தானே நிரதனாயிருக்கிறுனென்று, 'இருத்தும் வியந்து' என்கிற தக்ஷத்திலே யாழ்வாரருளிச் செய்தருளினு ரென்கிறார்.

(98)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று

எட்டாந்திருவாய்மொழி

மு. கண்கள் சிவந்து பெரியவாய், வாயும் சிவந்து கனிந்து உள்ளே
வெண்பல் இலகு சுடரிலகு விலகு மகர குண்டலத்தன்
கொண்டல் வண்ணன், சுடர்முடியன் நான்கு தோளன், குனிசார்ங்கன்
ஒன்சங்(கு) கதைவா னாழியான் ஒருவன் அடியேன் உள்ளானே. (1)

அ. (கண்கள் சிவந்து) என்னோடே ச்லேபித்த ச்லேபத்தினுடைய ச்ய்யாய்
மாகத்தன்னுடைய நிரவதிகமான வழகைக்காட்டி என்னை வசிகரித்துக்
கொண்டென்னுள்ளே யிருந்தருளினுனென்கிறார். (1)

எட்டாந்திருவாய்மொழி

இ. முதற்பாட்டுக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னோடே இत्यादि
யால்). அதில் நிரவதிகமான வழகையென்கிற வித்தாலே ஆழியா
னொருவன் இத்யந்த் சங்கீதமாயிற்று.

முதற்பாட்டு

என்னை வசிகரித்துக் கொண்டென்கிறவித்தாலே அடியேனென்
கிற ஈதத்துக்குத் தாத்யஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. கீழ்த்திருவாய்மொழியிற்
காட்டி வித்திருவாய்மொழிக்கு அய்மேதமும் சங்கதியும் இரண்டரைப்பாட்
டுக்கு மேல் வ்யாசனத்திலே கண்டுகொள்வது. (1)

ச. கண்கள் சிவந்து - மாயக்கூத்தனிலென்னோடு விசுலேபத்தாலே விவர
ங்களாயிருந்த திருக்கண்கள் இருத்தும் வியந்திலென்னோடு ச்லேபிக்கப்
பெற்ற ஸ்ரீத்யதிசயத்தாலே அரணராசிவங்கள் போலே அாதாங்களாய், பெரிய
வாய் - பெரிய துகளாய், என்னைக்கண்ட ஸ்ரீதிசயத்தாலே உத்கூலங்களா
யென்றபடி. வாயுஞ்சிவந்து - திருக்கண்கள் மாத்மன்றிக்கே ச்மிதவிக-
சிதமான திவ்யாஹமும் அதிகாரணமாய், கனிந்து - பழுத்து, அத்யுதல சிங்-
கோமத மாயென்றபடி. உள்ளே - இந்த திவ்யாஹத்துக்குள்ளே, அதிரமணிய-
திவ்யாஹ கான்திப்ரவாஹச் சுழியிலே யகப்பட்டுள்ளே புகமாட்டாதே வெளி
யிலே நின்று பின்னையும் திருமுகத்தினொளியை அநுமவிக்கையில்
சாபலத்தாலே கையை நீட்டிக்காட்டுகிறார் உள்ளேயென்று. வெண்
பல் - வெளுத்த தந்தங்களுடைய, அபினவவிதூமாரணமான திவ்யாஹத்துக்கு
பரபாசமாய்ப்படி. சுக்தாபலபூக்தி போலேயிருந்துள்ள திருமுத்துக்களுடைய
வென்றபடி. இலகு - விளங்கா நின்றுள்ள, சுடர் - கான்தியையும்,
இலகு - விளங்கா நின்றுள்ள, கபாலசோமீக்கு நிராஜனரன் திபங்கன் போலே

ச. விளங்கா நின்றுள்ள என்றபடி. விலகு - வலியா நின்றுள்ள, ஹ்ணரவஸ்ய ஸர்ஸுரீதவதனமண்டலதயா ஷ்ணரணங்கனாகா நின்றுள்ளவென்ற படி. மகரகுண்டலத்தன் - மகரகுண்டலங்களை யுடையவனான, குண்டலத்தை யுடையவன் குண்டலத்தன், இலகுசுடர் ஷட்துக்கும் இலகு விலகு மகர குண்டல ஷட்துக்கும் ஷ்டசமாசமாயதின் மேல் மதுவ்ய்ஸ்யய் பிறந்திருக்கிறது. வாயுஞ்சிவந்து கனிந்து - விலகு மகரகுண்டலத்தையுடையவனான வென்று சந்திக்கிறது. திருக்கண்கள் திரு வஹங்கன் திருமுத்துக்கள் திரு மகரகுண்டலங்களைநிறிப்படி சுற்றிலும் வ்ணிக்கிறவிப் பூர்வீத்துக்கு ஷ்ணுலதீவ்யகபுலங்களினுடைய கான்தியானது வ்ணிக்கைக்கு நிலமன்றென்று வ்ணிப்பிக்கையிலே தாத்ய் மென்று வாக்யர் அருளிச் செய்தருளுவர். “நாச்சிமார்களுக்கு லீலா-மணிதர்ணங்கன் பூலேயிருக்கிற தீவ்யகபுலங்களைப் பார்த்து வ்ணிக்கைக்கு நிலமன்றென்று கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் வாயுஞ்சிவந்து கனிந்துள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுண்டலத்த”எனன்று சுற்றடிக்கொள்வதென்று ஸரமபதஸுபானத்திலே அருளிச்செய்தருளினாரீறே. கொண்டல் வண்ணன் - மெவ்ணான, வ்ணுக்வலாஹ் பூலே திருமேனியுமிப்போது குனிந்து கொடுத்ததென்று கருத்து. சுடர்முடியன் - கான்திமத்தான கிரீடத்தையுடையவனான, அவனுக்கு வாகிராஜ்ய் ஸதிஸ்திமான தென்னோடு ச்ணலேஷித்த பின்பாகையாலே கிரீடமுமிப்போது ஸவ்லமாய்த்தென்று கருத்து. நான்கு தோளன் - வதுஸுஜனான, என்னை யனைத்த பின்பு திருத்தோள்கள் மாஸலஸவ்லமாய்த்தென்று கருத்து. குனிசார்ங்கன் - நஹ்மாயிருந்துள்ள ஷீஸாஹ்ணத்தையுடையவனான, வீரர்கள் கையில் வில்லு ஸ்யமல்லாத போதும் நஹ்மாயே யிருக்குமிறே. “தீவ்யாஸுரபுஸ்தவதுஸுஜ” மென்றபடியே மகரகுண்டல் பூலேயிவை சில வாகிராஜ்யங்களுக்குப்படி யென்று கருத்து. ஒண்சங்கு - ஒள்ளிய சங்கு, ஸவ்ணுலககனதலமான திருமேனிக்கு ஷாரத வ்ணுமண்டல் பூலே வல்காரமான ஷுபாங்கனயத்தையென்றபடி. சங்குகதையென்கிறவிடத்தில் சந்தியில் பூவ்ககாரோகாரங்கன் லுபுதங்களாய் சங்கதையென்று கிடக்கிறது. கதைய - கதைய, காமுதகி என்றபடி. வான் - ஷுபஹ்ணம், ஆழி - ஸுதர்ஸன், எதெவ் ஷ்டு, அதின்மேல் மதுவ்ய்ஸ்யயமாய் ஒண்சங்கதைய வானாழியானென்றிருக்கிறது, இவைகளை யுடையவனான வென்றபடி. ஒருவன் - வதீதீயன், இந்த லாவஸ்யத்தாலே “ஸாஶ்ணாஸ்ணயமஸ்ணய:” என்றபடி நிரஸமானவன், அடியேனுள்ளான் - இவ்வழகுக்குத்தோற்று ஸரவஸ்யம் “தாஸ்ய் லாஸ்யவதா-ஸுமத்ய மனஸா” என்கிறபடியே அடிமைப்பட்டவனான வென்னுடைய மனஸிலே யிராநின்றான். உள்ளம் - மனஸு, உள்ளேயிருக்குமவன் - உள்ளான்.

மு. அடியேனுள்ளான், உடலுள்ளான், அண்டத் தகத்தான், புறத்துள்ளான்
படியே யிதுவென் றுரைக்கலாம் படியன் அல்லன், பரம்பரன்
கடிசேர் நாற்றத் துள்ளாலை இன்பத் துன்பக் கழிநேர்மை
ஒடியா இன்பப் பெருமையோன் உணர்வில் உம்பர் ஒருவனே. (2)

ஆ. (அடியேனுள்ளான்) असंख्यमान अङ्गங்களுக்கெல்லாம் निर्वाहक
ரூய், निरस्तसमाख्यधिकரூய் अनाघ्रातदुःखगन्धनित्यसिद्ध निरवधिकानन्दத்தையுடை
யவரூய் सर्वज्ञரூய் निरपेक्षரூயிருந்து வைத்து என்னுடைய நிகர்த்தையும்
தன்னுடைய उत्कर्षத்தையும் अनुसन्धித்துத் தன்னோடு கலந்து பரிமாரு
கைக்கு நானிடல்லேனென்றகலுகிறே னென்றும் भयத்தாலே யென்னால்
தன்னைவிட முடியாததொருபடி தன்னழகைக் காட்டிக்கொண்டு என்
னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றியே என்னுடம்பினுள்ளேயும் புகுந்தருளி
னென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான் என்கிறதற்குத் தாத்மருளிச்
செய்கிறார் (असंख्येत्यடியால்). द्वितीयपादத்துக்குத் தாத்மருளிச் செய்கி
றார் (निरस्तेत्याடியால்). तृतीयपादத்துக்குத் தாத்மருளிச்செய்கிறார் (अना-
घ्रातेत्याடியால்). ஒடியாவிற்ப்பெருமையோன் என்கிறதற்குத் தாத்ம
ருளிச்செய்கிறார் (नित्येत्याடியால்). உணர்வில் இत्याதிக்குத் தாத்மருளி
ச்செய்கிறார் (सर्वज्ञரூயென்று). இவ்விசேபார்த்தங்களால் फलित्तவய்த்தை
யருளிச்செய்கிறார் (निरपेक्षनित्याடியால்). இருந்துவைத்தென்கிறதற்குப்
புகுந்தருளினென்கிறத்தோடே अन्वयம். இத்தனை सर्वज्ञतரூன அவன்
அடியேனுள்ளா னுடலுள்ளா னென்கிற வித்தனை संश्लेषிப்பது अत्यन्ता-
सक्तियुண்டானுல்லது கூடாமையாலே அடியேன் இत्याதி वाक्यத்தில்
अर्थात्सिद्धிக்கிற அய்த்தை யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இत्याதி ஒரு
படியென்னு மளவாலே). அடியேனுள்ளானென்று கீழ்ச்சொன்னதை
अनुबदிக்கிறதற்குத் தாத்மருளிச்செய்கிறார் (தன்னழகையித்யாடியன்
றியே யென்னுமளவாலே). இதுவே இப்பாட்டுக்கு संगतियுமாயிற்று. (2)

ச. அண்டத்தகத்தான் - अङ्गान्तर्गतரூன, அகம்-உள்ளு, அகத்திலிருக்கு
மவன் அகத்தான், अण्डान्तर्गतपदार्थங்களுக்கு अन्तरात्मாவான என்றபடி.
புறத்துள்ளான் - अण्डात्बहिःस्थितங்களுக்கும் अन्तरात्मாவென்றபடி. अव्यक्त-
महदहङ्कारादிகளுக்கும் आत्मாவான என்றபடி. இதுபடியேயென்று - இது
सदृशமென்று, ஏ என்றது वाक्यालङ्कारம். உரைக்கலாம்படியனல்லன் -
சொல்லலாம்படி யிருக்குமவனல்லாதவனான, सदृशरहितரூன வென்றபடி.

மு. உணர்வில் உம்பர் ஒருவனை அவன தருளாலுற்ற பொருட்டு என் உணர்வி னுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவும், அவன தின்னருளே உணர்வும், உயிரும், உடம்பும் மற்றுலப்பி னனவும் பழுதேயாம் உணர்வைப் பெறணர்ந் திறவேறி யானும் தானு யொழிந்தானே. (3)

ஆ. (உணர்வில்) இப்படியெம்பெருமான் செய்தருளுகைக்கு ஹே

மூன்றாம் பாட்டு

இ. என் மனஸ்சிலிருந்தருளிணுனென்று கீழ்ச்சொன்ன வந்தத்தையே சொல்லுகிறதாகையாலே யிப்போய் புனரக்தியன்றோவென்ன விதுக்குத் தாத்யய்ஞ்சொல்லுகைக்காக அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்). இருத்

ச. பரம்பரன் - பரமேஸ்வரமனான, ஆதிரஹிதமான வென்றபடி. கடிசேர் - புதுமையோடே கூடின, கடியென்று புதுமை, அபிநவமான வென்றபடி. நாற்றத்துள் - பரிமலத்திலே, ஆலை யென்று மது, சாஹ்யாந் புஷ்பபரிமலத்திலே யென்றபடி. ஆலை - மது, மதுவுக்கு ஆலையென்று பெயர், இன்ப-சுலத்தினுடைய, புஷ்பபரிமலத்திலும் மதுவிலுமுள்ள சுலத்தினுடைய வென்றபடி. மதுபரிமலயோருமவத்தால் வரும் சுலத்தினுடைய வென்கை. இதுக்கு நேர்மையென்கிறதோடே அவ்யம். துன்பக்கழி - து:ங் கழிந்த தான, துன்பம் - து:ங், அஸ்தவாஸ்திரவாசினிஷாஸரஹிதமான வென்றபடி. நேர்மை - சாரிங் போலிருக்கிற, அஸ்தவாஸ்திரவாசினிஷாஸரஹிதநிஷுஸ்துஷாங் போலிருக்கிற வென்றபடி. இது பெருமைக்கு விசேஷம். ஓடியா - ஓடியாததான, ங்மூரமல்லாததானவென்றபடி, நியமானவென்கை. இன்பப் பெருமையோன் - அநந்தோக்ரந்தையுடையவனான, பெருமையுடையவன் பெருமையோன், உணர்வில் - ழானத்தில், உம்பரொருவன் - அபரிஸ்திதர்களுள்ளே அஹிதியன், சவ்நவத்திலே நியமுகர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான சவ்நவனென்றபடி. இவனுடைய ழான் அநந்யாபிநமிதே. அடியேனுள்ளான் - என்னுள்ளிராநின்றான். இப்படி சவ்நகாரமஹோஸ்தானவன் திடர் என்பக்கல் அஸ்தியாலே என் மனஸ்ஸிலே வந்திருந்தருளிணுனென்று சவ்நதாத்யயம். உடலுள்ளான் - அவ்வளவன்றிக்கே என்னுடைய ழரீரத்திலுமிரானின்றானிதென்ன அஸ்தயம்மென்றபடி. உடல் - ழரீர், என்னுள்ளென்று சொல்லாதே அடியேனுள்ளானென்றருளிச்செய்கையால் ழத்ய-வ்நவானவாநந்தவாதி களிற்காட்டில் ழகவ்நவாநவத்வம்மாயிருக்கையே அஸ்தவஸ்துவுக்கு நியநிஷாபிகசாரதமநிரதிசயகல்யாணமான சவ்நபநிஷாபிகமகையாலிவ்நாஸ்தாவை யெப்போதும் அடியேனென்றே அநுஸந்திக்க வேணுமென்றதாயிற்று. (2)

ஆ. வென்னவெனில்? என் இச்சாமாந்மே காரணமாகச்செய்தருளிஞன், அது தானெல்லாலே வந்ததொன்றன்று. அதுவுமவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததென்றுகொண்டு இப்படி 'இருத்தும் வியந்திற்' சொன்ன பொருளை அநுபாபித்துப் பின்னையும் இவ்வளவோ அவனெனக்குச் செய்தருளிற்று, வுத்தஸ்ஸேபஸ்யேயிம்மாகத் தன்னுடைய சௌந்தரியிஃகாரத்தாலே யென்னை வசிகரித்து வைத்ததுவும் போருமே யென்றோடு பண்ணின ஸ்ரேஷ்த்துக்கு ஸ்ரீ வருகிறதென்னும் ஸ்ரீத்தாலே ஒன்றையெனக்குச் செய்ய வொண்ணாததொருபடி அஹம்யிவசிஷ்டனான தானே அஹ்ஸ்வாஃய னென்று தோற்றும்படி தன்னைக்குறித்திவ் அத்மாவுக்குண்டான நிர-வவிகபுரஸ்யிம்மாய் ஸாக்ஷாத்ஃகாரரூபமாயிருந்த ஸேஷதீகரஸத்வஜ்ஞானத்தையுந் தந்தருளி னானென்கிறார். (3)

இ. தினேன் இயந்தத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (என் இஃசீ இत्याதி யால்). அதுவும் இत्याதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அதுதான் இत्याதி யால்). இத்தால் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே வெறிதே யருள் செய்வ ரென்றதும் தம்முடைய இஃசாதிவ்யாபாரங்களும் தன் மூலமந்நங்களென்று கருத்தாலே யென்று சூசிதமாயிற்று. அவனுக்குத் தன் பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தை அநுபவிக்கிற ப்ரகரணத்திலே யானுந்தானாயென்று ஸ்வாத்ம-ஸ்வரூபஸ்ய திவ்யாத்மஸ்வரூபப்ரகாரத்வத்தை அநுஸந்திக்கை அஸங்ரதமன்றோவென்ன வவதர்ப்பிக்கிறார் (இப்படி யிருத்தும் வியந்து இत्याதி மஹாவாக்யத்தாலே). அநுபாபித்துப் பின்னையுமென்கிறதற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில் க்ரீயேயோடே அந்வயம். அய் ஸாவஃ, நிரவத்யநிரதிஸ்யகல்யாணதிவ்யரூப மூஷ்ணாயுஷ்ணாலியாய்க்கொண்டு ப்ரமபுரஸன் இருத்தும் வியந்திலே ஆழ்வாரோடே ஸ்ரேஷ்த்திக் ப்ரபெற்றுப் ப்ரபுரப் பேறு பெற்றானாகத்தான் அதிஃசுஷ்டாயிருக்கச் செய்தே 'சிறியே னுடைச்சிந்தையுள்' னென்று ஆழ்வார் தம்முடைய நிகர்த்தத்தை அநு-ஸந்தித்தவாரே சகிதனாய் வளைவே முலகிற்படியே யிவர் நம்மை ஸ்ரீராம ராயும் தம்மை நிக்ஷராயும் அநுஸந்தித்துத் தாம் யோக்யரன்றென்று நம்மோடு ஸ்ரேஷ்த்தத்தைத் தவிர நினைத்தாரா(ன)கிலென் செய்யக்கடவோ மென்று சிந்தித்தருளி, இவர் தம்மை யகல நினைப்பதும் அநாதியாக அவித்யாகம் ததுபயவாஸநாஃசிப்ரகூதிஸம்வந்நிவிதேஷ ராகமதமான விலோபமோஹாதி துஷ-ஸஹஸ்ரஃபிதமான அத்மவஸ்து நியதிநிரவத்யகல்யாணகுணரான நமக்கு யோக்யமன் றென்கிற விவருடைய வுத்தியாலே வருகிறதாகையாலிதை நிவர்த்திப் பிக்க வேணுமென்று பார்த்தருளி இவருடைய அத்மஸ்வரூபத்துக்குள்ள ன்ஸரிகமங்ரத்வத்தையும் நம்மோடொழிக்க வொழியாத அபூதவிஸ்த ஸம்வந்நத்

இ. தையுமிவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்கடிகதலநிஹிதநிவியைப்போலே ப்ரகாசிப் பித்தருள, அவற்றைக்கண்டு நிரதிசயபிரிதியுத்தராய் ரத்னகாஞ்ஞனயாத் தாலும் நிஸ்தரங்காமூதசா஗ரமப்ய நிபதிதமகரந்நிவ்நுநயாத் தாலும் ஸ்வாத்மபரமாத்மாக்க ளுடைய அநுபூயத்தை அநுபவிக்கைக்காக வவனுடைய சௌந்நயலாப்யங் களையும் நித்யநிஸ்சிமநிரவத்யமங்கமஹாந்நவீபவத்தையும் அபிதிஞ்ஞானுபு சஞ்ஞலேப- ஸ்வாபாப்யலக்ஷணசௌசீல்யபுணத்தையு மிரண்டரைப்பாட்டாலே அநுபாபித்துப் பின்பு தந்நுபமான ஸ்வாத்மஸ்வபாவவீபவத்தை அநேகம் பாட்டுக்களாலே அநுபவிப்பதாகவும் அம்முகத்தாலே யவனுடையவிந்த ப்ரத்யவஸ்துமாங்கல்ய- ப்ரகாசன மஹிதாய்த்தை வ்யஞ்ஞிப்பிப்பதாகவும் உபகமித்து ஸ்வாத்மாவுக்கு ஸாரதமகல்யாணமான ப்ர஗வதபூயவிக்ஸத்யத்தை முற்பட அநுபவித்து அவனு டைய ஓதாய்த்தைக் கொண்டாடுகிறுரென்று திருவுள்ளம். இத்தா லித்திருவாய் மொழிக்கு 'ஸ்வதாஸ்யப்ரகடகத்வ' என்கிற ப்ர஗வத்புண் ப்ரதிபாப மென்று சூசிதமாயிற்று. ப்ர஗த்தாலே என்கிறதற்கும் ஒண்ணுத தொருபடி என்கிறதற்கும் தந்தருளினுனென்கிறத்தோடே அந்வயம். தன்னை ஸேபமென்றறிந்தால் ஸேபிக்குத் தான் அயோய்நென்று நினைக்கை யும் ஸேபியை விட்டகல நினைக்கையும் ஸ்வீரஹித்யும் முதலானவை யொன்றுஞ் செய்யவோண்ணுதிதே. தன்னைக் குறித்தென்கிறதற்கு ஸேபதீகரஸ்தவமென்கிறத்தோடே அந்வயம். உண்டான வென்றது ஸ்வாபாபிக மான வென்றபடி. இவ் அபதாரிகாப்யத்திலே பாட்டினுத்தராத்ந்தின் அய்மும் சங்கூஹிதம். அஹ்மய்யாதியாலே யானுந்தானுயென்கிறதின் ப்ரஹிதாய் மும் நிரவதிகபூரூபாய்மாயென்கிற வித்தாலே த்விதீயபாதத்தில் ப்ரஹிதாய்மும் ஸாஹாதீத்யாதியாலே இறவேறியென்கிறதின் தாத்ரய்மும் ஸேபதீத்யாதியாலே யானுந்தானு யென்கிறதின் தாத்ரய்மும் சங்கூஹிதமாயிற்று. (3)

ச. உணர்வில் - ஶ்ஞானத்தில், உம்பர்-உபரி ஸ்யதர்களுக்கும் ஶ்ஞானவதாத் சர்வ- ஸ்கூடரான நித்யஸூரிகளுக்கு மென்றபடி. ஒருவனை - அஹிதீயனை, அவர் களுக்கு நிவ்நிஹிகதயா ப்ரஹானுனவனை யென்றபடி. இத்தால் ப்ரஹிதாஹர் ஸொன்னபடி. அடியார்கள் குமாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ வென்றிறேவிவர் ப்ரஹித்தது. அவனதருளால் - ததீயகூப்யாலே, ப்ரஹிகமு மவன் கூபீ யென்றபடி. உறல்பொருட்டு - கிட்டுகிறத்தின்பொருட்டு, உறல் - கிட்டுகை, சஞ்ஞலேபிக்கைக்காகவென்றபடி. என்னுணர்வினுள்ளே - என்னுடைய ஶ்ஞானத்துக்குள்ளே, ஸ்கூடரூபஶ்ஞானத்துக்குள்ளே யென்றபடி. இருத்தினேன் - ப்ரதிஸ்திராக்கிக்கொண்டேன், மிகவுமிஞ்ஞத்தேனென்ற படி. என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழிருத்துமென்ற ருத்தித்தென்று கீழ்த்தாம்அபித்தபடியை யிங்கே அநுவதிக்கிறதென்கை உசிதமாகையாலே

மு. யானும் தானு யொழிந்தானை யாதும் எவர்க்கும் முன்னேனை
தானும், சிவனும், பிரமனும் ஆகிப் பணைத்த தனிமுதலை
தேனும் பாலும், கன்னலும், அமுதும் ஆகித் தித்தித்து என்
ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றை யுணர்ந்தேனே. (4)

ஆ. (யானும்) நான் அந்நென்று கொண்டென்னுடைய இச்சானுபு-

நாலாம் பாட்டு

இ. யானுந்தானு யொழிந்தானை யென்கிற அநுவாதத்துக்கு பயோஜனம் காட்
டுகைக்காக அதை விவரிக்கிறார் (நானியாதி தந்தருளுகை யன்றியே
யென்னு மளவாலே). தந்தருளுகை மாத்மன்றி யென்றபடி. தாம்

ச. யென்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினே னென்கிறதற்கு இச்சித்தே
னென்று பொருளாகை உபபதம். அதுவும் - இந்த இச்சி தானும், அவ
னது - ததியமான, இன்னருளே - மோகமான கற்பியே, அயுர்வீ துதமென்னு
மாப்போலே காரணயோரமேதொபகார:, அவனுடைய கற்பியாலே வந்ததென்ற
படி. அவதாரத்தாலென்னாலே வந்ததென்றென்கை. உணர்வும் - ழான
மும், வேதிகஜானமுமென்றபடி. உயிரும் - பசுவூதிபாணனும், உடம்பும் -
பாகுதசரீரமும், மற்றுலப்பிலனவும் - மற்று முள்ள அனந்தபதார்த்தங்களும்,
உலப்பு - அந்த, உலப்பிலன் - அனந்தங்கள், மூதேந்திரமஹாத்மகாராடிகளும்,
பமுதேயாமுணர்வை - வ்யர்த்தங்களேயாயிருக்குமென்ற ழானத்தை, பூதார்த்தங்
களன்று என்கிற ழானத்தையென்றபடி. பெற- மச்சரீரகனான தானடை
யும்படி, சுவரீரமூதமதாரா தானடையும்கு யென்கை. ஊர்ந்து - நடந்து,
வ்யாபரித்தென்றபடி. இறவேறி - முடியப்போய், இறக்கை - முடிகை,
பகூதிபாகூதபதார்த்தங்கள் பூதார்த்தங்களல்லாமையை யறிவிப்பித்த மாத்மன்றி
க்கே மேலுமேறிப் போயென்றபடி. அதாவது - ழானந்தசுவரூபனான ஆத்ம-
வஸ்துவினுடைய சாழாத்காரபயந்தமாக வ்யாபரித்தென்றபடி. தாம் ஆத்மசாழா-
த்காரர் பெற்றபடியை யருளிச்செய்ய வந்தவர் சுவாத்மாவை பரமாத்மா பூதகசித-
விசேஷமாகத்தாம் காண்கையாலே அஹ் மனூரமவ் என்கிற கணக்கிலே
சுவாத்மநிதேசத்தை சுவிசேஷமூதபரமாத்மபயந்தமாக நிதேசிக்கிறாராகையாலே இவ்
வாக்யத்துக்கு சுவச்ய சுவாத்மசாழாத்காரலாபம் தீன சம்பாதித மென்கையிலே தாத்பயம்.
கீழேபெற ஊர்ந்தென்றதற்கு மிப்படி தத்பயங்கண்டுக்கொள்வது. யானும்
-அஹ் சந்தவாக்யனும், தானுயொழிந்தான் - தானுய்விட்டான், நான் தனக்கு
அபூதகசிதவிசேஷனாகையாலே மதாசகசதவ் சுவபயந்தமாகையால் அஹ் சந்தவாக்ய
னும் தானேயாய்விட்டானென்றபடி. (3)

ஆ. மாகத்தன்னை யெனக்ககல வொண்ணுதபடி தன்னைக்குறித்திவ்
 ஆத்மா ஷேதீகஸ்வभावனென்னுமிடத்தைக் காட்டித் தந்தருளுகை யன்றியே
 தன் திருவடிகளை நானே யகல்வேனல்லே னென்றிருக்கும்படியாக
 ஸ்வஸேதீகர்சமானவிய் ஆத்மா நூராதிதிவ்யபூஷண் போலே யிருக்குமென்னு மிடத்
 தையுங்காட்டித்தந்தருளினுனென்கிறார்.

இ. அந்ஹ்ரென்றகலர்மைக்கு ஷேதவத்திற்காட்டில் அங்கிபயோகி இவ் ஆத்மாவி
 லுடைய ஹ்ருதஸ்வமென்று வ்யஜிப்பிக்கை இவ் அநுவாதத்துக்குப் பயோன
 மென்றதாயிற்று. இதுவே யிப்பாட்டுக்கு ஸ்ரீத்யுமாயிற்று. உதாரத்
 துக்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தன்திருவடிகளை இत्याதி மஹாவாக்யஸே-
 த்தாலே). அதில் ஸ்வஸேதீகர்சமென்றது - நின்ற வொன்றை யென்கிற
 ஜிவவிஷயபதத்துக்குத் தனிமுதலையென்கிறதோடு சாமாநாங்கரணத்தாலே
 யிவனுக்கு லபித்த அகாரத்தைச் சொன்னபடி. தேனும் பாலும் இत्याதி
 யாலே ஹ்ருதஸ்வமருளிச்செய்கிறவிடத்தில் இன்னார்க்கென்று விசேஷயாமை
 யாலே இஷ்ரனுக்குக்கூட ஹ்ருதஸ்வம் விவசிதமென்று நினைத்தருளிச்செய்
 கிறார் (நூரேத்யாடியால்). காட்டித்தந்தருளினுனென்றது - உணர்ந்தே

ச. யானுந்தானு யொழிந்தானை - மத்யகரகதயா அஹ்ஸவ்வாக்யன் தானே
 யாய் விட்டவனான, யாதும் - சர்வசிதனங்களுக்கும், யவர்க்கும் - சர்வசிதன
 ருக்கும், முன்னோனை - பூர்வத்யான, மஹேத்யவஸ்ய சர்வசிதனாசிதன காரணமூதனான
 வென்றபடி. தானும் சிவனும் பிரமனுமாகி - விஷ்வதாரரூபனான தானும்
 சிவனும் ஹ்ருதஸ்வமாய், பணைத்த - களைத்தவனான, ஹ்ருதஸ்வனான வென்ற
 படி. காரணதீயில் நாமரூபவிபாகஸ்வயதயா ஈகரூபனான தான் சூட்சுமக் கந்த
 வாதே விஷ்வாக்யதிவ்யமங்கலவிஹ்யுத்தனாயும் சதுர்முகபஸுபதிசரிசகனாயும்
 விஸ்திர்ணனான வென்கை. தனி முதலை - அத்திதயகாரணமூதனான, வ்யதிசூட்சு-
 மாலனஸஹ்ரஹ்ருதமூதனான வென்றபடி. இங்கு சூட்சுமதிஹ்ருதத்தைச் சொன்
 னது; சர்வசிதனர்களுக்கும் விசேஷித்து அவர்களில் ப்ரஹ்மரான ஹ்ருதர்
 களுக்கும் அவர்களுடைய இஷ்ரனுமாய் ப்ரஹ்மமான ஈஸ்வரதாரதமயத்தைக்
 கொடுத்து நடத்துகிறவன், அங்ஙனன்றிக்கே, என்னை யொருவ
 னையும் விசேஷண கதாசித்து நான் தன்னோடு அப்யகிஸ்தனென்கிற மஹாவிஹ்ரு-
 தையும் தனக்குங்கூட நிரதிசயஹ்ருதனென்கிற கல்யாணகுணத்தையு மெனக்
 குக்காட்டித் தந்தருளினுனென்கைக்காக. தேனும் பாலும் - மதுவும்
 கீரமும், கன்னலும் - இஷுவிகாரமும், குடமுமென்றபடி. அமுதுமாகி-
 அமூதமுமாய், தித்தித்து - ரசித்து, அத்யந்தஹ்ருதமாயென்று வ்ருதாத்யம்.
 இன்னார்க்கென்று விசேஷயாமையாலே இஷ்ரனுக்கும்கூட ஹ்ருதனென்ற

ஆ. ‘உணர்வுமுயிருமுடம்பும்’ என்று துடங்கி நாலாம்பாட்டகப்பட
 ஆத்மநி தாத்யம்மாய் நிர்देशத்தை பகவத்யந்தமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போந்
 தது, இனி யிதன் நிர்देशமும் ஆத்மத்யந்தமேயாகிறது. (4)

இ. னென்கிறதற்குத் தாத்யம் சொன்னபடி. நின்ற வொன்றையென்கிறது
 ஜிவபரமன்றிக்கே திவ்யாத்மஸ்வரூபரமானாலோ வென்னில்? தானுயொழிந்
 தானை யவர்க்கும் - முன்னோனை யென்று ஁பகமத்திலே புலிபயோபத்த
 துக்கநுபுணமாக நின்றவொருவனை யென்று பயோபிக்க லாயிருக்க
 அது செய்யாதே நின்ற வொன்றை யென்று நபுஸகமாகப் பயோபிக்கை
 யாலே இச்சதத் தத்யதிரிதவஸுபரமாக வேண்டுகையால் யானுந்தானு
 யென்று பஸுதமான பத்யவஸுவினுடைய துதஸ்வரூபரமாய் பரமாத்ம-
 விபயததங்கனோடு சாமானாபிகரணத்தாலே தத்பகாரகபரமாத்மபர மென்று
 கருத்து. இங்ஙனன்றிக்கே இது கேவலதிவ்யாத்மஸ்வரூபரமாகில் மனனக
 மலமற பாட்டிற்போலே யிங்கேயும் புலிபமாக நிர்देशிக்கலாமிதே.
 ஆனாலும் உணர்வினில் நின்ற வென்கிற வளவும் திவ்யாத்மஸ்வரூபரமாய்
 ஒன்றை யென்கிற மேல் பதமொன்று மாத்திரம் ஜிவதரீரகபரமாத்மபரமாக
 லாமே யென்னில்? அப்போது “யானுந்தானுயொழிந்தானை” யென்
 கிறதைக்கொண்டு புநரக்தியாம். தேனும் பாலும் இத்யாதிகளான கீழ் பத
 ங்கனோடேகூட விப்பதமும் ஜிவதரீரகபரமாத்மபரமென்னும் பதத்திலும்
 இப்புநரக்தி துல்யமன்றோ வென்னில்? பரமாத்மபகாரபூதத்வாத்மாவினுடைய
 நிரதிதயபொப்யதத்திலே தாக்யத்துக்குத் தாத்யம்மாகையால் புநரக்தியில்லை
 யென்று திருவுள்ளம். (4)

ச. படி. இவ்வாக்யம் “அஹமந் தஹமந்” மென்கிற துத்தனுடைய அநநதபரிவாஹ-
 வாக்யத்துக்கு விவரணமாயிருக்கிறது. இதற்கு நின்ற வென்கிறதோடே
 அந்வயம். என்னுனில் - என்னுடைய தரீரத்திலே, ஊன் - மாஸ்த்,
 இங்கே தரீரபரம். உயிரில் - பரணுக்குள்ளே, உணர்வினில் - துதி
 யிலே, தம்மபூததானத்திலே யென்றபடி. நின்ற - சந்தித்திருக்குமதான,
 இங்கு ஊனில், உயிரிலென்று அநமயபரணமயங்களைச் சொல்லுகையாலும்
 மேல் நின்றவொன்றையென்று விதானமயனைச்சொல்லுகையாலும் நடுவே
 உணர்விலென்று தானசாதனமான மனமயனைச் சொல்லுகிறதென்றால்
 ஁பிதமாயிருக்கும். இது மேல்பாட்டில் அநமயபரணமய மனமயங்களுக்கும்
 அதிரிதனென்று அகாய்ர்களருளிச்செய்ததற்கும் சேரும். ஒன்றை - ஒரு
 விததணவஸுவை, பத்யாத்மஸ்வரூபத்தை யென்றபடி, தத்பகாரகபரமபுரூபனை யென்
 கை. உணர்ந்தேனே - அவனுடைய பசாதத்தாலே கண்டுகொண்
 டேனே. (4)

மு. நின்ற ஒன்றை யுணர்ந்தேனுக் கதனுள் நேர்மை அதுவிதுவென்று
ஒன்றும் ஒருவர்க் குணரலாகாது; உணர்ந்து மேலும் காண்பரிது
சென்று சென்று பரம்பரமாய் யாது மின்றித் தேய்ந்தற்று
நன்று தீதென் றறிவரிதாய், நன்றும் ஞானம் கடந்ததே.

(5)

ஆ. (நின்றவொன்றை) இப்படி யெம்பெருமானுடைய காரணத்தாலே

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. மேற்பாட்டுக்களில் நிர்देशங்களில் புலிமன்றிக்கே கெவலநபுசகங்க
ளாயே யிருக்கையாலே கீழ்பாட்டிற்சொன்ன ந்யாய் ஏத்யாமையாலிவை
பகவத்யந்தங்களுக்ககூடாதே ஜிவாத்மஸ்வரூபமாபர ங்களென்னில் ஜிவசரீரக-
பரமாத்மானுபவபுரணத்துக்கு இப்பாட்டுக்கள் சேராதொழியுமே என்ன ?
வருளிச்செய்கிறார் (உணர்வுமித்யாதி). கீழ்பாட்டுகளிலும் நிர்देश பகவத்யந்த
மானாலும் தாத்ய பகவத்யந்தமின்றிக்கே ஆத்மமாபத்திலேயாகையால் புரணத்
துக்கு இவை சேராமையிலை யென்றதாயிற்று. கீழ்ப்பாட்டில் நிர்देशித்
தது சுவாத்மசேபதீகரஸ்தவானுஸந்தானாய்மாகையாலே மேல் அசிவ்வலக்ஷ்யாகாரங்களை
அனுஸந்திக்குமிடத்தில் அப்படி நிர்देशித்ததும் அநபேகிதமென்று கருத்து.
படாதிவிபயத்தில் சுகலநிலாதிசதங்கள் போலே பரமாத்மவிபயத்தில் சேதநாசேதந-
வாசிசதங்களுல்லாம் வைவிக்ஷிக்ஷிபுங்களாகையாலே யதாவிவக்ஷ் நிர்देशிக்கக்
குறையிலை. தமக்கும் அலக்ஷ்யமாகமென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காக புஸ்துதமான
ஆத்மசாசுத்காரத்தினுடைய தீர்வ்யத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று சங்கதி
காட்டுகைக்காக (இப்படியென்கிற சதம்). உணர்ந்தேனுக்கென்கிறதற்கு
ததாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானுடைய இத்யாதிதால்). சென்று

ச. நின்ற - சிவரமான, தேஹேந்திரிய மன: புரணங்களழியும்போது மழியாதே
சிவரமாயிவற்றுக்கு நியந்தாவாய் நின்ற வென்றபடி. ஒன்றை - ஒரு
விவக்ஷணவஸ்துவை, பரிசுதாத்மஸ்வரூபத்தை யென்றபடி. உணர்ந்தேனுக்கு -
பகவத்காரணத்தாலே யறிந்தவெனக்கு, இதுக்கொருவர்க்கு முணரலாகா
வென்கிதோடு அந்வயம். என் வுதிக்கிதொருவர்க்கு மறியப்போகாதென்றே
தோற்றுகிறதென்று தாத்யம். அதின் - அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய,
நுண் - அதிசூக்ஷ்மமான, துரவகாஹமான வென்றபடி. நேர்மை - வைவக்ஷ்ய
மானது, ஒன்றும்-இதத்தும், ஒருவர்க்கும் - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜான-
ராயிருப்பார்க்கும், அது இதுவென்று - மூத் வர்தமான என்று, அதிவஸ்துசஜா-
தீய மென்றதல் வர்தமானவஸ்துசஜாதீயமென்றதல் என்றபடி. உணரலாகாது
- ஜாத் சக்யமன்று, அவணமனங்களாலறியப்போகாதென்றபடி. உணர்ந்து

மு. நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய், நல்லீந் திரிய மெல்லாமீர்த்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றங் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்
அன்றே யப்போ தேவீடு; அதுவே வீடு வீடாமே-

(6)

ஆ. என்னால் சாக்ஷாத்மாய் ப்ரக்திமஹதஹ் காரீகாடசெந்ரீய பூத்யாதிபூதசஷ்டாதிவிஷய-
ரூபசதுவிங்ஸித் தத்வவிலக்ஷணமாய் தத்ஸ்வभावगंधरहितमायிருந்த வில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை
யொருவர்க்கறிகையுமரிது, யோகத்தினாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கையுமரிதென்கிறார். 5

இ. சென்று பரம்பரமாயென்கிறதற்குத் தாத்ப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்தி-
த்யாடியால்). இவ்வாக்யத்தில் அந்நமயப்ராணமய மனோமயங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணம்
சொல்லுகிறதேயாகிலு மவற்றில் சதுவிங்ஸித்தத்வமும் அந்ந்மாதமாயாகையால்
தத்விலக்ஷணமும் ஫லிதமென்று கருத்து. யாதாமின்னி இत्याதிக்குத் தாத்ப்யம்
அருளிச்செய்கிறார் (தத்ஸ்வभावेत்யாடியால்). ஒன்று மொருவர்க்குணரலாகா
வென்கிறதற்குத் தாத்ப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவர்க்கு இत्याதி யால்).
காண்பதரிதென்கிறதற்குத் தாத்ப்யம் அருளிச் செய்கிறார் (யோகத்தினாலே
இत्याடியால்).

(5)

ச. - ஶ்ரவணமனனங்களாலே கயங்கித் அறிந்து, மேலும் - சமாஶிபயந்த்மாக அரூ஢
ஞான வளவிலும், காண்பு - சாக்ஷாத்ரிக்ஷை, அரிது - அறியது, அக்ஷய
மென்றபடி. நிரறிந்தபடி தானெதென்னில், சென்று சென்று - போய்
போய், அந்நமயப்ராணமயமனோமயங்களையெல்லாம் அதிக்ரமித்தென்றபடி. பரம்
பரமாய் - பூர்வ்மாபூர்வ்மாபூரங்களான, ப்ராணமயமனோமயங்களைக் காட்டிலும்
பரமாய், அவையொன்றுக்கு மின்றிக்கே யென்றபடி. அவையெல்லாவற்
றையும் அதிக்ரமித்திருந்துள்ள அந்யுக்ஷேபஸ்வभावங்களை யுடைத்தாயென்று
ஶ்டாயம். யாதாமின்னி - அவற்றினுடைய ச்வभावங்களொன்றுமின்றிக்கே,
விகாரஜட்வாதிகளொன்று மின்றிக்கே யென்றபடி. தேய்ந்து - அதிசூக்ஷ்ம
மாய், அற்று - அவற்றோடு சங்கம்ற்று, ச்வஸ்ய காய்கரத்வ ச்வभावதஸ்த்ஸங்கி-
நபேக்ஷமாய் என்றபடி. நன்று தீதென்று - நல்லது பொல்லாததென்று,
அறிவு - அறிகைக்கு, அரிதாய் - அக்ஷயமாய், குசுமகரிஷ மகரந்நிவ கனக-
காசாடிகளைப்போலே கந்தரசஸ்ப்ரீதிகளையிட்டு ஶோபனம் அஷோபனம் என்று நிரூபிக்க
அக்ஷயமாயென்றபடி. நன்றாய் - கல்யாணதமமாய், ஆனந்நஸ்வभावதயா சர்வவிலக்ஷண-
மோக்யமாயென்றபடி. ஜானம் கடந்தது - ஜானத்தை அதிக்ரமித்தது, ரூபரஸாஶ்வ-
ஸாஹநஸ்வभावமான வৈபயிகஜானத்துக்கு விஷயமல்லாததென்றபடி. இங்ஙனே
யிராநிந்நதென்று சூ஢்ஸ்வரூபத்தை அநுபவிக்கிறபடி.

(5)

ஆ. (நன்றாய்) யோகத்தினாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாதாக்கரிக்கையிலருமை யென்னென்னில்? பாகூதவிபயங்களுடைய அஸ்திரவாதி டோபானுஸ்தானத்தாலே ரஸயுக்தமாக சர்வீந்திரியங்களையும் ஆத்மவ்யதிரித சர்வவிபயங்களினின்றும் நிவர்தி

ஆறும் பாட்டு

இ. சுவாதுாவினுடைய மங்களதவத்தை அநுபவிதா நின்றுகொண்டு அம்முத த்தாலே அவனுடைய ஂடாய்த்தை வ்யஜிப்பியாநிற்கிற விவரிப்பாட்டிலே பசையற்றால் இதாடியாலே வீராயமுண்டானால் மூகமுண்டென்றிப்படிப் பேசுகை அஸங்தமன்றோவென்னவதுக்குத் தாத்ய சால்லுகைக்காக அவ- தரிப்பிக்கிரூர்(யோகத்தினாலே இதாடியால்). திதீயபாத்ததுக்குத்தாத்ய அருளிச் செய்கிரூர் (பாகூதேதாடியால்). இப்படிச் சால்லுகிற விபயபரித்யாாதி களல்லாம் இந்திரியஜயசேமாகையாலே யிதுவே பாட்டுக்குப் பதானவிபய மென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காக நல்லீந்திரிய மெல்லாமீர்த தென்கிறதை யிவைபெல்லாத்துக்கும் மேலே அகர்ஷித்துப் பசையற்றாலென்கிறத் தோடே அவ்யித்து இதுக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிரூர் (ரஸயுக்தமாக இதாடி யால்). ரஸாரா: , விபயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரச்ய தேஹ: । ரஸவஜ் ரஸோப்யச்ய பரம் தூதவா

ச. ஒன்றாய்க்கிடந்த - ஂகீமூதமாய்க் கிடந்ததான, திலதீலவதாஸவஹிவத்டு- விவேசமாய்க்கொண்டு ஆத்மாவோடே அநாதிதா க சஸூடமாய்க்கிடந்தவென்ற படி. அரும் அருமையான, "மம மாயா துரத்யா" வென்கிறபடியே துஸ்தர மான வென்படி. பெரும்பாழ் - அபரிசுசினமான பகூதிததவமாகிற, மகவதவ- ரூபதிரோதானகரமாகையாலே மகவதானந்த் விளையாத நிலமாகையாலிதைப் பாழென்கிரூர். உலப்பிலதனை - அவதியில்லாத வந்த வஸுவை யென்ற படி. உணர்ந்துணர்ந்து - பூன:பூனே நிரூபித்து, அஸ்தவாஸ்திரவாதி டோபாஸ்பத மாகத் தெளிந்தென்றபடி. ஞானம் கடந்துபோய் - பாகூதவிபயஜானங்களை, அதிகரித்துப்போய், அவைகளிலே யகப்படாதே தப்பிப்போயென்ற படி. விபயசரிவிபரித்யாஃ பண்ணியென்கை. நன்றாயென்கிற முதல் பதத்தை தூதீயபாத்ததிலே ஆங்கென்கிற பதத்தோடே கூட்டி ஆங்கு நன் றாகச்சென்றென்று அவ்யிப்பது. ஆங்கு - அந்த பகூதிவிபயத்திலே, சகவந்தனவநிதாதிருபேண பரிணதமான பகூதிததவத்திலே யென்றபடி. நன்றாய்ச் சென்று - துதமாய்ப்போய், ததிபயத்தில் அநுபவத்திலே யிழியாதே துத னாய்ப்போ யென்றபடி. சரிவிபரித்யாஃ பண்ணிப்போரச் செய்தே யதூசுதா, சரிஹிதமானாலுமதை அநுபவிதாதே துதனாய்த் தப்பிப்போயென்கை. இன்பதுன்பங்கள் - சுதது:கங்களை, இன்பம் - சுத, துன்பம் - து:க, செற்று - சேதித்து, களைந்து - கழித்து, மிகவும் பரித்யஜித்தென்று

ஆ ப்பித்தால் இவ் ஆத்மஸ்வரூபம் கைவருவது, ஆகையாலே காண்கையரி தென்கிறார். (6)

இ. நிவர்த்தி || என்கிறபடியே ராஜநிவர்த்தியினுடைய துஷ்கர்யத்தை வ்யஜிப் பிக்கைக்காக இப்பாட்டிலே நல்லீந்திரிய மெல்லாமீர்த்துப் பசையற்றா லென்று இन्द्रியஜயாபேஷ்யா ராஜநிவர்த்திக்கு ஶ்வத: ப்ராப்யந் தோற்றுகிறதே யாகிலு மிந்த ராஜநிவர்த்தியும் ப்ரத்யாஹரோபயோகமாகத்தக்க இन्द्रியஜயத்துக்குச் சேஷமாகையால் இन्द्रியஜயத்துக்கே அர்த்த: ப்ராப்யந்யமென்கிற அபிபிராயத்தாலே வ்யாக்யானத்திலேயிதைப் ப்ரத்யானமாக நிர்देशித்தது. துரியபாதத்துக்குத் தாத்பர்ய அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வாத்மேத்யாடியால்). கைவருவது - வச்யமாவது, யோஜன சாஷாஸ்க்ருதமாவதென்றபடி. பாட்டுக்குப் ப்ரஸிதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஆகையால் இத்யாடியால்). (6)

ச. ப்ரத்யயதாத்பர்யம். ஶாஸ்த்ரவலத்தாலே அவஜ்னீயமான சில விஷயங்களை அநுபவித் தாலும் த்ரஸ்தாபாஸாபநிமித்தமாக ஶ்ஷங்கங்களில்லாதவனா யென்றபடி. நல்லீந்திரியமெல்லாம் - நல்லவிन्द्रியங்களெல்லாவற்றையும், நல்ல இन्द्रியமென்றது - நல்ல பாம்பென்னுமாப்போலே “வலவானிन्द्रியஸாமோ வித்வாப் சமபி கர்ஷதி” என்னும்படி வலவத்துக்களான இन्द्रியங்களெல்லாவற்றையு மென்றபடி. இதுவென்கிறதற்கு ஶதென்று ப்ரயோகிக்கிறுப்போலே இந் திரயமென்கிறதற்கு ஶந்திரயமென்று அக்ஷரரீதியாகவும் ப்ரயோகமுண்டு. ஶர்த்து - ஶேதித்து, ஜயித்தென்றபடி. பசையற்றால் - ரசம் போனால், பசை - ரசம், அந்தரமான சூக்ஷ்மராகமும் நசித்தாலென்றபடி. அன்றே - அது நசித்த தினத்திலேயே, அப்போதே - அந்த முஹூர்த்தத்திலேயே, அவதாரணத்தாலதுக்கு முன்பு ஒரு நாளிலுமொரு ஶ்ணத்திலும் சித்தியா தென்றபடி. வீடு - மோக்ஷம், உண்டாம் இதி ஶேஷ:; சுவாத்மயாத்மயப்ரகாஸப்ரதிபந்த- விமோக்ஷமுண்டாமென்றபடி. ப்ரதிபந்தநிவர்த்தியைச் சொல்லுவதென்; ஆத்ம- சாஷாஸ்க்ருதத்தியிறே சொல்லவேண்டுமென்கின்ற வ்ருளிச்செய்கிறார் மேல். அதுவே வீடு - அந்த ப்ரதிபந்தநிவர்த்தியே ஆத்மசாஷாஸ்க்ருதரூபமோக்ஷம், ஶவான்தர- மேயிறே அபாவமென்று கருத்து. இதைமுற்பட ப்ரதிபந்தநிவர்த்திவென நிர்देशித்தது. ப்ரதிபந்தத்தினுடைய அநிஷ்டமத்வத்யோதனார்த்தம். ப்ரமாத்மானுபவம் மோக்ஷமா- மாயிருக்க விதை மோக்ஷமென்னக் கூடுமோவென்ன வ்ருளிச் செய்கி றார் மேல், வீடாமே ஶ்ரீமத்ப்ரகாஸபூத ப்ரஸித்தாத்மஸ்வரூபானுபவமும் ப்ராப்யந்தரமா கையாலே யிதுவும் மோக்ஷமாமென்றபடி. இங்கு யோகதர்ஸ்யில ஆத்மானு- பவத்தைச் சொல்லுகிறதேயாகிலு மிது மோக்ஷதர்ஸ்யில் ஆத்மானுபவத்தோடு துல்யமென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காகவதை மோக்ஷமாக அப்யவசித்துச்சொன்ன படி. இப்படி ஶ்ரீமதா ப்ரயாஸேன யோகிகளுக்குங்கூட துர்ஷம்மான ஆத்மவஸ்துவை யெனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தருளிநா னென்று அவனுடைய ஆதார்யத்தைக் கொண்டாடுகையிலே தாத்பர்யம். (6)

மு. அதுவே வீடு; வீடுபேற் றின்பந் தானும் அது; தேறி
எதுவே தானும் பற்றின்றி யாது மிலிக ளாகிற்கில்
அதுவே வீடு வீடுபேற் றின்பந் தானும் அது தேருது
எதுவே வீடு ஏதிற்பம்? என் றெய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தாரே. (7)

ஆ. (அதுவே வீடு) இந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்भावமே மோक्षமாகிறது. மோक्ष
பெற்றால் பெறும் சுகமாவது மதுவே யென்று அவ்யவசித்துக்
கொண்டு வ்யதிரிक्त விषயசங்கத்தை யெல்லாம் விடில் ஆத்மஸ்வரூபாவி-

ஏழாம் பாட்டு

இ. அதுவே வீடென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இந்த ஆத்மேत्याதியால்). ஆவி-
ர்भावசத்தாலே 'संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात्' என்றது प्रत्यभिज्ञापितமாகிறது. அவ-
धारणं மோक्षம் एतद्व्यतिरिक्तமென்கிற சங்கவ்யவச்சேதாஃம். विशेष्यभूतदिव्यात्मस्वरूप साक्षा-
त्कारத்திலேயல்லது तद्विशेषणतैक स्वभावस्वात्म याथात्म्याविर्भावं घटियामையால்
இவ்ஆத்மஸ்வரூபாவிர்भावத்தையே மோक्षமாக அவ்யவசிக்கக் குறையில்லையிதே.
வீடு பேற்றிற்பந்தானுமது - தேறியென்கிறதை யருளிச்செய்கிறார்
(மோक्षம் பெற்றால் இत्याதியால்). द्वितीयपादத்துக்குத் तात्पर्यம் அருளிச்செய்கிறார்
(व्यतिरिक्तेत्याதியால்). तृतीयपादத்தில் அதுவே வீடு வீடு பேற்றிற்பந்

ச. அதுவே - அந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்भावமே, வீடு-வீடாக, மோक्षமாகவென்ற
படி. வீடு பேற்றிற்பந்தானும் - வீடினுடைய பேற்றாலே யுண்டா
மின்பந்தானும், மோक्षலாபத்தாலுண்டாகக்கடவ சுகந்தானுமென்றபடி.
அது - அதுவாக, அந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்भावமேயாக, தேறி - தெளிந்து,
அவ்யவசித்தென்றபடி. அந்த ஆத்மயாथात्म्याविर्भावமே अनिष्टनिवृत्तियும் அதுவே
इष्टप्राप्तियுமென்று நிश्चयित்தென்று घट्याஃம். எதுவேதானும் - எந்தெந்த
பதாஃங்களிலும், भोग्यभोगोपकरण भोगस्थानरूपங்களான प्राकृतसर्वपदाஃங்களிலு
மென்றபடி. பற்றின்றி-சங்கவ்யமில்லாமல், ममதை யை விட்டென்றபடி.
யாதுமிலிகள் - ஒன்றுமில்லாதவர்கள், அவற்றிலே रचिवासனைகளு
மில்லாதவர்களென்றபடி. ஆகிற்கில் - ஆகமாட்டினால், रचिवासनारहित
ராகப் பெற்றாலென்றபடி. यद्यालिङ्गनத்தாலே இது अत्यन्तदुष्करமென்று
கருத்து. ஆக கிற்கிலென்றவிடத்திலே சங்கதை யென்கிறவிடத்திற்
போலே பூங்காரர் लुप्तमायं ஆகிற்கிலென்று संघियாயிருக்கிறது. வீடு -
மோक्षமும், வீடுபேற்றிற்பந்தானும் - மோक्षலாபத்தால் வருமானம்மும், அது
வே - அந்த விषयासक्त्यागமே, आयुधंतமென்னுமாப்போலே हेतुहेतुमतोरभेदो-
पचारः. सम्यक्काक विषयवैराग्यத்தைப் பெற்றால் 'मोक्षस्य मूलं तु निवृत्तिरेव' என்கிற

மு. எய்த்தார் எய்த்தார் எய்த்தாரென் றில்லத் தாரும் புறத்தாரும்
மொய்த்து ஆங் கலறி முயங்கத்தாம் போகும்போது உன் மத்தர்போல்
பித்தே யேறி யனாராகம் பொழியும் போதெம் பெம்மானே
டொத்தே சென்று அங் குள்ளம்கூடக் கூடிற் றுகில் நல்லுறைப்பே. (8)

ஆ. ஸ்விலக்ஷணமாயிருந்த மோக் கைவரும். இப்படிச் செய்யாதார்க்குக் கை
வாராது. அவர்கள் ச்சரித்தே போமித்தனை யென்கிறார். (7)

இ. தானும் இத்யந்தத்துக்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸ்வரூபாவிஸ்விலக்ஷண
இத்யாத்யால்). கைவருமென்றது ஸவ்யம் ஸக்யமாமென்றபடி. வ்யதிரிவ்யதிரி-
சங்கமற்றால் உபாசனநிஸ்பத்திதவாரா மோக் ஸவ்யமாமென்று வ்யதிரிவ்யதிரி-
இத்யாதிக்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படிச் செய்யாதார்க்கு இத்யாதி
யால்). இத்தால் 'ஜாத் ட்ஷட் வ தத்வென வ்ஷட் வ' என்கிற கமத்திலே ஐந்தாம்
பாட்டிலே ஆத்மயாத்யம் ஸாஸ்வென ஜாத் டுஷகம் என்னுமிடத்தையும், ஆறாம்
பாட்டில் யோகென ட்ஷட்மஸக்யமென்னுமிடத்தையும் மருளிச் செய்தவரிப்பாட்
டிலே உபாயகாரவவ்ஷணமுகென வதியுடைய வ்ஷட்மஸக்யத்வத்தை வெளியிட்டபடி
டுஷாபமாயிருந்துள்ள ஆத்மஸ்வரூபமங்கதமத்வத்தைக் கிடரெனக்கு த்யக்ஷ
மாக்கித்தந்தருளிநா னென்றவனுடைய மஹாடாய்த்தை வ்யஜிப்பிக்கிறு
ரென்று சங்கதி சூசிதே (7)

ச. படியே அதுவே அநிஷ்டநிவ்ருத்திபிராப்திரூப ஸ்வாத்மாவிஸ்விலக்ஷண மோக்ஷசா஧னமா
மென்று வ்யதிரிவ்யதிரி- உபாசனநிஸ்பத்திதவாரா சா஧னமாமென்று வ்யதிரிவ்யதிரி-
தேருது - அதைத்தெளியாதே, தரமாத்மதரகாரமூத ஸ்வாத்மயாத்யாத்யாவிஸ்விலக்ஷண மோக்
மென்று நிஷ்விக்கமாட்டாதென்றபடி. எதுவே என்கிறவிடத்தில் ஏ
என்றது ஓ வென்றபடி. இத்தை யேதுவென்கிற மேல் ததத்தோடே
யும் அந்விப்பது. எதுவே வீடு - ஏதே இன்பமென்றபடி. எதுவோ மோக்-
மோக் பெற்றால் வரும் சுகந்தானேதோ வென்கை. என்று - இப்படி சங்
யித்து, எய்த்தார் - இளைத்தவர்கள், தித்யசங்கத்யாத்தில் திரிரன்றிக்கே
தூவ்லசித்தராயிருந்தவர்களென்றபடி. எய்த்தாரெய்த்தாரே - இளைத்துப்
போனவர்கள்தானே, 'அனெகஜன்மஸாஹஸ்ரீ ச்சாரததவீ வ்ஜந் | மோஹம் த்யாதோஸூ' என்
கிறபடியே ஜன்மஜராமரணவ்ருத்தியாலே அந்நராய்க்கிடப்பர்களென்றபடி.
திரிவ்யாலே யாவத்கால ச்சாரானுவ்ருத்தி தித்யதை. இப்படி சா஧னதோக்ஷண டுஷாபமான
ஆத்மவஸ்துவைக்கிடரெனக்கு த்யக்ஷிப்பித்தருளிநா னென்று கருத்து. (7)

ஆ. (எய்த்தார்) இவ் வாழ்வாபிவிவிலக்ஷணமோஷமானது இन्द्रியஜயமாவத் தாலே கைவாராது, அந்திமதசையிலே பகவத்சமானாகாராத்மானுசந்நானமும் வேண்டு மென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. கீழ்பாட்டிற் சொன்ன சாஷனதீக்ஷய்த்துக்கு அதிகதீக்ஷய்த்தை உபாதித் துக்கொண்டு இப்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேமமாகிறதென்று சங்கித காட்டா நின்று கொண்டு பாட்டுக்குத் தாப்ய அருளிச்செய்கிறார் (இவ் வாழ்வாபிவியால்). அதில் அந்திமதசையிலென்கிறவித்தாலே பொழியும்போது இத்யந்த் சங்கீதம்-பகவத்சமானாகார இத்யாபிவியால் எம்பெம்மானொடொத்தே சென்று என்கிறது வ்யாக்யாத், சேஷே சேஷ் வ்யாக்யாதம். (8)

ச. எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று - இளைத்தாரிளைத்தாரிளைத்தா ரென்று, ஐயோ இவர் முடிந்தார் முடிந்தாரென்று என்றபடி. இதுக்கு அலற்றி என்கிறத்தோடே அந்வயம். அந்நெய்தானுகாரத்துக்குக் கருத்தென் னென்னில்? வாழ்வாபிவியான வ்யாதிக்கள் வுடனானவிவன் முடிவது தங்க ளுக்கு நெஞ்சிலே உடமாயிருக்கையாலே யிவனுக்கு மரணதசை உபத்குரிப் பதர்க்கு முன்னே து:ஷவாஷனை பண்ணி முடிந்தான் முடிந்தானென்று பல காலும் கூப்பிட்டுப் பின்னையும் கலங்கப் பண்ணுவார்களித்தனை போக்கி மரணவேதையாலே இவன் கலங்கின தசையிலே நெஞ்சு தெளிந்து அபவந்நுவான பூஷோத்தமனை நினைக்கவல்லனும்படி பண்ணுவார் ஒரு வருமில்லை யென்று கருத்து. இல்லத்தாரும் - மூத்திலேயிருக்கிற வ்யாதிவாதிக்களும், இல்லம் - மூத, இவன் தானிருந்த நாளிவர்களுக்கு ஒன்றும் கூடாமையாலே யினி இவன் முடிந்தாலிந்த மூத நமக்கு சுவாதினமென்று இருக்கிற வ்யாதிக்களுமென்றபடி. புறத்தாரும் - மூத துக்குப் புறம்புள்ளவர்களும், இவன் மூதத்துக்குப் புறம்பாய் மற்றவ் ளுரிலிருக்கும் ஐனங்களுமென்றபடி. இவனும் வ்யாதிவாதிக்களான சமு- தாயமும் பொருமையாலே யிவன் முடிந்தாலாகாதோ வென்றிருக்கிற வஹ்ஜனங்களுமென்கை. மொய்த்து - சம்மதமாக சந்திவித்து, கலாணத் துக்கழைத்தாலும் வாராதாரிதுக்குத் தாங்களே வந்து விழுவர்க ளென்று கருத்து. ஆங்கு - அந்த தசையிலே, இவனுக்கு ஐன் கலங்கு கிற உத்கமணதசையிலே யென்றபடி. அலறி - இவனுக்குள்ள தெளிவும் போம்படி மஹாஷோமகவோயாதே அகந்நன் பண்ணி, இன்னம் ஜிவிக்க சங்க்யுண்டான தசையிலே மயத்தாலே ஐாண் போம்படி அகந்நன் பண்ணு நிற்பற்களென்று கருத்து. முயங்க - மேலே விழ, மேல் மேல் விழுந்து

மூ. கூடிற்றுகில், நல்லுறைப்பு; கூடா மையைக் கூடினால்
ஆடற் பறவை யுயர்கொடியெம் ஆய னுவது, அது; அதுவே
வீடைப் பண்ணி, யொருபரிசே, எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய்
ஓடித் திரியும் யோகிகளும் உளரும் இல்லை யல்லரே.

(9)

ஆ. (கூடிற்றுகில்) பரமபுருஷசமானாகாரதயா ஆத்மஸ்வரூபமநுசந்தேயமென்று
சொல்லுவானென், ததபிந்நமன்றோ வென்னில், பரமபுருஷனுக்கு மிவ்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. சுவாதுவானுடைய மங்கலத்தையும் துஃபாபுதவாதிகளையும் அநுபவித்து
அம்முகத்தாலே இவனுடைய மஹீதாய்த்தைக் கொண்டாடா நிற்கிற வாழ்
வார் இப்பாட்டிலே ஜிவபரயோரபேதம் கூடாதென்று பேசுகை அஸங்கதமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (பரமேத்யாதியால்). எம்மாயனாவதென்கிற
தற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிரார் (பரமபுருஷனுக்கும் இத்யாதியால்). கூடா

ச. கட்டிக்கொள்ள வென்றபடி. அந்த அக்ஷதத்துக்குத் தப்பியிருந்த
குறை பானும் போம்படி. ச்நேஹிதர்போலே விழுந்து கட்டிக்கொள்ளு
வரென்று கருத்து. தாம் போகும் போது - தாங்கள் போகிறபோது,
இந்த மாரியாதிகளையும் ஔஷதத்தையும் விட்டுப்போகிறோமெயென்று நெஞ்
சிங்கேயிழுக்கத் தங்களால் மீளவொண்ணாமையாலே தாங்கள் மாத்
சரிதத்தை விட்டுப் போகிற தசீயிலே யென்றபடி. உன்மத்தர்
போல - உன்மாத் கொண்டவர்கள் போல, பித்தேயேறி - மோஹே அதிக
மாய், எத்தனையேனும் விதராகருங்கூட உன்மதரைப்போலே அறிவு
கெட்டென்றபடி. அனாராகம் பொழியும்போது - அனாராகம் வூதிக்஑ும்
போது மகவத்சுமரணம் தடியாதபடி தாங்கள் அக்ஷதங்களைப் பண்ணின
மாத்மன்றிக்கே இளையாளைப் பொன்னையும் பூட்டிக்கொண்டு வந்து
முன்னே நிறுத்துவர்களாகையாலே இவனுக்கு சுவாத்மபரமாத்மசுமரணங்
களில்லாதேபோன மாத்மன்றிக்கே விபரிதமாக அனாராகவூதியுமுண்டாய்
விடுகிறதென்று கருத்து. எம்பெம்மானோடு - அஸ்மத்சுவாமியான பரமபுருஷ
னோடே, ஒத்தே சென்று - சமானமாகவே நடந்து, அவனோடு சமான
மாகவே அவகாஹித்து என்றபடி. அவனைப்போலே இவனையும் ஜானா-
நத்சுவாத்மாவாக அவகாஹித்துக் கொண்டென்கை. ஆங்கு - அந்த பரத்யகவஸ்து
விலே, உள்ளம் - மனசானது, கூட - சேருகைக்கு, பரவூதிக்஑ைக்கு
என்றபடி. கூடிற்றுகில் - தடிக்஑ுமாகில், அனாராகம் பொழியும்படியான
அந்த துத்சீயிலே தித்சு தெளின்திருந்து இப்படி மனசு ஆத்மவித்யமாக தடிக்஑ு
த்ததாகிலென்று தடிக்஑ுதாத்பயீ. இத்தனை அநதத்திலே யிது கூடுகை
அதிதுல்த்மென்று கருத்து. நல்லுறைப்பு - நல்ல வாய்ப்பு, நல்ல லாப
மென்றபடி. ஆத்மவித்யுமுண்டாமென்று கருத்து.

(8)

ஆ. ஆத்மாவுக்கும் ஐக்யங்கூடுவது பாபாபாவங்களுக்கைகய் கூடிலன்றோ, ஆதலால் அவனுமவனே இவனுமிவனே அவனிவனாகக் கூடாது. இங்ஙனே யிவற்றைச் சொல்லுவார் சிலருளரோ வென்னில் சுவமதிபரிகலிபதிமூலாதீதபாதிசுளான கடுகிகளென்று முளரென்கிறார். (9)

இ. மையைக் கூடினாலென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (பாவே-த்யாடியால்). பாபாபாவவிரூபசுவபாவதயா ப்மாணபதிபந்நவாத் திவபரயோரீக்யம் கூடா தென்று கருத்து. அதுவதுவே யென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால் இத்யாடியால்). திவபரயோரீக்யம் நிரசிக்கவந்தவரிவ் உதராத் திலே சில யோகிகள் காலத்யத்திலுமுளரென்றிதைப் பேசுகை அசங்தமன் றோவென்ன பூவாத் திற் சொன்னது அபசக்தபதிபேதமென்கிற சங்காவரணாத்-மாதையாலே சங்தமென்று காட்டுகைக்காக வந்த சங்கையக் காட்டுகிறார் (இங்ஙனே இத்யாடியால்). இங்ஙனே யென்றது - அபிந்நமாகவென்ற படி. இவற்றை யென்றது ஆத்மபரமாத்மசுவரூபங்களை யென்றபடி. ஆழ் வாரெழுந்தருளியிருந்த காலத்துக்கு சங்கராதிசு காலான்தரபாவிகளாகை யாலே அப்போது திவபரயோரீக்யவாதமில்லாமையால் தாமதை நிரசித்தது அபசக்தபதிபேதமென்று தாமே சங்கித்து பரிஹரிக்கக் குறையிலை யிறே. வீடைப் பண்ணி என்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (சுவமதித்யாடி யால்). அதில் நிமூலசவத்தாலே ஒரு பரிசே யென்கிறதற்குத் தாத்ய சொல்லிற்றாயிற்று. யோகிகளென்றது உபாலம்மென்று நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் (கடுகிகளென்று). எதிர்வியாதி மேலுக்கெல்லாம் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (என்று முளரென்று). (9)

ச. கூடிற்றுகில் - ஆத்மபரமாத்மனோ: சுவரூபீக்யம் சதித்ததாகில், நல்லுறைப்பு-நல்ல வாய்ப்பு, சமீதினலாபமென்றபடி. இசுவரோடு சவ்நதமே பூரூபாத்மென்றி ருப்பார்க்கு அவோடு சுவரூபீக்யந்தானே லபித்துவிட்டால் மஹ்தரலாபமன் றோவென்கை. இது ஹசக்தமான உபாலம்ம. ஆடற்பறவை-ஆடாநிற்கிற பக்சியை, சவ்ஷரனுக்கு அசாஹரணமான சிஹ்மாயிருக்கப்பெற்ற ஹிதிசயத் தாலே யாடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடியை யென்றபடி. உயர்கொடி - உத்ஸிதவசு மாகவுடையவனான, தான் சவ்வேதவேதென்று தோற்றும்படி வேதாத்மாவான கருடனைத் தனக்கு சிஹ்மபூதபரிகரமாக வுடையவனானவென்ற படி. எம்மாயனாவது - நம்முடைய அசுவ்யமூதனாவது, திவவஸ்துவானது இதி சே: இத்திவவஸ்துவானது அசுதரான நமக்கு அநுபாவ்யனாய் அசுவ்யமூதசுவரூப-

ச. குணசேஷிதாதிகளையுடைய சர்வரணாய் விடுவதென்றபடி. கூடாமையை - சம்பவியாதவய்த்தை, பாபாபாவயோரேக்ய சஷபிஷாண ரகனகுசுமாடிகளை யென்றபடி. கூடினால் - வடிக்கப்பெற்றால், எம்மாயனாவதென்று கீழோடே சுவந்நிக் கிறது. இவை சம்பவியாதாப்போலே ஜிபபடயோரக்யமும் சம்பவியாதென்று கருத்து. அதுவதுவே - அந்த ஆத்மவஸ்து ஆத்மவஸ்துவே, வேறொரு வஸ்து வாக மாட்டாதென்றபடி. “பரமாட்மாட்மனயோரீக: பரமார்த்த இதிஷ்யதே | மித்யைததந்யத்- த்வய் ஹி நைதி தத்வயதா யத:” என்கிற ஷ்லோகத்தை யிங்கே அநுசந்திப்பது. இப்படி நீர் நிபேதிக் கைக்கு இப்போது ப்ரஸக்தி யுண்டோவென்ன? வருளிச் செய் கிறார் மேல். ஒரு பரிசே - ஒரு ப்ரகாரமாகவே, பரிசு - ப்ரகார, சாஸ்த்ரமூல மன்றிக்கே சுவமதிபரிக்ரபித மான வேதேனுமொரு ப்ரகாரமாக வென்றபடி. ஜிவப்ரஹ்மண: சுவரூபீக்யோபபதிர்ரூபமாகவென்றபிபிராயம். வீடைப்பண்ணி - மோக்ஷத் தைக் க்ரபித்து, இதற்குத் திருயுமென்கிறத்தோடே அந்வயம். இங்கே உக்- மிஷ்யத எவ் பாபாபாத்யோடூலோமி: என்கிற சூத்ரமபிப்ரேதம். எதிர்வும-பவிஷ்யத்காலத்திலும், நிரசனியமான வித்தும்பத் பவிஷ்யத்காலத்தில் சங்கராதிமுகேன ப்ரகோபிக்கப்புகுகிற தாகையாலே இதுக்கப்போது ப்ராகுயேண ப்ரஸக்தியுண்டென்ற கருத்தாலே பூத்- வர்த்மானகாலங்களுக்குமுன்னே பவிஷ்யத்காலத்தை நிர்देशித்தது. நிகழ்வும - வர்த்- மானகாலத்திலும், கழிவும - பூதகாலத்திலும், ஆய் - உளராய், காலத்ரயத்தி லும் சம்பாபிதராயென்றபடி. ஓடித்திரியும் - தாங்கள் கட்டின மோக்ஷமொரு வர்க்கும் கிடைப்பதொன்றல்லாமையாலே அனேகஜன்மசாஹ்ஸீ சன்சாரபதவீ ப்ரஜந் என்கிறபடியே ஜனபதவீஜ்ஞாலராய் ஓடித்திரியாநிற்கிற, யோகிகளும் ஔ- டூலோமிப்ரபூதிகளான மஹாயோகிகளுமென்றபடி. இது உபாலம், குமதிகளென்கை. சகாரத்தாலே இத்தனை அநுபபந்மான இவ்அர்த்ததைச் சொல்லுவாரும் சில ருண்டாயிருந்ததென்று கருத்து. உளர் - உண்டாயிருப்பார்கள், இவ் விடத்தில் சகார வாக்யால்காரம். இல்லையல்லர்-இல்லாதவர்களல்லர் - வ்யதி- ரேகேண தூஷிகரித்தபடி. யதா - ஒரு பரிசே வீடைப்பண்ணித் திரியும் யோகி களும் கழிவுமாய் நிகழ்வுளரும் எதிர்வுமில்லை யல்லரென்று அந்வயிப் பது, தயாபிஷாரான குதூஷிகளும் பூதகாலத்திலுமுளராய் இப்போதும் வியமான ருமாம் பவிஷ்யத்காலத்திலு மில்லாதவர்களல்லரென்றபடி. ஆக காலத்ரயத் திலு முளரென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனே குதூஷிகளென்று முளரென்கிற வ்யாக்யானவாக்யசுவாரஸ்யத்தாலே தோற்றுகிறது. இப்படித்தில் உளருமென் கிற சகாரத்துக்கு அந்வயமும் கிடைக்கிறது. இந்த சகாரத்துக்கு பவிஷ்யத் காலத்திற் போலே ப்ரகூரமாயில்லையாகிலும் வவசித்கோணே சம்பாபிதராகையால் அந்யந்தாவியமானரல்லரென்று கருத்து.

மூ. உளரும் இல்லை யல்லராய், உளரா யில்லை யாகியே

உளரெம் ஒருவர்; அவர்வந்தென் உள்ளத் துள்ளே யுறைகின்றார்

வளரும் பிறையும் தேய்பிறையும் போல, அசைவும் ஆக்கமும்

வளரும் கடரும் இருளும்போல், தெருளும் மருளும் மாய்த்தோமே. (10)

ஆ. (உளரும்) இப்படி **துஷ்மாய்** **பகவத்பைசுதீகரஸமாய்** **விலக்ஷணமுமான** **அம்சவரூபத்தை** **வசுதஸ்சுலேபஸ்யையிமாக** **கெவல்** **கூப்யாலே** **யெனக்குக்** **காட்டித்** **தந்தருளிணைப்போது,** **முன்பு** **இஸ்சுலேபஸ்யையிமாக** **நிரவதிகஸிந்தய்-**

பத்தாம் பாட்டு

இ. **உதாரயித்தி** **அய்சித்யயித்தி** **யருளிச்** **செய்கிறார்** (**இப்படி** **இத்யாதி** **தந்தருளிணைப்போது** **என்னுமளவாலே**). “**ய்** **லக்ஷா** **சாபர்** **லாபம்** **மந்யதே** **நாபிக்** **தத:**” **என்னும்படி** **நிரதிசயமோக்யபூதமான** **அத்மவிலக்ஷணத்தைக்** **கண்ட** **புரஸங்கத்தாலே** **இவர்** **நானிதுவே** **புரூபாயிமென்றிருக்கும்** **சுபபாவ** **மான** **சாங்க்யமதத்திலே** **புகாதபடி** **பண்ணியருளிணைன்று** **இப்புரஸ-** **பாத்திலே** **அநுசந்திக்கிறாராகையாலே** **இவ்வத்மவிலக்ஷண** **தர்ஸனமுமிப்படியிப்** **பாத்திலே** **அபிபுரஸமென்ன** **வேணுமிதே**. **இப்படி** **யென்றது** **உணர்வு** **முயிருமுடம்புமென்று** **துடங்கி** **எட்டாம்** **பாட்டளவாக** **உத்தரித்யா** **என்ற** **படி**. **இதுக்குத்** **தந்தருளிணைன்கிறத்தோடே** **அந்வயம்**. **இத்தால்** **கீழ்** **அநுபவித்ததெல்லாவற்றையும்** **புரதிசயத்தாலே** **சமாஹ்யானுசந்திக்கிறாரிப்** **பாட்டிலே** **யென்று** **சங்கதி** **சூசிதீ**. **துஷ்மாயென்றது** - **ஐந்தாம்** **பாட்டு** **துடங்கி** **நாலு** **பாட்டுகளாலே** **அநுசந்தித்த** **ஜானதர்ஸனபுரதி** **துஷ்கத்வங்களைச்** **சொன்னபடி**. **பகவத்பைசுதீகரஸ** **மாயென்றது** - **யானுந்தானையொழிந்தானை** **என்றதைச்** **சொன்னபடி**. **விலக்ஷணமென்றது** - **தேனும்** **பாலும்** **கன்னலு** **மமுது** **மாகித்தித்தித்து** **என்றதைச்** **சொன்னபடி**. **அவர்** **வந்து** **இத்யாதிக்குத்தாப்ய** **அருளிச்செய்கிறார்** (**முன்பு** **இத்யாதி** **புகுந்தருளிணைன்னு** **மளவாலே**). **முன்பென்றது** - **கீழ்த்திருவாய்மொழி** **பேசிக்கொண்டு** **அநு-**

ச. **இல்லையாகியே** **உளராய்** - **நிரிஷ்வரசாங்க்யமதத்திலே** **இல்லையாகியே** **இருக்குமவராய்,** **அவர்கள்** **புஷத்தில்** **சர்வாத்மனாயில்லாதவரா** **யென்றபடி**. **சர்வயீவ** **இஷ்வரனில்லையென்று** **அவர்களாலே** **அமிக்கப்பட்டவரான** **வென்ற** **படி**. **இல்லையல்லராய்** - **அத்யந்தமில்லாதவரல்லராய்,** **உளரும்** - **விஷமானரு** **மான,** **சைவசாங்க்யமதத்திலே** **சர்வயீவ** **இஷ்வரனில்லை** **யென்னுதே** **சுரூபமாந்ரண** **விஷமானருமான** **வென்றபடி**. **சர்வநியந்தூதாதி** **வீமவங்களொன்று** **மின்** **றிக்வே** **இஷ்வரனென்றொரு** **வஸ்துவண்டென்றிப்படி** **யவர்களாலே** **அமிக்கப்** **பட்டவருமான** **வென்கை**. **சுகார்** **கீழ்ச்சொன்ன** **அம்சத்தோடு** **சமூ-**

ஆ. சौगंध्य सौकुमार्य लावण्य शौबनाद्यनन्त गुणविशिष्टत्वाय असंख्येय कल्याणदिव्यभूषण-
दिव्यायुधोपेतत्वा तन्னைककाட்டிக் கொண்டென்னுள்ளே புகுந்தருளி
னான், निरीश्वरसांख्यकुट्टिकளில் நான் புகாதபடி தன்னைக் காட்டிக்
கொண்டிருந்தருளினான், ஆதலால் अनहंतानुसन्धान ज्ञानाज्ञानवृद्धि क्षयादि
भगवदनुभवविरोधிகளெல்லாம் போக்கிடுமென்கிறார். (10)

இ. भविक्तुम्போதென்றபடி. सौन्दर्यत्यादிகளெல்லாம் கீழ்த்திருவாய்
மொழியில் उक्तங்களாயிந்த द्वितीयपादத்திலொருவரவரென்கிற பதங்களிலே
अभिप्रेतங்கள். உளரெம்மொருவரென்கிறத்தையுங்கூட்டிக்கொண்டு प्रथम-
पादத்துக்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்கிறார் (निरीश्वरत्यादியால்). இது सेश्वर-
सांख्यத்துக்கும் उपलक्षणम्. उत्तरार्धத்துக்குத் तात्पर्य அருளிச் செய்கிறார் (ஆத
லால் इत्यादியால்). अनहंतानुसन्धानज्ञानமென்றது - अनहंतानुसन्धानरूपज्ञान
மென்றபடி. (10)

ச. चचार्यम्. எம்மொருவர் - நம்முடைய வெரு விலகனர், நமக்கு स्वामि
யாய் स्वतरसमस्तवस्तुविलक्षणस्वरूपगुणविभूतिचेष्टितங்களையுடையவர், உளர்
- विद्यमानராயிரா நின்றார், இப்போது எனக்கு प्रकाशிக்கிற आत्मानुभव-
मात्रத்தையே मोक्षமாக निश्चयित்திருக்கிற निरीश्वरसांख्यमतத்திலே யாதல்
அப்படியாயிருக்கிற सेश्वरसांख्यमतத்திலேயாதல் நான் புகாதபடி अनन्त-
कल्याणगुण विभूत्यादिविशिष्टत्वायக் கொண்டெனக்கு प्रकाशित்தாரென்றபடி.
அவர் - அப்படி प्रकाशित்தவவர், வந்து - कृपयाலே தாமே வந்து, என்
னுள்ளத்துள்ளே-என் मनस्सுக்குள்ளே, உறைகின்றார் - नित्यवासं பண்ணு
கின்றார், வளரும்பிறையும் - वधिया நிற்கிற चन्द्रकलையும், தேய்
பிறையும் போல - क्षयियारிற்கிற चन्द्रकलையும்போலே இருக்கிற, அது
களைப்போல மாறிமாறி வாராநிற்கிற வென்றபடி. ஆக்கமும் அசை
வும் என்று மாறி अन्वयिப்பது, वृद्धियையும் क्षयத்தையுமென்றபடி.
ஆக்கம் - वृद्धि, அசைவு - क्षय, शरीरद्वारங்களான वृद्धिक्षयங்களை
யென்றபடி. இதுக்கு மாய்த்தோமென்கிறத்தோடே अन्वयம். வளரும்
கூடரும் - अभिवृद्धमाकाநிற்கிற तेजस्सும், ஒரு நாளும் क्षயமில்லாதவனான
आदित्यனுமென்றபடி. இருளும்போல் - अन्धकारமும் போலேயிருக்
கிற, आदित्यान्धकारங்களைப்போலே மாறிமாறி வாராநிற்கிற வென்ற
படி. தெருளும் - ज्ञानத்தையும், अनहंतानुसन्धानरूपज्ञानத்தையும், மருளும் -
अज्ञानத்தையும், आत्मपरमात्मयाथात्म्याज्ञानத்தையு மென்றபடி. மாய்த்
தோம் - போக்கிடுமும். आत्मयाथात्म्यं साक्षात्कृतமாகையாலே अनहंतानुसन्धान-
த்தைப் போக்கிடுமும். परमपुरुषனை साक्षात्करिक्कையாலே इतःपरं
நமக்கு वृद्धिक्षयादிகளும்மில்லை, एकरूपासंकुचितानुभवनिष्ठराकப் பெற்றோ
மென்று घटतात्पर्यम्. (10)

மூ. தெருளும் மருளும் மாய்த்துத்தன் திருந்து செம்பொற் கழலடிக்கீழ்
அருளி யிருத்தும் அம்மானும், அயனும், சிவனும் திருமாலால்
அருளப் பட்ட சடகோபன் ஓரா யிரத்து ளிப்பத்தால்
அருளி, யடிக்கீழ் இருத்தும்நம் அண்ணல் கருமா ணிக்கமே.

(11)

ஆ. (தெருளும்) चतुर्मुखपशुपतिप्रभृति सर्वात्माக்களுக்கும் நியந்தாவாய்
श्रियःपतियாயிருந்து வைத்து प्राकृतविषय ज्ञानाज्ञानादि स्वानुभवविरोधிகளைப்
போக்கி स्वाश्रितரைத்தன் திருவடிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் स्वभावानु
யிருந்த எம்பெருமானுடைய வருளுக்கே பாவமான சடகோபனோரா-
யிரத்துளிப்பத்தும் வல்லாரை யருளியவன் அடிக்கீழிருத்து
மென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. அயனமியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (चतुर्मुखेत्यादियால்). தெரு
ளும் மருளும் மாய்த்தென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் அருளிச் செய்கிறார் (प्राकृते-
त्यादियால்). स्वाश्रितரை யென்றது अद्याहरित्तुச் சொன்னபடி. शेषं स्फुटम्.

ச. தெருளும் - ஜானத்தையும், प्राकृतविषयத்தில் स्वीयत्वादிக்ஜானத்தையும்
மென்றபடி. மருளும் - அதில் भगवदात्मकत्वाच्चஜானத்தையும், மாய்த்து -
नशिப்பித்து, आश्रितர்க்கென்று கருத்து. தன் - தன்னுடைய, இதுக்கு
அடியோடே அந்வயம். திருந்து - திருந்தாநின்ற, विलक्षणங்களாயிரா
நின்ற வென்றபடி. திருத்தம் - विलक्षण, स्वाश्रितருக்கு வேறொரு
காலில் குனியவொண்ணாதபடி सर्वमनोरथपरिपूरणचतुरங்களாயிராநின்ற
வென்கை. இது திருவடிகளுக்கு विशेषणम्. செம்பொற்கழல் - சிவந்த
பொன்னுலான கழல்களையுடையதுகளான, கழல் - वीरकटक, अत्यु-
च्चवलकनकमयமான आश्रितसंरक्षणविरुदककத்தை யுடையதுகளானவென்ற
படி. அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே, அருளியிருத்தும்மம்மானும் -
कृपे பண்ணி प्रतिष्ठितராக்கிக்கொள்ளும் निरुपाधिकस्वामियாய் நிற்கிற,
स्वाश्रितரை इति शेषः. அயனும் - अजनुका நிற்கிற, चतुर्मुखशरीरकनुका நிற்
கிறவென்றபடி. சிவனும் - रुद्रशरीरकनुகாநிற்கிற, திருமாலால் - श्रियःपति
யாலே, அருளப்பட்ட “மயற்றவறமதிநல மருளின” னென்கிறபடியே
कृपे பண்ணப்பட்டவரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, ஓராயிரத்
துள் - अद्वितीयமான सहस्रத்தில், இப்பத்தால் - இத் दशकத்தால், दश-
काण्डासनिमित्तமாகவென்றபடி. இதுக்கு இருத்து மென்கிறதோடே
அந்வயம். நம்மண்ணல் - நம்முடைய स्वामியான, கருமாணிக்கம் -
नीलरत्नं போலிருக்கிற எம்பெருமான், அருளி - निरवधिककृपेயைப்பண்ணி,
அடிக்கீழ் श्रीपादमूलத்திலே, இருத்தும் - प्रतिष्ठितராக்கியருளும் இத்திரு
வாய்மொழி, வல்லாரை इति शेषः.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(கண்கள் சிவந்து)

प्रासाधित्येन भानाद्धृदि च विभुतया लंमहिम्ना परत्वा-

न्माधुर्याद्देहदेह्यादिषु च गततया स्वस्वरूपप्रकाशात् ।

अन्त्यस्मृत्याप्यभावात् स्वपरमपुरुषैक्यभ्रमः संसृतात्

ज्ञानाज्ञानप्रदत्वात् प्रकटयति हरिः पुंसि दास्यं स्वमूचे ॥ ९९

(प्रासाधित्येन भानाद्धृदि) கண்கள் சிவந்தியாதி-தன்னுடைய दिव्यावयव-
दिव्याभरण दिव्यायुधशोभैकलோடே கூட आश्रितहृदयத்திலே प्रकाशियாகிற்கை
யாலும் विभुतया लंमहिम्ना அடியேனுள்ளானித்யாदिविभुत्वेन पूर्णमहिमाவாகை
யாலே அண்டங்களிலும் தदन्तर्वर्तिकளாயும் तद्बहिर्भूतங்களாயு மிருக்கிற
समस्तवस्तुக்களிலும் व्यापित்து நிற்கையாலும், (परत्वात्) உணர்விலும்
பரொருவனை - ज्ञानाधिकरान नित्यसूरिकளுடைய सत्तादிகளும் தன்னதின்
மாம்படி अद्वितीयனாயிருக்கையாலும், (माधुर्याद्देहदेह्यादिषु च गततया) தேனும்
பாலுமித்யாதி தேன் போலேயும் பால்போலேயும் கன்னல் போலேயும்
भोग्यனாகையாலும்; शरीरजीवबुद्धिकளிலே யிருக்கையாலும், (स्वस्वरूप-
प्रकाशात्) இது முன்று பாட்டிலயும். நின்ற வொன்றை யுணர்ந்
தேனுக்கு - நன்றும் ஞானங் கடந்து போய், அதுவே வீடு வீடு
பேற்றின்பம், परमात्मாவான தன்னை आत्मாவாகவுடையனான जीवात्म-
स्वरूपத்தை प्रकाशिப்பிக்கையாலும் (अन्त्यस्मृत्याप्यभावात्) எய்த்தாரெய்த்
தாரித்யாதி - शरीरपातसमयத்தில் अन्तिमप्रत्ययத்தாலே प्राप्यனாகையாலும்
(स्वपरमपुरुषैक्यभ्रमः संसृतात्) கூடிற்றுகிலித்யாதி - जीवனுக்கும் परमपुरुषனு
தனக்கு மீக்யभ्रमத்தை निर्वर्तिப்பிக்கையாலும் (ज्ञानाज्ञानप्रदत्वात्) தெருளும்
மருளும் மாய்த்தோமே - தன்னுடைய अनुभवத்துக்கு विरोधियானவ
ज्ञानத்தையும் इतरविषयभोग्यताज्ञानத்தையும் போக்குகையாலும் எம்பெரு-
மான் தன்னைக் குறித்து दास्यமே चेतनனுக்கு स्वरूपமென்று प्रकाशिप्
பியா நிற்கிருனென்று “கண்கள் சிவந்து” என்கிற दशकத்திலே
யாழ்வாரருளிச் செய்தாரென்கிறார். (99)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் பத்தில் எட்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

மூ. கருமா ணிக்க மலைமேல்மணித் தடந் தாமரைக் காடுகள்போல்
திருமார்வு, வாய், கண், கை, உந்தி, கால், உடை - யாடைகள் செய்யபிரான்
திருமால் எம்மான், செழுநீர்வயல் குட்ட - நாட்டுத் திருப்புவியூர்
அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலன், அன்னைமீர் ! இதற் கென்செய்கேனோ ? (1)

ஆ. (கருமாணிக்கமலை) எம்பெருமான் நிஹ்துகமாகத் தன்னழகைக்
காட்டித் தம்மை வசீகரித்துக் கொண்டு தம்மோடு கலந்த கலவி

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

இ. இப்படி பரிபூர்ணரயராயிருக்கிற ஆழ்வார் விரஹதையில் போல
இத் திருவாய்மொழியிலே அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகை அஸ்யதமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (எம்பெருமான் இत्याடியால்). விரஹதையாகவு
மாம், ச்ஷலேஷதையாகவுமாம், ஏதேனுமொரு தையில் அவன் பக்கலா
சக்யதிசயத்தாலே “ந விவேதாஸ்ஸமனோ ராத்” என்கிற கணக்கிலே தம்மைத்
தாம் மறக்கும்படியான பாரவச்யமுண்டாகும் போது இவர் அந்யாபதேசத்
திலே இழிவரென்கை உசிதமாகையாலே இங்கு ப்ரீத்யதிசயத்தாலே
அந்யாபதேசமாகப் பேசுகிறாரென்று கருத்து. இது கீழ் மேலொரு
இடத்திலும் இப்படிக்கண்டதில்லையே யாகிலும் இத்திருவாய்மொழி
யிலே, “அப்பன் திருவருள் முழுகினனோ” என்றும், “கண்ணபிரான்
திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளந்திருந்தவுள” என்றும் இப்
போது பரிபூர்ணச்ஷலேஷமும் தத்ருதமான அவயவகாந்த்யாதிகளும் உளதாகச்
சொல்லுகையாலே இதில் விரஹமுள்ளதாகச் சொல்லக்கூடாமையால்
இத்திருவாய்மொழியில் அந்யாபதேச ப்ரீதிநிவந்நமென்றே அங்கீகரிக்க
வேணுமென்று திருவுள்ளம். நிஹ்துகமாக என்றது - எவ்விதமஹாபுரூபாந்-
லாபத்துக்கு ஒன்றும் ஹேதுவன்றென்கிற கருத்தாலே. யதா, தன் காரணத்தை
யொழிய ஒன்றும் ப்ரதானஹேதுவன்றென்னவுமாம். தன்னழகைக்காட்டி
யென்றது - இவருடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் மங்கலத்வத்தைக் காட்டினதுக்
கும் உபலக்ஷணம், யதா, திவ்யமங்கலவிग्रஹ் போலே ஆழ்வாருடைய ஆத்மஸ்வரூபமும்
“யஸ்யாஸ்ஸமா ஶரீர” என்கிறபடியே இவன் திருமேனியாகையாலே இதி
னுடைய மங்கலத்வமும் அவனுக்கே அழகாகையால் தன்னழகையென்
கிற பதத்தாலே இதுவுங்கூட விவகிதமாகவுமாம். அவனுடைய சௌந்தர்ய-
லாப்யாதிகளையும் ரத்னகாந்தன்யாயேன அவனுக்குங்கூட அதிசயாபாயகமாம்படி
யான ஸ்வஸ்வரூபமங்கலத்வத்தையும் “அநந்யா ராஹவேணாஹ் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்கிற

இ. கணக்கிலே அவனுக்குத்தாம் அபூதவியைவிசேஷணமாய்க் கொண்டு நிய-
 சேமாயிருக்கிறபடியையும் அவனுடைய காரணத்தாலே சாஷாத்தரிக்கப்
 பெற்று “தூய்மையிலவையுத்தாம் தூய்மையினலுணர்வாம் । ராஜவாஸ்தி வைதீகம் தம் சேயமசை-
 ள்ளா” என்னும்படி அநுபூதமாய் “அஹம்நமஹம்நமஹம்ந” மென்கிறபடியே
 அவனுக்கு ஹேமபூதராயிருக்கிற தம் பக்கல் அவன் அநுராகியாய்க்
 கொண்டு சந்தேசிக்கிறபடியைக் கண்டு பதிவரையாய் சிவசிரஹியாயிருந்த
 உத்தமராஜகுமார்க்கு உத்தமராஜகுமாரனான உத்தமநாயகன் உத்தமனாய்க்கொண்டு
 வந்து சந்தேசிக்கப்பெற்றபோது தன்னுடைய பதிபாராய் சபலமாகை-
 யாலே இப்படி சபலமான பதிபாராய்த்தைப்பெற்று நிரவதிகநிவ்ந்தி-
 யுண்டாமாப்போலே தமக்குமவனுடைய காடாநுராகரமணியசந்தேசத்தாலே
 தம்முடைய சேவத் சபலமாகப்பெற்றதென்று மிகவும் நிவ்ந்தியுண்-
 டாய் இந்த ரசாதிசயத்தாலே பரவசராய் சுவசுவாஸ்தை மறந்து “சந்தே-
 தம் யதூபதி யமினோ஽பி நூன் ச்ரீபாவமேவ மனசா விபரா஽வஹு:” என்கிறபடியே
 நாயகாபாவமாபந்நராய் இந்த மஹாநந்தசோபாஸ்தத்தாலே உத்தமனாய்க்கொண்டு
 சுவாஸ்தையிராயிருக்க இந்த அபூதத்தைக்கண்டு இவருடைய பரிவரண
 அநுபூதிகளும் பாஷ்வசரான மற்றுள்ள ஜனங்களும் இந்த உத்தமனாய்க்கு
 ஹேமவெதென்று சிவாஸுக்களாயிருக்க, ச்ரீமதூரகவி முதலான அந்நரங்
 இப்போது பரமபூதசந்தேசமஹாநந்தாஸ்தத்தாலே அமூதசாஸாராந்நிமண சுவாஸ்தையிர-
 யிருக்கிறாரென்று அவர்களுக்கு அறிவித்தபடியை “சாஷாத்தரிவா-
 பரா” என்னும்படியிருக்கிற ஒரு ராஜகந்யகைக்குத் திருப்புவியூர்நாயனா-
 ரோடே சந்தேசம் வுத்தமாய் அத்தாலே இவள் உத்தமனாயிராநின்றாளென்று
 இவருடைய சபியானவள் அன்னையாருக்கறிவிக்கிற வாக்யாபதேசத்
 தாலே பேசிக்கொண்டு தம்முடைய கதார்த்தையை அநுபவித்துப் பரி-
 ராகிறாரென்றபடி. இப்படி இத்திருவாய்மொழி டாஸ்யரசிகதையைச் சொல்-
 லுகிற தென்கையாலே “டாஸ்யநிஷ்டாபரகதவ” மென்கிற பகவதூண் இத்
 திருவாய்மொழிக்குப் பரிபாஷமென்று சூசிதம். இப்படி சுவாபதேச
 சந்தமனாலும் இவ் வந்யாபதேசத்திலே பிராட்டிக்கு அந்நரங்
 சபியானவள் இந்த சந்தேசரசத்தை யன்னையார்க்கு வெளியிடுகை
 அசந்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்பிராட்டி இயாதி).
 இயற்கையாலே - பூஷாபத்யாஸ்யம்முதானமனாதிவ்யாபாஸ்தையிலே, புணர்ச்சி -
 சந்தேசம் (மானிடவர்க்கு இயாதி). மானுபரிலே யொருவர்க்கிவள் என்கிற
 வார்த்தை செவி பட்டாலென்றபடி. வாழ்கில்லேன் - சிவிக்மமாட்டே
 னென்றபடி. இவள் சுவாஸ்தத்தையும் இயாதி இவள் உத்தமனாய்க்கு
 பிராட்டியறியில் சிவியானாகையாலே நாமிவளை யிழந்தோமாவோ

ஆ. யால் தமக்கு வந்த நிவ்ந்தியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இப் பிராட்டி திருப்புலியூரிலே யிருந்தருளுகிற வெம்பெருமானோடேயியற் கையிலே புணர்ந்தருளின புணர்ச்சியை யறியாமையாலும் “மானிட வர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேன்” என்றிருக்கும் சுவாவத்தை

இ. மென்று மயத்தாலேயவர்களுக்கித்தை வெளியிடவேண்டுமென்று கருத்து. இத்திருவாய்மொழியில் விரஹ்யசுநஞ் சொல்லுகை யன்றிக்கே சந்தேசரஸ் சொல்லுகிறதாகில் இதற்கென் செய்கேனோவென்று விஷ்ணு யாய் போலே சொல்லுவானேன்ன வருளிச்செய்கிறார் (தாம் சொல் லித்தை இत्याதி). சமான்சித்யாயென்றது அவர்களைப் போலே நானு மிவளை அந்யனுக்குக் கொடுக்கையாலே உத்யுத்தித்யாயென்றபடி. நான் சமான்சித்யல்லென்னுமிடத்தை யவர்கள் அறிந்தார்களாகில் தாம் சொன்னத்தையெல்லா மிவர்கள் அநாதரிப்பார்களென்று பார்த்துத் தன்னுடைய அபிபிராயத்தை மிகவும் ரோபந் பண்ணுகைக்காக வவர்க ளோடு சமானாபிபிராயையிருந்து கொண்டெல்லாருங்கூட யிவளையொரு மனுஷ ராஜகூமரனுக்குக் கொடுப்பதாக உத்யுத்தி தத்யுத்திசுநஞ் பண்ணு நிற்கச் செய்தே இச்சுவித்யானவள் இப்பிராட்டியினுடைய அலாப- விசேஷத்தையும் அவயவசோபாவிசேஷங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவள் திருப்புலியூர் நாயனார்பக்கல் அந்யாசுத்தியாய் மனுஷருக்கு யோக்யல்லா தவளையொழிந்தாப்போலே இரானின்றாள். இதற்கென் செய்யக்கட வோமென்று விஷ்ணுவையப்போலே சொல்லுகிறானாகையாலே இது சந்தமென்றதாயிற்று. சமான்சித்யாய்க் கொண்டு என்கிறதற்கு நிவ்ந்தி க்கப்புக என்கிறத்தோடே அந்வயம்.

முதற் பாட்டு

இவள் திருப்புலியூர் இत्याதி சுகிவாக்யம். இவளென்றது இந்த ராஜ- கந்யகை யென்றபடி. கோலினவை - யதன் பண்ணின காய்ங்கள், முடியா வென்றது - நிறைவேறுதென்றபடி. இப்படித் திருப்புலியூர் எம்பெரு

ச. கருமாணிக்கமலை மேல் - இந்நிலாசுலத்தின் மேலே யிருக்கிற, மணித்தடம் - இலாக்யமான தடாகத்திலே, மணி-இலாக்யம், ப்ரசந்ரமணியமான தடாகத்திலே யென்றபடி. தாமரைக் காடுகள் போலே - அரூபபவனங்கள் போலே, இதற்குச் செய்ய என்கிறத்தோடே அந்வயம். திருமார்வு - லக்ஷ்மி- கௌஸ்துமலக்ஷிதமான வக்ஷ:சுலமும், வாய் - திவ்யாஹரமும், கண் கை யுந்தி கால்- லோசன நாபி பாணி பாடங்களும், உந்தி - நாபி, உடையாடைகள் - திருவரை

ஆ. யறியாமையாலும் இவளுடைய தாயாரும் உறவுமுறையாரும் மனுவாரிலே இவளுக்கொருவனை அந்நேரத்து அவனுக்குக் கொடுக்கையிலே ப்ரவீராகிறபடியைக் கண்டு இவள் சுவாசத்தையும் இவளெம் பெருமானோடு கலந்த கலவியையும் அறிந்திருந்த இவளுடைய தோழியானவள் தான் சொல்லிற்றை இவர்கள் அந்நேரத்தைக்காக அவர்களோடே கூடத் தானும் சமாதானத்தையாகக் கொண்டு இவள் திருப்புவியிலிருந்தருளின வெம்பெருமானுடைய சூனங்களாலே ப்ரவீரத்தையாக அவன்றிறமல்லது மற்றொன்றறியாள், இனி நாம் கோலினவை முடியா அவனையே வரனாகப் பார்க்க வேணுமென்று கொண்டு அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்க, அவர்களும் இவளுக்கவனமுகொக்குமோ என்று கேட்க அவனுடைய அழகிலேயிறே இவளாகப்பட்டதென்கிறாள். (1)

இ. மான் பக்கல் தனக்குப் ப்ரபாத் தோற்றத்தபடி தடையையாகக் கொண்டு வாத்சொல்லுகிற விவளம்முதற்பாட்டின் ப்ரவீரத்திலே இவனுடைய லாவண்ய - சौन्दर्यங்களை அதிவேலமாக வரணிக்கை அசங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அவர்களும் இத்யாதியால்). அவனுக்கு இவளைக் கொடுக்கையிலே சம்மதிப்பதாக அவனுடைய சौन्दर्याநுபயநிரூபணத்திலே யிழியும்படி இவர்களுக்கிவ்வளவு அநுகூல்யம் பிறந்தவாறே, 'जितमस्माभिः' என்று கொண்டவனுடைய லாவண்யசौन्दर्यங்களை அதிவேலமாக வரணிக்கிறுரென்றதாயிற்று. ப்ரவீரத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய அழகிலே இத்யாதியால்). उत्तरार्धத்தினர் இவள் திருப்புவியில் இத்யாதிவாக்யத்திலே சங்கீதம். அதில் சூனங்களாலே இத்யாதிவாலே அருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலள் என்கிற தற்குத் தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. நாம்கோலினவை இத்யாதிவாலே அன்னைமீரி தற்கென்செய்கேனோ என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. (1)

ச. யில் दिव्यपीतांबरமும், உடை - அரை, ஆடை - வஸ்தம், திருமார்வியாதி ஆடைஇத்யந்தத்துக்கு சமாசமாகையாலே ஆடைகளென்று ப்ரவீரணம். செய்ய - இவையெல்லாம் சிவந்திருக்கிறவனான, इन्द्रनीलाचलं போலே நிலோஜ்வல-தூரமணியமான திருமேனியையும், அந்த அசலத்தில் சூரபத்ரதாசம் போலே தரங்கமான கான்திமண்டலத்தையும், அந்த தடாகத்தில் ப்ரவீரணங்கள் போலே சிவந்திருக்கிறவனாய்நபாஷாடிகளையும் உடையவனானவென்று ப்ரவீரணம். பிரான் - உபகாரகனான, இந்த மஹாசக்யகீர்க்கு இப்படி ரமணியான நாயகனைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே பிரானென்றும் எம்மானென்றும் கொண்டாடுகிறாள். திருமால்-श्रियःपति:யான, 'अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा' என்கிறபடியே

மூ. அன்னைமீர் ! இதற்கென் செய்கேன் ? அணி மேருவின் மீதுலவும்
துன்னு சூழ்சுடர் ஞாயிறும், அன்றி - யும்பல் சுடர்களும்போல்
மின்னு நீண்முடி, ஆரம் பல்கலன் ருனுடை பெம்பெருமான்
புன்னை யம்பொழில் சூழ்திருப் புலியூர் புகழும் இவளே. (2)

ஆ. (அன்னைமீர்) அவன் ஒப்பித்தருளினு லிருக்குமழகைச் சொல்லி
அவ்வழகிலேயிறே இவள் விழுந்ததென்கிறாள். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. பாடவயாத்ததை சங்கீர்க்கிருர் (அவன் இயாடியால்). ஒப்பித்தருளினு
லென்றது - அல்கரித்துக் கொண்டாலென்றபடி. துரியபாடத்துக்குத்
தாப்ய அருளிச்செய்கிருர் (அவ்வழகிலே இயாடியால்). அவனுக்கு சௌந்-
யூதியுண்டோ என்றவர்கள் கேட்டதற்கு உதரமாகக் கீழ்பாட்டிலே இயா-
வயவசோகளைச் சொல்லி இப்பாட்டிலே இயாபரணசோகையைச் சொல்லுகிறு
ளென்று சங்கீ சொல்லிற்றாயிற்று. (2)

ச. சவீரதனானவென்றபடி. அழகு மாத்ர மன்றிக்கே பரவ்முமுண்டென்ற
படி. எம்மான் - என்னுண்டவனான, கீழ்ச்சொன்ன சூதியாலே கொண்
டாடுகிறபடி. செழு நீர் வயல் - ரமணியஜலசாலியான கெடாரங்கையுடைத்
தான, செழு - ரமணிய, குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர் - குட்டநாடென்கிற
இயவனபடத்திலே திருப்புலியூரென்கிற இயவநரத்தில், அருமாயன் -
அருமையாய் அசுரய்மூதனானவனுடைய, விதிசிவசனகாதிபிரபி டுபாபனாய்,
அசுரய்மூதனானவனுடைய எம்பெருமானுடைய வென்றபடி. பேர் அன்றிப்
பேச்சிலள் - கலாணகுணவாகங்களான திருநாமங்களை யொழிய ஒரு வாரீ
யுமில்லாதவள், கலாணகுணபரங்களான அவன் திருநாமமேயொழிய
வேறொரு வாரீயும் சொல்லுகிறுளில்லையென்றபடி. அவன் குணங்களிலே
அத்யாக்ஷயா யிராநின்றனென்கை. அன்னைமீர் - தாய்மார்காள், இதற்
கென் செய்கேன் - இதற்கென்ன பரிஹாரத்தைச் செய்யப்புகுகிறேன், ஓ
என்று விபாடதோக, இவளை மற்றொரு ராஜகூமாரனுக்குக்கொடுக்கிறது
அசுரய்மாய்த் தோற்றுகிறதென்று கருத்து. (1)

அணி - அழகியதான, மேருவின் - மஹாமேருவியினுடைய, மீது -
மேலே, உலவும் - உலவாநிற்கிற சந்திரியா நிற்கிற, உடியா நிற்கிற வென்ற
படி. இது அாத்யனுக்கும் நகரங்களுக்கும் விசேஷம். துன்னு - துற்றுக்
கொண்டிருக்கிற, நிவிடங்களாயிருக்கிறவென்றபடி. லோகத்தில் காண்
கிறவளவன் றிக்கே இதுபி சஹசுருணங்களான வென்கை. துழ் - சர்து வ்யாபுங்

மு. புகழும் இவள்நின் நிராப்பகல் பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டு எங்கும்
 திகழும் எரியொடு செல்வதொப்பச் செழுங்கதி ராழிமுதல்
 புகழும் பொருபடை யேந்திப்போர்புக் கசுரரைப் பொன்றுவித்தான்
 திகழும் மணிநெடு மாடம்நீடு திருப்புலி யூர்வளமே.

(3)

ச. களான, சுடர் - கிரணங்களையுடையவனான, ஞாயிறும் - ஆதீத்யனும்,
 அன்றியும் - அவ்வளவன்றிக்கே பின்னையும், பல-அனந்தங்களான, சுடர்
 களும்போல் - தைசஸுக்களும்போலே, ஐநகரங்களும் போலே என்றபடி.
 மின்னு - மின்னா நின்றதுள்ள, ஸுரத்கிரணராகிராஜிதமான என்றபடி.
 நீள் - உதும்மான, முடி - கிரீடத்தையும், ஆரம் - ஹரத்தையும், ஆரம் -
 பதக்கமென்றுஞ் சொல்லுவர், பல்கலன் - மற்றுமுள்ள வுக்களான
 அபரணங்களையும், கலன் - அபரணம், தான் - சுவயமேவ, சுவாபாவிகமாகவென்ற
 படி. உடை - உடையவனான, மேலவைப்போலே துஞ்சுவலஸூஹியமாய் சுவாபா
 மான திருமேனியையும், ததியசிவரதலசமுத்யுமணிமண்டலவத் தேதீப்யமானமான
 கிரீடத்தையும் ததியதடாபொநிரந்தரபரிஸுரத்யுஜ்வல ஐநகரஜாலவதிபாசுவர வுதலர
 ஶூணங்களையுமுடையவனானவென்று சந்தாப்யம். எம்பெருமான் - என்
 நானுடைய, இது சீர்த்யுதி, இவர்களுக்கு வாயழிக்கவோண்ணாதபடி இத்
 தனையும் மெய்யாகவுடைய என்னப்பென்னென்று உகந்து கொண்டாடு
 கிறபடி. இதுக்குத் திருப்புலியூரென்கிறதோடே அந்வயம். அம்புனைப்
 பொழில் என்று மாறி அந்வயிப்பது அழகிய யுனைப் பொழில்களாலே
 ரமணியபூநாகவனங்களாலே என்றபடி. தும் - பரிபூரமான, திருப்புலியூர் -
 அந்த தீவநகரத்தை, இவள் - வாலையான இப்பெண்பிள்ளையானவள், புக
 ழும் - ஶ்லாசியா நிற்கிறாள், இவள் வாத் சோலையில் கலந்தார் - வாத்போலே
 யிராநின்றது அத்யந்த வாலையான இவள் அவனை எங்கே கண்டாளென்று
 நினைத்திராதே கொள்ளுங்கோள், பூஷாபச்யாமாகப்போய் பூஷாபவந்திலே
 அவனைக்கண்டு அவனுடைய அபரணசோபையிலும் அவ்வூரில் சோலைகளு
 டைய ரமணியகத்திலும் நிமனசித்தையாயிருக்கிறாளாகத்தோற்றுகிறதில்லை
 யோ இவள் வாத்யிலே என்று கருத்து. அன்னைமீர் - இவளைச்சேமித்து
 வளர்த்த தாய்மார்காள், இதற்கு - அவனுடைய அபரணசோபையிலும் அது
 காணப் பெற்ற இடமான திருச்சோலையிலும் அகூடசித்தையாயிருக்கிற
 இதற்கு, வளர்த்த உங்களாலும் காத்துக் கொண்டிருக்கிற என்னாலு
 மன்றிக்கே வந்திருக்கிறவிதற்கு என்று அன்னை மீரென்கிற சமூகந-
 சமபிவ்யாஹரத்தால் தோற்றுகிறது. என் செய்கேன் - என்ன பரிஹர்
 செய்யக்கடவேன், இது ஒருவராலும் துஷ்பரிஹர் என்றபடி.

(2)

ஆ. (புகழுமிவள்) அழகியனானவென் ? ஆண்பிள்ளைத் தனமுடையனாக வேண்டாவோ என்னில், அந்த சौर्यवीर्यादिगुणங்களையே காண் இவள் இராப்பகல் புகழாநின்றதென்கிறாள். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. திருப்புலியூர் நாயனார் பக்கல் அசுவதீயாயிரா நின்றனென்று கீழ்ச் சொன்னத்தையே சொல்லுகிறதாயினாலே இப்பாட்டு புनक्तिमात्रமன்றோவென்ன இதற்குத் तात्पर्यம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (அழகியன் इत्याடியால்). போர்புக்கசுரரைப் பொன்று வித்தான் என்கிறதினய்த்திலே பாட்டுக்குத் तात्पर्यமென்று காட்டுகிறார் (அந்த சौर्यீत्याடியால்). सौर्य-शत्रुमध्ये निर्भयप्रवेशसामर्थ्यं, वीर्य-प्रविष्टस्य परपरिभवनसामर्थ्यं, பாட்டிலே திருப்புலியூரின் அழகை इलाघியா நிற்கிறனென்று शब्दार्थமாகிறதேயாகிலும் 'प्रशस्तिस्सा राज्ञो यदपि च पुरीकोशकथनं' என்கிறபடியே அதற்கும் அவனுடைய गुणश्लाघनத்திலே तात्पर्यविश्रान्तியென்று கருத்து. (3)

ச. பொருநீர் - கலஹயித ஜலங்களை யுடைத்தான, பொரு - கலஹயித, தரங்கஜம்பனத்தாலே பரஸ்பரபரிஹதசலிலபூரஸாலியான என்றபடி. கடல் - சமுத்திரமானது, தீப்பட்டு - அநிவ்யாப்தமாய், அஹூதோமீ அருளிச் செய்கிறபடி. இதுக்குச் செல்வதென்கிறதோடே அவ்யம். எங்கும் திகழும் - தன்னுடைய சம்பேதங்கனிலும் விளங்கா நின்றனென்றுள்ள, எரியொடு - ஜால்களோடே, செல்வது - நடந்து போவதற்கு ஒப்ப - சதசமாக, இதுக்கு ஏந்திப்போர்புக்கு என்கிறதோடே அவ்யம். செழும் கதிர் - சுகீரகிரி-சாலிகளான, செழும் - சுகீர, ஆழிமுதல் - சுகிரபூதிகளான, புகழும் - ஶ்லாஹிக்கப்படுமவையான, சவுக்களும் கூடக் கொண்டாடும்படி யிருக்கிறவையான வென்றபடி. பொரு - யுத்தோம்சுங்களான, படை - ஆயுதங்களே, ஏந்தி - வரித்துக் கொண்டு, துதகனகிரி பரிமலிவதுவியாமலிவாலி-சுத்தமான திருமேனியிலே ஜாஜ்வல்யமானங்களான திவ்யஆயுதஜாலங்களை ஏந்திக் கெண்டு யுத்தம் ஓடியருளுகிறபோது எங்கும் தீப்பட்டு அநிஜாலா-கலாபங்களோடே சமுத்திரமோடுகிறுப்போலே சஹாதுதமாயிருக்கிறதென்று கருத்து. போர் - யுத்தத்தில், புக்கு - ப்ரேசித்து, அசுரரை - அசுரர்களை, பொன்றுவித்தான் - நசிப்பித்தவனுடைய, இதுக்குத் திருப்புலியூரோடே அவ்யம். பொன்றுதல் - நாச, திகழும் மணி - ஶ்லாஹ்யாஸ்வரங்களான மணிகளையுடையவைகளான, நெடுமாட - உத்தமங்களான சூதங்களையுடைத்தான, நீடு - விபுலமான, ஆயாமவிஸ்தாரங்களையுடைத்தான,

மூ. ஊர்வ ளம்கிளர் சோலையும் கரும்பும் பெருஞ் செந்நெலும்சூழ்ந்து
 ஏர்வ ளம்கிளர் தண்பணைக் குட்ட - நாட்டுத் திருப்புலியூர்
 சீர்வ ளம்கிளர் மூ வுலகு உண்டுமிழ் தேவபிரான்
 பேர்வ ளம்கிளர்ந் தன்றிப்பேச்சிலன், இன்றுஇப் புனையிழையே. (4)

ஆ. (ஊர்வளம்) ஆண்பிள்ளைத்தனமே அமையாதிதே, குணநாயி
 ருக்கவேனுமிதே யென்னில் அவனுடைய அபட்சவாதிசுணங்களிலே
 யிதே அகப்பட்டதென்கிறான். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. 'அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலன்' என்று முதல் பாட்டிலே
 சொன்ன அந்தையே ஏர்வளம் இயாதியாலே இப்பாட்டிலும் சொல்லு
 கிறதாயினாலே இது பூநகரியன்றேவென்ன இதுக்குத் தாப்யம் சொல்லு
 கைக்காக அவதரப்பிக்கிறார் (ஆண்பிள்ளை இயாதியால்). தூதியபாடத்திலே
 பாட்டுக்குத் தாப்யமென்று காட்டுகிறார் (அவனுடைய இயாதியால்). (4)

ச. திருப்புலியூர் - அந்த திவ்யநகரத்தினுடைய, வளமே - அழகையே,
 அவதாரத்தாலே தம் திருநகரி வ்யவச்சேஷம். பிராட்டி சீமந்திலையை விட்டு
 'ராகவச்ய நிவேசனே' என்று திருவயோதேயையே கொண்டாடுமாப்போலே இவ
 னுமவ்வாரையே கொண்டாடுகிறாளென்று கருத்து. இவள் - 'தம் துஷ்ட
 ஶ்ருஹந்தார' என்கிற ஶ்லோகத்தின் படியே குணசாரவேதனியான இப்பெண்
 பிள்ளையானவள், இராப்பகல் - நக்த்வித், நின்று - ஸ்திரமாய், அவிச்சிஷ்
 மாயென்றபடி. இவள் அவனைக் கண்டறியாளாகிலும் காதால்
 கேட்டுச் சொல்லுகிறாளத்தனை யென்கைக்கு ஒருக்கால் சொல்லி
 விட்டாளோ, அஹோத் இதுவே வாய்புலற்றா நின்றாளிதேயென்று
 கருத்து. புகழும் - ஶ்லாபியா நிற்கிறான், நெஞ்சால் நினைத்து சந்தோச
 யிரா நின்றாளோ, நாணம் குடிபோய் வாய்விட்டுப் புலற்றா நின்றாளிதே
 யென்று கருத்து. (3)

ஊர்வளம் - ஊரினுடைய சந்தத்தானது, கிளர் - விஜ்ஜிக்கும்படி
 யான, ஊரினுடைய சந்தத்தெல்லாம் தங்களைக்கண்ட வளவிலே
 தோன்றும்படி யிருக்குமவையான வென்றபடி. சோலையும் - உதானவனங்
 களும், பெரும் ஶ்லதத்தை காக்கிந்யாயேன கீழேயும் அந்நயிப்பது. பெருங்
 கரும்பும் - அவ்வுதானங்களோடு விகலிக்கலாம்படி அதிஸ்பீதங்களான
 இஷுவனங்களும், பெருஞ் செந்நெலும் - ததோஶி ப்ரவீணங்களான ஶாலிவனங்
 களும், சூழ்ந்து - பரிதோ வ்யாபுதங்களாய், ஏர்வளம் - ஏர்களினுடைய

மூ. புனையிழைகள் அணிவும் ஆடை யுடையும் புதுக்க ணிப்பும்
நினைவும் நீர்மைய தன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்பக்கால்
சுனையி னுள்தடந் தாமரை மல ரும்தன் திருப்பலியூர்
முனைவன் மூவுல காளி அப்பன் திருவருள் முழ்கினனே.

(5)

ஆ. (புனையிழைகள்) அவன் சौन्दर्यशீलादिगुणங்களை யுடையவனான
லென்? அவனை யேற்கவே அறியப்பெற்றிலோம், வேறேயொருவனை

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. இப்படியிவன் அந்நுக்கு யோச்யல்லாதபடி அவன் பக்கலிலே வாசகர்
யானானென்று உபாதித்தான பின்பு பூவ்ஸ்ஸேபத்தை இனிச் சொல்லாதொழி
யலாயிருக்க அத்யந்த் கோபனியமான அதை 'அப்பன் திருவருள் முழ்கினனே'
என்று இப்பாட்டிலே அன்னையாருக்கு வெளியிடுகை அசங்கமன்றோ
வென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (அவன் இயாதியால்). இருக்கச் செய்தே

ச. அழகானது, ஏரென்று - கலப்பையில் பூட்டப்பட்ட எருது
கள், வளம் - அழகு, கிளர் - விஜ்ஜயா நிற்கிற, கங்கவடிவயுதகணசமூ-
ஹதயா தர்சனியங்களான வென்றபடி. தன் - ஜலசமூஹியாலே நியதிதகங்
களான, பனை - கழனிகளையுடைத்தான, குட்டநாட்டுத் திருப்பலி
யூர் - அந்த திவ்யநகரத்தில், இதுக்குத் தேவபிரான் என்கிறத்தோடே
அந்வயம். சீர் - கல்யாணகுணங்களுடைய, ரக்ஷகதொபயுக்தகுணங்களுடைய வென்ற
படி. வளம் - சமூஹியானது, கிளர் - கிளரும்படி, ஜகத்துக்கெல்லாம்
பிரகாசிதமாம்படி யென்கை. மூவுலகு - கृतக, அகृतக, கृतகாகृतக என்கிற
திரிவிதங்களான லோகங்களை, உண்டு - ப்ரதயாண்வ் கொண்டுபோகாதபடி
தன் வயிற்றிலே வைத்து, இத்தால் आपत्सखत्वं व्यंजितम्. உமிழ் -
सृष्टिकालத்திலே उद्गिरणं பண்ணுபவனான, அவற்றைத் தன் வயிற்
றில் நின்றும் வெளியேவிட்டுக் கரணகஜேவரபதானம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவ
னானவென்றபடி. தேவபிரான் - ब्रह्मादिदेवत்களுக்கு उपकारகனானவனு
டைய, दैत्यपीडादिदशैकனிலே அவர்களுக்கு आपत्सखனானவனுடைய
வென்றபடி. यद्वा, नित्यसूरिकளுக்கு स्वानुभवप्रदानादிகளாலே उपकारகனான
வனுடைய என்றுமாம். பேர்வளம் - திருநாமங்களுடைய சமூஹியை,
आपत्सखत्वादिगुणங்களுக்கு वाचकங்களான திருநாமங்களை யென்ற
படி. கிளர்ந்தன்றி - प्रीत्यतिशयத்தாலே ससंभ्रमமாகச் சொல்லியல்லது,
கிளர்க்கை - ससंभ्रमமாகச் சொல்லுகை, இன்று - இன்றைக்கு, நேற்
றைக்கில்லை கிடர்? இவளுக்கிந்த वैलक्षण्यமென்று கருத்து. இப்புனை
யிழை - இந்தப் புனையிழையானவன், புனையப்பட்ட இழைகளுடைய

ஆ. அந்வேசித்து அவனுக்குக் கொடுக்கக் கடவதாய்ச் செல்லாநின்ற பின்பு இனிச் செய்யலாவதில்லை யென்று தர்யார் சொல்ல, தோழி யானவள் இயற்கையிற் புணர்ச்சியைச் சொல்லுகை யீடன்றியே யிருக்கச்செய்தே இவளை யிழக்கிறோமென்னும் ஈயத்தினாலே முன்னமே திருப்புலியூர்முனைவனான சர்வீசரனோடே புணர்ந்தருளினாளென்கிறாள். (5)

இ. என்கிறதற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில் க்ரீயேயோடே ஈவ்யம். (இவளை யிழக்கிறோம் इत्यादि). மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழ்கில்லேனென்றிருக்கு மவளாகையாலே என்று கருத்து. இவ்வயம் இத்திருவாய் மொழியின் ப்ரவீசத்திலே யிருந்ததேயாகிலும் அதையே ப்ராப்தாவசரே ஈமரிப்பிக்கிறதாகையாலே பூநரக்திதோஷமில்லை. ஈயத்தினாலே என்கிறதற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில் க்ரீயேயோடே ஈவ்யம். தூரியபாடாயம் இப்பாட்டிற்குப் ப்ரதானமென்னும் கருத்தாலே அதுக்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (முன்னமே इत्याद்யால்).

(5)

ச. இப்பெண்பிள்ளையானவள் என்றபடி. புனைகை - பூட்டுகை, இழை - ஈமரணம், அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லச் சொல்ல ஈவிகாஈரணம் பூண்டாப்போலே யிராநின்றாளென்று கருத்து. பேச்சிலள் - மற்றொரு பேச்சுடையவளல்லள், திருநாமங்களை சச்சம்மமாகச் சொல்லுகிறாளத்தனை போக்கி மற்றொரு வார்த்தையும் சொல்லுகிறாளில்லை யென்று வடதாத்பயீம்.

(4)

புனையிழைகள் - புனையப்பட்ட ஈமரணங்களுடைய, புனைதல் - பூட்டுதல், இழை - ஈமரணம், நாமிவளுக்கு முன்பு பூட்டி வைத்த ஈமரணங்களுடைய வென்றபடி. அணிவும் - அழகாகப் பூணுகையும், முன்பு பூட்டினதிற்காட்டிலும் இப்போது அழகாகப் பூண்டிருக்கிறபடியையுமென்றபடி. ஈமரணங்கள் முன்பு நாம் பூட்டி வைத்தாப்போலே யிருந்ததோ வென்று கருத்து. ஆடை - உடையும், பரிவட்டம் - உடுத்திக் கொண்டிருக்கிற வழகுமென்றபடி. புதுக்கணிப்பும் - இவள் வடிவில் பிறந்த ஈலாசமும், புதுக்கணிப்பு-ஈலாசம், இவளுக்கிது-இவளுக்குண்டாயிருக்கிற இந்த ஈ்ளாராஈவமானது, அணிவும் உடையும் புதுக்கணிப்புமாக இவளுக்குண்டாயிருக்கிற இதுவென்று வடதாயீம். நின்று நினைக்கப்புக்கால்-காலமுள்ளதனையும் நின்று பரிச்சேதித்து அறியப் பார்த்தாலும், நினையும் நீர்மையதன்று - நினைக்கலாம் ஈவாவத்தை உடையதன்று. நீர்மை - ஈவாஈம், நீர்மையுடையது நீர்மையது. பரிச்சேதஈவாஈமன்றென்றபடி. 'யதோ வாஈ நிவர்த்தே' என்கிற விஷயம் போலே அபரிச்சேதமாயிருக்கிற

மூ. திருவருள் மூழ்கி வைகளும் செழு நீர்நிறக் கண்ணபிரான்
 திருவருள் களும்சேர்ந் தமைக்கடை யாளம் திருந்தவுள்
 திருவருள் அருளால் அவன்சென்று சேர்தண் திருப்புலியூர்
 திருவருள் கமுகொண் பழத்தது மெல்லியல் செவ்விதழே.

(6)

ஆ. (திருவருள்) இப்புதுக்கணிப்பும் புனையிழைகள் அணிவும் இவளு
 டைய பருவத்தாலும் லீலாரூபவேடாவிசேத்தாலும் சம்பவியாதோ திருப்புலியூ

ஆறும் பாட்டு

இ. கீழ்பாட்டிலே புனையிழை இயாடியாலே ச்ஷலேத்துக் கடையாளஞ்
 சொல்லியிருக்க இப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுகை அநபேஷிதமன்றோ வென்ன
 அவதரப்பிக்கிறார் (இப்புதுக்கணிப்பும் இயாடியால்). புதுக்கணிப்பு

ச. தென்கை. இது ஹேதுமாய் அப்பன்திருவருள் மூழ்கினளென்று அந்வயி
 க்கிறது. சுனையினுள் - சரஸ்ஸுக்களுக்குள்ளே, சுனை-சரஸ்ஸு, தடந்தாமரை
 - விசாலமான சாமரசபுஷ்பங்கள், ஒரு புஷ்பமே டடாகமெல்லாம் மறைக்கும்படி
 விசாலமென்கைக்காகக் கவனம். மலரும் - மலராநிற்கிற, தண் - சமஹ
 மான, திருப்புலியூர் - அந்த டிவ்யநகரத்திற்கு, முனைவன் - ப்ரதானனா,
 நாயனா வென்றபடி. முவுலகாளி - த்ரிலோகேசுவரனா, அப்பன்-என்னப்
 பனுடைய, சகியானவன் தன் ப்ரிதியாலே என்னப்பனென்று ஜ்ஞாபிக்கி
 றுள். திருவருள் - ச்ரீமத்குபேயில், மூழ்கினள் - நிமனையாய்விட்டாள். பூர்
 னுக்கு விஷயமாய்விட்டாளென்றபடி. சர்வப்காரச்ஷலேமும் பண்ணப்
 பெற்றாளென்கை. பெற்றனள் என்னாதே மூழ்கினள் என்றது அமூத்
 சாகரான்த்நிமன்சவ்வியவ: என்னும்படியிருக்கிறாளென்று ஜ்ஞிப்பிக்கைக்
 காகவும் கடல் கொண்டாப்போலே இனி நமக்குதவாளென்று ஜ்ஞிப்
 பிக்கைக்காகவுமாம்.

(5)

செழுநீர்நிற - சமூஹஜலசாலிசமூத்ரவ்ரணா, செழுமை - சமூத்ரி, த்ரங்கித-
 சித்தஷ்யாமலவிமலகான்திவிராஜிதனா வென்றபடி. கண்ணபிரான் - க்ரு
 னாய் அவதரித்து பெண்பிறன்தாற்கெல்லாம் ஸபகரித்தவனுடைய,
 திருவருள் - சமஹீதாய்த்திலே, வைகளும் - அநேககாலமும், மூழ்கி - சமனையாய்,
 ச்ஷலேதானானுபுஷ்பமஹீதாய்த்துக்கு பூர்வவிஷயமாயென்றபடி. திருவருள்களும் -
 அநந்தர் ச்ஷலேதஷ்யையில் அவன் செய்தருளின அநுபூஹிவ்ஷேபர்பரேகையுமும்,
 சேர்ந்தமைக்கு - இவள் அடைந்தமைக்கு, அடையாளம் - சிஹங்கள்,
 திருந்த - ஸ்ரீமாத், உள-உண்டாயிருக்கின்றன, அவற்றுள் ஒன்றைச்

ஆ. ரெம்பெருமானோடு கலந்த கலவியால் வந்ததென்றுமிடத்துக்கடையாள மென்னென்ன? திருப்புலியூர் சராசரங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மதான் பண்ணுகைக்காக அவ்வூரிலே புகுந்துநின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவருளாலே வளர்ந்த கமுகின் நாண்பழம் போலேயன்றோ இவள் திருப்பவளமிருப்பதென்கிறாள். (6)

இ. பருவத்தாலும் அணிவு சேடாவிசேபத்தாலுமென்று யதாசங்க்யமங்க்யம். பருவம் - வயசு, இங்கே யौवनं விவசிதம். தூதீயபாடத்துக்குத் தாத்யம் அருளிச் செய்கிறார் (திருப்புலியூர் சராசரேதாடியால்). தூதீயபாடத்துக்குத் தாத்யம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவருளாலே வளர்ந்த இதாடியால்). (6)

ச. சொல்லென்ன? சொல்லுகிறாள் மேல். மேல்லியல் - சூதூசுவாஹீயான இவளுடைய, இயல் - சுவாஹம், செவ்விதழ் - அருநதமாதானது, இதழ் - தமம், இது ரூபகாதிசயோக்தி, பரவசததமாதான அஃரமாதான தென்றபடி. இதுக்குப் பழத்தது என்கிறத்தோடே அங்க்யம். திருவருள் - சூரிமதூபீயை, அதாவது சரம், அசரம் என்றும் சரூண், நிரூண் என்றும் பாராதே அநாலோ-சிதவிசேபாசேபலோகசரணமான கூபீயை பென்றபடி. அருளால் - அருளுகையின் நிமித்தமாக, செய்தருளுகைக்காக வென்றபடி. அவன் - அந்த சர்வேசுவரனாவன், சென்று - சூரிவீகூரத்தில் நின்றும் எழுந்தருளி, சேர் - சேர்ந்திருக்கிற சயலமாதான, நிரயவாசம் பண்ணுகிற சயலமாதானவென்றபடி. தண் - சூரிதமாதான, அவன் கூபாபவாஹீத்தாலே நிரயாப்யாயிதமாதானவென்றபடி. திருப்புலியூர் - அந்த திவ்யநகரத்திலே, திருவருள்கமுகு - அவனுடைய திவ்யகூபாப்யாயிதகமுகங்களுடைய, அருள்கமுகு என்று மத்யமபதலோபிசமாசம். கலங்களாலே வளருகையன்றிக்கே “வூந்தாவன் பகவதா கூணா-விலகதகர்மணா । சூபேன மனசா ஹாதம் கவாம் வூதிமபூசதா” என்கிறபடியே அவனுடைய கரூணாமூதவர்பாஹீகளாலே தானே வளர்ந்து “அநானூரூபாம் தநூரூபகூதி” என்கிற கணக்கிலே லோகவிலகணராமணியகசாலிகளான திவ்யகமுகவூஷங்களுன்றபடி. ஒண்பழத்தது - ஒள்ளிய பழம்போலேயிரா நின்றது, பழத்துக்கு சததமாதானது பழத்தது, பரிபகவரமணியகல் போலேயிரா நின்றதென்றபடி. யौवनத்தால் வந்த அழகாகில் லோகத்தில் கமுக-கல்போலேயிருக்கு மத்தனைபோக்கி கரூணாமூதவர்பாஹீகமுககல்சததமாதாகக் கூடுமோ? ஆதலால் இவ்வழகு அவனுடைய கரூணாமூதவர்பாஹீத்தாலே வந்ததேயாமத்தனையென்று கருத்து. (6)

மூ. மெல்லிலைச் செல்வன் கொடிப்புல்க வீங்கினர் தாள் கமுகின்
மல்லிலை மடல்வாழை யீன்கனி சூழ்ந்து மணம்கமழ்ந்து
புல்லிலைத் தெங்கி னூடுகால் உல வும்தண் திருப்புலியூர்
மல்லலம் செல்வக் கண்ணன்தாள் அடைந் தாள்தும் மடவரலே. (7)

ஆ. (மெல்லிலை) இவளுக்குத் திருப்பவளத்தில் அழகுதான் சுவாசாவிக்
மன்றோ இதவனோடு கலந்தமைக்கு அடையாளமல்ல, அவன் தான்
இவனோடு கலந்து பருமாறுகைக்கீடான ஸ்ரீயித்வமுடையவனோ என்ன
தன்பக்கல் அடங்காமை அவ்வூரில் சுவரங்களிலுங்கூட வெள்ளங்
கோத்து அவையும் பரஸ்பரஸ்ச்லேஷதாரகமாயிருக்கும்படியே பெருகுகிற
இவனுடைய ஸ்ரீயித்வ வெள்ளத்திலேயிறே இவளமுந்திறன்றென்கிறான். 7

ஏழாம் பாட்டு

இ. திருவருள் முழுகினள் என்று கீழ்ச்சொன்ன ச்லேஷத்தையே இப்
பாட்டிலும் தானடைந்தனளே என்று சொல்கிறதாகையாலே இது
புனஸ்தியன்றோவென்ன இதுக்குத் தாத்ரயீ சொல்லுகைக்காக ஸ்வதரிப்பிக்
கிறார் (இவளுக்கு இत्याடியால்). (அவன்தான் இत्याதி) அவன் எவ்வித-
ஸ்ரீயித்வமுடையவனானிறே இவளுக்குத் திருப்பவளத்திலழகு தக்கமென்
றறியலாம். அவன் எவ்விதஸ்ரீயித்வமுடையனல்லாமையாலே இவ்வழகு
விலக்ஷணஸ்வभावசித்தமென்றே சொல்ல வேணுமென்றபடி. பாடத்யத்துக்குத்
தாத்ரயீ அருளிச்செய்கிறார் (தன்பக்கல் அடங்காமை இत्याடியால்). துரிய-
பாடத்துக்குத் தாத்ரயீ அருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய ஸ்ரீயித்வத்தையாடியால்).

ச. மெல்லிலை - மூதுவான இலைகளையுடையவையான, செல்வ - கீமத்குக்
களான, அதிசுந்தரங்களான வென்றபடி. வண் - உதாரங்களான, 'ததீ பாஹு-
லதா கண்டே கோபி மஹிநிதாதின:' என்கிறபடியே ஸ்வமதிக்களான கமுகவூங்க-
ளுக்கு ஸ்வகாஸ்ரீஸ்வதானரஸிகங்களான வென்றபடி. கொடி - லதீகளானவை,
தாம்பூலவலிகளானவை யென்றபடி. புல்க - பரிஷங்க பண்ண, வீங்கு -
பூக்களங்களாகநின்றன உள்ள கோமதவலிகள் பரிஷங்க பண்ணப் பண்ண தஜ்ஜனித-
சௌயத்தாலே மாசலிமவத்துக்களானவென்றபடி. இளந்தாள் - வலிபரி-
ஷங்கசௌயத்தாலே நாளுக்குநாள் இளகாநின்றன உள்ள தாள்களையுடையவை
யான, தாள் - சக்ஷா: ப்ரதேச, கமுகின் - கமுகவூங்களுக்கு, கமுகவூங்கு-
களானவென்றபடி. தாம்பூலவலிகமுகமியுநங்களுக்கு பரிசாரிகைகள்போலே
தத்பரிசரவதிகளானவென்கை. இது வாழைக்கு விசேஷம். மல் இலை-விபுலத-
ங்களையும், மல் - விபுலம், மடல் - பூபதங்ககளையும் உடையவையான, கோமத-

மூ. மடவரல் அன்னைமீர்கட் கென்சொல்லிச் சொல்லுகேன் ? மல்லைச்செல்வ
வடமொழி மறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல் வான்புகைபோய்
திடவிசும்பில் அமரர் நாட்டை மறைக் கும்தண் திருப்புவியூர்
படவர வணையான் றன்னாம்ம அல் லால் பரவாள் இவளே. (8)

ஆ. (மடவரல்) ஸ்ரீஸ்வभाव்போலே வृत्तவசீயமுண்டாக வேணுமிதே
யென்ன, அவன் வृत्तவசீயிருக்கும்படிப் பார்க்கலாகாதோ, மிக்கிருந்

எட்டாம் பாட்டு

இ. 'அருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலன்' என்று முதற்பாட்டில் சொன்ன
அய்யத்தையே "நாமமல்லால்" இत्याடியாலே இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுகிற
தாகையாலே இது புनரக்தியன்றோவென்ன இதுக்குத் தாत्पर्यம் சொல்லு
கைக்காக அவதரிப்பிக்கிருர் (ஸ்ரீஸ்த்யாடியால்). மல்லைச்செல்வ என்கிற
தற்குத் தாत्पर्यம் அருளிச்செய்கிருர் (அவன் வृत्तவசீ இत्याடியால்). மறைக்

ச. சுவभावமான அம்மியுநங்களுக்கு சிசிरोபचारமாம்படி अविरलच्छायाकरमयूर-
पिच्छव्यजनங்கள்போலே आयतविशालपत्रங்களையும் रत्नमयतांबूलकरण्डकळाचीप्रभृति
கள்போலே பூமடலையும் வரித்துக்கொண்டு நிற்குமவையானவென்று
घट्टतात्पर्यம். வாழை - கடல்களுடைய, ஈம் - இனியவையான, निरतिशय-
मधुरங்களானவென்றபடி. கனி - பழங்களை, துழ்ந்து - வியாபித்து, மணங்
கமழ்ந்து-அத்தாலே परिमलित்து, மணம் - परिमल, கமழ்கை-परिमलிக்கை,
மணங்கமழ்ந்தென்று ओदनपाकं पचतीतिवत् प्रयोगः, बहुपरिमलशालियायென்ற
படி. இதுக்கு உலவுமென்கிறதோடே अस्वयम्. புல்லிலை - புல்லிக்கொண்
டிருக்கிற இலைகளை யுடையவையான, புல்லுகை - தாவுகை, सखिकளைப்
போலே அந்த வாழைகளைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிற இலைகளையுடைய
வையான வென்றபடி. தெங்கினூடு - नारिकेलतृक्षकளுடைய मध्यத்திலே,
ஊடு - मध्य, கால் - मातृமானது, உலவும் - உலவாநிற்கிற, सोल्लासமாக
संचरियாநிற்கிற வென்றபடி. தண் - शीतமான, இப்படி स्थावरजंगम
विभागமின்றிக்கே अन्योन्यसौहार्दशीतमान வென்றபடி. திருப்புவியூர் -
அந்த दिव्यनगरத்தில், மல்லல் - महत्तरமான, अनवधिकமான வென்றபடி.
அம் - அழகியதான, செல்வ - संपत्तियுடையவனான, கண்ணன் தான் -
कृणुनुடைய திருவடிகளை, இம்மடவரல் - सुधस्वभावையான இப்பெண்
பிள்ளையானவள், மடம் - सुधதை, மடம் வருகிற दशै யாயிருக்கிறவள்
மடவரல், सुधस्वभावै யென்றபடி. அடைந்தாள் - अवनुடைய ஸ்ரீ-
यित्वத்திலே ஈடுபட்டு तच्चरणनजिनैकसक्तचित्तैयாய் விட்டாளென்றபடி. (7)

ஆ. துள்ள சப்ச்யுடையவரான வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல் வான்புகைப்போய்திடவிசும்பில் அமரர் நாட்டை மறைக்கும் நிரதிசயமொயமான திருப்புலியூரில் திருவனந்தாழ்வாணப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லுகிறிலென்கிறான். (8)

இ. கும் என்றது கியாபமன்று, திருப்புலியூருக்கு विशेषणम्. மறைக்கும் படியிருக்கிற திருப்புலியூரென்று சந்திக்கிறது. அவனார் வேதிகசப்தம் சமூஹமாகையாலே அவனுக்கு வृत्तவச்சீர்க்கேட்கவேணுமோ என்கிறுளென்று கருத்து. தண் என்கிறதற்குத் ताप्य அருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசய-மொயமென்று). (8)

ச. அண்ணமீர்கட்கு - தாய்மார்களான உங்களுக்கு, என் சொல்லிச் சொல்லுகேன் - என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி இவனுடைய வृत्तவச்சீரைய அறிவிக்கக் கடவேன், “यतो वाचो निवर्तन्ते” என்னும்படி அபரிच्छेद्यமாகையாலே அவனுடைய வृत्तவச்சீர்க்கு வாசகவாசமில்லை யென்றபடி. ஆனாலும் அதை ஒரு முடித்தாலே வ்யஜிப்பிக்கிறேனென்கிறான் மேல். மல்லிச்செல்வ - மஹர்சப்சீ உடையவர்களான, மல்லி - மஹர், அராஹநி-பயுத்தநிரவதிக்ஷய்ஸாலிகளான வென்றபடி. இது வாணருக்கு विशेषणम्. வடமொழி - சங்குதபாபீக்கும், வடம் - சங்குத், மொழி - பாபீ, மறை - வேதங்களுக்கும், வாணர் - நிர்வாகரான வாகுணர்களுடைய, பாபீக்கு நிர்வாக கராவது - வ்யாகரணாபிகளிலும் வ்யபவங்களிலும் அபிதீயரென்றபடி. பூரா-ணாபிகளில் ப்ஹிரென்றும் சொல்லுவர். வேள்வியுள் - மகவதாராஹநரூபயஜங்களிலே, வேள்வி - யஜ், நெய்யழல் - அஜ்யயுத்தங்களான வஹிகளுடைய, அழல் - வஹி, மவ்யமலிபிசமாச:, அஜ்யாஹிவிசிஷ்டங்களான வஹிகளுடைய வென்றபடி. வான் புகை - மவூஹமான மூமானது, வான் - மவூஹம், போய் - ஊவ்லிசத்திலே போய், திட - தஹமான, பூதிவ்யாபிகளைப்போலே ப்ரதிஷணபரிணாமியன்றிக்கே வ்யவஸிதஸ்வபாவமான வென்றபடி. விசும்பில் - அகாசத்தில், அமரர் நாட்டை - தேவலிசத்தை, மறைக்கும் - அச்சாபிக் கும்படியிருக்கிற, தண் - ஶிதஹமான, மொயமான என்றபடி. திருப் புலியூர் - அந்த திவ்யநகரத்தில், இப்படி சந்ததயாயஜகரான வேதிகர் பக்கல் நிரவதிக்ஷிபிதயாலே அவ்வூரில் நியதவாச பண்ணுகிறவனான என்றபடி. இப்படியிருக்கிற இவனுடைய வृत्तவச்சீர்சொல்ல வேணுமோ என்று கருத்து. படவரவு - பணாஸாலியான நாகத்தை, சுகுமாரதரபரமபூஷதநுஸ்ப்ஷ-ஹ்விகஸ்வரபணாஸாலியான ஶேஷினை யென்றபடி. அணையான் தன் - படுக்கை யாகவுடையவனுடைய, அணை - படுக்கை, தன் என்று சுவாதிசம்.

மூ. பரவாள் இவன்நின் நிராப்பகல் பனி நீர்நிறக் கண்ணபிரான்
 விரு ஆர்இசைமறை வேதியர்ஒலி வேலையின் நின்னெலிப்ப
 கரவார் தடந்தொறும் தாமரைக்கயந் தீவிகை நின்றலரும்
 புரவார் கழனிகள் சூழ்திருப்புவி யூர்ப்புக முன்றிமற்றே. (9)

ஆ. (பரவாளிவள்) वृत्तமுண்டானாலும் तदनुगुणतत्त्वज्ञानமுண்டாக வேண்
 டுமேயென்ன? அதுவுமுண்டு, निरतिशयभोग्यமான வ்நியையுடைய

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. இரண்டாம் பாட்டிற் சொன்ன திருப்புவியூர் ப்ரச்சையையே व्यतिरेकमुखेन
 சொல்லுகிறதாகையாலே இது पुनरुक्ति யன்றோவென்ன अवतरिப்பிக்கிரூர்
 (वृत्तमित्याद்யால்). விரைவாரென்கிற பாடத்தை आश्रयித்து அதுக்குத்
 तात्पर्य அருளிச்செய்கிரூர் (निरतिशयेत्याद்யால்). விரவார் என்கிற பாடத்

ச. संश्लेषदशैயில் படுக்கை அழகையே நினைத்துச்சொல்லாநின்றனென்று
 கருத்து. நாமம் அல்லால் - திருநாமங்களை யல்லது, மடவரல் - मुग्ध-
 स्वभावையான, இவள் - இப்பெண்பிள்ளையானவள், பரவாள் - अक्रमமாகப்
 பேசாள், பரவுகை - अक्रमமாகப் பேசுகை, கமம் தப்பும்படி अत्यासक्ति
 யோடே சொல்லாநின்றபடி. திருநாமத்தையே सर्वदा आसक्तியோடே
 சொல்லா நின்றனென்கை. (8)

விரைவார் - परिमज् प्रवहिया நிற்கிற, விரை-परिमज्, வார்தல் - प्रवहिक
 கை, निरतिशयभोग्यமான வென்றபடி. शब्दवर्ममान गानத்துக்குப் परिमज्ஞ்
 சொல்லவொண்ணாதிதே. விரவாரென்று பாடமானபோது விரவி
 ஆர்ந்ததானவென்று பொருள், அதாவது, எங்கும்பரவி अभिवृद्धमायि
 ருந்துள்ள என்றபடி. இசை - गानங்களையுடைத்தான, மறை - वेदத்
 தினுடையவும், गानविशिष्टमेன்கையாலே सामवेदம் विवक्षितம். வேதியர் -
 वैदिकர்களுடையவும், அந்த வேதங்களை मीमांसிக்கிறவர்களுடையவும்
 என்றபடி. ஒலி - घोषமானது, வேலையில் - समुद्रं போலே, வேலை -
 समुद्रं, இங்கே सप्तमीविभक्ति इवशब्दार्थकமென்று உறையில் निर्वाहம். நின்று-
 अविच्छिन्नமாக, ஒலிப்ப - घोषियानிற்க, இத்தால் அவன் सत्वविदां वरिष्ठன்
 என்று சூচিতமாகிறது. இதற்கு மலருமென்கிறத்தோடே अन्वयம். கரவு-
 முதலைகளாலே, கரவு - முதலை, ஆர் - पूर्णங்களான, இத்தால் अशोष्यजल-
 समृद्धि சூசித், தடந்தொறும் - तटाकங்கள் தோறும், தாமரைக்கயம்-तामरस-
 समूहமானது, கயம் - समूह, தீபிகை நின்று - दीपिकाகள் போலே நின்று,
 நிலைவிளக்குகள்போலே अत्युज्वलங்களாய்க்கொண்டு நின்ற இடத்திலே

மூ. அன்றிமற் றோருபாய மென், இவள் ! அந்தண் துழாய்கமழ்தல்
குன்ற மாமணி மாடமாளிகைக் கோலக் குழாங்கள்மல்கி
தென்தி சைத்தில தம்புரை குட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூர்
நின்ற மாயப் பிரான்திருவரு ளாம்இவள் நேர்பட்டதே ?

(10)

ஆ. சாமவேதிகளுடைய அப்யயனஞ்சொழும் ததய்சிவந்தீ பண்ணுவார் ஞ்சொழும்
கடல் போலே ஞ்சொடியாநிற்க, முதலை மிக்க பொய்கைகள் தோறும்
தாமரைகள் நிலைவிளக்கெரியுமாப்போலே மலராநிற்பதுஞ் செய்து
தலைத்தரமான கழனிகளை யுடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூரில் பனி
நீர்நிறக் கண்ணபிரானுடைய புகழன்றி மற்றொன்று பரவாளிவ
ணின்றிராப் பகலென்கிறாள்.

(9)

(அன்றி) சौन्दर्यशैर्यसौशील्यप्रणयित्वैश्वर्यवृत्तवत्सर्वज्ञत्वादिसर्वगुणविशिष्टाया

இ. துக்கு அய் ஸ்வாய்கயனத்திலே கண்டு கொள்வது. இசை யென்கிற
தற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (சாமேத்யாதியால்). மறைவேதியரொலி
யென்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (ததய்யாதியால்). வேலையில்
ஒலிப்ப என்கிறதற்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (கடல் இயாதியால்).
கடவார் தடந்தொறும் என்கிறதையருளிச் செய்கிறார் (முதலை இயாதி
யால்). தாமரையித்யாதிக்குத் தாத்ய அருளிச்செய்கிறார் (தாமரைகள்
இயாதியால்). புரவார் என்கிறதை அருளிச்செய்கிறார் (தலைத்தரமான
வென்று), உகூடமான வென்றபடி.

(9)

பத்தாம் பாட்டு

இவளுக்கு அவனோடு ச்ஷலே வுத்தமாயிற்றென்று கீழ்ச்சொன்னத்
தையே பிரான் திருவருள் இயாதியாலே இப்பாட்டிலும் சொல்லுவானே
னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (சौन्दर्यஇயாதியால்). மணம் - விவாஹேசவ், ஈடல்ல

ச. நின்றென்றபடி. அலரும்-விகசியாநிற்கிற, இது நகரத்துக்கு விசேஷம்.
புரவார் - அதுகூடங்களாயிருக்கிற, கழனிகள் - கெடாங்களாலே, துழ் -
பரிவூதமான, திருப்புலியூர் - அந்த திவ்யநகரத்தில், இதுக்குப் பிரானோடே
அந்நயம். பனி நீர்நிற - சித்தகஜல் போலே அமஹமாய் ஶ்யாமலமான வந்தத்தை
யுடையவனான, பனி - சித்தகம், கண்ணபிரான் - கண்ணாய் அவதரித்து
சர்வோபகாரகனானவனுடைய, புகழ்அன்றி - கல்யாணகுணங்களை யொழிய,
மற்று - வேறொன்றை, இவள் - அவனுடைய சர்வஸ்வத்தை அறிந்த
இவள், இராப்பகல் - நக்சந்திவ், நின்று - அவிஞ்ஞமாய், பரவார் - அக்ஷமமாக
ச்சொல்லாள், அதிபிரிதியாலே அடைவுகெடச் சொல்லாளென்றபடி. (9)

ஆ. (நேர்பட்ட) एवंविधभगवत्सौन्दर्यादिगुणानुभवजनितप्रीதியாலே भगवच्छेषत्व-
காண் டுபகரான சடகோபன் சொல் நேர்பட்ட தமிழ் மாலை யாயிரத்
துளியை பத்தும் நேர்பட்டவர்கள் நெடுமாற்கடிமை செய்யப்பெற்று
வாழ்வரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. அடிமை நேர்பட்ட इत्यन्तத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (எவ்வித-
த்யாடியால்). आदिशब्दத்தாலே स्वात्मयाथात्म्यप्रकाशनमहोदयமும் ஷேபஹூதரான தம்
பக்கலவனுக்கு அநுராகமும் தம்மோடு சர்லேபரஸிகத்வமும் முதலாகக் கீழ்ச்
சொன்னவை விவஸிதங்கள். प्रीதியாலே என்றது - இது ஹேதுர்ஹென்று
கருத்தாலே சொன்னபடி. தொண்டரித்யாதிக்குத் தாத்ரயம் அருளிச்செய்
கிறார் (भगवत् शेषत्वेत्यादियால்). (11)

ச. நிறை முவுலகுக்கும் - परिपूर्णங்களான त्रिविधचेतनाचेतनங்களுக்கும்,
உலகு - लोक, लोक्यते इति लोकः, पदार्थः, असंख्यातसर्वचेतनाचेतनங்களுக்குமென்ற
படி. நேர்பட்ட நாயகன்தன்-நன்றாக வாய்த்த சுவாமியுடைய 'त्रैलोक्यमपि
नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरं' என்கிறபடியே காசிதாதிக்கர்பியாய்க் கொண்டு
வாய்த்திருக்கிற சுவாமியுடைய வென்றபடி. नित्यमायிருக்கிற ईश्वर-
சவ்நத்தை காடாதிக்கலத்தைச் சொல்லுமாப்போலே வாய்ப்பாகச்சொன்
னது அவனுடைய சீர்மையையறிந்து அநுஸந்திப்பார்க்கு பரிசுஷன் நவநவ
மாய்க்கொண்டு இது महानिधिநாப் போலே யிருக்குமென்னும் கருத்
தாலே. தன் என்று स्वार्थिकम्. அடிமை நேர்பட்ட - कर्क्यத்துக்கு
வாய்த்தவரான, இது சடகோபனுக்கு विशेषणम्. லோகங்களுக்கு அவன்
ஷேபியாய் வாய்த்தாப்போலே அவனுக்கிவர் ஷேமாக வாய்த்தது
மென்று கருத்து. தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் -
அத்தால் दासदासदाசருக்கும் दासभूतरான, தொண்டர் - चपलर, भगवद्गुण-
चपलரான दासரென்றபடி. தாம் ஷேமாயிருக்கிறது அவனுக்கு பரி-
சுஷன் நவநவமாய்க் கொண்டு महानिधि வீவாய்த்தாப்போலே யிருக்கிறபடி
யைக் கண்டு प्रीत्यतिशयத்தாலே ஷேப்தகாண் டு பரூதரான வென்றபடி.
சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் - सूक्तिயான, நேர்பட்ட -
வாய்த்ததான, महानिधिபோலே ஜகத்துக்கெல்லாம் அலக்யநாமமாக லபித்
ததான வென்றபடி. தமிழ்மாலை - रमिडभाषையாலே மாலை போலே
சேர்க்கப்பட்டதான, ஆயிரத்துள்-सहस्रத்துக்குள்ளே, இப்பத்தும் -

ச. இந்த தசகத்தை, நேர்பட்டார் கிட்டினவர்கள், அப்யசிக்கப்பெற்றவர் களென்றபடி. அவர் என்றிருக்கையாலே “யவர்” என்றொரு பதம் அப்யாஹ்யம், யவர் நேர்பட்டார் அவர் என்றபடி. ஜாதிபூதாதிவீஷம் இதில் ப்ரயோஜகமன்றென்று கருத்து. யதா, நேர்பட்டாரவர் என்று சமஸ்தபத மாய் அப்யசித்த ஜனங்களென்றபடி. நெடுமொற்கு-அப்யசித்தியத்தில் திஷ்-வ்யாமோஹத்தையுடையவனான சர்வீஷரனுக்கு, மால்-வ்யாமோஹ், அடிமை செய்ய நேர்பட்டார் - கீஷ்யம் பண்ணுகைக்கு வாய்த்தவர்கள், அவனுக்களப்ய-லாபம் போலே ப்ரியாபாயகராய்க்கொண்டு அடிமை செய்யப்பெறுவ ரென்றபடி.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(கருமாணிக்கமலை மேல்)

वैलक्षण्यात् स्वमूर्ते मकुटमुखमहाभूषणैर्भूषितत्वात्
स्वाह्निकायुधत्वात् प्रलयसखितयोज्जीवने कर्षकत्वात् ।

भव्यत्वाद्यैश्च संपन्निरवधिकतयाऽऽश्रय्यच्छेष्टत्वयोगात्

निष्ठां दास्ये स्वकीये प्रकटयति हरिश्चेत्यथाज्ञायि तेन ॥

(வैலக்ஷण्याத் சுவமூர்தே:) கருமாணிக்கமலைமேலுத்யாதி-நிரதிசயசௌந்தர்யயுக்ததீவ்யா-
வயவங்களை யுடைய திருமேனியையுடையவனாகையாலும், (மகுடமுகமஹா-
பூஷணைர்மூஷிதத்வாத்) மின்னு நீண்முடியாரமத்யாதி - தீப்தியுக்தங்களாயிருக்கிற
திருவாழிசை முதலான திருவாழிசைகளாலே அலங்குதனாயிருக்கையாலும்,
(ஸ்வாஹ்நிகாயுதத்வாத்) செழுங்கதிராழி முதல் இத்யாதி - மிக்க தேஜஸையுடைய
திருவாழி முதலான தீவ்யயுதங்களை யுடையவனாகையாலும், (புரையசகிதயா)
மூவுலகுண்டுமிழ்தேவபிரான் - புரையாபத்திலே சகலலகங்களையும் வயிற்
றிலே வைத்து சகாவைப் போலே ரகிக்கு மவனாகையாலும், (உஜ்ஜிவநே
கர்ஷகத்வாத்) முனைவன் மூவுலகாளியப்பன் - த்ரீலக்யநிவஹிகனாய் ததுஜ்ஜிவநத்
திலே கழிபண்ணுமவனாகையாலும், (பவ்யத்வாத்யைச்) செழுநீர் நிறக்கண்ண
பிரான் - கணனாய் அவதரித்து அகிதருக்கு பவ்யனாயிருக்கையாலும், மேல்
எட்டாம் பாட்டிற் சொல்லுகிற அநந்தசயநத்வம் இங்கு அதிசயதர்யம், படவர
வணையான் - திருவனந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாக உடையவ
னாகையாலும், இங்கே கம் விவகிதமன்று. (சம்பந்நிரவகிதயா) மல்லலகு
செல்வக்கண்ணன் நிரவகித்யைத் தையுடையவனாகையாலும், விரை
வாரிசைமறை இத்யாதி-அவ்வூரில் வதிக்கிற ஹ்ருக்ளாகளெல்லோரும் வேதர்யங்
களைவிசாரித்துக் கொண்டு வேதிகங்களான யாசாதினை அநுஷித்கும்படி அத்யந்த-
சிஷ்டனாயிருக்கையாலும், ஆறாம் பாட்டின் முதலடியிலே செழுநீர்நிறக்
கண்ணபிரானென்று பவ்யத்வமும் மேலடியிலே சயாவராதிகளுக்கு முட்பட
அத்மதானம் பண்ணுகையாகிற மஹோதரத்வமும் அநாலிசிதவிசைசைலகசரயத்வ
முஞ்சொல்லுகையாலே இவையையிங்கு அதிசயதர்யம். எட்டாம் பாட்டில்
வேள்வியுள் நெய்யழல் என்று வேதிகசம்பத்தும் விரைவாரிசை மறை
யென்று வேதர்யத்வஜ்ஞானசம்பத்தும் நிரவகித மென்னப்பட்டதென்று பதி
னெண்ணுயிரம். (அசுரய்யச்சேஷத்வயோகாத்)நின்ற மாயப்பிரான் - அசுரய்யங்களான
வ்யாபாரங்களை யுடையவனாகையாலும், திருப்புலியூரில் எம்பெருமான்
செதநருக்கு சவகிதயாசத்திலே நிஷ்டையை புரகடிகரியா நிற்கிருனென்று
'கருமாணிக்கமலை மேல்' என்கிற தசகத்திலே காரிசூனுவாலே அடியவசித்
தருளப்பட்டதென்கிருர்.

(100)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பத்தாந்திருவாய்மொழி

மூ. நெடுமாற் கடிமை செய்வேன்போல் அவனைக் கருத வஞ்சித்து
தடுமாற் றற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் தவிர்ந்த சதிர்நினைந்தால்
கொடுமா வினையேன் அவனடியார் அடியே கூடும் இதுவல்லால்
விடுமா நென்ப தென், அந்தோ ! வியன்மு வுலகு பெறினுமே ?

(1)

ஆ. (நெடுமாற்கடிமை) இப்படி யெம்பெருமான் தன்னை அந்யாஹ்மாம்
படி அடிமை கொண்டபடியை அநுசந்தித்து மிகவும் சீரிராய் அந்த சீரி-
திகழ்த்தாலே அவ்வளவில் பரவசியாதே அவனுடைய சौन्दर्यशीलादிகளிலே
யீடுபட்டிருக்கும் சீவீனவர்களுக்கு சேவமாயையே நிரதிசயபுரையம்மென்று
அவ்வசித்து எவையாடியாய் சர்வீசரவ்யந்தமான சகலபுரையங்களும்தனித்
தனியும் திரளவும் இப் பாகவதசேவபுரையத்தோ டொவ்வாதென்கிறார்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி

இ. இப்படி ச்ரேஷ்த்திலே மிகவும் ரசியானின்ற ஆழ்வார் அதை
விட்டு பாகவதசேவத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே அநுபவிக்கிற இது
அசங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாடியால்). பரவத்
தாலே என்கிறதற்கு அவ்வசித்து என்கிறத்தோடே அவ்யம். அவ்
வளவில் பரவசியாதே என்கிறவித்தாலே பாகவதசேவ பாகவதசேவகாலை
யென்று பரவசிக்கையாலே சுவாச்யகாஷாபகாஷதவென்கிற பாகவதகுண் இத்

ச. நெடுமாற்கு - அநிதவிபயத்தில் தீவ்மான வ்யாமோஹத்தையுடைய சர்வீசர
னுக்கு, மால் - வ்யாமோஹ், தன்னளவே அன்றிக்கே அடியார்களுக்குங்கூட
என்னையான் படுத்தும்படியான வ்யாமோஹத்தையுடைய சுவாமிக்கு என்ற
படி. அடிமை செய்வேன் போல் - அடிமை புகுகிறவன் போலே,
போல் என்கிறதால் அது தந்நமாநமென்று கருத்து. அவனைக்கருத -
அவனை மனோரதித்த மாநத்திலேயே, இதற்குத் தவிர்ந்த என்கிறத்தோடே
அவ்யம். தடுமாற்றற்ற - தடுமாறுகை யன்றிக்கே யிருந்துள்ள, தடு
மாறுகை - வ்யாகுலபாவம், மோக்யசுகுதலே முமில்லாமையாலே நிசுபபததயா அநா-
திகாலமாக அவ்யாகுலங்களாயிருந்துள்ள என்றபடி. தீ - அநிதவியுடையவர்களான,
அதிதிரத:வனகங்களான என்றபடி. கதிகள் - கதிகள், பூயபாபபாபசாரிக-
கம்ங்களென்றபடி. முற்றும் - க்ருதமும், தங்களுக்கு மூலமான அவிதா-
வாசநாநிகளோடே கூட என்றபடி. வஞ்சித்து - வஞ்சித்து, கள்ள
ரோடிப்போ மாப்போலே தாங்கள் போனபடி ஒருவருக்கும் தெரியாதே
யென்றபடி. தவிர்ந்த - நிவ்ருதங்களாயிற்றன, இது ஹேதுபம். ஆதலால்

ஆ. ஶாஸிதர் பக்கல் மிகவும் வ்யாமோஹத்தையுடைய வெம்பெருமான் தனக்கு அடிமை செய்கையில் எனக்குள்ள இஃசாமாஶமே காரணமாகப் பதற்றமற்று நின்று நலிகிற பூய்யாபரூபகம்ங்களை யெல்லாம் போனபடி தெரியாமே போக்கி யென்னை யடிமை செய்வித்துக் கொண்டருளின இவனடியாரடியே கூடுமிது வல்லது விஸ்மயனியமான த்ரீலோக்ய் பெறிலும் அல்ல எனென்கிறார். (1)

இ. திருவாய்மொழிக்கு வ்ய்யாய்மென்று சூசிதமாகிறது. சர்வீஸ்வரவ்யய்ந்தமான என்றது ஆறும்பாட்டை நினைத்துச் சொன்னபடி. ஒவ்வாதென்றது சதவாமாகமாட்டா தென்றபடி. இத்தால் பயிலும் கூடரொளியில் ஶாஶவதஸேஷத்வ் இவ்வாஶ்மாவுக்கு ஶ்வரூபானுபந்தியாக உளதென்கிறார். இத் திருவாய்மொழியில் ஶாஶவதஸேஷத்வமே நிரதிஸ்யபூரூபாய்மென்கிறாரென்றதாயிற்று.

முதற்பாட்டு

நெடுமாற்கென்கிறதற்குத் தாத்யய் அருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸிதர் இत्याடியால்). அடிமை செய்வேன் போல் அவனைக்கருத என்கிற தற்குத் தாத்யய் அருளிச்செய்கிறார் (அடிமை இत्याடியால்). காரணமாக என்கிறதற்குப் போக்கி யென்கிறத்தோடே ஶ்வயம். தடுமாற்றற்ற என்கிறதையுரைக்கிறார் (பதற்றமற்று என்று), பதறுகையில்லாம லென்றபடி. பதற்றம் - பதறுகை, ஶ்விர்மாயிருந்து கொண்டென்கை. தீக்கதிகள் முற்றும் என்கிறதற்குத் தாத்யய் அருளிச்செய்கிறார் (நலிகிற இत्याடியால்). வஞ்சித்து தவிர்ந்த என்றவ்யித்துத் தாத்யய் அருளிச் செய்கிறார் (போனபடி இत्याடியால்). இதில் ஶலிதாய்மருளிச்செய்கிறார் (என்னை இत्याடியால்). வியன் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (விஸ்மயனிய மானவென்று). விடுமாறென்பதென் என்கிறதற்குத் தாத்யய் அருளிச் செய்கிறார் (அல்லன் என்று), மாட்டேன் என்றபடி. அதை ஶங்கிரியே எனென்கை. (1)

ச. அவனடியாரடியே கூடுமிது வல்லால் என்று ஶ்வயிக்கிறது. சதிர் நினைந்தால் - ஶசிதத்தைப்பார்த்தால், சதிர் - ஶசித், இவ் ஶாஶ்ஸ்வரூபத் துக்கு ஶசிதமான பூரூபாய்த்தை நிரூபித்துப்பார்த்தாலென்றபடி. அவ ஶனடியாரடியே - ஶாஸிதவத்ஸலனான அவனுக்கு ஶாஸிராயிருக்கிறவர்களுடைய திருவடிகளையே, ஶவஶாரணத்தாலே ஶாஶவததாஸ்யமே யெனக்கு பூரூபாய்மல்லது அவர்களோடு ஶாம்யபூஶாஶாஶிகள் ஶ்யமென்றபடி. கூடுமிதுவல்லால் -

மூ. வியன்மு வுலகு பெறிலும், போய்த் தானே தானே யானாலும்
புயல்மே கம்போல் திருமேனி அம்மான் புனைபூங் கழலடிக்கீழ்
சயமே யடிமை தலைநின்றார் திருத்தாள் வணங்கி இம்மையே
பயனே மின்பம் யான்பெற்ற துறுமோ-பாவியேனுக்கே ?

(2)

ஆ. (வியன்முவுலகு) சிறப்புடைய ऐश्वर्यபுரூபாய்ம் பெறிலும் கெவலாது-
மாநு-

இரண்டாம் பாட்டு

இ. வியன் ஶ்வுத்தை உரைக்கிறார் (சிறப்புடைய என்று). சிறப்பு -
வீபுல்யம். போய்த்தானே தானே யானாலும் என்கிறதற்குத் தாப்யம் அரு

ச. அடைகையாகிற இம் மஹாபுரூபாய்மொழிய, வியன்முவுலகு - விஸ்மயநிஷ
மான ஶ்லோக்யத்தை, நானாவிவ்ஶ்ஶோக்யம்மதயா ஶ்லோக்யைஷ்வய்த்தையென்ற
படி. வியன் - விஸ்மயநிஷ, பெறிலும் - பெற்றாலும், பெறிலும் என்
கிறவிடத்தில் லகாரத்துக்கு எதிர் நிகழ்கழிவினும் என்கிற விடத்தில்
போலே னகாராदेश:. கொடுமாவினையேன் - கூரங்களான மஹாபாபங்களை
யுடையவனான நான், கொடு - கூரம், ऐश्वर्यம் அதிசூரமாயிருக்க ஶ்ரீமத-
ஷேஷபுரூபாய்த்துக்கு சதஷமன்றென்று ஶ்ரீஷேஷிக்கவேண்டும்படி அதுக்கு
இத்தோடே சாடஷயபுரூபாய்முண்டாவதே என்கிற து:ஷத்தாலே கொடுமா
வினையேனென்கிறார். விடுமாறென்பது - அந்த ऐश्वரய்த்தை அநுஷ்வி-
கைக்காக இந்த ஶ்ரீமதஷேஷபுரூபாய்த்தை விடும் ஶ்ரீமதமென்கிறது, ஆறு -
ஶ்ரீமதம், என் - எது, ஒன்றுமில்லை யென்றபடி. அந்த ऐश्वரய்த்தையே
ஶ்ரீமதஷேஷப்பனல்லது இந்த ஶ்ரீமதஷேஷபுரூபாய்த்தை விடேனென்கை.
அந்த ऐश्वரய்ம் கௌடமாய்ந்தாலும் இதுக்கு சதஷமன்றென்று கருத்து.
அந்தோ - ஐயோ, இதை விடுவன் என்னும் ஶ்ரீமதம் தானுமுண்டாவதே
என்று ஶ்ரீமதராகிறபடி.

(1)

வியன் - விஸ்தீர்மான, ஶ்ரீமதம்மானவென்றபடி. முவுலகு - ஶ்லோக்ய-
ஷ்வய்த்தை, பெறிலும் - பெற்றாலும், போய் - ஶ்ரீமதசுஷங்கனில் ஶ்ரீமதம்
போய், தானே - தானேயானாலும், ஶ்ரீமதரூபதிருதானகரஶ்ரீமதஸ்வநிஷேஷம்
கழிந்து ஶ்ரீமதரூபமான தான் ஶ்ரீமதமையாய் ஶ்ரீமதமானுஷ்வ மின்றிக்கே ஶ்ரீமத-
தூதஸ்வநிஷேஷமான தானே யானாலும், கெவலாதுமானுஷ்வம் பெற்றாலுமென்ற
படி. தானே தானே யென்கிற அவதாரஶ்ரீமதத்தாலே ஶ்ரீமதரூபதிருதானகர-
ஶ்ரீமதஸ்வநிஷேஷங்களும் ஶ்ரீமதமானுஷ்வமும், க்ரமேண வ்யவச்சேஷங்கள். ऐश्वரய்க்வேஷங்கள்
இரண்டும் கூடினாலுமென்று சதஷமாய்ம். இதுக்கு உறுமோ என்கிற
தோடே ஶ்ரீமதம். புயல் - ஶ்ரீமதமையான, மேகம் போல் திருமேனி - மேகம்
போலே இருக்கிற ஶ்ரீமதமையான, அம்மான் - ஶ்ரீமதம்

இ. னிச்செய்கிறார் (கீவல்யேத்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே भागवत-
 சுவத்துக்கு ऐश्वर्यं சத்யமன்றென்றவர் இப்பாட்டிலே ऐश्वर्यकैवल्यங்கள்
 இரண்டும் கூடினாலும் இதுக்கு சத்யமன்றென்கிறாரென்று சங்கதி
 சூचितை. புயல் சத்யத்தை உரைக்கிறார் (वर्णक என்று). புணையித்யாதி-
 குத் तात्पर्यं அருளிச்செய்கிறார் (निरतिशयेत்யாடியால்). இம்மையே என்-
 கிறதற்குத் तात्पर्यं அருளிச்செய்கிறார் (இந்த லோகத்திலே என்று).
 பயனேயின்ப மென்கிறதை உரைக்கிறார் (पुरुषार्थेत்யாடியால்). பரம-
 ஷதத்திலே போனபின்பன்றிக்கே இந்த லோகத்திலே தானே நான்
 பெற்ற பुरुஷாரூபமான என்றபடி. 'संसारविषयबुद्धस्य द्वे फले ह्यमृतोपमे । कदा-
 चित् केशवे भक्तिस्तदभक्तैर्वा समागमः' என்றதிறே. (2)

ச. யுடைய, புனை பூங்கழல் - புனையப்பட்ட புஷ்பங்களையும் கழல்களையும் முடையவையான, புனைகை - தொடுக்கை, கழல் - விரகடகம், பூஷபரங்களாலும், விரகடகங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவென்றபடி. அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே, சயமே அடிமை - சுவாமாயே இருக்கிற அடியையையுடைய, சயம் - சுவயம், சுவயமேவ பயோஜனமாயிருக்கிற கீக்யத்தினுடைய என்றபடி. தலை - தலையிலே, பரிபூரணகீக்யத்திலே யென்று வட்டாய்ம். நின்றார் - நிஷ்டையையுடையவர்களான பாகவதர்களுடைய, திருத்தாள் - சூரிபாடங்களை, வணங்கி- பரிபாடம் பண்ணி, இம்மையே - இந்த சூரித்திலே தானே, மை - சூரிம், யான் பெற்றது - நான் பெற்றதான, சூரிநந்தரமின்றிக்கே இந்த சூரித்திலே தானே நான் பெற்றதான என்று தாப்யம். பயனே - பரிபூரணமாயிருக்கிற, அவதாரத்தாலே சாபநத்வம் வ்யவக்ஷேபம். எனக்கு சாபநமாயிருக்கையின்றிக்கே சுவயமேவ பயோஜனமாயிருக்கிற வென்றபடி. பாகவதர்கள் திருவடிகளை வணங்கி அநந்திக்கிறவிது, 'ந சங்க்யோத்ர தத்பக்த-பரிசுரிதாபநாம்' என்கிறபடியே சிலருக்கு சாபநமாகவற்றுகிலும் எனக்கு சுவயமேவ பயோஜனமாயிருக்கிறதென்று கருத்து. இன்பம் - அநந்தத்தை, பாவியேனுக்கு - பரிபாயானவெனக்கு, உறுமோ - அநுபூமமாகச் சேருமோ, அந்த ஔசுரியும், கீவல்யமும் இதி சேஷ: . என் வுதிக்கு அந்த ஔசுரியீவல்யங்கள் பாகவதபரிசுரிதாநந்தத்துக்கு சதூசமாக மாட்டாதென்று வட்டதாப்யம். வட்டிஷன் வசிஷ்தனுக்கு சதூசனன்றென்று சொல்லுமாப்போலே இப்படி பரிசுரிதாபநத்வத்வம் து:சஹமாயிருக்கையாலே தம்மைப் பரிபாயாக வெறுக்கிறார். (2)

மூ. உறுமோ பாவியேனுக்கிவ் வுலகம் மூன்றும் உடன்றிறைய
 சிறுமா மேனி நிமிர்த்தளன் செந்தா மரைக்கண் திருக்குறள்
 நறுமா விரைநான் மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் ; அன்றி, அவனடியார்
 சிறுமா மனிச ராய்என்னை ஆண்டார் இங்கே திரியவே. (3)

ஆ. (உறுமோ பாவியேனுக்கு) வடிவு சிறுத்து மஹாஹாஸ்யங்களை
 யுடையராய் என்னை அடிமை கொண்ட சீவீணவர் இங்கே திரிய அவர்
 களைத் தவிர்ந்து இவ்வுலக மூன்றுமுடன் நிறையச் சிறுமாமேனி
 நிமிர்த்தருளின செந்தாமரைக் கண்களை உடையனான சீவாமனனுடைய
 நல்ல பரிமலத்தையுடைய நாட் பூ போலேயிருக்கிற திருவடிக் கீழே
 புகுகையுறுமோ பாவியேனுக் கென்கிறார். (3)

மூன்றும் பாட்டு

இ. சிறுமாமனிசர் என்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (வடிவு
 இत्याடியால்). வடிவுக்குச் சிறுமையாவது இதரமனுசஜாதியமாயிருக்கை.
 அன்றி என்கிறதற்குத் தாத்பயீ அருளிச் செய்கிறார் (அவர்களைத்
 தவிர்ந்து என்று). நாட்பூ - அபினவபூஷம், திருவடிக் கீழ் புகுகையென்
 கிறது மோகலாபத்தைச் சொன்னபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டில் ஐசுவர்ய-
 கீவத்யங்களை பாகவதஸேஷபூஷாய்த்துக்கு சதஸங்கள் அன்றென்றவர் இப்
 பாட்டிலே ததோப்யதிகதரமான மோகமும் இதற்கு சதஸமன்றென்கிறாரென்று
 சங்கதியும் சொல்லிற்றாயிற்று. (3)

ச. சிறுமாமனிசராய் - சிறிய மஹாபூஷர்களாய், மனிசர் - பூஷர், இதர-
 மனுசஜாதியவிஹிஷிஷ்டதயா சிறியவர்களாய் ப்ரபாகங்களாலே நியத்யசூரிகளிற்
 காட்டில் மஹாபூஷர்களாயென்றபடி. என்னையாண்டார் - தங்களுடைய
 இந்த பரதவசீலஸ்யகுணங்களாலே என்னையடிமை கொண்டவர்களான,
 அவன் அடியார் - அவனுக்கு அடிமையாயிருக்கிற சீவீணவர்கள்,
 இங்கே திரிய - இந்த லோகத்திலே வதியாநிற்கச் செய்தே, அன்றி -
 அதன்றியே, அவர்களுக்கு இங்கே அடிமையா யிருக்கிறவதல்ல
 தென்றபடி. இதுக்கு உறுமோ என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். இவ்வுலக
 மூன்றும் - தன்னுடைய வீசஸ்யங்களை அறியமாட்டாத இந்த
 லோகத்ரயமும், உடன் - கூட, யுகபதேவ என்றபடி, நிறைய - பூரிதமாம்
 படி. இதுக்கு நிமிர்ந்த என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். சிறு - சிறிய
 தான், வாலவ்ஹாசாரியான என்றபடி. மா - மஹதரமான, சோந்த்யஸ்யங்
 களாலே அதிசயிதமான என்றபடி. மேனி - திருமேனியை, நிமிர்ந்த -
 உன்னதமாக்கினவனான, த்ரிவிக்ரமரூபேண வளரும்படி பண்ணினவனான

மு. இங்கே திரிந்தேற் கிழுக்குற்றென் ? இருமா நிலமுன் உண்டுமிழ்ந்த
செங்கோ லத்த பவளவாய்ச் செந்தா மரைக்கண்என்னம்மான்
பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்ப் புலன்கொள் வடிவென் மனத்ததாய்
அங்கேய் மலர்கள் கையவாய் வழிபட் டோட அருளிலே ? (4)

ஆ. (இங்கே) भागवत्कंकरूपपुरुषार्थத்துக்கு வங்கமான भगवदनुभवं ச்ரீ
மாகக் கிடைக்கைக்கு श्रीवैकुण्ठத்தேறப் போகவேண்டாவோவென்னில்;
அவ்வனுபவம் இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கே वर्तित்தால் छेदமென்னென்
கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. இது भागवतशेषत्वமே पुरुषार्थकाण्डेயென்றனுசந்திக்கிற प्रकरणமாயிருக்க
இப்பாட்டிலே भगवत्कंकर्यங்கள் நடக்கப்பெற்றால் ஒரு குறையுமில்லை
யென்றனுசந்திக்கை असंगतமன்றோவென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (भागवतस्यादि
யால்). उत्तरार्थத்தை संग्रहिक्किருர் (அவ்வனுபவமியாதியால்). இங்கே
திரிந்தேற் கிழுக்குற்றென் என்கிறதை உரைக்கிறார் (இங்கேயி
த்யாதியால்). (4)

ச. என்றபடி. என் - என்னுடையவனான, எனக்கு भोग्यனானவென்றபடி.
செந்தாமரைக்கண் - अरुणतामरसविलोचनனான, கண் திரு என்கிறவிடத்
தில், शकारस्य तकारे परे उभयोः टकारादेशः. திருக்குறளான் - श्रीवामनனுடைய,
இதுக்கு அடியென்கிறத்தோடே अस्वयம். நறு - நல்லதான, மாவிரை -
महापरिमलத்தையுடையதான, விரை - परिमलம், நாண்மலர் - अभिनवपुष्पं
போலேயிருக்கிற, நாள் - अभिनवம், இத்தனை रमणीयமானாலும் இது
भागवतशेषत्वரஸத்துக்கு सदृशமாக மாட்டாதென்கைக்காகச் செந்தாமரை
इत्यादियான विशेषणங்கள். அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே, புகுகை -
प्रवेशிக்கை, श्रीवैकुण्ठத்திலே போய் அவன் திருவடிகளிலே एकीभविத்
தாப்போலே இருக்கையாகிற मोक्षलाभமென்றபடி. பாவியேனுக்கு -
पापियानவெனக்கு, உறுமோ - अनुरूपमாமோ, தரீயசேஷ்வரயந்தமான
भगवच्छेषत्वमொழிய, केवलभगवच्छेषत्वம் उचितमன்றென்று கருத்து.
புரூபார்த்தத்தில் प्रथमावधियான भगवच्छेषत्वத்துக்கும் चरमावधियான भागवत-
शेषत्वத்துக்கும் तारतम्यमुपपादित्त வேண்டிற்றே யென்னும் निर्वेदத்தாலே
தம்மைப் பாவியேன் என்று வெறுக்கிறார். (3)

இரு - विस्तीर्णமான, மா - महत्तरமான, மோகார்த்தமநுஷ்டானோபயோகிதயா
श्लाघ्यமான வென்றபடி. நிலம் - भूमियை, முன் - पूर्वம், பறயாபத்து வந்த
வளவிலேயென்றபடி. உண்டு-வயிற்றிலே வைத்து ரசித்து, உமிழ்ந்த -

மூ. வழிபட்டோட அருள்பெற்று மாயன் கோல மலரடிக்கீழ்
 சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத் தின்புற் றிருந்தாலும்
 இழிபட்டோடும் உடலினிற் பிறந்து தன் சீர் யான் கற்று
 மொழிபட்டோடும் கவியமுதம் நுகர்ச்சி யுறுமோ முழுதுமே ? (5)

ஆ. (வழிபட்டோட) विरोधिरूपसंसारमार्गवर्तिकளான आत्माக்களுக்கு भागवत-
 शेषत्ववर्धकभगवदनुभवप्रीति सिद्धிக்குமோ வென்னில்; அந்த சંसारनिवृत्तिपूर्व-
 कभगवदनुभवप्रीतिதான் இங்கே திருவாய் மொழியைக் கொண்டு எம்பெரு
 மானை अनुभविத்தால் வரும் ப்ரிதிக்குப் போருமோ என்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. இந்த லோகத்திலே भागवतர்க்கு शेषमायிருக்கையே निरतिशयपुरुषार्थ
 மென்றனுமவிக் கிற இப் ப்ரகரணத்தில் இப்பாட்டில் मोक्षानन्दமும் திருவாய்
 மொழி பாடுகிற आनन्दத்துக்கு सदशमன்றென்று பேசுகை असंगत
 மன்றோவென்ன வவதரிப்பிக்கிறார் (विरोधीत्यादियால்). இங்கு शेषत्व,
 शेषवृत्ति, कंकयंமென்றபடி. भागवतकंकयवर्धकமென்றிறே கீழே சொல்லிற்று.
 करणत्रयத்தாலும் भगवदनुभव நடக்கப் பெற்றாலும் विरोधियायிருக்கை
 யாலே அதில் भागवतकंकयवर्धकமாம்படி परिपूर्णप्रीति सिद्धிக்கமாட்டாமை
 யாலே அது सिद्धிக்கைக்காக विरोधियைக் கழித்து श्रीकृष्णத் தேறப்
 போக வேண்டாவோ என்றபடி. இப்பூர்வத்திற்குத் तात्पर्य அருளிச்
 செய்கிறார் (அந்த சંசாரேत्यादियால்). தன் சீர்யான் इत्यादिக்குத் तात्पर्य
 அருளிச்செய்கிறார் (இங்கே திருவாய்மொழியை इत्यादियால்). போருமோ
 என்றது सदशமோ என்றபடி. இழிபட்டோடு முடலினில் பிறந்து
 என்கிறதின் अर्थம் विरोधिरूपेत्यादियாலே संगृहीतம். சંசாரம் भगवदनुभव-
 प्रीतिக்கு विरोधियே யாகிலும் திருவாய்மொழியாகிற मृतसञ्जीविनियாலே
 श्रीकृष्णத்தில் பிறக்கும் ப்ரிதி இங்கே உண்டாகக்கூடும், ஆகையால்
 இங்குற்ற भागवतकंकयंமே निरतिशयपुरुषार्थமென்கிறார் என்று கருத்து. (5)

ச. வழிபட்டு - स्वरूपप्राप्तकंकयंத்தைப்பெற்று स्वरूपप्राप्तमायிருப்பதிறே
 வழியாவது, ஓட - उत्तरावधियின்றிக்கே நடக்கும்படி, அருள்பெற்று -
 - संसारनिवर्तकமான அவன் प्रसादத்தைப் பெற்று, மாயன் - आश्रयसौन्द-
 र्यादिविशिष्टனானவனுடைய, கோலமலர் - रमणीयपुष्पம் போலிருக்கிற,
 அடிக் கீழ் - श्रीपादमूलத்திலே, இதுக்கு இருந்தாலும் என்கிறதோடோ
 अन्वयம். சுழிபட்டோடும் - ஆற்றுப் பெருக்குப் போலே आवर्तங்களை
 உடைத்தாய்க் கொண்டு प्रवहियानிற்கிற, சுடர் - प्रभैकளையுடைத்தான்,
 சோதிவெள்ளத்து - ज्योतिःप्रवाहத்திலே, अत्यकनिलदीप्तமான परमपदத்

மூ. நுகர்ச்சி யறுமோ முவுலகின் வீடு பேறு-தன்கேழில்
புகர்ச்செம் முகத்த களிறட்ட பொன்னு ழிக்கை யென்னம்மான்
நிகர்ச்செம் பங்கி யெரிவிழிகள் நீண்ட அசுர ருயிரெல்லாம்
தகர்த்துண் டுழலும் புட்பாகன், பெரிய தனிமாப் புகழே ? (6)

ஆ. (நுகர்ச்சி) சંசாரநிவृत्तिपूर्वकभगवदनुभवप्रीதியும் स्वाधीनाखिललोकभगवदानन्द

ஆறும் பாட்டு

இ. வீடு முவுலகின் பேறு என்று அந்வித்து இதுக்குத் தாத்ரய்
அருளிச்செய்கிறார் (சंसारत्याதியால்). நுகர்ச்சியுருமோ என்கிறதற்குத்

ச. நிலை யென்றபடி. இன்புற்று - அந்நத்தை அடைந்து, இன்பு -
அந்நம், உருகை - அடைகை, परिपूर्णब्रह्मानुभवानन्दभरितஞ் செய்ந்நபடி.
இருந்தாலும் - ஸ்ரீம. முழுதும் - சமஸ்தமும், கீழ்ச்சொன்ன எவ்வாடி
கருமென்றபடி. परिपूर्णमोक्षानन्दமும், எவ்வாடிகளும் கூடினாலும் என்று
வருத்தாத்ரயம். இதுக்கு உறுமோ என்கிறதோடே அந்நம். இழிபட்டு -
நிகழ்மாய், ஓடும் - நிகழ்ந்துக்கோர்அவியிலே நிறுத்தவொண்ணாதபடி
யோடுமதான, अत्यन्तनिकृष्टமான வென்றபடி. உடலினில் - ஶரீரத்
திலே, பிறந்து - ஜனத்து, ஶரீரத்தோடே பிறந்து என்றபடி. தன்சீர்
- தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை, யான் கற்று - குணாநுபவத்துக்கு அந்ந-
நாயோகமான நான், அந்நித்து, நிரந்தரமாக அந்நித்து என்றபடி.
மொழிபட்டு - அவ்வநுபவஜனநிரவிகரீதியாலே சூக்திகளைப் பெற்று,
மொழி - உக்தி, ஓடும் - उत्तरोत्तरம் நடவா நிற்கிற, கவி அமுதம் -
கவிகளாகிற அமுதத்தை, கவிகள் - பாட்டுகள், நுகர்ச்சி - பான் பண்ணு
கையை, அந்நிக்கையை யென்றபடி. உறுமோ - அந்நமாய்ச் சேரு
மோ, அதுக்கு சத்யமாகமாட்டுமோ என்றபடி. (5)

தன் கேழில் - தனக்கு சத்யமில்லாததான, கேழ் - சத்யம், நிரமமவல-
சாலியானவென்றபடி. புகர்ச்செம் முகத்த - புகரையும் சிவந்த முகத்
தையும் உடைத்தான, புகர் - तेजஸ்ஸம், மதிரேகசமுத்பூதமான அஃவ்யத்தை
யும் கோவெத்தாலே சிவந்த முகத்தையு முடையதான வென்றபடி.
களிறு - ரஜத்தை, குவலயாபிதத்தை யென்றபடி. அட்ட - அடித்ததான,
तलाघातं பண்ணினதான வென்றபடி. பொன்னுழிக்கை - स्पृहणीयங்க
ளான அங்குலியகங்களை உடைத்தான திருக்கையையுடையவான, ஆழி-
அங்குலியகம், குவலயாபிதத்தை கபலத்திலே அடித்தபோது கையும் திருவாழி
மோதிரமுமாயிருந்த அழகைச்சொன்னபடி. என்னம்மான் - கையும்

ஆ. மும் கூடினால்தான் திருவாய்மொழியாலே யெம்பெருமானை அநுபவித்தாலுள்ள சீதிக்குப் போருமோ என்கிறார். (6)

இ. தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்மொழியாலே இत्यादिபால்). கூடினால் தான் என்கிற வித்தாலே கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னதையே பகாரந்தரேண வஹிகரிக்கிறதிப்பாட்டு என்று சங்கதி சூசிதை. இத்திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையிலே சர்வீசரத்வவீஹமும் ஹாஹத்ஸேஷத்வபூஷாத்திக்கு சதீசமன்றென்றிவர் ஆறும் பாட்டுக்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்திருக்கையாலே இங்கு திருவாய்மொழி அநுஹத்தால் வரும் சீதிக்கு சதீசமன்றென்றிப்பாட்டுக்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்தது யோனாந்தரமாக அருளிச்செய்தபடி. இந்த யோனாஹமும் ஷட்யக்ஷனத்திலே ஸ்ப்ஷமா கிறது. அந்த பூவ்யோனையான பக்ஷத்தில் முன்றும் பாட்டில் மோக்ஷாந்ஹமும் இதுக்கு சதீசமன்றென்றருளிச் செய்தவர் ஹடுவே இரண்டு பாட்டுக்களாலே சில சங்கீகளைப் பரிஹரித்து அநந்தர் இப்பாட்டிலே அந்த மோக்ஷாந்ஹமும், சர்வீசராந்ஹமும் கூடினால்தான் இதுக்கு சதீசமாமோ என்கிறாரென்றிப்படி இப்பாட்டுக்கு முன்றும் பாட்டோடே சங்கதி கண்டு கொள்வது. (6)

ச. திருவாழி மோதிரமுமான அழகைக்காட்டி என்னை வசிகரித்த ஸ்வாமி யான, ஹிகர் - அநூரூபமான, அசுரஜாதிக்கு அநூரூபமான என்றபடி. செம் - சிவந்ததான, கபிலபர்ணமான வென்றபடி. பங்கி - முன்னும் பின்னும் தொங்குகிற கீசங்களை யுடையவர்களான, பங்கி - தொங்குகிற மயிர், ஏரி விழிகள் - ஸ்ரவணசதீசநேத்ரங்களான, ஹீண்ட - அதிதீக்ஷராரான, அசுர ரூபிரெல்லாம் - அசுரர்களுடைய ப்ராணங்களையெல்லாம், தகர்த்து-பீடித்து, உண்டு - ஸிசித்து, நிஷேசமாக ஹிப்பித்தென்றபடி. உழலும் - இதுவே யாத்ரையாய் சர்வீசரிடா ஹிற்கிற, புள் - பக்ஷிக்கு, வீனதேயனுக்கென்றபடி. பாகன் - ஹியந்தாவான சர்வீசரனுடைய, பாகன் - ஹியந்தா, பெரிட - அபரிச்சித் தமான, தனி - அஹிதீயமான, மா - மஹ்தான, ஹரிதிசயமோஹமான என்றபடி. புகழ் - கல்யாணபூங்களை, நுகர்ச்சி - பான பண்ணுகை, திருவாய்மொழி யாலே அநுஹிக்கையை யென்றபடி. வீடு - மோக்ஷாந்ஹமும், முவுலகின் - திலோகியினுடைய, பேறு - பெறுகையும், சூஷ்டியுமென்றபடி. சர்வலோக- ஹ்ரதீத்வரூபசர்வீசரத்வவீஹமுமென்கை. உறுமோ - அநூரூபமாகச் சேருமோ, அதன் நுகர்ச்சி சதீசமாக மாட்டுமோ என்றபடி. இப்பாட்டை ஹாஹத்- கீகயோத்ஹபரமாக யோஜிக்கும்போது நுகர்ச்சியென்கிற பதத்துக்கு சீவீஷ்வர் களுக்கு உதப்பாம்படியாகத் திருவாய்மொழி பாடி அநுஹிக்கையென்று

மூ. தனிமாப் புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும் படியாத் தான்தோன்றி
முனிமாப் பிரம முதல்வித்தாய், உலகம் மூன்றும் முளைப்பித்த
தனிமாத் தெய்வத் தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதல் அன்றி, அவனடியார்
நனிமாக் கலனி யின்பமே நானும் வாய்க்க-நங்கட்கே.

(7)

ஆ. (தனிமாப்புக்கழே) இங்கே இப்போதே நான் பெற்றநுபவிக்கிற
भागवतशेषत्वத்திற்கு வங்கமான भगवदनुभवமும் இங்கே सिद्धித்த பின்பு

ஏழாம் பாட்டு

இ. भागवतकैकय்த்துக்கு வங்கமாக भगवदनुभवமும் வேணுமென்று நாலாம்
பாட்டிற் சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலே அடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றி
इत्यादियாலே भगवदनुभवनिषेधपूर्वकமான भागवतसंश्लेषத்தை பார்த்துக்கே विरुद्ध
மன்றோவென்ன; இதுக்குத் तात्पर्यம் சொல்லுகைக்காக கீழ் மூன்று
பாட்டுகளினுடைய निष्कृष्टार्थத்தை अनुवதிக்கிறார் (இங்கே इत्यादियால்).
अन्यत्र भागवतकैकयर्वङ्कமான भगवदनुभवமும் अत्रैव सिद्धிக்கையாலே श्रीवैकुण्ठ

ச. तात्पर्यம் கொள்வது. இப்படித்தில் “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்
மாலைகள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி பாடுகையே
श्रीवैष्णवர்களுக்கு அடிமை செய்கையாலே एवंविधமான भागवतकैकय்த்துக்கு
मोक्षानन्दமும் सर्वेश्वरानन्दமும் கூடினால்தான் सद्दशமாக மாட்டுமோ என்று
பாட்டுக்குத் तात्पर्यம் पर्यवसितமாயிற்று.

(6)

தனி - अद्वितीयமான, மா - महत्तान, அதிசூத்யமான வென்றபடி.
புகழே - कीर्तियையே, நாமரூபங்களை இழந்து, तमोभूतமாய்க்கிடக்கிற
சமயத்திலே இவற்றை உண்டாக்கின महाकीर्तियை யென்றபடி. எஞ்
ஞான்றும் - सर्वकालமும், நிற்கும்படியாய் - वेदान्तங்களிலே प्रसिद्धமாய்க்
கொண்டு स्थिरமாயிருக்கும்படியால், தான் - स्वयमेव, சுப்தபிராயங்களை
கையாலே जीवजातங்கள் தன்னை अपेक्षிக்கவும் अறियாதேகிடக்க करुणा-
प्रेरितனான தான் தானே யென்றபடி. தோன்றி - ‘प्रादुरासीत्तमो नूदः’
என்கிறபடியே सृष्ट्युन्मुखாய்த் தோற்றி, முனி - मननம் பண்ணும
தான், बहु स्या इति संकल्पिக்குமதான் வென்றபடி. மாப்பிரமம் - महाब्रह्म
மான, महाब्रह्मரூபமான வென்றபடி. परब्रह्मமென்று वेदान्तங்களிலே
ஓதப்பட்டிருந்துள்ள वस्तुவான வென்கை. முதல் வித்தாய் - முந்தின
बीजமாய், வித்து - बीजम्, சர்த்துக்கும் आद्योपादानकारणமாயென்றபடி.
உலகமூன்றும் - लोकत्रयத்தையும், சரலுக்கத்தையு மென்றபடி. முளைப்
பித்த - ‘यथा पृथिव्यामोषधयस्संभवन्ति’ என்கிறபடி தன்னிடத்திலே अंकुर

ஆ. இதுக்கு விरोधியான பகவதநுபவமும் வேண்டா, இதுக்கு வர்கமான பகவதநுபவசர்வதமான பாகவதசர்வஸுபமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார். (7)

இ. த்தில் பகவதநுபவம் வேண்டாவென்று நிபேஷிக்கிறதாக்கையாலே இது நாலாம் பாட்டுக்கு கவிவிரஹமென்றதாயிற்று. ஷேவத்வத்தென்றது ஷேவத்தென்றபடி. யதா, ஷேவத் ஷேவாவ். அதை வர்ஷிப்பிக்கையாவது கர்ஷ்யந்தமாக்குகையும் பாகவதர்கள் பக்கல் உள்ள குணங்களை அறியப் பண்ணி குணகூததாயமுண்டாக்கி அம்முத்தாலே அந்த ஷேவத்தை த்விருணிகரிக்கையும், தெய்வத் தளிரடிக்கீழ் என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு விरोधித்யாடியால்). ஸ்ரீவீகூடத்தில் பகவதநுபவமென்றபடி. ஸ்ரீவீகூடத்தில் புகும்போது இங்குள்ள பாகவதகர்ஷ்யம் விஸ்சித்தமாய் விடுமாகையால் அது இதற்கு விरोधியிறே. பகவதநுபவமுமென்கிற விடத்தில் சகாரத்தாலே அது சர்வவிசுபுஷாய்மானுலுமென்று கருத்து. நாலாம் பாட்டிற் சொன்ன அந்யபகவதநுபவம் ஸப்யுக்தமாகையாலே அவனடியாரித்யாதிவாச்யத்திலே இதுவும் அபிபிரேதமென்று நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு வர்கமித்யாடியால்). அவன் அடியார் இத்யாதிக்குத் தாத்பர்ய அருளிச் செய்கிறார் (பாகவதேத்யாடியால்). (7)

ச. ப்ரித்ததான, ஸ்தாபனம் பண்ணினதான வென்றபடி. தனி - நிஸ்சமாந்யதிகமான, தாத் தெய்வம் - தாதுவத்தினுடைய, 'ந தீவ்' கெசவாத்பர், என்று சொல்லப்பட்ட தரதேவதீயினுடைய வென்றபடி. தளிரடிக்கீழ் - தல்லவ், தோல அருணஸுகுதாரசிசிரசுரதிரமணியங்கலான திருவடிகளின்கீழே, தளிர் - தல்லவம், புகுதல் - தவெசிக்கை, ஸ்ரீவீகூடத்திலே தோய் அவன் திருவடிகளிலே த்விருணாநாத்தோலே திரியாமல் அடிமை செய்கையென்றபடி. அன்றி - அல்லாமல், அதெனக்கு வாராமல் என்றபடி. இங்குள்ள பாகவதர்களுக்கு அடிமை செய்கைக்கு விरोधியாகையாலே அதெனக்கு வேண்டாவென்று கருத்து. இதுக்கு வாய்க்கவென்கிறத்தோடே அந்யம். சேதநருக்கிந்த தோஷம் ஸதிக்மைக்காக இசுவரன் ஸுஷாதிவ்யாதார பண்ணுகிறதென்று வர்ஜிப்பிக்கைக்காக இங்கு காரணங்களை வர்ஜித்தது. அது தானும் பாகவதஷேவத்தினுடைய சீர்மையை வ்யக்தமாக்குகைக்காக. இசுவரவ்யாதாரத்துக்கெல்லாம் தலமாயிருக்கும் தோஷமும் பாகவதகர்ஷ்யவிरोधியாகில் எனக்கு வேண்டா வென்றபடி. அவனடியார் - இந்த காரணவாதிகல்யாணகுணங்களாலே வசிகூதராய் தாச்யரசிகரா

மூ. நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு-நளிர்நீர்க் கடலைப் படைத்து தன்
தாளும், தோளும், முடிகளும், சமனி லாத பலரப்பி
நீளும் படர்நூல் கற்பகக் காவு, நிறைபல் நாயிற்றின்
கோளும் உடைய மணிமலைபோல் கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே. (8)

ஆ. (நாளும் வாய்க்க) அவர்களோடு ச்ஷ்லேஷம் வேணுமோ, சஹாசமாநமே
என்றும் சிடிக்கவமையுமென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. தமர்கள் கூட்டம் நங்கட்கு நாளும் வாய்க்க என்று அந்வயித்து
இதுக்குத் தாத்ஸ்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களோடியாடியால்). இதுவே
சங்கதியுமாயிற்று. ச்ஷ்லேஷம் அந்யோந்யமந்தரங்ஜவம். (8)

ச. யிருக்கிற ச்ரீவீணவர்களுடைய, நனிமாக்கலவி - மிகவும் ஶ்லா஘மான
ச்ஷ்லேஷத்தில், நனியென்று ஶ்ருத்யம். மா என்று மஹத்யா ஶ்லா஘மென்ற
படி. இன்பமே - சுகமே, நங்கட்கு - இதுவே நிரதிசயபூஷணமென்றறி
யப்பெற்ற நமக்கு, நாளும் - சர்க்காலமும், வாய்க்க - லபிக்கக் கடவது.
பார்த்தாய் லோட் ஶ்ரயோகம், லபிக்கவேணு மென்றபடி. (7)

நளிர் நீர் - சீதலமான ஜலத்தையுடைத்தான, நளிர் - சீதலம்,
புஷ்பகாலமாகையால் சூர்யதிபாதி தெஜஸ்சங்கமில்லாமையால் அத்யந்தசீதலமான
ஜலத்தையுடைத்தான என்றபடி. இத்தால் காரணதீர் சூচিতமாயிற்று.
கடலை-ஏகாண்வத்தை, படைத்து - சூழித்து, சமனிலாத - சமரஹிதங்களான
சௌந்தரியாதிகளால் நிஸ்துலங்களான என்றபடி. பல - 'சஹஸ்ரஸிஷ்புஷ்ப:' இत्याதி
களில்படியே அநந்தங்களான, தன் - தன்னுடையவையான, தனக்கு
அசாபாரணங்களான என்றபடி. தாளும் - திருவடிகளையும், தோளும் -
புஷ்பங்களையும், முடிகளும் - சிரஸ்ஸுக்களையும், பரப்பி - புஷ்பாண்வமெல்
லாம் நிறையும்படி ஶ்ரஸாரண பண்ணிக் கொண்டு, இதுக்குக் கிடந்தான்
என்கிறதோடே அந்வயம். நீளும் - உச்சுஷ்ணமாயிரா நின்றுள்ள, படர் -
விஸ்தரிக்கின்றபடி தழையாநின்றுள்ள, பூம் - ரமணியங்களான, கற்
பகக்காவும் - கல்பகோதானங்களையும், காவு - உதானம், இது தாள்களுக்கும்
தோள்களுக்கும் உபமானம். நிறை - பூர்ணங்களான, சமூஹகிரணாலிகளான
வென்றபடி. பல் - அசங்க்யாதிரான, நாயிற்றின் - அடீத்யர்களுடைய,
நாயிறு - அடீத்யன். கோளும் - தெஜஸ்ஸுக்களையும், இது திருமுடிகளுக்கு
உபமானம். உடை - உடைத்தான, மணிமலைபோல் - ரத்னபந்த்ர போல்,
இது திருமேனிக்கு உபமானம். கிடந்தான் - அந்த ஏகாண்வத்தில் கண்

மூ. தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை நாசஞ் செய்யும் சதிர்மூர்த்தி
அமர்கொள் ஆழி, சங்கு, வாள், வில், தண் டாதி பல்படையன்
குமரன், கோல ஐங்கணை வேள் தாதை, கோதில் அடியார்தம்
தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க-தமியேற்கே. (9)

ஆ. (தமர்கள்) அவர்களோடு சஹாசம் தான் வேணுமோ; அவர்கள்
அடியாரடியாரடியராஞ்சதிரே வாய்க்கவமையுமென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. பாட்டுக்கு சங்கதியும் தாப்யமும் அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களோடி
த்யாடியால்). (9)

ச. வளர்ந்தருளின சுவாமியுடைய, தமர்கள் கூட்டம், - தாசர்களோடு
சேர்த்தியானது, கூட்டம் - சேர்த்தி, சஹாசமென்றபடி. கண்வளர்ந்
தருளின அழகுக்குத் தோற்றடிமைப்பட்டிருக்கும் சுவாமிவர்களோடு
சஹாச மென்றபடி. நங்கட்கு - இதுவே பூரணமென்றவெனக்கப்
பெற்ற நமக்கு, நானும் - சங்காலமும், வாய்க்க - லங்கிக்கக்கடவது. (8)

தமர்கள் கூட்ட - தாசஜனசங்கத்தினுடைய, வல்வினையை - பவல்-
துக்மங்களை, நாசம் செய்யும் - நாசம் பண்ணுவனான, சதிர் மூர்த்தி -
அதுக்கு உபயுக்தமாக தாபனாசவதூரங்களான மூர்த்திகளை உடையவனான,
சதுமூர்த்தியென்று தாபமானபோது சதுர்வீகவிக்ரஹாலியான வென்றபடி.
அமர்கொள் - யுத்தத்தைக் கொள்ளுமவையான, அமர் - யுத்தம், விரோதி-
நிரசநாதமாக யுத்தமுகராயிருந்துள்ள என்றபடி. ஆழி சங்கு வாள்
வில் தண்டாதி - சக்ர சங்கு சங்கு சாஷ் கதாபிகளான, வாள் சங்கு, தண்டு -
கதே, பல் - அசங்குதங்களான, படையன் - அயுதங்களையுடையவனான,
குமரன் - நியயுவாவான, குமரன் - யுவா. இது கணனுக்கு விசேஷம்.
கோல - சூநரனான, இது காமனுக்கு விசேஷம். ஐங்கணை - பசுபானான,
கணை - பாணம், வேள் - காமனுடைய, வேளென்று காமனுக்குப்பெயர்.
தாதை - திதாவான சுகுணனுடைய, மனதனுக்குங்கூட உதாபகனாகை
யாலே நிரதிசயசூந்லாவநியான கணனுடைய வென்றபடி. கோதில் -
அவதாரஹிரான, தயானந்தரங்கரஹிரான வென்றபடி. யதா, அபராதரவியும்
அதிசங்குமாகிற பமுதில்லாதவர்களான வென்றபடி. அடியார்தம் -
தாசஜனங்களுடைய, தம் என்று சுவாசிகதயோகம். தமர்கள் தமர்கள் -
தாசருக்கும் தாசதூதர்களுடைய, தமர்களாம்சதிரே - தாசதூதராகிற சாதூய்மே.
இங்கு சாதூய்மாவது அலயதன நிரதிசயபூரணலாபம். தமியேற்கு -
சங்கரத்தில் துலயசூலரைக் கிடையாமையாலே அசதாயனான வெனக்கு,
தமியன் - ஂகாகி, இசங்குத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும்போது
தமியேனென்று ரூமாயிருக்கும். தமியேற்கென்று பதேயந்தம். வாய்க்க-
லங்கிக்கவேணும். (9)

மூ. வாய்க்க தமிழேற் கூழிதோ றூழி யூழி மாகாயாம்
 பூக்கொள் மேனி, நான்குதோள், பொன்னு ழிக்கை யென்னம்மான்
 நீக்க மில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியார் அடியார்எங்
 கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே. (10)

ஆ. (வாய்க்க) இப்பாப்யமே யெனக்கு மென பரிசுத்தத்துக்குமென்றும்
 வாய்க்க வேணுமென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. அவர்க்கே குடிகளாயித்யாதி தமிழேற்கு வாய்க்கவென்ற ஸ்வயித்து
 இதுக்குத் தாத்பயீ அருளிச்செய்கிறார் (இப் பாய்யமே இத்யாடியால்). இப்
 பாய்யமென்றது அவர்களுக்கே சரமாவதித்யாசனாயிருக்கையாகிற மஹாபுரஸா
 மென்றபடி. என் பரிசுத்தத்துக்கு மென்றது குடிகளாய்ச் செல்லும்
 என்கிறதின் ஫லிதார்த்தம். பரிசுத்தத்துக்கு மென்றது சிவ்யபரிசுத்தாதித்யாசன
 அநுபந்திகளுக்கு மென்றபடி. இத்தால் கீழே தமக்கிதை பரிசுத்தவர்
 இப்பாட்டிலே தம்முடைய அநுபந்திகளுக்கும் கூட பரிசுத்திருரென்று
 சங்கித சூகிதை. (10)

ச. மா - மஹாதான, அதிசயாசனமான என்றபடி. காயாம்பூ - அதசிபூஷங்களை,
 காயாவென்று - அதசி. கொள் - கொள்ளா நிற்கிறதான, பூஷங்களைக்
 கொள்ளுகையாவது பூஷகாந்திகளைக் கொள்ளுகை, அதசிபூஷகாந்திசாஸி
 களானவென்றபடி. யதா, 'கொண்டானேழ்விடை' என்கிறவிடத்தில்
 போலே கொள்ளுகை. ஐயிக்கையாய் - அதசிபூஷங்களை ஐயிக்கையாவது
 அதசிபூஷாபிககாந்திசாலியானவென்றபடி. மேனி - திவ்யமங்கலபரிசுத்தையு
 டையவனான, நான்கு தோள் - அபரிசுத்தர்க்குத் தங்க நிழலாம்படி கற்பக
 த்தரு பரிசுத்தாப்போலே யிருக்கிற நாலு பூஷங்களை யுடையவனான,
 பொன்னுழிக்கை - கற்பக தர பூத்தாப்போலே சூஹ்நியமான திருவாழி
 யையும் திருக்கையையும் உடையவனான, பொன் ஈசம் இங்கே ருண-
 வ்யா சூஹ்நியபரம். என்னம்மான் - இவ்வழகுகளாலே என்னை யடிமை
 கொண்ட சுவாமியுடைய, இதுக்கு அடியார் என்கிறதோடே அந்நயம்.
 நீக்கமில்லா - விசுலேஷமில்லாதவர்களான, நீக்கம் - விசுலேஷம். சூஹ்நியமஹி
 களைப்போலே ஒருநாளும் சேபதீகரஸத்வவிசுலேஷமில்லாதவர்களான வென்ற
 படி. இத்தால் - அந்நயதேவதாஸரீமும் அந்நயமோமும் அந்நயமோமும் மில்லாத
 வர்களான என்று ஫லிதார்த்தம். அடியார் - தாசபூதர்களுடைய, தம்மென்று
 சுவாஸிகம். அடியார் அடியார் - தாசர்க்கு தாசபூதராயிருக்குமவர்கள்,
 எங்கோக்கள் - எங்களுக்கு சுவாமிகள், கோன் - சுவாமி, கோக்கள் என்று

ச. பகுவதனாந்ம். எனக்கும் என் அநுவந்நிகளுக்கும் ந்த்யதேபிகளென்றபடி. அவர்க்கே - அந்ந த்ரீவீணவர்களுக்கே தேவதாந்நரதேபத்வத்தையும் தாபவததேபத்வ-பய்ந்நதாநாத தாபவததேபத்வத்தையும் வ்யாவத்திப்பிக்கைக்காக அவதாரணம். குடி களாய்ச்செல்லும்-தேபவ்நிதி பண்ணும் துலதாய் நடக்கும்படியான, குடியென்று தேபவ்நிதி பண்ணும் துலத்துக்குப்பேர். நல்ல தோட்பாடு - துலதாய்நான த்ரீகாரதானது, தோட்பாடு - தோள்ளப்படுகை, த்ரீகாரித் கையென்றபடி. த்ரீதாபததாசரானவர்கள் நம்மைத் தங்களுக்கு தேப தாக த்ரீகாரித் கையென்கை, துலதிதோறு - தாபகல்பந்தோறும், துலதி - கல்பம். துலதி - அதிலுள்ள த்ரீதாந்நரகல்பங்கள்தோறும் த்ரீவகாலமுதென்ற படி. தாபவததேபத்வரதத்தில் த்ரீதிதாந்நுதையாலே காலத்தை த்ரீவிததாபத்வப் பெருக்கி திவை இத்தினை காலமுதெனக்கிது த்ரீதிக்கவேணுதென்று த்ரீராசையாகத் தோல்லுகிறபடி. ததியேற்கு - த்ரீதாபததான த்ரீதெனக்கு, தாபவததேபத்வரததறிவார் த்ருவருதில்லாதையாலே இதை தாசைப்படுகை தில் நான் த்ருவதுதேபாயிருக்கிறதெனக்கென்றபடி. வாய்க்க - த்ரீதிக்க த்ரீதென்தம்.

இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஸாகவதரில் சயமேயடிமை தலை நின்றூரென்றது ஶ்ரீ ஸரதாழ்வான் போல்வாரை. கோதிவடியாரென்று ஶ்ரீ ஶங்கராழ்வான் போல்வார்களை. இப்படித்தில் கோது ஶங் முன்பு சொன்ன அபராஹ்மியாதிபரமன்றிக்கே நிஸ்தாரதையைச் சொல்லுகிறதாய் ஸாகவதஸேவதபரயந்தமல்லாத ஸாகவதஸேவதத்தை விவதித்து கோதிலரென்று தத- ஹிதரான ஸாகவதர்களைச் சொல்லுகிறது. நீக்கமிலா வடியாரென்றது இனாயபெருமான் போல்வார்களை. இது நம்பின்னை அருளிச்செய்யும்படி.

“नाथे नस्तृणमन्यदन्यदपि वा तन्नाभिनालीकिनी

ताळीकस्पृहणीयसौरभमुचा वाचा न याचामहे ।

शुद्धानां तु लभेमहि स्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां

मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्ति प्रसत्ति मुहुः ॥”

என்கிற ஸ்லோகம் இத்திருவாய்மொழியில் சாராத்நங்களையெல்லாம் சங்ஹிக்
கிறது. 'தூண்' என்றது முதல் பாட்டில் சொன்ன ऐश्वर्यத்தை, 'अन्यत्'
என்றது இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன कैवल्यத்தை, இரண்டாம்தரம்
'अन्यत्' என்றது மூன்றாம் பாட்டில் சொன்ன मोक्षத்தை. अपिशब्दம் अनुक्त
समुच्चायकமாய் ஆறாம் பாட்டில் சொன்ன सर्वेश्वरानन्दத்தைக் கணிசிக்
கிறது. वाणशब्दம் चशब्दपर्यायिमாய் अनुक्तமான समुच्चयத்துக்கு समुच्चायकமாய்

ச. ऐश்வரியாदि चतुष्कத்தில் எகீகத்தைப்போலே இவற்றின் சமூச்சுத்தையும் யாசியோமென்கைக்காக இருக்கிறது. இத்தால் இரண்டாம் பாட்டில் ऐश्वर्यकैवल्ययोस्सமூச்சயம் சொன்னதும் ஆறாம் பாட்டில் मोक्षानन्दसर्वेश्वरानन्दयो-
 स्समூச்சयம் சொன்னதும் இவை யெல்லாவற்றினுடைய சமூச்சுத்துக்கும்
 उपलक्षणமென்று சூசிதமாயிற்று. 'न याचामहे' என்றது भागवतशेषत्वरसा-
 पेक्षया ऐश्वर्यादिकளுக்கு நிகரீ சொல்லுகிற இப்பாட்டில் கலித்த அர்த்ததை
 அருளிச்செய்தபடி. யதா, ஏழாம் பாட்டில் 'கீழ்ப்புகுதலன்றி' என்று
 मोक्षத்தை நிபேதித்தது कैमुत्येन வாதல் उपलक्षणமாயாதல் ऐश्वर्यादिसर्वपुरुषार्थ-
 निषेधपरமென்று நினைத்தருளிச்செய்ததாகவுமாம். 'सौरभमुचा वाचा'
 என்றது 'பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்' 'வழிபட்டோடுங்கவியமுக
 நுகர்ச்சி' என்று நாலாம் ஐந்தாம் பாட்டுகளில் சொன்ன பரமபுருஷகு-
 विषयकवितारचनवैभवத்தை சூசிப்பித்தபடி. 'तन्नाभिनाळिकिनी नाळिकस्पृहणीय'
 என்கிற विशेषத்தாலே नाभीपद्मம் भागवतशेषமாகப் பெருதே கெவலபுர-
 च्छेपमाय चतुर्मुखनुக்காவாसமாகையாலே देवतान्तरस्पर्शமும் கலசியிருக்கிற
 தென்றும் தம்முடைய திருப்பவளம் भागवतकैङ्कर्यம் பண்ணப்பெற்று देव-
 तान्तरसंबन्धगन्धमुमिन्றிக்கே இருக்கிறதென்றும் வுஜிப்பித்தவிது
 'अवांर्र्कके कुडिकள்' என்கிற இடத்தில் अवधारणத்தின் तात्पर्यத்தை வெளி
 யிட்டருளினபடி. 'तु' என்றது முதல் பாட்டு துடங்கி ऐश्वर्यादிகளில்
 காட்டில் भागवतशेषत्वरसத்துக்குச்சொன்ன वैलक्षण्यத்தை विवक्षிக்கிறது.
 'शुद्धानां स्थिरधियां' என்றது கோதிவடியாரென்கிறதற்கு விவரணம்.
 'मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्ति' என்றது 'நல்ல கோட்பாடு' என்கிற விடத்
 தில் நல்ல என்கிற பதத்துக்குத் तात्पर्य அருளிச்செய்தபடி. 'प्रसत्ति' என்ற
 தால் 'கோட்பாடு' என்றது प्रसादपूर्वकस्वीकारपरமென்று வுஜிதமாயிற்று.
 ஏழாம் பாட்டு துடங்கி அருளிச்செய்த संश्लेषसहवासचरमावधिदास्यங்களும்
 இப்பதத்திலே विवक्षितங்கள். मुहु: என்றது 'நாளும்' 'ஊழிதோனூழி'
 என்கிறதின் संग्रहம். लभेमहि என்கிறது 'வாய்க்க' என்கிறதற்கு व्या-
 ख्यानம். இங்கு बहुवचनத்தாலே என் अनुबन्धிகளுக்கும் இதுவே लभिक्क
 वेणुमென்கிற அர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி இத்திருவாய்மொழி
 யிலே 'தீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்ந்த' இत्याதிகளாலே சொன்ன सर्वेश्वरனு
 दाय रक्षणप्रकारங்களெல்லாம் 'नाथे नः' என்கிறதால் संगृहीतங்கள். ஆக
 இஐகத்தால் இத்திருவாய்மொழிக்கு सारोद्वारेण व्याख्यानं பண்ணிற்று
 யிற்று.

மூ. நல்ல கோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றி னுள்ளும் தான்நிறைந்த அல்லிக் கமலக் கண்ணனை அந்தன் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லப் பட்ட ஆயிரத்துள் இவையும் பத்தும் வல்லார்கள் நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர், கொண்ட பெண்டர் மக்களே.

(11)

ஆ. (நல்ல) இப்படி னாகவதசேஷதீகரதிகளான ஆழ்வார் இருந்தருளின லுக்கத்திலே புகுந்தருளப் பெற்ற ஸ்ரீதியாலே புதுக் கணித்த திருக்கண் களையுடையனுவெம்பெருமானை ஸ்ரீபாதிக்கிற இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் னாகவதசேஷத்தை இங்கே பெற்று ஸ்ரீரஹ்மாக வாழப்பெறுவ ரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. நல்ல கோட்பாட்டுலகங்கள் என்கிறதற்குத் தாழ்வு அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ட்யாடியால்). தான் நிறைந்த அல்லிக் கமலக் கண்ணனை என்கிற ஸ்ரீமத்யாஹரத்துக்குத் தாழ்வு அருளிச் செய்கிறார் (புகுந்தருளவி ட்யாடியால்). புதுக்கணித்த - நவீகதமான, நல்ல பதத்தால் என்கிறதற்குத் தாழ்வு அருளிச்செய்கிறார் (னாகவதசேஷத்தை இங்கே பெற்று என்று). கொண்டபெண்டர் மக்களே என்கிறதற்குத் தாழ்வு அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீரஹ்மாகவென்று).

(11)

ச. நல்ல கோட்பாடு - ஸ்ரீமத்யான ஸ்ரீகாரத்தை யுடையவையான, னாகவதசேஷதீகரதிகளான ஆழ்வார் எழுந்தருளியிருக்கிற விடமான வென்றபடி. இங்கு டகாரதீவம் ஸ்ரீமத்யுத்தம். உலகங்கள் மூன்றி னுள்ளும் - லுக்கத்திலும், ஆழ்வார் ஒருவராலே லுக்கத்தும் ஸ்ரீமத்யு மாய் ஸ்ரீமத்யுமாயிற்றென்றிருக்கிற ஸ்ரீமத்யுதீயாலே நல்ல கோட்பாட்டு லகங்கள் என்றருளிச்செய்தது. தான் நிறைந்த - தானேயாம்படி ஸ்ரீமத்யு, தானே ஸ்ரீமத்யுக் கொண்டு வ்யாஸ்தான வென்றபடி. ஆழ்வார் நெடுமாற்கடிமை பாடத் தொடங்கினவாறே இனி ஸ்ரீமத்யு தெல்லாம் னாகவதசேஷமிருத்தப்படுமென்று ஸ்ரீதியாலே ஸ்ரீமத்யுக் கொண்டு லுக்கத்திலும் வ்யாபித்தவனாவென்கை. அல்லிக் கமலக் கண்ணனை - விகசிதகமலலோசனனை, அல்லி - விகசிதம், ஆழ்வாரிருந்த இடத்தில் வ்யாபிக்கப்பெறுகையால் வந்த ஸ்ரீதியாலே ஸ்ரீமத்யுலோசனனான வனைக் குறித்து என்றபடி. இதற்குச் சொல்லப்பட்ட என்கிறத் தோடே ஸ்ரீமத்யு. அம் - ஸ்ரீமத்யுமான, தன் - ஸ்ரீமத்யுமான, ஸ்ரீமத்யுமான

ச. வென்றபடி. தாம் நெடுமாற்கடிமை பாடினவாறே ஊருக்கு சகல-
 கल्याணகுணங்களும் அபிவூடங்களாயிற்றன வென்று கருத்து. குருசூர்ச்
 சடகோபன் சொல்லப்பட்ட - திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்
 வார் அருளிச்செய்ய உண்டானதான, கடலிலே முத்துபட்ட தென்
 னுமாப்போலே பட்ட என்றது ஜனத்த வென்றபடி. சடகோபன்
 சொல்லுகையாலே ஜனத்ததானவென்று வடாய்ம். பரத் போலே தான்
 தோன்றியாயிருக்கிற வேதம் போலே துர்ஹமாயிராதே 'தயரதர்க்கு மகன்'
 என்னும்படியான அவதாரம் போலே ஆழ்வாரால் சொல்லப்பட்டு சவ்-
 சரக்மான வென்றபடி. ஆயிரத்துள் - சஹத்தில், இவையும் பத்தும்
 வல்லார்கள் - இப்படி ஒரு விலக்ஷமான பத்து பாட்டுக்களையும்
 அப்யசித்தவர்கள், நல்ல பதத்தால் - ஸூத்யமான அதிகாரலாபத்தோடே,
 பதம் - அதிகாரலாபம், பாசவதஸேத்வஸாஸ்த்யத்தை யுடையவராயென்ற
 படி. கொண்ட பெண்டர் மக்கள் - ஸ்விசரிக்கப்பட்ட ஹாய்ஸூதவிகளை,
 யுடையராய்க் கொண்டு, பாசவதஸேத்வஸத்திலே அவர்களும் அந்விசரிக்கப்
 பெற்றவர்களாய் என்றபடி. மனை - சூதத்திலே, சாஹ்ஸ்யத்திலே என்ற
 படி. வாழ்வார் - ஹோங்களை ஹுசிக்கப் பெறுவார்கள், பாசவதக்கயங்களை
 அநுஹிக்கப் பெறுவார்க ளென்றபடி. (11)

दिदृक्षायां दृश्यः प्रभुरगणि निस्सङ्गसुलभ-

स्वविश्लेषैकाकी श्रितविहितपौष्कल्यविभवः ।

अपेक्षासापेक्षस्ववितरणसज्जो हृदि रत-

स्वदास्यं तन्निष्ठां तदवधिमपीह प्रकटयन् ॥

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेव विश्रीमद्वेदान्तरामानுஜமஹாदेशிகாய நம:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(நெடுமார்க்கடிமை)

व्यामुग्धत्वात्स्वकीयेष्वमलघनरुचा वामनत्वेन चाऽऽप-

द्बन्धुत्वाश्चर्यभावादहितनिरसनाल्लोकसृष्ट्यादिशक्तेः ।

अब्धौ शायित्वयोगाच्छ्रुतदुरितहृतेश्चाऽतसीपुष्पकान्त्या

त्वाकृष्टेस्स्वीयदास्यावधि विशदयतीत्याह नाथस्स्वदास्यम् ॥ १०१॥

(व्यामुग्धत्वात् स्वकीयेषु) நெடுமார்க்கடிமை - ஆசிரதாரிடத்திலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தையுடையவராகையாலும், (அமல஘னரூப) புயல் மேகம் போல் திருமேனியம்மான் - வஸ்கவலாஹம் போலே யிருக்கிறபடியையுடையவ னாகையாலும், (வாமனத்வேன ச) உலக முன்றுமுடனிறையச் சிருமாமேனி நிமிர்த்த - சிறிய வாமனரூபத்தைக் கொண்டு த்ரீலோகமும் நிறையும்படி த்ரிவிக்ரமனாய் வளருகையாலும், (ஆபத்வந்ஸுத்வாச்ரய்நாபாத்) இருமானில முன்றுண்டுமிழ்ந்த - மாயன்கோலமலரடிக்கீழ் - ப்ரதயகாலத்திலே எல்லா லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலும், ஆத்ரய்வேஷ்டிதங் களை யுடையவனாகையாலும், (அஹிதநிரசநாத்) புகர்செம்முகத்தகளிறட்ட - க்ஸனாலே ப்ரேரிதமாய் அதிகுபிதமாய் வந்த குவலயாபீடத்தை ச்ஹ்ரிக்ஹையா லும், (லோகஸுஷ்டயாதிசக்தை:) உலக முன்று முளைப்பித்த - லோகங்களுடைய சுஷ்டிஸ்திதிகளில் சமர்த்நாகையாலும், (அஹ்நீ சாயித்வயோகாத்) நளிர் நீர்க்கடலைப் படைத்தித்யாதி - நிரதிசயதேஜஸ்யுடைய நீலரத்நபவ்ந் போலே சமுத்ரத்திலே சாய்ந்தருளுகையாலும், (த்ரிததூரிதஹ்நேத்ர) தமர்கள் கூட்ட வல்வினையை நாசம் செய்யும் சதிர்மூர்த்தி - ஆத்ரிதருடைய தூரிதங்களை நிரசிக்கு மவனாகையாலும், (அதசீபுஷ்பகாந்த்யாத்வாகுஷ்டை:) மாகாயாம் பூக்கள் காசாம் பூ போலே ஷ்யாமையான திருமேனி காந்தியாலே எல்லாரையும் ஆக்ஷியா நிற்கையாலும், எம்பெருமான் சுவதாச்யத்தை சுவாத்ரிததாச்யபர்யந்தமாக விசதி- கரியா நிற்கிருனென்று “நெடுமார்க்கடிமை”யில் ஆழ்வார் நித்ரயித்த ருளிஞரென்கிறார்.

(101)

इत्थं सूरिर्दिदृक्षोर्दृशि विषयमवैन्निस्स्पृहैरेव लभ्यं

स्वानां विश्लेषभोग्यं श्रितविहितसमग्रत्वभूतिं शठारिः ।

स्वापेक्षासव्यपेक्षं स्ववितरणपरं हृद्गतं स्पष्टयन्तं

दास्यं स्वं तस्य निष्ठां तदवधिमपि चाप्यष्टमे स्वेष्टवश्यम् ॥१०२॥

இப்படி அஷ்டமஸ்தகத்தில் பத்து டக்ஷங்களுக்கும் ப்ரதிபாதிதங்களான அயங்களை சங்ரஹித்தருளுகிறார் (இத்யமிதி). தன்னைக் காணவேணுமென்ற சைப்படுகிற பேர்களாலே காணப்படுமவனாய், இतरविषयங்களிலே பற்றற்ற பேர்களாலே தானே லப்யனுமாய், विरलेशसमயத்தில் தனக்கா ஶ்ரீதர் பரியவேண்டும்படியான ஸோக்யதையை யுடையவனுமாய், आश्रितர் निमित्तமாக சமஸ்தவிஸயனுமாய், रक्षिக்குமிடத்தில் அபேகாப்ரதீகனுமாய் स्वपद-वितरणத்தில் சந்நடனுமாய், आश्रितहृदयத்திலே தானே நிரதனுமாய், தன்னைக் குறித்து சேதனருக்குண்டான டாஸ்யத்தையும் அதிலே நிஷ்டைய யும் அதனுடைய எல்லை நிலத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்குமவனுமாயிருக்கிற வெம்பெருமானே அஷ்டமஸ்தகத்திலே आश्रितेच्छानुवर्तियாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்தாரென்கிறார்.

(102)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

எட்டாம் பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று

ஒன்பதாம்பத்து - முதந்திருவாய்மொழி

மூ. கொண்ட பெண்டிர் மக்க னுற்றார் சுற்றத் தவர்பிறரும்
கண்ட தோடு பட்ட தல்லால் காதல்மற் றியா துமில்லை
எண்டி சையும் கீழும் மேலும் முற்றவும் உண்டபிரான்
தொண்ட ரோமாய் உய்யலல்லால் இல்லைகண் டர்துணையே.

(1)

ஆ. (கொண்ட பெண்டிர்) இந்த भागवतकैकरूपसम्पत्தை भागवतकैङ्करति
களாயிருப்பாரோடே भुजிக்கையிலே अपेक्षையுடையவரான ஆழ்வார்
தथाविधரை இந்த லோகத்திலே பெருமையாலே இந்த லோகத்திலுள்ளா
ரையே भागवतशेषतैकरतिकளாக்கிக் கொண்டாலும் அவர்களோடே இப்

मा जायासुतबन्धुबन्धनमयी माया हि मायामिमां

चेतश्चेदसि चारुचारचपलं त्वञ्चाञ्चमाचञ्चलीम् ।

अज्ञानज्ञभुजङ्गमज्ञगरुडं श्रीरङ्गनाथं गुरुं

सर्वस्वं मम सर्वभूतसुहृदं सेवस्व देवं स्वयम् ॥

இ. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் भागवतकैङ्कयंமே निरतिशयपुरुषार्थமென்று
निर्दिष्टத்துத் தமக்கும் தம் अनुबन्धिकளுக்கும் सर्वकாலமும் இதுவே லபிக்க
வேணுமென்று கெவல் भगवच्छेषत्वनिषेधபூர்வகமாக அதை பார்த்தருளின
ஆழ்வார் அதையே யெல்லாருக்கும் उपदेशியாதே இத்திருவாய்மொழி
யிலே “பிராந்தொண்டரோமாய்” இत्याடியாலே भगवच्छेषत्वमात्रத்தை उप-
देशிக்கை असङ्गतமன்றோவென்னவதரிப்பிக்கிறார் (இந்த भागवतेत्याடியால்).
இப் भोगத்தை யென்றது இந்த भागवतकैङ्कयंரूपभोगத்தை யென்றபடி.
भुजிக்கைக்காக, उपायமாக என்கிற இரண்டுக்கும் महावाक्यान्तத்தில் क्रियै
யோடே अन्वयம். உறவை விட்டென்கிறதற்கு அடியோமாய் என்கிறத்
தோடே अन्वयம். இத்தால் मुख्यबन्धुत्वமென்கிற भगवद्गुणं இத்திருவாய்
மொழிக்குப் प्रतिपाद्य மென்று सूचितम्.

ச. கொண்ட - गृहिक्कப்பட்டவர்களான, உங்களுடைய हृदयத்திலே
மிகவும் बन्धुக்களாக अध्यवसிக்கப்பட்டவர்களான வென்றபடி. இது
भार्यापुत्रादிகளெல்லாருக்கும் विशेषणம். பெண்டிர் - भार्यையும், மக்கள் -
पुत्रர்களும், உற்றார் - सम्बन्धிகளும், சுற்றத்தவர் - ज्ञातिकளும், பிறரும் -
एतद्व्यतिरिक्तरான मातुलादिबन्धुக்களும் मित्रர்களும், கண்டதோடு பட்ட
தல்லால் - உங்கள் கையில் காணப்பட்ட अथ்த்தோடே सम्बन्धित்த

மூ. துணையும் சார்வும் ஆகு வார்போல், சுற்றத் தவர்பிறரும்
அணைய வந்த ஆக்க முண்டேல், அட்டைகள் போல்சுவைப்பர்
கணையொன் றுலே யேழ் மரமும் எய்தஎங் கார்முகிலை
புணையென் றுய்யப் போக லல்லால் இல்லைகண் டர்பொருளே. (2)

ஆ. (துணையும்) பரபயோஜனபரரைப் போலே வர்தியா கின் று சுவயோஜனபரராய்
இருக்கிறவர்களை விட்டு கெவலபரபயோஜனபரரான தசரதாत्मஜனையே ரக்ஷகனாகப்
பற்றப் பாருங்கோள், வேறொருவரைப் பற்றியொரு பயோஜனமில்லை
யென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. துணையஞ்சாருவுமாகுவார்போல் என்கிறதற்குத் தாதுய்மருளிச்
செய்கிறார் (பரத்யாடியால்). அட்டைகள் போல் சுவைப்பரென்கிற
தற்குத் தாதுய்மருளிச் செய்கிறார் (சுவயோஜனத்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்
பாட்டில் லோகிகவந்யுக்கள் சோபாஷிகஸ்தேஹென்றவர் இப்பாட்டில் அதுவும்
வந்நமாந்மென்கிறாரென்று சங்கதி சூன்தை. எங்கார்முகிலையென்கிறதற்
குத்தாதுய்மருளிச்செய்கிறார் (கெவலத்யாடியால்). தசரதாत्मஜனை யென்றது
கணையொன்றாலே த்யாடியாலே லத்யாய்ம். சூரியபாதத்தில் அபிப்ரதாய்ம்ரு
ளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷகனாக த்யாடியால்). இல்லைகண்டர் பொருளே
என்கிறதற்குத் தாதுய்மருளிச்செய்கிறார் (வேறொருவரை த்யாடியால்). (2)

ச. கொடுக்க வேண்டுவதில்லை யென்று கருத்து. தொண்டர் - தாசர்,
இச் சதத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது தொண்டரோ
மென்று ரூமாயிருக்கும். அபிமூலரைக் குறித்துச் சொல்லும் போது
தொண்டரென்ன வேண்டியிருக்க தொண்டரோமா யென்று சொன்
னது அவர்களை சுவீயத்வென பரிபுரித்து சோஹதத்தாலே தம்மையும் அவர்
களையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச்செய்தபடி. உய்யலல்லால் - ஸஜீவி
க்கை யொழிய, துணை - வேறொரு சஹயமானது, அபத்தில் சஹய
மாகத் தக்கதென்றபடி. இல்லை கண்டர் - ஒரு காலத்திலுமில்லை
கிழ்கோள், கண்டரென்றது இதில் சங்கதியில்லை யென்கைக்காக.
ஆதலால் அவனுக்கே அடிமை யாகுங்கோளென்று கருத்து. (1)

துணையும் - சுகது:கங்களில் சஹயரும், சார்வும் - அபத்தில் அபாஷய
மும், ஆகுவார் போல் - ஆகிறவர்கள் போலே, 'एकं दु:खं सुखं च नौ'
என்கிறபடியே நம்முடைய சுகது:கங்களைத் தாங்களும் ஆதுகளை நம்
மோடொக்க அநுபவிப்பார் போலும். அபத்து வந்தால் அதை நீக்கி ரக்ஷி

ச. ப்பார் போலுமென்று சூதாய்ம். இதற்குச் சுவைப்பர் என்கிறதோடே, அவ்யம். சுற்றத்தவர் - வ்ஸுவாயிருக்கிறவர்களும், பிறரும் - சுற்றத்த வரல்லாத வ்யஜனங்களும், சுவாய்மாபரராகையாலே வ்ஸுக்களோடும் வ்ய ரோடும் வாசியில்லையென்று கருத்து. அணைய - அணையும்படி, அதைத் தாங்கள் கைக்கொள்ளலாம்படி. வந்தவாக்கம் - உங்களுக்கு வந்த சம்பத்தானது, ஆக்கம் - சம்பத்து, உண்டேல் - உண்டாயிருந் ததாகில், அட்டைகள் போல் - ஐக்கைகள் போல், சுவைப்பர் - சுவிப்பர், சில வ்யாதிவ்ஸேபமுடையார் தங்களுக்கு ஹிதமென்று நினைத்திருக்கும்படி அவர்களது சரீரத்தில் ரக்நங்களை அட்டைகள் சுவாய்மாகப் பான பண்ணு மாப்போலே இந்த வ்ஸுவாபாசரும் உங்களுக்கு ஹித செய்வதாக வ்ய- பரித்துக் கொண்டுத் தாங்கள் சுவித்துப் போவரத்தனையென்றபடி. இது ஹேதுபம், ஆகையால் இல்லை கண்டிர் பொருளென்று சம்பந்தி கிறது. கணையொன்றுலே - வானொன்றுலே, கணை - வானம், ஒரே வானத் தினாலே என்றபடி. ஏழ்மரமும் - சப்தசாலவூஷங்களையும், எய்த - வேதன் பண்ணின, எங்கார்முகிலை - என்னுடைய காதமேதத்தை, முகில்-மேதம், என்னுடைய பரபயோஜனபரஞான பரமோபகாரகனை என்றபடி. எம்மென்று ஆத்மநி வ்ஸுவசனம். மஹாராஜர் தமையொருலே ஹிசிக்கப்பட்டு வ்ஸுவதமராய் நிர்மா- நுயமான காட்டிலே இருக்கிற அபஹ்ஸயிலே தாம் வந்துதவி 'சுபிரிவ- ஷ்ஷித்சாசிநித்யம் வியேண ராஜவே' என்கிறபடியே அவர் அதிசங்க பண்ணி யிருக்க 'சப்தகேன மஹேபுணா' என்கிறபடியே சப்தசாலவூஷங்களையும் வேதன் பண்ணி அவருடைய அதிசங்கைய நிஷேபமாகப் போக்கியருளி உம் முடைய எல்லா காய்மும் நாம் நிவ்ஹித்துத் தரவல்லோ மென்றவரை விவ்ஸிப்பித்து ரக்ஷித்தருளி இப்படி பராய்ஹ்ஸவ்யஞான வென்னுடைய பர- மோதாரனை யென்கை. மஹாராஜருக்குச் செய்தருளினதை 'என் கார்முகிலை' என்று ப்ரியதிசயத்தாலே தம்பேராகச் சொல்லுகிறார். புணையென்று - அபாசயமென்று, புணை - பூவம், அபாசயத்தில் முழுகிப்போக வொட்டாத சம்பயாசயமென்றவ்யவசித் தென்றபடி. அவனுக்கிட வேண்டுவதொரு பச்சையில்லை, இந்நினைவே அமையுமென்று கருத்து. உய்யப்போகி லல்லால் - ஸ்ஞிவிக்க ப்ரவ்ரித்தாலல்லது, ஸ்ஞிவிக்க நினைத்தாலொழிய வென்றபடி. பொருள் - ப்ரயோஜனமானது, வேறொருவரை அபாசயித்தொரு ப்ரயோஜனமானதென்றபடி. இல்லை கண்டிர் - கண்டிரென்கிறவித்தாலே இதில் சந்தியிக்கவேண்டாவென்றபடி. ஆதலால் அந்த வ்ஸுவாசனையே அபாசயிங்கோளென்று கருத்து.

மூ. பொருள்கை யுண்டாய்ச் செல்லக் காணில் போற்றியென் றேற்றெழு வர்
 இருள்கொள் துன்பத்தின்மைகாணில், என்னே ! என்பாருமில்லை
 மருள்கொள் செய்கை யகரர் மங்க, வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
 அருள்கொள் ஆளாய் உய்யல் அல்லால் இல்லைகண் டீர்அரணே. (3)

ஆ. (பொருள்கை) இப்படி ஸ்வயஜனபரராகையாலே ஸ்வயஜனமுள்ளபோது
 பற்றி டாரிட்யாபத்தில் விடும் ஸ்வாவரான அவர்களைவிட்டு அபத்சவனான
 கணனுடைய கழைக்கு விஷயமாய்யயிலல்லால் வேறொரு ரஜ்யமில்லை யென்
 கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. கீழ்ப்பாட்டில் வாஸ்வராணர் ஸ்வயஜனபரரென்றவரிப் பாட்டில் அத்
 தால் ஫லித்த டோஸ்தரத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று சஜ்ஜிதி காட்டுகிறார்
 (இப்படி இத்யாதியால்). ஸ்வயபாடார்த்தத்தை சங்கீகரிக்கிறார் (ஸ்வயஜனமுள்ளபோ
 தித்யாதியால்). டிதீயபாடத்திற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (டாரிட்யேத்யாதி
 யால்). தூதீயபாடத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அபத்சவனித்யாதியால்).
 தூரீயபாடத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கழைக்கித்யாதியால்). (3)

ச. கை - ஒருவன் கையிலே, பொருளுண்டாய் செல்லக்காணில் - அய்-
 முண்டாய் நடக்கக் கண்டார்களாகில், போற்றியென்று - மங்காஸாஸன-
 பரங்களான ஸ்வங்களைச் சொல்லி, போற்றி யென்கிறது மங்காஸாஸன-
 டோகம். இது மற்றுமுள்ள மங்காஸாஸனங்களுக்கெல்லாமிங்கே ஸ்வதர்-
 நாய்மாய் இருக்கிறது. ஸ்வஸ்திவசனஸ்துத்யாடிகளாலே அவனை அபிமுகனாக்
 கிக்கொண்டென்றபடி. ஏற்று - அனந்தர், அவன் ஸ்ரீதியாலே கொடுத்த
 டனங்களைக் கையிலே ஏற்று வாங்கிக் கொண்டு, எழுவர் - யதாபிஸித்
 போய்விடுவார்கள், இருள் கொள் - அஜானாஸ்காரத்தைக் கொண்டிருக்கிற,
 டுதீயைக் கலங்கப் பண்ணுகிறதான வென்றபடி. துன்பத்து - டு:ஃதத்
 தையுடையதான, டு:ஃவஹமான வென்றபடி. இன்மை - இல்லாமை
 யை, டாரிட்யத்தை யென்றபடி. ஸ்வயுக்களுக்குக் கொடுத்தே டனமெல்
 லாம் போய் டாரிட்யம் விட்டபடியை யென்கை. காணில் - கண்டார்
 களாகில், என்னே என்பாருமில்லை - என்னசெய்கிறாய் என்றொரு
 வாரீ சொல்லுவாருமில்லை, ஃகாரத்தாலே தாங்கள் ஒரு வாரீ சொன்னால்
 அதைக் கொண்டிவனுக்கு ஜீவன் நடக்குமென்றாலும் பூர்வமீவனாலே ஃப-
 துதராய் இருந்தவர்களில்வளவும் செய்ய நினையாரென்று கருத்து.
 ஆதலால் இல்லை கண்டீர் என்று ஸ்வஸ்தம். மருள்கொள் - அஜானத்தைக்
 கொள்ளும்படியான, ஜகத்துக்கு நெஞ்சு கலங்கும்படி ஸ்வஃகரமான

மூ. அரணம் ஆவர் அற்ற காலக்கென்றென் றமைக்கப்பட்டார்
 இரணம் கொண்டதெப்பர் ஆவர் இன்றியிட் டாலும்தே
 வருணித்து என்னே ! வடமது ரைப் பிறந்தவன் வண்புகழே
 சரணென் றுய்யப் போகல் அல்லால், இல்லைகண்டீச்சதிரே. (4)

ஆ. (அரணமாவர்) ட்வயதானாடிகளாலே அபசுக்கு வஸூக்களை சபாதித்து
 வைத்தால் அவர்களும் அபத்து வந்தால் துதனராய், அநுபகூதரைப்
 போலே யுதவார். ஆதலால் அவர்களைவிட்டு டபகாராபேஷன்னறியே
 வடமதுரையிலே வந்து பிறந்து அபநரை ரகிக்கும் சுவாவனுவனு
 டைய கல்யாணுணங்களை ஷரணமாகப் பற்றுங்கோள், அதுவே சதிரென்
 கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. ஸதஸபாதித்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ட்வயதாடியால்). இத்தால்
 கீழ்பாட்டிலே ஸஸ்த்துள்ள காலத்திலே தாங்களை வந்து ஸ்நேஹித்தவர்
 அபகாலம் வந்தால் வார்த்தையும் சொல்லா ரென்றவர் இப்பாட்டில்
 ட்வயதானாடிகளாலே நீங்கள் அவர்களை ஸஸாதித்து வைத்தாலும் உதவா
 ரென்கிறாரென்று ஸங்கதி ஸூசிதை. ட்விதயபாதித்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்
 கிறார் (அபத்து வந்தாலியாடியால்). வருணித்தென்னே என்கிறதற்
 குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆதலாலியாடியால்). இன்றி இட்டா
 லும்தே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம் சொன்னதாகவுமாம். இரண்டு வாக்ய
 த்துக்குமாகச் சொன்னதாகவுமாம். வடமதுரைப் பிறந்தவன்
 என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (டபகாரேத்யாடியால்). துரீயபா
 த்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஷரணமியாடியால்). (4)

ச. வென்றபடி. செய்கை - வ்யாபாரங்களை யுடையவர்களான, அசுரர் -
 அசுரர்கள், மங்க - நசிக்கைக்கு, வடமதுரை - டுதரஸிஸதூரானரரியிலே,
 பிறந்தார்க்கு - அவதரித்தருளின துணனுக்கு, பூஜாய் வஹவனம். அருள்
 கொள்ளாய் - அருள்கொள்ளும் ஆள்களாய், துபாபாநமான டாஸஜனங்களா
 யென்றபடி. உய்யிலல்லால் - டுஜீவித்தாலல்லது, அரண் - வேருரு
 ரஹ்யானது, இல்லை கண்டீர் - இல்லை கிடிக்கோள், ஆதலால் அவனையே
 அடியிங்கோளென்று கருத்து. (3)

அற்ற காலைக்கு - கைம்முதல் அற்றுப்போன காலத்துக்கு, அப-
 காலத்துக்கென்றபடி. அரணமாவரென்றென்று - நமக்கு ரககராவ
 ரென்றென்று பல கால் நினைத்து, அமைக்கப்பட்டார் - டயாபுதமாக்கப்

மூ சதுரம் என்று தம்மைத் தாமே சம்மதித் தின்மொழியார்
மதுர போகம் துற் றவறே வைகிமற் றென்றுறுவர்
அதிர்கொள் செய்கையகரர் மங்க, வடமதி ரைப்பிறந்தாற்கு
எதிர்கொள் ஆளாய் உய்யல் அல்லால், இல்லைகண்டிரின்பமே.

(5)

ஆ. (சதிரமென்று) சதிராக வாழாநின்றோ மென்று தங்களைத்
தாங்களேயிசைந்து இனிய பேச்சுக்களையுடைய ஸ்ரீகளுடைய மதுர
மான ஐயங்களை ஐஜித்தவர்களே ஐஜிக்கைக்கீடான யோகதை குன்றின

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. இசைந்து என்கிறதற்குப் ஐஜித்தவர்களென்கிறத்தோடே அவ்யம்.
வைகி என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஐஜிக்கைக்கீடான இत्याதி
யால்). யோகதை - யௌவனசம்பத்யாதிகள், குன்றினவாறே - சங்குசிதமான

ச. பட்டார், காய்சமராக்கப்பட்டவர்களென்றபடி. இனி நமக்கிவர்கள்
அபேசிதமெல்லாஞ் செய்வரென்று தேறி இருக்கும்படி ஐயதானாதிகளாலே
வசிகரிக்கப்பட்ட வாவ்வாஐசர்களென்கை. இரணங்கொண்ட - ஐயு
வாங்கிக் கொண்டவர்களான, தெப்பராவர் - ஐயராவார்கள், தெப்பர் -
ஐயர், அபரென்றபடி. தாங்கள் ஐயமாகக் கொடுத்து வைத்த ஐயத்
தைத் திரும்ப வாங்கிக் கொண்டவர்கள் போலே அவர்கள் அபத்கான்
வந்தபோது பத்யுபகாரம் பண்ண நினையாதே ஐயராய்விடுவர்களென்ற
படி. இன்றியிட்டாலும் - இல்லாமல் போனாலும், நீங்கள் ஐயங்களைக்
கொடுத்து சம்பாதித்து வையாவிட்டாலும், அஃதே - அதுவே, அவர்
கள் அபத்திலே உதவாமல் போவதுவே நிசிதமென்றபடி. ஐயங்களைக்
கொடுத்ததோடு கொடாததோடு வாசியில்லையிரே என்கை. வரு
ணித்து - வரித்து, என்னே - என்ன பத்யனம், துதனருடைய பகாரங்
களை விஸ்தரித்தென்ன பத்யனமென்றபடி. அவர்களை விடுங்கோ
ளென்று கருத்து. வடமதுரைப் பிறந்தவன் - எல்லோருக்கும் அபத்
திலே உதவுகைக்காக உதரமதுரையிலே அவதரித்தவனுடைய, வண்புகழே-
கல்யாணகுணங்களே, வண் - கல்யாணம், புகழ் - குணம், ஐயாஐமாதிகுணங்களென்ற
படி. சரணென்று - ரகங்களைன்று அய்யவசித்து, உய்யப்போகி
ல்லல்லால் - உஜிவிக்கப் பவரித்தாலல்லது, சதிர் - சாத்யமானது, அநாயாசை
மஹாகுத்தை யடைகையாகிற சாத்யமானதென்றபடி. இல்லை கண்டிர் -
இல்லைகிடிக்கோள்.

(4)

சதிரமென்று - சதிராயிராநின்றோமென்று, சதிர் - சாத்யம், சதிரை
யுடையவர் சதிரர், இச்சவத்தாலே தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளும்

ஆ. வாரே அவர்களாலே மிகவும் பரிபெயர்க்கப்படுவர், லோகமெல்லாமதிரும்படியான ப்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மயங்கும்படி வடமதுரைப் பிறந்தார்க்கு ஸ்ரீகாடிகளைப் பண்ணியெதிர் கொள்ளு மடியாராயுய்யிலல்லால் வேறு சூழ்மில்லை யென்கிறார். (5)

இ. வாரே, மற்றொன்றொருவர் என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அவர்களாலே இயாதியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே லோகபெயர்க்குங்கள் அபத்திலே உதவாரென்றவர் இப்பாட்டிலே அவ்வளவே யன்றிக்கே அபத்திலே பரிபெயரும் பண்ணுவார்களென்கிறாரென்று ஸ்ரீகாடிகளை. யதா, கீழ் நாலு பாட்டாலும் அவர்களை ப்ருத்தியாசரென்றவர் இப்பாட்டில் ப்ருத்தியாசரென்கிறாரென்று கருத்தாகவுமாம். எதிர்கொள்ளா என்கிற தற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீகாடிகளையால்). ஸ்ரீ ஸ்ரீ. (5)

ச. போது சதிரமென்று ஸ்ரீ. அபிமதவிபயத்தை வ்ருத்தித்துக்கொண்டு ஸ்ருதிக்கும் சாதுய்த்தையுடையவராயிரா நின்றோமென்று என்றபடி. தம் மைத்தாமே சம்மதித்து - தங்களைத்தாங்களே ஸ்ரீகாடிக், 'அப்யபரி-பாதிசாபிக்ருதி ஸ்ருதி' என்கிறபடியே இது ஸ்ரீமெல்லாமையாலே தாங்களே தங்கள் நெஞ்சக்குள்ளே ஸ்ருதித்துக்கொள்ளுமத்தனை போக்கி பிறர்க்கிது ஸ்ரீமையிருக்குமிரே. இதுக்குத் துற்றவரென்கிறத்தோடே ஸ்ரீமயம். இன்மொழியார் - ம்ருதிசையையுடையவரான ஸ்ருதிசையுடைய, இன் - ம்ருதி, மொழி - ஸ்ருதி, 'ம்ருதி ஸ்ருதி வ்ருதி யோதிதா ஸ்ருதி ஸ்ருதி-ஸ்ருதிவ்ருதி' என்கிறபடியே ஸ்ருதிமாந் ம்ருதிமாந் ஸ்ருதி வ்ருதித்துக் கொள்ளுவரென்று கருத்து. ம்ருதிபோகம் - ம்ருதிங்களான ம்ருதிங்களை, துற்றவரே - துற்றுக்கொண்டவர்களே, துற்றுகை - ஸ்ருதிமாந் ஸ்ருதிக்கை, ஸ்ருதிமாந் அபிபெய்த்தவர்களே என்றபடி. ஸ்ருதிமய ப்ருதிபெய்த்தினுடைய ஸ்ருதி-வ்ருதிவ்ருதிமயமென அப்யபரிபெய்த்தமயம். வைகி - காலம் கழிந்து, வைகை - காலம் கழிகை, யோவாதிசையுடைய அபிபெய்த்தவரே என்றபடி. மற்றொன்று - வேறொரு ஸ்ருதித்தை, கீழ்ச் சொன்ன ம்ருதிபாதிமயங்களுக்கு விபரிதங்களான ப்ருதிபாதிமயங்களுக்கு ப்ருதிபெய்த்தமயமென்கைக்காக வேறொன்றென்று ஸ்ருதிமாந் நிர்दिशித்தது. உறுவர்-அடைவர்கள், அபிபெய்த்தவர்களாய்க்கொண்டு ம்ருதிமயங்களாயிருந்த ஸ்ருதிங்களை விபரிதவரென்றபடி. ஆதலால் இன்ப மில்லைகண்டவரென்று மெல்லோடே ஸ்ருதிமயம். அதிர்கொள்-அதிர்க்கையைக் கொண்டிருக்கிற, அதிர்க்கை - க்ருதிக்கை, ஸ்ருதிங்களுக்கு க்ருதிமயமான வென்றபடி. ஸ்ருதிக்கை - வ்ருதிங்களை உடையவரான, அசுரர் - அசுரர்

மூ. இல்லைகண்டிர் இன்பம்; அந்தோ ! உள்ளது நினையாதே
தொல்லை யார்கள் எத்தனைவர் தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார் !
மல்லை மூதூர் வடமதுரைப் பிறந்தவன் வண்புகழே
சொல்லி யுய்யப் போகல் அல்லால், மற்றொன்றில் லைசுருக்கே. (6)

ஆ. (இல்லை கண்டிர்) எம்பெருமானல்லது வேறு பூர்பாசியில்லையென்
னுமில் வுண்மையை யுணராதேயெத்தனைவரிங்ஙனே முடிந்து போனார்,
நீங்களும் அங்ஙனே நசியாதே அழிதருக்கு அம்மதான் பண்ணுகைக்காக
வந்து பிறந்தருளினவருடைய ஔதாய்த்தையே சொல்லியுய்யுங்கோள்,
வேறுய்ய விரகில்லை, இது சங்கேன சொன்னோமென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. உள்ளது நினையாதே என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (எம்
பெருமானியாதியால்). பூர்பாசியுக்குப் பரிதாபமருளிச்செய்கிறார் (நீங்களு
மியாதியால்). இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பரமபூர்பாசியான் அய்யந்நுல்மமாகை
யாலே நீங்கள் அநிவரதஹ்ரயராகுங்கோளென்று உபதேசிக்கிறாரென்று சங்கி
தூகிதை. சுருக்கென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்(சங்கேன சொன்னோ
மென்று). சேப் ஸ்படம். (6)

ச. கள், மங்க - நசிக்கும்படி, வடமதுரை - உத்தரபூர்பாசியிலே, பிறந்தார்க்கு
- சர்க்காலமும் அகரகாரமாக சிவனாய்க் கொண்டு சர்க்காலம் அம்மதான்
பண்ணுகைக்காக அவதரித்தருளின அருளுக்கு, எதிர்கொள்ளாய் -
எதிர்கொள்ளும் தாசராய், 'அந்யதூஷஸ்ச்ஞானச்சேஷி ஜநாதன்:' என்னும்படி.
யிருக்கிறவனுக்கு சுவாகதகூஷஸ்ச்ஞானாதிகளோடே அபிமனம் பண்ணும் தாசர்
களாய் என்றபடி. உய்யிலல்லால் - உய்யிவித்தாலல்லது, இங்கு
உய்யிவன் பூர்பாசியாபம். தாஷாபிமனரூபபூர்பாசியத்தைப் பெற்றாலல்லதென்ற
படி. இன்பம் - சுகமானது, இல்லை கண்டிர் - இல்லை கிடிகோள், ஆத
லால் அவன் பக்கலிலேயே நீங்கள் அபிமனாதிசகராம்படி யாகுங்
கோளென்று கருத்து. (5)

இன்பமில்லை கண்டிர் - எம்பெருமானல்லது வேறு சுகவஸ்து இல்லை
கிடிகோள். உள்ளது - அவனை யொழிய வேறு சுகமில்லை என்கிற
இந்த யதார்த்தமானவத்தை, நினையாதே - அநுசந்தியாதே, பரமசித்துத்
தெரியாதேயென்றபடி. தொல்லையார்கள் - அநாதிகாலத்திலே உள்ள
வர்கள், தொல்லை - அநாதிகாலம், எத்தனைவர் - அந்நியாதரான ஜனங்கள்,
தோன்றி - பிறந்து, கழிந்தொழிந்தார் - அநாதராய் விட்டார்கள், பரம-

மூ. மற்றொன்றில்லை; சுருங்கச் சொன்னோம்; மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா; சிப்திப் பேயமை யும்கண் டீர்கள்; அந்தோ குற்றமன்று; எங்கள் பெற்றத் தாயன், வடமது ரைப்பிறந்தான் குற்ற மில்சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல்கண் டீர்குணமே. (7)

ஆ. (மற்றொன்றில்லை) இச்சுருக்கை மிகப்பரவாமே வ்யக்தமாக்கு கிறார். வேறு வகையுமில்லாதபடி சஞ்ஜேபணாஃஃமோஃஃஜிவனோபாயத்தை எல்லாருக்கும் சொன்னோம், இதுக்கு அதிகாரினியமமும் காலனியமமும் ஷேனியமமுமில்லை,

ஏழாம் பாட்டு

இ. அவன் கல்யாணமுமே அநுசந்தேயமென்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன அய்யத்தையே குற்றமில்சீர்க்கற்றியாடியாலே சொல்லுகிறதாய்கையாலே இப்பாட்டு புனரக்தியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இச்சுருக்கையித்யாடி யால்). சுருங்கச்சொன்னோமென்றிருக்கச் செய்தே வ்யக்தமாக்குகிற தென்னக் கூடுமோவென்று சங்கியாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (மிகப்பரவாமேயென்று). எவ்வுயிருக்குமென்றதால் ஷலித்த அய்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கதிகாரி இத்யாடியால்). சிற்றவேண்டாவென்

ச. பூரணநான் பெருமையாலே அவர்களுக்கு ஜனநமரணமாவமே ஷரிஷித்த தென்று கருத்து. அந்தோ - அய்யோ! இப்படி வ்யக்தமாய்ப் போய் விட்டார்களே யென்று ஷோகிக்கிறபடி. நீங்கள் அங்ஙனையாகாதொழியப் பாருங்கோளென்று கருத்து. ஆனால் செய்யவேண்டுவதென் னென்ன அருளிச் செய்கிறார். மல்லை - சவ்ஸம்பத்ஸமூஹமான, மல்லை - சம்பத்ஸமூஹம், முதூர் - பழைய ஊரான, முது - பழையது, பூவ் வாமநாசுர மாய்ப் பின்பு ஷரிஷிவ்யாழ்வான் நகரியாயிப்படி அநாதியாக ஷகவத்ஸம்வத்ஸ முடைய ஊரானவென்றபடி. வடமதுரைப் பிறந்தவன் வண்புகழே - ஷ்ரீஃ. சொல்லி - கீதின் பண்ணி, உய்யப்போகிலல்லால் - ஷஜிவிக்கப் ப்ரவீர்த்தால் அல்லது, மற்றொன்றில்லை - வேறொரு ஷஜிவனோபாய் இல்லை, ஆகையால் அவனையே ஷாசுயிங்கோளென்று கருத்து. சுருக்கு - இது சஞ்ஜேபம், அத்யந்தஸாரய்யத்தை எடுத்து சஞ்ஜேப சொன்னோ மென்றபடி. இனி இதற்கு மேல் வகையுமில்லை யென்று கருத்து. (6)

மற்றொன்றில்லை - இனி வகைய் வேறொன்றில்லை. மாநிலத்து-மஹா- பூமிவியில் விஸ்தீர்மான ஷூலோகத்திலென்றபடி. எவ்வுயிர்க்கும் சவ்ஸமாக்களுக்கும், ஜாதிபூணவ்யாதிவீஷய் பாராதே எல்லா ஷாஷமாக்களுக்கும் என்றபடி. சுருங்கச் சொன்னோம் - அதிவிஸ்தாரமின்றிக்கே சொன்னோம், இது சிலருக்குச் சொன்னோமென்றிருக்கவேண்டா, எல்லாருக்கு மாகவே

ஆ. இவ்வுபாயந்தான் துஷ்கரமென்று குறைவுபடவும் வேண்டா. சமூதிமாவமே யமையும் இது நிஃபலமாகிலோவென்னில், இது செய்தால், முன்னம் அநய்மில்லையிறே, ஆதலால் ஆசிரிதர்க்காக வடமதுரையிலே பிறந்த வனான பசு மேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேபுத்யநிகமான கல்யாணசூங்களை அநுசந்நியுங்கோள், இது தானேயமையுமென்னும்படி ஸேயமுமாய் யுகமுமாயிருக்குமென்கிறார். (7)

இ. கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (இவ்வுபாயம் தானியாதியால்). ஸஹாபலமுண்டென்று சொல்லவேண்டியிருக்க அவிஹிதாபுரிஷிஹ்யாபாரத் தைச் சொல்லுமாப்போலே குற்றமில்லை யென்று சொல்லுகை அச- ங்கதமன்றோவென்ன இது அந்நாஹ்யவாதமென்று காட்டுகைக்காக அவதரிப் பிக்கிறார் (இது நிஃபலமியாதியால்). அப்படியே காட்டுகிறார் (இது செய்தாலியாதியால்). இது ஹேதுபம்மென்று காட்டுகிறார் (ஆதலாலிதி). எங்கள் வடமதுரைப் பிறந்தானென்றவயித்துத் தாத்பயம்ருளிச்செய் கிறார் (ஆசிரிதர்க்காகவியாதியால்). பெற்றத்தாயன் என்கிறதை யுரைக் கிறார் (பசு இயாதியால்). குற்றமில்லீர் என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஹேயாதியால்). கற்றுவைகலியாதியாலே கலிதமான அய்த் தை யருளிச் செய்கிறார் (அநுசந்நியுங்கோளென்று). குணமேயென்கிற தற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (இது தானேயியாதியால்). (7)

ச. சொன்னோமென்றபடி. சிற்றவேண்டா-சிதறவேண்டாம், சிற்றுதல் - சிதறுதல், அயாசப்படவேண்டாமென்றபடி. சிந்திப்பே - சிந்தனமாவும், சிந்திப்பு - சிந்தன, அவதாரம் வாசிக்காயிகவ்யாபாரவ்யவச்சேதக் என்றபடி. சகாரத்தாலிது அந்நாஹ்யவாதமென்றபடி. அமையுங் கண்டர்கள் - பரயித் கிடிக்கோள், கண்டர்களென்றது பரிசிட்விதநாதம். “அயாசஸ்மரணே கோஃய ஸ்மர்தோ யச்சிதி ஸோமநம்” இயாதிகளிலே இது பரிசிட்மன்றோ வென்றபடி. அந்தோ - ஐயோ! இத்தனை கலிதமான உபாயத்திலே பரிசிட்யாதொழி வதே என்று நிவிணராகிறபடி. குற்றமென்று - தோஷமென்று, இந்த சுகர மான மார்த்தத்தில் உங்களுக்குப் கலசஸ்ய முண்டானாலும் இது செய்தால் அநய்கரமல்லவே யென்று கருத்து. ஆனால் ஸமத்வ மெதென்னச் சொல்லுகிறார். எங்கள் - எங்களுடையதான், ஆசிரிதர்க்கு ஸவ்யனான வென்றபடி. வடமதுரைப் பிறந்தான் - உதரமதுரையிலே அவதரித்த வனான, ஆசிரிதர்க்காகவந்தவதரித்தருளினவனான என்று சதூதாத்பயம். பெற்றத்தாயன்-பசுக்களையுடைய கோபாலனுடைய, பெற்றங்கள்-பசுக்கள், பெற்றங்களையுடையவன் - பெற்றத்தான், பெற்றத்தாயனென்று

மூ. வாழ்தல் கண்டீர் குணமிது; அந்தோ ! மாயவன் அடிபரவி
போழ்து போக உள்ள கிற்கும் புன்மையி லாதவர்க்கு
வாழ்து ணையா வடம துரைப் பிறந்தவன் வண்புகழே
வீழ்து ணையாப் போம் இதனில் யாதுமில்லை-மிக்கதே:

(8)

ஆ. (வாழ்தல்) தன்னுடைய கल्याணகுணானுசந்தானகாட்சாரணான சீரியருக்கு
வாழ்துணையாக வடமதுரையிலே வந்து பிறந்தருளின சர்வீசரனு
டைய கल्याணகுணானுசந்தானத்துக்கு மேற்பட்ட பூஷாஹோயமில்லையென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு

இ. மாயவனியாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடையவியாதி-
யால்). சீரியருக்கு - ஸ்ரீயருக்கு, அந்நியபயோஜனரான வீணவருக்கென்றபடி.
இத்தால் அவன் அவதரித்தது சுவகுணானுசந்தானம் எல்லோருக்கும் சித்தி க்கைக்
காக வாகையாலே தத்குணானுசந்தானமே எல்லாருக்கும் உபாபேய மென்கிறு
ரென்று சங்கதி சூசிதை. வீழ்துணையாய்ப்போம் இயாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (அநுசந்தானத்துக்கு மேல்பட்டவியாதியால்). (8)

ச. சமஸ்தபதம். குற்றமில் - தோஷமில்லாதவையான, ஹேயபத்யநிகங்களான
வென்றபடி. சீர் - கலாணகுணங்களை, கற்று - அப்யசித்து, உபதேசாதி
களாலே அறிந்து என்றபடி. வைகல் - சர்வகாலமும், வாழ்தல்
கண்டீர் - குணானுசந்தானத்தை ஸூஜிக்கை கிழகோள், குணம் - குண்,
ஹேயமும் - யுக்தமு மென்றபடி. (7)

வாழ்தலிது கண்டீர் குணமென்றவியப்பது - வாழ்கிற இதுகிடீர்
எல்லாருக்கும் குணமாவது, வாழ்கை - ஹோகங்களை ஸூஜிக்கை,
கண்டீரென்கிறதால் இது லோகபரிசுத்தமன்றோ வென்றபடி. அந்தோ-
அய்யோ ! அந்த ஹேயத்துக்கு உபாயத்தை நீங்கள் அறிகிறதில்லையே
யென்று நிவிணநாகிறபடி. அதுதானெதென்னில் ? சொல்லுகிறார்.
மாயவன் - அஹேயகுணவேதங்களை யுடையவனுடைய, அடி-திருவடிகளை,
பரவி-பிரிதியாலே ஸ்தோம பண்ணி, போழ்துபோக உள்ள - காலம் போக்க
நினைக்கைக்கு, உள்ளாகை - நினைக்கை, காலதேயம் பண்ணவேணு
மென்று ஸநோரதிக்ைக் கென்றபடி. கிற்கும் - வல்லவர்களான,
விஷயாந்தரங்களில் அகப்படாதே இப்படியே ஸநோரதிக்ை மாட்டினர்
களான வென்றபடி. புன்மையிலாதவற்கு-பொல்லாங்கில்லாதவர்க்கு,
பயோஜனாந்தரஸம்வந்தரூபதோஷரஹிதரான ஸ்ரீவீணவர்களுக்கென்றபடி. வாழ்
துணையா - குணானுசந்தானத்தை உபாயமாக, துணை - ஸஹாயம், இங்கே

மு. யாது மில்லை மிக் கதனில் என்றென் றது கருதி
காதுசெய்வான் கூதை செய்து கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்
மாது கிலின்கொ டிக்கொள் மாடவடமதுரைப்பிறந்த
தாது சேர்தோள் கண்ணன் அல்லால், இல்லைகண் டீர்சரணே (9)

ஆ. (யாதுமில்லை) எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட பூரீமன்றோ
சாஸாரிகடூ:ஃநிவூதிரூபகீவல்யமென்று அதைப் பூரீமென்று பற்றில் காது
பெருக்கவென்று புக்கு பண்டுள்ளத்தையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கி
னாப்போலே பண்டுள்ள சாஸாரிகடூ:ஃததையு மிழக்குமித்தனை ஆகையால்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. யாதுமில்லைமிக்கதனிலென்றென்று என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்
செய்கிறார் (எல்லாவற்றிலுமியாதியால்). சாஸாரிகடூ:ஃநிவூதிரூபமாகை
யாலே எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டதென்று கருத்து. அது கருதி என்
கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (அதையித்யாதியால்). அது கருதி
யென்று சாமான்யமாயிருந்ததே யாகிலும் கீழே வந்யுக்களுடையவும் ஸ்ரீ-
ஃபொங்களுடையவும் ஹேதவஞ்சொன்னத்தாலே ஃசுவய்மெல்லாமென்று பய்-
வசிதமாகையால் இது கீவல்யபரமாகை ஃசிதமென்று கருத்து. இத்தால்
இப்பாட்டுக்கு ஃங்கதியும் சொல்லிற்றாயிற்று. கூதை-மூளி, கடைமுறை
வாழ்க்கையும்போம் என்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (பண்
டுள்ள சாஸாரிகத்யாதியால்). ஃசுஃததையு மென்கிறவிடத்தில் ஃ சஃதத்தாலே

ச. ஃபாயத்ததைச் சொல்லுகிறது. வடமதுரைப் பிறந்தவன் - ஃதரஃரீமஃபூரீ
யில் ஃவதரித்தவனுடைய, வண்புகழே - கல்யாணகுணங்களே, வண் -
கல்யாண், வீழ் துணையா - ஆசைப்படும்படியான ஃஃயமாய், பூரீமார் -
பாயமாக வென்றபடி. வீழ் - ஆசைப்படும்படியானது, ஃஃயமான
தென்றபடி, போமிதனில் - நடக்கிற இதில் காட்டில், ஃதா ஃநுஃநிஃக
கிற இதில் காட்டிலென்றபடி. மிக்கது - ஃஃகமான பூரீமார்பாயம்
யாதுமில்லை - ஒன்றுமில்லை, இதுவே ஃநிரதிஃயமான ஃபாயமென்றபடி. (8)

அதனில் - அந்த கீவல்யத்ததைக் காட்டில், மிக்கு - ஃஃகமாய்,
யாதுமில்லை - ஒரு பூரீமார்முமில்லை, என்றென்று - இப்படிப் பலகாலம்
ஃநுஃநிஃகத்து, அதுக்கும் ஃஃகமாக ஃபொவஃநுஃநிஃகஃசுஃ உள்ஃதாயிருக்கச்
செய்தேயும், ஃவஃஃஃமான்யத்தாலேயிப்படி ஃநுஃநிஃகத்தென்றபடி. அது
கருதி - அந்த கீவல்யத்ததை ஃஃகிஃகித்து, ஒரு ஃபாயத்ததை ஃநுஃநிஃகக்கும்
போது அதுக்குப் ஃலமாக அந்த கீவல்யத்ததை ஃவலஃகித்தென்றபடி.

மூ. கண்ணன் அல்லால்; இல்லை கண்டிர் சரண்; அது நிற்க, வந்து
மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே, வடமதுரைப்பிறந்தான்
திண்ண மாநும் உடைமையுண்டேல், அவனடிசேர்த்துயம்மினோ
எண்ண வேண்டா; நும்ம தாதும் அவனன்றி மற்றில்லையே. (10)

ஆ. श्रीमधुरैयிலே திரு அவதார பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்தவழகை
புடையனான கண்ணனே பரமபிரபாகரென்கிறார். (9)

இ. சாஸாரிகது:காதுயந்திகனுவூதியில்லாதொழிகிற மாமன்றிக்கே அத்
தையுமிழக்குமென்றபடி. கீவல்யம் பெற்றவனுக்கும் சர்க்கம்சுயமில்லா
மையாலும் பகவத்சுவரூபதிருதானகரமான பகவத்சம்பந்தமருமையாலும் சாஸா-
ரிகது:காதுயந்திகனுவூதியில்லையிறே. கீவல்யசுக் சித்திக்குமேயாகிலும் பக-
தனுபவானந்தமஹாவத்தைப் பார்த்தால் இதொரு ஐதகணிகையாகையாலே
அதை அநாதரித்தருளிச்செய்கிறபடி. தாதுசேர்தோள் என்கிறதற்குத்
தாதுயம்ருளிச்செய்கிறார் (புதுக்கணித்தவியாதியால்). (9)

ச. கருதி யென்றது “भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्” என்கிறவிடத்தில் த்வாபுத்யம்
போலே அநுவாதமாய்க் கருதினாலென்று கருத்து. காது செய்வான் -
காதுகளைச் செய்ய ஐத்யுடையவனாய், கூதை செய்து - முளியாக்கின
வனாய், குடலாதிவாரணாய் கர்ணரத்ததைப் பெரியதாக்கப் பவதித்துக் காதை
முளியாக்கினவனாய் என்று வத்யம். காதை வளர்க்கப்போய்
முளியாக்கிக் கொண்டாப்போலே யென்று கருத்து. முறை கடை
வாழ்க்கை யென்று அநுவதிப்பது. முறை - பூவ்ருமாதமான, பூவ்முள்ள
தானவென்றபடி. கடைவாழ்க்கையும் - நிகுடமான பிசுமும், சாஸாரிக-
பிசுமுமென்றபடி. போம் - போய்விடும், து:காதுயந்திகனுவூதியில்லாதே
போகிற மாமன்றிக்கே இருந்த பாகுதசுயமும் போய் விடுமென்றபடி.
ஆதலாலில்லை கண்டிரென்று மேலே அநுவதிக்கிறது. மாதுகிலின் -
பெரிய பதவசுநங்களுடைய, துகில்-வசுநம். கொடி - வசுநங்களை, விபுல-
பதவசுநங்களாலே நிமிதங்களான வசுநங்களை யென்றபடி. கொள் -
கொண்டிருக்கிற, உடையவையாயிருக்கிறவென்றபடி. மாட - சூதங்
களையுடைத்தான, வடமதுரைப்பிறந்தான் - உதரமதூரேயிலே அவதரித்த
வனான, தாதுசேர் - மாதை சேர்ந்திருக்கிற, தாது - பூபகசர், வசுநயா
மாதையைச் சொல்லுகிறது. வசுநயாதியமாலாகுதங்களானவென்றபடி.
தோள் - பூதங்களுடையவனான, கண்ணனல்லால் - கண்ணல்லது,
சரண் - சரணமானது, பாயுமானதென்றபடி. இல்லை கண்டிர் - இல்லை
கிழகோள், ஆகையால் அவனையே பாயுமாகப் பற்றுங்கோளென்றபடி.

ஆ. (கண்ணனல்லால்) கண்ணல்லது சரணில்லை யென்றிங்ஙனே தன்னுடைய ரக்ஷகத்தை நிலை நிறுத்துகைக்காக श्रीमधुरैயிலே வந்து பிறந்தருளி ஸ்ரீமாராவதரண பண்ணி ஜகத்தை ரக்ஷித்தருளினான், ஆகையால் அவனே ரக்ஷகன் ஆன பின்பு உங்களுக்காக அபிமானிக்கப் படுகிற வஸ்துக்களையும் உங்களையும் அவன் திருவடிகளிலே ஶேஷத்வென சமர்ப்பியங்கோள், உங்களுக்காக அபிமானிக்கப் படுகிறவையும் நீங்களும் அவனுக்கே ஶேஷ, இதிலொரு சங்கையிலையென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. அது நிற்கவென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இங்ஙனையி த்யாதியால்). வந்து இத்யாதியாக, திதீயபாதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதூரீயிலேயித்யாதியால்). இதில் ஑லிதாரீயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆன பின்பு என்று). தூதீயபாதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்காக இத்யாதி சமர்ப்பியங்கோளென்னும் அளவாலே). இத்தால் அவனல்லது பராயமும் பரபகமுமில்லையென்று ஁பாதித்த ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் அபிப்ரேதமாயிருந்த தத்சமாசுரணத்தை இப்பாட்டிலே கண்தித்தியாலே வெளியிடு கிறாரென்று சங்கதி சூத்திரை. நும்மதா துமித்யாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய் கிறார் (உங்களுக்காக அபிமானிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களுமித்யாதியால்). எண்ண வேண்டா என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இதிவித்யாதி யால்). (10)

ச. கண்ணனல்லால் - கண்ணல்லது, சரண் இல்லை கண்மர் - ரக்ஷ னில்லை கிடிக்கோள், நீக்குதற்கே என்கிற விடத்தில் ஁காரத்தை அது நிற்க என்கிறதோடே அந்வயிப்பது. அது நிற்கவே - தன்னுடைய அந்த ரக்ஷகத்வ் ப்ரதிஸ்தி மாகைக்காகவே, மண்ணின் பாரம் - ஸ்ரீமாரத்தை, நீக்குதற்கு - நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக, வந்து - நாசபயங்கூத்தை விட்டு வந்து, வடமதுரைப் பிறந்தான் - ஁தரமதூரீயிலே அவதரித்தருளினான், நும்முட மையுண்டேல் - உங்களுக்குச் ஶேஷமான வஸ்துக்கள் உண்டாயிருந்தன வாகில், யத்யாஸிங்ஸத்தால் வஸ்துவுத்தியில் உங்களுக்குச் ஶேஷமல்லாதவற்றை நீங்கள் அபிமானிக்கிற சாத்ரமத்தனையென்று கருத்து. அவனடி - அவன் திருவடிகளிலே, திண்ணம் - தூதமாக, சேர்த்துய்யமினே - சேரப்பண்ணுங்கோள், சமர்ப்பியங்கோளென்றபடி. நும்மது - யு஑மதீயங் களான, ஆதும் - சமஸ்தமும், அவனன்றி - அவனல்லது, மற்றில்லை - வேறென்றில்லை, அபூயகிசதவிசேஷணதயா அவனுக்கே ஶேஷமாயிருப்பதொ ழிய ஶ்வநிஷமாயிருப்பதென்றில்லையென்றபடி. எண்ணவேண்டா - சிந்திக்கவேண்டாம், இதில் ஒரு சங்கையிலையென்றபடி. (10)

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(கொண்ட பெண்டர்)

आपद्वन्धुत्वकीर्त्या दृढमतिजननाद्वैत्यनाशाय भूमौ

जातत्वादुत्तरस्यां पुरि किल मधुरालङ्कृतायां दयाब्धेः ।

बन्धोः कृष्णस्य पादाश्रयणमिह विना नो सहायः पुमर्थो

रक्षासामर्थ्यहानेर्भविन इति हितं कारिसूनुर्बभाषे ॥ १०३ ॥

(आपद्वन्धुत्वकीर्त्या) எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்ட
பிரான் ப்றயாபத்திலே எல்லா லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து ரகித்து அத்தாலே மிகவும் கொண்டாடப்படுகையாலும்,
(दृढमतिजननात्) கணையொன்றாலே ஏழ் மரமுமெய்த வெங்கார்முகிலை
- चक्रवर्तिर्त्तिरुमकन्य - ஒரு திருச்சரத்தாலே சப்தசாலங்களையும் ஸேதித்து
'शङ्कितश्चासीत्' என்றிருந்த அஸ்திருக்கு 'जनयन्प्रत्ययं तथा' என்கிறபடியே
दृढविश्वासத்தைபுண்டாக்குகையாலும், (द्वैत्यनाशाय भूमौ जातद्वादुत्तरस्यां पुरि
किल मधुरालङ्कृतायां दयाब्धेः) - மாளுக்கொள் செய்கை அசுரர் மங்க வட
மதுரைப் பிறந்தார்க்கருள் கொளாளாய்யுலல்லால் - पूतनाशकटाक्षसुर-
निरसनार्थमाकत् தன் பரமகூபையாலே வடமதுரையிலே கணனாய் வந்தவ
தரிக்கையாலும், மேலில் பாட்டுக்கள் தோறும் "வடமதுரைப்பிறந்த
வன் வண் புகழே சரணென்றுய்ய" "அதிர் கொள் செய்கையசுரர்
மங்க வடமதுரைப் பிறந்தார்க்கு" "நல்லை முதூர் வடமதுரைப்
பிறந்தவன் வண்புகழே சொல்லியுய்ய" "பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்
பிறந்தான்" "வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறந்தவன்" "மாதுகிலின்
கொடிக்கொள் மாட வடமதுரைப் பிறந்த" "மண்ணின் பாரம் நீக்கு
தற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்று விருதிநிரசனார்மாக வட
மதுரையிலே வந்தவதரித்தருளினதையே ப்ரசிசிக்கையாலே இவைத்
தாலே தானே அனந்தரகைகளும் வ்யாயாதங்களாயிற்றென்று திருவுள்ளம்.
இப்படி சர்வஜனங்களுக்கும் பரமவந்துவான கணனுடைய திருவடிகளை
அஸ்திரித்தாலொழிய 'स्वरक्षणेप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे' என்னும்படி யிருக்கிற
संसारिचेतन - லுக்கு வேறு சகாயமும் பூஷார்முமில்லையென்று பரமஹிமான
அய்த்தை "கொண்ட பெண்டர்" என்ற டசகத்திலே காரிசூனு அருளிச்
செய்தருளினாரென்கிறார்.

(103)

"आपत्सख्यप्रसिध्या" என்று ஒன்பதினாயிரத்தில் பாடம். 'मधुकुलजालङ्कृता-
यां' என்று சிலர் பாடம். திரு மதுரைக்கு மதுபுரி யென்றும் திருநாமமுண்டா

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

மூ. பண்டைநா ளாலே நின்திரு வருளும் பங்கயத் தாள்திரு வருளும்
கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்துப்பல் படி கால் குடி குடி வழிவந்தாட் செய்யும்
தொண்ட ரோர்க் கருளிச் சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்
தென்திரைப் பொருநல் தண்பனை சூழ்ந்த திருப்புளிங் குடிக்கிடந் தானே ! (1)

ஆ. (பண்டை நாளாலே) இப்படி யெம்பெருமானுடைய உறவுடமையை யனுசந்தித்து இவ்வுறவுடையவனானவனோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்று **மனரயித்துக்கொண்டு** திருப்புளிங்குடியிலே போய்ப்புக்கு அவ்விடத்தில் தன்திறத்து **சாமான்யகடாசமல்லது வேறொரு** **விசேஷகடாசு** பண்ணியருளக்காணாமையாலே சாலவின்தாராய் என்னை உன் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளைத்

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ. இருத்தும் வியந்திலே பெற்ற பரிபூர்ணச் ச்லேசத்திற்கு விசுஷ்டமின்றிக்கே அத்தாலுண்டான ப்ரிதிபகர்த்தாலே நெடுமாற்கடிமையிலே சேஷத்வகாஷ்டா ராய் அந்த ப்ரிதியுள்ளடங்காமையாலே கொண்டபெண்டிரிலே ப்ரோப-
தேஷ் பண்ணியிப்படி உத்தரோத்தரமாக சதுஸ்டராயிருக்கிற ஆழ்வார் விசுஷ-
தையில் போலே இத்திருவாய்மொழியிலே 'கண்களால் நோக்காய்' என்றும் 'நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்' என்றும் இப்புடை-
களிலே அலற்றுக்கை அசுஜாதமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிரார் (இப்படி-
யித்யாடியால்). உறவுடைமை - வான்வயமுடையவனாயிருக்கை, கலந்து பரி

ச. தெண்டிரை - தெளிந்த திரைகளையுடைத்தான, திரை - தரங்ம், தென்திரை யென்கிறவிடத்தில் ணகாராத்பரஸ்ய தகாரஸ்ய டகாராதேஃ, விமலதரங்-
 ஷாலினியான வென்றபடி. திருமேனியின் சௌமய்த்துக்கநுபுலமாக ஜலசமூஹி
 யையுடையதான வென்றபடி. பொருநல் - தாமரபுஷ்பினுடைய, தாமரபுஷ்
 யோடு சேர்ந்ததானவென்றபடி. தண்பனை - குளிர்ந்த நீர் நிலங்களாலே,
 பனை - நீர் நிலம், சூழ்ந்த - பரிவூதமான, திருப்புளிங்குடி - திருப்
 புளிங்குடியென்கிற திவ்யதேவத்திலே, கிடந்தானே - கண்வளர்ந்தருள்கிற
 வனே, விதிவிலகாதவையுடையதான நீ நிரூபகசர்வவிதவஸ்துத்தாலே
 யிறே என் பரிசுரத்திலே வந்து கண்வளர்ந்தருளியுன்னழகை எனக்குக்
 காட்டிற்று, அப்படியே யின்னமும் நான் அபேஷிக்கிறதெல்லாம் செய்த
 ருளவேனுமென்று கருத்து. நின் திருவருளும் - நியதவஸ்துவான
 வுன்னுடைய கருவியும், பங்கயத்தாள் திருவருளும் - பஞ்சவாசினியி

ஆ. தலையிலே வைத்தருளவேணும். திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடு கூட எழுந்தருளவேணும், எழுந்திருந்தென்னெதிரே வந்தருளவேணும் என்றிப்புடைகளிலே தம்முடைய மனோரங்கனையடைய அபேஷிக்கிறார். பிராட்டி பரிஹமாகையாலே பண்டேயுன்னாலே விஷயிகுத-

இ. மாறவேணுமென்பது - பரஸ்பராலோகநாபநாடிகளான வாஹஸ்ச்லேஷ் பண்ணி வ்யாபரிக்கவேணுமென்றபடி. கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரமவஸ்துவத்தை அநுசந்தித்தவாறே இவருக்கிப்படி த்வரை இப்போது பிறந்ததென்று கருத்து. ஆப்தவஸ்துவென்றறிந்தாலிப்படிச் செய்தாலல்லது ஐரத்திருக்க முடியாதிறே, இங்கு சாமான்யகடாஷமாவது - அஹிதரெல்லார் பக்கலிலும் அர்வாதாரானுணமாக அலாபாடிகளன்றிக்கே அந்தரகூபாமாஶ் செய்தருள்கை, விசேஷகடாஷமாவது - தான் அபேஷித்தபடியே அலாபாடிகளெல்லாம் செய்தருள்கை, சாலவென்றது - மிகவுமென்றபடி. இன்னுதாராயென்றது - நிவிணராயென்றபடி. மனோரங்கனையடைய வென்றது - மனோரங்கனெல்லாவற்றையுமென்றபடி.

முதற் பாட்டு

நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுமென்று பாட்டிலே சமுவிதமாயிருந்தாலும் அய்ஸ்வभावத்தாலும் ப்ரமணவலத்தாலும் பங்கயத்தாள் திருவருளுமென்பது ப்ரஹ்மகூபைக்குங்கூட ஹேதுவென விவசிதமென்று காட்டுகிறார் (பிராட்டியித்யாடியால்). பிராட்டிக்கு டண்டரவ்மில்லாமை

ச. னுடைய கூபையையும், உன்னுடைய கூபைக்கும் நிதானமான பெரிய பிராட்டியார் கூபையுமென்றபடி. உன் வல்லமையினுடைய கூபைக்கு விஷயமான என்னை நீ அபேஷிக்கை அசிதமோ வென்று கருத்து. பண்டை நாளாலே கொண்டு - ப்ராசீனகாலத்திலே பெற்று, பண்டை - ப்ராசீனம், நாளாலேயென்று சந்த்யேயேவ்ருதீயா. முன்பு நெடுநாளே துடங்கியென்றபடி. நெடுநாள் கூபை பண்ணி கலசமயத்திலே கைவிடலாமோ பிரானேயென்று கருத்து. நின் கோயில் - உன்னுடைய திவ்யாயதனத்திலே, சீய்த்து - சம்மாஜ்நரூபகேரீ பண்ணி, சீய்க்கை - சம்மாஜ்ந பண்ணுகை, இது அபலக்ஷணம், அசிதகேரீயங்களைப் பண்ணி யென்றபடி. பல்படிகால் - ப்ரஹ்மகூபைமாக, சந்தானபர்பரையாக வென்றபடி. குடிக்குடி - குடிக்குடியாக, ப்ரஹ்மகூபைசஹிதமாக வென்றபடி. வழிவந்து சாஸ்த்ரமார்த்தத்திலே வந்து, சாஸ்த்ரோக்தமார்த்தப்பாதபடி த்விணராயென்றபடி. ஆட்செய்யும் - அடிமை செய்யா நிற்கிற, தொண்டரோற்கு - சேவ்யதரான எங்களுக்கு, தம்மநுபந்திகளை

மூ. குடிக்கிடந் தாக்கஞ் செய்துநின் தீர்த்த
 அடிமைக்குற் றேவல்செய்து உன்பொன்
 அடிக்கட வாதே வழிவரு கின்ற
 அடியரோர்க் கருளி நீ யொருநாள்
 படிக்கள வாக நிமிர்த்தநின் பாத
 பங்கய மேதலைக் கணியாய்
 கொடிக்கொள்பொன் மதின்கூழ் குளிர்வயல் சோலை,
 திருப்புளிங் குடிக்கிடந் தானே !

(2)

ஆ. ராய் சர்வவிஷகீட்யநிரதருமாய் என்றுங்குடியாக வடிமைசெய்து வர்திக்
 கிற வடியோங்களுக்கருளி சோதிவாய் திறந்து உன் தாமரைக்கண்
 களால் நோக்காய், தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருளலோடு
 கூடின அழகிய நீர் நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து கண்
 வளர்ந்தருளினவனே யென்று பார்த்திருக்கிறார்.

(1)

(குடிக்கிடந்து) त्वत्समृद्धिचक्रप्रयोजनराय्यंक्कொண்டு உனக்கந்தரங்-

இ. யாலும் சாத்வத்யபுத்தவாஸ்யாதிசயத்தாலும் சேதநர் பக்கல் அநுகூல்யவமாத்
 திலே அவருடைய கடாங் ப்ரயமபாவியாய் 'तदिच्छितपराधीनो विधत्तेऽखिलम्'
 என்கிறபடியே ததானுஷ்யேன அவனுடைய கடாங் அனந்தரபாவியாயிருக்கு
 மென்று கருத்து. இத்திருவாய்மொழியினுபநிசமான முதற்பாட்டில்
 பண்டேயுன்னாலே விபயிகூதரென்கையாலே சிரகூததயத்வமென்கிற ஐய.
 வத்யுளம் இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாஷமென்றதாயிற்று. நின் கோயில்
 சீய்த்து என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சர்வவித்யாடியால்).
 शेषं स्पष्टम्.

(1)

இரண்டாம் பாட்டு

குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (त्वत्समृद्धिद्याடியால்). குற்றேவல் என்கிறதையுரைக்கிறார் (உனக்கு

ச. யுங்கூட்டிக் கொண்டு சொல்லுகிறபடி. இப்படி அடி துடங்கி
 உனக்கே குடிகளாகையாலே அநந்யாதிகர்களான அடியோங்களுக்
 கென்றபடி. அருளி - சூழ் பண்ணி, சோதிவாய் திறந்து - ஸ்வலமான
 திருப்பவளந்திறந்து, வித்யம் போலே ரமணியமான திருப்பவளத்தைத்
 திறந்து ஒரு வாரீ அருளிச்செய்தென்றபடி. வாரீ அருளிச்செய்யும்
 போதுள்ள திருப்பவளத்தின் அழகைக்காணவேணுமென்று கருத்
 தாலே சோதிவாய் திறந்தென்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தது. உன்
 தாமரைக்கண்களால் - உன்னுடைய தாமரஸ் போலே அநாமவிசாலசிதல்
 ங்களான உன்னுடைய விலாசங்களாலே, நோக்காய் - கடாசித்தருள
 வேணும்.

(1)

மூ. கிடந்தநாள் கிடந்தாய்; எத்தனை காலம் கிடத்தியுன் திருவுடம் பசைய !
தொடர்ந்துகுற் றேவல் செய்துதொல் லடிமைவழிவரும் தொண்டரோர்க்கருளி
தடங்கொள்தா மரைக்கண் விழித்துநீ யெழுந்துன் தாமரை மங்கையும் நீயும்
இடங்கொள்மூவுலகும் தொழஇருந்தருளாய் திருப்புளிங்குடிக்கிடந் தானே! 3

ஆ. (கிடந்தநாள்) இங்ஙனே ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருள்கிற பிரானே
உன் திருவுடம்பு நோவாதோ, உன் திருவுடம்பு நோவாதே உன்
னடியேனான வெனக்காக நீ யொருநாள் தாமரைத் தடாகம் மலர்ந்தாப்

மூன்றாம் பாட்டு

இ. கிடந்தநாள் கிடந்தாயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(இங்ஙனே ஐத்யாடியால்). பிரானேயென்று சம்போதனமாக நிர்देशித்ததினாலே
திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே யென்றதும் வ்யாஹிதம். எத்தனை கால-
மீத்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவுடம்பு நோவாதோ
யென்று). இதற்கு எழுந்திருந்தியாதியோடே அவ்யம். திதீயபாதத்தை
சங்கீகரிக்கிறார் (உன்னடியேனியாதியால்). தம் அநுபந்திகளையும் கூட்டி

ச. உன்னுடைய பாடபூஜத்தையே, ஒரு நாள் - ஒரு நாளாகிலும், சூதார்தன்
ஒருக்கால் நாக்கு நனைக்க வேணுமென்னுமாப்போலே சொல்லுகிறபடி.
தலைக்கு - என்னுடைய சிரஸ்ஸுக்கு, அணியாய் - அலங்காரமாக்கி
யருளவேணும். (2)

திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே - அஹிதருக்காக திருப்புளிங்குடி-
யிலே கண்வளர்ந்தருள்கிறவனே, இப்படியே அஹிதருக்கு மற்று
முள்ள அபேஷிதங்களைச்செய்தருளவேண்டாவோ என்று கருத்து. கிடந்த
நாள் கிடந்தாய் - நீ கண் வளர்ந்தருள்கிற அழகைக்காண அஹிப்
பட்ட அஹிதர்க்காக கண்வளர்ந்தருள்கிற நாளெல்லாம் இங்ஙனே
ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளினாய், உன் திருவுடம்பு - அநிசுகுமாரமான
உன் திருமேனியானது, அசைய - அசையும்படி, அசைவு - நோவு,
ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருள்கையாலே வ்யாஹிதமாய்ப்படி என்கை.
எத்தனை காலங்கிடத்தி - இன்னும் எத்தனை காலம் கண்வளர்ந்தருள்க்
கடவை, நீயெல்லாம் அஹிதர்க்காகச் செய்யுமவனாகையாலே இனி
கண்வளர்ந்தருளுகையை எனக்காகத்தவிர வேணுமென்று கருத்து.
துடர்ந்து - அநுசரித்து, 'யதா யுவான் ராஜான் யதா ச மதஹஸ்தினம்' என்கிறபடியே
ததவசரங்களிலே 'ஸ்தானேநைதாஹிதார்த்ய' 'அலங்காராசனம் பதமபிதிஸ்த' 'நிவேதமான்' 'நிவேத
ஸ்விகுரவ் ஶ்ரிய:பதே' என்னுப்போலே உன்னைப் பாரித்து அபிமுகுனாக்கிக்

ஆ. போலே திருக்கண்களை விழித்து எழுந்திருந்து உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இந்த லோகமெல்லாம் வாழும்படி இருந்தருளாயென் கிறார். (3)

இ. தொண்டரோர்க்கென்று வடுவனமாயிருந்ததேயாகிலும் தாமே ப்ராபான்யை விவசித்தரென்னும் கருத்தாலே அடியேனான எனக்கென்று எகவனமாக நிர்देशித்தது. யதா, கீழ்ப்பாட்டுக்களில் போலே இப்பாட்டில் குடியை நிர்देशியாமையாலே, தொண்டரோர்க்கென்றது சுவாமி வடுவனமென்று கருத்தாகவுமாம். சேஷ் ஸ்பஷ்டம். (தாமரை மங்கையும் நீயும்) இत्याதி யாலே கீழ்ப்பாட்டிலே உன் திருவடிகளைத் தலைக்கணியா யென்றவர் இப்பாட்டிலே பிராட்டியும் நீயுமிருந்தருளமுழகைக் காணவேணுமென் கிறாரென்று சங்கதி சூசிதை. (3)

ச. கொண்டென்றபடி. குற்றேவல் செய்து - அந்தரங்கக் கயங்களைப் பண்ணி, தொல் - அநாதியான, அடிமை - சேவத்தினுடைய, வழி - மார்த்திலே, தடுவதிவதியிலே யென்றபடி. வரும் - வரானிற்கிற, தொண்டரோர்க்கு - தாசமூர்தானவெங்களுக்கு, இப்படி உனக்கே அடிமையாகையாலே அநந்யகதிகளான எங்களுக்கென்றபடி. இம் முன்று பாட்டிலும் தாம் அடிமை செய்கிறே மென்று சொல்படியென்று, ஒருவனுக்கு அடிமையாயிருந்தவனை வேறொருவர் ரதியாரென்று தம்முடைய அநந்யகதிவ் வ்யஜிப்பிக்கைக் காகச் சொன்னபடி. அருளி - கற்பு பண்ணி, தடம் கொள் - தடாகத் தைக் கவலிகரித்துக்கொண்டிருக்கிற, தடம் - தடாக், கொள்ளுகை - ஸ்சிக்கை, அதிவிசாலமானவென்றபடி. தாமரைக்கண் - தாமரசபூஷங்கள் போலே யிருக்கிற திருக்கண்கள், விழித்து - அவ்வழகுகளையெல் லாம் நாங்கள் கண்டு அநுபவிக்கும்படி திறந்தருளி, நீ - சிவசஹனான நீ, எழுந்து - சேஷயங்குத்தில் நின்றும் உத்யதனாய், உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் - உனக்கு அநுரூபதீவ்யமஹிபியான பவ்வாசினியும் நீயுமாக, மங்கை - யுவதி, கீழே “நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்” என்றிருவருக்கும் சவலிதவேஷ உபாயத்வ் சொல்லிற்று. இங்கிருவருக் கும் ப்ராபத்வ் சொல்லுகிறது. இடங்கொள் - இடத்தைக்கொண் டிருக்கிற, விஸ்திர்மான வென்றபடி. முவுலகும் - திலோகமும், தத்யஜனங்களெல்லாருமென்றபடி. தொழ - உங்களை சேவித்து வாழும் படி, இருந்தருளாய் - “த் வ்ஷவணசங்காஷமுபவிஷ் சவல்குதம்” என்கிறபடியே தீவ்யாசிக்யாக இருந்தருளவேணும். (3)

மூ. புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை, இருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று
தெளிந்தஎன் சிந்தை அகங்கழி யாதே, என்ணையாள் வாய் - எனக் கருளி
நளிர்ந்தசீ ருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப, நாங்கன்கூத் தாடிநின் றூர்ப்ப
புளிங்குநீர் முகிலின் பவளம்போல் கனிவாய் சிவப்ப, நீ காணவா ராயே. (4)

ஆ. (புளிங்குடி) உன்னுடைய காரியத்தினாலே எனக்காகப் புளிங்குடி
கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்தில் நின்று தெளிந்தவென்
சிந்தை யகங்கழியாதே யென்னை யடிமைகொண்டருளினுப்போலே
இன்னமும் உன்னுடைய பரமகாரியத்தினாலே சோதிவாய் திறந்து
தாமரைக்கண்களாலே நோக்கித் திருவடிகளை யெந்தலையிலே வைத்
தருளிப் பிராட்டியோடே கூட இருந்தருளி ஆழ்வார் அபேஷிதத்தைச்
செய்தருளினுனென்று இந்த கल्याணகுணத்தைக் கண்டு லோகமெல்லாம்

நாலாம் பாட்டு

இ. பூர்வீர்த்தில் विशेषणங்கள் सप्रयोजनங்களாகைக்காக இது दृष्टान्ताथ்-
மென்கிறார் (அருளினுப் போலே என்று). எனக்கருளியென்கிற
தற்குத் तात्पर्यம்ருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமியாதியால்). நளிர்ந்த
சீரென்கிறதற்குத் प्रकृतानुगुणமாகத் तात्पर्यம்ருளிச்செய்கிறார் (சோதிவா
இत्यादिगुणத்தையென்னுமளவாலே). உலகம் மூன்றுடன் வியப்பவென்
கிறதற்குத் तात्पर्यம்ருளிச்செய்கிறார் (லோகமியாதியால்). காணலாம்படி

ச. புளிங்குடிக்கிடந்து - எனக்காகத் திருப்புளிங்குடியிலே கண்
வளர்ந்தருளி, வரகுணமங்கை இருந்து - வரகுணமங்கை யென்கிற
दिव्यदेशத்திலே दिव्यासिकை செய்தருளி, வைகுந்தத்துள் நின்று - श्रीवृकुण
மென்கிற स्थलத்தில் நின்றருளி, தெளிந்த - நான் अनहोनेன்றாகலாதே
கண்கள் சிவந்திலே स्वात्मयाथास्यத்தைக் கண்டு தேறினவனான, என்
சிந்தையகம் - என்னுடைய हृदयान्त:प्रदेशத்தை, சிந்தை - हृदय, அகம் -
உள், கழியாதே-விட்டுப்போகாதே, என்ணையாள்வாய் - என்ணையடிமை
கொண்டருள்கிறவனே, இது सम्बोधनம். எனக்கருளி - இப்படிபோலே
இன்னமும் எனக்காகக் कृपे பண்ணி, நளிர்ந்த - शीतलமான, अनुसन्धि-
த்தார் हृदय குளிரும்படியான வென்றபடி. சீர் - உன்னுடைய कल्याण-
குணங்களை, என்பக்கல் உனக்குள்ள ஓடாய்ச்சிவியாதிகளை யென்றபடி.
உலகம் மூன்று - लोकत्रयமும், विशेषज्ञரோடு, विशेषज्ञரல்லாதாரோடு வாசி
யற எல்லாருமென்றபடி. உடன் - கூட, एककण्ठராயென்றபடி.
வியப்ப - विस्मयப்படும்படியாக, நாங்கள் - உன் நடையழகைக் காண

மு. பவளம்போல் கனிவாய் சிலப்ப, நீ காண வந்து, நின் பன்நிலா முத்தம்
தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து, நின் திருக்கண் தாமரை தயங்கநின் றருளாய்
பவளநன் படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல் தன்திருப் புளிங்குடிக் கிடந்தாய்!
கவள மாகளிற்றின் இடர்கெடத்தடத்துக் காய்சினப் பறவையூர்ந் தானே!(5)

ஆ. விசயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி நின்றாவாரப்பட நிறமழகியதான
மேகத்திலே யுண்டான பவளம்போலே அழகிய திருப்பவளத்தில்
சிவப்போடே காணலாம்படி நீ வரவேணுமென்கிருர். (4)

(பவளம்போல்) வருமிடத்தில் ஶ்ரீஜந்நேயாவானுக்காகப் பெரிய திரு

இ. யித்யாதியாலே கீழ்ப்பாட்டிலே திவ்யாசிகையைக் காணவேணுமென்ற
வரிப்பாட்டிலே 'மதமாத்ஜகாமின' என்னும்படியான நடையழகைக்
காணவேணுமென்கிருரென்று சந்தி சூழிதை. (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

தூரியபாடத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிருர் (ஶ்ரீஜந்நேயாதியால்). இத்தால்

ச. வாசைப்படுகிற நாங்கள், கூத்தாடி - நீ நடந்தெழுந்தருளுகிற
அழகைக்கண்ட ஹ்ஸக்ஷத்தாலே நதன் பண்ணி, நின்று - ஶ்ரீமாய், அவி-
சிவமாயென்றபடி. ஆர்ப்ப - ஆரவாரம் பண்ணும்படியாக, இதுக்கு
வாராயென்கிறத்தோடே அவ்யம். பளிங்குநீர் - ஶ்ரீதிக் போலே அதி-
நிர்மலஜலத்தை யுடைத்தான, பளிங்கு - ஶ்ரீதிக், அதிநிர்மலஜலத்தைப் பான
பண்ணி அத்தாலே ஶ்ரீநிலவண்மாவென்றபடி. முகிலின் - மேகத்
தினுடைய, பவளம் போல் - பவளம் போலே, சமுதானசமயத்தில் சமுதான-
ஸஹ் மேகாந்த:பரிஷ்டமாயிருந்து மேகத்தின் வஹி:பரிஷத்திலே படர்ந்ததொரு
நவவித்ரும் போலே யென்றபடி. கனிவாய் - கனிந்த வாயானது, ஶ்ரீநி-
கோமதமான உன்னுடைய திவ்யாநமாதென்றபடி. சிவப்ப - சிவக்
கும்படி எங்களுடைய சந்திரங்களைக்கண்டு சமயமானமாகையாலே மிக
வும் அரண் தோற்றும்படி யென்கை. காண - நாங்கள் காணும்படி,
நீ வாராயே - நீ நடந்தருளவேணும். (4)

நண்பவளவென்று அவ்யிப்பது. ஶ்ரீநிங்களான வித்ருமலத்களினுடைய,
படர்க்கீழ் - தூருகளின் கீழே, படர் - தூறு, சங்கு - சங்கங்களானவை,
உறை - வதிக்கும்படியான, பொருநல் - தாழ்ப்பாணியை யுடைத்தான,
நீயிருக்கிற ஊரில் சங்குகளெல்லாம் பவளக்கொடிகளைச் சேர்ந்து
சுபியா நிற்க, நான் உன்னுடைய திவ்யாநமாகிற பவளத்தைக் காண
வும் பெருதொழியலாமோ பிரானே? என்று கருத்து. திருப்புளிங்

ஆ. வடிமேலேறி வந்தருளிஞப்போலே கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவந்து
நின் பன்னிலாமுற்றம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்
தாமரை தயங்க நின்றருளாயென்கிறார். (5)

இ. கீழ்ப்பாட்டில் நான் காணும்படி வரவேணுமென்றது, அந்நரக்ஷுமத்ரி-
த்தாலன் றிக்கே ஶ்ரீகஜேந்தாவானுக்குப்போலே வாஹ்நக்ஷுஸ்ஸாலே காணும்
படி வரவேணுமென்றபடி. மஹர்ஸிமதாவலோகநாடிகளோடே கூட நின்ற
ருளவேணுமென்று ஶ்ரீதிக்கிரூரிப்பாட்டிலே யென்று சந்தி சூதிதை. (5)

ச. குடிக்கிடந்தாய் - திருப்புளிங்குடியிலே கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே,
கவள மாகளிற்றின் - கவளாசியான மஹர்ஜத்தினுடைய, களிற்று - கஜ்,
கவளமாகளிற்றென்று மஹ்மபதலோபிசமாச:. கவளசனசிலமென்கையாலே
இதற்குமுன் ஒரு காலத்திலும் க்ஷேமறியாதே நியமமதுதமான வென்ற
படி. இடர் - து:கமானது, திவ்யவஸ்சஹ்நாஹ்நிடையாலுண்டான து:கமான
தென்றபடி. கெட - நிவ்ருதமாகைக்காக, தடத்து - தடாகத்திலே, தடம் -
தடாக், அந்த யானையானது அகப்பட்டுக்கிடக்கிற பததடாகத்திலே
யென்றபடி. இதுக்கு ஊர்ந்தானே யென்கிறத்தோடே அவ்யம்.
காய்சின - காயாநிற்கிற கோத்தையுடையவனான, சினம் - கோதம், து-
விசயே த்வலக்ஷணவென்றபடி. பறவை - பக்சியை, த்ரிவீனதேயணயென்ற
படி. ஊர்ந்தானே - நடத்தினவனே, 'ஹ்நாஸ்காலநாஹ்நிபுரஹிதிரபிதி தாக்ய-
மஹ்நிபுரஸ்த்வ' என்கிறபடியே அவன் தீர் போராதென்று தள்ளி நடத்திக்
கொண்டு வந்தவனையென்றபடி சந்திதநம். பவளம்போல் - த்வாஜ் போலே
அருமான, கனி - த்ரிந்நகோமதமான, வாய் - திவ்யாஹ்நமானது, சிவப்ப -
சிவக்கும்படி, என்னைக் காணப்பெற்ற ஹ்நத்தாலே அஹ்நாருமானப்படி
யென்கை. நீ - த்ரிந்நாஹ்நிவான நீ, காண - நான் கண்ணாலே காணும்
படியாக, வந்து - என் முன்னேயெழுந்தருளி, நின் பல் - உன்னுடைய
தந்தங்களாகிற, தகாரஸ்ய தகாரே தரே தகாராதேச:. நிலாமுத்தம் - த்யோத்நாஸாதி
களான துத்தாஹ்நங்களுடைய, திவ்யமரதாதவதகாந்திகளான துத்தாஹ்நங்களு
டையவென்றபடி. கதிர் தவிழ் என்று அவ்யிப்பது. கதிர் - திரணங்க
ளானவை, தவிழ் - உள்ளடங்காமல் வெளியிலே தவிழும்படியாக,
மந்தஸிமத் திவ்யதமாகையாலே காந்திதசரணமும் மந்தமென்கைக்காக ஒடும்
படியென்னுதே தவிழும்படியென்றது. முறுவல் செய்து - மந்தஸிமத்
செய்தருளி, நின் திருக்கண் தாமரை - உன்னுடைய த்ரிமந்யநாரவிந்தங்
கள், கண்தாமரையென்றவிடத்தில் தகாராத்நஸ்ய தகாரஸ்ய தகாராதேச:.
தயங்க - த்ரிதிதகர்த்தாலே தரதொவ்வங்களாக, தயங்குகை - தரதொவ்வ
மாகை, நின்றருளாய் - நாலடி நடந்து வந்தருளின நீ த்ரிதிதயத்தாலே
நடக்கவும் தாட்டாதே த்நத்யனாய் என்முன்னே நின்றருளவேணும். (5)

மு. காய்சினப் பறவை யூர்ந்துபொன் மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் போல்
மாசின மாலி, மாலிமான் என்றங் கவர்படக் கனன்று, முன் னின்ற
காய்சின வேந்தே! கதிர்முடி யானே! கலிவயல் திருப்புளிங் குடியாய்!
காய்சின ஆழி, சங்கு, வான், வில், தண் டேந்தியெம் இடர்கடி வானே! (6)

ஆ. (காய்சினப்பறவையூர்ந்து) உம்முடைய இந்த மனோரங்களுக்குப்
பரிவந்தகங்களில்லையோ சஹா முடியுமோ வென்னில் என்னுடைய மனோ-
ரங்களுக்கு பரிவந்தகங்களைப்போக்குகைக்காகவன்றோ சங்கராஜாஜாதி
தீவ்யாயுதங்களையெந்தியருளியிருக்கிறது. ஆன பின்பு பொன்மலையின்
மீமிசை கார்முகில் போலக்காய்சினப்பறவை யூர்ந்து மாலிசுமாலிமாலியவ-
ஸ்யமூரநிரசனம் பண்ணியருளிஞாப்போலே இந்த பரிவந்தகத்தையும் நீயே
போக்கி என்னுடைய மனோரகத்தையும் முடித்தருளவேணுமென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. அவன் நமக்கு நிரூபகவஸ்துவென்னும் பரிதியாலே அவனுடைய
சௌகர்யாபரணங்களான அவலோகநாபாதினைப் பெற வேணுமென்றபேஷிக்
கிற பகரணத்திலே இப்பாட்டிலே அவனுடைய மகாவிரத்தை வரிக்
கை அஸ்கதமன்றோ வென்ன வவதரப்பிக்கிறார் (உம்முடையவியாடியால்).
முடியுமோ என்றது - மனோரங்கன் நிறைவேறுமோ என்றபடி.
சூரியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வியாடியால்).
பூவர்த்தியில் அபிரேதாய்மருளிச்செய்கிறார் (பண்ணியருளிஞாப்போலே இயாதி
யால்). முடித்தருளவேணும் - நிறைவேற்றியருளவேணும். (6)

ச. காய்சின - காயாநிற்கிற சினத்தை யுடையவையான, சினம் -
கோஷம், அஸ்திவிரோதிவிபயத்தில் தபியா நிற்கிற கோஷத்தையுடையவையான
வென்றபடி. ஆழி சங்கு வான் வில் தண்டு - சங்கு கடிவாணம், வான் - வானம், வில் -
தண்டு - ரதீ, ஏந்தி - வர்த்துக் கொண்டு, எம்மிடர் - எங்களுடைய
வாபத்தை, கடிவாணம் - நிரசிக்கக்கடவனான, எம்மென்று சுவாமி
வருவனம். என்னுடைய பரிவந்தகங்களையெல்லாம் நிரசிக்கக்கடவனான
வென்று வர்த்தம். இது புனிங்குடியா யென்கிறதற்கு விசேஷம். பொன்
மலையின் - கனககிரியினுடைய, மீமிசை - மேலேயிருந்ததான, கார்முகில்
போல - காசுமேஷ் போல, காய்சின - சங்குக்களைக் காயா நிற்கிற கோஷத்
தையுடையவனான, பறவை - பகையை, ரதீனை யென்றபடி. ஊர்ந்து -
நடத்திக் கொண்டு, இதற்கு கனன்று என்கிறத்தோடே அவ்யம்.
மாசின - மகாகோஷனான, மாலிமான்மாலி என்றவர் என்று அவ்யிப்பது
மாலி மகாமாலி. என்கிறவர்கள், மான் - மகான், மகானான மாலி என்றது

மு. எம்மிடர் கடிந்திங் கென்னையாள் வானே! இமையவர் தமக்கும்ஆங் கனையாய்!
செம்மடல் மலரும் தாமரைப் பழனத் தண்திருப் புளிங்குடிக்கிடந்தாய்!
நம்முடையடியார் கவ்வைகண் டுகந்து, நாம்களித் துளநலம் கூர
இம்மட உலகர் காண, நீ யொருநாள் இருந்திடாய் எங்கள்கண் முகப்பே. (7)

ஆ. (எம்மிடர்) उत्कर्षाधिकविभागमिन्றியே सर्वात्माக்களுக்கும் நீயல்லது
வேறு ரக்ஷருளரோ ஆனபின்புனக்கு நல்லராயிருப்பார். நீயிருந்தருளு

ஏழாம் பாட்டு

இ. प्रथमपादத்துக்கு तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (उत्कर्ष इत्यादियால்). ஆன
பின்பு என்கிறதற்கு எங்கள் கண்ணென்திரே இத்யாதியோடே அவ்யம்.
நம்முடையடியவர் கவ்வை கண்டு என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கி
றார் (எனக்கு நல்லரித்யாதியால்). உகந்து இத்யாதியை சங்கீர்க்கிறார்

ச. सुमालियेன்றபடி. இது माल्यवानுக்கும் उपलक्षणम्. மாலி, சுமாலி, மால்யவான்
என்று பரிசுடர்களான அந்த ரக்ஷசர்களென்றபடி. அங்கு - அந்த யுद्ध-
भूमियிலே, பட - படும்படி, पराजितராம்படி யென்கை. படுகை - நசிக்கை,
ஆனாலும் நசித்தவன் மாலியொருவனே யொழிய மற்றையிரு
வரும் அப்போது நசித்தவரல்லாமையாலே பட என்றது सामान्य-
पराजयம். கனன்று - प्रकुपितनाय, கனறுகை - प्रकोपिक्कை, முன் நின்ற -
அவர்கள் முன்னே நின்றருளினவனான, முன் நின்ற நிலையினுடைய
गांभीर्यத்தைக்கண்ட வளவிலே ரக்ஷசர்களெல்லாம் நடுங்கி ஓடினார்க
ளென்று கருத்தாலே முன் நின்றவென்றது. காய்சின - 'कालाग्नि-
सदृशः क्रोधे' என்கிறபடியே आश्रितविरोधिकளைப் பதபியா நிற்கிற क्रोध-
गुणத்தையுடையவனான, வேந்தே - स्वामियான, வேந்தன் - स्वामी, கதிர்
முடியானே - किरणशालियான கிரீடத்தையுடையவனான, கதிர் - किरणம்,
பரிபக்ஷநிரசனசஜாதவிரசிரியாலே जाडवत्यमानदिव्यकिरीटशालियான வென்ற
படி. கலிவயல் - सस्यसंपत्समृद्धमान வயல்களையுடைத்தான, கலியென்று
समृद्धि, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே எழுந்தருளியிருக்கு
மவனே, நின்றிருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாயென்று கீழ்ப்
பாட்டில் क्रियையை अनुषंगित்துக் கொள்வது. (6)

எம்மிடர் - எங்களுடைய सांसारिकदुःखங்களையெல்லாம், கடிந்து -
निरसित்து, இங்கு भगवत्ज्ञानத்திற்கு अनुकूलமல்லாத इहलोकத்திலே, என்னை
- अत्यन्तनिकृष्टனானவென்னை, ஆள்வானே - அடிமைகொண்டு ரக்ஷித்த
ருளுகிறவனே, இமையவர் தமக்கும் - अनिमिषர்க்கும், निकृष्टனான

மு. எங்கள் கண் முகப்பே, உலகர்கள் எல்லாம் இணையடி தொழுதெழு திறைஞ்சி
தங்கள் அன் பாரத் தமது சொல் வலத்தால் தலைத்தலைச் சிறந்துபூ சிப்ப
திங்கள்சேர் மாடத் திருப்புளிங் குடியாய்! திருவைகுந் தத்துள்ளாய்! தேவா!
இங்கண்மா ஞாலத் திதனும் ஒருநாள் இருந்திடாய் வீற்றிடங் கொண்டே. 8

ஆ. மிருப்பைக் கண்டால் படும் பாடு கண்டு நாங்கள் வாழும்படி
யாக இந்த லோகத்திலுள்ளவர்கள் காணும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே
நீயொருநாளிருந்திடாயென்கிறார். (7)

(எங்கள்) நீர் சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலே செய்கிறோ

இ. (நாங்கள் வாழும்படியாகவென்று). இதுக்கு இருந்திடாயென்கிற
தோடே அவ்யம். ஐந்தாம் பாட்டில் நீ என் முன்னே வந்து நின்றருள
வேணுமென்றவர் ஆறாம் பாட்டில் பசுமான் சங்கையப் பரஹரித்து
அனந்தர் இப்பாட்டிலே என் முன்னே இருந்தருளவேணுமென்கிற
ரென்று சந்தி சூழ்தை. மூன்றாம் பாட்டுக்கு நீ ஒருபடியே கண்வளர்ந்த
ருள்கையைத்தவிர்ந்து எழுந்திருக்க வேணு மென்கையிலே प्रधानताप्य
மாகையாலே இப்பாட்டு ஓநகையன்றென்று கருத்து. (7)

எட்டாம் பாட்டு

பூர்வீர்த்தில் அபிபிரேதாய் மருளிச்செய்கிறார் (நீர் சொல்லிற்றெல்லாமி
த்யாதியால்). இத்தால் இப்படி இவ்ராமிபிராயமாக சங்கித்து உத்தரமருளிச்

ச. எனக்கு மாமன்றியே உத்தரமரான ப்ராமிதிதேவதைகளுக்கு மென்றபடி.
ஆங்கணையாய் - அங்ஙனையாயிருக்கிறவனே, எனக்குப்போலே சர்வவிஷ-
ரக்ஷகனாயிருக்கிறவனையென்றபடி. செம்மடல் - அஷ்டதங்கள், மலரும்-
விகசியா நிற்கிற, தாமரைப்பழை - தாமரைசங்கையுடைத்தான நீர்கில
ங்களுடைத்தான, பழை - நீர் நிலம், தண் - சீததமான, சந்திரம-
ஹமான என்றபடி. திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய் - திருப்புளிங்குடியிலே
கண்வளர்ந்தருளினவனே, நம்முடையடியார் - நம்முடையவரென்னும்
படி உனக்கசாபாசனசேவபூதரான நியத்யூரிகளுடைய, கவ்வை கண்டு - த்வ-
தநுபவஜனிகொலாஹத்தைக்கண்டு, கவ்வை - கொலாஹம், நாம் உகந்து -
நாங்கள் ஹாராய், களித்து - உத்தரோத்தர அநந்திகளாய், உளம் - மனஸ்
ஸிலே, நலம் - ஸ்நேஹமானது, கூட - வடிக்கும்படியாக, இம்மடவுலகர்
- இந்த அஜானரான லோகிகள், காண - தங்கள் கண்ணிலே காணும்
படி, சந்தாரிகளெல்லாரும் கண்டு கதார்பாகவேணுமென்று தம் காரண
த்தாலே யருளிச்செய்தபடி. நீ - நியத்யூரிகளுக்கு நியத்யாநுபவ்யனாயிருக்
கிற நீ, எங்கள் கண்முகப்பே - எங்களுடைய கண் முன்னே, ஒரு
நாளிருந்திடாய் - தீவ்யாசிகையாக ஒரு நாளிருந்தருளவேணும். (7)

ஆ. மென்றோ பேசாதிருந்தருளுகிறது, அங்ஙனே செய்தருளவமையாது, எங்கள் கண்ணெதிரே லौகிகரெல்லாரும் உன் திருவடிகளிரண்டையும்நிரந்தரமாகத் தொழுது கृतार्थராய்த் தங்களுடைய ச்நேஹானுபலமாகத் தங்களுடைய சக்தியுருபமான சொற்களாலே மிகவும் மேல் விழுந்து கொண்டாட இந்த லோகத்திலே இத்திருப்புளிங்குடியிலே பிராட்டியும் நீயும்கூட ஒருநாளிருந்திடாயென்கிறார். (8)

இ. செய்கிறாரென்று சங்கதி சூचितையாயிற்று. அஃதாபத்திற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எங்களியாதியால்). தங்களன்பாரவென்றதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தங்களுடையவியாதியால்). தமது சொல்வலத்தாலென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தங்களுடைய சக்தியாதியால்). தலைத்தலைச்சிறந்துப்பூசிப்ப என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மிகவுமியாதியால்). இங்ஙண்மாருலத்தினுளும் என்பதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இந்த லோகத்திலே இயாதியால்). வீற்று என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியும் நீயுமென்று). (8)

ச. திங்கள் சேர்மாட - சந்தனைக்கிட்டியிருக்கிற சூதங்களையுடைத்தான, அநுபந்தசீவசாலியான வென்றபடி. திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனே ! திருவைகுந்தத்துள்ளாய் - அவ்வளவன்றிக்கே அஃதிரக்காக சிவீசுரமென்கிற திவ்யதேவத்திலுமிருந்தருளுகிறவனே ! தேவா - தேவ, பரமபதத்திற்காட்டிலும் சிவமானசௌந்தியாதியுங்களையுடையவனையென்றபடி. எங்கள் கண்முகப்பே - எங்களுடைய கண்முன்னே, உலகர்களெல்லாம் - லौகிகரெல்லாரும், இணையடி - பரஸ்பர சேர்த்தியாலே அநந்தமோகங்களாம்படி சந்தமாயிருக்கிறவன் திருவடிகளை, இணை - சந்த, தொழுது - ப்ரணாம பண்ணி, எழுது - எழுச்சி பெற்று, எழுச்சி - அநிவ்யம். இறைஞ்சி - அஃதிரித்து, உன்னைத் தங்களுக்கு ரக்ஷகனாக அநிவ்யசித்து என்றபடி. தங்களன்பு - உன்பக்கல் தங்களுக்கு ச்நேஹமானது, ஆற - பூர்ணமாகாநிற்க, பூர்ணமாம்படி வஃதிராநிற்கவென்றபடி. தமது - தங்களுடையதான, சொல்வலத்தால் - உக்திவலத்தாலே, தங்களுக்குள்ள உக்திசாமந்யநுபலமாக வென்றபடி. இதற்குப் பூசிப்பவென்கிறதோடே அந்வயம். தலைத்தலைச்சிறந்து - ஒருவர்க்கொருவர் அநிவ்யதராய், சிறப்பு - அநிவ்யதி, அஹமஹமிகயா மேல் விழுந்தென்றபடி. பூசிப்ப - பூஜிக்க, ச்ரோத்ர பண்ணும்படியாகவென்றபடி. இதற்கு இருந்திடா யென்கிறத்தோடே அந்வயம். இங்கண்மாருலத்து - இந்த கண்ணுடைத்தான சஹபூதிரியிலே, கண் என்று இடம், மா

ஆ. யையோவாதே பருகும்படியாக விசுமயனியமான ச்ஸாரத்தில் உன்னுடைய வ்யாவ்ர்த்தி தோற்றும்படி ஒருநாளிருந்தருள வேணும். அஹிதருடைய து:ஃதத்தைப் போக்கவல்லையாயிருந்து அவை செய்யாதொழிய லாமோவென்கிருர். (9)

இ. தற்கிருந்தருளவேணுமென்கிறதோடே அந்வயம். இத்தால் இவ்விருப்பில் வாசியறியமாட்டாத ச்ஸாரத்திலே நாமிருப்பதெதற்காக வென்னில் அதில் மிகவும் ஆசையுடைய வெங்களுக்காக இருந்தருள வேணுமென்கிருரென்று சங்தி சூத்ரித. வியன்கொள்மாருலத்திதனுருமென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (விசுமயனியமியாதியால்). வீற்றுகொண்டு இருந்திடாயென்றவ்யித்துத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (உன்னுடைய வ்யாவ்ர்த்தியாதியால்). துரியபாதத்துக்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிருர் (அஹிதருடையவியாதியால்). (9)

ச. வாய், கூற்றம் - மூது, அசுரர்குலம் - அசுரகுலத்தை, முதலரிந்த - மூலத்திலே ஂடித்தவனான, நிசுசேமமாக நசிப்பித்தவனான வென்றபடி. இது மகவதிசேஷம. கொடுவினை - அஹிதவிருதிவிசயத்தில் கூரகம்ங்களான, வினை - கம்ம், படைகள் - அயுதங்களை, ஂசுதர்சனாதினையென்றபடி. வல்லானே - ஆளவல்லவனே, அதுகளை யதாபிலபிதகார்பு உபயோகிக்க சமய்னானவனேயென்றபடி. அடியோம் - சேஷமூதரான நாங்கள், போற்றி-மஃகாசாசனம் பண்ணி, கண்ணினை-உன்னைக்காண வேணுமென்று விடாய்த்த எங்களுடைய நயனயுமும், குளிர - சந்தாபமெல்லாம் போய் அஹ்லாதிசீதங்கனாகும்படி, இதுக்குப்பருக வென்கிறத்தோடே அந்வயம். புதுமலராகத்தை - அமினவபுஷ் போலே ஂசுகுமாரசுரமியான உன்திருமேனியை, ஆகம் - ஂரீரம், ஂவாதே - அவிசுசுமமாக, பருக - பானம் பண்ணும்படியாக, “லாசனாம்யா பிவநிவ” என்கிறபடியே அதிபுரேமத்தோடே கண்களாலே சேவிகும்படியாகவென்றபடி. வியன்கொள் - விசுமயத்தைக்கொண்டிருக்கிற, வியன் - விசுமயம், விசுமயனியமானவென்றபடி. சர்வவிதவந்யுவாய் நிரதிசய-புரூபாய்மூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை நினைப்பதும் செய்யாமையாலே விசுமயனியமான வென்றபடி. மாருலத்து - மஃபூதிவியிலே, இதனுளும் - இதுக்குள்ளேயும், இந்தத் திருப்புளிங்குடியிலேயு மென்றபடி. அவ்விருப்பில் வாசியறிவாரில்லாத விடத்திலுமென்று சசுததாத்ஸ்யம். இடங்கொண்டு - திவ்யஸ்தானத்தை சுவிகரித்து, வீற்று - வீறுபெற்று, வீறு - உத்கம், உன்னுடைய உத்கம் தோற்றும்படி யென்கை. இருந்திடாய் - நீ இருந்தருளவேணும். (9)

மு. கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய் அமரர்க் கிடர்கெட, அசுரர்கட் கிடர்செய்
கடுவினை நஞ்சே! என்னுடை அமுதே! கலிவயல் திருப்புளிங் குடியாய்!
வடிவினை யில்லா மலர்மகள், மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும்மெல் லடியை
கொடுவினையேனும் பிடிக்க, நீ ஒருநாள் கூவுதல், வருதல்செய் யாயே. (10)

ஆ. (கொடுவினை) ஆசிரதவிருதிநிரசனசமய்னுமாய், ஆசிரதவிருதிநிரசன-
சுவாபனுமாய் எனக்கு நிரதிசயமோய்னு, திருப்புளிங்குடியிலே வந்து
சந்நிஹிதனானவனே வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும்
அப்படியேயிருக்கிற சிவமூர்த்தியாரும் கூசி ஸ்ரீசுக்க வேண்டும்படி
சுகுமாரமான உன் திருவடிகளை அதில் மோதையை யறிந்து வைத்

பத்தாம் பாட்டு

இ. கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாயென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்
செய்கிறார் (ஆசிரதேயாதியால்). அமரர்க்கியாதி நெஞ்சே இத்யந்திற்குத் தாத்மயம்
மருளிச்செய்கிறார் (ஆசிரதவிருதிநிரசனசுவாபனுமாயென்று). மெல்லடியை
யென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய்கிறார் (சுகுமாரமான வியாதியால்).

ச. கொடுவினை - கொடிதான வினைகளையுடையவர்பக்கல், கொடிது-
நூர், வினை - கம்ம், உன் ஆசிரதவிருதித்தில் நூர்மங்களான அசுரரிடத்தி
லென்றபடி. படைகள் வல்லையாய் - ஆயுதமெடுக்க சமய்னே, மற்ற
இடத்தில் ஆயுதமெடுக்க சமய்னல்லனிறே. “யதி வா ராவணஸ்வயம்”, “ந
வேச்சரணமயே” என்று ருக்க நாடாநிற்குமிதே. “ரே ஹஸ்த டக்ஷிண மூதஸ்ய சிசு-
ஹிஸ்ய ஜிவாதவே விசுஜ சூரமுனீ க்ஷபாணம் । ராமஸ்ய காசிரமசி நிஹ்ரகம்ஹிஸ்சிதாவிவாசன-
படோ கருணா கருதஸ்தே ॥” என்று அவன் சுவாபத்தை பாகுதகவிகளும் சொன்
னார்களிறே. அமரர்க்கு - ஆசிரதான டேவர்களுக்கு, இடர் கெட - அசுர-
முருதமான டு:ஃ நசிக்கைக்காக, அசுரர்க்கு - அசுரர்களுக்கு, இடர் செய் -
டு:ஃங்களைப் பண்ணும் சுவாபமான, கடுவினை நஞ்சே - சிவகாரியான
விசுமே, கடியது - வேயுதம், கடியதான வினையையுடையது கடுவினை
யது. சிவகாரியென்றபடி. அசுரர்க்கு விசுமென்றதால் ஆசிரதவிருதிநாசன
மிவனுக்கு சுவாபமென்பதாயிற்று. என்னுடையமுதே - என்னுடைய
அமுதமே, நிரதிசயமோயமான ட்ஜிவகமே யென்றபடி. அவ்விசுமே இவ
ருக்கமுதமாயிருக்கிறபடி. கலிவயல் - சயசம்ஸம்ஸம்மான கெடாங்கையு
டைத்தான, கலி - சமூஹம், திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே
இருந்தருள்கிறவனே, இவர் அமுதத்துக்குக் கடல் கடைதல், சுவர்த்திலே
பூதல் செய்யவேண்டா, திருப்புளிங்குடியிலே சந்நிஹிதமாயிற்றிவர்க்
கமுதம், வடிவினையில்லா - சௌந்த்யத்திலே பரிஹ்நமில்லாதவளான, வடிவு

மூ. 'கூவுதல் வருதல் செய்திடாய்' என்று குரைகடல் கடைந்தவன் றன்னை மேவிநன் கமர்ந்த வியன்புனல் பொருநல் வழுதிநா டன்சட கோபன் நானியல் பாடல் ஆயிரத் துள்ளும் இவையுமோர் பத்தும்வல் லார்கள், ஓவுதல் இன்றி உலகமுன் றளந்தான் அடியினை யுள்ளத்தோர் வாரே. (11)

ஆ. திழக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி என்னை யொருநாள் அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல் இங்கே வருதல் செய்தருள வேணுமென்கிறார். (10)

(கூவுதல்) குறை கடல் கடைந்தவன் தன்னை பரமபிரபாய் மாகப்பற்றி

இ. கொடிவினையேனும் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (அதில் மோக்யதையையி த்யாடியால்). பிடிக்கும்படியித்யாடியாலே கீழ்ப் பாட்டிலே திவ்யாசிகையைக் காணவேணுமென்றவர் இப்பாட்டிலே 'சய்ய் பாட் பசாய்' என்று பசாரித மான திருவடியைப் பிடிக்கவேணுமென்று பார்த்திருக்கிறார் என்று சங்கதி சூचितை. (10)

நிகமனம்

மேவியென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்).

ச. சौन्दर्य, இணை - ப்ரதிஹ், அவன் பௌபத்திலே அப்ரதிஹ்னாபப் போலே இவள் சौन्दर्यத்திலே அப்ரதிஹ், பூசா் துஷ்டித்தாபஹாரியும் சौन्दर्यத்திலிவருக்கு ப்ரதிஹ்மாக மாட்டான், "तं चयमसितेक्षणा" என்றேற்றமாய் நின்றதினே. மலர்மகள் - பூபத்தில் பெண்ணானவள், தாமரபூபத்தினுடைய சौन्दर्य- சौरभ्यசौकुमार्यங்கள் ஒரு பெண்ணாகப் ப்ரணமித்தாப்போலே யிருக்கிற பெரிய பிராட்டிக்கு மென்றபடி. மற்றை நிலமகள் - மற்றொரு பெண்ணான பூமிப் பிராட்டியும், மலர்மகளுக்குப் ப்ரதிஹ்மென்று சொல் லலாம்படியான ச்ரீபூமிப் பிராட்டியுமென்றபடி. பிடிக்கும் - சவாஹ் பண்ணுமதான, மெல்லடியை - மூதுவான திருவடியை, மெல் - மூது, கொடுவினையேனும் - கூரங்களான கம்ங்கனையுடைய நானும், திருவடி களினுடைய மோக்யதைய யறிந்து வைத்தும் காணப் பெருதபடியான பாபத்தையுடையவனான நானுமென்றபடி. ச சவத்தாலே அவர்களைப் போலே நானுமென்றபடி. பிடிக்க - சவாஹ் பண்ணும்படி, நீ - எனக்கு சவ்விதவஸ்துவான நீ, ஒரு நாள் - ஒரு நாளாகிலும், கூவுதல் - என்னை அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல், வருதல் - நீ இங்கே எழுந்தருளுதல், செய்யாய் - செய்தருளவேணும். (10)

ஆ. கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்றபேசித்த வியன்புனல் பொருநல்
வழுதி நாடன் சடகோபன் நாவியல் பாடலாயிரத்திலித்திருவாய்மொழி
யை வல்லார் அசிவசுலபனான வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிர-
ந்தரமாக ஹ்ருதத்திலே அநுபவிக்கப் பெருவரென்கிறார்.

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

இ. நன்கமர்ந்த என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அபேகித்த
வென்று). இது சடகோபனுக்கு விசேஷம், உலகமுன்றளந்தான் என்-
கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அசிவத்யாடியால்). ஷெப் ஸ்பெட்ம். (11)

ச. குரைகடல் - அதிசுஷத்தையுடைத்தான சமுத்தத்தை, குரை - ஷுபம்,
சாகுபாதிவவ்ஸமாச:. கடைய வொண்ணுதபடி உலகமுன்றளந்தான் சமுத்-
த்தையென்றபடி. கடைந்தவன் தன்னை - ப்ரயோஜனாந்தரபரான தேவர்களுக்-
காக மயன் பண்ணினவனை, தன்னென்று சாதிக்கப்ரயோகம். இப்படி அசிவ
ரெல்லாருக்கும் மயனானவனையென்றபடி. மேவி - அடர்த்து, ப்ரமப்ரப்ய
மாக அப்யவசித்தென்றபடி. கூவுதல் வருதல் செய்திடா யென்று -
என்னை அங்கே யழைத்துக் கொண்டருளுதல், நீ நான் இருந்தவிடத்-
தில் எழுந்தருளுதல் செய்ய வேணுமென்று, நன்கு - நன்றாக, அந்நய-
ப்ரயோஜனமாகவென்றபடி. அமர்ந்த - கிட்டினவரான, அபேகித்தவரான
வென்றபடி. இது ஷக்ஷிபுருஷனுக்கு விசேஷம். வியன் புனல் - விஸ்மயனிய
மான ஜலத்தையுடைத்தான, வியன் - விஸ்மயனிய, பொருநல் - தாப்ரபிணி
யையுடைத்தான, வழுதிநாடன் - வழுதிநாட்டையுடையவரான, சட-
கோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல் - ஜிஹ்வாவ்யாபாரூபமான, நா - ஜிஹ்வி,
இயல் - வ்யாபார், மனஸ்ஸ - சஹகரிக்கையன்றிக்கே கேவலஜிஹ்வாவ்யாபாரூபமான
வென்றபடி. அதாவது, கவிதாரசனத்தில் மன: ப்ரயத்னமின்றிக்கே இவருக்-
கவசமாக ஜிஹ்வியிலே ப்ரவृத்தமான வென்கை, பாடலாயிரத்துள் - காபா-
சஹசத்தில், இவையும் பத்தும் - இந்த பத்துப் பாட்டுக்களையும், முந்-
தின ச ஷத் கீழ்த்திருவாய்மொழிக்குப் போலே இத்திருவாய்மொழிக்கும்
நலவிசேஷமுண்டென்று சூசிப்பிக்கைக்காக. திதீயசஷத் இப்பாட்டுகளி-
னுடைய அந்யோந்யசமூச்சயாத்தம். வல்லார்கள் - அப்யசித்த சமய்ரானவர்கள்,
உலகம் முன்று - லோகத்ரயத்தை, அளந்தான் - த்ரிவிக்ரமதசையிலே அளந்த
வனான சுவாமியுடைய, அடியினை ச்ரணதந்தை, உள்ளத்து - மனஸ்ஸில்,
ஓவுதலின்றி - விசுத்தமில்லாமல், ஓவுதல் - விசுத்தம், ஓர்வார் - சிந்திக்கப்
பெறுவார், நிரந்தரமஹ்ருதநுபவம் பெற்று வாழ்வார்களென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवविश्वीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीः
द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(பண்டை நாளாலே)

लक्ष्मीसम्बन्धभूम्ना मितधरणितया पद्मनेत्रत्वयोगात्

स्थित्याद्यैस्स्वैश्चरित्रैस्स्वहृदपहरणाच्छ्रीगजेन्द्रावनाच्च ।

(1) ताक्ष्यासौ चाधिरुह्यारिगणनिरसनाद्देवदुष्प्रापताद्यै-

दुष्कर्मोन्मूलनाद्यैस्सुचिरकृतदयो माधवश्चेत्यवोचत् ॥ (१०४)

(लक्ष्मीसम्बन्धभूम्ना) நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு பெரிய பிராட்டியாரோடே ஒருக்காலும் பிரிவற்றவனாகையாலும், (मितधरणितया) நீ ஒரு நாள் படிக்களவாக நிமிர்த்த த்ரிக்ரமரூபத்தைக் கொண்டு பூமியை யெல்லாம் அாக்கையாலும், (पद्मनेत्रत्वयोगात्) தடங்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து - சரசிசசதृशनयनனாகையாலும், (स्थित्याद्यैः स्वैश्चरित्रैः स्वहृदपहरणात्) புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று - திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தும், வரகுணமங்கையிலே வீற்றிருந்தும், சிவ்குணத்திலே நின்றருளியும், எவ்மூதசேஷிதங்களாலே அசிதருடைய ஹதயத்தை அபஹரிக்கையாலும், (श्रीगजेन्द्रावनाच्च) கவளமாகளிற்றினிடர் கெடத்தருத்து - மதமுததமாயிருக்கவும் பவ்லமான முதலையின் கையிலே அகப்படுகையாலே மிகவும் இடர்பட்ட ச்ரீகஜேந்த்ராவாண ரகிக்கையாலும், (ताक्ष्यासौ चाधिरुह्यारिगणनिरसनात्) காய்சினப் பறவை யூர்ந்தித்யாதி - ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே காயா நிற்கிற பெரிய திருவடிமேலே யேறியருளி ஸேஷிசரத்திலே நிலமேயமிருந்தாப்போலே ஸோமமானாய்க் கொண்டு மாலிசுமாலிமாலியவான் முதலான சத்ருசமூஹங்களை நிரசிக்கையாலும், (देवदुष्प्रापताद्यैः) இமயவர் தமக்கு மாங்கணையாய் தேவர்களுக்கும் ரக்ஷகனாமத்தனை போக்கி அவர்களாலும் சுவயதத்தாலே ப்ரபிக்க துல்பனாகையாலும், அதிசதத்தாலே மேலிரண்டு பாட்டுக்களின் அய்ங்களான திப்திமத்வதிவ்யாயுதவத்வங்கள் சங்கீதங்கள். திருப்புளிங்குடியாய்த் திருவைகுந்தத்துள்ளாய் தேவா - பரமபதத்திற்காட்டிலும், இஸ்ச்சாரத்தில் நிலையாதே மிக்க தேஜஸ்சையுடையவனாகையாலும், கொடிவினைப் படைகள் வல்லானே - விரோதிகளிடத்திலே க்ரூசேஷிதங்களைப் பண்ணக்கடவ திவ்யாயுதங்களை யுடையவனாகையாலும், (दुष्कर्मोन्मूलनाद्यैः) கடுவினை நஞ்சே இத்யாதி - அசிதருடைய துக்ரமங்களை சவாசநமாகப் போக்கு மவனாகையாலும், திருப்புளிங்குடி யெம்பெருமான் இச்சேதனனிடத்திலே நெடுநானே துடங்கி தூய்யைப் பண்ணுநின்றனென்று "பண்டை நாள்" என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்தருளினுரென்கிறார்.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

முன்னுத்திருவாய்மொழி

மூ. ஓரா யிரமாய் உலகேழ் அளிக்கும்
பேரா யிரம்கொண்ட தோர் பீடுடையன்
காரா யினகாள் நன் மேனியினன்
நாரா யணன், நங்கள்பிரான் அவனே.

(1)

ஆ. (ஓராயிரம்) இப்படி ஆழ்வார் அபேஷிக்க நீரிங்ஙனே பார்த்துக்க வேணுமோ? நம்மோட்டைக்குடற்றுவக்கறியீரோ? என்றெம்பெருமானருளிச்செய்ய அதை அநுசந்தித்தினியராகிரார். ஓரொரு திருநாமமே

முன்றும் திருவாய்மொழி

இ. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் தாம் அபேஷித்த மனோரங்கனிலொன்றும் இன்னும் ஸ்மியாதிருக்க இத்திருவாய்மொழியிலே 'நங்கள் பிரான் வனே' 'என்புகழ்கோவுனசீலம்' என்றப்போலே அவனுடைய குணங்களைக் கொண்டாடுகை அஸ்தமன்றோவென்னவவதர்ப்பிக்கிரார் (இப்படி இत्याடியால்). அபேஷிக்க என்றது - அபேஷித்தவாறே என்றபடி. இதற்கு எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய என்கிறதோடே அவ்யம். குடல் துவக்கு - ஒழிக்கவொழியாத அநாதிசங்கம், நம்மோடு குடல்துவக்குண்டாயிருக்கையாலே நம்மை அநுபவிக்கை உமக்கு தாயபாஸ்தமன்றோ வென்று கருத்து. அதையென்கிறது - அந்தக்குடல் துவக்கை யென்றபடி. இனியராகிராரென்றது - ஸ்ரீதராகிராரென்றபடி. தாம் அபேஷித்த மனோரங்கன் ஒன்றும் ஸ்மிக்கவில்லையாகிலும் இப்போதெம்பெருமான் இவையெல்லாமுமக்கு தாயபாஸ்தமாய் மேல்வரப் புகுகிறது, என்றருளிச்செய்தவாறே அவ்வுத்திரமாதத்தாலே ஹாராய் அவ்வுத்திரினுடைய சாதுய்-மாதுய்ங்களாலே அபஹாச்சுருமாய் அந்த ஸ்வாஸ்திவசங்காதிக்களை அநுசந்தித்து ஸ்ரீதராகிரார் என்றபடி.

ச. ஓர் - ஒரு திருநாமமே, ஆயிரமாய் - ஸஹசுமாய், "சம்மதி சதா மதி" "ஐஸ்வரிய சமஸ்யை" இत्याதி நிர்வகனவிசேஷத்தாலே அநேகபகாரமாயென்றபடி. உலகு - லோகங்களை, திருநாமங்கள் ரக்ஷிக்கப் புக்கால் ஓரொருத்தராகவன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. ஏழ் - ஏழுகளையும், அதிலும் ஒரு லோகத்தளவே அன்றிக்கே சர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. அளிக்கும் - ரக்ஷிக்கும் ஸ்வாஸ்திவங்களான, சேதநர் பண்ணின பாபங்களைப் பார்த்து "ஶிபாமி" என்கிறதும் ஒருபோது உண்டாயிருக்கு மவனுக்கு அங்ஙனன்றிக்கே ரக்ஷிக்கையே ஸ்வாஸ்திவமாய்

மூ. அவனே அகலஞாலம் படைத்திடந்தான்
 அவனே யஃதுண் டிமிழ்ந்தான் அளந்தான்
 அவனே யவனும், அவனும், அவனும்
 அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே.

(2)

ஆ. ஆயிரம்படியாய் உலகேழனிக்கும் பேராயிரமுடையனாய் சவ்ஜத்வசவ்-
 ஷக்தித்வசத்யசங்கல்பத்வகாஷ்யசौशील்யவாத்ஸல்யாஃசங்க்ஷேயக்ஷ்யாணுணவிசிஷ்டனாய் சௌந்தர்யசौगन्ध्य-
 சৌகுமார்யலாப்யயௌவநாஃபரிமិតகுணவிசிஷ்டநீலமேघनिभदिव्यरूपனாயிருந்த நாராயணனே
 சவ்ஷ்ரகாகப்பெறுவதே என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் இன்னொப்
 பெல்லாம் தீர்ந்து எம்பெருமானுடைய சவ்ஷ்ரத்வத்தை அநுபவிக்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ. ஓர் பீடுடையனென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சவ்ஜத்வெத்யா-
 டியால்). தூதிரியபாடத்தில் நன் ஷதத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சௌந்தர்ய-
 த்யாடியால்). தூதிரியபாடத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நாராயணனையி-
 த்யாடியால்). இன்னொப்பு நிவீதம். (1)

ச. ருக்கும் திருநாமங்களுக்கென்று கருத்து. பேராயிரம் கொண்டது-
 நாமசஹ்ஸங்களையுடைத்தான, நாமசஹ்ஸங்களோடே கூடின என்றபடி. ஓர்-
 ஷததூதிரியமான, பீடுடையன் - சஹிமையையுடையவன், பீடு - சஹிமை, “தேவோ
 நாமசஹ்ஸவான்” என்கிறபடியே சஹ்ஸநாமங்களையும் தத்ப்ரதிபாஃங்களான கல்யாண-
 ஷேஷிதாதிருபமான சஹிமையையுமுடையவனே என்றபடி. சர்வாதிக்ஷய் பண்ண
 சங்கல்பத்தவர்கள் சோறும் தண்ணீரும் சமூஹமாக வைத்துக் கொண்
 டிருக்குமாப் போலே ஜகத்ப்ரகாசநீதிதான ஷ்ரீஸ்வரனுக்கும் அதுக்கு உபயுக்தமாக
 ஆயிரம் திருநாமங்களும் கல்யாணகுணஷேஷிதாதிருபங்களும் உண்டாயிருக்கிறன
 என்று கருத்து. காராயின - சேஷமான, கார் - சேஷம், திருமேனி
 சேஷமாயிருக்கிறதென்ற சேஷரூபக் சொன்னபடி. காள - நீலவர்ட்மான,
 நல் - நல்லதான, சௌந்தர்யலாப்யநித்யான வென்றபடி. மேனியினன் -
 திவ்யஸங்கல்பவிஹத்தை யுடையவனான, இன்னென்று சத்வர்த்தியத்யயம்.
 நாராயணன் - அந்த சமஸ்தநாமங்களிலும் தூதிரியமான நாராயணஸ்த்வாஃ
 ஷ்ரீஸ்வரனே, அவனே - அந்த சஹ்ஸரூபனே, நங்கள் பிரான் - நமக்கெல்லாருக்
 கும் ரக்ஷகன், சர்வஜிவர்களுக்கும் நிஷ்பாதிசுவாமியாகப் பெற்றோ மென்ற
 படி. (1)

மு. அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள்
அறிந்தன கொள்க அரும்பொருள் ஆதல்
அறிந்தனர் எல்லாம் அரியை வணங்கி
அறிந்தனர் நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தே. (3)

ஆ. (அவனே) ब्रह्मरूपादிகளும் ईश्वரல்லரோ, नारायणனே सर्वेश्वரனென்னு
மிடம் எங்ஙனே அறிந்தபடி யென்னில் அவனே निखिलजगन्निर्माणोद्धरण-
क्रमणादिसर्वेश्वरासाधारणदिव्यचेष्टिताங்களைப் பண்ணுகையாலும் चतुर्मुखपशुपति
शतमुखप्रभृतिस्थावरपयन्तमान सर्वात्माக்களுக்கும் आत्मभूतனாதலாலும் सर्वेश्वரன்
என்னுமிடம் அறிந்தேனென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. அவனோடு தமக்குள்ள நित्यसंबन्धத்தை अनुवதிக்க வந்தவர் இப்பாட்
டில் அவனுடைய परत्वத்தை अनुसन्धिकை असंगतமன்றோவென்ன अव-
तरिப்பிக்கிறார் (ब्रह्मेत्यादियाல்). पूर्ववर्ततिற்ருத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார்
(निखिलेत्यादि பண்ணுகையாலுமென்கிற வளவாலே). उत्तरार्धத்துக்குத்
तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (चतुर्मुखेत्यादियाல்). அதில் அறிந்தன மென்கிற
தற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (नारायणनே इत्यादियाல்). शेषं स्पष्टम्. (2)

ச. அவனே - அந்த नारायणனே, एवकारத்தால் सहकारिनैरपेक्ष्यं विवक्षितम्.
அகல் ஞாலம் - विस्तीर्णமான பூமியை, படைத்து - सृष्टित्तु, இடந்
தான் - प्रलयान्वर्तितிலே मन्मாய் அஷ்மத்தியோடே ஒட்டிக் கிடந்ததை
महावराहनायुद्धरित்தான், அவனே - அந்த नारायणனே, இங்கும் एवकारம்
सहायान्तरनैरपेक्ष्यपरம். अ.ஃது - அந்த பூமியை, உண்டு - प्रलयापत्तிலே
வயிற்றிலே வைத்து रक्षित्तु, உமிழ்ந்தான் - सृष्टिकाल் வந்தவாறே
उद्गिरणம் பண்ணினான், यथापूर्वं सृष्टित்தானென்றபடி. அளந்தான் -
महाबलि கொண்டு போகாமே அளந்து மீட்டுக் கொண்டான். அவனே -
அந்த नारायणனே, அவனும் அவனும் அவனும் - ब्रह्माவும் शिवனும் इन्द्र-
னும், “स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्रः” என்கிறதை अनुकरित்தபடி. அவர்கள் प्रकार-
भूतराय அவனே ब्रह्मरूद्रेश्वरங்களுக்கும் प्रधानवाच्यनायிருக்கிறவனென்ற
படி. இங்கு एवकारத்தால் அவர்களுக்கு स्वनिष्ठत्वव्यवच्छेदம் विवक्षितम्.
அவனே - அந்த नारायणனே, மற்றெல்லாமும் - மற்றுமுள்ள सर्ववस्तुக்
களும், “विश्वं नारायणः” என்கிறதை अनुकरित்தபடி. सर्ववस्तुக்களும் प्रका-
रतया बोध्यங்களாய், அவனே तत्तच्छब्दங்களுக்கு प्रधानवाच्यनायிருக்கு
மென்றபடி. இவ்வளவும் हेतुर्गर्भम्. அறிந்தனம் - ஆதலால் அவனே
सर्वेश्वரனென்றறிந்தோ மென்றபடி. (2)

ஆ. (அறிந்தன) அபௌஷ்யமாகையாலே நிதோஷாதிதூலம்பயோஜனரூபார்த்தவத்தாய்
 பரமபுஷ்யாதாப்யஜாபநாயீவ ப்ருதமான சகலவேதங்களாலும் ஜ்மான்ரஸஹஜித-
 தபோஜ்ஞானசமாபிகளாலே ப்ரகிணாசேபகம்பராயத்தன் திருவடிகளிலே சஜாத-
 பக்திகளான புஷராலும் சாஸாரிகசமஸ்தது:புபேபஜதயா பரமபாப்யதயா அறியப்படு
 கிற அவணை நான் நிதூதூகமாக அறியப் பெற்றேனென்கிறார். வேதங்க

மூன்றாம் பாட்டு

இ. வேதசுதத்திற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (அபௌஷ்யமீத்யாடியால்).
 அரும்பொருள் என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (அதிதூலம்பெத்யாடி-
 யால்). அதிதூலம்பத்வம் அர்த்தவிசேஷம். நிதோஷாசுர த் அதிதூலம்பயோஜனரூபார்த்தவந்தசுசெதி
 கம்பாரய:; நிதோஷத்வாதர்த்தவத்துக்களென்று கருத்து. அபௌஷ்யத்வநிதோஷத்வ சாசாத்
 தாகவும் அர்த்தவத்வ பரம்பரையாகவும் ஹேதுத்வென அந்வயிக்கிறது. யதா, நிதோஷ ச தத்
 அதிதூலம்பயோஜனசுசு இத கம்பாரய:; இப்போது அபௌஷ்யமாகையாலே என்
 கிறதற்கு அர்த்தவத்வ யென்றதோடே அந்வயம். தோஷமூலத்வாபாபாத் என்று கருத்து.
 இப் பசுதத்தில் பாட்டில் அரு சுதத்தில் நிதோஷத்வமூமர்த்தசிததமாகிறதென்று
 கருத்து. கொள்கவரும் பொருள் அறிந்த வென்றந்வயித்து நூல்
 களுக்கு விசேஷமாக்கி அதுக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாடி-
 யால்). த்விதயபாத்தத்தில் ஆதல் என்றது சிலவிடத்தில் வா சுதம் போல்
 சசுதார்க்கமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (வேதங்களாலுமென்று).
 அரியை வணங்கி என்கிறவிடத்தில் அர்த்தசிததார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்
 (ஜ்மான்ரஸேத்யாடியால்). அரியை வணங்கி என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்
 செய்கிறார் (தன் திருவடிகளிலேயித்யாடியால்). அறிந்தனரெல்லாம்
 என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (புஷராலுமென்று). துரியபாத்த
 துக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (சாஸாரிகேத்யாடியால்). பரமபாப்யதயா என்
 றது - அதில் கலிதார்த்தம் சொன்னபடி. 'பேபஜ் பகவத்பாப்திரேகாந்நாத்யந்திகி மதா'
 என்கிறதை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபிக்கிறதாக்கையாலே மருந்து சுதத்திலே பாப்யத்வம்
 கலிக்குமிதே. அறிந்தனமென்று கீழ்ப்பாட்டில் க்ரீயேயோடே கூட்டிக்
 கொண்டு தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்

ச. கொள்க - கொள்ளுகைக்கு, ஸுதிக்மைக்கு, யதாவத் ஜாத் என்றபடி.
 அரும் - அருமையான, அசுதயமான என்றபடி. பொருள் - அர்த்தத்தை,
 பரமபுஷ்யாதாப்யத்வத்தை யென்றபடி. அறிந்தன - அறிந்ததுகளாயிருக்
 கிற, யதாவத் ப்ரதிபாடியா நிற்கிறவையான வென்றபடி. வேத - வேதங்க
 ளாகிற, அரும் பொருள் நூல்களாதலென்றந்வயிப்பது. அருமையான
 பொருளையுடையவையான சாஸுங்களும், பொருள் - அர்த்தம், நூல் -

ஆ. னாலும் வேதவितுக்களாலும் அறியவொண்ணாதவனை நான் நிஹ்துகமாக உள்ளபடியே யறியப் பெற்றேனென்றுமாம். (3)

இ. பாட்டில் அறிந்தனமென்று பரமபுருஷயாத்ய்ஜானலாபம் ப்ஸ்துதமானவாதே ஸ்ரீத்யதிசயத்தாலே இப்பாட்டில் அதை விஸ்தரண கொண்டாடி அநுபவிக் கிறாரென்று சங்கதி சூचितை. சவலாபத்திற்கிந்த யோஜனையில் சொன்ன ப்ஸ்தை யில் காட்டில் அதிகப்ஸ்தை சித்திக்குமென்று கருத்தாலே பாட்டுக்கு யோ- நான்தர மருளிச்செய்கிறார் (வேங்களாலுமித்யாதியால்). அறியவொண்ணா தவனையென்றது - த்விதீயபாதத்தில் அறிந்தன சத்யத்தை க்ரியாபதமாக்கிக் கொள்கவரும் பொருளாதல் என்கிறதைக் க்ரியாபதத்தோடும் உதாரத்தில் அறிந்தனரென்கிறத்தோடும் அவ்யதித்துத் தாத்யம்மருளிச்செய்தபடி. இங்கே அறியவொண்ணாமை அபரிச்சேததை. (3)

ச. சாஸ்த், ஆதல் என்றது சத்யசமானாத்கம். இது மேல்சொல்லப் புகு கிற ஸ்ரீபிகளோடு வேதங்களுக்கு சமூவ்யாத்யம். அதிதூல்பயோஜனரூபமான அந்த தைப் ப்ஸ்திபாதிக்கிற வேதாஸ்யசாஸ்த்ரங்களுமென்று சத்யாத்யம். அறிந்தன - பரம- புருஷனை யதாவத்தாக அறிந்தவைகள், ஆதல் சத்யத்தை அநுபிதித்து அறிந் தனரெல்லாமாதல் என்று அவ்யதிப்பது, சத்யாஸ்தானிகளான ஸ்ரீவாஸ்த்மிக்பரா- ஸரவ்யாஸாதிகளான சமஸ்தமஹ்ஷிகளும் என்றபடி. அரியை வணங்கி - ஹ்ரி யை சேவித்து, சவ்ஸாபஹ்ரணை அவன் பக்கலிலே பகித்யுக்தராயென்றபடி. நோய்கள் - வ்யாதிகளை, சாஸ்தாரிகதூ:கங்களை யென்றபடி. அறுக்கும் - சேதிக்கத்தக்கதான, மருந்து - ஸ்ரீபிதமாக, அறிந்தனர் - அறிந்தார்கள், ப்ஸ்தஜ் ப்ஸ்தவர்ப்பாதி: என்கிறபடியே அவனையே சாஸ்தாரிகதூ:கநிவர்த்கனாயும் பரம- ப்ஸ்தாய்யனாயும் அறிந்தார்களென்றபடி. அறிந்தனம் என்று கீழ்ப்பாட்டில் க்ரியையை அநுபிதிப்பது. அப்படிப்பட்டவனை நாம் அறியப் பெற்றோம், இதென்ன அஸ்த்யம்மென்றபடி.

த்விதீயயோஜனக்கு சத்யாத்யம்:

அரும்பொருளாதல் - இதரீ: ஶாத் சக்யமல்லாத பொருளானமையை, ஆதல் என்றது பாவவாசிப்ஸ்த்யமாய் பொருளாதல் என்றது பொருளா னமை யென்றபடி. அறிந்தன - அறிந்ததுகள், 'யதோ வாசோ நிவர்த்ஸ்தை' என்றதிதே. அரியை வணங்கி - ஹ்ரியை சேவித்து, தஸ்திமந் பகித்யுக்தரா யென்றபடி. நோய்களறுக்கு மருந்து - சவ்ஸ்தரனையே சஸ்தாரதூ:கப்ஸ்தஜனாக, அறிந்தனரெல்லாம் - அறிந்தவரான சமஸ்தமஹ்ஷிகளும், கொள்கவரும் பொருளாதல் அறிந்தனர் - ஸ்பஸ்தம். இப்படி தூவகமாக வேதங்களாலும் வேதித்துகளாலும் அறியப்பட்டவனை நாம் அறிந்தனமென்று கீழ் க்ரியையோடே அவ்யம். (3)

மூ. மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கென்று
பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான்
கருந்தேவன் எம்மான் கண்ணன் விண்ணுலகம்
தரும் தேவனைச் சோரேல்கண்டாய், மனமே ! (4)

ஆ. (மருந்தே) உன்னழகாலே எங்கள் மொத்துக்கு வங்கனாவனே
யென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரானாயிருந்து வைத்து
இங்கே வந்து பிறந்தருளி ஆசீர்சூலமாய்த் தன்னையாசீர்த்த நம்போல்
வாருக்கும் நியதிகமான சுவாஸ்தத்தைத்தந்தருளும் சுவாஸ்தான மெம்
பெருமானே ஒரு வண்ணம் பெற்றோம் இனியவனைச் சோரவிடாதே
கிடாய் என்னெஞ்சே என்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. ப்ரமபாத்திற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னழகாலே இயாதி-
யால்). கண்ணன் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இங்கே
வந்தியாடியால்). விண்ணுலகம் தரும் தேவனையென்கிறதற்குத் தாப்யம்
அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையியாடியால்). நம்போல்வாருக்கு மென்றது
அசுமாதார்க்குமென்றபடி. சோரேல் கண்டாயென்கிறவிடத்தில் அந்-
நியதிகமானருளிச்செய்கிறார் (ஒருவண்ணம் பெற்றோமென்று). 'இனி
அவனை' இயாடியால் இப்படி கீழ்பாட்டிலே தமக்குள்ள மொவந்நாநாபத்
தைக்கொண்டாடினவர் அது நியமாகச்செல்ல வேணுமென்னுமாகை
யாலே இப்பாட்டிலே தம் மனஸ்ஸை அதிலே ஁காஸமாக்குகிறாரென்று
சங்கதி சூத்திதை. (4)

ச. நங்கள் - எங்களுடைய, போகமகிழ்ச்சிக்கு - மொநாந்நத்திற்கு,
மகிழ்ச்சி - ஆந்நம், த்வநுமவரூபமொஜந்யாந்நத்திற்கென்றபடி. மருந்தே
யென்று - திதீபதிபோலே வங்கனாவனே யென்று, பெருந்தேவர் -
஁தூதரான தீவர்களுடைய, நியதிகமானருடைய என்றபடி. குழாங்கள் -
சமூஹங்கள், பிதற்றும் பிரான் - அ஁மமாகச் சொல்லி அநுமவிக்கும்படி
மஹோகாரகனான, பிதற்றுக்கை - அ஁மமாகச் சொல்லுகை, கருந்தேவன் -
நிலவாந்நாய்க்கொண்டு திதமானனான, கண்ணன் - தூணாய் அவதரித்த
வனான, எம்மான் - அத்தால் நமக்கெல்லாம் சூலமான, விண்ணுலகம்
தரும் தேவனை - பரமபதத்தைத் தந்தருளும் சுவாஸ்தான தீவனை,
மனமே - என்னுடைய மனஸ்ஸே, சோரேல் கண்டாய் - விடாதே
கிடாய், கண்டாய் என்றது தாப்யம். (4)

மூ. மனமே! உன்னைவல் வினையேன் இரந்து
கனமே சொல்லினேன் - இதுசோரேல்கண்டாய்!
புனமேவிய பூந்தண்துழாய் அலங்கல்
இனம் ஏ துமிலாணை யடைவதுமே. (5)

அடைவதும் அணியார்மலர் மங்கைதோள்
மிடைவதும் அசு ரர்க்குவெம் போர்களே
கடைவதும் கட லுள் அமுதம் என்மனம்
உடைவதும் அவற் கேயொருங் காகவே. (6)

ஆ. (மனமே) பரமஹம்ஸரூபத் தன்னோடொப்பாரின்றிக்கே இருக்கிற
வனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சமே, உனக்கடியேனாகியிருக்கிறேனென்று
பின்னையும் நெஞ்சையிரக்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. துதியபாத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமேசுவரியால்). இனி
மேதுமிலாணை யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னோடொ
ப்பாரியாடியால்). இரந்து கனமே சொல்லினேன் என்கிறதற்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (உனக்கியாடியால்). “பின்னையு”மியாடியால் கீழ்ச்
சொன்னதையே அடராதிசயத்தாலே தூதிகரிக்கிறாரென்று சங்கித சூத்திரம். (5)

ச. புனமேவிய - புனத்தில் மேவிபிறுப்பதான, புனம் - சுவை, மேவுகை -
அடரிக் கை, சுவைத்திலே நன்றாக வளர்ந்திருப்பதானவென்
றபடி. பூம் - துநியமான, தன் - சித்தமான, துழாயலங்கல் - துலசி-
மாலையையுடையவனான, அலங்கல் - மலை, இனமேதுமிலாணை -
சாமானமொன்று மில்லாதவனை, இனம் - சாமானம், ஹம்ஸரூபில் நிஸ்து
னவனை யென்றபடி. அடைவதும் - அடையவேணும். ஹவ் லிடி,
நிரந்தரமாக அநுபவிக்க வேணும் என்றபடி. இவ்விடத்தில் சுகார் ‘கி’ ச’
‘அபி ச’ என்னுமாப்போலே கீழ்ப்பாட்டோடே இப்பாட்டுக்கு சமூச்சுயா
மாயிருக்கிறது. இதைச் சொல்லினேன் என்கிறதோடேயாதல் இரந்து
என்கிறதோடேயாதல் அந்நிப்பது. மனமே - என்னுடைய மனஸஸை,
இது - இந்த அய்ததை, நிரந்தரமாக அநுபவிக்கையை யென்றபடி.
சோரேல்கண்டாய் - விடாதே கிடாய், உன்னை - ஹவ்விசயத்தில்
பாவமே சுவாவமாயிருக்கிற உன்னை, வல்வினையேன் - ஹவ்விசயத்தில்
சுலமான உன்னையும் அந்நரைச் சொல்லுமாப்போலே சொல்லும்படி
யான பாவத்தைப் பண்ணின நான், இரந்து - சாயித்து, கனமே -
தாமாகவே, சொல்லினேன் - சொன்னேன். (5)

ஆ. அடைவதும் - 'அவனைவிடாதே கிடாய்' என்று நான் சொல்லி முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே என்னெஞ்சானது ஒரு கடலுடைந்தாப்போலே உடைந்துகிடக்கப் பெற்றேனென்று தம் முடைய நெஞ்சைப்புகழுகிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. துரியபாதத்தில் அபிபிரதாய்மருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாடியால்). இத்தால் கீழ்த்தாம் பண்ணின உபதேசம் சபலமாயிற்றென்று நெஞ்சையுக்கிறாரென்று சங்கதி சூचितையாயிற்று. பாடநயாய்த்தை சங்கதிக்கிறார் (அவனுடையவியாடியால்). துரியபாதத்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சானதியாடியால்). கடலுடைந்தாப்போலே உடைந்துகிடக்கப்பெற்றேனென்றது சரஸமாய்க்கொண்டு வறுமுகமாகப் பசுர்த்துப் பின்பு ஒருவராலும் மீட்கவுமொண்ணாதே தானும் மீள மாட்டாதே கிடக்கப்பெற்றேனென்றபடி. (6)

ச. அடைவதும் - தனக்குப் பூர்த்தியாக சங்கலிப்பதும், பரமபூரணநிதி சேஷ: அணி - ஆபரணங்களாலே, ஆர் - பூர்மான, மலர்மங்கை தோள் - சரசிஹ்வாசினியாய், நியயுவதியான பெரிய பிராட்டியார் திருத்தோளே, தோளழகிலே மனனாய் மற்றொரு திவ்யவயவசৌந்தியும் காணமாட்டாதே அத்தோளிலே சாய்ந்து கிடக்கு மென்று கருத்து. மிடைவதும் - நிரந்தரமாகச்செய்தருள்வதும், மிடைதல் - நிரந்தரமாகச் செய்கை, அசுரர்க்கு - அசுரர்களுக்கு, வெம் போர்களே - உயங்களான யுத்தங்களே, வெம் என்று உயம், போர் - யுத்தம், அவன் செய்தருளுவதும் 'மதாரி பரிபரவஜே' என்கிறபடியே அவன் திருத்தோள்களை உத்தரோத்தரம் காடாழ்வு பண்ணுகைக்கு உபாயமாக அபிரதயனஹிசகதானவநிகரவு:சஹமஹாயுத்தங்களே யென்றபடி. கடைவதும் - மயன் பண்ணுவதும், கடலுள் - சமுத்தர்தில், அமுதம் - அமுதம், அவன் மயன் பண்ணுவதும், 'சுலலிதகடக-மாலயீதோ'பிரதிக் மூராரிவதி வடிமாய் மதனததாநிதாந்யை! மதமதததர்தாநித: பரதராசிரிசுமதநயநசுதாபிரிசுசுதிரி சந்திரகேவ' என்கிறபடியே அவருடைய கடைவதிலே பெருகைக்கு உபாயமாக கிராந்வுத்தில் அமுதத்தை யென்றபடி. என் மனம் - என்னுடைய மனசானது, ஒருங்காக - ஒருபாகமாக, விசுத மின்றுக்கே யென்றபடி. உடைவதும் - ப்ரமபாரவதத்தாலே ப்ரதிதில-மாவதும், அவற்கே - அந்த விசுதவிததங்களையுடையவனான பரமபூரணுக்காகவே, அவனை அநுபவிக்கைக்காகவே யென்றபடி. அவதாரத்தால் மற்றொரு ப்ரதிதேதுக்களிலும் கண்ணோட்டமில்லை யென்றபடி)

மூ. ஆகம் சேர்நர சிங்கமதாகி ஓர்
 ஆகம் வள்ளுகி ரால்பிளந் தானுறை
 மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனம்
 ஏகம் எண்ணும் - இராப்பக லின்றியே.

(7)

ஆ. (ஆகஞ்சேர்) இந்த அபிரகந்தை அநுபவித்துப்பின்னையும் எவ்வித-
 வேதிகங்களைச் செய்தருளினவன் தன்னை அவனிநுக்கிற திருநாட்டிலே
 சென்று காணவேணுமென்றாசைப்படா நின்றது அதுவோ அதி-
 மயிரா நின்றது, என்னெஞ்சைக் கொண்டென் செய்கேனென்று
 நோகுகிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. சங்கதீபனாய் கீழ்ச்சொன்னதை அநுவதிக்கிறார் (இந்த அபிரகந்தை அநு-
 வதித்தென்று). இதுக்கு ஆசைப்படா நின்றது என்கிறத்தோடே
 அந்வயம். இத்தால் தம்முடைய நெஞ்சுக்குக் கீழ்பாட்டில் பிறந்த அசக்தி
 முதிர்ந்ததென்கிறாப்பாட்டிலென்று சங்கதி சூக்தை. பூர்வீத்துக்குத் தாத்ரய்
 மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையுமியாடியால்). உதாரவீத்துக்குத் தாத்ரய்
 மருளிச்செய்கிறார் (அவனிநுக்கிறவியாடியால்). அதில் மாக என்கிற
 விடத்தில் மாகவீத்துக்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (அதுவோ இயாதி-
 யால்). பாட்டுக்குப் பரிதாபம்மருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சைக் கொண்டி-
 யாடியால்).

(7)

ச. அவன் சவ்ரகாரத்தாலும் அசக்தி பண்ணுவதும் பெரிய பிராட்டியார்
 பக்கலிலேயே என் சநஸ்ஸு மிகவும் அசக்தி பண்ணுமதும் அந்த பரம-
 பூரன் பக்கலிலேயே, இவை இரண்டும் மற்றொரு விஷயத்தில் இல்லை
 யென்று நாலு சகாரங்களாலும் சூக்தமாகிறது. அவன் பிராட்டி பக்கல்
 எப்படி அசக்தியுடையிருக்கும் அப்படி என் மனம் பரம்பூரன் பக்கல் அசக்தி
 மாகிறதென்று தாத்ரயம்.

(6)

ஆகம் சேர் - ஒரு சரீரத்திலே சேர்ந்திருக்கிற, ஆகம் - சரீர், நர
 சிங்கம் - நரத்தையும் சிஹத்தையும் உடைத்தான, பாவபிரானி நிதேச:, நர-
 தீர்சிஹங்கையுடைத்தான வென்றபடி. அதாகி - அந்த வஸ்துவாய், நர
 னென்றதல் சிஹமென்றதல் சொல்லவொண்ணாதபடி விலகணவஸ்துவாகை
 யாலே அதாகி யென்று சாமான்யை நிதேசித்தது. ஓராகம் - ஒரு சரீரத்
 தை, வாசாமகோசரகாநியமான ஹிரயாசுரதேஹத்தை யென்றபடி. வள்ளுகிரால்
 - வளர்ந்த உகிராலே, வஜ்ரிபவந்நயாபுத்தாலே யென்றபடி. பிளந்தான் -

மூ. இன்றிப் போக இருவினை யும்கெடுத்து
ஒன்றி யாக்கை புகாமை யுய்யக்கொள்வான்
நின்ற வேங்கடம் நீணிலத் துள்ளது
சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே.

(8)

ஆ. (இன்றிப்போக) அவனைக்காண்கைக்குத் திருநாட்டிலே போக வேணுமோ, இங்கே அணித்தாகத் திருமலையிலே யன்றோ அவன் நின்றருளுகிறதென்னில்? அத்தால் என்னெனக்கு அங்கு சென்ற டிமை செய்வார் அயர்வறுமமரர்களல்லரோ வென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. தம்முடைய மனஸ்ஸுக்கு ஞாவடிபயத்தில் பிறந்த பாவணாதிசயத்தை அருளிச்செய்யா நின்றவரிப்பாட்டிலே திருமலையைத் தேவர்கள் தொழுவார்களென்று சொல்லுகை அஸ்தமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (அவனையித்யாதியால்). அணித்தாக - சமீபமாக, நீணிலத்தென்கிற விடத்தில் அபிபிரையம்ருளிச் செய்கிறார் (அத்தாலென்னெனக்கென்று). சூரியபாதத்துக்குத் சாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அங்கு சென்றித்யாதியால்). (8)

ச. விதாரணம் பண்ணினவன், காண வேணுமென்றெல்லாருக்கு மாசை பிறக்கும்படி எவ்விதாச்யச் சேஷமுடையவனான சுவீசரனென்ற படி. உறை - வசியா நிற்கிறவிடமான, மாகம் - சஹாபமான, மா - மஹத்து, ஷம் - அகாசம், பரமயோகிவாஹ்மனசாஸோவரமாய் பரமயோசமென்று ஶ்ருதி களாலே ஓதப்பட்டதான வென்றபடி. வைகுந்தம் - ஶ்ரீவீகூடத்தை, காண்பதற்கு - காண்கைக்கு, என் மனம் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது, இராப்பகலின்றி - அஹோரத்ரிவிபாகமின்றிக்கே, ஏகம் - ஶ்ரீபகாரமாக, ரத்ரி ஒரு காரியமும் பகலொரு காரியமாயிருக்குமிதே நாட்டார்க்கு, என் னெஞ்சுக்கெப்பொழுது மிதுவே காரியமாயிற்றென்று கருத்து. எண் ணும் - மனோரதியா நிற்கும், இத்தனை சபலமான நெஞ்சைக்கொண்டு நான் என்ன செய்யக்கடவேனென்று நோகுகிறபடி. (7)

இருவினையும் - பூயபாபரூபங்களான த்விவிதகர்மங்களையும், இன்றிப் போக - இல்லாமல் போக, நிஷேஷமாய்ப் போம்படி யென்கை. கெடுத்து - நசிப்பித்து, இதற்கு உய்யக்கொள்வானென்கிறதோடே அவ்யம். ஒன்றி - ஶ்ரீபகாரித்து, திரைலவத் தாஹ்லிவத் துவீவேசவரூபமாயென்றபடி. ஆக் கை புகாமை - ஶ்ரீரங்கனிலே ப்ரவீசியாதபடி. இந்த சேதநர் பூந்நனங் களை யடையாதபடியென்கை. உய்யக்கொள்வான் - ஶ்ரீபகாரிவைக்க

மு. தொழுது மாமலர் நீர்கடர் தூபம்கொண்டு
எழுதும், என்னும் இதுமிகை; ஆதலில்
பழுதில் தொல்புகழ்ப் பாம்பணைப் பள்ளியாய்
தவுழு மாறறியேன் உனதாள்களே.

(9)

ஆ. (தொழுது) உமக்குத்தானங்கே சென்றடிமை செய்கைக்குத் தட்
டென்னென்னில், ஹேபுரத்யநிககல்யாணகுணவிசிஷ்டசேஷசேஷாசனசுரதமுஷ்டிவ்யபுரூபர்
களாலே பரிசுரிதசுரணயுளனான உன் திருவடிமலர்களிலே அந்யந்தஸபகூட
னான நானடிமை செய்கைக்கு அஹேன வென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. நியத்யசூரிகளடிமை செய்கிற இடமாகையாலே நாமவ்விடத்துக்கு அஹ்
ரன்றென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தையே தழுவுமாறியாதியாலே சொல்லு
கிறதாகையாலே இப்பாட்டு புநரக்தியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(உமக்குத்தானியாதியால்). தாம் அஹ்ரென்னுமிடம் கீழ்பாட்டிலே ரிபித
மாயிருக்கையாலே அதை இப்பாட்டிலே வெளியிடுகிறாரென்றதா
யிற்று. துரீயபாடத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஹேயாதியால்). சேபணை
ச்சொன்னது உபலக்ஷணமென்று கருத்தாலே சேபாஸதாதிசுரஹம். பூவாதித்
தின் அர்த்தத்தை சங்க்ரஹிக்கிறார் (பரிசுரிதையாதியால்). துரீயபாடத்துக்குத்தாத்யம்
அருளிச்செய்கிறார் (அந்யந்தமியாதியால்). (9)

ச. கிருஷ்ணபுடையவனான சுவேதரன், நின்ற-அவசரபுரீதனாய்க்கொண்டு நின்ற
ருளுகிற சயலமான, வேங்கடம் - சுவேதகூடமிரியானது, நீணிலத்துள்
ளது - ஸூர்யமான பூமியிலே இரானின்றது, நீட்சி - மஹிமையாய் ஸூர்யத்
தைக்காட்டுகிறது, திருமலையையுடைத்தாகையாலே ஸூர்யமான பூமி-
யிலே யிறானின்றதென்றபடி. ஆனால்தானெனக்கென்ன பரிசுரிதமென்று
கருத்து. சென்று - அத்திருமலையிலே போய், கை தொழுவார்கள் -
கங்கயம் செய்தருளுவார், தேவர்கள் - நியத்யசூரிகளன்றோ, ஆதலால்
விடத்துக்கு நாமாரென்றபடி. (8)

பழுதில் - பழுதில்லாத, பழுது - ஹேம், ஹேபுரத்யநிகமான வென்றபடி.
தொல் - அநாதியான, புகழ் - கல்யாணகுணங்களையுடையவனான, பாம்பு -
சேபனாகிற, அணை - ஸய்யையில், பள்ளியாய் - கண்வளர்த்தியையுடைய
வனான, பள்ளி - ஸயனகியை, பள்ளியையுடையவன் பள்ளியான், பள்ளி
யாய் என்று சங்க்ரஹம். மாமலர் - மஹாபூஷங்களையும், ஸூர்யமான சங்க்ரஹ-
பூஷங்களையுமென்றபடி. நீர் - அர்ச்சாதிசுரங்களையும், கடர் - சிபாதிசுர-

மூ. தாள தாமரை யான் உன துந்தியான்
வாங்கொள் நீள்மழு வாளியுன் ஆகத்தான்
ஆள ராய்த்தொழு வாரும் அமார்கள்
நாளும் என்புகழ் கோ-உன சீலமே? (10)

ஆ. (தாளதாமரையான்) தம்முடைய அந்நானுசுவானத்தாலே அவன் திருவடிகளிலடிமை செய்கையில் நமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் போம்படியாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய நிரவதிகசौशील्यகுணத் தைக்கண்டு ஸ்ரீதியாலே அக்ஞத்தைப் புகழுகிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. இப்படித் தாம் அந்நென்றனுசுவித்தால் வாசிககீழ்மும் பண்ணுகை ஓசிதமல்லாமையாலே இப்பாட்டில் அவனை ஸ்துதிக்கை அஸ்தமன்றோ வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (தம்முடையவியாடியால்). இப்படி சौशील्य-குணத்தை வரித்து அபஹ்ரிகைகையாலே இத்திருவாய்மொழிக்கு அக்ஞம் பரிபாஷமென்றதாயிற்று. (10)

ச. ஸுக்களையும், தூபம் - ஶூபத்தையும், கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, தொழுது - செவித்து, கீழ்ங்களைப்பண்ணி யென்றபடி. எழுதுமென் னுமிது - எழுவோமென்கிறவிது, கீழ்நாமிசுநிதஹ்ந்தாலே ஸ்ரவஸித ராவோமென்கிற இது என்றபடி. மிகை - பசுரம், இப்படி கீழ்த்தில் அநிநிவிடர் ஶேஷேஷாஸநாடிகளாக அஸ்யாஸருளரென்றபடி. ஆதலில் - இப்படி ஸர்வோத்தேடிவ்யஸுரர்கள் உனக்கடிமை செய்கையாலே, உனதாள்கள் - உன் னுடைய திருவடிகளை, தழுவுமாறு - பரிவார் பண்ணும் பகாரத்தை, ஆறு - பகாரம், கீழ்ம் பண்ணும் பகாரத்தையென்றபடி. அறியேன் - அறியமாட்டுகிறிலேன், நான் உனக்கடிமை செய்கைக்கு அஹ்நல்லேன் என்றபடி. (9)

தாளதாமரையான் - தாளையுடைத்தான தாமரையிலிருக்குமவன், தான் - நாமம், அப்போது ஶ்ரேஸ்டியில்லாமையாலே தான் பிறக்கைக்கு ஒரு ஶரஸும் ஒரு கிழங்குமின்றிக்கே நாமாஸலியான நாமிபசுத்தை அாஸநமாகவுடைய ஶ்ராவானவரென்றபடி. இப்படி ப்ரதமஜனாப் ஶ்ரேயதி-காரம் பெற்ற ஶ்ராவானவரென்கை. உன துந்தியான் - உன்னுடைய நாமியிலேயிருக்கிறவன், வாங்கொள் - கான்தியை யுடைத்தான, வாள் - கான்தி, ஶேஷமானவென்றபடி. நீள் - ஶஹத்தான, மழுவாளி - மழுவை ஆளுமவன், மழு - பரஸு, ஶஹாஸிகாரம் தோற்றும்படி. பரஸுபரனாபிருக் கிற ஶ்ரனென்றபடி. உன்னாகத்தான் - உன்னுடைய திருமேனியிலே

மூ. சீலம் எல்லையிலான் அடி மேல் அணி
கோல நீள்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
மாலை யாயிரத் துள்ளிவை பத்தினின்
பாலர் வைகுந்த மேறுதல் பான்மையே.

(11)

ஆ. (சீலம்) சீலமெல்லையிலான யிருந்த திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளுக்குத் திருவணிகலமா யிருந்த இத்திருவாய்மொழியோடே
ஒரு சுவ்நமுடையார் வைகுந்தமேறுகை அரவ்யம்ன்றென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. திருவணிகலம் - திருவாசரணம். பத்தினின்பாலர் என்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியோடியாடியால்). பான்மை
பென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அரவ்யம்ன்றென்று). (11)

ச. யிருக்கிறவன், ஆகம் - ஶரீரம், 'பश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं भागमाश्रितान्' என்
கிறபடியே உன் திருமேனியில் த்ஷிணபாஷ்வஸ்தென்றபடி. ஆளராய் -
தாசபூதராய், தொழுவாரும் - செவிக்கிறவர்களும், அடிமை செய்கிறவர்
களுமென்றபடி. ச ஶதம் நாபியிலும் திருமேனியிலும் இருக்கிறவர்கள்
மாத்தமன்றிக்கே அடிமை செய்வாரும் ப்ரயோஜனாந்தரபரர் என்கைக்காக.
அமரர்கள் - அமரத்வம் ஶலமாகப்பெற்றிருக்கிற இन्द्रாதி தேவர்கள், உனசீலம் -
இப்படி ப்ரயோஜனாந்தரபரதயா மந்தாதிக்காரிகளான ப்ரஹ்மாதிக்களோடும் நிரந்ந்ரஸ்ச்லேப-
ரஸிகனான உன்னுடைய சௌசீல்யத்தை, நாளும் - சவ்காரமும் கூடினாலும்,
என் புகழ்கோ - எதுவாக சதுதிக்கக்கடவேன், காலமெல்லாம் கூடி
னாலுமின்னபடியென்று என்னால் சொல்லமுடியாதென்றபடி. (10)

சீலம் - சௌசீல்யமும், எல்லையிலான் - அவடியில்லாமலிருக்கிறவனு
டைய, அடிமேல் - திருவடிகளிலே, அணி - அல்காரமாயிருக்கிற, இது
பத்துக்கு விசேஷம். கோலநீள் - சௌந்த்யவிபுலமாயிருக்கிற, கோலம் - சௌந்த்ய,
அதிரமணியமான வென்றபடி. குருகூர்ச் சடகோபன் - திருநகரிக்கு
நிவாஹகரான ஆழ்வாருடைய, சொன்மாலை - சூக்திசந்தம்ரபமான, ஆயிரத்
துள் - சஹதத்திலே, இவைபத்தினின் பாலர் - இந்த பத்துப் பாட்டுக்
களின் பரிசரவாதிகள், பால் - பரிசரம், பாலிலேயிருக்குமவர் பாலர்,
“தெரித்தெழுதி வாசித்துங்கேட்டும்” என்கிறபடியே இத்திருவாய்
மொழியோடே ஶவணபநநாசாரணலேਖனாதிக்களாக ஏதேனுமொரு சுவ்நமுடைய
வர்களென்றபடி. வைகுந்தமேறுதல் - ஶ்ரீவீகாந்தத்தை அரூராவது, பான்
மை - சுவாபம், பூதனுக்கு பிதூதனம் போலே இவர்களுக்கிது சுவ: ப்ராப்தமத்
தனைபோக்கி அரவ்யம்ன்றென்றபடி. “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்
கென்மனமேகமெண்ணு” மென்று தாம் மனோரதித்த ஶலமித்திருவாய்
மொழி முடித்தாலே தம்முடைய அநுபந்திகளாகப்பெற்றவரெல்லாருக்கும்
தாயப்ராப்தமாய் வருமென்று கருத்து. (11)

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

ஒராயிரம்

नैकश्रीनामवत्वाज्जगदुदयसुसंस्थापनाद्यैर्हरित्वात्

दानान्मोक्षस्य हेयप्रतिभट¹घटकश्रेणिसंपत्तिमत्त्वात् ।

प्रह्लादाह्लादकत्वाद्वृषगिरिकटके सन्निधानादिकृत्यै-

शशवादिस्स्वांगदानादकथि यदुपतिशशीलरत्नाकरोऽसौ ॥ (१०५)

(नैकश्रीनामवत्त्वात्) பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன் - சுகீயகுண-
விभवचेष्टितादिप्रतिपादकங்களாய் ஒரொன்று தானே बहुप्रकारமாக रक्षிக்கக்
கடவதான அனேகம் திருநாமங்களை யுடையவனாகையாலும் (जगदुदयसुसंस्था-
पनाद्यैः) அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான் - लोकங்களுடைய
सृष्टिस्थितिसंहारங்களைப் பண்ணுமவனாகையாலும் (हरित्वात्) அரியை
வணங்கியறிந்தனர் - आश्रितருடைய अनिष्टங்களை हरிக்குமவனாகையா-
லும் (दानान्मोक्षस्य) விண்ணுலகம் தரும் தேவனை - परमपदத்தைக் கொடுக்-
குமவனாகையாலும் ²(हेयप्रतिभट) புனமேவிய பூந்தண்டுழாயலங்கலி-
த்யாதி - दर्शनीयशीतलतुलसीमालांश्च तथा निरवचनयिर्नुक्कையாலும் (घटकश्रेणि-
संपत्तिमत्त्वात्) அடைவது மணியார் மலர்மங்கை தோள் - தன்னோடே
பிரிவற்ற பெரிய பிராட்டியையும், भूमिनीजैகளையும் புஷ்கரமாக வுடை-
யவனாகையாலும், மலர் மங்கையென்று பெரிய பிராட்டியைச் சொன்-
னது उपलक्षणமென்று திருவுள்ளம். (प्रह्लादाह्लादकत्वात्) ஆகம் சேர்
நரசிங்கமதாகியத்யாதி नृसिंहरूपத்தைக் கொண்டு विरोधियான हिरण्यனை
சஹரித்து भक्तरान प्रह्लादரிடத்தில் आह्लादத்தைப் பண்ணுமவனாகையா-
லும் (वृषगिरिकटके सन्निधानादिकृत्यैः) உய்யக்கொள்வான் நின்ற வேங்கடம்-
सर्वोज्जीवनार्थமாகத் திருமலையிலே நின்றருளுகையாலும், आदिशब्दத்தாலே
மேலிற் பாட்டில் பழுதில் தொல்புகழ் பாம்பனை யென்று சொன்ன
शेषशायित्वं संगृहीतम्. (शशवादिस्स्वांगदानात्) தாளதாமரையானுன துந்தியானி
த்யாதி ब्रह्मरूपांருக்குந் தன் திருமேனியிலே இடம் கொடுக்கையாலும்,
எம்பெருமான் ஶீலகுணாகரனாக 'ஒராயிரம்' என்ற டசகத்திலே ஆழ்வாராலே
उपपादिक्कப்பட்டானென்கிறார். (105)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் முன்றும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

1. "घटकासवितसम्पत्तिमत्त्वात्" என்று பதினெண்ணாயிரத்தில் பாடம்.

2. இனமேதுமிலான - ஈனமென்றது இனமென்று குறுகியிருக்-
கிறது. ஈனம் - அவன் என்று ஸ்ரீ பெரிய பரகாலசுவாமி திருவுள்ளம்.

நாலாந்திருவாய்மொழி

மூ. மையார் கருங்கண்ணி, கமல மலர்மேல்
செய்யாள் திருமார் வினில்சேர் திருமாலே!
வெய்யார் சுடராழி சுரிசங்க மேந்தும்
கையா! உணக்காணக் கருதுமென் கண்ணே.

(1)

ஆ. (மையார் கருங்கண்ணி) இப்படி எம்பெருமானுடைய சீசீல்யானு-
சந்தானத்தாலே நிபீகராய் ததநுமவத்திலே பவூராய் அது கைவாராமை

நாலாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படியவனுடைய சீசீல்யுணானுசந்தானத்தாலே சந்தூராயிருக்கிற
வாழ்வார் து:சுதரீயிற்போலே இத்திருவாய்மொழியிலே “காணக்கருது
மென் கண்ணே” “கண்ணோயுன்னைக் காணக்கருதி யென்னெஞ்சு”
மரியாதியாலே கண்ணோடே தம்முடைய நெஞ்சமவனையாசைப்படா
நிற்கிறதென்று அலற்றுகை அசுந்தமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார்
(இப்படியிரியாதியால்). அவசனசுங்கரணராகையாலே மானசானுமவமும் கலங்கிப்
போயிற்றென்று கருத்து.

ச. மையார் - அனத்தாலே பூர்மான, அனத்தாலே சமயல்குதமான
வென்றபடி. கருங்கண்ணி - ‘அசுதேகா’ என்கிறபடியே சுவாமிகுநீல்யா-
திசயசாலியான திருக்கண் களைபுடையவனான, லக்மிநேதிரவசுரிசுததபரிசயா-
தே சுவசுமான:..... வபு: காலிமாசுதமாரி: என்னும்படி அவன் திருமேனிக்கு
நீல்யாதிசயாசாயகமாம்படி அதிலங்கனான திருக்கண்களையுடையவனான
வென்றபடி. கமலமலர்மேல் - சாமரசபுஷத்தின் மேலிருக்கிறவனான,
செய்யாள் - சிவந்த நிறத்தையுடையவனான, சா்வநததுதிசாலியான லக்மி
யானவனென்றபடி. திருநாமத்தை நிதேசியாதே மலர்மேற் செய்யா
னென்று சாமான்யநிதேசித்தது அந்த பவத்தினுடைய சூரமயசூகமாய்சம்ம-
திதமான காலியானதொரு பெண்ணுப் பரிணமித்ததென்னும்படி. விசு-
விலகனமாசுல்யசாலிநியாகையால் அநிவாசுயென்று வசுசுப்பிக்கைக்காக.
திருமார்பினில் - சிமத்தான வசுசுசிலே, சேர் - சேர்ந்திருக்கும்படியிருக்
கிறவனான, வசுக்கும்படியென்னுதே சேரும்படியென்றத்தால் சிரகால்
சிரலேசித்திருந்து சேர்ந்த கன் - போலே தோற்றுகிறதிவளுக்கு சுவசும
மென்று கருத்து. இப்படி சுவகல்யானிதியான லக்மியும் அநிவலாசுத்தில்
போலே அநுசுநமரியாசுசுயாம்படியான திருமார்பில் சூதயத்தையுடைய
வனான வென்றபடி. திருமாலே - லக்மி பக்கல் வ்யாசுநன, மார்பிற்

மூ. கண்ணே! உன்னைக்காணக் கருதி என் நெஞ்சம்
எண்ணே கொண்ட சிந்தையதாய் நின்றியம்பும்
விண்ணோர் முனிவர்க்கென்றும் காண் பரியாயை
நண்ணுதொழியேன் என்றுநான் அழைப்பேன்.

(2)

ஆ. யாலே தாம் அவசனராய் அவசனசங்கரநாமாயிருந்த ஆழ்வார் லக்ஷ்மி-
கடாக்ஷஸங்கரமாய், தத்பரவசனம் சங்கரநாமாயுதவிபூஷிதகரண வுன்ன
முகை என் கண்ணானது காணவாசைப்படா நின்ற தென்கிரார். (1)

முதற்பாட்டு

இ. பூர்த்திக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷ்மியாதியால்). அதில்
கடாக்ஷஸங்கரம் “மையார் கருங்கண்ணி” என்கிற விசேஷத்துக்கும், சங்கர-
ஸங்கரம் “மார்பினிற்சேர்” என்கிறதற்கும் தாத்ரயஞ் சொல்லுகைக்காக.
கடாக்ஷஸங்கரஸங்கரேதி ஸங்கரம். தத்பரவசனமென்று திருமாலென்கிறத்துக்குத்
தாத்ரயஞ் சொன்னபடி. சேபம் ஸங்கரம். (1)

ச. சேரென்றப்போலே இங்கொரு திவ்யாவயத்தை நிர்வகியாதே திருமாலே
யென்கையாலே அவருடைய சங்கரதிவ்யாவயங்களிலுமிவன் வ்யாபுரமாயி-
ருக்குமென்று கருத்து. வெய்யார் - வெய்யாலே யார்ந்திருக்கிற,
வெய்யென்று அணியம், உங்களிருவருடைய சேர்த்தியழகில் ஸ்நேஹாஸ்தா-
நாஸ்தாஸ்தியாய்க்கொண்டு விருத்திவிபயத்தில் கீர்த்தியுடையதானவென்ற
படி. சுடராழி - பரிபாலியான திருவாழியையும், சுடர் - பரி, சாக-
பாதிவயத் சமாசம். உங்களிருவருடைய சேர்த்திக்கு மஹாநாராயணம் போலே
ஸோபாதிவயக்கரமாய்ப்படி பாஸ்வரமான ஸ்ரீஸுதர்சனத்தையுமென்றபடி. சுரிசங்கம் -
ரேகாவலயத்தை யுடையதான ஸங்கரத்தையும், சுரி - ரேகாவலயம், பூர்வத் சமாசம்.
தர்சனியஸ்திவெசாலியான ஸ்ரீபாஸ்வனத்தையுமென்றபடி. ஏந்துங்கையா -
தரியாநிற்கிற திருக்கைகளையுடையவனே, ஸங்கரமுடையாயென்னுதே
ஸங்கரமேந்தும்கையா என்கையாலே அவளினுக்கு ஸோபமாகைக்காக
ஸோபாவிந்நங்களை யேந்துமாப்போலே இவனுமவளுக்கு ஸோபமாகைக்-
காக வழகியதான திருக்கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்குகளையேந்தா-
நிற்குமென்று கருத்து. உன்னை இப்படி ‘ஸங்கரநாமாஸ்தா’ ‘ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா-
நித்யஸ்ரீ’ என்கிற சங்கரதிவ்யாவயங்களுடையவனான வுன்னை, என் கண்
- என்னுடைய கண்ணானது, காணக்கருதும் - காண்கைக்கு மனோரதியா-
நின்றது. (1)

மூ. அழைக்கின்ற அடிநாயேன், நாய்கூழை வாலால்
குழைக்கின்றதுபோல, என்னுள்ளம் குழையும்
மழைக்கன்று குன்றமெடுத்தாநிரை காத்தாய்!
பிழைக்கின்ற தருளென்று பேதுறு வனே.

(3)

ஆ. (அழைக்கின்ற) என்னுடைய நெஞ்சானது தன்னுடைய அயோசனையையும் சாமுத்திரிகத்தையும் பாராதே தன்னுடைய சாபத்தாலே உன்னையாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை. இப்படி என்னுடைய சர்க்கரங்களும் தளராகிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே உபாயசூன்யராய் அபயநாயிரூப்பாரை ரக்ஷிக்கக்கடவதான உன்னுடைய நிரவதிகாரியவெள்ளத்திலும் நான் அகப்படுவே வென்றஞ்சாநின்றே னென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. நாய் கூழை வாலாற் குழைக்கின்றது போலென்று நாய் துஷ்டாநஞ்சொன்னதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி சாபத்தாலென்னுமளவாலே). அதில் சாமுத்திரிகத்தையு மென்றது கூழை வாலாலென்றதுக்கு அபிபிராயஞ் சொன்னபடி. குழையுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆசைப்பட்டியாதி). பூர்வீகத்துக் கெல்லாமபிபிரதாய்ம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படியித்யாடியால்). இருந்தருளுகையாலே பென்றதற்கு அஞ்சா நின்றே னென்கிறத்தோடே அவ்யம். இதுவே பாட்டுக்கு சங்கதியுமாயிற்று. துரியபாத்திற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உபாயேத்யாடியால்). துரியபாத்திற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாடியால்).

(3)

ச. அழைக்கின்ற - அக்ஷன் பண்ணுகின்றவனான, அடிநாயேன் - அடியனான நாயேன், அநயரஃயனும்படி நியதேஷமூதனாய்க் கிட்டவரினானக்கு அவதாவதமும்படி அத்யந்தநிஹினனாயிருப்பேனான வென்றபடி. என் - என்னுடைய, உள்ளம் - மனஸ்ஸானது, நாய் - நாயானது, கூழைவாலாற் குழைக்கின்றது போல - தன்னுடைய கூழைவாலாலே குழையாகிறதது போல, குழைகை - சுவாமிமதவ்யஜகமான துஷணவ்யாபாரம். கூழை வாலாலென்கையாலே யிதுக்கு சுவாமிமதவ்யஜனத்தில் சாபநவிகலத்வம் சொல்லிற்று. நாயானது தன் உடையவனுக்கு வாலாலேயிறே சுவாமிமதத்தை வ்யஜிப்பிப்பது. அது கூழையானால் வ்யஜிப்பிக்க முடியாதிதே. இத்தால் தாஷ்டாந்திகத்தில் சாமுத்திரிகம் சூচিতம். நாயானது சுவாமிமதத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாமையாலே தன்னுடையவன்

மு. உறுவதிது வென்றுனக் காட்பட்டு, நின் கண்
பெறுவ தெதுகொல் என்று பேதையேன் நெஞ்சம்
மறுகல்செய்யும்-வானவர் தானவர்க்கென்றும்
அறிவ தரிய அரியாய அம்மானே! (4)

ஆ. (உருவது) நீ ஆசிரதசுலமனாயிருக்கச்செய்தே சிலருக்கரியையாயிருக்
கையாலே எனக்குமரியையாயிருக்கில் செய்வதென்றென்று என்
னெஞ்சு நடுங்கா நின்றதென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. அரியாயவம்மானென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (சிலருக்
கியாதியால்). இத்தால் நாம் ஆசிரதசுலமனாயிருக்க நீரிப்படி மயத்தாலே
கலங்குவானெனென்னவதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறாரென்று சங்கதி
சூचितை. நின்கட்பெருவதியாதிக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (எனக்குமி
தியாதியால்). (4)

ச. முடித்தைப்பார்த்து கூழைவாலையசைத்து சுவாமிமதவ்யஜனாய் கृபண-
வூதிகளைப்பண்ணுமாப்போலே யென்றபடி. குழையும் - தீயப்படா
நிற்கிறது, அன்று - அந்தக் காலத்திலே, இன்ன கூடனாய் சந்தர்கமேவங்
களையேவின காலத்திலே, மழைக்கு - அந்த மகாவர்த்ததுக்காக, குன்ற
மெடுத்து - பவத்ததை யெடுத்து, ஆனிறை - ருபவிகளை, ஆவென்று
ரூவுக்குப்பேர், ருபாபே பண்ணவமறியாத ரூவுக்களையென்றபடி. காத்த
தாய் - ருசித்தருளினவனே, அருள் - எவ்விதமான உன்னுடைய கீழ்
யானது, பிழைக்கின்றதென்று - தப்பாநின்றதென்று, இப்படி சமஸ்த-
பாணிசந்திராணரவீணமான வன்னுடைய கீழ்யானது என்னை கூடுகரியாதே
விடப்பாரா நின்றதென்று என்றபடி. பேதுருவன் - கலங்காநின்
றேன், பேது - மூஹம், உருகை - அடைகை, மயத்தாலே கலங்கா
நின்றேனென்றபடி. (3)

வானவர் தானவர்க்கு - தேவதானவர்களுக்கு, என்றும் - சந்த்காலமும்,
அறிவது - உள்ளபடியறிகைக்கு, அரிய - அசக்யனான, அரியாய - ஹி
யாய, ஹி - சிஹம், நரசிஹரூபனாய் சிரபுஜாழ்வானுக்கு சூலமனானவென்றபடி.
அம்மானே - சுவாமிந், இதுவுருவதென்று - இந்த சிவதவமே நம் சுவரூபத்
துக்கு உசிதமென்று, உருவது - உசிதம், உனக்காட்பட்டு - உனக்கு தாச
னாயிருக்கையை அநுகரித்து, நின் கண் - உன் பக்கல், கண்ணென்று
சந்தமய்யேஷ்யம். கண்பெருவதென்கிறவிடத்தில் னகாரஸ்ய பகாரே பரே டகாராदेशः.

மூ. அரியாய அம்மாணை அமரர் பிராணை

பெரியாணைப் பிரமணை முன்படைத் தாணை

வரிவாள் அரவின் அணைப்பள்ளி கொள்கின்ற

கரியான் கழல்காணக் கருதும் கருத்தே.

(5)

ஆ. (அரியாய) உம்முடைய அபேஷிதம் தானெதென்னில்? அஷ்டாதிபதி யான ஶ்ரீகிருஷ்ணாவுக்கும் காரணபூதனாகையாலே சர்வீசரனாய், அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய், சகலஜனமனோநயனஹாரிடீயசௌந்தர்யவிசிஷ்டனாய், அக்ஷிதர்க்கு அத்மதான பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற கரியான் கழல்காண வாசைப்படாநிற்கு மென்னெஞ்சமென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. இரண்டாம் பாட்டில் பூர்வீகத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தையே சொல்லு கிறதாகையாலே இப்பாட்டு புனரக்தியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (உம்முடையவித்யாடியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே பெருவதெது கொல்லென்று சாமான்யை சொன்னவாறே, உம்முடைய அபேஷிதந்தானெதென்று ஶ்ரீ பிறக் கவதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறாரென்று கருத்து. பெரியாணை யென்கிற தற்குத் தாத்மீயமருளிச்செய்கிறார் (சர்வீசரனா யென்று). அமரர் பிராணை யென்கிறதற்குத் தாத்மீயமருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமியாடியால்). அரி யாயவம்மாணை யென்கிறதற்குத் தாத்மீயமருளிச்செய்கிறார் (சகலேத்யாடி யால்). தூதீயபாடத்துக்குத் தாத்மீயமருளிச்செய்கிறார் (அக்ஷிதர்க்கியாடியால்).

ச. பெருவது - நானடையப் புகுகிறது, எது கொல்லென்று - எதுவோ வென்று, உன்னைக்கண்டு சந்தேஹிக்கையோ காணாதே கெவல் சந்தரத்தில் சித்தியோவென்று - என்றபடி. பேதை - திவெகசூன்யமான, நாம் அஹிசந்நி பண்ணினபடியே ஶ்ரீகிருஷ்ணாவுக்குமென்னுமறிவில்லாததான வென்றபடி. என் னெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது, மருகல் செய்யும் - மோஹஞ் செய்யாநிற்கும், மருகல் - மோஹம், மலங்கா நிற்குமென்றபடி. இந்த ஶ்ரீகிருஷ்ணாதிபதியிலே ஶ்ரீகிருஷ்ணனே, தீவதானவதிபதியிலே ஶ்ரீகிருஷ்ணனேவென் றஞ்சிக் கலங்கா நின்றதென்கை.

(4)

பிரமணை - ஶ்ரீகிருஷ்ணை, முன் - 'யோ ஶ்ரீகிருஷ்ணா விததாதி பூர்வ' என்கிறபடியே ஶ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முன்னே, படைத்தாணை - ஶ்ரீகிருஷ்ணனான, பெரியாணை - சர்வீசரனான, அமரர் பிராணை - நியதீசரிகளுக்கு சத்தாதிநிவ்ஹனே உபகாரகனான, அரியாய - ஶிவமான, 'நாரிஶிவபூசுமானு' என்கிறபடியே அக்ஷிதர்க்காக அழ கிய சிங்கமான, அம்மாணை - இந்த அக்ஷிதசௌந்தரத்தாலே யென்னை

மூ. கருத்தே! உன்னைக்காணக் கருதி என் நெஞ்சத்
 திருத்தாக இருத்தினேன்; தேவர்கட் கெல்லாம்
 விருத்தா! விளங்கும் சுடர்ச்சோதி யுயரத்
 தொருத்தா! உன்னையுள்ளும் என்னுள்ளம் உகந்தே. (6)

ஆ. (கருத்தே) இப்படி நானுன்னைக்காண இஷ்டக்குமளவில் திருநாட்டி
 லிருக்கும்படியே வந்தென்னெஞ்சிலே புகுந்தருளின வுன்னையென்
 னெஞ்சுகந்து மூலியா நின்றதென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. உன்னைக் காணக்கருதி யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (இப்படி இत्याடியால்). விளங்குமிत्याதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திரு
 நாட்டிலிत्याடியால்). என்னெஞ்சத் திருத்தாக விருத்தினேனென்கிற
 தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சிலே இत्याடியால்). இத்தால்
 தாமிஷ்டக்குமளவில் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயவன் ப்ரயக்ஷிதஞ்
 ஞப்போலே வந்து ப்ரகாசிக்க அவனை அநுபவிக்கிறாரென்று சङ்஘தி சூசிதை.
 உன்னையுள்ளுமிत्याதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சுகந்தி
 त्याடியால்). (6)

ச. वशीकरित்தெனக்கு சுவாமியான, வரிவாளரவின் - வரியையும் வாளையு
 முடைத்தான நாத்தினுடைய, வரி - அழகு, வான் - கான்தி, அனை -
 शय्यैயிலே, நாத்தினுடைய शय्यैயாவது ஷேனுடைய மோகமண்டலமாகிற
 शय்யையென்றபடி. பள்ளி கொள்கின்ற - शयनक्रियையைக் கொள்ளா நிற்கிற,
 கண்வளர்ந்தருளாநிற்கிறவென்றபடி. கரியான் - नीलवर्णனை, இங்கு
 द्वितीयाविभक्ति ஸூத்யாயிருக்கிறது. “கரியான் கழல் காண” என்கிற பா
 மன்றிக்கே “கரியான் தனைக்காண” வென்றும் பாமுண்டு. அப்
 போது द्वितीया विभक्ति ஸூதே. இதெல்லாமுறையிற் சொன்ன நிர்வாஹம்.
 रजतगिरियின் மேலேயொரு காசமே சாய்ந்தாப்போலே திருவனந்தாழ்
 வான் திருமேனிக்குப் பரமாமாம்படி நீலவண்ண சுவாமியை யென்ற
 படி. கழல் - திருவடிகளிலே, காண - ப்ரயக்ஷமாக அநுபவிக்கைக்கு,
 அவனைத் திருவடிகளிலே அநுபவிக்கையாவது அவனுடைய திரு
 வடிகளை அநுபவிக்கையென்றபடி. கரியான் தனைக்காண வென்று பா
 மானபோது தனையென்றது स्वाधिकम्. கரியானை அநுபவிக்கைக்கென்ற
 படி. கருத்து - आशयமானது, என்னுடைய मनस्ஸானதென்றபடி.
 கருதும் - अभिसन्धि பண்ணுகிறதென்று, ஆசைப்படா நிற்கிறதென்றபடி.

மூ. உகந்தே யுன்னையுள்ளும் என்னுள்ளத்து அகம்பால்
அகம்தான் அமர்ந்தே யிடங்கொண்ட அமலா!
மிகும்தான் வன்மார் வகலம் இருகூறு
நகந்தாய் நரசிங் கமதாய வருவே!

(7)

ஆ. (உகந்தே) என்னுள்ளே புகுந்தருளின உன்னழகையும் செயலையு
மென்னெஞ்சுகந்து கொண்டனுசரிக்க இது காரணமாக நீ மிகவும்

ஏழாம் பாட்டு

இ. நரசிங்கமீதாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னழகையு
மென்று). என்னுள்ளே புகுந்தருளினவென்றது கீழ்ச்சொன்னத்தை
அநுவதித்தபடி. மிகுந்தானவனியாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (செய
லையுமென்று). உகந்தேயுள்ளுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(என்னெஞ்சியாடியால்). இவ்வநுவாதத்துக்கமீபாயமருளிச்செய்கிறார் (இது

ச. கருத்தே - எனக்குக் கருத்தானவனே, நானவசனஞகாதபடி எனக்கு
மனவலமானவனே என்றபடி. எனக்கு தவநுபவாதிசக்திபுரணே என்கை.
தேவர்கட்கெல்லாம் - நியதூரிகளுக்கெல்லாம், விருத்தா - வூட!, அநாதிசேஷி
யானவனையென்றபடி. விளங்கும் சுடர் - ஜாவலயமான, பமாசாலியான,
சோதி - சுவகாசதயா ஜயோதிரூபமான, உயரத்து - உலோகத்தில் “விஷ்வத: பூதேஷு
சவ்ந: பூதேஷுநுத்தமேஷு லோகேஷு” என்று சொல்லப்பட்ட பரமபதத்திலிருக்கிற
வென்றபடி. ஒருத்தா - அத்தியானே, உன்னை - அபிதசந்தேபரபிகனான
வுன்னை, காண - பரதயமாக அநுபவிக்மைக்கு, கருதி - இஷ்டத்து, என்
னெஞ்சத்து - என்னெஞ்சிலே, இருத்தாக - சிவரபரிஷுதமபடியாக,
இருத்தினேன் - வைத்துக்கொண்டேன், ஒரு இஷ்டமாதத்திலே உன்னை
என்னெஞ்சுக்குள்ளே பெற்றேனென்று சத்யம். நானிஷ்டத்த மாதத்
திலே நீ யென்னெஞ்சிலே சிவரகைப்புகுந்தருளினையென்று தாப்யம்.
என்னுள்ளம் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது, உகந்து சநுஷ்டமாய், உன்னை
- இப்படி சூலமனான வுன்னை, உள்ளம் - உள்ளாநிற்கும், உள்ளுகை -
சிந்திக்கை, அநுபவியா நிற்கிறதென்றபடி.

(6)

நரசிங்கமதாய - நரமும் சிங்முமாய்க் கலந்து வந்த விலகனமான,
உருவே - ரூபத்தையுடையவனே, மிகுந்தானவன் - மிகானினுள்ள
தானவனுடைய, பாதிகூலத்திலே உத்கடனயிருந்துள்ள திரணயாசுரனை யென்ற
படி. தன் பக்கல் தோமாதமன்றிக்கே “ஜானிதவாத்மேவ மே மதம்” என்கிறபடியே
தன்க்கும் அந்தராதாவான திரிபுலாதாழ்வானையிறே அவன் பிடித்தது.

ஆ. சீரனாய் உன்னைக்காணப்பெருமையாலே கலங்கினவென்னெஞ்சு தெளியும்படி யென்னெஞ்சை எற்றைக்குமிடமாகக் கொண்டருளினு யென்கிறார். (7)

இ. காரணமியாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே அவனைக் காணப்பெற்ற வரிப்பாட்டிலே அவன் தன் பக்கல் மிகவும் சீரனாயிருக்கும்படியைக் கொண்டாடுகிறாரென்று சङ्஘தி சூத்ரம். அமலா வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்காணவியாடியால்). என்னுள்ளத்தகமி யாதிக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சை யெற்றைக்குமித்யாடியால்). (7)

ச. மார்பகலம் - வடிஸ்ஸினுடைய அபொரமானது, அதிவிசாலமான வடிஸ்ஸானது வென்றபடி. இருகூறாகந்தாய் - இரண்டு கூறும்படியான நவத்தையுடையவனே, கூறமென்கிற விடத்தில் மகாரம் சந்தாயா லுத்ரமாயிருக்கிறது. நவத்தையுடையவன் - நகத்தான். இச்சதத்தாலே அபிமுகனைச் சொல்லும்போது நகத்தாயென்று ஓர், நகத்தாயென்கிற சதம் நகந்தாயென்று சூட்சாரணமாயிருக்கிறது. இதைத் தமிழர் வல்லுற்று மெல்லுற்றாயிருக்கிறதென்பர்கள், ஹிஸவசஸானது ஹிஸா விதாரிதமாம்படி பண்ணவல்ல நவங்கனையுடையவனே யென்று வத்யம். உகந்தே - சந்திபித்துக்கொண்டே, எய்காரம் அயோக்யவசுதேபரம், சவ்காலமும் சந்திபயுக்தமாயென்றபடி. உன்னை - நிரதிசயபொயனான வுன்னை, உள்ளும் - உள்ளா நிற்கிற, அநுபவியாநிற்கிற வென்றபடி. என்னுள்ளத்து - என் மனஸ்ஸினுடைய, அகம்பாலகம் - அந்த:புதேசத்தினுள்ளே, அகம் - உள்ளு, பால் - பாகம், புதேசமென்றபடி. இதுக்கு இடங்கொண்ட வென்கிறத்தோடே அவ்யம். தான் - சுவயமேவ் சீரதிபரவசனாயென்று தாத்ரயம். அமர்ந்தே - புதிஸ்திதகக்கொண்டே, அவதாரணத்தாலினியொருநாளும் சலியாதவனாய்க்கொண்டென்றபடி. இடங்கொண்ட - இருந்தருளினவனான, அமலா - நிர்மலனே, கலங்கின வென்னெஞ்சு தெளியும்படியாக விருந்தருளினவனே யென்கிறபடி. இப்பாட்டிலுடைய கலாநிதாயுங் கனைச் சொல்லியேற்றுகிற சாநமாயிருக்கையாலே 'வ்ருணதேவ' 'அசுரித-வத்சல' 'பரமபுருஷோத்தம' என்னுமாப்போலே கெவலசம்வொதமமாய் முடிந்திருக்கிறது. (7)

மூ. உருவாகிய ஆறு சமயங்கட் கெல்லாம்

பொருவாகி நின்றான் அவன்-எல்லாப் பொருட்கும்

அருவாகிய ஆதியைத் தேவர்கட் கெல்லாம்

கருவாகிய கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேனே.

(8)

கண்டுகொண்டென்கண் ணிணையாக் களித்து

பண்டை விணையாயின பற்றே டறுத்து

தொண்டர்க் கழுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்

அண்டத் தமரர் பெருமான் அடியேனே.

(9)

ஆ. (உருவாகிய) வேதவாஹமான ஷட்சமயங்களில் நான் புகாதபடி परिहरित्तु सर्वात्मभूतனான தன்னை யெனக்குக் காட்டியருளினவனை நான் காணவும் பெற்றேனென்கிறார்.

(8)

(கண்டுகொண்டு) இப்படிக் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டு அவனை யேத்தவும் பெற்றேனென்கிறார்.

(9)

எட்டாம் பாட்டு

இ. அவனியைத் துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (வேத்யாதியால்). எல்லாப் பொருட்கு மருவாகிய வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (சर्वेत्या-தியால்). கண்ணையென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னை இत्याதியால்). காணவுமென்கிற விடத்தில் चशब्दத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன மானசானுभवமாகமன்றிக் கே சாक्षात्காரமும் பெற்றேனென்கிறாரென்று சङ्गதி சூचितை. அந்த மானசானுभवமே प्रत्यक्षसमानाकारமாய்த் தோற்றுகையாலே சாक्षात्காரமும் பெற்றதாக அருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து.

(8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

பாட்டுக்கு வृतीयபாட்யத்திலே தாத்ரயம்ென்று காட்டுகிறார் (இப்படி இत्याதியால்). இதுவே சङ्गதியுமாயிற்று.

(9)

ச. உருவாகிய - சில பத்யங்களான, உரு - பத்யம், आपातप्रतीதியிலிவை யுமொரு பத்யம்ென்று தோற்ற நிற்கிறவையான வென்றபடி. ஆறு சமயங்கட்கெல்லாம் - ஷட்சமயங்கட்கெல்லாம், चार्वाकबौद्धजैनसांख्यवैशेषिकपाशु-पताख्यषट्सिद्धान्तங்களெல்லாவற்றிற்கு மென்றபடி. அவன் - அந்த सर्व-श्वरன், பொருவாகி நின்றான் - தடையாய் நின்றான், அவற்றில் நான் புகாதபடி परिहरित्ता னென்றபடி. எல்லா பொருட்கும் - सकलपदार्थங் களுக்கும், அருவாகிய - सूक्ष्मமான, अन्तरात्मாவான வென்றபடி. ஆதியை - प्रधानभूतனான, தேவர்கட்கெல்லாம் - ब्रह्मादिदेवतैகளுக்கெல்லாம், கருவா கிய - कारणभूतனான, கரு - कारणம், கண்ணனை - आश्रितர்க்குத் தன்னைக் காட்டுகைக்காக श्रीकृष्णனாய் अवतरित்தவனை, கண்டு கொண்டேனே - காண்ப்பெற்றேனே.

(8)

மூ. அடியான் இவனென் றெனக்கா ரருள்செய்யும்
நெடியாணை நிறைபுகழ் அஞ்சிறைப் புள்ளின்
கொடியாணை குன்றமல் உலகம் அளந்த
அடியாணை அடைந்தடி யேன்உய்ந்த வாறே!

(10)

ஆ. (அடியானிவன்) பெரிய திருவடி தன்திருவடிகளில் செய்யும் வृத்திகளெல்லாவற்றையும் யென்னையிட்டு நிஹ்துகமாகச்செய்வித்துக் கொண்டருளினான், ஒருவனை அபயித்து நானுய்யும்படியே யென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. நிறைபுகழியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரியவியாடியால்). வृத்திகளெல்லாவற்றையுமென்றது அந்தரங்கக் க்யங்களை யெல்லா மென்றபடி. ப்ரதமபாத்ததுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னையிட்டியாடியால்) அதில் நிஹ்துகமாக வென்றது குன்றமலியாதிக்குத் தாத்ரயம். கம்யோகாதி-ப்ரவலஹ்துவின்றியே யென்றபடி. பெரியதிருவடியை விபயிகரித்தருளினாப் போலே யென்னையும் சர்வவிபகக் க்யய்யோக விபயிகரித்தருளினானென்கிறாரென்று சத்யாத்ரயம். இத்தால் கீழ்ப்பாட்டில் வாசிகக் க்யம் பண்ணப் பெற்றேனென்றவரிப்பாட்டிலே அவ்வளவன்றிக்கே சர்வவிபகக் க்யய்யோக னாக சூகரிக்கப்பட்டேனென்று ஹ்ராகிறாரென்று சத்யதி சூகிதை. தூரிய-பாத்ததுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனை ட்யாடியால்). (10)

ச. என் கண்ணிணை - காணக் கருதுமென் கண்ணென்று சொல்லப் பட்ட வென்னுடைய லோகநயுமும், இணை - யுமும், ஆர - தூதமாம்படியாக, கண்டுகொண்டு - சர்வ்ஷரணைக் காணப்பெற்று, ஸ்யாபரிசுத்தியில் அருளிச் செய்தபடியே யோகப்ரத்யாஸதிமாஹாத்ரயத்தாலே கண்களாலே காணக் குறையில்லை, உறையிற் சொன்னபடியே ஶானப்ரேமாட்மகநேத்ரத்யமிங்கு விவக்ஷித மென்னவுமாம். களித்து - அநநித்து, பண்டை - ப்ராக்நங்களான, வினையாயின - கம்ங்களாயிருக்கிறவைகளெல்லாவற்றையும், பூயபாரூப-சகலகம்ஜாதங்களையு மென்றபடி. பற்றோடு - வாசநீயோடே கூட, அறுத்து - ஷெதித்து, அண்டத்து - ப்ரஹ்மத்தில், அமரர் - தேவர்களுக்கு, பெருமான் - ஸ்யாமியானவனுக்கு, அஃங்களுக்கு நிர்வாகரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஷ்ஷரணாயிருக்கிறவனுக்கென்றபடி. அடியேன் - தாசனான நான், அந்த சர்வ்ஷரணலே விசேஷ விபயிகுதனான நானென்றபடி. தொண்டர்க்கு - ப்ரகவத்யுணவபலரான ஶ்ரீவீணவர்களுக்கு, தொண்டர் - வபலர், அமுதுண்ண - அமூத் பூஜிக்கலாம்படியான, நிரதிசயபூக்யமாய் அநுபவிக்கலாம்படியாகவென்றபடி. சொல்மாலைகள்-சூக்திமால்களை, சொன்னேன்-சொல்லப்பெற்றேன்,

ச. திருவடிகளையுடையவனான சுவாமியை, என்னை விஷயிகரித்தருளாமிடத்தில் கர்மயோகாதிபலஹேதுரஹிதசர்வஜ்ஞுக்களுக்கும் த்விவிக்ரமதசையிலே ச்ரணகமல-
 ஸ்பர்சம் கொடுத்தருளினாப் போலே ப்ரபலஹேதுநிரபேதமாகவே விஷயிகரித்தருளி
 னானென்றிங்கே அபிப்ரேதம். அடைந்து - அப்யயித்து, அடியேன் - நிஹ-
 பாபிகதாசனான நான், உய்ந்தவாறே - ஁ஜிவித்த ப்ரகாரமென்ன அப்யயம்.
 ஆறு - ப்ரகாரம், ஏகாரம் அப்யயயோகம். (10).

ஆறுமத - ஆறுத மதத்தையுடைத்தான, ஒருக்காலும் மட்டுப்ப
 டாத மதத்தையுடைத்தான வென்றபடி. யாணை - ரஜத்தை, சுவலயா-
 பிடித்தை யென்றபடி. அடர்த்தவன் தன்னை - முறித்தவனை, தன்னை
 யென்று சுவாசிக், ஁ஹிச்யேதி சேப: சேரூர் - நிரயஜலசமூஹியாலே க்ரமவூஹ-
 னுகூலகதம்பூர்ங்களான, வயல - கழனிகளையுடைத்தான, தென் - சூந்ர
 மான, குருகூர்ச் சடகோபன் - திருநகரியையுடையவரான ஆழ்வார்,
 நூறே சொன்ன - நூறு நூறுகவே யருளிச்செய்ததான, அவதாரண
 ன்யூநாபிகசன்யாவ்யவ஁தேபர், ஒன்று நூறும் ஒன்றெண்பது மென்னாப்
 போலே சொல்லாதே எல்லாப் பத்துக்களும் நூறு நூறுகவேயருளிச்
 செய்ததான வென்றபடி. ராமாயணபாரதாடிகளில் காண்டபர்வாடிபேதம் போலே
 த்ரபர்ப்பார்க்கேளிதாக நூறு நூறுக விருக்கிற வென்று கருத்து. ஓரா
 யிரத்துள் - அஹிதீயமான சஹசர்த்திலே, இப்பத்தும் - இந்தப் பத்துப்பாட்
 டும், வானவர் தம் - நிரயசூரிகளுடைய, தம்மென்று சுவாசிகம். இன்று
 யிர்க்கு - ப்ரோயமான அாட்மஸ்வரூபத்துக்கு, ஏறே - ப்ரதானனானவனைத்தானே,
 ஏறு - பூஜ்வமாயிங்கு ப்ரதானபரம். சதாடிநிர்வாஹிகனான பரமபூரூபனைத்தானே
 அவதாரணத்தாலே த்ரஹிபயஜானப்ரேமாடிமாஹத்தையன்றென்றபடி. தரும் - ப்ரசாடி-
 த்ருளும், இத்தை அப்யசித்தவர்களுக்கு இதி சேப: (11)

ஜானவீராந்யானுஷ்டானசேவதிசுரிமத்வெதாந்தராமானுஜமஹாதேசிகாய நம:

தமிழ்ப்பனிஷத்தாத்தியர்நாவதி:

(மையார் கருங்கண்ணி)

லக்ஷ்மீவக்ஷஸ்க்ஹாவாத் ஸ்வஜனசுலபதாபர்வதோதாரணாதி-

துஜ்ஜீயத்வாத் சுராடேரக்ஷிலபதததயா நாகினா வுதஹாவாத் ।

ஸ்வேஷா ஹதாஸததயாஸ்ஸ்வஜனவஸததயா தவ சாஸஸ்திஹ்நா

ஸ்வஸ்வாமததவாதிவஸ்தாஜ்ஜகதவதத ஹரிஸ்சேஷஹாநோசுததாரி: ॥ 909 ॥

(லக்ஷ்மீவக்ஷஸ்க்ஹாவாத்) கமலமலர்மேற் செய்யாள் திருமார்பினிற்சேர்
திருமாலே - பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே யுடையவனாகை
யாலும் (ஸ்வஜனசுலபதா) கண்ணையுண்ணை... நண்ணுதொழியேன் -
வக்ஷஸ்சு - வக்ஷஸ்க்ஹாவாத் போலே அஸ்திருக்கு சூலகனாகையாலும்
(பர்வதோதாரணாதி:) மழைக்கு அன்று குன்றமெடுத்தா நிரைகாத்தாய் - இந்நன்
பசிக்கோபத்தாலே வ்ஷிக்க மலையை யெடுத்துப் பசுக்களையு மிடைய
ரையும் ரக்ஷிக்கையாலும் (துஜ்ஜீயத்வாத் சுராடே:) வானவர் தானவர்க்கென்று
மறிவதரிய - தேவர்களுக்கும் வசுர்களுக்குமென்று மொக்க வறியவரியன
யிருக்கையாலும் (அக்ஷிலபதததயா) அரியாயவம்மாளை இயாதி-ஸ்வஸ்வாம
யாகையாலும் (நாகினா வுதஹாவாத்) தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா - அயர்
வருமமர்களுக்குத் தலைவனாயிருக்கையாலும் (ஸ்வேஷா ஹதாஸததயா:) உன்னு
மென்னுள்ளத் தகம்பாலகந்தானமர்ந்தே யிடங்கொண்ட - அஸ்திரு
டைய ஹதயத்திலே வசிக்கையாலும் (ஸ்வஜனவஸததயா) கண்ணைக்
கண்டுகொண்டேனே - அவர்களுக்கு வக்ஷஸ்க்ஹாவாத் (தவ சாஸஸ்திஹ்நா)
கண்டுகொண்டியாதி - அடியானிவனியாதி - அதிலுமவர்களிடம் அத்யந்த
அஸ்தியாலே யவர்கள் அபேஷித்தபடியே க்ஷே பண்ணி க்ஷதாராக்க
வல்லனாகையாலும், எம்பெருமான் உடையவனாகையாலும், லோக
மெல்லா முடைமையாகையாலும் இத்தை ஸ்வஸ்வாமிவாதிஸ்வத்வத்தாலே
ரக்ஷித்தருளுகிருனென்று “மையார் கருங்கண்ணி” யிலே மாறன்
ருளிச்செய்தாரென்கிருர். (109)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் நாலாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி

மூ. இன்னுயிர்ச்சேவலும் நீரும் கூவிக்கொண்டுஇங்கெத்தனை
என்னுயிர் நோவமிழற்றேன்மின், குயிற் பேடைகாள்!
என்னுயிர்க் கண்ண பிராணை நீர்வரக் கூவுகிலீர்
என்னுயிர்கூவிக் கொடுப்பார்க்கும் இத்தனை வேண்டுமோ?

(1)

ஆ. (இன்னுயிர்ச்சேவலும்) இப்படி யெம்பெருமானைப் ப்ரயசித்தாப்
போலே திருவுள்ளத்தாலே விஷமமாக அநுசந்தித்து வாஹுசர்லேத்திலே
ப்ரஹ்மராய், அது கைவாராமையாலே எம்பெருமானோடு கலந்து
பிரிந்தாளொரு பிராட்டியைப்போலே அவசரராய், அவளுடைய பாசுரத்
தாலே தம்முடைய வ்யசுநத்தைப்பேசுகிறார். இப்பிராட்டி தான் எம்
பெருமானைப்பிரிந்திருக்கிறா சமயத்திலே சில குயில்களுடைய கூக்
குரலைக்கேட்டுத் தனியே சிந்திக்கிறாள். எம்பெருமான் என்னை
முடிக்கவேண்டும் என்று கோலி முடிக்குமிடத்தில் சுவர்லேத்தாலல்லது
முடிக்க வொண்ணாமையாலே விர்லேந்தான் சர்லேத்தை யொழியக்
கூடாமையாலே விர்லேபாழ்மாக சர்லேபித்துப் பின்னை விர்லேபிப்பதுஞ்
செய்து, 'இந்த விர்லேத்தாலும் முடியாதொழியிலோ' வென்னும்
சங்கையாலே "சுவர்லேத்திலுங்கொடியதான வென் றுங்கனையவளுடைய
சந்நிவியிலே சொல்லியவனை முடியுங்கோள்" என்று சொல்லி இக்குயில்
களைப் போரவிட்டானென்று தன்னிலே சிந்தித்து இக்குயில்களை

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி சந்நிராயிருக்கிற வாழ்வாரித் திருவாய்மொழியிலே
விரஹியினுடைய பேச்சுக்களைப் பேசுகை அசங்கதமன்றோவென்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி ஐயாடியால்). ப்ரயசித்தாப் போலே அந்நிவிஷ
மாக அநுபவித்தவாறே வாஹுசர்லேத்திலே அபேஷி பிறந்ததென்று கருத்து.
இப்பிராட்டி தான் சுவர்லேத்திகளான கைகலசாரசாடிகளைக் குறித்து
"என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கு மித்தனைவேண்டுமோ" "என்னுயி
ரவன் கையதே" "ஐயாடியாலே - என்னுயிரை வாங்கியவனுக்குக்
கொடுக்கைக்குமுங்களுக்கித்தனை யன் வேணுமோவென்னும்" என்
னுயிரவன் கையிலகப்பட்டதான பின்பு நீங்கலெதுக்கு யன் பண்ணு
கிறிகோளென்னும், இப்புடைகளிலே சில அசம்பாவிதாங்களைப் பேசுகை
அசங்கதமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்பிராட்டிதானி ஐயாடியால்).
இங்கு குயில்களைச் சொன்னது அன்றில் முதலானவைகளுக்கும்

ஆ. நோக்கி அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூவி என்னை நோவு

இ. उपलक्षणम्. இப்படியாயிருக்க கோகிலவ்வினமாதத்தைக் கண்ணென சொன்னது முதற்பாட்டின் அவதாரிகையுமிதிலே தன்னைச் சித்திக்கக்காக. இப்படி இவ்வாயும் முதற்பாட்டு மாதத்துக்கன்றிக்கே இத்திருவாய்மொழிக்கும் அவதாரிகை யென்னுமிடம் தனியே சிந்திக்கிறுளென்றிங்கே வாய்மென்பண்ணினதாலே தோற்றுகிறது. சிந்திக்கிற பிரகாரமென்னென வருணிச்செய்கிறார் (எம்பெருமான் இत्याடியால்). ஒண்ணுமையாலேயென்கிறத்துக்கு அந்நர விசுலேபத்தையுண்டாக்கக் கோலியென்று அடியாஹர்ப்பது. च शब्दத்தை அடியாஹர்த்து ஒண்ணுமையாலேயும் கூடாமையாலேயும் விசுலேபம்மாக ச்லேபித்து என்று யோஜிப்பது. சங்கையாலே யென்கிறதற்குப் போரவிட்டானென்கிறத்தோடே அவ்யம். போரவிட்டானென்றது வரவிட்டானென்றபடி. विरहाय்யான பிராட்டி தன்னுற்றமையாலே லோகிகங்களான படியாடிபதங்களைக் கண்டாகிலும் போதுபோக்க வேணுமென்று தன்னுயானத்திலே யெழுந்தருள, அங்குள்ள கோகில-சாரசாடிபதங்களுல்லா மிவருக்கு அந்நாசுஹேதுவன்றிக்கே தங்களுடைய மதுரகூஜிதவெதாடிமுசென உதீபகங்களாகையாலே சந்தாபுஹேதுக்களாகையாலே மிகவும் சந்தாபயாய் அத்தாலேயறவு கலங்கி இந்த கோகிலாடிகள் நம்மை நலிகைக்கு அவற்றோடு நமக்கொரு பகையில்லாமையா லிதுக்கு முலமெதென்று சிந்தித்து சர்காரியாங்குதனவன் இப்போது நம்மை சஹரிக்கக்கோலி மிவற்றை வரவிட்டானாக வேணுமென்றிப்படி அந்யாவாக சங்கித்துச் சொல்லுகிறுளாகையாலே இது சந்தமென்ற தாயிற்று. இத்தால் வாஹ்ச்லேபம் பண்ணப்பெருதே மிகவும் அவசரமான ஆழ்வார் லோகிகபதாநிஸந்தானத்தாலே ஹ்ருதத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்க வேணுமென்றவற்றை அநுசந்திக்கப்புக அவையுமெல்லாம் 'योतीषि विष्णु' ரித்யாடி ப்ரியையாலும் தரூபசாஹ்ருதிகளாலுமவனுக்கு ஸமரகங்களாய்க் கொண்டு பின்னையும் வ்யசனத்தை விளைப்பிக்க வவற்றாலே தாம் நலிவுபடுகிறபடியை மிவ்வந்யாபதேதத்தாலே பேசுகிறுரென்று கருத்து. என் குணங்களை இत्याடியாலே சவகுணரிமஸ்தாரணபரவ்வினென்கிற ப்ரகவ்வுகுணமித் திருவாய்மொழிக்கு வ்யாஜ்யம்மென்று சூசிதமாயிற்று.

முதற்பாட்டு

கூவிக்கொண்டு நோவமிழற்றேன்மினென்று அவ்யித்துக் தாப்யம் மருணிச்செய்கிறார் (அவன் திருநாமங்களை இत्याடியால்). "அருமாயன்

ஆ. செய்யாதே கொள்ளுங்கோள் - இங்கத்தனைக்கு விஷமுண்டோ வென்ன ? இக்குயில்கள் உன்னை நோவுசெய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது என்ன ? அன்றாகில் அவனை வரக்கூவுகிறீர்களோ, என்னை முடிக்கவிறே கூவுகிறது. என்னை முடிக்கும் போதித்தனை பாரிப்பு வேணுமோ வென்கிறாள். (1)

இ. பேரன்றிப்பேச்சிலன் என்கிற தவன் வாசனையாலே கோகிலங்கள் கூவுகிறதெல்லா மவன் திருநாமங்களையே கூவுகிறதாகத் தோற்றுகிற திவளுக்கென்று கருத்து. இங்கெத்தனை யென்கிறதற்குத் தாச்யம் மருளிச்செய்கிறார் (இங்கத்தனைக்கு ஐயாடியால்). தன்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறனவென்றுதானெண்ணி கோகிலங்களைக் குறித்து நீர் வரக்கூவுகிலீரென்கை அபசக்தபரிபேஷமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இக்குயில்கள் ஐயாடியால்). சூரியபாத்துக்குத் தாச்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அன்றாகில் ஐயாடியால்). சூரியபாத்துக்குத் தாச்யம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னை முடிக்கும்போது ஐயாடியால்). (1)

ச. குயில் பேடைகாள்? - கோகிலசூரிகாள், பேடை - சூரிகாள், சூரிகாள் வெனக்கு சஜாதியரான நீங்கள் பூசுவே விசஜாதியனாவவனைப் போலே சாதகராகலாமோவென்று கருத்து. இன்னுயிர் - ப்ரியதமபாணங்கனான, இன் - மோஷம், வஹிஷரபாணங்கள் போலே உங்களுக்குப் ப்ரியதமங்களுமாய் சுவசத்யா வாரகங்களுமாயென்றபடி. விசேஷித்துப்போய் சாதகமாகா நின்ற சேவலைப் போலன்றிக்கே வஹிஷரபாணங்கள் போலே கண்வட்டத்திலே நின்று மோஷமாய் வாரகமுமான சேவலுமுண்டாயிருப்பதே யென்று கருத்து. சேவலும் - பூஷபாகளும், நீரும் - சேவல்களுக்கு வஹிஷரபாணபிஷ்களான நீங்களும், கூவிக்கொண்டு - அழைத்துக் கொண்டு, அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியழையா நின்று கொண்டென்றபடி. இதுக்குமிழற்றேன்மின் என்கிறத்தோடே அவ்யம். இன்னுயிர் - பண்டே விசுவசூரியான வென்னுடைய பாணனது, நோவ - வ்யதமாமப்படியாக, மிழற்றேன்மின் - ப்ரியதமபாணங்களைப் பண்ணுதிருங்கோள், மிழற்றுகை - ப்ரியத்தாலே அஹிசரபாணங்களை வாரீ சொல்லுகை, சூரிகாள் வருகிறதென்றால் அந்த வ்யாபாரத்தைத்தவிற வேண்டாவோவென்று கருத்து. இங்கத்தனை - இங்கே எவ்வளவு விஷமிருக்கிறது, காலாசிக் கு சூரிகாள் போலே யன்றோ நானுங்களுக்கென்றபடி. சாதகரைச் சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறதென்னென்றவை வஹிஷரபாணங்களை வெண்ணி உத்தரஞ் சொல்லுகிறாள் மேல்.

மு. இத்தனை வேண்டுவ தன்று-அந்தோ! அன்றிற் பேடைகாள்!
எத்தனை நீரும் நுஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்?
வித்தகன் கோவிந்தன் மெய்யன் அல்லன் ஒருவர்க்கும்
அத்தனை ஆம்இனி யென்னுயிர் அவன் கையதே.

(2)

ஆ. (இத்தனை) அன்றிற்பேடைகாள்! நீருநுஞ்சேவலுங் கரைந்
தேங்குதிர், என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கு மித்தனை வேண்டுவ
தில்லை யென்றுசொல்ல, அவையும் உன்மேலுள்ள கலவியே ஞானமா

இரண்டாம் பாட்டு

இ. இப்படிச் குயிலுமிவளுமாய்க்கூடி நீங்கள் கூவாதே யென்பது
அவை பின்னையுமுயரக் கூவுவதாய் வ்யாபரிக்கச் செய்தே நடுவே
அன்றிலானது செவி வழியே நெருப்பையுருக்கி வார்த்தாப்போலே
உயிர்க்கப் புரிந்து பார்த்து 'குயில்களமையாதோ நீங்களும் வேணுமோ'
என்று அவற்றை நோக்கிச் சில வாத்கள் சொல்லுகிறுளென்று சந்தி.
அவனுக்குக் கிண்களாகவும் தனக்கு வீரகோடிகளாகவுந் தான் நினைத்
திருக்கிற வன்றில்களோடே வித்தகன் ஷ்யாடியாலே யவன் பக்கல்
குற்றம் சொல்லுகை அசுத்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிரூர்
(அவையும் ஷ்யாடியால்). அவையிப்படி தடையமாகச் சொல்லுகிறனவாக

ச. என்னுயிர் - எனக்குப் ப்ராணான, எனக்குத் தாரகமூர்த்தனவென்றபடி.
தாரகமானது வஸ்துதோறும் வ்யவஸ்துமாயிதே யிருப்பது. பசுக்களுக்கு
தூள், மனுஷர்களுக்கு அம், தேவர்களுக்கு அமர்த், இவனுக்கு தூண். "எல்லாங்
கண்ணன்" இதே! கண்ணபிரானை - தூணாகிற உபகாரகனை, தூணாய்
அவதரித்துப் பெண்களுக்குத் தன்னை சேஷமாக்கின மஹோபகாரகனை யென்ற
படி. நீர் - பெண் பிறந்தார்க்குப் ப்ரியவிசேஷத்திலுண்டாம் து:உங்களை
யறியும் நீங்கள், வரக்கூவுகிறீர் - வரும்படி அழைக்கிறீர்களில்லை.
அவனையழைக்க அபிபிராயமுண்டாயிருந்ததாகில் அவன் கண்முன்னே
போயிதே கூவவேண்டுவது. அங்ஙனன்றிகே யென்கண்முன்னே
நின்று கூவுகையாலே நீங்களென்னை முடிக்கைக்காகவே கூவு
கிறீர்களென்று கருத்து. என்னுயிர் - முன்பே விரஹநலட்சுமியான
வென்னுடைய ப்ராணனை, கூவி - அழைத்து, அபஹரித்தென்றபடி.
கொடுப்பார்க்கும் - அவன் கையிலே கொடுக்கப் பார்க்குமவர்
களுக்கும், ச சதம் ப்ரயத்னவாஹ்யாபேஷ்யா அத்யந்தாஸம்பாவிதவயிதநாத்ம். இத்தனை
வேண்டுமோ - இத்தனை ப்ரயத்னங்கள் அபேஷிதங்களோ, நீங்கள் மிசுநங்
களாய் வந்து நிற்கையுமவன் திருநாமங்களைக் கூவுகையும் ப்ரயக்ஷிதத்
தைப் பண்ணுகையுமாகிறவிவை யெல்லாம் வேணுமோ, உங்களு
டைய சத்யே யமையாதோ வென்றபடி.

(1)

ஆ. யிருக்கிறவனொரு ஷன் உன்னைப் பிரியுமளவிலவனை யிங்ஙனே கொடுமை சொல்ல வேணுமோ தானே வருகிறுனிதே யென்ன, அவன் அங்ஙனே ஸ்ரீஸ்வभावனைப்போலே யிருக்குமத்தனைகாண் அவனொருவர்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹ்யல்லன் ஆனபின்பு அவன் வருகையென்றொரு பொருளுண்டோ, ஆனபின்பு யென்னுயிரானது முடிந்ததிதே யென்கிறுள். (2)

இ. ஷங்குத்து அதுக்கு उत्तरம் சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. வித்தகன் கோவிந்தனென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவன் அங்ஙனே ஷ்யாடியால்). மெய்யனல்லனொருவனுக்கு மென்கிறதர்க்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனொருவருக்கும் ஷ்யாடியால்). இதற்குப் ஷ்ரீ-தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பு ஷ்யாடியால்). சூரியபாதத்திற்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பு ஷ்யாடியால்). (2)

ச. அன்றில் பேடைகாள் - சாரசஸ்ரீகாள், நீங்கள் சாரசஜாதியராயிருக்க கோகிலஜாதியங்களிற் காட்டிலுங்களுக்கு வாசி கண்டிலோம், என்னை நலிகைக்கு அவையிரண்டோடு மொத்திரா நின்றிகோளென்று கருத்து. நாங்களென்ன செய்தோமென்ன சொல்லுகிறுள். நீரும் - நாயக-भावத்தையறிந்து ஸ்ரீஸ்வம் கொடுக்கிற நீங்களும், நும்ஸேவலும் - உங்களுடைய भावத்தையறிந்து ஸ்ரீஸ்வம் தருகிற உங்களுடைய பூஷணங்களும், எத்தனை - மிகவும், கரைந்து - பரஸ்பரஸ்நேஹ்யாலே ஷ்ரீமூர்தர்களாய், ஏங்குதிர் - ஏங்காநிற்கிறிகோள், ஷ்ரீமூர்த பண்ணாநின்றிகோளென்றபடி. விரஹஸ்யான வெனக்கிவையெல்லாம் தாத்ஸ்யாச்சவங் களன்றோ வென்று கருத்து. இத்தனை வேண்டுவதன்று என் ஸ்ரீஸ்வம் அபஹ்ரித்து அவனுக்குக் கொடுக்கைக்கு மித்தனை ஷ்ரீஸ்வப்பாரங்கள் அபேஷிதங்களன்று, நீங்கள் இது செய்யாதொழிய வேணுமென்று ஷ்ரீஸ்வமாக யாசிக்கிறபடி. அந்தோ - ஷ்ரீஸ்வம்! தானிப்படி யாசித்துக் கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும் ஷ்ரீஸ்வத்தைத் தொடங்கினவாதே ஷ்ரீஸ்வம் மென்ற வாயை யம்புகளாலே நிறைப்பாரைப் போலே நீங்களித்தனை க்ரூரகமீக்களாகவேணுமோ. வென்று கருத்தாலே அப்யோவென்று சொல்லுகிறுள். ஷ்ரீஸ்வம்விதானவன் ஷ்ரீஸ்வம்வித்தவாதே அவனை எங்களைக் கொண்டுநனை நலிகிறுதுகச் சொல்லுகை ஷ்ரீஸ்வமென்ன சொல்லுகிறுள். வித்தகன் - விஷ்ணுவான, அஹிதர்க்கு ஷ்ரீஸ்வம் போலேயிருந்து ஷ்ரீஸ்வத்தைக்க அஹிதமூர்தன வென்றபடி. பிறர் களுக்கறிய வித்தகனாயிருந்தவனிப்போது அஹிதர்க்கறிய வித்தகனான

மூ. அவன்கைய தேயென தாருயிர், அன்றில்பேடைகாள்!
எவம்சொல்லி நீர்குடைந் தாடுதிர் புடைகுழவே
தவம்செய் தில்லா வினையாட்டி யேன்உயி ரிங்குண்டோ?
எவம்சொல்லி நிற்பும்-நும் ஏங்கு கூக்குரல் கேட்குமே?

(3)

ஆ. (அவன்கையதே) எம்பெருமானோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கு ஶாஸ்ய-
ஶீநையான வென்னுயிர் நும்மேங்கு கூக்குரல்கேட்டு மயங்கிக்கிடக்கச்
செய்தே அதின்மேலே ஏதேனுஞ்சொல்லிக் கொண்டு என் குடைந்
தாடுகிறிகோளென்னருகே நின்றென்கிறாள்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. தவஞ்செய்தில்லாவென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்
பெருமானோடு இயாடியால்). இங்குண்டோவெவஞ் சொல்லி நிற்பு
மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (மயங்கி இயாடியால்).
இத்தால் மிகவும் நோவுபட்டவென்னைப் ஶீட்யாதே கொள்ளுங்கோ
ளென்று அவ்வன்றில்களை மீளவும் யாசிக்கிறுளென்று சங்கதி சூசிதை.
இதீயபாத்திற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனுமியாடியால்).

(3)

ச. னென்று கருத்து. கோவிந்தன் - ரொக்களைக் காத்து ரகித்த கணன
வன், இது ஸ்பாலஸ்கர்மம்; ரககன் போலேயிருந்து வாசகனாமவனென்ற
படி. ஒருவருக்கும் - அநுகூலரோடு பரிகூலரோடு வாசியறவொரு ஶநங்
களுக்கும், மெய்யனல்லன் - சத்யமூதனல்லன், சத்யமான ஸ்நேஹத்தை
யுடையவனல்ல னென்றபடி. “ராமோ ஶ்விநிபிபாஸ்தே” “ந த்யஜேய் வத் மம”
என்ற ராமாவதாரம் போலே நினைத்திராதே கொள்ளுங்கோளித்தை,
பகலையிர வாக்குவது அயுஷமெடேனென்று அயுஷ் எடுப்பதாகயிறேயிவ்
அவதாரத்துக்கு கத்யம். இனி - இப்படியிவன் வசுகனையொழிந்த பின்பு,
என்னுயிர் - அத்யந்தகூபையான வென்னுடைய ப்ரானானது, அவன் கை
யதே - அவனுக்குக் கரஸ்யமாயே, ஆமத்தனையென்று மாறியஸ்வயிப்பது.
ஆய்விடு மத்தனை-அத்தனை யென்றது இரவ்யவக்ஷேதக், ப்ரானுக்கிதொழிய
வேறு ரதியில்லையென்றபடி.

(2)

அன்றில் பேடைகாள் - சாரஸஸ்காகாள், எனது - மடியமான,
ஆருயிர் - பூர்ப்ரானானது, என்னுடைய க்ரஸ்நப்ரானுமென்றபடி. அவன்
கையரே - அவனுக்கு கரஸ்யமாயேயிருக்கிறது. ஏகாரம் ப்ரஸிஷ்யதிஸ்யயோதகம்.
காமினி யென்றாலவளுடைய ப்ரான் க்ரஸ்நுடைய கையிலேயிறே
யிருப்பது. இவ்வய்முங்களுக்கு வ்யுத்பந் மன்றோவென்றபடி. தவம் -

மு. கூக்குரல் கேட்டும்நங் கண்ணன் மாயன் வெளிப்படான்
மேற்கிளை கொள்ளேன்மின், நீரும் சேவலும் கோழிகாள்!
வாக்கும் மனமும் கரும் மும்நமக் காங்கதே
ஆக்கையும் ஆவியும் அந்தரம் நின்றுழலுமே.

(4)

ஆ. (கூக்குரல்) கோழிகாள் நீரும் நுஞ்சேவலும் மேன்மேலுமவனை

நாலாம் பாட்டு

இ. உங்களுடைய கூக்குரல் எனக்கு வாழ்கமாக நிற்கிறதென்கை
புரணத்துக்கு சுவீதமாயிருக்கவப்படிச் சொல்லாதே இதைக்கேட்டவன்
வருகிரிலனென்றிப்படிச் சொல்லுகையசுத்தமன்றோவென்ன:- இதுக்குத்
தாழ்வும் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிருர் (கோழிகாளியாதியால்).

ச. தபஸ்ஸை, செய்தில்லா - செய்ததில்லாதவளான, அவனோடு நிரந்தர
சங்கீதம் பண்ணுகைக்கு மாயம் பண்ணாதவளானவென்றபடி. வினை
யாட்டியேன் - கர்மங்களை யுடையவளானவென்னுடைய, உங்களாலே
யிப்படி நலிவுபடும்படிக்கீடான துக்கமங்களை யுடையவளான வென்னு
டைய வென்றபடி. உயிர் - பரானது, நும் - உங்களுடைய, ஏங்கு
கூக்குரல் - ஏங்கா நின்றுள்ள கூக்குரலை, கூக்குரல் - ஆதானகூடுவி,
புறயபாரவசுத்தாலே எதிர்ப்புத்தாய் அந்யோந்யாந்யரூபமான கூடுவியை
யென்றபடி. கேட்டும் - அகர்நன் பண்ணியும், அபிஷேகம் பரணியி
னுடைய அந்யந்தாசம்பாவிதவசுத்தகம். இங்குண்டோ - என்பக்கலிருக்
குமோ, அவசுமாய்விட்டதிரே யென்றபடி. எவம் சொல்லி - எத்தைச்
சொல்லி, நின்றும் - நிற்போம், எந்த அவசுந்நத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு
புரணுக்குப் புகுகிறோமென்றபடி. வாழ்மாநத்தாலே சொல்லுகைக்குமொரு
அவசுந்நமில்லையென்று கருத்து. நீர் - நீங்கள், எவம் சொல்லி - ஏதேனு
மொரு புறயசுரஸுத்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, குடைந்து - அசுந்யதிசுயத்
தாலே பரஸுபர் சரிரத்துக்குள்ளே புவசிப்பாரைப் போலே அந்யோந்யவதநங்
களை அந்யோந்யமூர:புஷாபுயவங்களுக்குள்ளே நுழைத்துக்கொண்டு சங்கீதத்
தைப் பண்ணியென்றபடி. புடைதழுவே - பரிசுரமெல்லாம் வ்யாந்மாம்
படியாகவே, புடை - பரிசுரம், என்னுடைய பரிசுரத்தைச் சுற்றிலு
மென்றபடி. ஆடுதிர் - சுவரியா நின்றிகோள், உங்களுடைய புறய-
கூஜி தாகர்நமாநத்திலே நான் விஹாரபாணையிருக்க; அதின் மேலேயித்தனை
சுஜார சேஷிதங்களை யு மென்கண்ணெதிரே செய்யவேணுமோ, தீநீயான
வென்பக்கல் தயே பண்ணியித்ததைத்தவிரலாகாதோவென்று கருத்து. (3)

ஆ. யென்செய்யக் கூவுகிறிகோளென்ன ? நாங்களவனை வரக்கூவுகிறோம் என்று அவை சொல்ல, அவன் வருகைக்குக் கூவுகிறிகோளாகில் அவன் வாராதொழுகிறதென் ? ஆதலால் அவன் வரக்கூவுகிரீரல்லீர். என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானோ முன்னமே

இ. இத்தால் அன்றிலோடு பேசாநிற்கச்செய்தே நடுவே மயூரங்கள் கெகாரவும் பண்ணினவாறேயவற்றைநோக்கி வாத் சொல்லுகிறுளென்று சஜ்ஜதி சூசிதை. மேன்மேலுமென்றது उत्तरोत्तरமாக வென்றபடி. இதுக்குக் கூவுகிறிகோளென்கிறத்தோடே அந்வயம். प्रथमपादத்துக்குத் तात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார் (அவன் வருகைக்கியாதியால்). பாட்டுக்குப் परमतात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆதலாலியாதியால்). तृतीयपादத்துக்குத் तात्पर्यம்ருளிச்செய்கிறார் (முன்னமே இயாதியால்). परमतात्पर्यம்ருளிச்

ச. கோழிகாள் - மயில்காள், கோழியென்று மயிலுக்குப்போர், மயூரஸ்திரிகாளென்றபடி. கீழெல்லாம் ஸ்ரீபஷிகளையிறே சம்பவித்தது. இப்பாட்டிலேயும் மேல் நீரும் நும் சேவலும் என்று நிர்देशித்ததிறே. கூக்குரல் கேட்டு - கூவுகிற ஃனியைக்கேட்டு, இதுக்கு வெளிப்படானென்கிறதோடே அந்வயம். மாயன் - அக்ஷயமூரண, சர்லேஷிக்கும் சமயத்தில் மெய்போலையிருக்கவல்ல அக்ஷயமூரண வென்றபடி. நம் கண்ணன் - ப்ரஸித்தான துணன், நம்மென்று ப்ரஸித்தி, वटयश्चप्रसिद्धि போலே அக்ஷிதர்க்கெல்லாம் சூலபனென்று ப்ரஸித்தியையுடையவனான துணனென்றபடி. வெளிப்படான் - அவிர்வியான், "तासामाविरभूत्" என்று ப்ரகாசித்தாப் போலே ப்ரகாசியா நிற்கிறுனில்லை யென்றபடி. இத்தால் ருபிகளுக்குப் போலே யெனக்கு சமீபஸ்யனாய்க்கொண்டே திரோஹிதனாயிருக்கிறுனென்று சூசிதம். நீரும் நும் சேவலும் - நீங்களுமுங்களுடைய பூஷபஷிகளும், மேல்கிளை - மேலான கிளையை, उच्चमान ஃனியை யென்றபடி. கிளையென்று ப்ரஸித்தத்துக்குப்போர். ஆந்தை கிளைக்கூடிட்டென்றக் கடவதிறே. கொள்ளேல்மின் - கொள்ளாதொழியுங்கோள், செய்யாதொழியுங்கோளென்றபடி. உன் ப்ராணனை அபஹ்ரிக்கைக்கு வந்த நாங்கள் கூவாதிருப்போமோவென்றவற்றிற்குக் கருத்தாக நினைத்து அதுக்கு उत्तरம் சொல்லுகிறான். வாக்கும் - वागिन्द्रियोपलक्षितसर्वबाह्यकरणங்களுமென்றபடி. மனமும் - अन्तःकरणமும், கருமமும் - कर्मமும், க்ரியாசாஸனமான ஸரீரமுமென்றபடி. நமக்கு - विरहानलतपैकलान नमக்கு, आत्मनि बहुवचनम्. ஆங்கதுவே - அங்கே சேர்ந்ததுவே, அவன் பக்கலிலே சேர்ந்துவிட்டதுவே யென்றபடி. ஆனாலுன்னுடையவிப் பேச்சும்

மூ. அந்தரம் நின்றுழல் கின்ற யானுடைப் பூவைகள்!

நுந்திறத் தேது மிடையில்லை குழறேன்மினோ

இந்திர ஞாலங்கள் காட்டியிவ் வேழுல கும்கொண்ட

நந்திரு மார்பன் நம்ஆவி யுண்ணநன் கெண்ணினான்.

(5)

ஆ. என்னுடைய சர்க்கரங்களும் முடிந்தன, இனி என்செய்ய வருந்து கிறிகோள் என்ன, கரணங்கள் முடிந்தனவாகிலுன்னுடைய பேச்சு மிச்சேதங்களுங் கூடுகிறபடி யெங்ஙனே வென்னில், முடியச் செய்தே யென்னுடைய வாக்கையும் ஆவியும் நடுவே நின்று பழைய வ்யசனவாசனையாலே யுழைக்கிறனவத்தனை யென்கிறாள்.

(4)

(அந்தரநின்று) உங்களுக்கு நானென்ன அநிஷ்ட பண்ணினேன் நீங்கள் நடுவே நின்று அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி யென்னை

இ. செய்கிறார் (இனி இत्याடியால்). வருந்துகிறிகோளென்றது - ப்ராசப் படுகிறிகோளென்றபடி. அவற்றினுடைய கூஜிதத்தை ப்ரதிபேஷிக்கைக்கு நாலாம் பாடத்திலே சுவசரிரபாணாநுவூத்திகதன் அநபேஷிதமாகையாலே அசங்குத மன்றோவென்ன அவதரிப்பிச்சுகிறார் (கரணங்கள் முடிந்தனவாகில் இत्याடி யால்). துரியபாடத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (முடியச்செய்தே இत्याடி யால்).

(4)

ஐந்தாம் பாட்டு

அந்தர நின்றென்கிறவிடத்தில் அபிப்ரேதாய் மருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்கீत्याடியால்). பூர்வீகத்துக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (நீங்களி ன்யாடியால்). மயில்களோடே வாதீ சொல்லா நிற்கச்செய்தே நடுவே

ச. சேஷேதமுமெங்ஙனையென்ன, சொல்லுகிறாள். ஆக்கையுமாவியும் - சரிமும் ப்ராணமும், சரிரோபலக்ஷிதசர்க்கரங்களுமென்றபடி. அந்தரம் நின்று - அந்தரத்திலே நின்று, முடிந்து போகா நிற்கச் செய்தே, நடுவே சில போது நின்றென்றபடி. உழலும் - யாதனைப்படாநிற்கிறது.

(4)

அந்தரம் நின்று - அந்தரத்திலே நின்று, உங்களுக்கு நானொரு அநிஷ்ட செய்யாதிருக்க நடுவே நிஷ்காரணமாக ப்ராதிக்கூதத்தில் ப்ரவீர்த்து என்றபடி. உழல்கின்ற - உழலாநிற்கிற, வ்லேஷப்படா நிற்கிறவென்ற படி. இத்தனைக்கு வ்லயமிந் கில்லா திருக்கச்செய்தே வ்யய்மே வ்லேஷப்படா நிற்கிறவையானவென்கை. யானுடைப்பூவைகள் - என்னுடைய சாரிகைகள், பூவை - சாரிகை, வ்நசயதயா சர்வசாபாரணங்களான கோகிலமயூராதி

ஆ. வாசியாதே கொள்ளுங்கோ ளென்று பூவைகளை நோக்கிச் சொல்லி, பண்டிந்த சித்ததைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகைக்குச் சில பொய் செய்தாப்போலே யென்னோடே கலந்து பரிமாறுகிறானாகத்தோற்றும் படி சில பொய்களைச் செய்தகன்றுபோனவிது என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகுபார்த்தான், என்ன வதூரனோ என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறான். (5)

இ. தன்னுடைய பூவைகள் தான் அப்யசிப்பித்த வவன் திருநாமங்களைச் சொல்லத்துடங்கினவாதே “நீங்களும் நலியவேணுமோ” என்று அவற்றை நோக்கி வாத் சொல்லுகிறுளென்று சங்கீதி சூத்திரை. துதியபாதத் திற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (பண்டு இயாதியால்). நம் திருமார்பனென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னோடே இயாதியால்). நம்மாவி இயாதிக்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னை முடிக்கைக்கி இயாதியால்). (5)

ச. களைப்போலன்றிக்கே, எனக்கு - எவ்மாயிருக்கிற நீங்களுமென்னை நலியலாமோ, நானுங்களையெனக்கென்று அமிமானிக்கை வாசகமாயிற்றோ “மமேதி டுததரோ மூயு:” என்னதேயிங்கு ஈலித்து விட்டதோ வென்று கருத்து. நும்திறத்து - உங்கள் சமூகத்தில், திறம் - சமூகம், ஏதும் - இஃதும், இடையிலை - அவகாசமில்லை, இடை - அவகாசமாய் அந்தராததைக்காட்டுகிறது. உங்கள் சமூகவிஷயமாக வென்பக்கல் இஃதும் அவகாசமில்லை வென்றபடி. நீங்கள் சமூகிபூதங்களாய்க் கொண்டித்தனை யன் பண்ணுகைக்கிங்கு இயம்போராதென்கை. குழறேன்மினோ - குழறாதிருங்கோள், அவ்யதமதூரமாக அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லாதிருங்கோ ளென்றபடி. இந்திரனாலங்கள் - இரதாலங்களை, இரதாலங்கள்போலே மெய்யென்று அமிக்கும்படியாய் அதிவிசுவரமணியங்களான குணவிசுவரூபிதாதினை யென்றபடி. காட்டி - சாபலிக்குக் காட்டி, ஏழலகும் - சபலகங்களையும், கொண்ட - அஃகரித்தவனான, நம் - நம்முடையவனான, நம்மோடு சங்கீதிக்ருப்போலே நம்மை வசித்தவனானவென்றபடி. திருமார்வன் - ஸப்தம். நம்மாவி - நம்முடைய பானை, உண்ண - அசிக்கைக்கு, நன்கு - நல்ல ஸபாத்தை, எண்ணினான் - விதித்தான், நாம் இவனை விசுவரூபிக்கை இவன் பானை அசிக்கைக்கு நல்ல ஸபாத்தென்று விதித்தானென்றபடி. (5)

மூ. நன்கெண்ணி நான்வளர்த்த சிறுகிளிப் பைதலே!

இன்குல் நீமிழற் றேல்; என் னுந்நிர்க் காகுத்தன்

நின்செய்ய வாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கைகாலின்

நின்பசுஞ் சாம நிறத்தன்-கூட்டுண்டு நீங்கினான்.

(6)

ஆ. (நன்கெண்ணி) அவன் பிரிந்த டீயிலவன் திருநாமங்க ளையுஞ் சொல்லாமைக்கன்றோ வுன்னை நான் வளர்த்தது. ஆனபின்பு அவன் திருவடிபோலே யிருக்கு முன்வடிவைக்காட்டி அதின்மேலே யவன் திருநாமங்க ளையுஞ் சொல்லி யென்னை “நோவுசெய்யாதே - கொள்ளா” யென்று தன் கிளிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. நன்கெண்ணி நான்வளர்த்த வென்கிறதற்குத் தாப்ய மருளிச் செய்கிறார் (அவன் பிரிந்த டீயாடியால்). திருநாமங்க ளையுமென்கிற விடத்தில் அபிஷேகத்தால் அஸ்தோபவமும் பண்ணுமைக்கு நானுன்னை வளர்த்திருக்க, நீ அஸ்தோபவங்களைப் பண்ணத்துடங்கியென்று கருத்து, சங்கி: பூவடூறு. இப்படி மேல் பாட்டுக்களிலும் கூறிப்பது. நின் செய்ய டீயாடி நிறத்தன் டீயாடித்துக்குத் தாப்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருவடி டீயாடியால்). இன்குல் நீமிழற் றே லென்கிற தற்குத் தாப்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதின்மேலே டீயாடியால்).

(6)

ச. நன்கெண்ணி - நல்லதையெண்ணி, சந்தேகத்தால் தடியுணவரிவாடி களையெல்லாம் சொல்லுகையும் விசேஷத்தால் திருநாமத்தையும் சொல்லாதே யெனக்குத்துணையாயிருக்கையுமாகிற நன்மையை மனோரதித்தென்றபடி. நான் வளர்த்த - ஒருபடியானவள் பிள்ளையைத் தானே வளர்க்குமாப்போலே வாயிடுவதாலன்றிக்கே நானே வளர்த்த தான, மாரீசியிலும் பரிபாருண்டோ வென்று கருத்து. சிறு - வாலவயசுமான, கிளிப்பைதலே - குகமுடிமே, பைதல் - வாலகம், இங்கு முடிபரம், முடிமான குகமே யென்றபடி. பைதல் கிளியே யென்று மாறி அவயிக்கவுமாம். வாலமானது முள்ள வயசுக்குத்தக்க வுடி-பரிபாகமுமில்லை யென்று கருத்து. நின் - உன்னுடைய, செய்யவா யொக்கும் - அணவனத்துக்கு சந்தமாக நிற்கிற, தடவணரமணியங்கனான வென்றபடி. வாயன் கண்ணன்கைகாலின் - வனநயனபாடங்களை யுடையவனான, வாயையுடையவன் - வாயன், கண்ணையுடையவன் - கண்ணன், காலையுடையவன் - காலின், நின் - உன்னுடைய, பசுஞ்சாம - சிவதீர்த்தமான, பசுமை - அந்தை, இங்கு சிவதீர்த்ததைப்

மூ. கூட்டுண்டு நீங்கிய கோலத் தாமரைக் கட்செவ்வாய்
வாட்டமில் என்கரு மாணிக்கம் கண்ணன் மாயன்போல்
கோட்டிய வில்லொடு மின்னும் மேகக் குழாங்கன்காள்!
காட்டேன்மின் நும்உரு என்னுயிர்க்கது காலனே.

(7)

ஆ. (கூட்டுண்டு) என்னோடு கூட்டுண்டு நீங்கி அதிலொரு
வாட்டமின்றியே அக்ஷயமான வழகையுடையவனாய் சாஷ்டிதிதியாயுபோத
னாய் ஹரகேயூரிதிவ்யபூஷணபூஷிதமுயிருந்த கண்ணனைப் போலேயிருந்த
“கோட்டிய வில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கன்காள்” இந்த வ்யசுநத்
தின் மேலே காட்டேன் மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலனென்
கிறாள்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. உபமானபூதமான மெய்த்திற்கு “கோட்டிய வில்லொடு மின்னு”
என்று விசேஷம் சொன்னத்தால் உபமேயத்துக்கு அந்தஸ்சித்தமான அர்த்தத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (சாஷ்டியாடியால்). யதா - கோலக்கண்ணனென்று அந்வயி
த்துக் கோல சஷ்டத்துக்குத் தாப்யஞ் சொன்னதாகவுமாம்.

(7)

ச. காட்டுகிறது. நிறத்தன் - காமியுடையவனான, உன்னுடைய வदन-
காயகாமிகள் தரியதிவ்யாயவகாமிஸ்மாரகங்களாய்க் கொண்டென்னை நலி
கின்றன. ஒருடம்பிலே யெனக்கித்தனை சதுக்களைத் தேடிவைக்
கலாமோ வென்று கருத்து. என் - எனக்கு, ஆருயிர் - பூர்ப்பாணனான,
பாணனைப்போலே விசேஷத்தில் விரித்திருக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கு
மவனான வென்றபடி. “தயரதற்கு மகன் தன்னை யன்றிமற்றிலேன்
தஞ்சமாக” வென்றிறே ஆழ்வாருடைய சித்தாந்தம். காருத்தன் -
காகுத்யன், கூட்டுண்டு - ச்ஷ்லேபத்தை அநுபவித்து, என்னோடு ச்ஷ்லேபித்
தென்றபடி. நீங்கினான் - விசேஷித்துப்போனான், அந்த விரஹபத்
தாலே நான் கஷ்ணதஜிவிதீயாயிராகின்றே னென்றபடி. நீ - அவ்வா
புக்குத்துணையாக நானபிமானித்திருந்த நீ, இன்குரல் - மஹமான
கஷ்ணநியை, இன் - மஹம், மிழற்றேல் - மிழருதே கொள். அக்ஷசரச-
சுத்யுதமாகச் சொல்லாதே கிடாயென்றபடி. இது என் காதுக்கிடதீ
யிலே ததநாராசுத்யுதமென்றபடி.

(6)

கூட்டுண்டு - என்னோடே ச்ஷ்லேபத்தை அநுபவித்து, நீங்கிய - நீங்கின
வனான, விசேஷித்துப் போனவனான வென்றபடி. வாட்டமில் - அத்
தாலொரு வாட்டமில்லாதவனான, மாயன் - அக்ஷயபூதனான, பூவ்த்திற்காட்
டிலும் அதிசயிதசௌந்தரியங்களை யுடையவனான வென்றபடி. இதையே விவரி

மூ. உயிர்க்கது காலன்என் றும்மை யானிரந் தேற்கு நீர்
குயிற்பைதல் காள்! கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்
தயிர்ப்பழஞ் சோற்றொடு பாலடிசிலும் தந்து சொல்
பயிற்றிய நல்வளம் ஊட்டினீர்!-பண்புடையீரே!

(8)

ஆ. (உயிர்க்கது) கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லில் நான்
முடிவன். அவற்றைச் சொல்லாதொழிய வேணுமென்று உங்களை

எட்டாம் பாட்டு

இ. உயிர்க்கது காலனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(கண்ணனுடைய இயாதியால்). இதில் கலிதாய்மருளிச் செய்கிறார்.
(அவற்றை இயாதியால்). என்றும்மை இயாதிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்

ச. க்கிறார். கோலத்தாமரைக்கண் - ரமணியதாமரசவிலோசனஞ், கோலம்
ரமணியம், கண்ணென்கிற விடத்தில் ணகாரஸ்ய சிந்தாயி டகாராदेश: செவ்
வாய் - ஶ்ரீநாதன, என் கருமாணிக்கம் - விசுலேஷத்தாலும் எனக்கு
மறக்க வொண்ணாதபடி நிரலன் போலே மனோஹரகாந்திசாலியான, என் -
என்னுடையவன, சிவலேஷதீயிலே கையையக் காலப் பிடித்தெனக்கு
மிகவும் ஶ்ரீநாதருந்தவன வென்றபடி. கண்ணன் போல் - துணை
போலே, கோலக்கண்ணன் போலென்று ஶ்வயித்த படித்தில்
சாஷ்டிதிதியாயுதிதியுணங்கனான ஶ்ரீநாதங்கையுடைய துணைப்போலே
யென்பது, கோலம் - ஶ்ரீநாதம், கோட்டிய வில்லொடு - வளைந்திருக்
கிற - ஶ்ரீநாதனே, கோட்டியது - வளைந்தது, மின்னு - மின்ன
நின்றன இவ்வுணுஸையும் சிவமினிமால்கையு முடையவன வென்ற
படி. மேகக்குழாங்கன்காள் - மேகபதிக்காள், குழாம் - பதி, நும்முரு
- உங்களுடைய ஶ்ரீதை, காட்டேன்மின்-எனக்கு காட்டாதிருங்கோள்,
ஏனெனில் அந்த ஶ்ரீமானது, ஶ்ரீதீபமான அவன் திருமேனிக்கு
சுதீபமான உங்களுடைய ஶ்ரீமானதென்றபடி. மேகங்களுடைய வடி-
வைப் பார்க்கமாட்டாதே பராஶ்ரீநாதருந்து 'அது' என்று பராஶ்ரீநாத
நிதிக்கிறான். என்னுமிருக்கு - விசுலேஷத்தையான வென்னுடைய பரா
னுக்கு, காலன் - மூல, அதைக் கண்டாலென் பராநானது விசுலேஷ
யாலே ஶ்ரீதீபமாய் விடுமென்றபடி.

(7)

குயில் பைதல்காள் - கிசுலேஷங்காள், பைதல் - வாலகம், உங்கள்
வாலகத்தை யென் பராந விசுலேஷத்திலே காட்டிவிட்டிகோலென்று கருத்
தாலே வாலகங்கனென்கிறான். அது - அந்த திருநாமமானது, உயிர்க்கு-

ஆ. நானிரக்க, பின்னையுமவற்றையே சொல்லிக் கொன்றிகோள், நானுங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜனமழகியதாகப் பெற்றேனென்று தன் குயில்களை யின்ததாகிருள். (8)

இ. கிருர் (என்றுங்களை இயாடியால்). உதராத் துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய் கிருர் (நானுங்களை இயாடியால்). முதற்பாட்டிலே அந்யகோகிலங்களைக் குறித்துச் சொன்னாள், இங்கே தான் வளர்த்த குயில்களைச் சொல் லுகிருளாகையாலே புனரகியில்லையென்று கருத்து. இன்னதாகிரு னென்றது - வெறுக்கிருளென்றபடி. (8)

ச. - என் ப்ரானுக்கு, காலனென்று - மூயுவென்று சொல்லி, பிடிக்கிற மாந மன்றிக்கே சஹித்தே விடுமென்று சொல்லி யென்றபடி. உம்மை - நீங்களாகப் ப்ராயித்து என் காய்ம் செய்யக்கடவிகோளானவுங்களை, யானிரந்தேற்கு - நானாக யாசித்த வெனக்கு, யானென்றது மாதூவமுஷன் அந்யஹிதவத்தைக் காட்டா நின்றுகொண்டு மறக்க வொண்ணாமையை யொதிப்பிக்கிறது. நீங்களாகச் செய்ய வேண்டிய காய்த்தை நான் தானே யாசித்தவெனக்கு என்றபடி. அவன் திருநாமங்கள் என் ப்ரானுக்கு மூயுக்களாகையாலே அவற்றை நீங்கள் சொல்லாதொழிய வேணு மென்று யாசித்தவெனக்கென்று ஐதாய்ம். மாதாவாகையாலே நியமிக் கலாயிருக்கச் செய்தேயும் உங்களை ஶரணம் புகுந்தவளான வெனக் கென்று யாசனபதப்ரயோகத்துக்குத் தாப்யம். இதுக்குக் குழறியென்கிறத் தோடே அந்வயம். எனக்குக் குழறியென்றது என்னைக்குறித்து குழறி யென்றபடி. நீர் - நியாப்யரான நீங்கள், கண்ணன் நாமமே - கண்ணு டைய திருநாமங்களையே, எவகாரத்தால் நானெத்தைப் ப்ரதிபேஷித்தேன், அத் தையே யென்றபடி. குழறி - அந்யகமயூரமாகச் சொல்லி, கொன்றீர் - என்னைக்கொன்றிகோள், நியாப்யரான நீங்கள் ஶரணாதவாதகரானிகோ ளென்று ஐதூதாப்யம். தயிர் பழம் சோற்றொடு - டிமிஷமான பூராதநிதத் தோடே, பாலடிகிலும் - ஶிராசுமும், உங்கள் வால்யத்துக்கு அநுபுமமாக ப்ராத:காலத்திலே டிமிஷபூராதனமும் மற்ற காலத்துக்கு ஶிராசுமமாக இப்படி, ததவசரங்களுக்கு உசிதங்களான அபேசிதங்களை யெல்லாமென்ற படி. தந்து - உங்களுக்குக் கொடுத்து, சொல்பயிற்றிய - சொல்லுகளை ப்பயிலப்பண்ணினதுக்கு, பயிலுகை - ப்ரரிசயம் பண்ணுகை, அவன் திருநாமங்களாகிற சொல்லுகளை அந்யசிப்பித்ததுக்கு என்றபடி. அந்யசி ப்பித்தற்குப் ப்ரயுபகாரமாகவென்று கருத்து. நல்வளம் - நல்ல சப்தத்தை, வளம் - சப்தது, ஊட்டிநீர் - ஶுஜிப்பித்திகோள், என்னை இதி ஶே: . இது உபாலங்கிக்கிறபடி. பண்புடையீர் - நல்ல சவபாவத்தை யுடையீர்களென்று உபாலங்கிமான சவபவம். பண் - சவபாவம், ரககவிசயத்தில் நிர்வராயிருந்தி கோளென்று கருத்து. (8)

மூ. பண்புடை வண்டொடு தும்பிகாள்! பண்மிறற் றேன்மின்
புண்புரை வேல்கொடு குத்தாலொக் கும்பும் இன்குரல்
தன்பெரு நீர்த்தடந் தாமரை மலர்ந்தா லொக்கும்
கன்பெருங் கண்ணன் நம்ஆவியுண்டெழு நண்ணினான்.

(9)

ஆ. (பண்புடை) பண்புடை வண்டொடு தும்பிகாள்? அவனைப்
பிரிந்த வ்யசுநத்தின் மேலே அவன் திருநாமங்களைப் பாடுகிற இது
வொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்ததில்லை, பண்மிறற்றேன் மின் என்ன
'அவன் திருநாமங்களைப் பாடுகை உனக்கு அत्यந்திரியமல்லவோ' என்று
அவை சொல்ல, அவன் தன்னழகைக் காட்டியென்னை மாய்த்துப்
போனான் காண் என்கிறான்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. புண்புரை யென்கிற டுஷாந்தாத்தால் டாஷாந்திகத்தில் அபிஷேதமான
அய்த்தை யருளிச் செய்கிறார் (அவனை இत्याடியால்). நும்மின் குர
லென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருநாமங்களை இत्याடி-
யால்). வேல்கொடு குத்தாலொக்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ஒன்றும் இत्याடியால்). காட்டேன் மின் நும்முருவென்
கிற விடத்தில் போலே யிங்கும் பண்மிறற்றேன் மின்னென்றிவ்வளவே
யமைந்திருக்கையாலே उत्तरार्धம் அநபேஷிதவசனமன்றோ வென்ன அவ-
தரப்பிக்கிறார் (அவன் திருநாமங்களைப் பாடுகையுனக்கு இत्याடியால்).
அவை சொல்லவென்றது - அவை சொன்னவாகத் தனக்குத் தோற்
றினவாறே யென்றபடி. उत्तरार्धத்தில் கண்ணன் இत्यந்தத்துக்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (அவன் தன்னழகைக் காட்டியென்று). நம்மாவி
இत्याதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை இत्याடியால்).

(9)

ச. பண்புடை - நல்ல சுவாவத்தையுடைத்தான, வண்டொடு - ஸமரங்
களோராதே கூடின, தும்பிகாள் - மூங்கிவிலங்காள், வண்டு - ஸ்வூபலா-
கூதியுதபூஜம், தும்பி - கௌமேயவீரிகாரயுதபூஜம், நும் - உங்களுடைய,
இன் - சபுரமான, குரல் - கருவனியானது, இதுக்குக் குத்தாலொக்கு
மென்கிறதோடே ஸ்வயம். புண்புரை - ஶ்ரத்தின் விவரத்திலே, புரை -
விவரம், வேல்கொடு - வேலென்கிற அயுதத்தைக் கொண்டு, குத்தா
லொக்கும் - குத்தினால் சதசமாகா நிற்கிறது, குத்தினாலெப்படி துசுஹ
மாயிருக்கும், அப்படி துசுஹமாயிருக்கிற தென்றபடி. விரஹு:ஷத்தின்
மேலே உங்கள் ஶானமும் கூடினது. ஶ்ரத்தின் மேலே தீக்ஷாயுதத்தால்
குத்தினுப்போலே யிருக்கிறதென்று விரதாப்யம். பண் - ஶானத்தை, ஶ்கா-

மூ. எழநண்ணி நாமும் நாவான நாடனோ டொன்றினோம்
பழநன் னுரைக் குழாங்கள் காள்! பயின் றென்னினி?
இழைநல்ல ஆக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது
தழைநல்ல இன்பம் தலைப்பெய் தெங்கும் தழைக்கவே.

(10)

ஆ. (எழநண்ணி) அவன் கருத்துப் படியே நானும் முடிந்தேன்,
என்னுடைய வாக்கையுந்தளர்ந்தது, பழநன்னுரைக் குழாங்கள்காள்,
பயின்றென்னினி என்று சொல்லி பின்னையும் நான் பட்ட பாடொரு

பத்தாம் பாட்டு

இ. 'வானநாடனோ டொன்றினோ' மென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (அவன் ஐயாடியால்). 'தூரியபாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார்'
(என்னுடைய ஐயாடியால்). பழநன்னுரை ஐயாடியாலே சமூஹாயிருக்
கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்கைக்கு மந்திரிக்கிறனவாகவெண்ணி
அவற்றைக் குறித்து வரீ சொல்லுகிறுனென்று சந்தி சூசிதை. தூரிய-
பாடத்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நான் பட்ட ஐயாடியால்). வான

ச. ராஸ்காநத்தை யென்றபடி. மிழற்றேன்மின் - மிழனாதிருங்கோள்,
மஹுமாக ஶ்வித்யாதிருங்கோளென்றபடி. தண் - சீதகமான, பெருநீர் -
சமூஹமான சலிலத்தில், தடம் - பெரியதான, தாமரை - பசுமானது,
மலர்ந்தாலொக்கும் - விகசித்தாலதுக்கு சஹமாயிரா நின்றுள்ள,
பெருங்கண்ணென்று மாறி ஶ்வயிப்பது. दीर्घविशाललोचनशालியான கண்
ணன் - துணுனவன், நம்மாவி - நம்முடைய ப்ராணை, स्वात्मनि बहुवचनम्.
உண்டு - ஶசித்து, அபஹித்துக் கொண்டென்றபடி. எழ - போகைக்கு,
நண்ணினான் - கிட்டினான், एकाग्रताனென்றபடி, विश्लेषித்துப்போன
னென்கை.

(9)

நாமும் - இங்கேயிருந்தவனைப் ஶுஜிக்க ஆசைப்பட்டிருந்த நாமும்,
எழ-போகைக்கு, நம்மை முடிக்கக்கோலியிருக்கிற அவன் சங்கஸத்துக்கு
அநுஸூனமாக இந்த ஶரீரத்தை விட்டுப் போகைக்கென்றபடி. நண்ணி -
கிட்டி, एकाग्रாயென்றபடி. நம் வானநாடனோடு - நமக்குப் ஶாய்மான
பரமபதமாகிற நாட்டையுடையவனோடே, வானம் - பரமபதம், நாட்டை
யுடையவன் நாடன், ஒன்றினோம் - எகிமூத்ராநோம், அவனுடைய
அபிபிராயானுஸூனானோமென்றபடி. முடிந்துபோகா நிற்கிறோமென்று चट्-
तात्पर्यम्. இழைநல்ல - இழைபோலே நல்லதான, இழை - அபரணம்,
அவனுக்கு அபரணம் போலே ஶுஹியமான வென்றபடி. ஆக்கையும் -

மூ. இன்பம் தலைப்பெய் தெங்கும் தழைத்தபல் லூழிக்கு
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள் செய்த மாயனை
தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல் லாயிரத் துள்ளிவை
ஒன்பதோ டொன்றுக் கும்மு வலகும் உருகுமே. (11)

ஆ. வரும் படாதொழிந்திடுக என்று சொல்லிக் கொண்டு முடிந்தா
ளென்கிறதிப்பாட்டு. (10)

(இன்பம்) பின்னையும் “चिरेण संज्ञां प्रतिष्ठम्य” என்னும்படியாலே

இ. நாடனோடொன்றினோ என்கிறவிடத்தில் भूतनिर्देशस्वारस्यத்தாலேயில்
वाक्यान्तरமே யிவள் முடிந்ததாகத் தோற்றுகையாலே उपरितनवाक्यங்
களைச்சொல்லுகை அநுபபஞ்மன்றோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்று
சொல்லிக் கொண்டு இத்யாதி). ஒன்றினோ மென்கிறவிடத்தில் भूतनिर्देश
மில் उपरितनवाक्योच्चारणं विज्ञंவசहायமாய்க் கொண்டு अनन्तरभावियான
முடிவைக் காட்டுகிறதென்று கருத்து. முடிந்தாளென்கிறதிப்பாட்
டென்றது अर्थतः प्रतिपादिया நிற்கிறதென்றபடி. (10)

நிகமனம்

இப்படி அந்யாபदेशத்தில் சொன்ன முடிவு स्वापदेशத்திலும் सिद्धமாகை
யாலே மேல் பாடக் கூடுமோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (பின்னையும்
இத்யாடியால்). இன்பம் தலைப்பெய் தென்கிறதற்குத் तात्पर्यம்வருளிச்

ச. என்னுடைய ஶரீரமும், பையவே - க்ஷத்திலே, புய - புயத்தலை, கை
விட்டுப் போகையை யென்றபடி. கற்றது - अस्यसिया நின்றது, ஶரீர
போகத்துடங்கிற்றென்றபடி. பழன - கெடாங்களில், பழனம் - கெடாம்,
நல் - நல்லவையான, கெடாங்களிலே दर्शनीयங்களாயிருக்குமவையான
வென்றபடி. நாரைக்குழாங்கள்காள் - நாரை पक्षिपक्षित்காள், இனி - இப்
படி நான் முடிந்த பின்பு, பயின்று - समूहीभविத்து, பயிலுகை - கூடுகை,
என் - என்ன प्रयोजनम्, நீங்கள் समूहीभूतरாய்க் கொண்டு मन्त्रालोचन
பண்ணுகிறதற்கென்ன प्रयोजनமென்றபடி. என்னை முடிக்க நினைக்கிற
அவன் अभिप्रायानुगुणமாக நான் முடியாத போதன்றோ உங்களுக்குச்
चिन्तिக்க வேண்டுவதென்று கருத்து. இப்படி व्यसनं மிகுந்து முடியா
நிற்கிறவள் தன் दुःखं பொருமையாலே நான் பட்ட दुःखमொரு
வரும் படாதொழிய வேணுமென்கிறாள் மேல். எங்கும் - எல்லா देश
மும், தழை - தழைத்ததான, पुष्कलமான வென்றபடி. நல்ல - दुःख-
मिश्रமல்லாததான, இன்பம் - सुखத்தை, यथा मनोरथं परमपुहानुभवसुखத்தை
யென்றபடி. தலைப்பெய்து - अदையப்பெற்று, தழைக்க - समृद्धமாகக்
கடவது. (10)

ஆ. தாமுளராய் மேலருளிச் செய்கிறார். அநுபவிதாக்களுக்கு நிரவதிகசுதாவஹ்மாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன் புகழை சர்காலமுமேதேனும் தனக்கருள் செய்த மாயன் தென் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய் மொழியிற் சொன்ன வாய்தை அநுசந்திப்பார் என் படுவார்களோ வென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ. செய்கிறார் (அநுபவதத்யாடியால்). துரியபாத்ததுக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சொன்ன வாய்தை இத்யாடியால்). (11)

ச. இன்பம் தலைப்பெய்து - சுதத்தையடைந்து, அநுபவிப்பார்க்கு நிரவதிகசுதவனகமாயென்றபடி. எங்கும் தழைத்த - லோகமெல்லாம் பூர்மான, தன்புகழ் - தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தை, பல்லாழிக்கு - பஹுக்லங்கள், பல் - பஹு, ஊழி - கல்பம், சர்காலமுமென்றபடி. ஏத்த - ஸ்துதிக்கும்படி, தனக்கருள் செய்த - இங்கு தனக்கென்றது ஶக்ஷினைச் சொல்லும், "மயற்வற மதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே தமக்குக் கழை பண்ணின வனான, மாயனை - அக்ஷயமூதனை, இதுக்குச் சொல்லென்கிறத்தோடே அந்வயம். தென் - சுந்தரமான, குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் - திருநகரியை யுடையவரான வாழ்வாரருளிச்செய்ததான, ஆயிரத்துள் - ராயாசஹ்ஸத்தில், இவை - இப்படிப்பட்டவையான, அத்யந்தவிரஹ்வேதனையைச் சொன்ன வையான வென்றபடி. ஒன்பதோடொன்றுக்கும்-ஒன்பது பாட்டோடே கூடினவொரு பாட்டுக்கும், ஜீவனத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டுக்கும், ஜீவனத்தில் நசையறுத்து நோவுபட்ட பத்தாம் பாட்டுக்குமென்றபடி. முவுலகும் - விசேஷரோடு விசேஷரல்லாதாரோடு வாசியற் சர்கலோகஸ்தவனமுமென்றபடி. உருகும் - ப்ரேமத்தாலே ட்ரவிமூதமாம். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेव धिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(இன்னுயிர்ச் சேவலும்)

प्राणत्वादद्भुतत्वादपि च सुविदितत्वेन भव्यत्वयोगा-

लक्ष्मीवक्षस्कभावात् रघुकुलजननात् नीलरत्नाभमूर्त्या ।

कृष्णत्वादब्जदृक्त्वात् परमपतितया चेश्वरं संश्रिताना-

मूचे धीमांछठारिः स्वगुणगरिमसंस्मारकं सर्वदर्शी ॥

(१०७)

(प्राणत्वात्) என்னுயிர்க் கண்ணபிராணை அஸ்திநுக்குப் ப்ராணமூலனாயி-
ருக்கையாலும், (அद्भुतत्वात्) வித்தகன் கோவிந்தன் விஸ்மயநீயனாயிருக்-
கையாலும், (अपि च सुविदितत्वेन) அவன் கையதே அதிப்ரசிद्धனாகையாலும்,
(भव्यत्वयोगात्) நங்கண்ணன் மாயன் - அஸ்திநுக்குப் ப்ரவ்யனாயிருக்கையா-
லும், (लक्ष्मीवक्षस्कभावात्) நம் திருமார்வன், பெரிய பிராட்டியாரைத்
திருமார்பிலே யுடையவனாகையாலும், (रघुकुलजननात्) என்னுருயிர்க்
காகுத்தன் - ர஘ுவுத்திலே சக்ரவர்த்திநாமகனாய் அவதரிக்கையாலும், (नील-
रत्नाभमूर्त्या) வாட்டமிலென் கருமாணிக்கம் - ஒளிமாறாத நீலரத்ன-
போலே யிருக்கிற திவ்யவிஐஹத்தை யுடையவனாகையாலும், (कृष्णत्वात्)
கண்ணன் நாமமே - க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரிக்கையாலும், (अब्जदृक्त्वात्)
தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்குங் கண்பெருங் கண்ணன் சரசிஜசுதீக்ஷ-
மான திருக்கண்மலரை யுடையவனாகையாலும், (परमपतितया च) நம்
வானனாடனோடொன்றினோம், பரமபதநிவ்ஹிகனாகையாலும், எம்பெருமான்
அஸ்திநுக்கு மறக்க வொண்ணாதபடி சுகீயகுணங்களை ஸ்மரப்பிக்கிறவனாக
“இன்னுயிர்ச் சேவலும்” என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வாரருளிச் செய்தா-
ரென்கிறார்.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் ஐந்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆருந்திருவாய்மொழி

மூ. உருகுமால் நெஞ்சம் உயிரின் பரமன்றி

பெருகுமால் வேட்கையும், என்செய்கேன் தொண்டனேன்

(1) தெருவெல்லாம் காவி கமழ்திருக் காட்கரை

மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறே?

(1)

ஆ. (உருகுமால்) இப்படி யெம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யசுத்தாலே முடிந்து பின்னையும் நெடும்போது கூட ஷ்ஞ்ஞராயிருக்க வாழ்வார்

ஆருந்திருவாய்மொழி

இ. இப்படி ஷ்ஞ்ஞராயிருக்கிற வாழ்வாரிப்போது தமக்கொரு ஷ்ஞ்ஞ மும் ஷ்ஞ்ஞமன்றிக்கேயிருக்க வித்திருவாய்மொழியிலே சிறியவென்ற ருயிருண்ட திருவருளென்றும், தானென்னை முற்றப்பருகினென்று மிப்புடைகளிலே அவன் குணங்களைச் சொல்லி சந்தோஷிக்கை அஸ்தமன்றே வென்ன அவதரிப்பிக்கிரார்(இப்படி இத்யாதியால்). திருக்கார்க்கரையென்று ஒரு உகந்தருளின திவ்யதேசம், பண்டென்றது - இருத்தும் வியந்தி லென்றபடி. மற்றும்ள்ள திருவாய்மொழிகளில் ஷ்ஞ்ஞம் போலன்றிக்கே நிர்மாடமாக ஷ்ஞ்ஞத்தது, இருத்தும் வியந்திலே யாகையாலே அதுவே யிறே 'तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य' என்கிற கணக்கிலே யாழ்வாருக்கு விஸேஷித்து ஸ்மதிவிஷயமாகத்தக்கது. அசோகவநிகையிலே பிராட்டி ராமவிஸேஷது: உமிருக்கச் செய்தேயும் திருவடியைக் கண்ட பஸ்தத்தாலே 'समा द्वादश तत्राहं राघवस्य निवेशे | भुजाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी' என்று திரு வய்யையிலே பெருமானும் தானுமொருபடிப்படப் பன்னிரண்டாண்டு கலந்த கலவி யை ஸ்மரித்து ஸ்ரீதீயானுப்போலே ஆழ்வாருமிப்போ தோருஷ்ஞ்ஞமும் ஷ்ஞ்ஞமன்றிக்கே விஸேஷது: உமாயிருக்கச் செய்தேயும் 'सदृशादृष्टचिन्तायाः स्मृति- बीजस्य बोधकाः' என்கிறபடியே சிந்தாது: டிகளாலே இருத்தும் வியந்தில் ஷ்ஞ்ஞத்தை ஸ்மரித்து ஸ்ரீதீயாலே யவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி சந்தோஷிக்கிராகையாலே யிது ஸ்தமென்றபடி.

ச. தெருவெல்லாம் - குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஷ்ஞ்ஞிகளிலும், காவி - கஹரகுசுமங்கள், காவியென்று குவலயத்துக்கும் கஹரத்துக்கும் பெயர். கமழ் - ஷ்ஞ்ஞயாகிற்கிற, ஷ்ஞ்ஞத்தைச் சுற்றி லும் திவ்யஸர்ஸ்ஸுக்கள் ஷ்ஞ்ஞங்களாயிருக்கையாலே யென்று கருத்து. திருக்கார்க்கரை - திருக்கார்க்கரை யென்கிற திவ்யதேசத்திலே, மருவிய -

மு. நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்து என்னை
நம்மைச் செய் தென்னுயி ராய்என் னுயிருண்டான்
சீர்மல்கு சோலைத்தென் காட்கரை யென்னப்பன்
காற்முகில் வண்ணன்றன் கள்வம் அறிகிலேன். (3)

ஆ. யீடுபடுகைக்கு உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்ததென்னென்
றில் நான் உன்னையடிமை கொள்ளுகிறோம் என்று கொண்டு வந்து
நீயென் திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை நினைக்கலாமோ வென்
கிறார். (2)

(நீர்மையால்) உம்மையடிமை கொள்கைக்கு மேற்படச்செய்வ

இ. தில் - விஷயத்தில், அதுக்குத் தாத்மயம்ருளிச் செய்கிறார் (நானுன்னை
யடிமை இत्याடியால்). காமுகன் காமினிவிஷயத்தில் போலே எம்பெருமான்
தன் பக்கல் அत्यந்தபிரியாக் கொண்டு மயிடீயழிந்து ச்லேபித்தபடி
யைத் தாமதற்கிசைந்திருந்தவனைக் கண்டு தாமாள் செய்ததென்று
விநயோகியாலே சொல்லியதைக் கொண்டாடுகிற ரென்று கருத்து.
நினைக்கலாமோவென்றது - நினைக்க ஶ்யமோ வென்றபடி. யதா -
அசக்யதிசயத்தாலே நீ அமயிடமாகச் செய்தாலும் நானதை நினைக்கை
சுசிதமோ வென்றபடி. ஆதலாலதை யென் வாயால் சொல்லமாட்
டேனென்கிறாரென்று கருத்து. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டில் தாமாக அநு-
பவித்த அயீத்தை பிரியதிசயத்தாலே அவனைக் குறித்துச் சொல்லுகிற
றென்று சந்தியும் சூசிதை. (2)

முன்றும் பாட்டு

அவன் குணங்களைச் சொல்லி சந்திப்பிக்கிற பகரத்திலே யிப்பாட்டிலே
யவனை வ்ங்கனாகச் சொல்லுகை அசங்கதமன்றோவென்ன விதுக்குத்தாத்மய
சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (உம்மை இत्याடியால்). நெஞ்சம்

ச. உயிர் - ஆத்மாவானது, வேம் - ரசாதிசயமாற்றமாட்டாமையாலே
ஸ்தமாகா நிற்கிறது, அப்படி நாமுமக்குச் செய்வதென்னென்னில்?
நான் - உனக்கு அत्यந்தபிரியான நான், உனக்காட்சி செய்யும் நீர்மை -
உனக்கடிமை செய்யும் பகரத்தை, நீர்மை - பகரம், பண்டு நீ அமயிட
மாக ச்லேபிக்கும் டசீயில் உனக்கு ஐவிநியோகாஹ் யிருந்தபடியை என்ற
படி. நினைகிலேன் - நினைக்கமாட்டேன், நீ செய்தது கரைகடந்ததா
கையாலே யதை நினைக்கமாட்டிலே னென்று கருத்து. (2)

நெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸஸை, வஞ்சித்துப் புகுந்து - நம்மை
யடிமை கொள்ளவருகிறானென்று அமித்து அஹிகரிக்கும்படி பண்ணிக்

ஆ. துண்டோ வென்னில்? அடிமை கொள்வாரைப் போலே யென்னெஞ்சை வஞ்சித்துப் புகுந்து தன் குணங்களாலும் செயல்களாலும் மென்னை மாய்த்து என்னுயிராய் என்னுயிரைப் பூஜித்தருளினான், முந்தற மெய்யரைப் போலே வந்து புகுந்தபடியும், பின்னைச் செய்தபடியும், ஒருவன் வஞ்சித்தபடி யொன்று மறிகிலேனென்கிறார். (3)

இ. வஞ்சித்துப்புகுந்து என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அடிமை கொள்வாரை இत्याடியால்). என்னை நீர்மையா லீர்மை செய்தென்று அந்நயித்துத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன் குணங்களாலும் இत्याடியால்). கள்வமறிகிலே னென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (முந்தற இत्याடியால்). (3)

ச. கொண்டுவந்து புகுந்து, என்னை - சேஷசேஷித்வமுறை தப்பாமே அடிமை செய்வித்துக் கொள்ள வந்தானென்றிருக்கிற வென்னை, நீர்மையால் - நல்ல சுவாஸ்த்யம், தன்னுடைய சௌக்யத்தாலும் தக்காய்மாய் சேஷசேஷித்வமுறையழியும்படி அत्यந்தமவமான சேஷித்தாலுமென்றபடி. ஈர்மை - செய்து - வடிப்படுத்தி, ஈர்மை - சேடிக்மை, இங்கு வடிப்படுத்துகிறதைச் சொல்லுகிறது. அந்த குணாநுபவசாதிசயம் பொறுக்கமாட்டாதே வடிப்படுமபடி பண்ணி யென்றபடி. என்னுயிராய் - எனக்குப் பரானாய், எனக்குத் தன்னைப் பிரியில் வரிக்கவொண்ணாதபடியா யென்றபடி. என்னுயிரி - என் அர்மாவை, உண்டான் - பூஜித்தவனான, மனோரமபத்யசுர-வதிபிரியவஸ்துவைப் பெற்றாப் போலே அநுபவித்தவனான வென்றபடி. சீர்மல்கு - சீரவஹியா நிற்கிற, மல்குகை - பவஹிக்கை, மஹாபவசபத்யசுரமகா நின்னுள்ள வென்றபடி. என்னை அநுபவிக்கப் பெற்றவனுடைய ஹத்தாலே யவனுக்குங் கூட சோபாதிசயமுண்டாயிற்றென்று கருத்து. சோலை - சயானங்களை யுடைத்தான, தென் - அழகியதான, கார்க்கரை - அந்த திவ்யநகரத்தையுடையவனான, என்னப்பன் - எனக்கு நிரபாதிசயவந்நவான, கார்க்கரையில்வண்ணன் தன் - காமசேவனனுடைய, என்னை அநுபவித்துத் திருமேனியும் சோபாதிசயம் பெற்றதென்று கருத்து. கள்வம் - க்ருமிமங்களை, முந்தற சேஷித்வமுறை தப்பாமல் வருவானைப் போலே வந்து நான் வசிக்ருணபின்பு சேஷசேஷித்வமுறை மாறாடி அக்ரமமாகவென்னை ப்பூஜித்த இந்த க்ருமிமங்களை யென்றபடி. அறிகிலேன் - அறியமாட்டுகிறிலேன், யதாய்மோ, அயதாய்மோ வென்று நிர்வயிக்க மாட்டுகிறிலேனென்றபடி. சர்வாதிக்ருணவனிப்படி யென்பக்கல் வ்யாமோஹம் பண்ணக் கூடாது, பூர்வானுபவம் துஹாயிருக்கையாலே யிது பொய்யென்னவும் கூடாது, ஆதலால் நான் அமித்தேனாவென்றபடி. இருத்தும் வியந்தில் "மருள்தானீதோ மாய மயக்கு மயக்கே" யென்கிறதை யிங்குஞ் சொல்லுகிறார். (3)

ழ. அறிகிலேன் தன்னுள் அனைத்துலகம் நிற்க
நெடுமையால் தானும் அவற்றுள்நிற் கும்பிரான்
வெறிகமழ் சோலைத்தென் காட்கரை என்னப்பன்
சிறியஎன் ஆருயிருண்ட திருவருளே.

(4)

ஆ. (அறிகிலேன்) உம்முடைய திறத்தில் அவனங்ஙனே அபினிவிடே
னானல் சிகலுண்டோ வென்னில், அபினிவிடேனானல் தான் மற்றுஅத
ரோடு நெறிகெடாமை கலந்து பரிமாறுமாப் போலே பரிமாறவமை
யாதோ, தானென்னைப் ழுதித்தருளி நெறிகெடும்படி பரிமாற வேணு
மோ; இவ் வபினிவெததுக்கொரு முடிவு காண்கிறிலேனென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. கீழ் பாட்டிற் சொன்ன அத்தையே “என்னாருயிருண்ட திரு
வருளறிகிலேன்” என்று சொல்லுகிற தாகையாலே இப்பாட்டு புந-
ர்தியன்றோ வென்ன விதுக்குத் தாப்யஞ் சொல்லுகைக்காக அவதர்ப்
பிக்கிறார் (உம்முடைய இயாதியால்). சிகலுண்டோ வென்றது - செய்
யலாவதுண்டோ வென்றபடி. டிதீயபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்
கிறார் (அபினிவிடேனானல் தான் இயாதியால்). நெறிகெடாமே யென்றது
தான் ஶேபியான முறை தப்பாமே யென்றபடி. டிதீயபாதசமபிவ்யாஹரத்
தால் துரீயபாதத்துக்கு அபித்த அத்தையருளிச்செய்கிறார் (தானென்னை
இயாதியால்). அருகலேனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அபி-
னிவெததுக்கு இயாதியால்).

(4)

ச. தன்னுள் - தன் ச஫ுலத்திலே, அனைத்துலகம் - சய்லாகங்கனும்,
நிற்க - ஶதிஸ்தமாயிருக்க, ச஫ுலாஶீனமாய்க் கொண்டு ஶேபவாரத்யமுறை
தப்பாமலிருக்க வென்றபடி. தானும் - ஶேபியான தானும், சவ஫ம்
அவை முறை தப்பாதிருக்குமாப் போலே தானும் முறை தப்பா
திருக்கிறு னென்கைக்காக. நெறிமையால் - சயாடீயால், நெறி - வழி
யாய் சயாடீயைக் காட்டுகிறது. ஶேபிவசயாடீ தப்பாமலென்றபடி.
அவற்றுள் - அந்த லாகங்களுக்குள்ளே, நிற்கும் - வரீக்குமவனான,
பிரான்-சஹோகாரகனான, வெறி - ஶரிசதமானது, கமழ் - வசியா நிற்கிற,
அதனபாக் ஶவதீதிவத் ஶயோ: சோலை - சவானங்களை யுடைத்தான, தென்கார்க்
கரை - அழகிய கார்க்கரையை யுடையவனான, என்னப்பன் - என்
வசியானவன், சிறிய - அதி஫ுடனான, என் - என்னுடைய, ஆர் -
அவன் வுடயா ஶூஶ்யமான, ஆர்தலாஶிவயமாய் ஶூஶ்யதீயைக் காட்டுகிறது.
இவர் தாம் தம்மை அதி஫ுடபதாய்மாக நினைத்திருக்கச் செய்தே அவன்

மூ. திருவருள் செய்பவன் போல என் னுள்புகுந்து
உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்
திருவளர் சோலைத்தென் காட்கரை யென்னப்பன்
கருவளர் மேனி என் கண்ணன் கள்வங்களே ! (5)

ஆ. (திருவருள்) திருவருள் செய்பவன் போலே யென்னுள்ளே புகுந்து
என்னைப் பூஜித்தருளுகையன்றியே என்னுருவமுங் கூடப் பூஜித்தருளி
னான், ஒருவன் அபிநிவേശமிருக்கும்படியே இது முந்தற வந்து புகுந்
தருளினபடி. அது பின்னை நின்று செய்தருளினபடி; இது ஒருவன்
கள்வங்களேயென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஹிதீயபாத்தத்துக்குத் தாஸ்யம் ருளிச்செய்கிறார் (என்னைப் பூஜித்தருளுகை
ஐத்யாடியால்). இதுவே இப்பாட்டுக்கு சந்தியுமாயிற்று. கண்ணன்
கள்வங்களென்கிறதற்குத் தாஸ்யம் ருளிச் செய்கிறார் (இது முந்தற
வ்யாடியால்). இது என்றது - சிஷ்யமயாதி குலையாதேயடிமை கொள்
வாரைப்போலே வந்தென்றபடி. அது என்றது - ஹ்யமான வென்னு
டைய தேஹத்தையுங்கூடத் தனக்குப் பூஷாய்மாக அநுபவித்தென்றபடி.
(5)

ச. தனக்கு ஜ்ஞானமான பூஷாய்மாக ஈனைத்திருக்கிறானென்று கருத்து.
உயிரை - அர்மாவை, உண்ட திருவருள் - பூஜித்தருளின இந்த ஜ்ஞா
மான அபிநிவேசமபிநிவேசமஹாபூஜத்தை, அருள் - கரு, இங்கு லக்ஷண
அபிநிவேசமபிநிவேசத்தைக் காட்டுகிறது. அறிகிலேன் - அறியமாட்டு
கிறிலேன், பரிசுத்திக்க முடிகிறதில்லை யென்றபடி. இப்பாட்டில்
“சிறியேனுடைச் சிந்தையுண் முவுலகுந்தன்னெறி யாவற்றிற்
கொண்டு ஈன்றொழிந்தாரே” என்று இருத்தும் வியந்தில சொன்ன
அந்தை யிங்கும் அநுபவித்தபடி. (4)

திருவருள் - ஶிவரூபையை, ‘வழிவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்’
என்று நானாசைப்பட்டபடியே அடிமைகொள்ளுகையாகிற சஹோபகாரத்
தை யென்றபடி. செய்பவன் போல - செய்யப் புகுகிறவன் போலே,
தனக்கொன்றும் அபிநிவேசமன்றிக்கே எனக்கே பூஷாய்மாக வெழுந்தருளு
கிறவன் போலே யென்றபடி. என்னுள் - என் ஶ்ரீஸ்ரீஸிலே, புகுந்து -
அபிநிவேசித்து, உருவமும் - ரூபத்தையும், என் ஶ்ரீரத்தையுமென்றபடி. ஆர் -
அதிகமான, தனக்கு ஜ்ஞானமான வென்றபடி. உயிரும் - அர்மாவையும்,

மு. என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்
அங்கண்ணன் உண்டஎன் ஆருயிர்க் கோதிது
புன்கண்மை யெய்திப் புலம்பி யிராப்பகல்
என்கண்ணன் என்று அவன் காட்கரை யேத்துமே.

(6)

ஆ. (என்கண்ணன்) ஒரு நாளிங்ஙனே யவன் வசநீயிலக்கப்பட்டால் பின்னையதில் அகப்படாதே ஷரஹிக்கவொண்ணாதோ யென்னில்? நாடோரு மிவன்மெய்யே யென்னையடிமை கொண்டருள வருகிரா னென்றெனக்குத் தோற்றும்படி வந்து அதிசயம் என் ஆத்மாவை அறி

ஆறாம் பாட்டு

இ. அவன் செய்வது துரிமமென்று தாமறிந்து சொல்லா நிற்கச் செய்தே அவன் துரிமமெனக்குச் செவ்வையாய்த் தோற்றுமென்று சொல்லுகை அசுத்த மன்றோ வென்ன இதுக்குத் தாத்ரீ சொல்லுகைக் காக அவதரப்பிக்கிரார் (ஒருநாள் இत्याடியால்). இப்போது துரிம மென்று தோற்றுகிறதே யாகிலும் அவன் முகத்தைக் கண்டவாறே மெய்யென்று தோற்றுகிற தென்கிராராகையாலே அசுத்த மென்ற தாயிற்று. துரிமபாத்தக்குத் தாத்ரீ மருளிச்செய்கிரார் (நாடோருமி त्याடியால்). திதியபாத்தக்குத் தாத்ரீ மருளிச்செய்கிரார் (அதிசயம் இत्याடியால்). அதிசயம் மென்றது கிரியாவிசேஷம். இது லேககதோமாய்

ச. உடனே - கூடவே, ஹோபாடேயவிபாமின்றியே யென்றபடி. உண்டான் - ஸுஜித்தவனான, ஸாபாசம் பெற்றதாக அநுபவித்தவனாவென்றபடி. திருவளர் - திரிவீதியா நின்றுள்ள, என்னை அநுபவிக்கப்பெற்ற சந்தித்த தாலே அவ்வூர்ச் சோலையும் தழைத்ததென்று கருத்து. சோலை - உயாநங்கலையுடைத்தான, தென் - சூதரமான, கார்க்கரை யென்னப்பன் - திருக்கார்க்கரை யென்கிற திவ்யநகரத்தையுடைய வென்ஸ்வாமியான, கருவளர் - கறுப்பு வளரா நின்றுள்ள, என்னோடு சந்தித்தாலே கான்திரிவீதியா நின்றுள்ளவென்றபடி. மேனி - திருமேனியையுடைய வனான, என் கண்ணன் - எனக்குப் பகவான துணையுடைய, கள்வங் களே - துரிமங்களென்ன அசுத்தங்கள், கள்வங்களே யென்றவிடத்தில் சுவரத்தாலே விசமயம் விவசிதம், வரும்போதொருபடியும் பின்பொருபடியு மான துரிமவூதிகளென்ன அசுத்தங்களென்றபடி. வடுவநத்தால் அருமை கொள்வாணப்போலே வந்து தானென்பக்கல் நியாமியவசுநாயிருக்கை யும் விருதியான ஷரீரத்தை நிவர்த்திப்பாணப் போலே வந்து அதைத் தனக்குப் பூஷாமாகப் ஸுஜிக்கையும் தானெனக்குப் பூஷமாக வருவாணப்

ஆ. வழியும்படி ழுஜித்துப்போம், போனவாறே பின்னையும் இவ் ஆத்மாவா
னது நெடும்போது கூட ழுடமாய் அவனையாசைப்பட்டு என்கண்ணா !
என்கண்ணா என்றலற்றி அவனெழுந்தருளியிருந்த திருக்கார்க்கரையை
ஏத்தாநிற்குமென்கிறார். (6)

இ. அதிவழியென்று பாடமாகவுமாம். அறிவழியும்படி யென்றது -
கோது ழததாத்யம் சொன்னபடி. ரசாதிசயத்தாலே மோஹிதமாய்ப்படி யென்கை.
பாட்டெல்லாம் ஁கவாயமாயிருக்க வ்யாழானத்தில் ழுஜித்துப்போ மென்று
இங்கே வாக்யமெடம் பண்ணினது, அவன் க்ருழிமமும் அவன் ழுழத்தைக்
காணும் போது மெய்யாகவே தோற்றுமென்றும் க்ருழிமம் என்று
அறியும் டய்யிலும் அவன் பக்கல் என் ஆத்மாவுக்கு ஆசைபோகாதென்று
இவ்அழ்யத்திலும் பாட்டுக்குத் தாத்யம்மென்று காட்டுகைக்காக. புன்கண்
மையெய்தி யென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (நெடும்போது
஁த்யாடியால்). புலம்பி யென்கிறதில் அழ்சி஁த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்
(அவனையாசைப்பட்டென்று). ழேஷம் ழபடம். (6)

ச. போலே வந்து என்னைத் தனக்குப் ழோழமாகப் ழுஜிக்கையும் என்
பேருக வருவானைப்போலே வந்து தன் பேருகத் தலைக்கட்டிக் கொள்ளு
கையுமாகிற க்ருழிமழகாரவிசேஷங்கள் விவழிதங்கள். (5)

என் கண்ணன் கள்வம் - என் பக்கல் அத்யந்தவ்யாழுழமான க்ருண
னுடைய வ்யாழாரங்கள், எனக்கு - அவன் ழுழத்தைக் கண்டவாறே
ழரவாழாயிருக்கும் ழ்வாவாழனவெனக்கு, செம்மாய் நிற்கும் - ஁ழுவா
யிருக்கும், செம்மென்று ஁ழு, க்ருழிமமென்று தோற்றுதே மெய்யென்று
தோற்றுமென்றபடி. அங்கண்ணன் - அதிவழியெனவன், அங்கண்ண
னென்று அதிவழியுக்குப்போர். உண்ட - அழுழித்ததான, என் - என்
னுடைய, ஆர் - அவன் ஁ழுத்ய ஁ழுழமான, இது உயிர்க் கோது - இந்த
உயிர்க்கோதானது, கோது - ஁ழுழிழ, நிஸ்ஸாரமாய் விட்டவிப்
ஆத்மாவான தென்றபடி. அவனிதை அழுழிக்கும்போது ரசாதிசயத்
தாலே யறிவழிந்த இவ் ஆத்மாவானது என்கை. புன் கண்மை - புல்லி
தான கண்ணுடைத்தாகுகையை, புல்லியது - அழம், கண் - ழான்,
எய்தி - அடைந்து, இப்படி மோஹிதமாயிருந்தது அவன் அழுழித்துப்
போய் நெடும் போதானபின்பு கிச்சிழழவோழயுக்மாயென்றபடி. இராப்
பகல் - நக்தி஁வ், என் கண்ணனென்று - எனக்குப் ழவ்யான க்ருண
னென்று, புலம்பி - ழழித்து, அவன் கார்க்கரை - அவனுடைய
திருக்கார்க்கரையை, ஏத்தும் - ழுதிவா நிற்கும், அவனெழுந்தருளி
யிருக்கிற திருக்கார்க்கரையை அவனைக்காண வேணுமென்னுமாசை
யாலே கொண்டாடா நிற்குமென்றபடி. (6)

மூ. காட்கரை யேத்தும்; அதனுள்கண்ணா! என்னும்
வேட்கைநோய் கூர நினைந்து கரைந்துகும்
ஆட்கொள் வான்ஒத்தென் உயிருண்ட மாயனால்
கோட்குறை பட்டது-என் ஆருயிர் கோளுண்டே.

(7)

ஆ. (கார்க்கரையேத்தும்) இப்படி அவனைக்காணவேணுமென்னு
மாசையாலே அவனை நினைத்தலற்றி அவசனமானவாதே, பின்னையும்
பண்டுபோலே யென்னை அடிமை கொள்வாரைப்போலே வந்து
புகுந்து என்னுயிரை மாளப் புகித்துப் பின்னையும் புகியாதானுபிருக்கு
மென்கிறார்.

(7)

ஏழாம்பாட்டு

இ. மேலொரு அஃவிசெவ் சொல்லுதைக்காகக் கீழ்ச்சொன்னதை அநுவதிக்க
கிறதிப் ப்ரமபாடமென்று காட்டுகிறார் (இப்படி ஐயாடிபால்). இப்படி
யென்கிறதற்கு அலற்றி யென்கிறதோடே அவ்யம். யதா - கீழ்ப்பாட்டில்
சோககாய்மான அவசாதம் காண்கமன்றுகிலும் கசிதமாகையாலே யதுவும்
இங்கு அநுவதிக்க யோசமாகையால் இப்படி என்கிறதற்கு அவசனமான
யென்கிறதோடே அவ்யமாகவுமாம். இவ் அநுவாதத்தாலே இப்பாட்டுக்குக்
கீழ்ப்பாட்டோடே அவாந்தரசங்கதியும் சித்தமாயிற்று. தீரீயபாடத்துக்குத்
தாஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவசனமானவாதே யென்று). என்னுயிர்
ஐதி சேவ: தீரீயபாடத்துக்குத் தாஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையு மிவ்யாடி
யால்). தீரீயபாடத்துக்குத் தாஸ்ய மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் புகி
யாதானுபிருக்குமென்று). இத்தால் ஐந்தாம் பாட்டிலே என் அரமாவை
யும் சரீரத்தையும் தனக்குப் ப்ரமமாக அநுமவிப்பானென்றவரிப்பாட்
டிலே அப்படி அநுமவித்தாலும் தூதனாகிறிலன் என்கிறார் என்று இப்பாட்
டுக்குப் ப்ரமாதசங்கதியும் சூचितையாயிற்று.

ச. என் - என்னுடைய, ஆர் - அவனுக்கு ஐயமான, உயிர் - அரம
வானது, கார்க்கரை - அவனெழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கார்க்கரையை,
ஏத்தும் - அவனைக்காணவேணு மென்னு மாசையாலே ஸுரீயா
நிற்கும், அதனுள் - அதுக்குள்ளே நிற்கிற, கண்ணா வென்னும் -
தூண? என்றழைபா நிற்கும், வேட்கைநோய் - அமினிவெசவீயானது,
நோய் - வ்யை, கூர - கூரும்படி, வீசுக்கும்படி யென்கை. நினைந்து -
அவனை ஸ்மரித்து, கரைந்து - சிவியமாய், உகும் - நீராயுருகா நிற்கும்,
இப்படி யாசைப்பட்டவாதே யிதுக்கு ஸகாரகமாக வருமாப்போலே
வந்து ஸவீத்திலே ஸய்வசினு ப்ப்போவனென்கிறார்மேல். ஆட்கொள்வா

மு. கோளுண்டான் அன்றிவந் தென்னுயிர் தானுண்டான்
நாளும்நாள் வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான்
காளநீர் மேகத்தென் காட்கரை யென்னப்பற்கு
ஆளன்றே பட்டது? என் ஆருயிர் பட்டதே !

(8)

ஆ. (கோளுண்டான்) இப்படி யென்னுயிரை மாளப் பூஜித்தே பின்னை
யும் பூஜியாதானாய் வந்து பூஜிக்கும், இப்படி நாளும் நாளும் வந்து
என்னைப் பூஜித்தருளினான், நான் தனக்கடிமையான வித்தனையன்றே,
என்னையிங்ஙனே படுத்தவேணுமோ வென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. ப்ரஹ்மபாத்திக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி ஐயாடியால்).
ஆளன்றே பட்டதென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நான்
தனக்கு ஐயாடியால்). என்னருயிர்ப் பட்டதென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (என்னையிங்ஙனே ஐயாடியால்). இத்தால் நாள்தோறு
மென்னை அநுபவியா நின்றாலும் பெறப்பேரு பெற்றப்போலே பூஜிக்கிற
விவனுடைய பூஜையொன்றும் பொருக்கமாட்டுகிறிலே என்கிற
ரென்று சங்கதியுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. (8)

ச. நெத்து - என்னை யடிமை செய்வித்துக் கொள்ளுகிறவனுக்கு
சதுஷ்ராய், என்னைக்கொண்டு ஷேப்யான தனக்கடிமை செய்வித்துக்
கொள்ளுகிறவனைப் போலே வந்தென்றபடி. என்னுயிருண்ட - என்
அத்மாவைத்தனக்குப் ப்ரஹ்மாக அநுபவித்தவனான, மாயனல் - அர்ச்சய்ஸ்ரூ
னலே, இது பூஜிமென்று தோற்றதபடி இருக்கிற அர்ச்சய்ஸ்ரூனலே
யென்றபடி. கோளுண்டு - கொள்ளப்படுகையை அநுபவித்து, அநுபவிக்
கப்படுகையைப் பெற்றென்றபடி. கோட்குறைபட்டது - கொள்ளுகை
யிலே குறைப்பட்டது, பூர்வமாக பூஜிக்கப்பட்டதன்றிக்கே யிராகின்ற
தென்றபடி. அவனிதை அநுபவித்தும் பின்னையும் பூர்வமாக அநுபவி
யாதாரைப்போலே அவ்ஸூயிராகின்றனென்று தாஸ்யம். (7)

கோளுண்டானன்றிவந்து - கொள்கையுண்டானன்றியே வந்து,
மதுபவத்தை யொருக்காலும் பெற்றவனல்லாதவனாய் வந்தென்றபடி.
தானென்னை யொருக்காலும் அநுபவித்தறியாதே அபூர்வமாக அநுபவிக்கப்
பெற்றப்போலே வந்தென்கை. என்னுயிர் - என் அத்மாவை, தான்-
அத்யந்தாபிவிஷ்டனான தான், உண்டான் - அநுபவித்தான், நாளு நாள்
வந்து- இது தானொருநாளன்றியே நாள்தோறும் வந்து, அவனுடைய

மூ. ஆருயிர் பட்ட தெனதுயிர் பட்டது-

பேரி தழ்த் தாமரைக் கண்கனி வாய்தோர்

காரெழில் மேகத்தென் காட்கரை கோயில்கொள்

(3) சீரெழில் நால்தடந் தோள்தெய்வ வாரிக்கே?

(9)

ஆ. (ஆருயிர்) அவன் உம்முடைய திறத்தில் विशेषமாகச்செய்ததுண்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. ஸ்வரவ்யஸ்தாபனபிரகாரத்திலே 'ஆருயிர்ப்பட்ட தெனதுயிர்ப்பட்ட' தென்று ஸ்வஸ்தாபன பண்ணுகை ஸசங்கமன்றோவென்ன விதுக்குத் தாத்யச் சொல்லுகைக்காக ஸவதரப்பிக்கிறார் (அவனியாதியால்). ப்ரதமபாதத்துக்குத்

ச. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்' இருக்கும்படியிது வென்று கருத்து. என்னை - நிரதிசயபிரயோக வென்னை, முற்றவும் - கருத்தையும், என் ஸ்வரவ்யத்தோடு ஸுங்கமன்றோ வரிரத்தோடு வரரியற வெல்லாவற்றையுமென்றபடி. தானுண்டான் - ஸ்வய் ஸுஜித்தான், தன் பேறாகவே ஸநுபவித்தானென்றபடி. காளநீர்மேக - காலவரணமாய் ஸுபூர்மான ஸேகம் போலிருக்கிறவனான, தென்கார்க்கரை யென்னப்பர்க்கு - அழகிய திருக்கார்க்கரையில் வசிக்கிறவென்னுடைய நிரபாதிவஸ்துவான ஸவாமிக்கு, ஆளன்றே பட்டது - அடிமை யன்றோ புக்கது, அன்றே யென்றது அன்றோ யென்றபடி. அடிமை புகுந்ததத்தனைப் போக்கி ராவநாதிகளைப்போலே யெதிரம்பு கோத்ததோ வென்றபடி. என்னுரு யிர்ப்பட்டதே - என்னுடைய ஸ்தாப்யமான ஸாத்மா பட்டதென்ன ஸாஸ்யம், பட்டதேயென்கிறவிடத்தில் ஸவரவிசேஷத்தாலே விஸயம் விவசிதம். இப்படியடிமை புக்க இவ் ஸாத்மாவை யித்தனைப்படுத்தவேணுமோ, ஸரவன் பொருக்கலாம், இந்த ஸுபவஸ்தம் படுத்துகிற பாடொன்றும் பொருக்க முடிகிறதில்லை யென்று கருத்து. (8)

பேரிதழ் - பெரிய இதழை யுடைத்தான், இதழ் - டஜ், ஸமயபுஷ்டியாலே விசாலதலசாலியான வென்றபடி, தாமரைக்கண் - தாமரசபுஷ்ப போலேயிருக்கிற கண்களையுடைத்தான், கண்ணென்கிற விடத்தில் ஸந்தியிலே டகாராதேஃ. கனிவாயது - கனிபோலேயிருக்கிற வாயை யுடைத்தான், கனி - பழம், விஸ்தாபரஸாலியான வென்றபடி. வாயை யுடைத்தானது - வாயது, ஓர் - லோகவிஸ்தாபமான, ஸமூதபூர்வம் சொல்லுகிறபடி. காரெழில் - கருத்தவெழிலையுடைத்தான், எழில் - ஸ்வஸ்த்ய், மேகம் - ஸேகமான, நிலோவலஸேகஸதஸான வென்றபடி. தென் கார்க்

மு. 'வாரிக்கொண்டுள்ள விழுங்குவன் காணில்' என்று
ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய-என் னில்முன்னம்
பாரித்து தான்என்னை முற்றப் பருகினான்
காரொக்கும் காட்கரை யப்பன்-கடியனே.

(10)

ஆ. டோ தன்னோடு பரிமாறுவாரையெல்லாரையுமப்படியன்றோ படுத்து
வதுஎன்னில், அவனால் நான் பட்டபாடு திருநாட்டிலுள்ளார் தாம்
பட்டாரோ, தனக்கென்ன குறையுண்டா இப்படிச் செய்தருளினா
னென்கிறார். (9)

இ. தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனால் நானியாடியால்). மேல் பாடநயத்
துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தனக்கியாடியால்). என்ன குறை
யென்றது, அழகில் குறையோ ஔவ்யத்தில் குறையோவென்றபடி.
ஸ்வஸாதிசயிதமாங்ஸ்யமான வஸூவிலேயிறே யெல்லாரும் அசக்தி பண்ணு
வது, சர்வஃகாரமாங்ஸ்யத்தாலும் தானே அதிசயிதனாயிருக்க வென்பக்க
லித்தனை அசக்தி பண்ணுவதென்ன அஃயம்மென்கிறாரென்று கருத்து. (9)

ச. கரை - அழகிய திருக்கார்க்கரையை, கோயில் கொள் - கோயிலாகக்
கொண்டவனான, தனக்கு திஷ்வாசஸ்தானமாகவுடையவனாவென்றபடி.
சீரெழில் - சீரையுமெழிலையு முடையவனான, சீர் - சிறி, விரசியையும்
அஃவ்யத்தையுமுடையவனாவென்றபடி. நால் - ஒரு கல்பதஷுக்கு நாலு
சாஃகரிகருக்குமாப்போலே நாலாயிருக்கிற, தடம் - பெரியதுகளான,
'அயதாஷ் சுவதாஷ் வாஹ்: பரிவோமா:' என்கிறபடியே வுதாயதமாஸலமரகதஸ்தம்.
ஃசீரங்களான வென்றபடி. தோள் - ஃசுங்களையுடையவனான,
தைவவாரிக்கு - தேவசமுதத்துக்கு, வாரி - சமுதம், சுகாஃகலங்களுக்கு சமுதம்
போலே தேவதீகைகளுக்கு உத்பதிஸ்தானஃசுதமுதமான ஃசாமிக்காயென்றபடி.
ஃசாமிக்குப் ஃசுமையாயென்கை. எனதுயிர்ப்பட்டது -என் அஃமா பட்டபாடு
களை, ஆருயிர்ப்பட்டது - ஆருடைய அஃமா பட்டது, நியதூரிகளுடைய
அஃமா தான் பட்டதோ வென்றபடி. என் அஃமாவானது அவனாலே
ஃசுஜிக்கப்படுகிற தஃயிலேயவனுடைய அதிமாஃபவணவூதிகளைக் கொண்டு
அநந்தாதிசயத்தாலே மஃஃமூர்ச்சாதிக்களையடைந்து வாகுலப்பட்டாப்போலே
நியதூரிகளுடைய அஃமாவும் பட்டதில்லையென்றபடி. நவோதீயான்
தஃசுநிக்கு நாயகஸஸ்தத்திலே தஃவிகாரங்கள் துதநாயகியிற் காட்டிலும்
விஞ்சியிருக்குமாப்போலே அநாதிஸ்சாரியாயிருந்தவிவருக்குப் பரமபுஷ்-
ஸ்ச்லேஷம் புதியதாய் வந்ததாகையாலே ரசாதிசயகூதமான வஃசாகுலி நியதூரி
களிற் காட்டிலும் விஞ்சியிருக்குமென்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார். (9)

ஆ. (வாரிக்கொண்டு) நீர்தாமவனைப் ழுஜியாதே உம்மைப் ழுஜிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பானேன், என்னில்? உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டு விழுங்குவன் என்று நான் ழனாரித்துக் கொண்டிருக்க எனக்குத் தன்னைப் ழுஜிக்க வொண்ணாதபடி யென்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை மாளப் ழுஜித்தருளினான், தன்னாலே வினையக் கடவசஸ்த்தினளவும் பாராதே ழலிலாசீமான ழேஷம் தன்னளவிலே வழித் தாப்போலே யென்னுடைய ழிறுமை பாராதே யென்னளவிலிங்ஙனே ழதிமாழமாகச் ழெய்தருள வேணுமோ வென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. அவனுடைய ழபிநிவெழாதிஸயத்தைச் ழொல்ல வந்தவிப் ழகரணத் திலே 'வாரிக்கொண்டு' இயாடியாலே தம்முடைய ழபிநிவெழத்தைச் ழொல்லுகை ழஸழுதமன்றோவென்ன ழவதரிப்பிக்கிறார்(நீர்தாமியாடியால்). ழுருற்றவென்கிறதற்குத் தாஸய்மருளிச்செய்கிறார் (ழனாரித்துக்கொண்டிருக்கவென்று). என்னை யொழிய வென்கிறதற்குத் தாஸய்மருளிச் செய்கிறார் (எனக்குத் தன்னையியாடியால்). காரொக்குமென்கிற ழேஷ-ழுடாஸத்துக்குத் தாஸய்மருளிச் செய்கிறார் (தன்னாலே இயாடியால்). (10)

ழ. காணில் - காணப்பெற்றேனாகில, உன்னை - ழவ்ழேஷியான உன்னை, வாரிக்கொண்டு - பிறர்க்கொன்றும் ழேஷியாதபடி ழழித்துக்கொண்டு, விழுங்குவனென்று - கவலிகரிப்பனென்று, ழனந்தவீனதேயாடிகளுக்கு ழவகாஸமில்லையாம்படி 'ழஹ் ழவ் கரிஸ்யாமி' என்கிறபடியே நானே ழவ்விஷகீழுய்ங்களையும் பண்ணி ழநுழவிக்க வேணுமென்றபடி. ழூர்வு - ழபிநிவெழத்தை, உற்ற - ழடைந்தவனான, என்னை யொழிய-என்னைத் தவிர, எனக்குத் தன்னைப் ழுஜிக்க வொண்ணாதபடியாக வென்றபடி. என்னில் முன்னம் - தன்னைப் ழுஜிக்க ழழுரிக்கிற வென்னிலும் முன்னமே, பாரித்து - ழாரித்து, ழழாஸ்ழ்ழயுக்தனா யென்றபடி. தான் - விழுவாய் ழவதந்நானா தான், என்னை - ழஸுவாய் ழரதந்நானாவென்னை, முற்ற - காதஸ்யேன, நிழேஷமாக வென்றபடி. ழஸாதிஸயத்தாலே ழூழ்ழி-ழழமாகையாலே இவ் ழாஸா மாண்டு போயிற்றென்னும்படியாக வென்றபடி. பருகினான் - ழானம் பண்ணினான், 'வழஸா ழாந்வியிதவீந் லோநாழயா ழிவநிவ' என்கிறபடியே தன் குணழேழங்களைக் காட்டி யென்னை நீராயுருக்கிப் ழான் பண்ணினானென்றபடி. என்னை முற்ற வும் தானுண்டானென்று ழவனுண்டபடி ழொன்றார் கீழ், உண்ட வனுக்குத் தண்ணீரும் ழபேழிதமாகையால் - தண்ணீர் குடித்தபடி

மூ. கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்ற பிரான்தன்னை
கொடிமதில் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
வடிவமை யாயிரத் திப்பத்தி னூல் சன்மம்
முடிவெய்தி நாசங்கண் டீர்கள்எங் கானலே.

(11)

ஆ. (கடியனாய்) அந்நிதர்க்காக வேதேனுஞ்செய்யிலு மிங்ஙனே அதி-
மாத்ரமாகச் செய்தருளும் சுவாவனாயிருந்தவனைச் சொன்னவிப்பத்து,
மகவதநுமவவிரோதியான நம்முடைய ச்சாரத்தை சகாரணமாகப் போக்குமென்
கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. ப்ரதமபாதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அந்நிதர்க்காக இயாதியால்).
சன்மம் முடிவெய்து இயாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (மகவத்யாதி
யால்).

(11)

ச. சொன்னரிதில். இத்தாலவனுடைய “உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்”
இருக்கும்படி சொல்லிற்றாயிற்று. காரொக்கும் - செத்துக்கு சததமாகா
நின்றுள்ள, காரென்று செதம், செதம்போலே பாயசத்தையப் பாராதே
அதிமாத்ரமகவதநுமவவிரோதியான வென்றபடி. கார்க்கரையப்பன் - திருக்
கார்க்கரையில் நிபாதிக்கவதநுமவவன், கடியன் - சிவகாரி, மகத்தில்
தானே மிந்திக்கொள்ளுமவனென்றபடி.

(10)

கடியனாய் - சிவகாரியாய், க்சன் சததத்திற்காட்டில் முற்பட
சர்வனா யென்றபடி. கஞ்சனை - க்சனை, கொன்ற - சந்தரித்தவனான,
பிரான்றன்னை - அத்தாலே அந்நிதருக்கு மகபகாரகனானவனை, தன்னை
யென்று சுவாதிக்கம். கொடிமதிள் - தவதவிராஜிதபாகாரசாலியான, கொடி-
தவதம், மத்யமபதலிபிசமாசு. தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - அழகிய திரு
நகரியையுடையவரான வாழ்வார், திரு நகரிக்கு நிவாஹகரான வாழ்வா
ரென்றபடி. சொல் - சொன்னதான, வடிவமை - அழகு பூர்மாயிருக்கிற,
வடிவு - அழகு, அமைவு - பூதி, சவ்ரகாரசுமனமான வென்றபடி.
ஆயிரத்துள் - சததத்தில், இப்பத்து - இந்த ததத்தினாலே, சன்மம் -
தன்மானது, தன்நபரத்யான தென்றபடி. முடிவு - சமாதிதைய, எய்தி-
அடைந்து, பூநதன்நம் வராமலென்றபடி. எங்கானல் - நம்முடைய மூதூண்
யானது, கானல் - மூதூண், நம்முடைய சூததூதவதந்நிதவிதயமான ச்சாரமான
தென்றபடி. எம்மென்று சவசவநிதகளைக்கூட்டிச்சொல்லுகிறது, இத்திரு
வாய்மொழியைக்கற்பாரை சவசவநிதகளாக சவிகரித்து நிதீசித்தபடி.
நாசங்கண்டீர்கள் - நாசமாம் கிடிகோள், நிதீசமமாக நிதீக்கும் கிடிகோ
ளென்றபடி. கண்டீர்களென்றதாலே இதில் சததயமில்லையென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

(உருகுமால் நெஞ்சம்)

द्विस्मर्तुं नैव शक्यो हरिरिति शठजित् कंसजेतारमाह ॥ (१०८)

(108)

ஒன்பதாம் பத்தில் ஆறாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஏழாந்திருவாய்மொழி

மூ. எங்கானல் அகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங் கினிதமரும்

(1) செங்கால மடநாராய்! திருமுழிக் களத்துறையும்

கொங்கார்பூந் துழாய்முடியெங் குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய்

நுங்கால்கள் எந்தலைமேல் கெழுமீரோ, நுமரோடே.

(1)

ஆ. (எங்கானல்) இந்த அப्राप्तिर्भमान गुणानुसन्धानजनितप्रीதியான து
மாறி அப्राप्यंशமே தலையெடுத்து அந்யாபदेशத்தாலே தூதபேஷன் பண்ணு
கிறார். தன்னைப்பிரியில் நான் வரிக்கமாட்டாததொருபடி, தன்

ஏழாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி சந்திராயிருக்கிறவாழ்வார் அत्यन्तपरितापदर्शையில் போலே
இத்திருவாய்மொழியிலே தூதபேஷன் பண்ணுகை அசங்கதமன்றோவென்ன
வதாரிப்பிக்கிறார் (இந்த அப्राप्तिர்யாதியால). கீழ்த்திருவாய்மொழியில்
चिन्तादृष्टादिमूलगुणस्मरणमात्रத்தாலே ச்ரிதி நடந்ததேயாகிலும் அப्राप्तिदुःख
மும் ர்ஹிதமாய்க் கொண்டு அநுவூதமாயிருந்ததாய்கையாலே யிப்போதும்
भगवत्साक्षात्कार மில்லாமையாலே பின்னையும் அப्राप्यंशமே உத்புடமாய்
விட்டதாய்கையாலே மிகவும் அர்த்ராகையாலே தூதபேஷன் பண்ணுகை
சங்கதமென்றதாயிற்று. தூதபேஷன் பண்ணுகிறாரென்றது - घटकपुरस्कारेण
स्वाभिलषितத்தை யெம்பெருமானுக்கறிவிக்கிறாரென்றபடி. இத்தாலித்
திருவாய்மொழிக்கு घटकमुखविस्मयविषयत्वமென்கிற ஸ்ரீவத்ஸுளம் வ்யஸ்ய
மென்றதாயிற்று.

ச. எங்கானல் - எங்கள் கானலுடைய, கானல் - समुद्रतीरवनம்,
இங்கு गौणवृथा उद्यानपरம். உங்களுக்கு உபயோகமாய்ப்படி எங்களுக்கு
கொரு उद्यानமுண்டாகப் பெற்றதேயென்று கருத்து. அகம்-உள்ளில்,
இப்படியுள்ளே अशङ्कितராய் வந்திருக்கும்படி யுங்களை अन्तरङ्गமாகப்
பெற்றோமேயென்று கருத்து. கழிவாய் - கழியினிடத்திலே, கழி -
सरोनद्यादिकளுடைய जलपरिवाहकल्याविशेषம், வாயென்று இடம், இரை -
अहारத்தை, தேர்ந்து - தேடி. “गृहे भुक्तमशङ्कित” என்கிறபடியே
எங்கள் समताभिमानविषयங்களான वस्तुக்களை நீங்கள் स्वीकरिक्कவும்
भार्य பெற்றோமேயென்று கருத்து. இங்கு - இந்த சமீபபदेशத்திலே,
தன் सौंदर्यத்தாலே யென் மனஸ்ஸை அபஹரித்துக் கொண்டு என்னை
विश्लेषித்துப் போய் தூதுவிட வேண்டும்படியாயிருக்கிற வவனைப்
பேர்லன்றிக்கே सन्निहितராகப் பெற்றோமேயென்று கருத்து. இனிது -

ஆ. நமஸ்காலும் தன் செயல்களாலும் என்னைத்தோற்பித்தடிமையாக்கி
என்னோடு கலந்தருளிப்போய் திருமுழிக்களத்திலே யிருந்தருளின
வெம்பெருமானுக்கென்றிறம் சொல்லவேணும். உங்களுக்கடிமையே
நானிருக்கிறேன், என்று நாரைகளையிரக்கிறான். (1)

முதற் பாட்டு

இ. கொங்கார் பூந்துழாய்முடி யென்குடக்கூத்தற் கென்கிறதற்குத்
தாஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (தன்னைப் பிரியில் இயாதியால்).
அதில் தன்னமுகாலுமென்றது - கொங்கார் பூந்துழாய்முடியென்
கிறதற்குத் தாஸ்யம் சொன்னபடி. தன் செயல்களாலுமென்றது
குடக்கூத்தற் கென்கிறதற்குத் தாஸ்யம் சொன்னபடி. என்னைத்
தோற்பித்து இயாதியாகச் சொன்னது - எம்மென்ற பதத்தில் விவதி-
தாஸ்யம் சொன்னபடி. என் தூதாய் என்கிறதற்குத் தாஸ்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (என் திறஞ்சொல்ல வேணுமென்று). திறம் - பகாரம், என்
விரஹேசத்தை யென்றபடி. சூரியபாதத்திற்குத் தாஸ்யம்மருளிச்செய்கிறார்
(உங்களுக்கு இயாதியால்). தன்னமுகாலுமென்றதாலும் நாரைகளை
யென்றதாலும் இப்பிராட்டி எம்பெருமானுடைய வழகிலையீடுபட்டு
அவனோடே சந்தேசித்து விசேசித்தவனாய், விரஹேசநிநியாய், தன்னுற்
ருமையாலே சூதத்தில் நின்றும் சுவாபதேசத்திலே சென்று அங்கேயிருந்த
சில பதிகளைக் கண்டவனாய்த் தன்னுடைய சபிகளும் தன்னோடு
சமாதது:கனாகையால் அவர்கள் காய்ச்சுமரல்லாமையாலும் தான்
வசனாதிசயத்தாலறிவழிந்திருக்கையாலே தான் சொல்லுகிற வாய்வை
அவையறியா என்று விசேகிக்கமாட்டாமையாலும், அவற்றைத் தூது
போகப் பார்த்திருக்கின்றோன்று கருத்து. தன்னைப் பிரியில் இயாதியாலே
விசேசித்திலென்னைத் தரித்திருக்கவொட்டாத சौந்தரத்தை யுடையவ
ளென்கையாலே சுவாபதேசத்தில் அஞ்சிறைய மடநாரையில் அபராஹ்மத்
பற்றாசாகவும், வைகல்பங்கழிவாயில் சேவியசங்கம் பற்றாசாகவும்
பொன்னுலகாளிலே அபிசாரோடு ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகவும், தூது
விட்டவர் இத்திருவாய்மொழியிலே தன்னமுகைக் கண்டு அநுபவித்
தவர்கள் விசேசித்தில் தரிக்கமாட்டுவார்களோ? என்று அறிவிக்கவே
எழுந்தருளும் என்றிப்படி சौந்தரம் பற்றாசாகத் தூது விடுகின்றோன்று
சூசிதமாயிற்று. இப்படி இங்காலு திருவாய்மொழிகளுக்குமுள்ள அந்-
விசேஷங்களை 'அபராஹ்மத்வாச்ச விமோட்சைவ்வைமவாட் । ஐகரஸ்யாச்ச சौந்தரத் து-
கான்யாச்சு மூனி:' என்று உறைக்காரர் சந்தித்தருளினார். (1)

ச. மஹிமா, ஸ்ரீமதாசாரிமாசாரி வுென்றபடி. க்ரியாவிசேஷம். அமரும் - ப்ரதிஸ்திராகா நிற்கிற, என்பக்கல் சீஹாத்தாலே இங்கே ந்த்யவாசரஸிகராகா நிற்கிற வுென்றபடி. செங்கால - சிவந்தகாலே யுடையீர்களான, என் மடியிலிருக்கும் கால்பாலே யிராநின்றது நான் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளப்புகிற காலுமென்று கருத்து. மடநாராய் - ஸ்வயங்களான நாரைகாள்? நாராயென்று ஜாத்யேகவசனம். திருமுழிக்களத்து- திருமுழிக்களமென்கிற திவ்யநகரத்திலே, உறையும் - வசியா நிற்கிற வனா, தூதுபாவார்க்கு சூலமும்படி சந்நிஹிதனாயிருக்கையாலே ப்ரஸ- பதத்திலும் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறபடி. கொங்கார்-மகரந்நபூர்மான, கொங்கு- மகரந்நம், பூம் - தர்சனியமான, துழாய்முடி - திருத்துழாயைத் திரு முடியிலேயுடையவரான, எங்குடக்கூத்தார்க்கு - என்னுடைய குடக் கூத்தார்க்கு, எம்மென்று ஆத்மநி வஹ்வசனம். இங்கு பூர்வீக்தவிசேஷஸம- பிவ்யாஹரத்தால் தன்னுடைய திவ்யாலக்ஷாதிசான்நியங்களாலும் விசித்ர- சேஹிதங்களாலுமென்னை வசிகரித்தவனான வுென்றபடி. குடக் கூத்தாவது - இடையர் பால் குடத்தைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு ஆடும் நூத்தவிசேஷம், குடக்கூத்துயுடையவர் - குடக்கூத்தர், விசித்ரசேஹிதங்களையுடைய துணைக் கென்றபடி. என் தூதாய் - என்னுடைய தூதிலேயாய், தூது - தூதக்யம், மத்யமான தூதக்யத்திலே அதிகரித்தென்றபடி, இது செய்கிறோமென்றங்கீகரித் தென்றபடி. இதுக்குக் கெழுமீரோ வுென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். எததஜ்ஜிகாரமாத் தாலே நானுங்களுக்கு ஸ்வமாகையாலே நீங்களுெனக்கு ந்த்யஸேவ்யகூலங் களுென்று கருத்து. நுமரோடே - யுஸ்மேதியார்களோடே, உங்களுடைய தாரபூதாதிசானோடே கூடவுென்றபடி. இங்கு ஸ்வாபதேசத்தில் 'ஆசார்யவதாசார்ய- தாரே வுத்தி:' 'ஆசார்யவதாசார்யபூத்ரே வுத்தி:' 'சுஹவ்நுஹவர்ஷ த்ரஹ்:' என்றது விவசிதம். நும் கால்கள் - எங்களுக்கு ஸ்பகரிஷ்யமானாரான உங்களுடைய திருவடிகளை, என் தலைமேல் - உங்களை ஆசிரியத்து ஸ்ஜிவிக்கவிருக்கிற வுென்னுடைய ஸ்தமாஜ்ஜத்திலே, தலையென்றது ஸ்தமாஜ்ஜஸ்வபாயம், ஸ்ரீமதாசாரிமாசாரி வுென்றபடி. வடகரானவர்களுடைய ச்ரணாஸ்ப்ரஜத்தை வஹிக்கப் பெருகிற தென்னும் ப்ரீதியாலே தன் சிரஸ்ஸைக் கொண்டாடுகிற படி. அழகிய மயிரையுடையார் பூசுதடவாசைப்படுமாப்போலே ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறபடி. கெழுமீரோ - சேரிகோளோ, கெழுமை - சேர்க்கை, சேர்த்தருள வேணுமென்றபடி. வையுங்கோளென்னுதே சேருங்கோளென்றத்தாலே யென்தலையுமுங்கள் திருவடிகளும் பிரிந் திருக்கை இவையிரண்டுக்கும் பூஷாய்ஹானியென்று கருத்து. ஓகாரத்தால் இது ஸேவிகளுக்கு ஸ்வரூபமன்றோ? இது ப்ரார்த்திக்க வேணுமோவென்ற படி.

மூ. நுமரோடும் பிரியாதே நீரும்நும் சேவலுமாய்

அமர்காதல் குருகினங்காள் ! அணிமூழிக் களத்துறையும்

எமராலும் பழிப்புண்டிங் கென்? தம்மால், இழிப்புண்டு

தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே? கேளீரே !

(2)

ஆ. (நுமரோடும்) 'அவருக்குச் சொல்லும் வாயைக் கேளுங்கோள்' என்று குருகுகளையழைத்து வைத்து நடுவே தன்னோவாலே 'தம்மால் ஸ்பேஷியாய் என் வயுக்களாலும் ரஹீயாயிங்கே இருக்குமில்விருப்பென் செய்ய? இவ்விருப்பில் முடிகையே நன்று' என்று தம்மிலே சொல்லி இன்னுதாய், பின்னையுமவனை விடமாட்டாமையாலே 'தாமும் தம் ஸரிஜனங்களுமாயிருந்த விருப்பைக் காண்கைக்கு நான் அநஹீயாயிழந்து போமித்தனையோ' என்று கேளீரென்று கொண்டு தான் சொல்லப்படுக்க வாயை யவற்றுக்குச் சொல்லி முடிக்கிறாள். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. பூர்வீகத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவருக்கு ஐயாடியால்). கீழே நாரைகளைப் பார்த்தவன் அவற்றுக்குச் சொல்லவேண்டும் வாயை வ்யசனாதிசயத்தாலே வந்த கலக்கத்தாலே குருகுகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறுளென்று சந்தி அபிப்ரேதை. தூதிர்பாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நடுவே ஐயாடியால்). தன்னோவாலே யென்கிறதற்கு இன்னுதா யென்கிறத்தோடே அவ்யம். என் செய்யவென்கிறதற்குக் கீழோடே அவ்யம். இதென்ன ப்ரயோஜனத்தை சாதிக்கைக்காக விருக்கிற தென்றபடி. இன்னுதாய் - நிர்விணீயாய், தூதிர்பாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பின்னையும் ஐயாடியால்). மாட்டாமையாலே யென்கிறதற்குச் சொல்லியென்கிறத்தோடே அவ்யம். (2)

ச. நுமரோடும் - யுஷ்மதியரோடும், உங்கள் வயுக்களோடுமென்றபடி. வ்யசனம் உத்தரவாக்யாத்தோடே சமூக்யாயம். வயுக்களோடும் பிரியாதே ட்ஸ்பதிகளாக ச்ஸ்லேபித்து மிருக்கிறவென்று வாக்யத்யசமூக்யபகாரம். பிரியாதே - விஸ்லேபியாதே, நீரும்நும் சேவலுமாய் - பதிவிக்ஷாநுவர்த்தி களான நீரும், யுஷ்மச்சித்தாநுவர்த்திகளான பதிகளுமாய், சேவல் - பூஷ்பபதி, அமர் - அமர்ந்திருக்கிறவையான, விஷ்ணுமின்றிக்கே ச்ஸ்லேபித்திருக்கிற வையான வென்றபடி. இப்படி பரஸ்பரச்ஸ்லேபசுபிக்ஷரான நீங்கள் விஸ்லேபது:பிக்ஷையானவென் து:பங்களைப் போக்கவேண்டாவோ வென்று கருத்து. காதல் குருகினங்காள் - காதலையுடைய குருகின் சமூகங் காள், காதல் - ப்ரேமம், காதல் குருகென்று சாகபாதிவவத் சமாச: குருகு-

மூ. தக்கிலமே; கேளீர்கள் தடம்புனல்வாய் இரைதேரும்
கொக்கினங்காள்! குருகினங்காள்! குளிர்முழிக் களத்துறையும்
செக்கமலத் தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய்
அக் கமலத் திலைபோலும் திருமேனி யடிகளுக்கே. (3)

ஆ. (தக்கிலமே) தன்னைக் காண்கைக்கு நான் அஹ்யன்றியே அவ்
வழகையுங் காணப்பெறுதே யிழந்துபோமித்தனையோ வென்று கேளீ
ரென்கிருள். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. செக்கமலத்து இत्यादि அடிகளுக்குத் தக்கிலமே கேளீர்களென்று
அவ்யித்து அதுக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிருர் (தன்னை இत्याடியால்).
அவ்வழகையு மென்கிறவிடத்தில் च शब्दத்தால் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன
परिजनशोभையைக் காணப்பெறுதவான்றிக்கே அவன் திருமேனியழகை
யும் காணப்பெறேனோ என்கிருளென்று சந்தி சூचितை. (3)

ச. நாரையிலே जातिविशेषம், இனம் - சமூஹம், பரஸ்பரேமசாலிகளான குருகு
சமூஹங்களென்றபடி. அணி - அழகியதான, முழிக்களத்து - திரு
முழிக்களமென்கிற दिव्यदेशத்திலே, உரையும் - வசியானிற்குமவரான,
தம்மால் - அங்குள்ள परिजनங்களோடு संश्लेषरसिकரான தம்மாலே,
விழிப்புண்டு - उपेक्षी அநுபவித்து, விழிப்பு - उपेक्ष, சகூர்ஸ்ஸேபானந்தரமே
उपेक्षிக்கப்பட்டென்றபடி. எமராலும் - अस्मदीयராலும், என் பந்யுக்களாலு
மென்றபடி. பழிப்புண்டு - गृह्यைய அநுபவித்து, பழிப்பு - गृह, இங்கு -
இந்த भूलोकத்திலே, என்? என்ன ப்ரயோஜனம், தமரோடு - स्वकीयरோடு,
தமக்கு अन्तरङ्गरான परिजनங்களோடேகூட வென்றபடி. அங்கு -
அந்தத் திருமுழிக்களத்திலே, உரைவார்க்கு - नित्यवासம் பண்ணு
கிறவர்க்கு, தக்கிலமே - தக்கவரல்லோமோ, யோச்யரல்லோமோயென்றபடி.
आत्मनि बहुवचनम्. கேளீர் - கேளுங்கோள், தாமும் தம் परिजनங்களுமா
யெழுந்தருளியிருக்கிற வழகை அநுபவிக்கைக்கு நான் அஹ்யல்லேனோ
வென்று நீங்கள் கேழ்க்கவேணுமென்றபடி. (2)

தடம் புனல்வாய் - तटाकजलप्रदेशத்திலே, தடம் - तटाकம், புனல் -
जल, வாய் - இடம், இரை - आहारங்களை, தேரும் - தேடாநிற்கிற,
நான் उपवासकृश्याயிருக்க நீங்கள் இங்ஙனே आहारपररायிருக்கை उचित
மோவென்று கருத்து. கொக்கினங்காள் - बकसमूहங்காள், குறுகினங்
காள்-नारपक्षिविशेषसमूहங்காள், என் அபிநிவేశானுगुणமாகத் தூது போகைக்
குத்திறள் திறளாகக்காணப்பெற்றேனென்று கருத்து. குளிர்-शीतमान,

மூ. திருமேனி யடி கருக்குத் தீவினையேன் விடுதாதாய்
 திருமுழிக் களமென்னும் செழுநகர்வாய் அணிமுகில்காள்!
 திருமேனி யவட்கருளீர் என்றக்கால் உம்மைத்தன்
 திருமேனி யொளியகற்றித் தெளிவிசம்பு கடியுமே? (4)

ஆ. (திருமேனி) திருமுழிக்களமென்றுஞ் செழுநகர்வாயணிமுகில்
 காள், “திருமேனியவர்க்கருளீர்” என்றித்தனையுஞ் சொன்னாலுமுங்க
 ளுக்குப் பரமவநமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து அவ்
 வூரில் நின்றும் பேர்கவடிக்குமோ, இத்தனையுஞ்சொன்னாலென் செய்யு
 மென்கிறாள். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. என்னக்காலென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையும்
 சொன்னாலுமென்று). ஷஷ்ட் இவ்விதமானத்தாலும் உங்களைத் தரிசுக்குமோ
 வென்கைக்காக. திருமேனியொளியகற்றி யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ரு
 ளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்கு பரமேசுவரையால்). தெளிவிசம்பு கடியுமென்
 கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரில் நின்றும் இயாதியால்).
 கீழ்ச்சொன்ன பதிகள் போகாதிருந்தவாறே திருமுழிக்களத்துக்கு
 சந்நிதிகளாயிருக்கிற சேவங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாளுென்றுசங்கதி.4

ச. சந்தாபஹமான வென்றபடி. என் விரஹதாபம் போகைக்கு அவ்வூரைக்
 காணப்பெற்றிலேனென்று கருத்து. முழிக்களத்து - திருமுழிக்கள
 மென்கிற டிவ்யநகரத்திலே, உறையும் - வசியா நிற்கிறவனான, செக்
 கமலத்து - செந்தாமரையினுடைய, அலர்போலும் - பூர்த்துக்கு சதா
 மாகாநிற்கிற, கண்கைகாள் செங்கனிவாய் - நயனகரவரணவிஸ்வாசரங்
 களையுடையவரான, செங்கனி - சிவந்த ஈழம், விஸ்வந மென்றபடி.
 வாய் - அகர், அக்கமலத்து - அந்த செந்தாமரையினுடைய, இலை
 போலும் - இலைக்கு சதாமாகா நின்றன, திருமேனி - அந்த டிவ்யா-
 வயங்களுக்குப் பரமாமாம்படி. ஷாமலமான திருமேனியையுடைய
 வனான, அடிகளுக்கு - சுவாமிக்கு, பூஜாய் வஹவநம். தக்கிலமே - நாம்
 தக்கவறல்லோமோ, அவருடைய வவ்வழகை நாம் அநுபவிக்கைக்கு
 யோசுரல்லோமோ வென்றபடி. கேளீர்கள் - நீங்களங்கே சென்று
 கேட்க வேணும். (3)

திருமுழிக்களமென்றும் - திருமுழிக்களமென்று பரிசுடமான, செழு
 நகர்வாய் - ரமணியநகரபுரத்திலே, செழு - ரமணியம், நகரத்துக்கு சந்நித
 மான அகாசபுரத்திலே வசிக்கிற வென்றபடி. அணி - சுந்தரங்களான,

மூ. தெளிவிசும்பு கடிதோடித் தீவனைத்து மின்இலகும்
ஒளிமுகில்காள்! திருமுழிக் களத்துறையும் ஒண்குடர்க்கு
தெளிவிசும்பு திருநாடாத் தீவினையேன் மனத்துறையும்
துளி வார் கள் குழலார்க்கென் தூதுரைத்தல் செப்புமினே.

(5)

ஆ. (தெளிவிசும்பு) அவளுக்கருளிரென்னவமையுமோ, இன்னாருக்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. கீழ்ப்பாட்டில் போலே இப்பாட்டிலும் மெயங்களைத் தூதுவிடுகிற
தாயிருக்கையாலே யிது புனரூபியன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (அவ
ளுக்கு இயாடியால்). அவளுக்கென்று சாமாச்யமாகச் சொன்னாலவனறி

ச. முகில்காள் - மெய்காள், திருமேனியடிகளுக்குத் திருமேனியாலே
சுவாமியாயிருச்சிறவர்க்கு, 'யथा हं केशवे वृत्तिमवशाः प्रतिपेदिरे' என்கிறபடியே தன்
திருமேனியழகாலே சர்வரையும் வசிகரித்தடிமை கொண்டிருக்கிறவர்க்
கென்றபடி. இதுக்குத் தூதாய் என்கிறத்தோடே அவ்யம். தீவினையே -
அவ்வழகை அநுபவிக்கப் பெருதேயிழந்து உங்கள் காலிலே விழ
வேண்டுமடியான கூரகமங்களை யுடையவளான நான், விடுதூது -
வீடுகிற தூதிலே, நான் வீடுகிற தூதரத்திலே யென்றபடி. ஆய் -
அதிகரித்து, அதிலே பவூசராமென்றபடி. இதுக்கு என்னக்காலென்
கிறதோடே அவ்யம். திருமேனி - 'भक्तानां त्वं प्रकाशसे' என்கிறபடியே
பரமாமாயிருக்கிற வும்முடைய திருமேனியை, அவட்கு - இத்தையா
சைப்படுகிற அவளுக்கு, அருளிர் - சூபியாலே கொடுக்கவேணும், உமக்
கவள் பக்கல் பரவிரவும் போனாலும் தினசாஸாரமான சூபியுமில்லையோ
வென்று கருத்து. என்றக்கால் - இப்படி நீங்கள் சொன்னக்கால்,
'वाचा धर्ममवाप्नुहि' என்கிறபடியே உங்களுக்கொரு உத்திமாத்மனோவேண்டு
வதென்று கருத்து. தன் திருமேனியொளி - உங்களுக்குத் தந்தருளின
சுவகியவியமஜ்ஜவிபுருகாதியை, ஒளி - காந்தி, உம்மை - உங்களை, அகற்றி
- விசுலிப்பித்து, திகம்க், உங்களுடைய காந்தியை நசிப்பித்தென்ற
படி. தெளிவிசும்பு - நிமலமான அகாசத்தில் நின்று, விசும்பு - அகாசம்,
உங்களழகு எல்லாருக்கும் தெரியும்படி நீங்கள் வரிக்கிற நிமலாசாசத்
தில் நின்று மென்றபடி. கடியுமே - கடியுமோ? கடிகை - துரத்துகை,
உங்களைத் துரத்துமோ வென்றபடி. அபசாஹ்யமாநமன்றிக்கே பரமசாஹ
த்தைத் தந்து அகாசமாநஸ்திதியன்றிக்கே பரமாசாஸ்திதியுமுங்களுக்குத்
தூராநோவென்று கருத்து.

(4)

ஆ. கருளீரென்ன வேண்டாவோ வென்னில் யாவனொருத்தியுடைய நெஞ்சை யுமக்குத் திருநாடாகக் கொண்டு நீருறைகிரீர், அவளுக்கருளீரென்று சொல்லிகோளென்கிறாள். (5)

இ. யுமோ விசேஷத்துச் சொல்லவேண்டாவோ என்றபடி. இப்பாட்டுக் கெல்லாம் தृतीयபாடாய்த்திலே தாஸ்யம்மென்று கருத்தாலே யதுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (யாவனொருத்தி இत्याடியால்). (5)

ச. தெளிவிசும்பு - நிம்லமான அகாசத்திலே, கடிது - சிவமாக, ஓடி - டாவன் பண்ணி, சிருத்திருவடிக்குப் போலே யிவற்றின் வேகவமும் அகாசச்சாரிவமும் தன் காய்த்துக்கு சாபகமென்றிருக்கிறாள். தீ வளைத்து - அவிவலயத்துக்கு சடசமான, தீ - அவி, வளை - வலயம், வளைத்து என்று வளைக்கு சடசமானதுக்குப்பேர். அலாதசசடசங்களான வென்றபடி. மின்னிலகும் - மின்களிலகா நிற்கிற, விசுலதாமண்டலங்கள் விளங்காநிற்கிற வென்றபடி. இலகுதல் - விளங்குதல், ஒளி முகில்காள் - கான்தியையுடைய மேகங்காள், அந்த விசுத்துக்களாலே பரமாம் பெற்ற வடிவழகையுடைய மேகங்களென்றபடி. திருமுழிக்களத்து - அந்த திவ்யநரத்திலே, உறையும் - வசியாநிற்கிற, ஒண்சுடர்க்கு - ஒள்ளிய சுடரையுடையவரான, அவ்வூரில் நியவாசத்தாலே அய்யவலமான கான்தியையுடையவரான வென்றபடி. தீவினையேன் - நெஞ்சிலே பகாசிக்கச் செய்தே கண்ணாலே காண வொட்டாதபடி கூர்ங்ளான கம்ங்களையுடையேனான வென்னுடைய, மனத்து - மனஸ்ஸிலே, தெளிவிசும்பு - விமலாகாசரூமான, சவபகாசபரமவ்யோமரூமான வென்றபடி. திருநாடா - திவ்ய-தேசமாய், தாடசதிவ்யதேசத்திற்போலே அடராதிசயயுக்தனயென்றபடி. உறையும் - வசியாநிற்கிறவரான, துளிவார் - துளித்து வாராநிற்கிற, விந்துவிந்துவாய் பவஹியா நிற்கிற வென்றபடி. கள் - அசவத்தையுடைத்தான, கள்ளென்று அசவமாய் இங்கு மகரந்த்தைச் சொல்லுகிறது, குழலார்க்கு - குந்தங்களையுடையவர்களுக்கு, குந்தங்கள் குசுமர்பிதங்களாயிருக்கையாலே மகரந்தசயந்திகளென்று கருத்து. குழல் - குந்தம், குழலையுடையவர் - குழலார், பூஜாய் பஹவநம். என் தூதுரைத்தல் - தலையில் பூவெல்லாம் சருகாம்படி விரஹானிதனையான வென் தூதவாக்யத்தை, மதயமான தூதவாக்யத்தையென்றபடி. செப்புமின் - சொல்லுங்கோள். (5)

மூ. தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள் - தூமொழிவாய் வண்டினங்கள்!

போதிரைத்து, மதுநுகரும் பொழில்முழிக் களத்துறையும்

மாதரைத்தம்மார்வகத்தே வைத்தார்க்கென் வாய்மாற்றம்

தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல், சுடர்வளையும் கலையுமே.

(6)

ஆ. (தூதுரைத்தல்) தூமொழிவாய் வண்டினங்கள், என்னுடைய சுடர்வளையுங் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும், சொல்லுமிடத்தில் அவனுங்கள் வாயை அநாதரியாமே பிராட்டி சந்நிதியிலே வைத்துச் சொல்ல வேணு மென்கிறான்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ. சுடர்வளையுங்கலையுந் தூதுரைத்தல் செப்புமின்களென்று அவ்விதத்துத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இத்யாதியால்). என்வாய் மாற்றம் தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் போதிரைத்து இத்யாதி மாதரை இத்யாதி செப்புமின்களென்று அநுஷ்ஞேந்வயித்துத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சொல்லுமிடத்தில் இத்யாதியால்). வண்டுகளையே கீழ்ச்சொன்ன மெய்களாகப் பரிசுத்தாதல் மெய்கள் சொல்லாதொழிந்தவாறேயாதல் வண்டு களை நோக்கிச் சொல்லுகிறுளென்று சந்தி. இப்படி மேலுங்கண்டு கொள்வது.

(6)

ச. தூமொழிவாய் - மனோங்களான உத்திகளுடைய வாய்ப்பையுடையவையான, தூ என்றது சூதமாய் மனோத்தை லக்ஷிக்கிறது. வாயென்றது வாய்ப்பு, லாபமென்றபடி. “நாஸாமவேதவிதபுஷ்யமேவ் ப்ராபிதம்” என்கையாலே தூதனானவனுக்குப் பரிசுத்தரஃஜனங்களான உத்திகள் மஹாலாபமிதே. அவன் வருவோமல்லோமென்றிருந்தாலும் உங்கள் வாடிமாயுத்தாலே அவனுக்கு வரவேண்டும் படியாமென்று கருத்து. வண்டினங்கள் - மூன்றுசமூகங்கள், சுடர்வளையும் - காந்திமத்துக்களான வென்னுடைய வலயங்கலையும், கலையும் - வசுத்தையும், பட்டுடையழகையும், தூதுரைத்தல் - தூதாபணமாக, செப்புமின்கள் - சொல்லுங்கோள், தூதாபணமாகச் சொல்லுகையாவது விரஹசூயாகையாலே தன் வலயங்களையும் பட்டுடையழகையுமிழந்தே னென்று சொல்லுகை. என் - என்னுடைய, வாய் - உத்தியினுடைய, மாற்றம் - அநுகரணரூபமான, மாற்றம் - அநுகாரகம், தன் வலயங்களையும் பட்டுடையழகையுமிழந்தே னென்றிப்படி என்னுடைய வாசுத்யநுகரணரூபமான வென்றபடி. தூதுரைத்தல் - தூதாபணத்தை, செப்புதிரேல் - சொல்லுகிறிகோளாகில், இதுக்குச் செப்புமின்களென்கிறத்தோடே அவ்யம். போது - சமயங்களிலே, பூஷங்கள் விகசி

மு. சுடர்வளையும் கலையுங்கொண்டருவினையேன்தோள்துறந்த
படர்புகழான், திருமுழிக் களத்துறையும் பங்கயக்கண்
சுடர்பவள வாயனைக்கண் டொருநாள்ஓர் தூய்மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! எனக்கொன்றுபணியீரே. (7)

ஆ. (சுடர்வளையும்) படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள், உன்னழ
காலே யவளை வசிகரித்து அவளோடே கலந்து பின்னையவளைத்
துறந்து அதுவே புகழாகக் கொண்டிருக்கிற விருப்பு உனக்குப்போரு
மோவென்று சொல்லி கோளென்கிறாள். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. பங்கயக்கட்சுடர் பவளவாயனை யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (உன்னழகாலே ஐயாடியால்). ஸயஸாத்தில் அர்ச்சித்யத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (அவளோடே கலந்தென்று). ஸயஸாத்துக்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (பின்னை ஐயாடியால்). துறந்த படர்புகழா னென்கிற
சமஸ்யாஹரத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அதுவே ஐயாடியால்).
ஓர் தூய்மாற்றம் எனக்கொன்று பணியீரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (உனக்குப் போருமோ ஐயாடியால்). (7)

ச. க்கிற சமயங்களிலே யென்றபடி. ஸ்ரீராமரமுதலிகளுக்குப் போலே
மதுபான் மீண்டுவருகிற போதென்கிற நிவ்ஹமுங்களுக்கில்லை, திவ்யுபாதி
களைப் போலே விலக்குவாரு முங்களுக்கில்லை யென்று கருத்து.
இரைத்து - ஹீத்தாலே கொஹம் பண்ணிக்கொண்டு, மது - மதுக்களை,
நுகரும்பொழில் - உங்களுக்குப் பானம் பண்ணும்படியான ஸ்யானங்களையு
டைத்தான, நுகர்கை - பானம் பண்ணுகை, திருமுழிக்களத்து - அந்த
திவ்யநகரத்திலே, உறையும் - வசிக்குமவரான, இது ஸ்வாமிக்கு விசேஷம்.
மாதரை - நாரிணாமுதையான பெரியபிராட்டியை, மாதர் - உதமஸூரி,
தம்மார்பகத்தே - தம்முடைய வஜஸ்ஸுக்குள்ளே, வைத்தார்க்கு - வைத்
துக்கொண்டவரான ஸ்வாமிக்கு, செப்புமின்களென்றநுபிஷ்டப்பது, பிராட்டி
சந்நிஹிதையான தர்ஸ்யிலே அவருக்குச் சொல்லுங்கோ னென்றபடி. (6)

படர் - விஸ்தீர்மான, பொழில்வாய் - ஸ்யானபுரத்தில், குருகினங்
காள் - குருகு சமூஹங்காள், குருகு - நாரையில் ஜாதிவிசேஷம். இனம் - சமூஹம்,
சுடர்வளையும் - கர்ந்திமத்துக்களான வென் வஸ்யங்களையும், கலையும் -
பட்டுடை யழகையும், கொண்டு - அஹரித்துக் கொண்டு, இதுக்குத்
துறந்தென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். இவைகளைத்தானிழந்தது திவ்யஸேவநிமித

மு. எனக்கொன்று பணியீர்கள் - இரும்பொழில்வாய் இரைதேர்ந்து
மனக்கின்பம் படமேவும் வண்டினங்காள்! தும்பிகாள்!
கனக்கொள்தின் மதிப்புடைசூழ் திருமுழிக் களத்துறையும்
புனக்கொள்கா யாமேனிப் பூந்துழாய் முடியார்க்கே.

(8)

ஆ. (எனக்கொன்று) வண்டினங்காள் தும்பிகாள், உன்னழகைக்
காணப்பெறுதே யவளிழந்து போமித்தனையோ வென்று சொல்லி
கோளென்கிறாள்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. சூரியபாதத்திலே பாட்டுக்குத் தாழ்மென்று காட்டுகிறார் (உன்
னழகை இயாடியால்).

(8)

ச. மாகையாலேயவன் அபஹித்தானென்கிறது. அரு - அருமையான,
துஸ்தரமானவென்றபடி. வினையேன் - துகேம்ங்கனையுடையவளான வென்
னுடைய, சேமத்தோடே வந்து சேலித்தவன் விட்டுப் போம்படியான
மஹாபாதத்தை யுடையவளான வென்னுடைய வென்றபடி. தோள்
துறந்த - தோளைத் தவித்தவனான, 'एकस्मिन् परमवयवेऽनन्तसौन्दर्यमात्म' என்கிற
கணக்கிலே யென் தோளொன்றிலுமே அகூடசித்ரபிருந்தவ
னிப்போதத்தைக் கைவிட்டானென்று கருத்து. படர்புகழான் -
படர்ந்த புகழையுடையவனான, புகழ் - கீர்த்தி, என்னைக் கைவிட்டதே
தனக்கு லக்ஷ்யமான கீர்த்தியாகவுடையவனானவென்றபடி. திருமுழிக்
களத்துறையும் - அந்த திவ்யநகரத்திலே வசியானிற்கிறவனான, பங்கயக்
கண் - பஞ்சலோசனனான, ணகாரஸ்ய சங்கீடகாராदेशः. கூடர் பவளவாயனை -
उज्ज्वलविद्रुमाधरனை, என்னை வசிகரிக்கும்படியான திவ்யவயவசৌந்தியங்களை
யுடையவனை யென்றபடி. கண்டு - சாஷாஸ்கரித்து, நாணாசைப்படுகிற
திருக்கண்ணழகையும் திவ்யாபரஸோமையையும் காண்கையாகிற பூரீயார்
மெனக்கு முன்னேயுங்களுக்கு வாய்க்கிறதென்று கருத்து. எனக்கு -
विरहव्यधेशरीरिण्यायிருக்குமாப் போலே யிருக்கிற வெனக்காக, இதுக்
குப்பணியீரென்கிறத்தோடே அந்வயம். ஒருநாள் - பல நாள்வேண்டா,
ஓர் அந்ரணாய்மாகையாலே அஹிதீயமான, தூய் - பரிசுடமான, அத் எவ
ஜ்ஜாமான வென்றபடி. மாற்றம் - வார்த்தை, ஒன்று - ஒன்றாக, இனி
பொன்றுஞ் சொல்லவேண்டாதபடி சாரதமமாக வென்றபடி. பணியீர் -
நீங்கள் சொல்லவேணும், பணியீரென்று பகவத்பிரபலங்களுக்கையாலே
அவற்றை சூகரித்துச் சொன்னபடி.

(7)

மு. பூந்துழாய் முடியார்க்குப் பொன்னுழிக் கையாருக்கு
ஏந்துநீரிளங்குருகே! திருமுழிக் களத்தாருக்கு
ஏந்துபூண்முலைபயந்தென் இணைமலர்க்கண் நீர்ததும்ப
தாம்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென் றுரையீரே. (9)

ஆ. (பூந்துழாய்) ஏந்து நீரிளங்குருகே, ஏந்து பூண்முலை பயந்து என்
னிணை மலர்க்கண்ணீர் ததும்பத் தாம் தம்மைக் கொண்டகலுக்கை
தம்முடைய துபைக்குப் போராத்தென்று சொல்லி கோளென்கிறாள். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. தகவன் றென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (தம்முடைய
இய்யாடியால்). (9)

ச. இரும் - விஸ்தீர்மான, பொழில்வாய் - உயானத்திலே, இரை - அஹாரத்
தை, மகரந்தத்தை யென்றபடி. தேர்ந்து - தேடிக்கொண்டு, மனக்கு -
உங்களுடைய அந்யோந்யமனஸ்ஸுக்கு, இன்பம்பட - அநந்தமுண்டாம்படி,
படுகை - உண்டாகை, மேவும் - அடர்த்து வர்த்திக்கிற, என்னைப்போலே
விரஹ்லேசம் பிறவாதபடி பரஸ்பரம் சங்கேபித்து வர்த்திக்கிற வென்றபடி.
வண்டினங்காள் - மூங்குசூறங்காள், தும்பிகாள் - மூங்குவிசேஷங்காள், கனக்
கொள் - கனத்தைக் கொண்டிருக்கிற, கனகரத்னமயமாகையாலே அதிசூர்த்
வாலிகளானவென்றபடி. திண் - துணைநிலைகளான, மதிள் - மாகாரங்களாலே,
புடை - சுற்றிலும், தும் - பரிவர்த்தமான, இப்படி ரஹ்மையுடைத்தான
தேசத்திலவன் வசிக்கையால் அத்யந்தசுகுமாரமான அவன் திருமேனிக்கென்ன
தீங்கு வருகிறதோ வென்கிற து:ங் தீரப் பெற்றேன், இனியென் லேச-
மாநம் தீரவேணுமென்று கருத்து. திருமுழிக்களத்துரையும் - அந்த
தீவ்யநகரத்திலே வசிக்கிறவனான, புனக்கொள் - தீவ்யத்தில் கொள்ளப்
பட்டதான, புனம் - தீவ்ய, தீவ்யநகரத்திலே அத்தாலே சூர்த்மனமான
வென்றபடி. காயாமேனி - அதசிபூஷணசுடரமான திருமேனியையுடையவ
ரான, காயா - அதசி, பூந்துழாய் முடியார்க்கு - தர்சனமான திருத்துழா
யை முடியிலேயுடையவர்க்கு, பூம் - தர்சனம், திருமேனியழகுக்குமேலே
தீவ்யநகரத்திலே யுடையவரானவர்க் கென்றபடி. எனக்கு - நீங்களொரு
வாந் சொல்லாவிடில் முடியும் தர்சனயிருக்கிற வெனக்காக, ஒன்று - ஒரு
வாந்யை, பணியீர்கள் - நீங்களருளிச் செய்யவேணும். (8)

நீர் ஏந்து என்று மாறி அந்நிப்பது, நீராலே ஏந்தப்படுகிற, நீருக்
கஞ்சவேண்டாதபடி யதுதானே யுன்னை வரக்கும்படியாயிருக்கிற

(10)

(10)

(10)

ச. வென்றபடி. தூது போம்போது நடுவே நீர் தடையானாலும் சீவானர முதலிகளைப் போலே யுனக்கஞ்ச வேண்டாவிதே யென்று கருத்து. இளங் குருகே - ரமணசாமர்த்துக்குறுப்பாக தணவயசுக்மான குருகே, பூர் துழாய் முடியார்க்கு - தன்னியமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையவ ரான, பொன்னாழிக்கையார்க்கு - சூரணியமான திருவாழியை திருக்கை யிலேயுடையவரான, பொன் ஷடம் சூரவ்யா சூரணியபரம். திருவாழி அயுத மாகையன்றிக்கே திருமுடிக்குத் திருத்துழாய் போலே திருக்கைக்கு ரமணியாபரணமாயிருக்கிறதென்று கருத்து. திருமுழிக்களத்தார்க்கு - அந்த திவ்யநகரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர்க்கு, விஶ்ணுஶ்ணுரங்கள் போலே திவ்யாட்மஸ்வரூபத்துக்கு அலக்ஷாரங்களான சூரணியசூரணியாடிகளை யுடையவர்க் கென்றபடி. இதுக்குரையீரென்கிறத்தோடே அவ்யம். பூண் ஏந்து என்று மாறி அவ்யிப்பது. அபரணங்களைத் தரிக்ககடவையான, முலை - என்னுடைய த்தனங்களானவை, பயந்து - திவ்யங்களாய், பயக்கை - திவ்யமாகை, என் - என்னுடைய, இணைமலர்க்கண் - துண்டமாயிருக்கிற திவ்யங்கள் போலே யிருக்கிற கண்கள், சந்திரசூரியிலிப்படி வதிக்குமென் னுடைய கண்களானவை யென்றபடி. நீர் துதும்ப - திவ்யவணங்களாலே

மூ. ஒழிவின்றித் திருமுழிக் களத்துறையும் ஒண்சுடரை
ஒழிவில்லா அணிமழைக்கிளிமொழியாள் அலற்றியசொல்
வழுவில்லா வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அழிவில்லா ஆயிரத்திப் பத்தும்நோய் அறுக்குமே.

(11)

ஆ. (ஒழிவின்றி) எம்பெருமானைப் பிரியில் ஷர்க்கமாட்டாத சுவா
வையாயிருப்பாளொரு பிராட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்றின பாசுரத்தாலே
தசுதசுவாவரான வண் குருகூர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப் பிரிந்த
லற்றின விப்பத்து, ததிலேபுரூபவாயைப் போக்குமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. ஒண்சுடரை யொழிவில்லா வென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்
கிறார் (எம்பெருமானை இயாடியால்). அலற்றிய சொல் வென்கிறதற்
குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (அவனை இயாடியால்). பாசுரத்தாலே
யென்கிறதற்கு அலற்றின வென்கிறத்தோடே அஃவயம். வழுவில்லா
வென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (தசுதசுவாவரான வென்று)*

ச. பூர்மாம்படி, ததும்புகை - நிரம்புகை, இதுக்கு அகல்தலென்கிறத்
தோடே அஃவயம். தாம் - கீழ்ச்சொன்ன அலங்காரங்களாலும் அஃசுருங்
களாலும் நிரதிசயமாயிரான தாம், தம்மைக் கொண்டகல்தல் - தம்மைக்
கொண்டு விசுலேபிப்பது, தாம் போம்போது தம்மை வைத்துப் போகாதே
தம்மையுங் கூடக் கொண்டு விசுலேபித்துப்போவதென்றபடி. இது விரஹ்-
வ்யசனத்தால் வந்த கலக்கத்தாலே சொல்லுகிறபடி. தகவன்றென்று -
கூடியன்றென்று, தகவு - கூடி, சுவீகரத்துக்குமஞ்சாதபடி நித்யராஜர் செய்
யும் கூடியமென்று, உரையிர் - நீங்கள் சொல்ல வேணும். (9)

தடம் புலன்வாய் - விபுலஜங்களிலே, தடம் - விபுல், புனல் - ஜல்,
மஹாசுரஸ்ஸுக்களிலேயென்றபடி. இரை - அஹாரத்தை, தேர்ந்து - தேடித்
கொண்டு, மிக-அதிகமாக, இன்பம்பட - அநந்தமுண்டாகும்படி, மேவும் -
அதிரித்து வர்தியா நிற்கிற, பரஸ்பரம் ச்லேபித்து வர்தியா நிற்கிற வென்றபடி.
நீங்களிப்படி சுகிதராயிருக்கச் செய்தே ஷார்க்கபாஷகாடிகளில் சுவியற்று
விரஹாயிருக்கிற வென்றோதியைத் தீர்க்க வேண்டாவோ சதசதவேதன-
சுருரான நீங்களென்று கருத்து. மென்னடைய - மெல்லிய நடையை
புடையவையான, ப்ரியச்சுலேபமதுததயா மதுரமஃபரமனசாலிகளான வென்ற
படி. அன்னங்காள் - ராஜசங்காள், மேனி-என் ஷாரிரமானது, மிக-அத்யந்த்,

ச. மெலிவு - காய்த்தை, எய்தி - அடைந்து, மேகலையும் - மேலையும், ஈழிந்து - கட்டுக்குலைந்து, ஈடு - இடுகை, பூட்டுகையென்றபடி. சரீர-மத்யந்தகூடமாயாகையாலே மேலையும் ப்ரதிபலமாயென்றபடி. என் - என்னுடைய, அகமேனி - உள் स्वरूपமும், அகம் - உள்ளு, மேனி ஸ்ரீதம் இங்கு स्वरूपமும், சரீரத்துக்குள்ளேயிருக்கிற என் ஆத்மஸ்வர்ரூபமுமென்றபடி. ஒழியாமே - ஁பரதமாகாதே, சரீரஸ்வதத்தை விடுவதற்கு முன்னே யென்றபடி. இதுக்கு உரையீர்களென்கிறத்தோடே ஁வ்யம். திருமுழிக் களத்தார்க்கு - அந்த திவ்யநரத்திலேயிருக்கிற ஁வாமிக்கு, தகவன் றென்று - தாம் தம்மைக் கொண்டகலுகை கரீயன்றென்று, தம் முடைய காரணக்ஸ்வபாவதைக்கு விருதமன்றென்றபடி. உரையீர்கள் - நீங்கள் சொல்லவேணும். (10)

ஒழிவின்றி - வி஁தமின்றிக்கே, திருமுழிக்களத்துறையும் அந்த திவ்யநரத்திலே வசிக்கிறவரான, அவ்஁ரில் ஁஁யதாதிஸயத்தாலே யொரு னாளும் வி஁தமின்றிக்கே யிங்கே ந்த்யவாஸ் பண்ணுகிறவனான வென்ற படி. ஒண்஁டரை - ரமணிய஁யோதிஸ்ஸை, நிரதிஸயஸீ஁த்ய்லாவந்யநித்யான ஁வ்஁ரணை யென்றபடி. ஒழிவு - ஒழிகையிலே, பிரிகையிலே யென்றபடி. இல்லா - இல்லாதவளான, "न च सीता त्वया हीना" என்கிறபடியே அவனை ப்பிரியிலிவளில்லை யென்னும்படி யிருக்குமவளான என்று ஁த்யாம். இதுக்கு ஁ொழியாளென்கிறத்தோடே ஁வ்யம். அணிமழலை - அழகிய மழலையையுடைத்தான, அணி - அழகியது, மழலையென்று ஁ந஁ரரஸ மான ஁க்திவிஸேஷம். கிளி஁ொழியான் - கிளியினுடைய ஁க்தியையுடையவ ளானவொரு பிராட்டியானவள், அலற்றிய சொல் - ஁ர஁பித்த பா஁ரத் தாலே, எம்பெருமானைப் பிரிந்தலற்றின பிராட்டி வாக்யா஁தேஸத்தாலே யென்றபடி. இதுக்கு உரைத்தவென்கிறத்தோடே ஁வ்யம். வழுவில்லா - ஁஁யுதியில்லாதவரான, வழுவு - ஁஁யுதி, அந்த பிராட்டி ஁வபாவத்திலே யொன்றும் குறையில்லாதவரான வென்றபடி. வண் குரு஁ர்஁஁ட கோபன் - அழகிய திருநரரியையுடையவரான வாழ்வார், வாய்ந்து - கிட்டி, ஁வ்஁ரனுடைய ஁வபாவங்களிலே பாவஸ்வதத்தையுடையவராயென்ற படி. உரைத்த - அருளி஁஁ஸ்யத்தான, இது பத்துக்கு விஸேஷம். வழு வில்லா - ஁஁யுதியில்லாததான, தன் ஁஁யதாதிஸயத்தாலே ஁தாக்கள் நெஞ்஁ை விட்டுப் ஁ோகாததான வென்றபடி. ஁யிரத்து - ஁஁ஸத்தில், இப்பத்து - இந்த ஁஁கமானது, நோய் - வ்யா஁யை, த஁஁ஸே஁ர஁பவ்யா஁யை யென்றபடி. அறுக்கும் - ஁திக்கும், ந்த்யதஸ்஁ஸேஸத்தை யுண்டாக்கு மென்றபடி. தன்னை ஁஁யஸித்தரர்க்கு இதி ஁ஷ: (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(எங்கானலகம்)

रम्यत्वात्श्रीतुलस्या श्रितजनसहितत्वेन पद्माक्षतायाः

स्वमित्वात्* सत्परंज्योतिरिति कथनतश्श्रीधरत्वातिकीर्त्या ।

पुष्पश्यामत्वभूम्ना रथचरणमुखस्वायुधत्वाद्युदन्तै-

रशौरे धीमान्छठारिघटकमुखसुखित्थंभणीयत्वमाह ॥ (१०९)

(रम्यत्वात्श्रीतुलस्या) கொங்கார் பூந்துழாய்முடி - மிக்க பரிமலத்தை யுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்குதமான திருமுடியை யுடையவனாகையாலும் (श्रितजनसहितत्वेन) தமரோடங்குறைவார்க்கு - பரிजनங்களோடே கூடியிருக்கையாலும் (पद्माक्षतायाः) செக்கமலத்தலர் போலுங் கண்சிவந்ததாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்மலரை யுடையவனாகையாலும், (स्वमित्वात्) திருமேனியடிகளுக்கு - வடிவழகாலேதானே சர்வஸ்வமீதன் தோற்றவிருக்கையாலும், (सत्परंज्योतिरिति कथनतः) திருமுழிக்களத்துறையுமொண்கடர்க்கு - திருமுழிக்களத்திலே வர்க்கையாலே பரமபதத்திற்காட்டிலும் மிக்க தீசஸ்ஸையுடையவனென்று சொல்லப்படுகையாலும் (श्रीधरत्व) மாதரைத் தம் மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு - பெரியபிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலும், (अतिकीर्त्या) படர்புகழான் - நிரவிக் கீர்த்தியை யுடைத்தாகையாலும், (पुष्पश्यामत्वभूम्ना) புனக்கொள்காயாமேனி - செவ்விப்பெற்றிருக்கிற காயாம் பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனாகையாலும் (रथचरणमुखस्वायुधत्वाद्युदन्तैः) பொன்னுழிக்கையார்க்கு இது உபலक्षणம். திருக்கைகளுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற திருவாழி திருச்சங்கு களை தீவ்யாபுஷங்களாக வுடையவனாகையாலும் அடிசுவத்தாலே திருமுழிக்களத்தாற்கு என்று அனந்தராயையிலே சொல்லுகிற आसन्नत्वं संगृहीतम्. இப்படிகளாலே திருமுழிக்களத்தெம்பெருமானை வடகரான அசாய்முடித்தாலே விஷ்ணுவாக அங்கானல் என்கிற வசகத்திலே ஆழ்வாரருளிச் செய்தருளினாரென்கிறார்.

*[“ज्योतिराद्यं परमिति कथनात् श्रीधरत्वाच्च कीर्त्या” என்று பதினெண்ணாயிரத்தில் பாடம்.]

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

எட்டாந்திருவாய்மொழி

மு. அறுக்கும் வினையாயின-ஆகத்தவனை
நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினுர்க்கு
வெறித்தண் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
குறுக்கும் வகையுண்டு கொலோ-கொடி யேற்கே? (1)

ஆ. (அறுக்கும்வினை) இப்படி தூத்ப்ரேணம் பண்ணி பின்னையு மெம்பெரு
மாளை வரக்காணாமையாலே அவசரராய் ஸ்வதர்சனாபேக்ஷராயிருப்பாருடைய
து:கங்களைப்போக்கும் திருநாவாயை நமக்கொருக்கால் குறுகைக்கு ஸபாய
முண்டேயோவென்கிறார். (1)

எட்டாந் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி தூத்ப்ரேணம் பண்ணின வாழ்வார் அவன் வரவு பார்த்திராதே
இத்திருவாய்மொழியில் தாம் திருநாவா யென்கிற விஷயத்தைச்
செல்லவேணுமென்றலற்றுகை அசுத்தமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார்
(இப்படி இत्याடியால்). அவன் வருமளவும் பொருதபடி ப்ராயத்தில் த்வரா-
திசயம் பிறக்கையாலே தாமங்கே போகவேணுமென்று மனோரதிக்கி
றாரென்று கருத்து. இம்முதற் பாட்டினதீமுமிதில் சங்கீதம். அதில்
(ஸ்வதர்சனாபேக்ஷராயே) 'ஆகத்தவனை' இत्याடியாக த்வீதியபாடதீமும், (து:கங்
களைப்போக்குமென்கிற வித்தாலே) அறுக்கும் வினையாயின வென்கிற
த்தினதீமும், (நமக்குமிत्याடியாலே) துரியபாடத்தினதீமும் சொல்லிற்று
யிற்று.

முதற் பாட்டு

குறுகைக்கென்றது - கிட்டுகைக்கென்றபடி. உண்டேயோவென்
கிற விடத்தில் அவதாரண அயோகவ்யவக்ஷேபரம். உபாயமில்லாமற்போகாதே
கிடைக்குமோ வென்றபடி. (1)

ச. ஆகத்து - தங்கள் துதயத்திலே, அவனை - நிரதிசயமாய்ான சர்வஸ்வரனை,
நிறுத்து மனத்து - நிறுத்திக்கொள்ள வேணுமென்கிற அப்யவசாயத்
திலே, மனமென்று ஸக்ஷணயா அப்யவசாயபரம். மனஸ்ஸிலே சாஸாதுகரித்து
அநுபவிக்க வேணுமென்கிற அப்யவசாயத்தாலே யென்றபடி. ஒன்றிய -
஀காஸமான, சிந்தையினுர்க்கு - சிந்தையுடையவர்களுக்கு, மனோரதித்தையு
டையவர்களுக் கென்றபடி. இதுக்கு அறுக்கு மென்றகிறத்தோடே

மூ. கொடியேரிடைக் கோகனகத் தவள்கேள்வன்
வடிவேல் தடங்கண் மடப்பின்னை மணுளன்
நெடியான் உறைசோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
அடியேன் அணுகப் பெறும்நாள் எவையெனவோ? (2)

ஆ. (கொடியேரிடை) பெரிய பிராட்டியாரோடும் நர்ப்பின்னைப்
பிராட்டியாரோடுங்கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே
போய்ப்புகுவதென்றே வென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. பூர்த்திக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரியவிஷாடியால்). उत्तरार्ध-
த்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனிஷாடியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே
திருநாவாயைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம் எதிர்க்குமோவென்றவரிப்பாட்டிலே
புகுவதென்றே வென்று தவிர்த்துக்கொண்டு சந்திரமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ச. அவ்யம். வினையாயின - பாபமென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்
றையும், லக்ஷணயா சந்திரங்களை யு மென்றபடி. அறுக்கும் - ஓடிப்பதான,
இது திவ்யநகரத்துக்கு விசேஷம். வெறித்தன் மலர்ச்சோலைகள் - பரிமத-
மயூரமாய் சித்தமான பூஷணங்களுடைய, வெறி - பரிமதம், சாக்ஷிவ-
த்சமாசம். தூழ் - பரிவர்த்தமான, திருநாவாய் - திருநாவாயென்கிற திவ்ய-
நகரத்தை, கொடியேற்கு - கூர்ச்சங்களை யுடையவனான வெனக்கு,
கொடியன் - கூர்ன், இச் சந்திரமே தன்னைச்சொல்லிக் கொள்ளும்
போது கொடியேற்கென்று ஐயமாயிருக்கும். சந்திரமுகையார்க்கு விருத்தி
நிவர்த்தமான தீர்த்தையுங் கிட்டப் பெறுதபடி கூர்ச்சத்தை யுடையவனான
வெனக்கென்றபடி. குறுக்கும் வகை - கிட்டும்படி, குறுக்குமென்றது
அத் தீர்த்தையாய் குறுகுமென்றபடி. கிட்டிகைக்கு உபாயமென்கை.
உண்டு கொலோ - உண்டோ, எதிர்க்குமோ வென்றபடி. (1)

கொடியேரிடை - கொடிபோலே துருவமாய் சூரமான சந்திரத்தை
யுடையவனான, ஏர் - சூரர், கோகனகத்தவன் - கோகநகாசினிக்கு,
பெரிய பிராட்டியாருக்கென்றபடி. கேள்வன் - அநுரூபனான, கேள்வ-
னென்று அநுரூபன், அநுரூபவரம்பனான வென்றபடி. “न कश्चिन्नाऽपराध्यति”
என்பாருமருகையிருக்க நானவ்வரைக் காணப் பெறுதே யிழக்கவோ
வென்று கருத்து. வடி - வடிந்ததான, தூரமான வென்றபடி. வடிகை -
தூரமாகை, தீர்த்தமான வென்கை. வேல் - வேலுக்கு சந்திரங்களுடைய,
வேலென்கிற அநுரூபவரம்பனானவென்றபடி. தடம்-விசால-

மூ. 'எவைகொல் அணுகப் பெறுநாள்?' என் றெப்போதும்
கவையில் மனம்இன்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்
நவைஇல் திருநா ரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள் புகலாவ தோர்நாள் அறியேனே.

(3)

ஆ. (யவைகொல்) யென்றோ திருநாவாயை யணுகப் பெறுவதென்
றெப்போதும் ததேகச்சித்ராய் கண்ணீர் சோரவிருக்கிற நான் றேயபுரணிக
னான திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய திவ்யபரிஷத்திலே
போய் புகுநாள் என்று என்றறிகிலேனென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. கவையில் மனமின்றி யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார்
(ததேகச்சித்ராயென்று). நவையிலென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார்
(ஹேயபுரணிகனானவென்று). அவையுனென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்
கிறார் (அவனுடைய திவ்யபரிஷத்திலேயென்று). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே
அவ்வூரிலே புகவாசைப்பட்டவர் இப்பாட்டிலே அங்குள்ள திவ்யபரிஷ
த்திலே புகவாசைப்படுகிறாரென்று சந்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

(3)

ச.ங்களான,கண் - லோகநங்கனையுடையவளான, மடப்பின்னை - ஸ்வஸ்த-
பாவையான நீதிக்கு, பின்னை-நீதிதேவி, மனான-நாயகனான, நெடியான் -
மஹானவன், இன்னுமுள்ள மஹிபரிசுநாடிகளாலே அபரிஸ்சிவமவனானவ
னென்றபடி. உறை - வசியா நிற்கிற, "மவாஸ்து சஹ வேத்யா நிரிசானுபு ரஸ்யதே"
என்கிறபடியே திவ்யமஹிபரிசுகளோடே கூட அவன் வசிக்கிறவிடமான
வென்று வட்டாய்ம். சோலைகள் தும் - உதானங்களாலே பரிவூதமான, திரு-
நாவாய் - அந்த திவ்யநகரத்தை, அடியேன் - லோகபூதனான நான், "அஹ்
சவ் கரிஷ்யமி" என்கிறபடியே சர்வவிஷயங்களுக்கு மிட்டுப்பிறந்தவனான
நானென்றபடி. அணுகப்பெறுநாள் - கிட்டப்பெறும்படியான தினங்
கள், அணுகுகை - கிட்டுகை, யவைகொலோ - எதுகளோ, அந்த
நாளிப்போதே வரவேணுமென்று துரிக் கிறபடி.

(2)

அணுகப்பெறுநாள் - திருநாவாயை நாம் கிட்டப்பெறத்தக்க
நாள், யவைகொளென்று - எதுகளோ வென்று, எப்போதும் - சர்க்கா
மும், ஒருக்காலித்தைச்சொல்லி மற்றைப்போது அந்நரனாய்ப் போது
போக்கப் பெற்றிலேனென்று கருத்து. கவையில் - வ்யாபாரந்தரத்தில்,
கவை - வ்யாபாரந்தர், மனமின்றி - மனஸ்ஸில்லாமல், மனஸ்ஸு- ப்ரவீ
யாதே யிதில் ஃகாச்சித்ராயென்றபடி. கண்ணீர்கள் - வ்யாபாரங்கள்,

மூ. மணான் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும்
கணான் உலகத் துயிர், தேவர் கட்கெல்லாம்
விணான் விரும்பி யுறையும் திருநாவாய்
கணரக் களிக்கின்றதிங் கென்றுகொல்கண்டே.

(5)

ஆ. (மணான்) லக்ஷ்மீபூமிநிஜநாயகனாய், தேவாதிஸ்தாவரான்தநிலஜகநிவாஹக
னாய், ஶ்ரீவீகாந்தநிலனான வெம்பெருமான் விரும்பியுறையும் திருநாவாயை
இப் ப்ரகூதியோடே கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதென்றே வென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. இப்பாட்டிலே லக்ஷ்மீபூமிகளைச் சொன்னது உபலக்ஷண மென்னும்
கருத்தாலே நிஷாஷ்டம். இப்படிப் பாட்டுதோறும் பிராட்டிமாறை
அனுசந்திக்கையாலே சுமஜ்ஜானித்வ மென்கிற ஶ்ரீமாத்ருஷம் இத்திருவாய்மொழிக்கு
ஶ்ரீநாம மென்று சூசிதம். “சுமதி: ஶாயா யஸ்ய ச: சுமஜ்ஜானி:” என்று உரநிஷ-
ட்யாஷத்திலே “விஷ்ணுவி மத்ரா சுமநஸ்யமானா” என்கிற வாக்யத்தின் வ்யாக்யானத்
திலே நாராயணமுனிகள் வெளியிட்டருளினாரே. இத்திருவாய்
மொழியிலே பிராட்டிமார்க்கு சுமநஸ்த்வம் காலோகமன்றாகிலும் அந்நிஷ்ணாவத்
தாலே சித்திக்குமிதே. ஶ்ரீநாமபாடத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்
(தேவாதிஸ்தாதித்யால்). இங்கென்கிற பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்
(இப்ப்ரகூதி யோடே என்று), இச்சரீரத்தோடே யென்றபடி. கண்ணாரக்
கண்டு ஶ்யாதித்யாலே கீழ்ப்பாட்டிலே தத்வரணகமலகங்கய்த்தை அபேசித்தவரிப்
பாட்டிலே தத்வநிதியான திவ்யநகரத்தினுடைய அநுபவத்தை யாசைப்
படுகிறதென்று சந்தி சொல்லிற்றாயிற்று. இரண்டாம் பாட்டில்
கங்கய்ய திவ்யநகரபவேசமாந் மனோரதித்ததாயைமேலிங்கு பூநகதிபில்லை.

ச. நினைக்குமாப்போலே ஶ்ரீநாமபாடத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார். இப்பாட்டிலே
பிராட்டிமார்களை அனுசந்திக்கிறார். நானும் - அநாதிகாலம் சந்தாரியாயிருந்த
நானும், சந்தாத்நால் நியதூரிகளப்போலே நானுமென்றபடி. மீளா -
பூநாவூதிபில்லாததான, அடிமைப்பணி - கங்கய்யரூபங்களான கங்கய்யங்களை,
பணி - கங்கய்ய, செய்ய - பண்ணுகைக்கு, புத்தத்தேன் - பூநாவூதினைன்,
எனக்குள்ளான - கங்கய்ய பண்ணுகைக்கு உன்னாலே யெனக்கு பரிவரூபங்
களாயிருந்துள்ளவையான, நானேல் - நாள்களையானால், அறியேன் -
அறிகிலேன், அப்படிப்பட்ட நாள்களெனக்கெப்போ வரப்புகிற
தென்றறியேனென்றபடி.

(4)

மூ. கண்டே களிக்கின்றதிங் கென்றுகொல்கண்கள்
தொண்டே யுனக்காய்ஒழிந்தேன் துரிசின்றி
வண்டார் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
கொண்டே யுறையின்ற எங்கோவலர்கோவே!

(6)

ஆ. (கண்டே) எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோவில் கொண்டுநிற்கிற
கோவலர் கோவே? உன் பக்கலிலே அந்நியபயோஜனமான சநேகத்தையுடை
யேனான என்னுடைய கண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக் கண்டு களிப்
பதென்றேருவென்கிறார்.

(6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. திருநாவாய் இत्याதிக்குத் தாஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (எனக்காக
இत्याதியால்). द्वितीयபாடத்துக்குத் தாஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (உன்பக்க
லிலே இत्याதியால்). प्रथमபாடத்துக்குத் தாஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (என்னு
டைய இत्याதியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டில் तदीयविभूतियழகை அநுபவிக்க
வேணுமென்றவரிப்பாட்டிலே विभूतिமானான அவனை அநுபவிக்கவேணும்
என்கிறாரென்று சங்கதியும் சொல்லிற்றாயிற்று. நாலாம் பாட்டில்
कङ्क्ष्यंத்தை அபேசித்தார், இங்கே அநுபவத்தை அபேஷிக்கிறாராகையாலே
पुनरुक्तिயில்லை.

(6)

ச. மலர்மங்கைக்கும் - पद्मवासिनिயான பெரிய பிராட்டிக்கும், மங்கை
- युवதி, மண்மடந்தைக்கும் - भूमिப்பிராட்டிக்கும், மடந்தை - अबலை,
மணாளன் - नायकனான, உலகத்து - लोकத்திலுள்ள, உயிர்தேவர்கட்
கெல்லாம் - मनुष्यादिप्राणிகள் தேவர்களென்கிற சமஸ்தஜனங்களுக்கும், கணு
ளன் - निर्वाहकனான, விணுளன் - परमव्योमத்தையுடையவன், விண் - परम-
व्योमம், श्रीवैकुण्ठनाथனானவனென்றபடி. விரும்பி - श्रीवैकुण्ठத்திற்காட்டி
லும் அடர்த்து, உறையும் - वसिக்கும் சுகமான, திருநாவாய் - அந்த
दिव्यनगरத்தை, இங்கு - இந்த लोकத்திலே, இச்சரீரத்தோடே பென்ற
படி. கணூர - கண்கள்விடாய் தீர்ந்து சூதங்களாம்படி, கண்டு -
கண்ணாலே காணப்பெற்று, களிக்கின்றது - आनन्दिப்பது, என்று
கொல் - என்றைக்கோ? அதிப்போதே வரவேணுமென்று मनोरथிக்
கிறபடி. [கண்ணாளன் விண்ணாளன் கண்ணூர என்பவை இடை
குறைந்து கிடக்கிறது.]

(5)

வண்டார் - வண்டுகளாலே ஆர்ந்தவையான, प्रसरवृन्दमेदुरங்களான
பென்றபடி. மலர்ச்சோலைகள் சூழ் - पुष्पोद्यानங்களாலே परिवृतமான,

மூ. அருளா தொழிவாய்; அருள்செய்து அடியேனைப்
பொருளாக்கி யுன்பொன் னடிக்கீழ்ப் புகவைப்பாய்
மருளே யின்றிஉன்னை என்ருஞ்சத் திருத்தும்
தெருளே தருதென் திருநாவாய் என்தேவே!

(8)

ஆ. (அருளாதொழிவாய்) அஜானகஸ்தமில்லாததொருபடி உன்னுடைய
स्वरूपगुणविभूतिविषयदिव्यज्ञानத்தை உன் துய்யாலே யெனக்குத்தந்தருளின
நீ இன்னமும் உன் துய்யாலே 'நம்மடி'யானிவன் என்று விஷயிகரித்
தருளி, அடியேனை உன் பொன்னடிக் கீழ்ப்புகவைத்தருளுவாய்,
வைத்தருளா தொழிவாய் திருவுள்ளமானபடி செய்தருள், என்று
கொண்டு எம்பெருமானை யின்னாதாகிருர்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. மருளேயின்றியென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிருர் (அஜானகஸ்தமில்லாததொருபடி). உன்னை இயாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிருர் (உன்னுடைய
स्वरूपेत्याடியால்). அருள்செய்து இயாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிருர்
(இன்னமும் இயாடியால்). அருளாதொழிவா யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்
ருளிச்செய்கிருர் (வைத்தருளா தொழிவாயென்று). கலிதாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிருர் (திருவுள்ளம் இயாடியால்). இன்னாதாகிருரென்றது வெறுக்
கிருரென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டிலே தாம் அபிஷித்தபடி பெருமையாலே
திருவுள்ளங்கலங்கியிப்பாட்டிலே எம்பெருமானை வெறுக்கிறுரென்று
சுந்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

(8)

ச. கோவாகிய - சுவாமியான, இரணத்தள்ளி ரீலிவத்துக்கும் தானே
சுவாமியென்று தன்னை அபிமானித்துக்கொண்டவனான வென்றபடி.
மாவலியை - மஹாலியை, நிலங்கொண்டாய் - மூமியை வாங்கினவனான,
இங்கு திக்மகத்வம் திசுதீசவாமாதுபவநம். மஹாலி அபஹரித்த மூமியை
வாங்கி இரணத்துக்குக்கொடுத்தவனான வென்றபடி. தேவாசுரம் -
தேவாசுரவிருத்தை, தேவாசுரமென்று தேவாசுரவிருத்தத்துக்குப் பேர். செற்ற
வனே. ஓதித்தவனான, அசுரரை நிரசித்து தேவாசுரவிருத்தைப் போக்கின
வனான வென்றபடி. திருமாலே - லக்ஷ்மினி-த்தில் வாமோத்தை
யுடையவனான, மால்-வாமோத்தம், உருமான அபிஷித்தத்துக்கும் திக்மகநிர்-
சுத்தத்துக்கும் நிதானமான லக்ஷ்மிஸ்வத்தையுடையவனான வென்றபடி.
இத்தாலேயவனுடைய சூரதானித்வம் சூரதானிமாமிற்று. நாவாய் - திரு
நாவாயென்கிற திவ்யநாரத்திலே, உறைகின்ற - நித்யவாசம் பண்ணு
கிறவனான, என்னுணகம்பீ - எனக்கு சுவாமியாய் அபிஷித்தவாத்ரய-
திவ்யநாரத்திலே, உறைகின்ற - நித்யவாசம் பண்ணு
கிறவனான, என்னுணகம்பீ - எனக்கு சுவாமியாய் அபிஷித்தவாத்ரய-

மூ. தேவர் முனிவர்க் கென்றும் காண் டற்கரியன்
மூவர் முதல்வன்; ஒருமூ வுலகாளி
தேவன் விரும்பி யுறையும் திருநாவாய்
யாவர் அணுகப் பெறுவார்? இனியந்தோ!

(9)

ஆ. (தேவர்) ब्रह्मादிகளுடைய चक्षुरாदிகரணங்களுக்கும் अगोचரமாய், ब्रह्मादिस्थावरान्तसमस्तजन्तुनिर्माणज्ञानसंहरणलீலனான வெம்பெருமான் விரும்பிக் கொண்டு सर्वसुखभोग்யுறைகின்ற திருநாவாயை அணுகப்பெறுமவர்கள் என்ன भाग्य் பண்ணினார்களோ, நான் भाग्यहीनனாயிழந்தே னென்று கோருகிறார்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. आद्यपादத்துக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (ब्रह्मेत्याद்யால்). द्वितीयपादத்துக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (ब्रह्मादिस्थावरेत्याद்யால்). இனி என்கிற பதத்தாலே सूचितமாகிற अर्थத்தையருளிச் செய்கிறார் (நான் इत्याद்யால்). இத்தால் கீழ்ப் பாட்டில் தாம் வெறுத்துச் சொன்னவிடத்திலுமவனொரு विशेषकடாகும் பண்ணுதொழிந்தவாறேயிப்பாட்டிலே व्यथितராகிறாரென்று संगதியுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

(9)

ச. गुणங்களை யுடையவனான परिपूर्णனே, நம்பி - पूर्णன், ஆவாவடியானிவ னென்று - हा, हा, நம்முடைய दासனிவனென்று, ஆ, ஆ, என்கிற விடத்தில் सन्धौ आकारागमः. அய்யோ மடேகரடியும்படி நமக்கு असाधारण-दासனிவனென்றபடி. அருளாய் - कृपे பண்ணவேணும், என் मनोरथங் களையெல்லாம் தலைக்கட்டித் தந்தருள வேணுமென்றபடி.

(7)

மருளேயின்றி - अज्ञानமேயில்லாமல், மருள் - अज्ञानं, ஏகாரம் एकदेशनिवृत्तिव्यवच्छेदकமாய்க் கொண்டு कृत्स्ननिवृत्तिपरம், अज्ञानगन्धमुமில்லாம லென்றபடி. உன்னை - स्वरूपरूपगुणविभूतिकளாலே अपरिच्छिन्नனானவுன்னை, என்னெஞ்சத்து, என் - मनस्ஸிலே, இருத்துந்தெருளே - प्रतिष्ठितனுக்கு கிற सम्यक्ज्ञानத்தையே, தெருள் - सम्यक्ज्ञानம், मनोजन्यமாய் உன்னை निरन्तरமாக विषयीकरிக்கிற साक्षात्कारத்தையே யென்றபடி. ஏகாரம் प्राकृतविषयज्ञानव्यवच्छेदपरம். தரு - தந்தருளினவனான, மயற்வறமதிகல மருளினனென்றதை अनुवदिத்தபடி. தென் திருநாவாய் - सुन्दर मान திருநாவாயிலேயிருக்கிற, தென் என்று सुन्दरம், என் தேவே - என்னுடைய देवमे, தேவு - देवम्, எனக்கு प्रापकமும் प्राप्यமுமானவனே

மூ. அந்தோ! அணுகப் பெறுநாளென் நெப்போதும்
 சிந்தை கலங்கித் திருமால்! என் றழைப்பன்
 கொந்தார் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
 வந்தே யுறைகின்ற எம் மாமணிவண்ணு!

(10)

ச. யென்றபடி. அருள் செய்து-என் பக்கலிலே கழை பண்ணி, அடியேனை-
 உனக்கு நியதேயபூதனானவென்னை, பொருளாக்கி - ஒரு பதார்த்தமாக்கி,
 பொருள் - பதார்த்தம், சூனாபித்யைப்போலே உபேக்யாதே சுவீயத்வென விபயிகரித்
 தென்றபடி. உன் பொன்னடிக்கீழ் - உன்னுடைய சூஹியங்களான
 திருவடிகளின் கீழே, பொன் லக்ஷம் சூஹியம். புத - ப்ரவீசிக்
 கும்படி, வைப்பாய் - வைத்தருள், அருளாதொழிவாய் - அப்படி கழை
 பண்ணுதே தானொழிந்து விடு, உனக்குத் திருவுள்ளமானபடி செய்
 தருளாயென்றபடி, வெறுப்பாலே அருளிச் செய்கிறபடி. (8)

தேவர் முனிவர்க்கு - ஶ்ரீராமதேவர்களுக்கும் சகாதி முனிகளுக்கும்,
 என்றும் - சர்க்காலமும், காண்டர்க்கு - சூராதிகாரங்களாலே காண்
 கைக்கு, அரியன் - அசக்யனான, சுவரன்மாவத்தாலே காணவசக்யனான
 வென்றபடி. முவர் முதல்வன் - ஶ்ரீராமதேவர்களுக்கும் காரணபூதனான,
 ஒரு - அந்ரீதியான, முயல்காளி - ஶ்ரீராமதேவர்களுக்கும், கருகாகருகாதிபேத
 ஶ்ரீவிதங்களான சர்க்காலங்களுக்கும் நிவாஹனானவென்றபடி. தேவன் -
 தேவனாசீலன், சூராதிகாரிநாசீலனான சர்க்காலனென்றபடி. விரும்பி - அடர்த்து,
 உறையும் - வசிக்கிறவிடமான, ஶ்ரீராமதேவர்களுக்கும் சர்க்காலமஹோ
 நான ஶ்ரீராமன் வ்யாபாரம் பண்ணிக்கொண்டு நியதேயம் பண்ணுகிற
 தேவமான வென்று சூராதிகாரம். திருநாவாய் - அந்த திவ்யநகரத்தை,
 இதுக்கு அணுகப்பெறுவாறென்கிறத்தோடே அவ்யம். இனி - நான்
 காணப் பெறுதே முடிந்தபின்பு, அந்தோ - அய்யோ! தாம் காணப்
 பெறுமையாலே சோக்கிறபடி. அணுகப்பெறுவார் - கிட்டி அநுபவிக்
 கப்பெறுவார். அணுகை - கிட்டுகை, யாவர் - ஆர்களோ! எந்த
 ஶ்ரீராமனாகளோ வென்றபடி. அவர்கள் மனுஷரல்லர் நியதேயரென்று
 கருத்து. ந தெ மனுஷா தேவாஸ்தே என்று சர்க்காலம் விலபித்தர்ப்போலே விலபிக்
 கிறபடி. (9)

மூ. வண்ணம் மணிமாட நல்நாவாய் உள்ளானை
திண்ணம் மதில்தென் குருகூர்ச் சடகோபன்
பண்ணூர் தமிழா யிரத்திப்பத் தும்வல்லார்
மண்ணாண்டு மணம்கமழ் வர்மல் லிகையே.

(11)

ஆ. (அந்தோ) இப்படியுன்னை யாசைப்பட்டுப்பெருதே யொழிந்தாலும்
நிராசனாய்விடமாட்டாதே பின்னையும் என்னோடு ச்ரேஷ்டிகைக்காகத்
திருநாவாயிலே வந்திருந்தருளின இக்ஞாந்தை அநுசந்தித்து என்றோ
வுன்னை நானனுக்கப் பெறுவதென்றெப்போதும் சிந்தை கலங்கித்
திருமாலென்றழையா நிற்பனென்கிறார். (10)

(வண்ணம்) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஏஹிகாமுசேகசகலமொங்
களையும் ஐசுக்கப் பெறுவரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் பாட்டு

இ. இப்பாட்டின் அபிபிரையம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிய்யாடியால்).
இதுவே யிப்பாட்டுக்கு சந்தையுமாயிற்று. பின்னையுமென்கிறத்துக்கு
அழையா நிற்பன் என்கிறத்தோடே அவ்யம். திருநாவா இய்யாடிக்குத்
தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னோடு ச்ரேஷ்டிகைக்காக விய்யாடியால்). ப்ரயம-
பாத்தில் அபேஷிதமான பதத்தை அய்யாஹரித்து யோசிக்கிறார் (என்றோவிய்யாடி
யால்). (10)

நிகமனம்

சுரியபாத்திக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஏஹிகையாடியால்). (11)

ச. கொந்தார் மலர் - மசுஜரீரூபே எங்கும் பரிபூர்ணங்கனாயிருக்கிற பூரேங்
களையுடையவையான, கொந்து - மசுஜரி, நிய்யவஸ்தமாயிருக்கிறவென்று
கருத்து. சோலைகள் சூழ் - ஓசாங்கனாலே பரிவூதமான, திருநாவாய்
- அந்த டிவ்யநரத்திலே, வந்தே உறைகின்ற - ப்ரீதிபூங்கமாக ச்ரீவீரூத்
தில் நின்றும் வந்தே நிய்யவாசம் பண்ணு நிற்கிற, வந்தே யென்கிற
விடத்தில் ஏகாரம் ஏமம் ரக்ஷதஸூரஸ்ப்ஷ்யைன ஓடாசிவ்யபூதகாடாவிருநிவாசஸங்கா-
வ்யவக்ஷேபரம். எம் - அசுமதீயனான, என்னோடு ச்ரேஷ்டியமாக விருக்கிறவனான
வென்றபடி. மாமணிவண்ணு - மஹாமணிவண்ணு, நிரதிசயமொயமான நிலமணி
யினுடைய வ்ர்த்தையுடையவனே யென்றபடி. அனுக்கப்பெறுநான்-
உன்னை நான் கிட்டப்பெறுகிற நான், என்றோவென்றொரு பதம் அய்யா-
ஹ்யம், விரஹ்யஸநாதிசயத்தாலே அய்யோகியாயிருக்கிறது. அந்தோ வென்று -

ச. அய்யோ வென்றிப்படி விலபித்து, எப்போதும் - சர்க்காலமும், சிந்தை கலங்கி - ஷோகத்தாலே ஹ்ருதம் கலங்கி, திருமால் என்று - ஸ்ரீய:பதியென்று, ஶாரீயான ஶஜை ஶாத்தாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமாப் போலே யென்று கருத்து. அழைப்பன் - ஶாக்நதன் பண்ணு நிற்பன். (10)

வண்ணம் மணிமாட - நானாவுர்ஷாலிமணிமயபவனங்களை யுடைத்தான, வண்ணமணி யென்று மஹிமபதலோபிசமாச:. நன்னுவாயுள்ளானை - நல்ல நாவாயிலே யிருக்கிறவனை, நிரதிசயமோயமான திருநாவாயிலேயிருக்கிற ஸ்ரீய:பதியைக் குறித்தென்றபடி. இதுக்கிப்பத்தும்வல்லாரென்கிறத் தோடே ஶ்வயம். திண் - ஹ்ருதமான, அம் - அழகியதான, மதிள் - ஶாகார த்தையுடைத்தான, தென் சுந்தரமான, குருகூர்ச்சடகோபன் - திரு நகரியையுடையவரான வாழ்வாருடைய, இதுக்காயிரத்து என்கிறத் தோடே ஶ்வயம். பண்ணார் - ரீதிரிசமூஹமான, பண் - ரீதி, தமிழ் - ட்ரிமிஃ-சூக்திகளுடைய, ஆயிரத்து - ஶஹ்ருதத்திலே, இப்பத்தும் வல்லார் - இந்த பத்துப்பாட்டுக்களையும் ஶவ்யசித்தவர்கள், மண் - மூமியை, ஏஹிகைசுவ்ய த்தை யென்றபடி. ஆண்டு - ஷ்ஞானுபூணமாக அநுபவித்து, ஶகவத்ஶாகவத்-விபயத்திலே விநியோகித்துக்கொண்டு அநுபவித்தென்றபடி. மல்லிகையே -மலிகை போலே, ஶகாரம் ஷ்வயங்கம். மணம் கமழ்வர் - ஶரிமத் ஶரிமதிப்பார் கள், ஶுதநபாக் ஶததீதிவத் ஶயோக:, ஶரிமதஸாலிகளாவ ரென்றபடி. நியதிவிபூதி யிலே போய் ஶகவதநுபவபூதியாலே மலிகை போலே ஶரிசுஹ்ருதமாய் யசஸ்ரீரம்ய-விகாசஸாலிகளாவரென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(அறுக்கும் வினையாயின)

वल्लीमध्यत्वयोगा'दपि च सुविदितश्रीवचो वाच्यभावात्

भूम्याद्यैश्वर्ययोगात् अवतरणदशासाहचर्यात् स्वभर्तुः ।

संधातृत्वात् सुबोधप्रददुरितहरत्वात् समासन्नभावात्

लक्ष्म्याः ²श्रीशं शठारिः प्रथयति च सुमञ्जानिभावेन नाथम् ॥ ११०

(வல்லிமத்யத்வயோகாட்) கொடியேரிடைக் கோகனகத்தவன் - கொடி போலே நுண்ணியதான இடையையுடையவளாகையாலும், (சுவிதத ஸ்ரீவதோ வாத்யதாவாத்) திருநாரணன் - கீழ் அவயவஸோதாதிதயம் சொல்லப்பட்டது. மேல் குணவிதவபுக்லய் சொல்லுகிறது. “ஸ்ரீயதே ஸ்ரயதே ஸ்ருதோதி ஸ்வயதி ஸ்ருதாதி ஸ்ரீதாதி” என்கிற நிதிக்தகையுடைத்தாய் ஸ்ருதிஸ்மூதிதிதாஸபுராணங் களிலே த்ரிததமான ஸ்ரிததத்தாலே வாத்யையாகையாலும், (தூம்யாத்யைத்வயோகாத்) மணுளன் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் - மண்மடந்தையென்றது கீழும் மேலும் சொல்லும் நப் பின்னைக்கும் ஁பலத்ஷணம். தூமிநிதாதிதகளை விதூதிதயாக வுடையவளாகையாலும், (அவதரணததாஸாத்ரயத்ஸ்வதர்து:) மாவலியை நிலங்கொண்டாய் திருமாலே - அவதாரததையிலே “தேவத்வே தேவதேத்ய் மனுவ்யத்வே த் மானுதீ । விணுர்஁஁நூலூர் வ் கரேத்யேஸாஸ்தமனஸ்தநும் ॥” என்கிற படியே அந்தந்த ததீக்கநுகுணமாக எம்பெருமானுடே அவதரிக்கையாலும், (ஸ்வதர்து: த்வாதர்த்வாத்) திருமாலென்று - எம்பெருமான் ஁திர்தர்களுடைய தோங்களைப்பாராதே ஁ந்திகரிக்கைக்குப் புதூதாநரதூதையாயிருந்து த்ரிதப்பிக்குமவளாகையாலும், (சுவோததத) தெருளேதரு த்ரதனனுக்கு த்ரானாதி-குணதரிதாத்ததை யுண்டாக்கு மவளாகையாலும், (தூரிததர்த்வாத்) தேவாஸுரஞ்செற்றவனே - ஁திர்தர்க்கு விரோதிகளைப் போக்குமவளாகையாலும், (தமாஸந்நதாவாத்) அணுகப்பெறுதான் - எப்போதும் த்ரிததீதீதையாயிருக்கையாலும், ‘தாததீதிலி’ ‘தேத்வம்ததரணி’ த்யாதிதளிற்படியே நிர்வதிகததயா-தூமோதார்தாதிதகளை யுடையவளாகையாலும், த்வரூதீதான திராட்டிக்கு த்ரதததணுன வெம்பெருமானே தூதநீதான தாய்தையுடையவனாக “அறுக்கும் வினையாயின” வென்கிற ததகத்திலே தூத்வார் அருளித் செய்தருளி ஁ரென்கிறார்.

(110)

இத்திருவாய்மொழியிலே ஐந்து பாட்டுக்களிலே திராட்டி த்வத்வம் சொல்லுகையாலே ஐந்து பாட்டுக்களிலும் இதுவே விதததததென்று திருவுள்ளம்.

[(1) ஜ்ஜகதி சுவிடததிரிவதோவாச்யதாபாவி (2) கான்த் தன்று பாடம். துதற் பாட்டில் குறுக்கும் வகையென்று சதாசந்நவதும் ஆரூம் பாட்டில் கோவலர் கோவேயென்று அவதரணததாசாஹ்யர்மும் விவதிதம். இது பதி னெண்ணுயிரத்தின்படி. சூ என்பதை தாவததானதாகக் கொண்டு அதை யுடையவளானது கொண்டு சுததி தன்று த்வந்த்மாக்கி மேலே த்ஹுரிஹி யாயிருக்கிறதென்று த்ரிவேகதேதாயர் திருவுள்ளம். தனதாதுவின்மேல் தாவை- விவத் தண்ணி தோதனா தத் யத்யாஸா சுதத் தன்றுதல், தோதனம் தந்யத இத கதர்ரி விவத் தண்ணி சுதத் தன்றுதல் வைத்து தாததி தாயா யத்ய தன்று அதிதர் திறத்தில் த்தகதான சிந்தையயுடையவளென்று கருத்து. “சுதஜ்ஜானயே விஷ்ணவே” தன்னுதிடத்தில் தாதவன் இவ்வாதே வ்யாத்யான் தண்ணிதான். சூஹு தாததிதி தததாதோ: ஹ்ய்தோதநாத்காத் கதர்ரி விவதி சுததிதி ஹ்ய்துதென கத்யாணகுணம் கதி விவதித்து தோதநத்தையும் விவதித்துத் தோருள் கொள்ளிலுதாம், தன்று தம்தாசாயர்கள் அருளிச்செய்யும்படி.]

த்ரிததே திததான்ததாஹதேதிகாய தத:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் எட்டாந் திருவாய்தொழி துற்றிற்று.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

மூ. மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஈரு மாலோ
வண்குறிஞ் சியிசை தவரு மாலோ!
செல்கதிர் மாலையும் மயக்கு மாலோ!
செக்கர்நன் மேகங்கள் சிதைக்கு மாலோ!
அல்லியந் தாமரைக் கண்ணன் எம்மான்
ஆயர்கள் ஏறரி யேறெம் மாயோன்
புல்லிய முலைகளும் தோளும் கொண்டு
புகலிடம் அறிகிலம் தமிழ மாலோ!

(1)

ஆ. (மல்லிகை) இப்படி ஷசந் அதிமாநமானவாறே அந்யாபதேசத்தாலே தம் முடைய ஷசநத்தைப் பேசுகிறார். வண்டுவரைப் பெருமானோடே கலந்தாளொரு பிராட்டி, அவன் பசு மேய்க்கப்போய் மீண்டு வரக்கடவிய அந்தியம்போதானது வந்து அவன்றான்வாராமையால் அந்யா-மவசநையாய் மல்லிகை கமழ்தென்றல் முதலான பதாங்கங்கள் என்னை

ஒன்பதாம் திருவாய் மொழி

இ. அறுக்கும் வினை, மல்லிகை கமழ், என்கிற விவ்விரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் விரஹ்ஷசந் நடவாநிற்கக் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலில்லாத அந்யாபதேச மித்திருவாய்மொழியி லுண்டாவானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதியால்). இப்படியென்றது கீழ்த்திருவாய்மொழியிலாழ்வார் வஹுபகாரமாக மனாரித்திபுப் பரீக்சிச்சு செய்தேயும் சுவாமிஸித்தி பெருதொழிந்த விம்முகத்தாலே யென்றபடி. அவ்வந்யா-பதேசபகாரந்தானெதென்ன? அதைக் காட்டா நின்று கொண்டு முதற் பாட்டுக்கு வ்யாஹ்யன் செய்தருளுகிறார் (வண்டுவரை யித்யாதியால்). அவன் பசுமேய்க்கப்போய் மீண்டுவரக்கடவிய அந்தியம்போதென்கிறவித்தால் சித்தியுமுகசமயரவமென்கிற பகவத்குண மித்திருவாய்மொழிக்கு வ்யாஹ்யமென்று சூசிதமாயிற்று. வாராமையா லென்றது ஷுணம் விஹி க்கையாலென்றபடி. ஶாஹ்யர்க்கு சந்ந்யாவந்நம் போலே இடையர்க்குப் பசு மேய்க்கை சாத்யூசிததம் மாகையாலே தவிரவொண்ணாதிருக்கச் செய்தேயும் 'அததி யத்பவானஹி கானந் ஶுடியுயாஸதே த்வாமபஸ்யதாம்' என்றிருக்கிற ஶுபதரணிக் கு அந்தப் பகலெல்லாமொருபடி கழியப்பெற்று ஶுணம் மீண்டு வரக்கடவிய சந்ந்யாவத்யும் வந்து ஶுணனோடு வரக்கடவிய பசுக்களும் வந்து புகுந்து ஶுணசஹசரஶுபகாமரஸஹங்களுடைய வேறுபாடுவினோதகொஹங் களும் நெடும்போது துடங்கிக் கேளாநின்றவாறே அவன் வருகிறு னென்று நிஶயித்து ப்ரஸூகித்யாய் தான் தவிரதஹத்யாயிருக்கிற தஷ

ச. நின்றதென்று அபிபிராயம். தென்றல் - மலயசமீரமானது, ஈரும் - விடா-
 ரணம் பண்ணு நின்றது, என்னை இति சேஷ: . ஈருகை - டீ டீகரிக் கை, ஆல்
 ஓ - அஹோ, ஆலென்றும் ஓ வென்றும் து:கதோதகங்களான அவ்யயங்கள்,
 இவை இரண்டாலும் அத்யந்தது:கம் தோததமாகிறது. கृபாணத்துக்கொரு
 புறம் தாரையாயிருக்குமாப் போலன்றிக்கே மலயமாரதத்துக்கெங்கும் தாரை
 யாயிராநின்றதே என்று கருத்து. “யானி சம ரமணியானி தயா சஹ் பவந்தி மெ ।
 தான்யேவா:ரமணியானி ஜீவந்தி மெ தயா விநா ॥ எஃ புஷ்பவஹோ வாயு: சுஃஸ்ப்ஷா: ஹிமாவஹ: ।
 தா: விசிந்தயத: கான்தா: பாவகபரிமோ மம ॥” என்கிற கணக்கிலே தத்ச்:சுலேஷததீயிலே
 அநந்ததேதுவாயிருந்த வஸ்துவே இப்போது தாஹகமாவதேயென்று அபிபிராயம்.
 வண் - மனோஹரமான, குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்சி யென்கிற தானவிசேஷமா
 னது, தீதிர்தர் சந்யாகாலத்திலே தாஹ்ச்சிகமாகப் பண்ணுகிற தானவிசேஷ
 மென்றபடி. தவரும் - தரீரத்ததத் துணையா நின்றது, தவர்தல் -
 துணைத்தல், மாரதம் போலே தரீரத்ததத் துணையா நின்றதென்கிறார்.
 ஆலோ - ஹா கஹம், செல்கதீர் - செல்லா நிற்கிற கதிரையுடைத்தான,
 கதீர்:தவதம் தானுதவதம் போலே கிரணத்துக்கும் தாதிர்தனுக்கும் தோர்.
 தஸ்தமியா நின்றதுள்ள தாதிர்தனை யுடைத்தான வென்றபடி. மாலையும் -
 சந்தீயும், மாலையென்று தாவிக்கும் சந்யைக்கும் தையர். மயக்கும் - மோஹி
 த்பியா நின்றது, வாய்விட்டு விலபிக்கவுமொட்டாதே மோஹித்பித்துக்
 கொல்லா நின்றதென்றபடி. ஆலோ - ஹா கஹம் ! செக்கர் - சிவந்தவை
 யான, சந்யாராதர்:ஜிதீகதேதங்களான வென்றபடி. நல் - நல்லவையான,
 தந்ரநிலமணிசந்ரதங்களானவென்றபடி. மேகங்கள் - மேதங்கள், சிதைக்கும்-
 தரீரத்ததத் செதுக்கா நின்றது, சிதைக்கை - ததணம் பண்ணுகை, தீதா:-
 தரால்குதமான அவன் திருமேனிகு சமாரகங்களாய்க் கொண்டு ஹிசியா
 நின்றனவென்றபடி. ஆலோ ! ஹா வத, இங்கு மலயமாரதாதிகள் தோறும்,
 தனித்தனியே ஆலோவென்றது இவையோரொன்றின் தீதீயே
 துஸ்தஹமென்கைக்காக. அல்லி - விகசிதமான, அம் - அழகியதான, ரம-
 ணியசநிவேதகாந்திததததாதிதூணதாலியான வென்றபடி. தாமரைக் கண்ணன்
 - ததம் போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனான, எம்மான் -
 அக்கண்ணாலே நமக்கு தாணதானான, ஆயர்களை - தோதாலதேனான,
 ஏறு - ததததம், ததததென்றபடி. “தூசா: தததததததததததத” என்கிறபடியே
 அக்கண்ணழகாலே தோதாலர்களையும் வதிகரித்துக் கொண்டவனான
 வென்றபடி. இப்படியிருக்கிறவன் அவதீகளை வதிகரிக்கத் சொல்ல
 வேண்டாவிதே யென்று கருத்து. அரியேறு - சிஹ்தததமான, அரி -
 ஹரி, சிஹ்மென்றபடி. இப்படித் தன்னுடைய சோந்திர்த்தாலே ததீதூசதததத
 மத வெல்லாரையும் வதிகரிக்கையாலே தததசிஹ்ம் போலே மதததததராயி

இ. சொன்ன பதார்த்தங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே பின்னையும் சில பாடியா நின்றன, இப்படியிருக்கச் செய்தேயுமவன் வருகிறானில்லையென்று விசுவிக் கிறுளென்று சங்கதி சூचितை. இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றமென்கிற தற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சமஸ்தேத்யாதிபால்). தூதீயபாதத் துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சவ்ந்தேத்யாதிபால்). (2)

ச. அபசவஞானவணித் தர்யிலுதவாதொழிவதே யென்று கருத்து. புலம் புறு - ஷநிக்கிற, மணி - ஷடீகள், யீவநமதீகனான தரணவிகளைத் துடருகிற தரணவூபங்களுடைய கழுத்திலே ஷநிக்கிற ஷடீகளென்ற படி. தென்றல் - மலயசமீரம், மலிசீரமசஹயம் வேண்டா, கெவலசமீரமே யமையுமென்னை முடிக்கைக்கென்று கருத்து. ஆம்பல் - இலைக் குழல், ஆம்பலென்று ஸோபாலர்கள் கதகதாடிவங்கனாலே ரசித்து வாயிலே வைத்துக் கொண்டு ஊதுகிற இலைக்குழலுக்குப் போர். ஆலோ - ஹா கட்டம், ஈருமாலோ - சிதைக்குமாலோ வென்றும்போலே அவை பிடிக்கிற தகாரத்தைச் சொல்லாதே தததாமதத்தைச் சொல்லி “ஆலோ” யென்றது, புனியின் கையிலகப்பட்டவர் புனி புனி யென்று கதறி மேற் சொல்லமாட்டாதே தடுமாறுமாப்போலே வாசாமஸோரமான சயமும் அர்தியும் அதிகமாகையாலே மேற் சொல்லமாட்டாதே தடுமாறு கிறபடி. இப்படி மேலும் கண்டு கொள்வது. பகலடு - ஷஹஸ்ஸை நசி ப்பியா நின்ற, அடுகை - நசிப்பிக்கை, மாலை - சங்காவேனை, பெரியவுடை யாரை முடித்துக் கொண்டு ராவண் வந்து நின்றும் போலே நானாபதாஃ- தர்யவ்யாசங்குத்தாலே கிவதாஸாஸஹேதுவான பகலை முடித்துக்கொண்டு வந்து நின்ற சாய் சங்கையென்றபடி. வண்சாந்தம் - தர்காலிதமாய் ஷாஸ்யமான அங்கராம், ஆலோ - வத வத, பஞ்சமம் - பஞ்சமென்கிற ஸ்வரவிசேஷம், தர்காலத் திலே ஸீதிரசிகருடைய தர்யிகாஸிதமான பஞ்சமஸ்வரமென்றபடி. முல்லை - முல்லைப் பூசங்கள், தண் - சீததமான, வாடை - ஸதீவீநமாஸ்தம், ஆலோ - அஹி வத, தாதஸ்ச்சாரியான வாதையை சாய் சங்காரியான தென்றலோடே சேரச்சொன்னது ஒரு ஷணமநேககலமாய்த்தோன்றுகையாலே தென்றலும் வாதையும் மாறி மாறி வருகிறதாய்த் தோற்றுகிற விவள் வுத்யாலே ஸபநம். இங்கு கீழ்ப்பாட்டில் போலே மலயமாஸ்தாடிகளோரொன்றுக்குத் தனித்தனியே ஆலோ எனாதே மணி தென்றல் ஆம்பல் ஆலோ

மூ. இனியிருந் தென்னுயிர் காக்கு மாறென்?

இளைமுலை நமுகநுண் ணிடைநு டங்க?

துனியிருங் கலவிசெய் தாகம் தோய்ந்து

துறந்தெம்மை யிட்டகல் கண்ணன் கள்வன்

தனியினஞ் சிங்கம்எம் மாயன் வாரான்;

தாமரைக் கண்ணும்செவ் வாயும் நீலப்

பனியிருங் குழல்களும் நான்கு தோளும்

பாவியேன் மனத்தேநின் நீருமாலோ!

(3)

ஆ. (இனியிருந்து) தன்னுடைய அஷய்மான ஶாய்விதகுளங்களாலே

முன்றும் பாட்டு

இ. கள்வத்தனியினஞ் சிங்கமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய இயாதிபால்). அதிஷதத்தாலே சௌந்த்யாதுய்மாத்வசஹாநுராச-

சு. இயாதிபாலே இரண்டு முன்றைக் கூட்டி ஆலோயென்கையாலே கீழ்ப்பாட்டிலே அவை தனித்தனியே தன்னை நலிந்தபடியைச் சொன்ன வளிப்பாட்டிலே தனக்கு வலஹி வந்தவாறே அவை திரள்திரளாகக் கூடி நலியத்தொடங்கிற்றனவென்று விலபிக்கிறபடி தோற்றுகிறது. இகலிடத்து - யுதஹிமயிலே, இகல் - யுதம், அசுரர்கள் கூற்றம் - அஹித-விருவிகளான அசுரருக்கு மூயுதனான, கூற்றம் - மூயு, மாயோன் - அஷய்-மூதனான, அஹிதரஹிபயுக்தாஷய்நானசக்யாதிசாலியான வென்றபடி. அகலிடம் - சவ்ச்சராசுரஸ்பதமாம்படி விஸ்திரீயான மூமியை, இடம் - மூமி, படைத்து - லோகஹிதாய்மாக சூட்டித்து, இடந்து - அவாந்தரபுரணாய்வமநீயாய் அஷமித்தியிலே யொட்டிக் கிடந்தவத்தை வராஹரூபனாய் உடிரித்து, உண்டு - அஷயகாலத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரஹித்து, புனஷ சூட்டிகால் வந்தவாறே உடிரிபு பண்ணி சூட்டித்தென்றபடி. அளந்து - அதை மஹாலி அபஹித்தவாறே விவிருமனாயளந்து மீட்டுக்கொடுத்து, எங்கும் - சவ்விஷயத்திலும், நிக்ஷிபிபாசம் பாராதே சவ்ஜனவிஷயத்திலுமென்றபடி. அளிக்கின்ற - ரஹிகனாகாகிற, ஆயன் - ஶோபாலனவன், வாரான் - என்னுடைய வந்த துஷ்யிலும் வருகிறானில்லை, இனி - அபசுரனவன் வாராதொழிந்தபின்பு, இருந்து - இவற்றின் சநிதானத்திலேயிருந்து, என்னுயிர் - என் பானை, காக்குமாறு என் - ரஹிக்கும் உபாயமெது, ஆறு - உபாயம், ஒரு உபாயமுமில்லையென்றபடி. (2)

கள்வ - வஷகனான, சந்தேஷத்யிலே சவ்ச்சாபஹாரிகளான, அலோகநாஸ-நிஷிதங்கனையுடையவனான வென்றபடி. தனி - அநிதீயனான, 'அபமேய'

ஆ.என்னை வசிகரித்து, தன்னை யொருளும் விசுலெபிக்கில் நிரவிகடு:வத்தை

இ. துனி சவத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தன்னை இயாடியால்). இருங்கலவி இயாடிக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அதிமாந்ரையாடியால்). அதிமாந்ரவத்திலே இணை முலை இயாடி

ச. ஹி ததேஜோ யச்ய சா ஜனகாட்மஜா' என்கிற கணக்கிலே என்னோடு ச்ரலேபத்தாலே நிரதிசயானந்ரதர்தனாய் அஹிதீயனென்று தோற்றும்படி யிருந்தவனான வென்றபடி. இளஞ்சிங்கம் - வாலிசுஹமானது, சீகாமாய்ச்வலந்ரஸிதசீய்ரண-நிதி யாகையாலே வாலிசுஹம் போலே சபுராஹுததர்நீயனானவென்றபடி. எம்- நம்முடையவனான, சித்தாகர்ப்பகங்களான விக்ரணங்களாலே நம்மை வசிகரித்து நமக்குப் ப்ரணநாயகனான வென்றபடி. மாயன் - அக்ரயம்மூதனான, விசுலேபதசீயிலே யென்னைப் பிரிய மாட்டாதே அநவவிகசுஹாஹிநுராஹாஹி-லொகநாலாபாதிக்காளாலே யென் பக்கல் அதிவாலத்ததை அவிசுலரித்த அக்ரயம்மூதனானவென்றபடி. இதுக்குக் கண்ணனென்கிறத்தோடே அவ்யம். இணைமுலை - ஹ்ந்ரமான ஸ்தனங்கள், இணை - ஹ்ந்ர, சீகிதகஹாராதிக்களுக்கு சவ்யே அவகாசமில்லாதபடி அவ்யம் நிரந்ரதர்நீயனானவென்றபடி. ச்ரலேபதசீயிலே அவன் வாய் புலற்றிக் கொண்டனுவிக்ரும்படி. ஹ்ந்ரரூபேண மிகவும் ஸிமநங்களான வென்னுடைய ஸ்தனங்களானவையென்றபடி. இணை முலையென்றது, அவன் ஸ்ரூபிக்கும் படியைத் தான் அநுவதித்தபடி. அவனுக்கு நிரதிசயஹ்யமாகப் பெற்ற தென்று ச்ரீதியாலுமின்னு மவனுக்காக வேணுமென்னு மாகையாலும் தான் கொண்டாடுகிறதாகவுமாம். நமுக - தன்னுடைய வசஸ்தலகர-தலாதிதிவ்யாவயவச்ரலேபசுபாதிசயத்தாலே நீசர்கமான காரிவ்யமும் குலைந்து குழையும்படி, நமுகுதை - குழைதை, நுண் - அதிசூஹமான, இடை- என்னுடைய சவ்யமானது, நுடங்க - தளரும்படி, நுடங்குதை - தளருதை, சுபாதிசயத்தாலே ஸ்ரூபவ்வமாம்படி யென்கை. இதுக்குக் கலவி செய் தென்கிறத்தோடே அவ்யம். துனி - ஹ்ந்ரமான, துனி - ஹ்ந்ரம், தன்னை யொரு ளும் பிரியில் அநவவிகடு:வத்தை விளைக்கும்படியான வென்ற படி. இருங்கலவி - பெரிய ச்ரலேபத்தை, இரும் - பெரியது, வஹ்ரகாரமான ச்ரலேபத்தையென்றபடி. செய்து - என்பக்கலிலே செய்தருளி, ஆகந் தோய்ந்து - என் ஹ்ந்ரத்திலே அவாஹித்து, ஆகம் - ஹ்ந்ரம், தோய்க்கை - மஹ்நுதை, இந்த ச்ரலேபவிசுலாசங்களாலே யென்னை நீராக்கி ச்ரீஹ்ந்ரகாலத் திலே மடுவிலே முழுகிக்கிடப்பாரைப் போலே அத்யந்ரவிநிவெசத்தாலே யென் ஹ்ந்ரத்திலே ஹ்ந்ரச்ரூபேண மிருந்தென்றபடி. பரமயோகிவாஹ்ந்ரஸாஹிவர

ஆ. வினைக்கும் அதிமாசுச்சுலேபத்தைப்பண்ணி ஒரு சூனத்தைப்பரவியுத்தாப் போலே யெண்ணைப் பரவியுத்தகன்ற கண்ணன் வருகிறிலன், அவனுடைய தாமரைக்கண்ணும், செவ்வாயும், நீலப்பனி யிருங்குழல்களும், நான்கு தோளும், என் நெஞ்சை யீராநின்றன, இனியிருந்தென்னுயிர் காக்கைக்கு உபாய மென்றென்றலற்றுக்கிருள். (3)

இ. யின் அய்யும் விவசிதம். துறந்தெம்மை இயாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிருர் (ஒரு சூனத்தை இயாடியால்). தாமரைக் கண்ணன் இயாடியாலே பாட்டுக்கு சந்தியும் சூசிதை. கீழ்ப்பாட்டிலே வஹி:சியதங்களாய்ப் பிடிக்கிற பதாய்க்களைச் சொல்லியலற்றினவளிப் பாட்டிலே யவனுடைய இவ்யாவயவசுந்தியங்கள் அந்த: ப்ரவீஷங்களாய் நின்று பிடிக்கிறபடியைச் சொல்லி விலபிக்கிருளென்று சந்தி. (3)

ச. மாய் பரமகல்யாணதமமாய் அதிதேவமானுபசுந்தியலாவண்யசாதூய்மாயுய்சுசீலியாதிதகல்யாண-சூனசுணாசுவலமான பரதேவதமானது ஒரு சூபவாலிகையான தன் சரீரத்திலே யித்தனை சூலேபவிலாசங்களைச் செய்தருளப்பெற்றால் அதிற்காட்டில் பூரூய் மில்லாமையாலும் அதையொரு ணமிழந்தால் அதைக்காட்டில் தூ:வ மில்லாமையாலுமதை வாய்விட்டுச்சொல்லிச் சொல்லி யலற்றுக்கிருள். எம்மை - இப்படி சரணாயிருந்த தன்னை விட்டுப் பிரியமாட்டாதிருக்கிற நம்மை, அடமனி வஹ்வனம். துறந்து - த்யஜித்து, சூலேபித்த சமனந்தரம் என்னை இலேபிக்க நினைத்து வென்றபடி. இட்டு - எறிந்துவிட்டு, இடுகை - எறிகை, கல்லெறிந்தானென்கிற சூனத்திலே கல்லிட்டானென்னக் கடவதிதே. ஒரு சூனத்தை யெரியுமாப்போலே நித்யமாக வெண்ணை விட்டு விட்டென்றபடி. அகல் கண்ணன் - இலேபிக்கையே சுவாவமான கூணன், அகலுகை - இலேபிக்கை, அகன்ற கண்ணனென்னுதே அகல் கண்ணனென்கையாலே அகலுகையே சுவாவமென்று தோற்றுகிறது. இவனுக்கு சூலேபம் காடாசுதம், அகலுகையே நிரூபகம், சூலேபத்தாலல்லது இலேபங்கூடாமையாலே சூலேபத்தானத்தனையென்று கூருத்து. வாரான் - வருகிரானில்லை, தாமரைக்கண்ணும் - இலேபிக்கிறபோதென்னைவிடமாட்டாதே சாமிலாபமாகக் குளிரப் பார்த்தருளின தாமரசசதூசவிலாசங்களும், செவ்வாயும் - அப்படிப் பார்த்தருளின அனந்தரம், போய் வருகிரேனென்று சொல்ல சூயித்து வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாதே ப்ரேமவிலாசுகையாலே துடியானின்று அத்தாலே மிகவும் சிவந்து தோற்றின திருவடரமும், நீல - திருமேனியிற்காட்டில் அதிநிலங்களான, பனி - சூதங்களான, அந்யந்தசூலேபங்களானவென்ற

மூ. பாவியேன் மனத்தேநின் நீரு மாலோ!

வாடைதண் வாடைவெவ் வாடை யாலோ!

மேவுதண் மதியம்வெம் மதிய மாலோ!

மென்மலர்ப் பள்ளிவெம் பள்ளி யாலோ!

தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வ வண்டு

துதைந்தளம் பெண்மையம் பூஇ தாலோ!

ஆவியின் பரமல்ல வகைக ளாலோ!

யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன் றாலோ!

(4)

ஆ. (பாவியேன்) திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக்குழல்களும் திருத்தோள்களழகும் என்னெஞ்சை நின்றிராநிற்கச்செய்தே, அதின்

நாலாம் பாட்டு

இ. பாவியேன் மனத்தே நின்றிருமாலோ வென்றது இந்த அந்தர-
யிடையின்மேலே வாடிபடாடிப்போயும் மிகவுமுண்டாயிற்றென்கைக்காகக்
கீழ்பாட்டிற் சொன்னதை அநுபதிக்கிறதென்று காட்டுகிறார். (திருக்
கண்களும்மீயாடியால்). இதுவேயிப்பாட்டுக்கு சங்கதியுமாயிற்று. வெவ்

ச. படி. இரும் - விபுலங்களான, சங்கதையிலே விபுலங்களாய்ப் பின்பு
விபுலபரமசங்கதையாலே அங்ஙனே விரிந்திருந்தவையான வென்றபடி.
குழல்களும் - அவனுடைய சூதங்களும், நான்கு தோளும் - அசல்சி-
களான வந்த சூதங்களாலே அலங்குதங்களான நாலு திருத் தோள்
களும், தான் வருந்தினையும் விரித்திருக்கைக்காக வென்னை நெருக்கி
யணைத்த நாலு சூதங்களுமென்றபடி. அகம்சவதாந் சூதயம் திரோஹிமென்
றது கோபிபரபுரமாவியை. கோபிபரங்களை வாரியணைக்கைக்காக நாலு
சூதங்களுமவர்களுக்குப் பரிசுதமாயேயிருக்குமிதே. பாவியேன் - இவ்
வழகுகளை அநுபதித்திழந்தால் மறந்திருக்கப் பெருதபடி பரிசுதைப்
பண்ணினவென்னுடைய, மனத்தே - மனஸ்ஸிலே, நின்று - சிவரமா
யிருந்து கொண்டு, அவனென் கண்ணுக்கு விபுலமாகாதொழிந்தாலிவை
யென்னெஞ்சுக்கு விபுலமாகாதொழியலாகாதோ, தான் போகிறவன
வற்றை யிங்கேவைத்துப் போகவேணுமோ வென்று கருத்து. ஈரும்
- விதாரணம் பண்ணுகின்றது, ஆலோ - ஹ கஃம், இனி - எனக்கு சூத-
சங்கதையான வவனுடைய சூதயமே உள்ளே நின்றுநலியா நின்ற பின்பு,
இருந்து - சந்தையியாமலிருந்து கொண்டு, என்னுயிர் - என் பரிசுனை,
காக்குமாறு - ரகிக்கும் உபாயம், ஆறு - உபாயம், என்? - எது, உபாய
மொன்றுங்காண்கிறிலேனென்றபடி.

(3)

ஆ. மேலே தண்வாடை முதலாயுள்ளவியையும் காலாநிபோலே என்னை
 டிஹா நின்றன, வண்டுகள் பூமாலையைப் பூஜித்தாப்போலே பெரியதிரு
 வடிமேலே யேறியருளிவந்து அந்நாசாரமாம்படி யென்னைப் பூஜித்தருளின
 பகாரம் நின்று வாடியாநின்றது. இவ் வாசாவின்னாவன்றியே யிப்படி
 அபயந்தவாசகங்கள் வாடியாநின்றன, இவையெல்லாம் பொறுக்கலாமிறே
 ஒரு துணையுண்டாகில், என்னெஞ்சங்கூடத் துணையன்றியே போயிற்
 றென்கிறுள். (4)

இ. வாடை வெம்மதியம் வெம்பள்ளி என்கிற பதங்களுக்குத்தாப்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (காலாநித்யாடியால்). தூதிவாடத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
 (வண்டுகளினத்யாடியால்). அதில் பூஜித்தாப்போலேயென்னு மளவாலே
 தெய்வவண்டு பெண்மை பூவென்கிற பாகங்களுக்குத் தாப்யம் சொல்லி
 ற்றாயிற்று. பூஜித்தாப்போலே என்கிறதற்கு அந்நாசாரமாம்படி யென்
 கிறத்தோடே அவ்யம். பெரியவியாடியாலே தூவியம்புள்ளுடை என்
 கிறதற்குத் தாப்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. துணாவதாரம் விவிரவிரவாசியா
 கையாலே யொரு சோபாநாசாரிக்கு வரவாசுதாயும் வருகை சம்பாவி
 மென்று கருத்து. என்னை த்யாடியாலே எம்பெண்மை யெம்பூதுதந்த
 விது என்று அவ்யித்துத் தாப்யம் சொன்னதாயிற்று. ஆவியின் பர
 மல்ல வகைகளாலோ வென்கிறத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இவ்
 வாசாவின்னத்யாடியால்). யாமுடை நெஞ்சமென்கிறவிடத்தில் வசதம்
 அநுசந்தசமுச்சயபரமென்று நினைத்து அத்தாலே வரவாசுதாய்
 செய்கிறார் (இவையெல்லாமியாடியால்). (4)

ச. பாவியேன் மனத்தே - சவ்ருக்கும் அநுகூலங்களாயிருக்கிறவையும்,
 பரிகூலங்களாம்படியான பாபத்தையுடைய வென்னுடைய மனஸ்ஸிலே,
 பாயாசப்பட்டாகிலு மிவ்வழகைத் தங்கள் நெஞ்சிலே நிறுத்திக்கொண்
 டிறே யெல்லாரும் சவ்விப்பது. அதுவே எனக்கு துர்நிவாரவாசகமாய்
 விட்டதென்று கருத்து. நின்று - சிவரமாயிருந்து கொண்டு, ஈரும் -
 ஓடியா நின்றது, என் மனஸ்ஸையென்று கருத்து. தாமரைக்கண்,
 செவ்வாய் முதலானவை இதி ஷே: ஆலோ - வதாஹி, தண் வாடை
 வாடை - குளிர்ந்த வாதையான வாடை, வாடை - சுவீரவாசுதம்,
 குளிர்ந்தியையும் வாடைத்தனத்தையு முடைத்தான வாதையென்ற
 படி. முதல் வாடைவசதம் துணாநாயம். தனக்குள்ள வாடைத்தனம்
 போலே குளிர்ந்தியும் சவ்நிவாரவாசகமுடைத்தான வாதையானதென்கை.
 வெவ்வாடை - வெவ்விய வாதையாயிற்று. “சதா சுகமஹ் மந்யே ய் பூரா சத-

ச. சிதயா। मास्तस्स विना सीतां शोकसंजनो मम' என்கிறபடியே சங்க்ஷேபதர்மயிலே
 சூக்ஷ்மாயிருந்தவாடையானது இப்போதெனக்குப்பாவகபரிமமாகநின்ற
 தென்று சூதாயம். ஆலோ - ஹ கட்டம், மேவு - ஶாடரிக்கப் படாநின்ற,
 எல்லாராலும் தாபநிவாரணார்த்தமாக ஶாடரிக்கப்படா நின்றதான வென்ற
 படி. தண் - அவர்களுக்கு சிதஶமான, மதியம் - சந்த்ரனது, மதி-
 யம் - சந்தன், வெம்மதியம் - வெவ்விய சந்த்ரனயிற்று. நாட்டார் சம்-
 தாபாத்ராய் சந்த்ரீயிலே யொதுங்கக் காண்கையாலே தானுமதிலே
 யொதுங்கப்பார்த்தான், தனக்கது காலாநிக்ஷமாயிருந்தவாறே அவர்
 களுக்கு சிதஶமாயிருக்கிற சந்தன் எனக்குக் காலாநியாவதே யென்று
 விலபிக்கிருள். ஆலோ - அய்யய்யோ, சந்த்ரமா மனசோ ஜாதனாகையாலே அம்
 மனஸ்ஸின் குணமே யிவனுக்கும் வந்து விட்டதென்று கருத்து. மெல் -
 சூதுவான, மெல்லென்கிற லகாரத்துக்கு சந்தீ னகாராदेश: மலர்ப்பள்ளி -
 பூர்ப்பசயனமானது, பள்ளி - சயனம், வெம்பள்ளி - வெவ்விய பள்ளியா
 யிற்று. புறம்புள்ள பதாய்க்கள் வாஶகங்களானவாறே அவற்றுக்கஞ்சிப்
 படுக்கையிலே போய் விழுந்தான். அது அஜ்ஜாரசயனம் போலே டஹியா
 நின்றது. இதுவுமிங்ஙனே காலாநிசயனமாயிற்றென்று விலபிக்கிருள்.
 ஆலோ - அய்யய்யோ, தூவியம் என்கிறதை அம்தூவியென்று மாறி
 ச்வயிப்பது. அழகிய தூவியை யுடையவனான, அம் - அழகியது,
 தூவி - பஶம், கனகசூதிகமநியபஶயுகவிராஜிதனானவென்றபடி. புள்ளுடை
 - பஶியையுடைத்தான, ச்ரீவ்ந்தையணை வாஹமாகவுடைத்தான வென்ற
 படி. தெய்வவண்டு - டீவமாகிற வண்டானது, ச்ரீசுரஶரூபாய் வருகை
 யாலே பரடீவதமென்றெனக்கறியலான கூணாகிற சூஜமானதென்றபடி.
 அவனை வண்டாக நிரூபித்தவித்தால் அவனுடைய கான்திவசேஷமும்,
 சாராஶ்ரீதவமும், சரஶ்வமும், குணவஶ்ஸூரஸிக்ஷமும், சதுராலாபசீலத்வமும், தன்னை
 ச்வேஷித்துக் கொண்டு தானிருந்த விடத்திலே வந்து கிட்டினபடியும்
 சத்யாசவியையாலே சாத்ஸாரமாம்படி தன்னைப் சூஜித்தபடியும் சோகானந்தம்
 தன்னைவிட்டு வந்ததிலே சஞ்சரிக்கப் போனபடியும் சஞ்சலஸ்வभावத்வமும்,
 தனக்கு அசாஶாரமாயிராதே மற்றுமுள்ள சோபிகள் பக்கல் லோலாய்
 த்திரிகிறபடியும் விவஶிதம். எம்பெண்ணை - நம்முடைய ச்ரீத்வமாகிற,
 எம்மென்று சாட்மினி வஶ்வனம். இங்கு ச்ரீத்வமாவது ச்ரீகளுக்கு அசாஶாரண
 மான சாகாரம், அதாவது : ச்ரீநங்கனும் ச்ரீநந்தசுகுமாரசுந்தரர்சர்வாஸ்யவசநிவெ-
 ஶிஷமும், அம்பு - அழகிய பூஷத்தை, இங்கு 'சுக்ஷ்மிக்ஷ்மலதோசுஜ்ஜஸ்தநஸ்தவக-
 ஶ்ஜல: । ச்ரீரஜ்ஜாஜசூஜ்ஜோ மெ ரமதா மானசாஸூஜே ॥' என்கிற சூக்ஷ்மநுசந்தேயம். ச்ரீநாதி-
 க்ஷமான ச்ரீத்வத்தைப் பூஷமாக நிரூபித்தவித்தால் அவற்றினுடைய சூக்-

மு. யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன் றுலோ!

ஆபுகும் மாலையும் ஆகின் றுலோ!

யாமுடை ஆயன்றன் மனம்கல் லாலோ!

அவனுடைத் தீங்குழல்நு மாலோ!

யாமுடைத் துணையென்னும் தோழி மாறும்

எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வ ராலோ

யாமுடை ஆருயிர் காக்கு மாறென்;

அவனுடை யருள்பெறும் போதரிதே!

(5)

ஆ. (யாமுடை நெஞ்சந்துணையன்றாலோ) என்னுடைய நெஞ்ச துணை யன்றிக்கே பொழிவது, அவனோடே வரக்கடவிய ஈயுக்களும் மாலையு மவனை பொழிய வருவது ஒரு ஈனமும் நம்மைப் பிரியில் ஈரக்க மாட்டாத சவாவன அவனுடைய நெஞ்சானது இப்போது நம்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஆபுகு மாலையுமாகின்றாலோ வென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய் கிறார் (அவனோடே ஈயாடியால்). யாமுடையா யென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஈனமியாடியால்). மனங்கல்லாலோவென் கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (நெஞ்சானதியாடியால்). வற்று

ச. ஈர்ஷதமும் சோர்ஷமும் கான்திவீசமும் இவை மூலமாக நிவீத்தவனுக்கே ஈவமானபடியும் அவனுக்குத் தாரகஸோகமோயங்கனெல்லாம் இதுவேயாயி ருந்தபடியும் தாபாசஈஸுவமும் விவசிதம். துததந்தவிது என்று அவ யிப்பது, விமதித்து மூஜித்தவிது, துததக்கை - மிதிக்கை, இங்கு தாவிமதித்ததச்சொல்லுகிறது. காமசாஸ்தோகவிவீதவிதாசங்கனாலே யென்னை விமதித்துக் கொண்டு மூஜித்தருளின விந்த மோதவீதேதமான வென்றபடி.

இங்கு 'மர்மஸூசோ ரசசிராஜிவிவீதமூதீ: கான்தோ மோதவிதீ: லுதிதா ஈயவிதீ: । ஈஸா- வஜிவ ரசிகமரோயமூகா த்வ் தேவி நித்யமஈதாந்யசே மூதூதம்' என்கிற ஈோகமஸூசவீதம்.

ஆலோ - ஹ கஷம், அது ஈமூதமாய்க் கொண்டு ஈிதியா நிற்கிறதென்ற படி. வகைகள் - ஈகாரங்கள், கீழ்ச் சொன்னவிவை யெல்லாமென் னைப் ஈிதிக்கிற ஈகாரங்களென்றபடி. ஆவியின் பரமல்ல - ஈதமாவின் ஈரமன்று, என் ஈதமாவுக்குப் பொருக்கவரிதாவதென்றபடி. ஆலோ - ஹ கஷம், யாமுடை நெஞ்சமும் - நம்முடைய ஈதஸ்ஸங்கூட, ச ஈதத் தாலே வேறொரு துணையில்லாமை ஈதமன்றோவென்று தோற்றுகிறது. துணையன்று - நமக்கு ஈதாயமன்று, அதுவுமவன் பின்னே போயிற் றென்று கருத்து, ஆலோ ஹ ஹ. (4)

ஆ. மைப் பிரிந்திருக்கவும் வற்றுவது, அவனுடைய அசிம்சுரமான குழ லோசையானது சூரமாய் நின்றீரா நிற்பது, நமக்கு சர்வீசையிலுந் துணையாகக் கடவிய தோழிமாரும் நாமவனைப் பிரிந்து படுகிற வ்யசம் பொறுக்கமாட்டாமை நமக்கு முன்னே தளராநிற்பது அவ னுடைய துடி பெருகை நமக்கரிதாவது, இனி எங்ஙனே நம்முயிரைக் காக்கும்படி யென்கிறாள். (5)

இ. வதென்றது சமய்மாவதென்றபடி. சூரியபாதத்திற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நமக்கு சர்வீசையிலும் இत्याடியால்). தளராநிற்பது என்றது ஶுகத்தாலே ப்ரஸிதிலாசாராகா நிற்பதென்றபடி. ஶேஷம் ஶ்ரேஷ்டம். ஒழிவது வருவது வற்றுவது இत्याடியானவை யெல்லாம் ஶாவே ஶ்யோகங்கள். இனி இत्याடியாலே கீழ்ப்பாட்டிலே ஶ்ரீடிகளான சில வஸ்துக்கள் ப்ரதிகூலங் களாம்படிச் சொன்னவளிப் பாட்டிலே மதானுகூலீகஸ்வாவங்கான சகல-பதாய்ங்களும் ஶ்வஸ்வாவங்களை விட்டு அய்யாவானபின் யெங்ஙனே நான் ஜிவிக்கும்படி யென்கிறாளென்று சஜ்ஜதியும் சூசிதைபாயிற்று. (5)

ச. யாமுடை நெஞ்சமும் - நம்முடைய மனஸ்ஸானது, நம்மதாகை யாலே நமக்குத் துணையாகைக்கு ஶ்வத:பாசமான மனஸ்ஸமென்றபடி. துணையன்று - நமக்குத் துணையன்றிக்கே போயிற்று. நெஞ்சமுமென் கிறவிடத்தில் ஶ ஶ்ரேத்தால் நமக்கு ஶ்யனானவன் துணையாகாதொழிந் தாப்போலே நம்மதானவிதுவும் துணையாகா தொழிந்ததென்றபடி. ஆதலால் நம்மதென்று அபிமானிக்கையே நமக்குத் துணையாகாதொழி கைக்குப் ப்ரயாபிநிடானமாயிற்றோவென்று கருத்து. ஆலோ - அய்யய்யோ, என்னளவில் ஶபாயமே ஶபாயமாய் முடிவதே யென்றபடி. ஆபுது - ஆக்கள் புகும்படியான, ஆக்கள் - ப்ரஸுக்கள், ப்ரஸுக்கள் வந்தத்தில் நின்றும் வந்து ஶூதத்திலே ப்ரேஸிக்கும்படியான வென்றபடி. மாலையும - ஶ்ரீயா-வேயும், ஆகின்று - ஆகாநின்றது, உண்டாகா நின்ற தென்றபடி. மாலையுமென்கிற விடத்தில் ஶ ஶ்ரேத்தால் நெஞ்சு துணையாகாதொழிந்த வளவன்றிக்கே இந்த ஶ்ரீயுமிப்போதே வரவேணுமோ வென்ற படி. ஆலோ - அய்யய்யோ, தீநீயானவென் பக்கல் தீ பண்ணியொரு ஶ்ரீமாலிலும் விஸிவத்தாலாகாதோ வென்றபடி. யாமுடை - நம்முடையவனான, நம்மைப்பிரியில் ஶரிக்கமாட்டாதபடி நமக்கு ஶ்யஸ்வாவான வென்றபடி. ஆயன் தன்மனம் - ஶோபாலனுடைய மனஸ்ஸானது, தன் னென்று ஶ்வாஸிகம். கல் - வ்ரக்கல்லாய் விட்டது, நம்மைப்பிரிந்தும் துதமாய் துதீபகவர்க்களாலும் கரையாதிருக்கக் கற்றதென்றபடி. இல்லை

ச. யாகில் இஸ் சந்யையைக் கண்டாவவனென்னைப் போலே நீராயுருகிப் பதரிக்கொண்டு வந்து விழானோவென்று கருத்து. ஆலோ - அய்யய்யோ! துசுமகோமதமான நெஞ்சு, வஜாதி கசிரமாய் முடிவதே, கல்லெப் பெண்ணுக்கினவன் நெஞ்சு கல்லானால் அதை மூடுவாக்க வல்லாரில் லையே யென்றபடி. அவனுடை - அந்த ரோபானுடைய, தீங்குழல் - மதூரமான வேலானது, தீம் என்று மதூரம், கர்ணமதமான வேலானது தென்றபடி. பகலெல்லா முன்னுடைய முடிவானது காணாதே நான் சகாரம் போலே தாபாத்தானேன், இத்தனைபோது விவரிக்கையாலே உன்னுடைய சபாசாபரிஷதத்தையு மிழக்கப் புகுகிறோனோ வென்றஞ்சா நின்றேன், பிதாதிபரிஷதனாகையாலே தவிச்சானுவதன்சௌமியவிதினானவென்பக்கலிலே சரதததய்யான நீ தய்ய பண்ணவேணு மென்றப்போலே சில பாசரங்களை வைத்தாதிக்கொண்டு வருகையாலே யெனக்கு கர்ணமத மாயிருந்துள்ள வேலானதுதென்கை. நரும் - ததத்த விதாரணம் பண்ணு நின்றது, பரிசாயமவனாதிக்கொண்டுவரும் வேலானது இப்போது சமூதிவிசயமாய்க் கொண்டு பித்யா நின்றதென்றபடி. ஆலோ - அய்யய்யோ! நாம் தீரததத்தை வகிக்கும்படியவன் மனம் கல்லென்று நிசயிக்கவு மொட்டுகிறதில்லையே யிதுவென்றபடி. யாமுடை - நம் முடைய, துணையென்னும் - துத்யில் சத்யமென்று தாங்களே விசயித்ததுக்கொண்டிருக்குமவர்களான, தோழிமாரும் - சகிலரும், அவனுக்கு - அவன் பொருட்டு, இவளுக்கவன் வரவேணுமென்றே ததய்யமாகவென்றபடி. எம்மில் முன் - அவனைப் பிரிந்து பரிதபிக்கிற நமக்கு முன்னே, மாய்வர் - முடியா நின்றார்கள், மாய்கை - முடிகை, மரிமரிசு- ஷாகவேத்தாலே மூதபாயராகாநின்றார்களென்றபடி. ஆலோ - அய்யய்யோ! நெஞ்சம் துணையன்றிக்கே பவனுமுதவாத போதும் துணையாகக் கடவவிவர்களுந் துணையாக்மாட்டா தொழிவதே யென்றபடி. அவனுடையருள் - அவனுடைய துய்யை, பெரும்போது - நாமடையும் தத்ய, அரிது - அரிதாயிரா நின்றது, துத்யமாயிரா நின்றதென்றபடி. யாமுடை - தந்யதிகளான நம்முடைய, ஆருயிர் - த்யாபநசிலமான வுயிரை, தாதுவையென்றபடி. காக்குமாறு - முடியாதபடி ததிக்கும் தகாரம், ஆறு - தகாரம், என் - எது, ஒன்றுங் காண்கிறிலேனென்றபடி.

மு. அவனுடையருள்பெறும் போதரிதால்;
 அவ்வருள் அல்லன் அருளும் அல்ல
 அவன் அருள் பெறுமள வானி நில்லாது
 அடுபகல் மாலையும் நெஞ்சம் காணேன்
 சிவனெனடு பிரமன்வண் திரும் டந்தை
 சேர்திரு ஆகம்எம் ஆவி யீரும்
 எவன்இனிப் புகுமிடம்? எவன்செய் கேளோ?
 ஆருக்கென் சொல்லுகேன்? அன்னை மீர்காள்! (6)

ஆ. (அவனுடையருள்) அவனுடைய கடாசம் பெறுகிலேன், அவனுடைய கடாசமல்லது மற்றொரு கடாசமில்லை, அவனுடைய கடாசம் பெறுமளவு மிவ் ஈமா வரித்திருக்கிறதில்லை, பகலடுமாலை வந்தது துணையானவனுடைய சौशील्यமென்னை யீரா நின்றது, இனி நானெங்ஙனே புகுவேன்! என் செய்கேன்! ஆருக்குச் சொல்லுகேன்! அன்னை மீர்காள்! என்றலற்றுகிருள். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ. तृतीयपादத்துக்குத் तारयन्மருளிச்செய்கிறார் (துணையான ஈதாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே अनुकूलपादாய்ங்களெல்லாம் प्रतिकूलங்களாயிற்றன வென்றவரிப்பாட்டிலே யவன் कृपे பண்ணாதவளவிலும் स्मृतिगोचरமாய்க் கொண்டு துணையாகக்கடவ சौशील्यமிப்போது वाचकமாயிற்றென்ற லற்றுகிருளென்று सङ्गதியும் சூचितை. (6)

ச. அவனுடையருள் - அவனுடைய கृபையை, இது अजहलक्षणै, कृपையையும் कृपापरिवाहमान आलोकनालापपरिवेक्षादिसंश्लेषविशेषங்களையுமென்றபடி. இதெல்லாம் நமக்கவனுடைய कृपया प्रापणीयங்களென்று கருத்தாலே அவனுடையருளென்று प्राधान्य தோற்ற அஜஹ்லக்ஷணா நிர்देशித்தது. பெறும் போது - நாமடையும் டசை, அரிது - அரியதாகா நின்றது, दुर्लभமாகாநின்ற தென்றபடி. ஆல் - हा! वृक्षस्तृणैश्च सुलभமான कृणुனுடையவருளு மெனக்கரிதாவதே யென்றபடி. அவனருள் கிடைக்குமளவும் बंधुக்களுடைய सान्त्ववादங்களைக் கொண்டாகிலும் வரித்திருந்தாலோ வென்னில்? அவ்வருளல்லன் - அவன் कृपையல்லாதவை, तदीयकृपाकायंसंश्लेषव्यतिरिक्तங்களான வையென்றபடி. बन्धुजन-सान्त्ववादादिकளெல்லாமென்கை. அருளுமல்ல - எனக்கு प्राणरक्षणसाधनங்களல்ல வென்றபடி. அருளுமென்கிற விடத்தில் च शब्दத்தாலவை आश्वासकरங்களல்லாத सात्रमன்றிக்கே விடாய்த்தவனுக்கு अग्निकणங்கள் கொண்டு விடாயைப் परिहरिक्கப்பார்த்தாலவ் अग्निकणங்களவ

ச. னுக்கு அதிகதாபஹேதுக்களாமாப்போலே அதிகதாபஹேதுக்களாமென்றபடி. அவனருள் அவய்யாவிதாபகையாலே பெறுமளவு மாறியிருந்தாலோ வென்னில்? அவனருள் பெறுமளவு - அவன் கற்பை லபிக்கிற பயன், ஆவி - ஆத்மாவானது, நில்லாது - ஷரத்திருக்கமாட்டாது. பகலு என்று மாறி அந்நிப்பது, பகலையுடனான, அடுகை - நசிப்பிக்கை, கய்-சிதாசாசகரமான பகலையும் நசிப்பித்ததான வென்றபடி. மாலையும் - சந்தையும, வந்தது இதி ஷே: நெஞ்சங்காணேன் - அசஹயதஸ்யில் சஹயமாகக் கடவ மனஸஸையுங் காணேன், இங்கு வாய்மையில் ச ஷதங்கள் வாய்யாயோர்யோந்யசமுச்சய்யாங்கன். சிவனோடு பிரமன் - சிவனோடே கூட ஶ்ரீயும், வண் - விசக்ஷையான, சமஸ்தகலாணகுணநிதியான வென்றபடி. வண்ணென்கிற ணகாரத்துக்கு தகாரே பரே டகாராடே: திருமடந்தை - ஶ்ரீயாகிற பெண்ணும், மடந்தை - பெண், அவனுக்கு நிரதிசயசம்பரூபைய நாரீண-மூர்தமையான லக்ஷியமென்றபடி. சேர் - சேர்ந்திருக்கிற, சவ்லகலாணநிதியான பெரிய பிராட்டியாரோடு சமமாக பாகுதரான ஶ்ரீரதர்களும் தங்களுக்கும் வாகஸதானமாக அந்நித்திருக்கிற வென்றபடி. திருவாகம் - திருமேனியானது, ஆகம் - ஶரீரம், எம்மாவி - எம்முடைய ஆத்மாவை, ஶ்ரீ - ஶேத்யா நிற்கிறது, “காச்யா த்வாமுதே தேவி சவ்யஜமயம் வபு: | அடியாஸ்தே தேவ-தேவஸ்ய யோநிசந்த்யம் ததாபுத:” என்கிறபடியே லக்ஷியக்குங்கூட பரமபுரஸ்யமா யிருந்துவைத்து பாகுதரான ஶ்ரீரதர்களுக்கு மிருப்பிடமானபடியாலே யவனுடைய அநவதிகசுஸீஸ்யவ்யஜமாய்க் கொண்டு விரஹதஸ்யான வெண்ணை மிகவும் பிடியாநிற்கிற வென்றபடி. ப்ரயோஜனாந்ரபரருக்குங் கூட சூலபமானது ததேகப்ரயோஜனயான வெனக்கு துல்பமானவதே யென்று நான் தபியா நின்றேனென்று கருத்து. ஆகில் ஶ்ரீரதவரீமில்லாதவி டத்திலே யொதுங்கி வர்த்தத்தாலோ வென்னில்? இனி - அபத்தில் துணை யாகக்கடவ சூலியமும் வாகமாய் விழுந்தபின்பு, புகுமிடம் - ப்ரவேசித் தும் ஶ்ரீரம், இந்த வ்லேதத்தைத் தப்பியொதுங்குகைக்கு ஶ்ரீரமென்றபடி. எவம் - எது, ஒன்றுங்காணேனென்றபடி. ஆனால் லோகத்யத்தைப்பற்றி ஷரத்தாலோ வென்னில்? எவம் சேய்கேன் - எத்தைச் சேய்யக்கட வேன், ஓ! வென்று விபாடதோதகம். ஒரு வ்யாபாரத்தாலு மித்தை மறந்து ஷரிக்க வழி காண்கிறிலேனென்றபடி. ஆனாலும் துத்சஸ்லேபாடிகிதன்-முகேன சிலரோடே சல்லித்துக் கொண்டு ஷரத்தாலோ வென்னில்? அண்ணைமீர்காள் - எனக்கு நடக்கிற வ்யசனரீதியை யறியமாட்டாமை யாலே யெண்ணை நியமிக்கிற தாய்மார்காள்? ஶ்ரீரதர்கள் மூர்த்தபாயராண்கன். நாட்டார் அந்நிபரர், பரிசேஷித்தவர் நீங்கலேயென்று || மாதூஜனசவ்லகலாண

மூ. ஆருக்கென் சொல்லுகேன்? அன்னை மீர்காள்!

ஆருயிர் அளவன்றிக் கூர்தன் வாடை
காரொக்கும் மேனிரங் கண்ணன் கள்வன்
கவர்ந்தஅத் தனிநெஞ்சம் அவன்க ணை:தே
சீருற்ற அகிற்புகை யாழ்ந ரம்பு
பஞ்சமம் தண்பசுந் சாந்த னைந்து
போருற்ற வாடைதன் மல்லி கைப்பூப்
புதுமணம் முகந்துகொண் டெநியு மாலோ!

(7)

ஆ. (ஆருக்கென் சொல்லுகேன்) அவனழகுக்கும் செயல்களுக்குந்
தோற்று எனக்குத் துணையான நெஞ்ச மவன் பின்னே போயிற்று.

ஏழாம் பாட்டு

இ. காரொக்குமேனி யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவ்
வழகுக்குமென்று). கள்வம் கவர்ந்த வென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (செயல்களுக்குத் தோற்றென்று). இதுக்குப் போயிற்
றென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். அவன் கணை:தே என்கிறதற்குத் தாப்ய
ம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் பின்னே போயிற்றென்று). வாடையானது

ச. த்துக்குக் கருத்து. ஆருக்கு - எந்த அதிகாரிகளுக்கு, வடுகர்க்குத்
தமிழ் வாதீ சொன்னாப் போலே நான் சொல்லும் வாதீக்கு அதிகாரிகளா
ரென்றபடி. பூசஸ்ஸேஷாடிகித்நரசுளிகளான சபிகள் முடிந்தார்கள். இனி
யிதில் ரசமறியாத வுங்களுக்குச் சொல்லவோ? விஷயாந்தரராய்த்திரி
கிற நாட்டாருக்குச் சொல்லவோ? என்று கருத்து. என் சொல்லு
கேன் - எத்தைச் சொல்லக்கடவேன், சுவாசுமசாசிகமாக நானென் நெஞ்
சிலே அநுபவிக்குமத்தனை போக்கியந்த ரசசுமசாயத்தை வ்யஜிப்பிக்கைக்
கொரு பாசுரமுண்டோ வென்றபடி. (6)

காரொக்கும் - நிலஜிமூதஸ்காசமான, கார் - நிலஜிமூதம், காரொக்கு
மென்கிறவிடத்தில் மகாரஸ்ய சंहिताயா லோ: நங்கண்ணன் - நம் கண்ணுடைய,
நமக்கு ஸ்வயனாயிருந்த கண்ணுடையவென்றபடி. கள்வங்கவர்ந்த -
கள்வங்களாலே கவர்ப்பட்ட, துரிமவ்யாபாரங்களாலே அபஹரிக்கப்பட்ட
வென்றபடி. ஸ்லேஷதஸீயிலே அந்நஸ்பரணயக்கொண்டு செய்தருளின சேரீத
ங்களாலும் மதுராஸங்களாலும் அபஹுமான வென்கை. தனி அந்நெஞ்ச
மென்று ஸ்வயிப்பது. தனி - நம்மைவிட்டுத் தனியேயான, அந்நெஞ்
சம் - அந்த ஸநஸ்ஸானது, எனக்குத் துணையாக நான் நினைத்திருந்த

ஆ. என்னாருயிரளவன்றிவ்வாடை வாடிக்கிறபடி. அதெங்ஙனேயென்னில்? சீருற்றவகிற் புகையாழ் நரம்பு பஞ்சமந்தண் பசுஞ்சாந்தனைந்து இப்படிப்பொரக்கோலங்கொண்டு போருற்றவாடை காலாநிவாலைப்போலே யிருந்த தண் மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகுந்துகொண்டறியா நின்றது, ஆருக்கென் சொல்லுகேன்! அன்னைமீர்காள்! என்று நிரவதிக-
ஷசுதத்தோடே கூப்பிடுகிறான். (7)

இ. ரீடிக்கிறதென்று பூவீர்த்திற் சொன்ன அய்த்தையே போருற்றவாடை இயாடியாலே உதராவ்த்திலும் சொல்லுகை புநர்தியன்றோவென்ன அவதரிப் பிக்கிறார் (அதெங்ஙனே யென்னிலென்று). அத்யந்தபிஷயோபயுக்தமாக வாடைக்கு ஸ்ரீஸகாயாந்வயபகாரத்தைச் சொல்லுகையிலே தாத்யமாலை யாலே புநர்தி இல்லை யென்றதாயிற்று. இத்தால் கீழ்ச் சொன்ன வாசகபதார்த்தங்களெல்லாம் சங்கீதமாய்க் கொண்டு ரீடிக்கிறதென்கிறாள் ப்பாட்டிலென்று சங்கீதி சூத்திரையாயிற்று. தூதியபாத்ததுக்குப் பதிதாய்மரு ளிச்செய்கிறார் (இப்படி இயாடியால்). போர்க்கோலம் - யுதசனாஹேயம், பொரக்கோலங் கொண்டென்று பாசமானால் மிகவும் பிஷயவெயுக்தமா யென்றபடி. தூதியபாத்ததில் அபிஷேகாய்மருளிச்செய்கிறார் (காலையாடியால்).

ச. வென் மனஸ்ஸானதென்றபடி. அவன் கணஃதே - அவனிடத்திலதே, கண்ணென்று இடம் - கண்ணிலேயிருந்தது கணஃது, அவன் பக்க லிலே போயிராநின்றதென்றபடி. கூர்தண் இவ்வாடையென்று அவ் யிப்பது. கூர் - அபிவூதமான, தண் - எல்லாருக்கும் சித்தமாயிருக்கிற, இவ்வாடை - இந்த உதீசினமாஹமானது, ஆருயிரளவன்று - என் அட்மா லினளவன்று, ஆருயிர் - வ்யாபநசீலமான உயிர், அட்மாவென்றபடி. அட்மா வைக்கொல்லுகைக்கு வேண்டின வளவன்றிக்கே அதிமாஹமாக ப்ரவீர்தியா நின்றதென்பதடி. அதெங்ஙனேயென்ன விவரிக்கிறார். சீருற்ற - சங்கீதமான, சீர் - சங்கீதத்து, உறுகை - கூடுகை, பரிமதசங்கீதமாதான வென்றபடி. அகில்புகை - அகரஹுதத்தையும், யாழ்நரம்பு - விராத்திரி யுடைய, யாழ் - விரி, நரம்பு - த்ரீ, பஞ்சமம் - பஞ்சமஸ்வரத்தையும், தகாலகானரசிகராயகனவாஹமானவிராத்திரிசமுதவிரதபஞ்சமஸ்வரத்தையு மென்றபடி. தண் - சித்தமான, பசும் - அஹமான, அபிநவமானவென்றபடி. சாந்து - அஹாரத்தையும், அணந்து - பரிவீர்த்துக் கொண்டு, சர- சாபாஸிதாதிசைப்போலே தனக்கு சகாரிகளாகக் கூட்டிக் கொண் டென்றபடி. போருற்ற - யுத்தத்தைக்கிட்டின, போர் - யுத்தம், உறுகை - கிட்டிகை, விரஹிசஹாரசமரசங்கீதமான வென்றபடி. வாடை - உதீசின-

மு. புதுமணம் முகந்துகொண் டெறியு மாளோ!
 பொங்கிள வாடைபுன் செக்க ராலோ!
 அதுமணந் தகன்றநங் கண்ணன் கள்வம்
 கண்ணனிற் கொடிது; இனி அதனில் உம்பர்
 மதுமண மல்லிகை மந்தக் கோவை
 வண்பகஞ் சாந்தினில் பஞ்ச மம்வைத்து
 அதுமணந் தின்னருள் ஆய்ச்சி யர்க்கே
 ஊதும்அத் தீங்குமுற் கேயுப் யேன்னான்!

(8)

ஆ. (புதுமணமுகந்து கொண்டு) இப்படிப் பொங்கிளவாடை புதுமண முகந்துகொண்டெறியா நிற்கச் செய்தே அதின்மேலே புன் செக்கர் வந்து வாடியானின்றது, அதின் மேலே சொல்ல நிலமல்லாததொருபடி

எட்டாம் பாட்டு

இ. வாடியானின்றது என்றது ஆலோவென்கிறதற்குத் தாப்ய் சொன்ன படி. அதின்மேலே யென்கிறதுக்கு ஈரானின்ற தென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். அது மணந்தகன்ற வென்கிறதற்குத் தாப்ய்மருளிச்செய்கிறார் (சொல்ல நிலம் இத்யாடியால்). கள்வமென்கிறதற்குத் தாப்ய்மருளிச்

ச. மாஹ்மானது, தண் - சிததமான, நாட்டாருக்கு ஈமஹ்மாயிருந்துள்ள வென்றபடி. மல்லிகைப்பூ - மலிகாகுசுமங்களுடைய, புதுமணம் - ஸ்மினவபரிமதத்தை, சாயமுஜ்ஹிதவபரிமதத்தையென்றபடி. மணமென்கிறவிடத்தில் மகாரஸ்ய சிந்தாயா லோப: முகந்து கொண்டு - சமுத்தத்திலே நீர் முகக்குமாப்போலே நடுவே சிலவற்றையெடுத்துக் கொண்டு, முகந்து கொண்டென்கையாலே சாய்சுபூலமலிகாபரிமதஜாலம் வனமெல்லாம் வ்யாஹ்மாயிருக்கக்கண்டு சிலவற்றையெடுத்துக் கொண்டு வருகிறதென்று தோற்றுகிறது. எறியும் - வீசானின்றது, விரஹ்நிவ்லாவிமம் தன்மேலே தட்டாதபடி தான் டூரே நின்று தப்தநாராசங்களை ஈதூக்கள் மேலே எறிவாரைப்போலே யெறியானின்றதென்றபடி. ஆலோ! ஹ கஹம், அன்னமீர்காள் - என்னுடைய விந்த வ்லேசங்களையொன்றுமறிய மாட்டாத தாய்மார்காள், ஆருக்கென் சொல்லுகேன் - ஸ்ரீவடிபயசமறியாத ஸ்ரீவடிபயசுக்கு ஸ்ரீவடிபயசுமான வென்னுடைய வ்யசனங்களை யென்னால் சொல்ல முடியாதென்றபடி. ஆதலாலிந்த வ்யசனங்களையொருவரோடு சொல்லியலற்றி ஸ்ரீவடிபயசு வறியில்லையென்று கருத்து. (7)

பொங்கு - பொங்காநிற்கிற, உத்தரோத்தர உஜ்ஹிதா நிற்கிறவென்றபடி. ஸ்ரீவடிபயசுமென்றால் ஸ்ரீவடிபயசு சக்ருவியார்களோ? இத்தனை சர்வம்

ஆ. அரிமாநமாக வென்னுடனே கலந்தகன்ற நங்கண்ணனுடைய வக் கலவி அவன்றன்னிலும் கொடிதாய் நின்றென்னை யீரானின்றது, இனி அதுக்குமேலே மதுமணமல்லிகை மந்தக்கோவையும் வண்பசுஞ் சாந்தும் வந்து வாடியா நின்றன, அதின்மேலே நம்மோடே அங்ஙனே குரவை கோத்துக் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே நான் வருகைக்காக ஆய்ச்சியரான நமக்கே கேட்கும்படி ஈவமத்தை வைத்தாதுமத்திங்குழலோசையான தொன்றுமே நின்றென்னை மாயா நின்ற தென்கிறுள். (8)

இ. செய்கிறார் (அக்கலவியென்று). கொடிதென்கிற விடத்தில் கலிதாய் மருளிச்செய்கிறார் (நின்றென்னை ஐயாடியால்). பசுஞ்சாந்தினில் திங் குழற்கே யுய்யேனென்று ஈவயித்து இதில் கலித்த அய்ததைபருளிச் செய்கிறார் (பசுஞ்சாந்தும் வந்து வாடியா நின்றதென்று). அதுக்கு மேலே யென்கிறதற்கு மாயாநின்ற தென்கிறதோடே ஈவமம். அது மணந்தென்கிறதற்குத் தாய்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அங்ஙனே ஐயாடியால்). அங்ஙனையென்றது தயாவிவமாக வென்றபடி, வாசாமனோரமாக வென்கை. ஆய்ச்சியர்க்கே யுதுமென்கிற விடத்தில் அபிபிரதாய்மரு ளிச்செய்கிறார் (தன்பாடே ஐயாடியால்). பாடே - சமீபத்திலே. திங் குழர்க்கேயுய்யேன் நானென்கிறதற்குத் தாய்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திங் குழலோசை ஐயாடியால்). மாயாநின்றது என்றது - கொல்லா நின்ற தென்றபடி. இங்கு அதின்மேலே அதின்மேலே யென்று உதரோதரஞ் சொல்லுகையாலே வாடிதாய்வங்கள் தனித்தனிப்பையும் ச்விபூதங்களாயும் வாடித்தபடியைக் கீழெல்லாம் சொன்னவளிப்பாட்டிலே அஃபிரதாய்யாலே யிவையொன்றுக் கொன்று முந்திக்கொண்டு மேல் விழுந்து வந்து வாடிக்கின்றன வென்று விவரிக்கிறுளென்று சஜ்ஜதி சூசிதை. (8)

ச. பண்ணுவாருண்டோவென்று கருத்து. இளவாடை - இளகாநின்ற வாடையானது, ஸ்ரீராமஹிசாபாதகத்தாலும் அயு:ஷயமின்றியே ப்ரயுத யீவனம் வடிவா நின்றதுள்ள வாடையானதென்றபடி. புதுமணம் - சாய்சமய-சுபூலமலிகாதிசுபூமங்களுடைய அபிநவசீரமத்தை, முகந்துகொண்டு - சமுத்தத்தில் நீர்முகக்குமாப்போலே ஈனமெல்லாம் வ்யாப்தமான சீரமத்திலே சிலவற்றை யெடுத்துக் கொண்டு, எறியும் - வீசாநின்றது, ஆலோ - ஓ! அஹ், புன்செக்கர் - புல்லிய செக்கர், புல்லியது - அலம், செக்கர் - சங், எல்லாம் கழிந்து அலாவசிஷ்யான சங் யென்றபடி. ஆலோ! - ஹா ஹ, பிடியா நின்றதென்றபடி. அது மணந்து - அப்படி ச்லேபித்து, மணக்கை - ச்லேபிக்கை, இன்னபடி யென்று விசேபித்துச் சொல்ல

ச. வொண்ணுதபடி வாசமசோசரங்களாலே ப்ரஸயசேஹதங்களைப் பண்ணி
 ச்லேபித்தென்றபடி. அகன்ற - வி்லேபித்தவனான, நங்கண்ணன் -
 நமக்கு ச்வயனாயிருந்த கணனுடைய, கள்வம் - கௌநாசேஹம், ச்லேபதசீ
 யில் அவன் பண்ணின மோஹசேஹமென்றபடி. அவனிப்போது வி்லேபி
 த்துப்போருகையாலே யவற்றைக் கள்வமென்கிறான். கண்ணனில் -
 கண்ணைக்காட்டிலும், கொடிது - கூரம், ச்மூதிவிசயமாய்க்கொண்டு வாழிக்
 கிறவிடத்திலவனைக்காட்டிலும் வாடியா நின்றதென்றபடி. இனி -
 இன்னமும், கிஷ என்றபடி. அதனிலும்பர் - அதுக்குமேலே, உம்ப
 ரென்றது ஁பரி யென்றபடி. மதுமணமல்லிகை - மதுவையும் சீரஸத்
 தையுமுடைய மலிகாபூஷங்களுடைய, ஶாகபாதிவவ்ஸமாச: - மந்தக்கோவை
 - நிவி஁சந்த்மான மாலிகை, மந்தமென்று நிவி஁சந்த்மானது, கோவை -
 மாலிகை, வண்-ச்லேபதசீயிலே மனோஶமான, பசும் - சூசீதத்மான, சாந்தினில்-
 அ஁ரா஁த்தில் காட்டிலும், மந்தக்கோவைக்கும் சாந்துக்கும் ஁ந்த்ஸமாச: -
 மந்தக்கோவையென்ன வண்பசுஞ்சாந்தென்ன விவற்றிற்காட்டிலு
 மென்று வ்஁த்யம். இதுக்குத் திங்குழற்கேயுய்யேனென்கிறத்தோடே
 ஁வ்யம். இந்த மாலிகா஁ரா஁ங்களுக்குத்தப்பி ஜிவித்திருக்கக் கூடினாலுங்
 கூடும், இவற்றைக்காட்டிலந்தக் குழலோசைக்கே நான் ஜிவிக்க
 மாட்டேனென்றதாகிறது. இவை வாழிக்கிற வாழியிற்காட்டிலுமதுவே
 ச஁ஸ்த்ரஸமவிகமாக வாடியா நிற்கிறதென்று ப்ரய்ஸிதமாகிறது. அது
 மணந்து - அப்படி ச்லேபிக்கையை அஸிஸநி பண்ணி, வாசமசோசரமாக
 ராசகீடீயில் ச்லேபிக்கையை அஸிஸநி பண்ணியென்கை. காப்யபரமான
 யோனீயில் 'பரித்யஜ' என்றதுக்கு 'பரித்யாஸநுஸந்நாய' என்று பொருளானுப்
 போலே இங்கும் மணந்து என்றதுக்கு மணத்தை அஸிஸநி பண்ணி
 யென்று பொருள். ய஁ - மணந்துவென்கிறவிடத்தில் த்வாப்ரத்யதத்திற்கு
 துஸுந் ப்ரத்யதத்திலே ஶக்ஷனீயாகவுமாம். நம்மோடு ராசகீடீயிலே ச்லேபிக்
 கைக்காக வென்றதாயிற்று. இதுக்கு ஁துமென்கிறத்தோடே ஁வ்யம்.
 இன்னருள் - மதுரமான க்ரபீயைப் பெற்றிருக்கிறவர்களான, இன் -
 மதுரம், இன்னருளென்று ஁ப்தமீவ஁஁஁஁, மனோ஁ரமான தன் க்ரபீக்கு விசய
 மாயிருக்கு மவர்களானவென்றபடி. ஆய்ச்சியர்க்கே - ஁பிகளுக்கே,
 ஆயன் - ஁பன், ஁பிப்ரத்யத்யந்நத்வே ஆய்ச்சியென்று ஁பமாயிருக்கும்.
 இடைச்சியென்னுமாப்போலே, ஆய்ச்சியர்க்கே யென்கிறவிடத்தில்
 அவதாரணத்தால் மற்றொருவர்க்குங்கேளாதே ஁பிஜனமாதத்திற்குக்கேட்கும்
 படியாகவென்றபடி. இன்ன ரா஁ஸனுக்கென்று ஁ந்நாம் பண்ணப்
 பட்ட ராஸநாம் மற்றொருவரைத் தொடாதே அவனையே கொல்லு
 மாப்போலேயிவன் குழலோசையும் ஁பிகளையே நலியுமென்று கருத்து.
 ஁தும் - அவனாலே யூதப்படுகிற, அத்திங்குழற்கே - அந்த மதுரமான
 வேனுிற்கே, தீமென்று மதுரம். அந்தந்த ராசிகளிலே மதுரமாயிருந்த
 வேனாடத்துக்கேயென்றபடி. அவதாரணத்தால் மாலிகா஁ரா஁ங்களுக்குத்தப்பி
 ஜிவித்தாலும் ஜிவிப்பேனென்றபடி. நான் - வி்ர஁஁நித்யபான நான்,
 உய்யேன் - ஜிவிக்கமாட்டேன்.

மூ. ஊதும்அத் தீங்குழற் கேயுய் யேன்நான்;

அதுமொழிந் திடையிடைத் தன்செய் கோலத்
தூதுசெய் கண்கள்கொண் டொன்று பேசித்

தூமொழி யிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி
பேதூறும் முகம்செய்து நொந்து நொந்து

பேதைநெஞ் சறவறப் பாடும் பாட்டை

யாதுமொன் றறிகிலம்! அம்ம! அம்ம!

மாலையும் வந்தது மாயன் வாரான்.

(9)

ஆ. (ஊது மத்தீங்குழற்கே) ஊது மத்தீங்குழற்கே யுய்யமாட்டுகிற
லேன்; அதின்மேலே அங்ஙனே நம்மையழைத்துத் தூதுசெய் கண்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. அதுமொழிந்து என்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (அதின்
மேலே பென்று). இதுக்கு என்னை நின்றிருகிறபடி யென்கிறத்தோடே
அந்வயம். தீர்த்திபாத்தில் அபிஷேகமருளிச் செய்கிறார் (அங்ஙனே நம்மை
யழைத்தென்று). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே அவன் தங்களை அழைக்

ச. ஊதுமத்தீங்குழற்கே - நம்மையழைக்கக்காக அவனூதுகிற அந்த
மயூரமான குழலோசைக்கே, நான் - அவனையொரு ஈனம் பிரியில் வரிக்க
மாட்டாத நான், உய்யேன் - ஜிவிக்கமாட்டேன், குழற்கேயென்கிற
விடத்தில் ஈகாரம் வ்யமாணத்தை வ்யவ்ஷேதித்துக் கொண்டு ஏதாவதா
துக்கே நான் தப்பி ஜிவிக்கமாட்டாதிருக்க விதின்மேலேயிவையும்
ஸ்மृதிவிஷயமாய் நலிந்தால் நானெங்ஙனே ஜிவிப்பேனென்கைக்காக
விருக்கிறது. அது மொழிந்து - அதுவுமொழிந்து, அதுவுந்தவிர
வென்றபடி. அந்தக் குழலாதினது மாத்மன்றிக்கே அதின் மேலேயு
மென்கை. அதுமென்கிறவிடத்தில் ச் சஃம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன
அய்த்தோடு சமூவ்யாய்ம். மாலிகாஜ்ஜராவிமாத்மன்றிக்கே யதின்மேலே குழ
லாதினதும் வாடியாநின்றது, அது மாத்மன்றிக்கே யதின்மேலும் சில
வாடியா நின்றன வென்றிப்படி யிரண்டு. பாட்டாலுமாகச் சொல்லிற்
ருகிறது. இடையிடை - நடுவே நடுவே, தான் குழலாதா நிற்கச்
செய்தே யதின் நடுவே நடுவே யென்றபடி. இதுக்கு ஒன்று பேசி
யென்கிறதோடே அந்வயம். தன் - தன்னுடையவையான, “तस्य यथा
क्यासं पुण्डरीक” மென்கிறபடியே தனக்கு அசாபாரணங்களானவென்றபடி.
செய் - சிவந்ததுகளான, गोपिकाजनसंघसमागमसमुदचितबहुमानुरागतरङ्गरजित
ங்களான வென்றபடி. கோல - அநிர்மணியங்களான, தூதுசெய் -
दूतकृत्य் செய்யா நிற்கிறவையான, प्रणयकुपितेகளான गोपिकைகளுக்கு

ஆ. களைக் கொண்டுப் பணிமொழிகளாலே சாஸ்வாதனம் பண்ணித் தூ மொழியிசைகள் கொண்டு ஸ்ரேயஸ்மாக நோக்கியும் பேதுறுமுகஞ்செய்து நொந்து நொந்தும், ஊடலைத் தீர்த்துக்கொண்டு யெம்மோடே குறவை கோத்து, கேட்டார் நெஞ்சுகளெல்லா மழியும்படி பாடின பாட்டு என்னை நின்றிருகிறபடி பொன்றுந் தெரிகிறதில்லை, அதின் மேலே மாலையும் வந்தது ! மாயன் வாரா ! வென்றலற்றுக்கொள்ளுள். (9)

இ. கைக்காக ஆதின குழலோசையானது ஸ்மृதிவிஷயமாய்க்கொண்டு வாழியாநின்ற தென்றவளிப் பாட்டிலே யழைத்த னந்தரமங்கே சென்று கிட்டின தங்கள் விஷயத்திலவன் பண்ணின ஐயமோஹவேஷ்டங்கள் ஸ்மृதி-விஷயங்களாய் நலிகின்றன வென்றலற்றுக்கொள்ளுள்ளுள் சங்கதி சூழிதை. ஒன்றுபேசி யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பணிமொழிகளாலே ஐயாடியால்). பணி(னி)மொழிகள் ஸ்ரேயஸ்களான ஸ்ரீதகர், பேதை நெஞ்சறவற வென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஊடலையித்யாடியால்). ஊடல் - ஸ்ரேயஸம். தீர்த்துக் கொண்டென்றது நிர்வாணப்பியா நின்று கொண்டென்றபடி. யாது மொன்றறிகில மென்கிறதோடு சமஸ்காரத்தால் பாடும் பாட்டென்கிற விடத்தில் கலிக்கிற அய்யத்தையருளிச் செய்கிறார் (கேட்டார் நெஞ்சுகள் ஐயாடியால்). யாதும் ஐயாடிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னை நின்று ஐயாடியால்). (9)

ச. அவன் நெஞ்சிலுள்ள ஸ்வபாவவிசேஷங்களை யெல்லாம் ஸ்ரேயமாக வ்யாசப்பித்து சித்தசமாधानம் பண்ணியவர்கள் கால்களிலே விழுந்து அவர்கள் நெஞ்சை ஸ்ரேயமாக்கியிப்படி சதுரவலமாகவும் ஸ்ரேயமாகவும் - வ்யாபரியா நிற்கிறவையான வென்றபடி. கண்கள் கொண்டு - கண்களைக் கொண்டு, ஒன்று பேசி - ஒரு வாரீ சொல்லி, வாசமஸோசரமான ஸ்ரேயஸத்தைச் சொல்லியென்றபடி. அதைத்தன் வாயால் சொல்ல மாட்டாமையாலே ஒன்றென்று ஸாக்ஷமாகச் சொல்லுகிறார், அவனுடைய விவரிதமெல்லா மவன் வாயால் சொன்னதில் காட்டிலும் அவ்-லோகநாதாரியிலே மிகவும் ஸ்ரேயமாகா நின்றதென்று கருத்தாலே கண்கள் கொண்டு பேசியென்கொள்ளுள். தூமொழி - ஸ்ரேயஸங்களான ஸ்ரீதகையுடையவையான, தூ - ஸ்ரேயம், இங்கு ஸ்ரேயமென்றபடி. ஸ்ரேயஸங்களாய் ஸ்ரீதகாஜனசித்தரஸ்கங்களான வாக்யஸந்தம்ங்களோடே கூடினவையான வென்றபடி. இசைகள் கொண்டு - ஸ்ரேயஸங்களைக்கொண்டு, இசை - ஸ்ரேயம், ஒன்று நோக்கி - ஒருபடி பார்த்தருளி, வாசமஸோசரமாய்ப்படி நிர்வாண-விக்ரேயஸ்மாக ஸ்ரீதகைப் பார்த்தருளி யென்றபடி. அவ்லோகநாதாரியுத்

ஆ. நின்றன; வண்டுவரைப் பெருமானுடைய திருத்தோழன்மார் குழல் களைபூதிக் கொடுவந்து புகரானின்றனர். அதிவநமான வொளி வள ருகிற முல்லைக்கருமுகைகள் மல்லிகை தொடக்கமான பூக்களின் சதுக்களைப் பருகி வண்டுகளாலா நின்றன, கடலும் கிளர்ந்து கொண்டு வாரானின்றது. இத் தீயில் அவனைவிட்டு நானெத்தைச் சொல்லி யுய்வதென்கிறான். (10)

இ. (வண்டுவரை இயாடியால்). இத் தீயில் இயாடியாலே கீழ்ப்பாட்டில் மாயன் வாரானென்றவ ளிப்பரட்டிலே ராசியும் வந்தது அவன் வாராதொழிந்தால் இந்த பாசகவங்ஸநிதியிலே நானெங்ஙனே ஜிவித்திருக் கும்படியென்று விலபிக்கிறுளென்று சங்தி சொல்லிற்றாயிற்று. (10)

ச. மாலையும் வந்தது - அவன் தான் வருகிற சமயமாகச் சொல்லி வைத்துப்போன ராசியும் வந்தது, ச சதத்தால் தான் சொல்லி வைத் துப்போன சமயம் வந்தும் வாராதொழிந்தா னென்றால் சதிக்கமுடியு மோ வென்றபடி. மாயன் வாரான் - தன்னைக்காணவே சதிகூலங்க ளெல்லாம் அநுகூலங்களாம்படி தோற்றமவனான பாசசய்மூதன் வருகிறி லன். மாமணி - கணாபரணமாய்க்கட்டின சதாசனங்கள், புலம்ப - தவனிக்க, புலம்புகை - தவனிக்கை, இதுக்கு உகளுமென்கிறத்தோடே அவ்யம். வல்லேறு - வலசாலிகளான துஷமங்களாலே, வல் - வலிதம், ஏறு - துஷமம், அணைந்த - அணையப் பட்டவையான, ச்லேஷிக்கப் பட்டவையான வென்றபடி. கோல - அந்த துஷமச்ச்லேஷதர்சனியங்களான, நல் - நல்லவை யான, அந்த துஷமங்களோடு ச்நேதசாலிகளான வென்றபடி. நாகுகள் - கிடாரிகள், நாகு - கிடாரி, உகளும் - ஸ்மஸ்தகமாகக்கிளம்பா நின்றன, உகளுகை - உயரக்கிளம்புகை, துத்தாலே சசம்ஸமசேஷ்டங்களைப்பண்ணா நின்றனவென்றபடி. ஆலோ - ஹா ஹ! இவையெல்லாம் துதங்களாகா நிற்கச் செய்தே யென்னுடைய சோகந் தீராதொழிவதே யென்றபடி. கொடியன் - கூரனான, அவன் குழலோசைக்கு சமாரகங்களாய்க்கொண்டு அய்யந்தபாசகங்களாகா நின்றவென்றபடி. குழல்களும் - கூணனுக்கு சதாக்க ளான சோபகூமாரர்களுடைய துணாடங்களும், குழறும் - குழறானின்றன, அவ்யகமதூரமாய்க் கொண்டு தவநியா நின்றன வென்றபடி. ஆலோ - ஹா கதம், திருத்தோழன்மார்களெல்லாரும் வந்தும் தான் வாராதிருப் பதேயென்று சோதிக்கிறபடி. வால் - அதிசயிதமான, வாலென்று அதி- ஶ்யம், அதிவநமான வென்றபடி, ஒளிவளர் - கான்தி வளரா நிற்கிற, முல்லைக் கருமுகைகள் மல்லிகை - இந்த திவிததுஷங்களை, கருமுகை

மு அவனைவிட்டகன்றுயிர் ஆற்ற கில்லா
 அணியிழை ஆய்ச்சியர் மாலைப் பூசல்
 அவனைவிட்ட கல்வதற் கேயி ரங்கி
 அணிசூரு கூர்ச்சட கோபன் மாறன்
 அவனியுன் டுமிழ்ந்தவன் மேல் உரைத்த
 ஆயிரத் துள்ளிவை பத்தும் கொண்டு
 அவனியுள் அலற்றினின் றும்மின் தொண்டர்!
 அச்சொன்ன மாலை நண்ணித் தொழுதே. (11)

ஆ. (அவனைவிட்டு) வண்டுவரைப் பெருமானைப் பிரிந்து தங்களைக் கொண்டு வரக்கொண்டாமை யந்தியம்போ தணியிழையாய்ச்சியர் திரள நின்று கூப்பிட்டாப் போலே, ஆழ்வாருமவனைப் பிரிந்து வரக்கொண்டாமை கூப்பிட்டலற்றின வித்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு அலற்றி யுய்யலாமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. உயிராற்றுகில்லா வென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (தங்களை இயாடியால்). அணியிழை யாய்ச்சியர் மாலைப்பூசலென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார் (அந்தியம்போது இயாடியால்). ஐதீயவூதீய-பாடாய்ங்களை சங்கித்திறார் ஆழ்வாரும் (இயாடியால்). (11)

ச. யென்று முல்லையோடு சூயமான வொரு பூவெவ்வே. அலம்பி - அவ-
 ாஹித்து, அலம்புகை - அவாஹிக்கை, இவற்றினுள்ளே புக்கு முழுகி
 சங்கித்திறப் பானம் பண்ணியென்றபடி. வண்டு - ஸ்ரீங்கள், ஆலும் -
 ஆலாநின்றன, விரியா நின்றன வென்றபடி. ஆலோ - ஹ, அஹோ!
 வேலையும் - சமூதமும், வேலையென்று சமூதம், விசும்பில் - அகாசத்திலே
 அகாசபயந்தமூச்சுதமாய் என்றபடி. விண்டு - வாய்விட்டு, சரங்குண சவ்தி
 விதமாயென்றபடி. அலறும் - அலறாநின்றது, கூப்பிடு நின்றதென்ற
 படி. ஆலோ - ஹ ஹ!, இங்கு - இத்தீயிலே, அவனைவிட்டு - அவனை
 யொழிய, என்சொல்லியுய்வன் - எத்தைச் சொல்லி உச்சிவிப்பன். (10)

அவனைவிட்டகன்று - துணை விட்டுப்பிரிந்து, உயிர் - தங்கள்
 ஶானை, ஆற்ற - பொறுக்குகைக்கு, கில்லா - மாட்டாதவர்களான,
 அணியிழை - அணியப்பட்ட இழைகளையுடையவர்களான, அணிகை-
 வனகூர்த்துக் கொள்ளுகை, இழை - அபரணம், ஶ்ஷாசமயம் சங்கிதமான.

ச. வாறே விவிதாபரணங்களாலே தங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு அவன் வருகிறானென்று வழிபார்த்திருந்தவர்களானவென்றபடி. ஆய்ச்சியர் -
 ஸோபிகைகளுடைய, மாலைப்பூசல் - சந்திராகாலத்தில் அக்ஷரத்தை, பூசல் -
 அக்ஷரம், பஞ்சமேய்த்து வருமவன் ஒரு சந்திரியில் விஜயித்தவாறே விரஹ-
 துஷம் பொறுக்கமாட்டாதே அவர்கள் அக்ஷரம் பண்ணினபடியையென்ற
 படி. இதற்கு உண்டுமிழந்தவன் மேலுரைத்த வென்கிறத்தோடே
 அந்வயம். இத்தால் ஸோபிமாரொல்லாருமாகப்பட்ட வசைங்களெல்லாவற்
 றையு மாழ்வாரொருவருமே அநுபவித்தாரென்றதாயிற்று. ஆய்ச்சியர்
 ரென்கிற வஹ்வனத்தாலே இத்திருவாய்மொழியிலிப் பத்துப்பாட்டும்
 ஸோபிமார் தனித்தனியே யலற்றின பாசுரமாயாதல், விரஹவசனமாற்ற
 மாட்டாமையாலே அந்யோந்யம் வந்து கூடின ஸோபிமாரெல்லாருக்குமாக
 வொருத்தியலற்றின பாசுரமாயாதலிருக்கிறதென்று தோற்றுகிறது.
 இது உரையிற் சொன்ன நிவாஹம், அக்ஷரத்தில் நிமனத்திலாய்ச்சிய
 ரென்கிற வஹ்வனத்துக்கும் 'என்னுயிர் காக்குமாறென்' 'என் சொல்லி
 யுய்வனிங்கவனைவிட்டே' இत्याதிகளில் அக்ஷரங்களுக்கும் சமயக்ஸாரஸ்ய
 முண்டு, ஆகிலும் 'தமியமாலோ' 'தெய்வவண்டு துதைந்தவெம்
 பெண்மை' 'யாமுடை நெஞ்சமும்' இत्याதிகளில் வஹ்வனங்களுக்கு
 ஸ்வாஸ்யமில்லை, தீதீயபகத்தில் இப் வஹ்வனங்களுக்கு சமயக்ஸாரஸ்யமும்
 நிமனஸ்வஹ்வனத்துக்கு அந்ஸ்வாஸ்யமுமுண்டு, 'என்னுயிர்' இत्याகவக-
 ஷதிகளான கதிபயவாக்யங்கள் விலபிக்கிறவன் தன்னை மாதம் சொல்லிக்
 கொண்ட பாசுரமாகையாலே அவற்றுக்கும் ஸ்வாஸ்யமுண்டு, இப்படி
 வஹ்வன ஷதிகவாக்யங்கள் ஸ்வஹ்விதஸ்வஹ்விவிஷயங்களாயும் அக்ஷர
 வாக்யங்கள் விலபந்தீமாவிஷயங்களாயும் நிவாஹிக்கும்போது இப்பத்துப்
 பாட்டுக்களும் ஸோபிமாரெல்லாருங் கூடினவிடத்தில் தனித்தனியே
 பாசுரங்களென்றிப்படியொரு தீதீயபகமாபித்தாலிவ் அக்ஷரவஹ்வனங்க
 ளெல்லாவற்றுக்கும் சமயக்ஸாரஸ்யமுண்டு. அவனை விட்டகல்வதற்கு -
 பரமபூஷணைவிட்டு விசுலேபித்திருக்குகைக்கே, ஷணீசவந்தசாமான்யபரீயாகை
 யாலே யிங்கே ஹ்வாஸிகை, விசுலேபித்திருக்கையாலே யென்றபடி. அவ-
 தாரணத்தால் சாஸாரிகதாபங்களாலேயென்றென்றபடி. சாஸாரிகதாபங்களிற்
 காட்டில் பரமபூஷணவிரஹமே அவிமாய் நலிந்ததென்று கருத்து. இரங்கி-
 கரைந்து, வ்யதீப்பட்டுடென்றபடி. இதுக்கு உரைத்தவென்கிறத்தோடே
 அந்வயம். அணிகுருகூர் - அழகிய திருநகரியையுடையவரான, திருநகரி
 க்கு நிவாஹகரானவென்றபடி. மாறன் - மாறனென்கிற குடிப்பேரை
 யுடையவரான, சடகோபன் - ஸ்பந்தம். அவனி - மூமியை, உண்டுமிழந்த

ச. வன் மேல் - ஸ்ரயதசையிலே வயிற்றிலே வைத்து ரசித்து சூடிகாலத்
திலே உட்கிரணம் பண்ணினவன் விஷயமாக, உரைத்த - அருளிச் செய்த
தான இது பத்துக்கு விசேஷம். ஆயிரத்துள் - சகலத்தில், இவை பத்துங்
கொண்டு - இந்த பத்து பாட்டுக்களையும் கொண்டு, தொண்டர்? -
புரவடிவத்தில் ஸ்ரராயிருப்பவர்காள்? அச்சொன்ன - அப்படிச் சொல்
லப்பட்டவனான, அப்படி சூடிகாதிமுன ரககனாகச் சொல்லப்பட்டவ
னானவென்றபடி. மால - அஸ்திவ்யாஸுதன கணனை, மால் - வ்யாஸுதன்,
நண்ணி - கிட்டி, தொழுது - ஸ்ராமம் பண்ணி, அவனியுள் - ஸூமிக்குள்ளே,
நின்றலற்றி - ஸ்ரீதியாலே நிரந்தரம் உச்சை: ஸ்ரமமாக ஸ்ருதித்து, உய்மின் -
உஜிவியுங்கோள். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

(மல்லிகை)

नः कूटस्थोऽत्र सिद्धचुम्बुखसमयतया ख्यापयामास कृष्णम् ॥ (१११)

(11)

ஒன்பதாம் பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பத்தாந் திருவாய்மொழி

மூ. னாலைநண் ணித்தொழு தெழுமினோ வினைகெட
காலைமாலேகம லமலர் இட்டுநீர்
வேலைமோதும்மதில் சூழ்திருக் கண்ணபுரத்து
ஆலின்மே லால்அமர்ந் தான்அடி யினைகளே.

(1)

ஆ. (மாலை நண்ணி) 'என் சொல்லியுய்வனிங்கவனை விட்டு' என்று
கிடந்தலற்றா நிற்கச் செய்தே அவனும் பசு மேய்த்து வந்து புரூ
அவர்களவனோடே கலந்து பரிமாறினாப்போலே தம்முடைய வ்யசனமும்
தீரும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே அவனைக்கண்டு அவனோடே கலந்து

பத்தாம் திருவாய் மொழி

இ. இப்படி விரஹாராய் அலற்றினவாழ்வார் சந்தோஷையிற்போலே
இத்திருவாய்மொழியிலே பரோபதேசம் பண்ணுகை அசங்கதமன்றோவென்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் (என் சொல்லியிரியாடியால்). கலந்து பரிமாறி யென்
றது மானசசंஸ்லேஷங்களைப் பெற்றென்றபடி. "அறுக்கும் வினை"யிலே
வாஹ்யசंஸ்லேஷங்களை வஹுபகாரமாக மனோரஹித்துப் ப்ரஹித்துப் பெருமையாலே
வ்யசனம் அதிமானமாய் அத்தாலே மானசானுபவம் கலங்கி மல்லிகை கமழ்
தென்றலிலே விவ்ஹாசமராய் வ்யசனப்பட்ட வாழ்வாருக்கு இவர் பட்ட
வ்யசனமெல்லாந் தீரும்படி சர்வ்வரன் தான் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்ற
ருளினபடியைக் காட்டியருளி "நாமன்றோ உம்மையிழந்திருக்கிறோம்
இச் சரீராவசானத்திலே நீரபேகித்தபடியே செய்கிறோ" மென்றருளிச்செய்ய
இத்தாலே மிகவும் ப்ரிதராய் மானசானுபவமிழந்திருந்த தம்முடைய வ்யசனம்
தீரும்படி யவனோடே கலந்து பரிமாறி அந்த ப்ரிதிபுரத்தாலே பரோ-
பதேசம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. 'சரணமாகுந்தன தாளடைந்தார்க்
கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்' என்று

ச. வேலை - சமூஹமானது, மோதும் - த்ரங்கங்களாலே அஸ்காலனம் பண்ணு
நிற்கிற, மோதுகை - அஸ்காலிக்கை, சமூஹம் அந்யந்தஸந்நிஹிதமாகையாலே
ப்ராகாரத்திலே அஸ்காலிக்கிறதென்று கருத்து. மதிள் - ப்ராகாரங்களாலே,
சூழ் - ப்ரவீணமான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலேயெழுந்
தருளியிருக்கிறவனான, ஆலின்மேல் - ஐதத்தின்மேலே, ஆல் என்றது
ஐதத்துக்குப் பெயர். ஐதக்கட்டியை ஆலங்கட்டி யென்னக்கடவதிறே.
ப்ரத்யாஹ்வஜத்தின்மேலே யென்றபடி. ஆலமர்ந்தான் - ஆலிலே அமர்

ஆ. பரிமாறி தம்முடைய சீர்திசயத்தாலே அநுகூலனங்களைக்குறித்து
 சர்வசமாசுரணியனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த
 வெம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவன்றிருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு
 நீர்வினைகெடத்தொழுதெழுமின்? இதுக்கொரு காலநியமாபேஷ்யமில்லை
 யென்கிறார். (1)

இ. இத்திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்கையாலே இச் சரீராவசானத்திலே
 அபேஷிதஞ்செய்கிறோ மென்றெம்பெருமானருளிச் செய்தானென்னுமிடம்
 வ்யஜ்ஜதமாகிறதிறே. இத்தால் இத் திருவாய்மொழிக்கு அவசரபிரதிபத
 மென்கிற ஐயவத்யுளம் பரிபாடிமென்று சூசிதமாயிற்று. குறித்து என்கிற
 தற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில் கியேயோடே அந்வயம்.

முதற்பாட்டு

தூதிர்பாடத்திற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (சர்வசமாசுரணியனியாதி
 யால்). மாலை நண்ணியென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்
 பெருமானை இத்யாடியால்). பாட்டெல்லாம் ஓகவாக்யமாயிருக்க “காலை
 மாலை” யென்றது ‘சாய்ஸாந்ஜஹி’ த்யாதிவத் காலநியமபரமோவென்று சங்கி
 யாமைக்காக பூதவாக்யத்தாலே யிதுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்
 (இதுக்கொருவித்யாடியால்). ‘ஸாந்ஜி தயா சங்க்யாமஹாதிபு ச்ஸமரந் | நாராயண-
 மவாஸ்தி சய: பாக்யாந்ர:’ இத்யாநுஸாரே ‘காலை மாலை’ யென்றது சர்க்காலப-
 லக்ஷணமென்று கருத்து. (1)

ச. நதவனான, வடவதத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனான வென்றபடி.
 இத்தால் அஸ்திரக்ஷணோபயுக்தமாக அஃதிரக்ஷணாஸ்திரைப சூசிப்பித்தபடி.
 மாலை - சர்வக்ஷண, நண்ணி - கிட்டி, ரக்ஷகனாய்ப்பற்றி யென்றபடி.
 அடியிணைகள் - அவன் திருவடிகளிரண்டையும், இணை - இரண்டு,
 இதுக்குத் தொழுது என்கிறதோடு அந்வயம். காலை மாலை - ஸாந்: காலத்தி
 லும் சாய்காலத்திலும், மாலை - சாய்காலம், இது உபலக்ஷணம், உங்களுக்குக்
 கூடின வேதேனுமொரு காலத்திலே யென்றபடி. கமலமலர் - பூ-
 ஸ்பங்களை, இது சர்வபூஸங்களுக்கும் உபலக்ஷணம், யதோபநதமான பூஸங்களை
 யென்றபடி. இட்டு - சமர்பித்து, நீர் - ச்ஸாரத:காக்ஷாந்ரான நீங்கள்,
 வினை கெட - து:கங்கள் நசிக்கும்படி, வினை - கம்மாய், லக்ஷணயா து:கபரம்.
 தொழுது - செவித்து, ‘நித்யாஜ்ஜலிபுடா ஹ்யா நம இத்யேவ வாதின:’ என்கிறபடியே
 சேஷ்வானுரூபவூதியைப் பண்ணியென்றபடி. எழுமின் - ஓஜிவியுங்கோள்,
 ஓ! என்று சம்போதனம், ஓ ஜனங்காளென்றபடி. (1)

சூ கள்ளனி மும்மலர் இட்டுநீர் இறைஞ்சுமின்
 நன்னிசேரும் வயல்கூழ்கிளங் கின்புடை
 வெள்ளியேய்ந்தமதிள்கூழ்திருக் கண்ணபுரம்
 உள்ளிநா ளும்தொழு தெழுமினே தொண்டரே!

(2)

ஆ. (கள்ளவிழும்) அவன்றிருவடிகளைக் கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீரி
 றைஞ்சுமிடத்தில் அவற்றை நெஞ்சாலே நினைத்துக் கொண்டு நாளு
 மிறைஞ்சுமினென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ப்ரமபாடம் இதின்மேலொரு அய்விசேஷம் விசிக்கைக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன
 துக்கு அநுவாதமென்று காட்டுகிறார் (அவன்றிருவடிகளை இய்யாடியால்).
 திருக்கண்ணபுரமுள்ளியிய்யாதிக்குத் தார்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (அவற்றை
 யிய்யாடியால்). இத்தால் கீழ்பாட்டிலே பூரீரன்னைத் தை அபதேசித்தவரிப்
 பாட்டிலே ஞானத்தை அபதேசிக்கிறாரென்று சந்தியுங் சொல்லிற்றாயிற்று.

ச. ஓ தொண்டரே - வாரீர் ஸகவத்யதத்தில் சாபலமுடையவர்காள் ?
 தொண்டர் - சபலர், ஓ வென்று - ஹே ஷதம் போலே சவோனயோதகம். கள்ள
 விழும் - ஸபூக்கள் ஸதங்கனாகா நிற்கிற, அவிழுகை - ஸதமாமாகை,
 ஸகரந்நச்யந்நிகளான வென்றபடி. மலர் - பூபங்களை, இட்டு - ஸமபித்து'
 நீர் - ஸகவத்யசாபலமுடைய நீங்கள், இறைஞ்சுமின் - ஸாஸ்யியுங்கோள்,
 நள்ளி - நண்டுசூரிகள், நள்ளியென்று நண்டுசூரிகளுக்குப் பேர்.
 சேரும் - சேர்ந்திருக்கிற, இத்தால் நிய்யஜலஸமூதி, சூசிதை. வயல் - கெடாரங்
 களாலே, தூழ் - பரிவூதமான, கிடங்கின்புடை - அகழின் பரிசரத்திலே,
 கிடங்கு - அகழ், இதுக்கு மதிள்தூழ் என்கிறத்தோடே அந்வயம்.
 வெள்ளியேய்ந்த - சூரணைக்கிட்டின, வெள்ளி - சூரன், ஏய்கை - கிட்டு
 கை, அந்யூதமான வென்றபடி. மதிள் - பாகாரத்தாலே, தூழ் - பரிவூத
 மான, திருக்கண்ணபுரம் - அந்த திவ்யநகரத்தை, இது அஜஹ்லக்ஷன், அவ்
 ழூரிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற வெம்பெருமான் திருவடிகளையென்ற
 படி. உள்ளி - சிந்தித்து, உள்ளுகை - சிந்திக்கை, ஞானித்துக் கொண்
 டென்றபடி. நாளும் - பரிதிநமும், அபவ்ணி கடலைத் தீண்டலாகாதென்
 னுமாய் போலே இதுக்கொரு திய்யாதிகாலநியமமில்லை யென்றபடி.
 தொழுது - சேவித்து, எழுமின் - ஸஜிவியுங்கோள். (2)

மூ. தொண்டர்! நுந் தம்துயர் போகநீர் ஏகமாய்
விண்வொடாமலர் இட்டுநீர் இறைஞ்சுமின்
வண்டுபாடும்பொழில் சூழ்திருக் கண்ணபுரத்
தண்டவாணன் அமரர்பெருமானையே.

(3)

ஆ. (தொண்டர்) சர்வலோகேஸ்வரனாய் அயர்வறுமரர்களதிபதியாயிருந்து
வைத்து சர்வசமாசுரயணியனாகக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்த
ருளியிருந்தவனுக்கு அநன்யபயோஜனராய்க் கொண்டு அடிமை செய்யுங்
கோளென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. அண்டவாணனென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சர்வத்யாதி
யால்). அமரர்பெருமானை யென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்
(அயர்வறுமியாதியால்). துதியபாதத்திற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சர்வ-
சமாசுரயணியனாதியால்). நீரேகமாயென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்
கிறார் (அநன்யத்யாதியால்). இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சமாசுரணத்துக்கு அநன்ய-
பயோஜனத்வம் அஃகமாகச் சொல்லுகிறாரென்று சஃகதி சொல்லியாயிற்று. (3)

ச. தொண்டர் - ஸ்வதர்ப்பயத்தில் சாபலமுடையவர்கான், வண்டுபாடும் -
மதுபானமதங்களாய்க் கொண்டு வண்டுகள் பாடா நிற்கின்ற, 'எதத் சாம ராய-
நாஸ்தே' என்கிற சூக்தரைப் போலே வண்டு பாடும் தீசமென்று கருத்து.
பொழில் - தத்யானங்களாலே, துழ் - பரிதூதமான, திருக்கண்ணபுரத்து -
திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தெருளி யிருக்குமவனான, அண்டவாணன் -
அண்டத்துக்கு நிர்வாகனான, வாணன் - நிர்வாகன், லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாக
னானவென்றபடி. அமரர்பெருமானை - நியத்யூரிநாயனை, நுந்தம்துயர்
போக - உம்முடைய துயர் போம்படி, தம்மென்று த்வாதிசுபயோகம். துயர் -
து:கம், உங்களுடைய சாசாரிகவலேசங்களெல்லாம் தீரும்படி யென்கை.
நீர் - த்வதர்ப்பேசபூதரான நீங்கள், ஏகமாய் - ஁கமாய், அவிசுசுநமாயென்ற
படி. அநன்யபயோஜனமாயென்கை. பயோஜனாத்பரனாகில் கீட்யுமும் தரலாபாவதி
யாய் விசுசுநமாமிறே, இதுக்கு இறைஞ்சுமின்னென்கிறத்தோடே
அந்வயம். விண்டு - விதரிசுமாய், வாடா - வாடாததான, மலரிட்டு -
பூபங்களாக் கொண்டு, பூபங்களாலே யென்றபடி, நீரிரைஞ்சுமின் -
நீங்களாகவே அராதியுங்கோள், கீட்யுமேயுங்களுக்கு த்வரூபபாஸ்தபூபாதி
மென்று ரசிக்கும்படியுங்களுடைய தீசத்வத்தை அநுசந்தித்துக்கொண்டே
அராதியுங்கோளென்றபடி. 'யோஹஸி ச சந் யஜே' என்னுமாய் போலே
நீங்கள் நீங்களாயிருந்து கொண்டு அராதியுங்கோளென்று இரண்டு
நீங்கள் த்வத்துக்கும் தாத்பர்யஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. (3)

மூ. மாணேநோக்கிமடப் பின்னைதன் கேள்வனை
தேனைவா டாமலர் இட்டுநீர் இறைஞ்சுமின்
வாணை உந் தும்மதின்குழ்திருக் கண்ணபுரம்
தான்நயந் தபெரு மான்சர னாகுமே.

(4)

ஆ. (மாணே நோக்கி) எல்லாருக்குமினியனாய்க் கொண்டு நப்பின்னை
பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்த
வெம்பெருமானுக்கிப்படி அந்நயனராய்க்கொண்டடிமை செய்யவே
தன்றிருவடிகளில் நியதிரைமான கீழ்ச்சுருபுசந்தையுங்களுக்குத் தந்து
ரகித்தருளுமென்கிறார்.

(4)

நான்காம் பாட்டு

இ. தேனையென்கிறதற்குத் தாத்நயம்ருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருக்குமினியாதி
யால்). நீரிறைஞ்சுமினென்றது கலஞ் சொல்லுகைக்காகக் கீழ்ச்
சொன்ன சமாசரணத்தை அநுவிதிக்கிறதென்று காட்டுகிறார் (இப்படி
மினியாதினால்). இத்தாலிப் பாட்டுக்கு சந்தையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.
சரணாகுமென்கிறதற்குத் தாத்நயம்ருளிச்செய்கிறார் (தன்றிருவடிகளில்
மினியாதினால்).

(4)

ச. தேனை - தேனான, 'रसो वै सः' என்கிறபடியே தேன் போலே மோக-
மூதனான, இது கேள்வனுக்கு விசேஷம். மாணே நோக்கி - மான் நையும்
படியான நோக்கை யுடையவளான, ஹரினியானது பராதீனியாம்படி
யான கண்ணழகையுடையவளான வென்றபடி. மானை யென்கிற
விடத்தில் சந்தையா னகார நகாரयो: நகாரேऽन्यतरनकारस्य लोपः. மடப்
பின்னை தன் - மயஸ்வபாவியான நீதியினுடைய, மடப்பம் - மயஸ், பின்னை
- நீதி, தன்னென்று ச்வாதீனம். கேள்வனை - அநுரூபனை, கேள்வன் - அநு-
ரூபன், அநுரூபவல்லபனை யென்றபடி. வாடாமலரிட்டு - அஸ்தானபூஷங்களைக்
கொண்டு, அஸ்தானபூஷங்களாலே யென்றபடி. நீர் - மகவதநுமவாபேஷிகளான
நீங்கள், இறைஞ்சுமின் - அசுரியுங்கோள், அராசியுங்கோளென்றபடி.
வாணை - அகாசத்தை, உந்தும் - உந்தா நிற்கிற, கவ்வமாகத் தள்ளா
நிற்கிற வென்றபடி. உந்துகை - கவ்வமாகத்தள்ளுகை, உந்தும் என்
கிற விடத்தில் மகரத்திற்கு சந்தையா லோப:, அகாசத்தைத் தள்ளுகிறுப்
போலே அநுரூபமானவென்றபடி. மதிள் - மகாரத்தாலே, தழ் - பரிவூத
மான, திருக்கண்ணபுரம் - அந்த திவ்யநகரத்தை, தான் - ச்வய்,
தானென்கிறவிடத்தில் சந்தையா லோப:. நயந்த - அசைப்பட்டவ
னான, நயக்கை - அசைப்படுகை, அசுரிதசந்தேசத்துக்கு யோகமான சந்த
மென்று மிகவும் அடரிக் கிறவனான வென்றபடி. பெருமான் - சர்வதீர
னானவன், சரணாகும் - ரகிகனானவன், உங்களுக்கு கீழ்ச்சுருபுசந்தைத்
தந்தருளுவ னென்றபடி.

(4)

(5)

(5)

(5)

ச. தனதாள் - தன்னுடைய திருவடிகளை, அடைந்தார்க்கு - உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு, தன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தரனானவர்களுக்கென்றபடி. சரணமெல்லாமாகும் - எல்லாச் சரணமுமாகா நிற்குமவனான, சர்வவிவரங்களுகுமவனானவென்றபடி. அவர்கள் அபேசித்த சர்வர்களையுஞ் செய்யுமவனானவென்கை. மரணமானால் - அவர்களுக்கு ஷரீரவியோகமானால், அவர்களுக்கிந்த ஷரீரம் சஹமாயிருக்கையாலே தானித்தையிப்போதே நிவர்த்திக்க மாட்டாதே. அவசரபிரஸித்தாய் நிற்க

மு. அன்பனாகும் தன தாளடைந் தார்க்கெல்லாம்
செம்பொன் ஆகத்தவு ணன்உடல் கீண்டவன்
நன்பொன்ஏய்ந்தமதின்குழ்திருக் கண்ணபுரத்
தன்பன் நா ளும்தன மெய்யர்க்கு மெய்யனே.

(6)

ஆ. (அன்பனாகும்) இப்படித்தன் றிருவடிகளிலே அநன்யபயோஜனமான ச்நேஹத்
தையுடையவரானவர்கள் பக்கல் தானுமென்றும் அநன்யபயோஜனமான ச்நேஹத்
தையுடையவனாய் சுவாநுபவவிருஷிகளையும் தானே போக்குமென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ. கீழ்ச்சொன்ன ஸபகாரத்தின் மேலே ப்ரதிவஸ்தகநிவர்தனரூபமான ஸபகாரத்
தையுஞ் சொல்லுகக்காக இப்படிமபாடம் பூர்வாகய்த்தை அநுவதிக்கிற
தென்று காட்டுகிறார் (இப்படி ஸ்வாடியால்). இத்தாலிப் பாட்டுக்கு
சங்கதியுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. அநன்யபயோஜனஸ்வதங்காளே தனமெய்யர்க்கு
மெய்யனென்கிறதற்குத் தாஸ்யஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. திதீயபாடத்துக்
குத்தாஸ்யம் மருளிச்செய்கிறார் (சுவாநுபவஸ்வாடியால்). (6)

ச. தஸ்சரீரஸ்திதேதுபூதகம்ஸயத்தாலே அந்த ஸரீரவியோகம் அவர்ஜனீயமாக ப்ராத்
மானுலென்றபடி. வைகுந்தங் கொடுக்கும் - ஸ்ரீவீகூடத்தைக் கொடுத்த
தருளுமவனான, பிரான் - இப்படி மஹோபகாரகனான, அரணமைந்த -
அரணாகவமைந்ததான, அரண் - ரஹ், ப்ரேமஸாலிகளாயிருப்பாரிவனுக்
கென்ன வருகிறதோ வென்றஞ்சாதபடி நல்ல ரஹ்யாயிருக்கிற வென்ற
படி. மதின்தும் - ப்ரகாரத்தாலே ப்ரவீரமான, திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் - திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருக்கிற தரணியாகனான
வன், பூலிகத்தில் சஸாரிகளுக்கு ரஹகனானவன், தனதன்பர்க்கு -
ஸ்வகீயரான ச்நேஹிகளுக்கு, அன்பர் - ச்நேஹிகள், தன்பக்கல் ச்நேஹஸாலி
களாகவந்த ப்ரபஸர்க்கென்றபடி. அன்பாகும் - ச்நேஹமாவன், அன்பு -
ச்நேஹம், ச்நேஹத்துக்கு ஸாஸ்யமாகிறவளவன்றிக்கே ச்நேஹொரு வடிவு
கொண்டாப்போலே யிருக்குமென்றபடி. அவர்கள் பக்கல் வாசம்-
கோசர்ஸ்நேஹஸாலி யாவனென்கை. (5)

தனதான் - தன்னுடைய திருவடிகளை, அடைந்தார்க்கெல்லாம்
- ஸபாயமாகப் பற்றினவர்களெல்லார்க்கும், அவர்களுடைய ஜன்மவृத்தாதி-
ஸாரதம் பாராதே ச்நேஹிக்கு மென்கைக்காக எல்லா மென்கிற பதம்.
அன்பனாகும் - ச்நேஹியா நிற்குமவனான, அன்பன் - ச்நேஹி, இது திருக்
கண்ணபுரத்தன்பனுக்கு விஸேஷம். செம்பொன்னாகத்து - சிவந்த

மூ. மெய்யனாகும்விரும் பித்தொழு வார்த்தெல்லாம்
 பொய்யனாகும்புற மேதொழு வார்த்தெல்லாம்
 செய்யில்வாணை யுகளும்திருக் கண்ணபுரத்
 தையன் ஆகத்தனைப் பார்கட் கணியனே.

(7)

ஆ. (மெய்யனாகும்) இப்படி அந்நியபயோஜனமாகத் தொழுவார்த்தெல்லாம் தன்னையுள்ளபடியே காட்டிக் கொடுக்கும் அந்நியபயோஜனமாகத் தொழாதார்க் கெல்லாம் தன்னையுள்ளபடி காட்டான், அந்நியபயோஜனமாகவோர் அஃஜலிமாத்ததைப் பண்ணவவனிப்படி சூலமனாமோ வென்னில்? தானே பரமன் என்றிருப்பார்க்கவன் சூலமனும், இவ்விடத்திலொரு சந்தேக மில்லையென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. ப்ரதமபாடம் கீழ்ச்சொன்ன உபகாரத்தை வ்யதிர்கேண ட்விசுரிக் கைக்காக அநுவதிக்கிறதென்று காட்டுகிறார் (இப்படி இயாடியால்). இத்தாலேயிப் பாட்டுக்கு சங்ஙத்யுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. ட்வித்யபாடத்துக்குத் தாத்ய மருளிச்செய்கிறார் (அந்நியபயோஜனமாகத் தொழாதார்க்கெல்லாம் இயாடியால்). துரியபாடம் ப்ரதமபாடத்தின் அய்த்ததையே சூவபேதென் சொல்லுகிற தாகையாலே பூநஃக்யபன்னோ வென்ன? அவதரிப்பிக்கிறார் (அந்நியபயோஜன மாகவோர் அஃஜலி இயாடியால்). துரியபாடத்துக்குத் தாத்ய மருளிச்செய்கிறார் (தானே பரமனியாடியால்). செய்கிற தோர் அஃஜலிமாத்தமாலும் தன்னையே பரமமாகப்பற்றினார்க்கு சூலமனமென்கையினாலே தாத்ய மாகையிலே பூநஃக்யபன்ற தென்னாயிற்று.

(7)

ச. பொன்போலேயிருக்கிற சரீரத்தை யுடையவனான, ஆகம் - சரீரம், அவன் தேஹம் ஹ்ரீஸ்யவன்மாயாலேயிற்றே யிவனுக்கு ஹ்ரீஸ்யனென்று பேராயிற்று. ஆகத்தையுடையவன் - ஆகத்தன், ஆகத்தவனெனன்று சமஸ்தபடம். அபுணனுடல் - ஹ்ரீஸ்யாசுரனுடைய கக்ஷரத்தை, அபுணன் - ஹ்ரீஸ்யாசுரன், கீண்டவன் - நஃகங்கனாலே விதாரண் பண்ணினவனான, நன்பொன் - நல்ல பொன்னாலே, ஏய்ந்த - செய்யப்பட்டதான, மதின் தூழ் - பாகாரத்தாலே பரிவூதமான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அன்பன் - ச்நேஹத்தையுடையவன், அஃதிரக்ஷணத்துக்கு அநுகூலமான தேசமென்றிங்கே மிகவும் அடர்த்து வசிக்கிறவனென்றபடி. தன்மெய்யார்க்கு - தன் பக்கல் சத்யபூதார்க்கு, தன்பக்கல் யத்யம்மான ச்நேஹத்தையுடையவார்க்கென்றபடி. அந்நியபயோஜனமான ச்நேஹத்தையுடையவர்களுக்கென்று பரவசிடார்த்தம். ப்ரயோஜனாந்தரபரனுடைய பகவத்ப்ரேமம் சணிகானுராக-தூய்மாயாகையாலே அயத்யம்மிற்றே! நானும் - சர்க்காலமும், மெய்யன் - யத்யம்மான ச்நேஹத்தையுடையவன்.

(6)

மூ. அணியனா கும் தன தாளடைந் தார்க்கெல்லாம்
பிணியும் சாரா; பிறவி கெடுத்தாளும்
மணிபொன் ஏய்ந்த மதிள் சூழ்திருக் கண்ணபுரம்
பணிமின் நா ளும்பர மேட்டிதன் பாதமே.

(8)

ஆ. (அணியன்) இப்படி தன் திருவடிகளையே பாய்மென்று பற்றினா
ரெல்லாருடைய து:கங்களையும் து:கஹுவான ச்ஸாரத்தையும் போக்கி
அவர்களுக்கு சூலமும், ஆதலால் ஶ்வீகூரத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமாப்

எட்டாம் பாட்டு

இ. பரப்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று ஁புதேசிக்கைக்காக இப் பூர்வீ
கீழ்ச்சொன்ன அயங்களை அநுவதிக்கிறதென்று காட்டுகிறார் (இப்படி
஁த்யாடியால்). இது ஹேதுமீமென்று காட்டுகிறார் (ஆதலாலென்று). இதுக்

ச. விரும்பி - ஶுமயதாவூதி பண்ணி, பரபுனான்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே
ஶுமயமாக அமலிபித்துக் கொண்டென்றபடி. தொழுவார்க்கெல்லாம் -
அஶயிக்கிறவர்களுக்கெல்லாம், மெய்யனாகும் - யத்யஶ்ஶூதனாவன், பரபு-
ஶூதனான தன்னையுள்ளபடியே பகாசிப்பித்தருளுமென்றபடி. எல்லா
மென்கிறத்தாலவர்களுடைய ஶம்வதூதிதாரதம்ய் பாராதே செய்யு
மென்றபடி. புறமே - வஹிவிபயமாக, பரபுனான்தரய்மாக வென்றபடி.
தொழுவார்க்கெல்லாம் - அஶயிப்பார்க்கெல்லாம், அவர்களெத்தனை
யேனும் ஁தூதராகிலு மென்கைக்காக எல்லாமென்கிற பதம். பொய்ய
னாகும் - அயத்யஶ்ஶூதனாவன், பரபுஶ்ஶூதனான தன்னை யதாவத்பகாசிப்பியானென்ற
படி. செய்யில் - கெதாரங்களிலே, வாலை - மத்யங்களானவை, உகளும் -
உகளா நிற்கிற, உகளுகை - உயரக்கிளம்புகை, ஶலசமூதிஶனிதஹிதிசயத்
தாலே துள்ளா நிற்கிறவென்றபடி. திருக்கண்ணபுரத்து - அந்த
திவ்யநரத்திலிருக்கிற, ஐயன் - அப்தவநூவான சவ்ஶரன், ஆகத்து -
உள்ளிலே, ஆகம் - உள்ளு, தங்கள் ஹதயத்திலே யென்றபடி.
அணைப்பார்கட்கு - அஶலேபிக்குமவர்களுக்கு, பரபுமாக அமலிபிப்பார்
களுக்கென்றபடி. அணியன் - சஶிகூதன், அத்யந்ஸூலமென்றபடி. (7)

தனதாள் - தன் திருவடிகளை, அடைந்தார்க்கெல்லாம் - பரபு
மாகப் பற்றினவர்களெல்லாருக்கும், அணியனாகும் - சஶிகூதனாவன்,
அணியன் - சஶிகூதன், சூலமனாவென்றபடி. பிணியும் - வ்யாடியும்,
பிணி - வ்யாதி, இது அஶஹலக்ஷணை, வ்யாடியாதிது:கமெல்லா மென்றபடி. “ந ரோ
நோ து:கதா” என்று ஶுதியில் ரோதத்தை முற்படச் சொல்லுகையாலே

ஆ. போலே திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுங்கோள், இதுக் கொரு காலநியமமில்லை வேண்டினபோது அடியிக்கலாமென்கிறார்.

இ. குப் பற்றுங்கோளென்கிறத்தோடே அவ்யம். இத்தால் கீழ் முன்று பாட்டுகளாலே ப்ரபந்நவிஷயத்திலவன் அத்யந்தபிரீதி செய்தருளும்படிகளை உபாதித்து இப்பாட்டிலே தயாவிஷமான ப்ரபுதியைப்பண்ணி உஜ்ஜிவி யுங்கோளென்று உபுதேசிக்கிறுரென்று சங்ரதியும் சொல்லிறருயிற்று. அதில் “து:ஃங்களையு” மென்கிறத்தாலே பிணியுஞ்சாராவென்றதும் “து:ஃஹேது” இதுவியாலே பிறவி கெடுத்தாளுமென்றதும் “சுலப”னென்றத் தாலே அணியனாகும் என்கிறதுவும் வ்யாக்யாதம். துரீயபாத்ததுக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (சுரீவக்ருஷத்தில் இதுவியால்). துரீயபாத்தில் அபிப்ரேதாஃ மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கென்று). பாதம்பணிமி னென்று அவ்யித்துத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (அவன்றிருவடிகளை இதுவியால்). (ப்ரபுதி சக்தகத்யேயென்று வ்யாக்யா சொல்லுகையாலே நாளு மென்றது ப்ரபுதியாதிவத் காலவிசேபநியமாபேசாராஹித்யேன சவ்காலயோக்யதவ்யாபநபர மென்று காட்டுகிறார் (இதுக்கொரு இதுவியால்). (8)

ச. பிணியையெடுத்தது. சாரா - சாராது, அவர்களை அடியியாது, நிசுசேப மாக விட்டுப்போமென்றபடி. பிறவி - ஐநந்ததை, சம்சரிக்கையை யென்றபடி. கெடுத்து - நசிப்பித்து, ஆளும் - ஆளுவன், சவ்ரணகமல- கீட்யுத்திலே விநியோகித்துக் கொண்டு ரகித்தருளுமென்றபடி. பரமபுரவன் இதி சேப: இது ஹேதுமம். ஆதலால் பணிமினென்று அவ்யிக்கிறது. மணிபொன் - ரத்னங்களாலும் சுவர்ணங்களாலும், ஏயந்த - செய்யப்பட்ட தான, மதின்துழ் - பாகாரத்தாலே பரிவர்த்தமான, திருக்கண்ணபுரம் - சப்தமய்யே ப்ரதமா, திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவனு னென்றபடி. பரமேட்டி தன் - பரமேட்டியினுடைய, தன் என்று சுவாஃதிகம். பரமே திணீதி பரமேணி, சுரீபரமபுதநிலயனுடைய வென்றபடி. பரமபுதத் திலிருக்குமாப்போலே திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற வனுடைய வென்று வ்ருதாத்ரயம். பாதம் - திருவடிகளை, நாளும் - சவ்காலமும், இதுக்கொரு காலவிசேபத் தேடவேண்டா, எல்லாக்காலத் திலும் வைத்துக்கொண்டு உங்களுக்குக் கூடினபோதாகலாமென்ற படி. பணிமின் - ப்ரணாமம் பண்ணுங்கோள், ப்ரணபநசஹிதபரந்யாசத்தாலே உபாயமாக்கிக் கொள்ளுங்கோளென்றபடி. (8)

மூ. இல்லையல்லல்; எனக்கேல்இனி யென்குறை?

அல்லிமாதர் அமரும்திரு மார்பினன்

கல்லில்ஏய்ந்த மதில்குழ் திருக் கண்ணபுரம்

சொல்ல நா ளும்துயர் பாடுசா ராவே.

(10)

ஆ. (இல்லையல்லல்) அவன் திருவடிகளை ஆசையித்து நிரஸ்தாபிலதூ:ஃனனேன், எனக்கினியென்ன குறையுண்டென்று ஸ்ரீத்யதிசயத்தாலே பின்னையுந் தம்முடைய ஸாஸ்தைச் சொல்லி 'அவனே ரக்ஷகன்' என்று விசுவசிக்கமாட்டமராகில் திருக்கண்ணபுரமென்று சொல்லுங்கோள், சொல்லவே ஒரு நாளும் தூ:ஃங்கள் வாராவென்கிறார்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. ஸ்ரீமதாபத்துக்குத் தாத்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவன் இत्याடியால்). கீழ்ச்சொன்னதையே சொல்லுகிறதாகையாலே இது பூநக்தியன்ரு வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (ஸ்ரீத்யதிசயத்தாலே இत्याடியால்). துரீயபாதத் தில் அபிஸ்தாத்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனே ரக்ஷகன் இत्याடியால்). இதுவேயிப்பாட்டுக்கு ஸ்ரீத்யுமாயிற்று. ஸேஷம் ஸ்ரீஷ்டம்.

(10)

ச. அவன் திருவடிகளையே ஸ்ரீயமாகவும் ஸ்ரீபகமாகவும் பற்றினபின்பு, என் குறை - என்ன குறையுண்டு, ஒரு குறையுமில்லை யென்றபடி. ஏல் என்கிறது ஸ்ரீபாவனாதகஸ்தம். எனக்குக் குறை ஸ்ரீபாவதமோ வென்று ஸ்ரீகித்து நிபேஷமாஸ்தித்தனை போக்கியிது நிபேஷிக்கவும் ஸ்ரீஸ்தியில்லை யென்கைக்காக. அயவா இது துஸ்தாத்ய்கமாய் ஸ்வோபதேஸ்யனங் களிற் காட்டில் தமக்கு வ்யாத்யுதியை திதிப்பிக்கிறது. எனக்கேல் - உங்களைப் போலன்றிக்கே ஸ்ரீபதேஸநிபேஷமாக அவன் திருவடிகளை அவஸ்திவக்கப் பெற்றவெனக்கோ வென்றபடி.

(9)

அல்லல் - தூ:ஃங்கள், கலாஸப்ரதிவஸ்தகஸ்யஸ்த்வோபாதீக்ஸ்யங்களாலுண் டாம் தூ:ஃங்களெல்லாமென்றபடி. இல்லை - நிரஸ்தங்களாயிற்றன, எனக்கு - இப்படியவன்றிருவடிகளைப் பற்றினவெனக்கு, ஏல் என்றது ஸ்ரீயத். இனி - இப்படி தூ:ஃங்கள் நிரஸ்தமான பின்பு, என்குறை - என்ன குறை, ஒரு குறையுமில்லை யென்றபடி. அல்லிமாதர் - பூஷத்திற் பெண்ணானவள், அல்லி - பூஷ், மாதர் - பெண், பதவாஸினியான பெரிய பிராட்டியாரானவளென்றபடி. அமரும் - நிரஸ்தாஸம் பண்ணு கிற, திருமார்பினன் - வஸ:ஸ்தலத்தையுடையவனான, ஆஸ்யணத்தில் குறைவு பார்த்து நம்மையவன் அநாதரியாதபடி நம்பக்கலுள்ள வ்யாஸாத

மூ. பாடுசாராவினை பற்றற வேண்டுவீர்!
மாடம்நீடுகுரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
பாடலான தமிழ் ஆயிரத்து ளிப்பத்தும்
பாடியாடி பணி மின் அவன் தாள்களே.

(11)

ஆ. (பாடுசாரா) சுஹ்ரமான் ஸாயத்தாலே நிரஸ்தஸஸ்தபிரிவந்நகராய்க்
கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுவீர்? திருவாய்மொழியைப்
பாடுங்கோளென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. பாடுசாராவென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (சுஹ்யாதி
யால்). வினைபற்றற வேண்டுவீரென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (நிரஸ்தேத்யாடியால்).

(11)

ச. ததை விஷயிகரிக்கப்பண்ணும் சுவாமியான ஜகந்மாதாவோடு நியஸ்திஷ்ட
னாயிருக்கிறவனுடைய வென்றபடி. இதுக்குத் திருக்கண்ணபுரத்
தோடே ஸ்வயம். கல்லில் - கல்லுகளாலே, தூதியாய் சப்தமி. கல்லு -
ரஸ்த், ஏய்ந்த - ரசிதமான, மதில் - சாகாரங்களாலே, தூழ் - பரிவூத
மான, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்ன
க்கால், திருக்கண்ணபுரமென்று அவ்வூரின் திருநாமத்தைக் கீர்த்ந்
பண்ணினாலென்றபடி. நாளும் - ஒரு காலத்திலும், தூயர் - தூயங்கள்,
பாடு - உங்கள் சமீபத்தை, பாடு - சமீபம், சாரா - கிட்டா, சாராது
என்கிறதற்கு வடுவநத்தில் சாராவென்று ரூபம். உங்கள் சமீபத்தை
விட்டு தூர்தி நிரஸ்தங்களாய்ப்போமென்றபடி.

(10)

பாடுசாரா - கலேசம் கிட்டாதே, பாடு-கலேசம், காயகலேசாடிகள் கிட்டாத
படி சுஹ்ரமான் ஸாயத்தாலே யென்றபடி. வினைபற்று - கம்ஸம்வந்
மானது, பற்று - சம்வநம், பரிபூர்ணபவதநுபவபிரிவந்நகராய்க்
மான தென்றபடி. அற - அற்றுப்போக, நிஷேஷமாக நசித்துப்
போக வென்றபடி. வேண்டுவீர்? - அபேஷிக்கிற ஜனங்களா, இது
சாமிபாயசம்பவநம். இப்படி அபேஷிக்கிறகோளாகிலென்று அபிபாயம்.
மாடநீடு - மாடங்கள் நீண்டிருக்கிற, மாடம் - மூடம், மூடங்கள் உருவங்
களாயிருக்கிற வென்றபடி. குருகூர்ச் சடகோபன் - திருநகரியை
யுடையவரானவாழ்வார், திருநகரிக்கு நிர்வாகரான வாழ்வாறென்ற
படி. சொல் - அருளிச்செய்ததான, பாடலான - கானசஹிதமான,

ச. 'அவாவிலந்தாதிகளால்' என்கிறபடியே ப்ரிதிபரிவாஹமாகப் பிறந்த தாகையாலே ஸானயுக்தமாய்க் கொண்டு பிறந்ததானவென்றபடி. தமிழ்-
 ட்ரிமிடரூபங்களான, ஆயிரத்துள் - ஸஹத்துக்குள்ளே, இப்பத்தும் -
 இந்த பத்துப் பாட்டுக்களையும், பாடி - ப்ரிதிபூர்வமாக ஸானம் பண்ணி,
 ஆடி - ப்ரிதியதிஸயத்தாலே யிருந்தவிடத்திலிராதே ஸ்ஞ்ஞரித்து, ஆடுகை -
 ஸ்ஞ்ஞரிக்கை, அவன் தாள்கள் - பரமபுரூஷன் திருவடிகளை, பணிமின் -
 ப்ரிதியாலே ப்ரணாமம் பண்ணுங்கோள், ஸமஸ்தப்ரிதிபந்நகங்களும் நிவூத்நமா
 யங்களாக்கு பரிபூர்ணபகவதநுபவமும் லபிக்குமென்றபடி. (11)

अभाष्येको बन्धुश्चिरकृतदयश्शीलजलधिः

स्वसम्बन्धात्गोप्ता स्वगुणगरिमस्मारणपरः ।

अशक्यो विस्मर्तुं घटकमुखविस्रम्भविषय-

स्सुमज्जानिस्सिद्धचुन्मुखसमय इच्छन्नवसरम् ॥

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामானुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(மாலேநண்ணி)

सर्वश्रेष्ठचात् स्वकीयैरपि जगदवनादण्डषण्डाधिपत्यात्

नीलाया वल्लभत्वादमृतवितरणात् भक्तसुस्निग्धभावात् ।

दासानां सत्यभावादतिसुजनतयाऽथो जगत्कारणत्वात्

श्रीमान्वेलाप्रतीक्षो भवभयहरणे चेत्यभाषोच्छठारिः ॥ (११२)

सर्वश्रेष्ठचात् मालேநண்ணி - स्वरूपरूपगुणविभूतिकளெல்லாவற்றாலும் பெரியனாயிருக்கையாலும், (स्वकीयैरपि जगदवनात्) திருக்கண்ணபுரமுள்ளி னுளுந்தொழுதெழுமினே - ஸ்வாஶ்ரதராலே லோகமெல்லாம் திருந்தி உஜ்விவி க்கும்படி பண்ணுமவனாகையாலும், (अण्डषण्डाधिपत्यात्) அண்டவாணன் அனெககோடிரஹ்மாண்டங்களுக்கு அடிபதியாகையாலும், (नीलाया: वल्लभत्वात्) மாலை நோக்கி மடப்பின்னை தன் கேள்வனை - 'மான் தோற்றேடும்கூட அழகிய நோக்கையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு நாயகனாகையாலும், (अमृतवितरणात्) தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - தன் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாகப் பற்றி னார்க்கு ஶரீராவசனத்தில் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்வனாகையாலும், (भक्तसुस्निग्धभावात्) அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - ஸ்வாஶ்ரதருக்கு அதிஶ்ரியனாகையாலும், (दासानां सत्यभावात्) மெய்யனாகும் விரும்பித் தொழுவார்க்கெல்லாம் அவர்களுக்கு மெய்யையே பண்ணுமவனாகையாலும், (अतिसुजनतया) அணியனாகும் தனதாளடைந் தார்க்கெல்லாம் - அவர்களுக்கு அத்யந்தசுகமனாகையாலும், (जगत्कारणत्वात्) ஆதியானை - லோகங்களுக்கெல்லாம் காரணபூதனாகையாலும், (श्रीमान्) அல்லி மாதாமரும் திருமார்பினன் - ஶ்ரிய:பதியாகையாலும், திருக் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான் ஸ்வாஶ்ரதருடைய சંஸாரநிவர்த்தனத்திலே அவசர - ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறானென்று "மாலேநண்ணி" என்கிற தசகத்திலே மாறன் அருளிச்செய்தருளினு ரென்கிறார். (112)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

द्रमिडोपनिषत्सारः

अभाव्येको बन्धुश्चिरकृतदयशशीलजलधिः

स्वसंबन्धात् गोप्ता स्वगुणगरिमस्मारणपरः ।

अशक्यो विस्मर्तुं घटकमुखविस्रंभविषय-

स्सुमज्जानिस्सिद्धचुन्मुखसमय इच्छन्नवसरम् ॥ (१८)

अभीष्टं विश्वस्मिन् विषमफलकाक्षिण्यविषमं

प्रयच्छन्तं दृष्ट्वा परमपुरुषार्थैकरसिकः ।

निरस्तान्यापेक्षो निखिलजगदीशस्य नवमे

निदानं सिद्धीनां निरुपधिसुहृत्वं गणयति ॥ (१९)

ஒன்பதாம் பத்து முற்றிற்று.

श्री:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

பத்தரம்பத்து—முதந்திருவாய்மொழி

மூ.

தாள தாமரைத் தடமணி வயல்திரு மோகூர்
நாளும் மேனிநன் கமர்ந்துநின் றசுரரைத் தகர்க்கும்
தோளும் நான்குடைச் சுரிகுழல் கமலக்கண் கனிவாய்
காள மேகத்தை யன்றிமற் றென்றிலம் கதியே.

(1)

ஆ. (தாளதாமரை) திருக்கண்ணபுரத்திலெம்பெருமானை அநுபவித்தி

முதற் திருவாய்மொழி

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद् वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

कल्याणः काळमेघो भवतु मम गतिश्चातकानन्यवृत्तेः

कालं सर्वं स्ववृद्ध्या जगति सुदिनयन् रङ्गनाथाभिधानः ।

लक्ष्मीं हंसद्विजेन्द्रेष्वनुपधि लसयन् कोऽपि कारुण्यधारा-

सारैस्संसारसिन्धुं सपदि विरसयन् सत्पदव्यां सहायः ॥

இ. இப்படி திருக்கண்ணபுரத்திலெம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய அபேஷிதங்களை யெல்லாம் இவருடைய தேஹவசானத்திலே செய்தருளுகிறோமென்று சமாधान் செய்தருளவத்தாலே சமாஹிதவிரைய இப்படித் தம்மை சமாधान் பண்ணின இந்த அபேஷிதவ்யதாரூபமஹாபூதத்தை அநுசந்தான செய்து தஜ்ஜனினிர்வபிக்ரபிதி உள்ளடங்காமையாலே ஜனங்களைக் குறித்து நீங்களிப்படி குணவிக்ரான இவனை அபேஷியுங்கோளென்று உபதேச செய்தருளி எனக்கேலினியென் குறையென்று தம்முடைய கृतகூத்யத்வானு-சந்தானாடிகளாலே நிர்ஹராய் ஹ்ரதமனஸ்கராயிருக்கிற ஆழ்வார் பின்னையுஞ் சிலது கர்வ்ய உண்டாருப்போலே இத்திருவாய்மொழியிலே “காள மேகத்தை யன்றி மற்றென்றிலங்கதியே” என்றும் “நணுகுதுநமதிடர் கெடவே” என்றும் “இடர்கெடலடி பரவுது” மென்றுமிப்புடைகளிலே தம்முடைய அநந்யகரீத்யத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு அவனை அபேஷ செய்தபார்க்கை அஸங்கதமன்றோவென்ன? அவதரிப்பிக்கிரார் (திருக் கண்ணபுரத்தில் இத்யாடியால்). திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமானுடைய உக்தியாலே தேஹவசானத்திலே தமக்கு சர்வமனோரதலாபமும் நிர்ஹிதமாய் அந்த தேஹவசானமும் சந்நிஹிதமாகத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே காணப் படுகையாலே ஹ்ரதராய் நியாபராஜிதையான திருவயோத்யைக் குறித்து

இ. எழுந்தருளுகையிலே உயுத்தரான வாழ்வார் பிறந்தகத்தினின்று புக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் வயுக்களிருந்தவிடமெங்கும் புக்கு சப்ரீதிகாயங்களை நடத்திப்போமாப்போலே இங்குள்ள திருப்பதிகள் தோறும் புக உயிரித்து அவைத்தில் பண்டு புகுந்த திருப்பதிகளை விட்டுப் பண்டு புகாத சில திருப்பதிகளிலே இப்போது புகுந்து அநுபவிக்கிறாரத்தனை போக்கி உபாயமாக அடியிக்கிறாரல்லாமை யாலே இது சங்கதமென்று கருத்து. “மற்றொன்றிலங்கதியே” इत्यादிகளும் தம்முடைய அந்யுத்தித்ததை வெளியிட்டுக் கொண்டு உபாயமாக அடியிக்கப்பார்க்கிறபடியன்று, தமக்கு நியாணம் சந்நிதம் ஆன படியைக் கண்டவிவர் அந்த நியாணம் வரும்போது சிரபரிசிதமாயிருந்த தேஹத்தையும் முகம் பழகின அநுகூலனங்களையு மிழந்து முகமறிவாரொருத்தரையுங்காணாதே தாம் போகப் புகுகிறவிடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாய் போகக்கடவ வழியும் நெடுந்தூரமாயிருக்கிற பதிகளை அநுசந்தித்து அத்நிலையிலே அவ்வழிக்குத் துணையாவான் ‘माता पिता भ्राता’ என்கிறபடியே सर्वविधबन्धुवाय निसर्गसुहृत्ताय सर्वशक्तनाय वत्सलनाय निरवधिकसौन्दर्यलावण्यங்களாலே निरतिशयभोग्यனாயிருக்கிற परमपुरुषனையல்லது மற்றருமில்லையென்றவனை வழித்துணையாக அவலித்துக் கொண்டதுக்கு உபயுக்தமானவவனுடைய ருத்திவகாரத்தை அநுபவிக்கும்படியென்று திருவுள்ளம். இங்கு ருத்திவகாரவது - हार्दरूपனான தான் परमपदगमनप्रवृत्तனானவனுக்கு उत्क्रमणान्तरं வழித்துணையாக प्राप्तव्यனாகை. ‘हार्दानुगृहीतशताधिकया’ ‘नयामि परमां गतिम्’ என்று परमपदத்துக்கு அசிராடிகள் வழிநடத்துமிடத்தில் परमपुरुषனை प्रधानனாகச் சொல்லிற்றிறே ! இப்படி ஆழ்வார் परमपदगमनத்திலே உயுத்தராயிங்குள்ள திருப்பதிகளில் எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்புகுந்து தமக்கவன் வழித்துணையாகக் கொண்டு ப்ராய்னாகுகிற வகாரத்தை இப்பத்தின் உபகமமான இத்திருவாய்மொழியிலே அநுபவிக்கிறாரென்று சூசிப்பித்தருளின வித்தால் ‘सत्पदव्यां सहायत्व’ மென்கிற ஸகவதுணமிப்பத்துக்கு ப்ரதிபாதி மென்றதாயிற்று. இத்தால் கீழ்ப்பத்திலே யவனுடைய நிரூபாதி சுஹ்ருத்தை அநுபவித்தவரிப்படி परमसुहृत्ताனவனை இப்போது காண வேணுமென்று மிகவும் உத்தராராயவனை வழித்துணையாக அநுசந்தித்துக்கொண்டு श्रीवृंक्षुदिव्यनगरத்துக்கு எழுந்தருள உயிரிக்கிறாரென்று கீழ்ப்பத்தோடே இப்பத்துக்கு சங்கதியும் சூசிதையாயிற்று. இவ் அர்த்ததை “उदन्तैरित्येवं निरुपधिकसौहार्दपिशुनैः उदन्यामुद्बेलामुपजनितवन्तं निजपदे । त्रिवर्गादिकान्तस्थिरनगरघटापथगतेः सहायिकुर्वाणश्चरमशतके विन्दति मुनिः” என்று आचार्यरருளிச் செய்தருளினார்.

ஆ. ப்போது திருமோகூரிலெம்பெருமானை அநுபவிக்கிறார். பண்டுசெய்த
 ஆசிரதவிநிரசனரூபமான பராசுரங்களைத் தோற்றுவிக்கிற திருத்தோள
 களையு மழகாலே நிரவதிகமாயிருந்த திருக்குழல்களையுந் திருக்
 கண்களையுந் திருப்பவளத்தையும் காசெய்ம போலேயிருந்த
 திருமேனியையுமுடையனாய்த் திருநாட்டில் காட்டிலுந்திருமோகூரிலே
 அதிமாத்ரஸேஹத்தைப் பண்ணி யெழுந்தருளியிருந்த வெம்பெருமானல்லது
 நமக்கொரு ப்ராயமில்லையென்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ. அசுரரை இயாதிக்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (பண்டுசெய்த
 இயாடியால்). சுரிசுழல் இயாதிக்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அழகாலே
 இயாடியால்). மோகாயிருந்தவென்றது திருக்குழல்கள் முதலான
 முன்றுக்கும் விசேஷம். நானுமேவிநன்கமர்ந்து நின்று என்கிறதற்குத்
 தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (திருநாட்டில் இயாடியால்). ப்ராயமில்ல
 யென்றது நிரியானந்தர் வழிக்குத்துணையாம்படி ப்ராயமில்ல
 யென்றபடி. (1)

ச. தாளதாமரை - தாளையுடையவையான தாமரைகள், தாள் - நாடம்,
 தாளையுடைய தாமரை - தாளதாமரை, அதிஸ்கிததயா கனககிரிவதுஜ்ஜ-
 விசாலங்களான தங்களுடைய பாரவஹசுமங்களாம்படி மரகதமணிஸ்தம்பங்கள்
 போலே வூத்தரங்களான நாடங்களையுடையவையான படிங்களென்றபடி.
 தடம் - தடாகத்தை, அணி - அலங்காரமாகிற, வயல் - கழனிகளை
 யுடைத்தான, பதமீரல்குதமான தடாகசாலிகேதாரசோமீதமான என்று சத்யம்.
 திருமோகூர் - திருமோகூரென்கிற திவ்யநகரத்திலே, இதற்கு அமர்ந்து
 நின்று என்கிறத்தோடே அவ்யம். நானும் - ப்ரதிதினமும், நானு
 மென்கிறவிடத்தில் மகாரஸ்ய சந்திதாயா லோப:. மேவி - ஆதரித்து,
 அவ்வூரின் ராமணியகத்தாலே ப்ரதிதினம் நவநவமான ஸேஹத்தைப்பண்ணி
 யென்றபடி. அவ்வூரில் விடிவுதோறுமவனுக்கு 'சுபமாதா ச மே நிசா'
 என்னும்படி இருக்கிறதென்று கருத்து. நன்கு - நன்றாக, அவ்வூரில்
 வாசமே தனக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக என்றபடி. அமர்ந்து - எருந்தருளி
 யிருந்து, நின்று - ஸ்திரனாய், திருநாட்டிலும் ஸ்சியன்றிக்கே இங்கே
 ஸ்திரப்ரதிஸ்திதத்தையென்றபடி. இதுக்குத் தோளுநான்குடையென்கிறத்
 தோடே அவ்யம். அசுரரை - ஆசிரதவிநிரசனரான அசுரர்களை, தகர்க்கும்-
 ஸ்விடக்குமவையான, ஜயாகிணககந்தயா உலஸிதவிரசியாலே நிஸ்சிமபராசுர-
 வஹசூகங்களான வென்றபடி. இத்தால் சத்பதவிசஹயஸூயுக்தமான

மூ- இலங்கதி மற்றொன் றெம்மைக்கும்-ஈன்தண் டுழாயின்
அலங்கல்அங் கண்ணி ஆயிரம் பேருடை அம்மான்
நலங்கொள் நான்மறை வாணர்கள் வாழ்திரு மோகூர்
நலங்க ழல்-அவன் அடிநிழல் தடமின்றி யாமே.

(2)

ஆ. (இலங்கதி) நமக்கெத்தைக்கும் சமஸ்தக்யாணகுணமஹோதயியானவவன்

இரண்டாம் பாட்டு

இ. யாம் எம்மைக்கு மென்று அந்வயித்துத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார்
(நமக்கித்யாதியால்). எத்தைக்கு மென்றது சர்க்காலத்திலுமென்றபடி.

ச. சவசக்தவ் சொன்னபடி. நான்கு - சதுஸ்ச்யங்களான, வழிப்போம்
போது நமக்கு நிழல் செய்யும்படி கற்பகச் சோலைபோலே வறுக்
களான வென்றபடி. தோளுமுடை என்று அந்வயிப்பது. திருத்
தோள்களையுமுடையவனான, தோளுமென்றவிடத்தில் ச ஷடம்
அமர்ந்து நின்று என்று கீழ்ச்சொன்னத்தோடு சமூக்யாயம். ரமணிய
மான ஓரையுமுடையனாய் சர்வசக்தவ்யோதகரமணியபுஜங்களை யு முடைய
வனான வென்றபடி. சுரிசுழல் - குடிலகூந்தலான, குழல் - கூந்தலம்,
வழியிலே பின்னோடே போம்போது நிரந்தரானுபாயமாய் நமக்கு
அவ்வசம்சாந்திகரமாய்ப்படி. சுகந்திசூதவ்யோதகரமணியபுஜங்களை யு முடைய
வனான வென்றபடி. கமலக்கண் - பின்னே வருகிற நம்மை ப்ரேமத்தாலே
இங்ஙனே திரும்பி கட்டித்தருளக்கடவ, கமலசுடையனங்களை யு முடைய
வனான, கண் என்கிறவிடத்தில் ணகாரஸ்ய ககாரே பரே டகாராदेश: கனிவாய் -
விஷ்ணுமப்போலே சிவந்த திருப்பவளத்தை யு முடையவனான, கனி - பழம்,
வழியிலே ச்மிதபூர்வகசாந்திபாஷண் பண்ணக்கடவ திருப்பவளத்தையு முடைய
வனான வென்றபடி. 'கூந்தஸிமேதி குடிலாஸிதகூந்தலேதி மந்தஸிமேதி மதவல்லலோசனேதி'
என்று நரகமயமான ஶுத்திவிஷயங்களிலே நெடுங்காலமகப்பட்டுக்கிடந்த
நம்முடைய மனஸ்தாபமெல்லாம் தீரும்படி மூதசஞ்ஜீவனமான அலோகிதஸிமதாதி-
தீவ்யாவயவசூந்தியமூதமபூரணான என்று ச்ருததாப்யம். காளமேகத்தையன்றி -
காசமேகத்தையொழிய, ரூபகாதிசயோகி. காசமேகசுடையனான பரமபூரணனை
யொழியவென்றபடி. மற்றொன்று - வேறொன்றான, கதியிலம் - கதி
யுடையோமல்லோம். இங்கு கதியென்றது கந்தவ்யவஸ்து, ச்ரீவீகூணநகரமார்த்
துக்கு சஹயத்வென கந்தவ்யவஸ்துவையுடையோமல்லோமென்றபடி.

(1)

யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லா ஜன்மத்திலும், மை - சரீரம்,
சர்வவிசய்யிலுமென்றபடி. இதற்கு கதியிலமென்கிறத்தோடே அந்வயம். ஈன்
- இனியதான, மனோஜமான வென்றபடி. தண் - சூசீதமான, துழாயின்

ஆ. திருவடிகளின்னிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு பாய்
மில்லை யென்கிறார். (2)

இ. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே சத்பதவிக்குயவனொழிய சहाயமில்லையென்ற
வரிப்பாட்டிலே சவ்ந்தயிலுமவனொழிய நமக்கு சहाயமில்லை யென்கிறார்
ரென்று சங்கதி சூचितை. द्वितीयपादத்துக்குத் तात्पर्यம் மருளிச்செய்கிறார்
(समस्तेत्यादियால்). அவனடி இत्याதிக்குத் तात्पर्यம் மருளிச்செய்கிறார்
(அவன் திருவடிகளியாதியால்). (2)

ச. - तुळसियினுடைய, இதற்குக் கண்ணியோடே அந்வயம். அலங்
கல் - அலங்காரமான, அம் - அழகியதான, கண்ணி - மாலையையுடைய
வனான, ஆயிரம் பேருடை - कल्याणगुणवाचकங்களான सहस्रनामங்களுடை
யவனான, தோளுந்தோள் மாலையுமான வழிகைக்கண்டு ப்ரிதிபாரவச்யத்
தாலே स्तुதிக்கப் ப்ரவृत्तिப்பார்க்கு बहुमुखமாக स्तुதிக்கலாம்படி अनन्तगुणங்
களையும் अनन्तनामங்களையுமுடையனான வென்றபடி. அம்மான் -
निर्वाधिकस्वामियான, அழிகைக்கண்டு स्तुதித்தால் 'सावयद्रविणव्ययो न गणितः'
என்கிற श्लोकத்தின்படியே வாக்குக்கு அவச்யமாம்படி अप्राप्तविषयमायिरாதே
'न पनायति चेदसौ न जिह्वा' என்கிறபடியே स्तुतिபாதார் வாக்குக்கு अत्यन्तावस्य
மாம்படி निर्वाधिकமாக प्राप्तविषयमायிருக்கிறவனான வென்றபடி.
நலங்கொள் - நலங்களைக்கொண்டிருக்கிற, நலம் - कल्याणगुणம், आनृशस्यादि
कल्याणगुणशालिकளான வென்றபடி. அவ்வூரிலாश्रयிக்கச் சொன்னார்
களை 'अस्माभिस्तुल्यो भवतु' என்னுமவர்களான வென்கை. நான்மறை
வாணர்கள் - நாலுவேதங்களுக்கும் निर्वाहकरானவர்கள், மறை - வேதம்,
வாணர் - निर्वाहकर, आश्रितसंरक्षणमे परमधर्मமென்று எம்பெருமானுக்குங்
கூட வோதிவைக்கும்படி वेदतात्पर्यनिपुणரான श्रीवैणवர்களென்றபடி.
வாழ - வாழா நிற்கிற, भगवदनुभवத்தாலே आनन्दभरितராகிற स्थलமான
வென்றபடி. திருமோகூர் लुप्तसप्तमीகம் பதம், அவ்வூரிலிருக்கிறவனான
வென்றபடி. நலங்கழல் - गुणशालिकளான திருவடிகளையுடையவனான,
நலம் - गुणம், शाकपाथिववत् समासः, आश्रितருடைய गुणदोषनिरूपणம் பண்
னாத திருவடிகளையுடையவனான வென்றபடி. அந்த श्रीवैणவர்கள்
प्रेमान्वराय அவ்வூரில் आश्रयிக்க வந்தார் பக்கல் दोषचिन्तयிலே वक्ष्यता
மென்றாலும் न त्यजेयமென்று அவர்களுக்கு सुलभமாகக்கடவ திருவடி
களையுடையவனான வென்கை. அவன் - அந்த स्वामियினுடைய,
அடிநிழல் - पादच्छायाயாகிற, தடமன்றி - तटाकத்தையொழிய, சவ்-
सन्तापनिवर्तकतया तटाकत्वनिरूपणम्. மற்றொன்று - வேறொன்று, கதி
யிலும் - गतियुடையோமல்லோம், இங்கு गतियென்று गन्तव्यवस्तुसहायतया
गन्तव्यமான वस्तुவை யுடையோமல்லோமென்றபடி. (2)

மூ. 'அன்றி யாம் ஒரு புகலிடம் இலம்' என்றென் றலற்றி
நின்று நான்முகன் அரனெடு தேவர்கள் நாட
வென்றிம் முவுல களித்துழல் வான்திரு மோகூர்
நன்று நாம்இனி நணுகுதும்-நமதிடர் கெடவே.

(3)

ஆ. (அன்றியாம்) ஆதலால் அநிகர்பகனாயிருந்தவவனை திருமோ
கூரிலே சென்று நம்முடைய க்லேசமெல்லாம் போம்படி ஸுஜிப்போ
மென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. கீழ்ப்பாட்டிலே ததாடஞாயொழிய சாய்மில்லை யென்றவர்
ஆதலாலங்கேபோயவனை அநுஸிவப்போமென்கிறார் இப்பாட்டிலென்று
சங்கதி சூசிப்பிக்கிறார் (ஆதலாலென்று). இதற்கு ஸுஜிப்போமென்கிறத்
தோடே அவ்யம். உழல்வானென்னுமளவுக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அநீத்யாதியால்). திருமோகூர் தத்யாதிக்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார்
(திருமோகூரி த்யாதியால்).

(3)

ச. யாம்-நாங்கள், உன்னையென்றொரு படம் அவ்யாஹ்யம். உன்னையன்றி-
உன்னையொழிய, ஒரு புகலிடமில்லம் - ஒரு சரணுதானத்தையுடையோமல்
லோம், புகல் - சரணம், அசுரமயதூதரான தங்களுக்கு விசுவாஸப
மென்று கருத்தாலே சரணுதானமாக ஸித்தபடி. என்றென்றலற்றி -
அத்யந்திசயத்தாலே இப்படி நிரஸ்தரமாகச்சொல்லி விஸித்து, நின்று -
ஸவாஸிஷ்ட் ஸிங்கு மளவுந் தன்னை விடாதே நின்று, நான்முகனரனெடு -
சுரும்துர்தரங்கனோடேகூட, தேவர்கள் - தேவதீகன், நாட - தன்னைத்தேட,
நாடுகை - தேடுகை, தன்னைத்தேடிக் கொண்டு வந்து அசுரித்தவள
விலே யென்றபடி. தேவர்களுட என்கிற விடத்திலே ளகாராத்ரே
நகாரே ணகார உமயிரேகாदेश: வென்று - ஐமித்து, ததிரோவினை நசிப்பித்து
என்றபடி. இம்முவுலகு - இந்த திலோகத்தையும், அளித்து - ரசித்து,
உழல்வான் - அதுவே யாத்ரியாய்த் திரியுமவனை, இதற்கு நணுகுது
மென்கிறத்தோடே அவ்யம். இனி - அவனே சர்வஸ்யையிலும் நமக்குத்
துணையென்று நாமறிந்த பின்பு, திருமோகூர் - அந்த திவ்யநகரத்திலே,
இதுக்கும் நணுகுது மென்கிறத்தோடே அவ்யம். நாம் - அந்யகதிகரான
நாம், நமது - அஸ்தமியமான, இடர் - க்லேசமானது, வழித்துணைக்கென்
செய்வோமென்கிற க்லேசமானதென்றபடி. கெட - நசிக்கும்படி, நன்று -
நன்றாக, அந்யபுயோஜனபுருஷமாக என்றபடி. நணுகுதும் - கிட்டுவோம்,
கிட்டி அநுஸிவப்போமென்றபடி.

(3)

(4)

(4)

(4)

(4)

மூ. தொண்டர்! வம்மின்றம் சுடரொளி யொருதனி முதல்வன்
அண்ட மூவுல களந்தவன் அணிதிரு மோகூர்
எண்டி சையும்ஈன் கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல் விளைய
கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங் காடுதும் கூத்தே. (5)

ஆ. (தொண்டர்) ஐகத்துக்கு த்விவிகாரணமுந்தானேயாய் அபாகுதமான
வழகையுடையனுமாய் ஢ாபலியாலே அபஹுதமான த்லோக்யத்தையுமளந்து
கொண்ட வெம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கையாலே அதிஷ்டாயமான
திருமோகூரை அாசயிக்க வாருங்கோளென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஒரு தனி முதல்வனென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார்
(ஐகத்துக்கியாடியால்). சுடரொளியென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்
கிறார் (அபாகுதையாடியால்). அளந்தவனென்டிசையுமென்று துடங்கி
அவ்யதித்துத் தாத்யம்மருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானியாடியால்).
வலஞ் செய்தியாடிக்குத் தாத்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அாசயிக்கவியாடியால்).
இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே அவன் திருவடிகளை ஸுதிப்போமென்றவரிப்
பாட்டிலே யவனிருந்தவரை அாசயிப்போ மென்கிறாரென்று ஸக்தி
சூக்தை. (5)

ச. ஒரு - ஁கமான, அவி஢க்தனாமரூபமாய்க் கொண்டு ஁பாடானமான
வென்றபடி. தனி - அ஢ிதீயமான, நி஢ிதான்தரஹிதயா ஸ்வயமேவ நி஢ித
முமானவென்றபடி. முதல்வன் - காரண஢ூதனான, நம் - நம்முடைய
வனான, ந஢க்கு அநு஢ாவ்யனானவென்றபடி. சுடரொளி - ஢ாபாலிதேஜோய -
வி஢ஹ்வானான, சுடர் - ஢ா஢ீ, ஒளி - தேஜஸ்ஸு, அண்டமூவுலகு - அ஢ுதத்துக்
குள்ளேயிருக்கிற த்லோக்யத்தை, அளந்தவன் - த்விவிகரணயுளந்து
கொண்டவன், காரண஢ூதனாய் ஐகத்தை ஸுதித்துவிடுகிற ஢ாத்ர஢ன்றிக்கே
இவைத்துக்கு ஢ாபலி஢ாதிதகளாலே அாபத்து வந்தால் அ஢ுத஢ிவிவிகரண
னான தான் வந்து அவதரித்து அ஢ுதத்துக்குள்ளேயிருக்கிற வித்தை
ரகித்தருளு஢வனான ஸவ்ஷரனென்றபடி. இதற்குக் கொண்ட என்கிறத்
தோடே அவ்யம். எண்டிசையும் - எட்டு ஢ிக்கிலும், ஈன்கரும்பொடு -
஢஢ுர஢ான கரும்புகளோடே கூட, ஈன் - இனியது, ஢஢ுர஢ென்றபடி.
பெருஞ்செந்நெல் - பெரிய சிவந்த நெல்லுகள், கரும்புக்கு நிழல் செய்
யும்படி அத்யு஢்நதஸுதிதங்களான ஶாலிவனங்களென்றபடி. விளைய - விளை
யும்படி, கொண்ட கோயிலை - ஸுிகரித்த வாஸஸ்தானமான, அவன் ஸுிகாரத்
தாலே அவ்வருக்கு அந்த ஸ஢ுதிதகள் உண்டாயிற்றென்று கருத்து.
அணி - ஢ூ஢ிக்கு அலஶ்கார஢ான, திருமோகூர் - திருமோகூரை, இங்கு -
இந்த வி஢ூதியிலே, வலஞ்செய்து - ஢டகிஷணம் ஢ண்ணி, கூத்து ஆடுதும் -
஢ுதி஢ாக்ஷத்தாலே ஸஸ஢்ர஢் நூத் ஢ண்ணுவோம், தொண்டர் - ஢஢வ஢ிஷய
த்தில் ஶாபலமுடையவர்காள், வம்மின் - வாருங்கோள். (5)

மூ. கூத்தன் கோவலன் குதற்றுவல் லசுரர்கள் கூற்றம்
ஏத்தும் நங்கட்கும் அமரார்க்கும் முனிவர்க்கும் இன்பம்
வாய்த்த தண்பனை வளவயல் சூழ்திரு மோகூர்
ஆத்தன் தாமரை யடியன்றி மற்றிலம் அரணே.

(6)

ஆ. (கூத்தன்) ரோபாலனாய், மனோஹரிசேஷதங்களை யுடையனாய், மிறுக்கு
செய்யும் வல்லியரான அசுரருக்கு மூயுவாய், நியைசெருக்கும் இன்று
அடியிக்கிற நமக்குமொக்கவினியனாய், மிகவுமழுகியதான நீர்நிலங்களை
யுடைய வளவிதான வயல் துழந்த திருமோகூரிலே பரமான்ன
யெழுந்தருளியிருக்கிற வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறு
நமக்கரணில்லை யென்கிறார்.

(6)

ஆளும் பாட்டு

இ. கூத்தனென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (மனோஹரித்யாதி
யால்). குதற்று வல்லிர் த்யாதிக்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (மிறுக்கி
த்யாதியால்). மிறுக்கு - ரோஹம். தீதியபாதத்துக்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்
கிறார் (நியைத்யாதியால்). வாய்த்த வென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்
கிறார் (மிகவு மியாதியால்). எம்பெருமானுடைய த்யாதியாலே கீழ்ப்
பாட்டிலே ஔவ்வர்களை யழைத்தவர்களுக்கு பரோபநாய்மாக பகவ.
சுரணகமலவிரிக்ரோபாயராதியத்தையவர்களுக்கு அருளிச்செய்கிறாரென்று
சுந்தரி அபிபிரேதை.

(6)

ச. கோவலன் - ரோபாலனான, ரத்யவர்த்தைப் பின்சென்று ரதிக்ரு
மவனான வென்றபடி. கூத்தன் - கூத்தையுடையவனான, நன்
போலே மனோஹரியான சேஷதங்களை யுடையவனான, குதற்று - குதறு
மவர்களான, குதறுதல் - ரோஹமான ஔவ்வம், ஔவ்விக்ரமான
ஔவ்வத்தையுடையவரான வென்றபடி. வல் - வலிதமான, அசுரர்
கள் - அசுரர்களுக்கு, கூற்றம் - மூயுவான, அமரார்க்கும் - தேவர்களுக்கும்,
முனிவர்க்கும் - முனிவர்களுக்கும், வைகுந்தத்தமரர் முனிவரென்று
சொல்லப்பட்டவர்களாய் கீழ்யர்சிகராயும் ருநானுபவரசிகராயுமுள்ள
நியைசூரிகளெல்லாருக்குமென்றபடி. ஏத்தும் - ஏத்தாநிற்கிற, இன்று
தன்னை அடியித்து துதியாநிற்கிற வென்றபடி. நங்கட்கும் - நமக்கும்,
இன்பன் - ரோபாலனான, வாய்த்த - நலித்தவையான, சமூகங்களான
வென்றபடி. தண்பனை - தீதங்களான நீர் நிலங்களை யுடையவை
யான, பனை - நீர்நிலம், வளம் - தர்சனங்களான, வயல்துழ - கழனி
களாலே பரிவூதமான, திருமோகூர் - திருமோகூரிலெழுந்தருளி

(7)

(7)

(7)

(6)

வான் - மஹத்தான, 'அஜாமேகா' மென்கிறபடியே உத்யாதிர்ஹிததயா
 உத்யுதமானவென்றபடி. தனி - அநுபமமான, பெரும்பாழ் - பெரியபாழா
 னது, பாழென்று விளையக்கடவநிலம், 'அனந்தச்ய ந தஸ்யாந்த:' என்கிற
 படியே அபரிஞ்சிதமாய் பரிசுஷங்களைவிளைவிக்கைக்கு நிலமான மூலபுருஷ
 யான தென்றபடி. முதலா - காரணமாக, சுற்றுநீர் - அவரணஜலத்தை,
 படைத்து - சூட்டித்து, அடிநீர் - தவாரா, 'அப எவ சசர்ஜாதீ தாஸு வியம்பாசுஜத்' ।

மு. துயர்கெடும் கடிது; அடைந்துவந் தடியவர்! தொழுமின்
உயர்கொள் சோலையொண் தடமணி யொளித்திரு மோகூர்
பெயர்கள் ஆயிரம் உடையவல் லரக்கர்புக் கழுந்த
தயர தன்பெற்ற மரகத மணித்தடத் தினையே. (8)

ஆ. (துயர்கெடும்) பரமபாபமூரண வெம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்
கிற திருமோகூரே நமக்கு பாய், ஆதலால் பரிகூலரெல்லாரும் து:ஃசாபர-
நிமராராம்படி தயரதன்பெற்ற சமஸ்தகரபாணகுவிஷ்டமான மரதகமணித்
தடத்தினைத் திருமோகூரிலே யீண்டச்சென்று பூசியுங்கோளென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு

இ. திதியபாத்தில் விசேஷங்களுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பரம-
த்யாடியால்). இத்தால் கீழிரண்டு பாட்டுக்களாலே திருமோகூரிலெம்
பெருமானையொழிய வேறு பாய்கமில்லை என்று அநுகூலரைக்குறித்து
அருளிச்செய்தவரிபாட்டிலே யவனை யொழிய வேறு பாய்கமில்லையென்
றருளிச் செய்கிறாரென்று சங்கதி சூचितை. ஆதலா லென்கிறதற்கு
ஈண்டச்சென்று இயாதியோடே அவ்யம். வல்லரக்கர் புக்கழுந்த என் ப
தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பரிகூலர் இயாதியால்). பெயர்க
ளாயிரமுடைய என்றதை மணித்தடத்துக்கு விசேஷமாக்கி யதுக்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சமஸ்த்யாடியால்). கடிதடைந்து இயாதிக் குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஈண்டவி த்யாடியால்). (8)

ச. 'தடணமபவதேம' மென்கிறபடியே தடாரகாணசூரீமுனெ வென்றபடி. இதுக்கு
உலகு செய்வானென்கிறத்தோடே அவ்யம். தொல் - பாகிநனா, தேவாதி
களுக்கெல்லாம் முந்தினவனாவென்றபடி. முனி - மனநசீலன், வ்யாதி-
சூரீபகாரமனநசீலனா ஶ்ராவென்றபடி. முதலா - முதலாக, தேவரோடு -
தேவதீகளோடு கூட, உலகுமுற்றும் - லோகமெல்லாத்தையும், செய்வான் -
சூரீக்குமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, நாம் - அகிஷ்ண
ரான நாம், சுற்றி - அரவித்து, பை: பூயெ வென்றபடி. வலஞ்செய்ய -
பரதிக்ஷணங்களைப் பண்ணினால், நம் துயர் - நம்முடைய து:ஃசங்கள், நம்
முடைய அசஹயத்வபூசுதது:ஃசங்களென்றபடி. கடிது - சிவமாக, கெடும் -
நசிக்கும், மற்று - இப்படி ரகிகனாவையொழிய வேறென்றான,
அரண் இலம் - ரகாசாபநத்தை யுடையோமல்லோம். (7)

வல் - வலியரான, வலிதரானவென்றபடி. அரக்கர் - ரகசரான
வர்கள், புக்கழுந்த - புகுந்தமுந்தும்படி, விபிஷணபூதிகளைப்போலே

மு. மணித்த டத்து அடி, மலர்க்கண்கள், பவளச் செவ்வாய்
அணிக்கொள் நால்தடந் தோள்தெய்வம் அசுரரை யென்றும்
துணிக்கும் வல்லரட் டன்உறை பொழில்திரு மோகூர்
நணித்து; நம்முடை நல்லரண் நாம்அடைந் தனமே.

(9)

ஆ. (மணித்தடத்தடி) நிரவதிகசௌந்த்யத்தையும் பரிகூலநிரசனசாமய்யத்தையு
முடையவனாயிருந்த வெம்பெருமானெழுந்தருளியிருந்த சவ்ஸுலபமாய்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. தடந்தோளென்னுமளவுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நிரவதிகே-
த்யாடியால்). அசுரரை இத்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (பரிகூலேத்யாதி-
யால்). நணித்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சவ்ஸுலாதி-
யால்). நம்முடை நல்லரணென்பதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்

ச. துறையறிந்திழியமாட்டாமையாலே 'காகுத்ய பாபாபுஷே பதந் ச:' என்கிற
படியே புகுந்து நிமர்சனாய் நசித்துப் போம்படி யென்கை. இதுக்குப்
பெற்றவென்கிறத்தோடே அவ்யம். சவ்ஸுலபமான தடாகமும் துறையறி
யாதிழிவார்க்கு நாசகமாமிறே! தயரதன் பெற்ற - தசரதன் பெற்ற
தான, பெயர்களாயிரமுடைய - நாமசஹஸங்கனையுமுடைத்தான, ததநாம-
பவ்யநிமித்தபூதானந்தகலாணகுணங்கனையு முடைத்தான வென்றபடி. ஆயிரமு
மென்கிறவிடத்தில் சசுத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பராக்மத்தோடே பின்
னையும் அனந்தகலாணகுணங்கனையுமுடைத்தான வென்றபடி. மரதகமணி
- விஷயஹ்ருமாய் ஹ்ருமமான காகுத்யபாபுஷே பாபுஷேயிருக்கிற, அதாவது
பரிகூலர்களுக்கு சவஸ்யைவ நிஷேபநாசகமுமாய்த் தன்னையடைந்தார்க்கு நிர-
திஷயாஹ்ருதனகமுமாய் சித்தகலாணகுணமான வென்றபடி. தடத்தினை -
தடாகத்தை, ரூபகாதிஷயோகி, சவ்ஸுலபவ்யவாஸான தசரதாஹ்ருதனை யென்றபடி.
இதுக்குத் தொழுமினென்கிறத்தோடே அவ்யம். உயர்கொள் - உயர்த்
தியைக்கொண்டிருக்கிற, உயதங்களான வென்றபடி. சோலை - உயான
ங்களையும், ஒன் - ஒள்ளியதான, ரமணியங்களான வென்றபடி. தடம் -
தடாகங்களையும், அணி - அலங்காரமாக வுடைத்தான, ஒளி திருமோகூர் -
ஒளியையுடைத்தான திருமோகூரிலே, ஒளி - கான்தி, சாகபாதிவஸமாச:
மற்றுமுள்ள சவ்ஸுலபமாயிருக்காளே உயவலமான திருமோகூரிலேயென்ற
படி. கடிது - சிவமாக, வந்தடைந்து - வந்து கிட்டி, அடியவர் - குண-
தாப்யமுபாஸதரான சுவீணவர்காள், தொழுமின் - சேவியுங்கோள், துயர் -
து:சங்கன், உங்களுடைய பூரணாபாஸநிமித்தது:சங்கனென்றபடி. கெடும் -
நசிக்கும்.

(8)

(9)

(9)

(9)

மூ. 'நாம் அடைந்தநல் அரண்மகக்' கன்றுநல் லமரர்
 தீமை செய்யும் வல் லசுரரை யஞ்சிச்சென் றடைந்தால்
 காம ரூபம் கொண் டெழுந்தளிப் பான் திரு மோகூர்
 நாம மேநனின் றெண்ணுமின் ஏத்துமின் நமர்களாள்!

(10)

ஆ. (நாமடைந்த) திருமோகூரே நமக்கெத்தைக்கும் ப்ராயமாக நாம
 டையப்பெறுவதேயென்று பின்னையும் ஸ்வாஸத்தைச்சொல்லி அநுபவித்து
 ஆஸ்திருடைய இஞானுபமான வடிவைக் கொண்டு அவர்களுடைய
 விருதிகளை நிரசித்து ரகித்தருளுமவனெழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரி
 னுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி யவ்வூரை யேத்துங்கோளென்கிறார்.

பத்தாம் பாட்டு

இ. நாமடைந்த நல்லரணமக்கென்றும் என்பதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
 செய்கிறார் (திருமோகூரிலே இயாடியால்). அநுபவித்து என்கிறவித்தால்
 புநரக்தி பரிஹதையாயிற்று. இதுக்கு மஹாவாயாந்தத்தில் க்ரீய்யோடே அவ்யம்.
 நல்லமரர் இயாடியாக ட்விதீயபாடத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்தி
 ருடைய இயாடியால்). ஆஸ்திஷடத்தாலே நல்லமரர் சென்றடைந்தால்
 என்கிறதின் தாத்ரயமும் இஞானுபமான வடிவென்றத்தாலே காமரூபஸ்வாத்
 மும் விருதிஷடத்தாலே தீமை இயாடியினுடைய தாத்ரயமும் சொல்லிற்று
 யிற்று (திருநாமத்தை இயாடியால்). கீழேயவ்வூரை வந்து ஸுஜியங்
 கோளென்றவரிப்பாட்டிலே யதற்கு ஶக்தியில்லாதார் அதின் திருநாமத்
 தைச் சொல்லிக் கொண்டு ஸுதியுங்கோளென்கிறாரென்று சங்தி சூசிதை.

ச. 'என்றும் - ஸ்வகாலத்திலும், இங்கு மகாஸ்ய சंहிதாயா லோப: நமக்கு -
 பரமபுஷ்பாபிஷ்ரான நமக்காக, நாமடைந்த - இத்தையடைகைக்கு ஸாய்
 பண்ணி நாமடைந்ததான, நல்லரண் - நல்ல ப்ராயஸ்மி, திருமோகூரिति
 ஶேப:, கீழ்ச் சொன்னதை ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே அநுவதித்தபடி. நல்லமரர் -
 ஸ்ராத்யரான டேவர்கள், தங்கள் அபத்துக்குப் பரமபுஷ்பனை நிவாரகனாக அஶ்யவ-
 சித்தவரான டேவர்களென்றபடி. இதுக்கு அடைந்தாலென்கிறத்
 தோடே அவ்யம். தீமை செய்யும் - அஶ்யஸ்ஸைச் செய்கிறவர்களான,
 பிடாகரரானவென்றபடி. வல் - வலியரான, அசுரரையஞ்சி - அசுரர்க
 ளுக்குப் ஶயப்பட்டுன்றபடி. சென்று - அவனிருந்தவிடத்திலே போய்,
 அடைந்தால் - ஶரணம் புக்கால், காமரூபங்கொண்டு - அவர்களுடைய
 இஞானுபமான விஶ்ரஹத்தைப் பரிஶ்ரஹித்துக்கொண்டு, எழுந்து - புறப்பட்டு,
 அளிப்பான் - ரகிக்குமவனுடைய, அசுரர்களை நிரசித்து அந்த டேவர்களை
 ரகிக்குமவனுடைய வென்றபடி. திருமோகூர் - அவனுக்கு டிவ்யநகரி

மூ. 'ஏத்து மின்நமர் கான்!' என்று தான்குட மாடு
கூத்தனை குரு கூர்ச்சட கோபன் குற் றேவல்கள்
வாய்த்த ஆயிரத் துள்ளிவை வண்திரு மோகூர்க்கு
ஈத்த பத்திவை யேத்தவல் லார்க்கிடர் கெடுமே.

(11)

ஆ. (ஏத்துமின்) என்னுடைய दिव्यமான சேஷதங்களை யுகந்திருப்பா, ரெல்லாம் வந்தேத்தி வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடு கூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன வாயிரத்திலித்திருமோகூரைச்சொன்ன வித்திருவாய்மொழியைக் கொண்டவ்வரை யேத்துங்கோளென்கிறார். திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. எமர்காளென்பதற்குத் தாத்ஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய इत्याடியால்). ஷேம் ஸ்ரீமம்.

(11)

ச. யான திருமோகூருடையவென்றபடி. நாமமே - திருநாமத்தையே அவதாரத்தால் லோகிகசதங்கள் வ்யவச்சங்கள். எமர்கான்! அம்மடியர்கான், நம்மோடேதேனுமோர் அநுவமுடைய அநுகூலர்களென்றபடி. நவின்னு - வாயாலே சொல்லி, நவிலுகை - சொல்லுகை, எண்ணுமின் - மனஸ்ஸிலும் சிந்தியுங்கோள், ஏத்துமின் - அவ்வளவிலே பய்வசியாதே ஸ்ரீதயாலே ஸ்துதியுங்கோள்.

(10)

எமர்கான்? - அம்மடியர்கான், நம்முடைய दिव्यசேஷதங்களையுகந்து அநுபவிக்கும் அநுகூலனங்களான என்றபடி. ஏத்துமினென்று - ஸ்தோத்ர பண்ணுங்கோளென்று, ஸ்துதிரசிகராயிருக்கிற நீங்கள் இந்த விசித்ரदिव्य-சேஷதங்களை ஸ்துதித்து ரசியுங்கோளென்று அபிபிராயமுடையனென்றபடி. தான் - ஸ்வய், சர்வீசரனாயிருக்கச் செய்தேயும் நீசோசவிபாசமன்றிக்கே, பரஸுபாபாதன்கபயோசன தானென்றபடி. குடமாடு - குடத்தாலே யாடின, பால்குடத்தைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டாடின வென்றபடி. கூத்தனை - கூத்தையுடையவனைக் குறித்து, குருகூர்ச்சடகோபன் - துருகானரயிலேயிருக்கிற வாழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கக் கருணைகளான, வாசிகக் கருணைகளானவென்றபடி. வாய்த்த - வாய்த்ததான, ஸ்வபிரயானவனுக்குப் பரித்ததானவென்றபடி. ஆயிரத்துள் - ஸஹத்தில், இவை - இந்த பத்துப்பாட்டுக்கள், வண் - உதாரமான, சர்வபரிசுதிசெய்யமானவென்றபடி. திருமோகூர்க்கு - ஸ்ரீமம். ஈத்த பத்து - சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பத்து, ஈகை - சமர்ப்பிக்கை, இவை - இந்தப் பாட்டுக்களை, ஏத்த வல்லார்க்கு - ஸ்துதிக்க வல்லவர்களுக்கு, ஸ்ரீதியோடே சொல்ல வல்லவர்களுக்கென்றபடி. இடர் - து:சமானது, ஸரீராவசானத்திலே வழித்துணையில்லாத து:சமானதென்றபடி. கெடும் - நஷ்டமாம், அந்த காலமேவழித்துணையாமென்றபடி.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद् वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

தமிழிசுபரிசுத்தாப்யரத்நாவலி:

(தாளதாமரை)

தீயானாந் நாசகத்வாத் வித்யுததுலசிகாமுலிபாவாஜ்ஜயித்வாத்

சர்வாதிசே சயத்வாந்நிரவதிகபரஜ்யோதிரலாச்யபாவாத் ।

லோகஸ்ரஸ்த்வயோகாதுசரயஸுததாஸ்ரான்திகாரித்வமுத்யை-

ராகாரேஸஸத்யுதி: ச்யாஜ்ஜலததநுருசிசுசேதி தீநாஸ்யத்யாயி ॥ 99 ॥

(தீயானாந் நாசகத்வாத்) நன்கமர்ந்து நின்றசுரரைத் தகர்க்கும் விருவி
களான அசுரரை நிரசிக் குமவனாகையாலும், (வித்யுததுலசிகாமுலிபாவாத்) ஈன்
ரண்டுழாய் அலங்கலங்கண்ணி தர்ணியமாய்க் குளிர்திருக்கிற திருத்
துழாய் மாலையாலே திகழாநிற்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனாக
யாலும், (ஜயித்வாத்) தேவர்கள் நாடுவென்றிம்முவுலகு தேவர்கள் அசுர
க்க பரிபுஷத்தை வெல்லு மவனாகையாலும், (சர்வாதிசே சயத்வாத்) படர்கொள்
பாம்பணைப் பள்ளி கொள்வான் - தன்னோட்டை ஸ்ரீத்தாலே வளரா
நின்றனள்ள திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொள்ளுமவனாகையா
லும், (நிரவதிகபரஜ்யோதி:) சுடரொளியொருதனி முதல்வன் நிரவதிகமாய்
சர்வோத்தமமான தீயஸ்ஸையுடையனாகையாலும், (உலாச்யபாவாத்) கூத்தன்
கோவலன் - கணையவதரித்து குடக்கூத்து முதலான மஹாசுரேந்திரங்
களைப் பண்ணு மவனாகையாலும், (லோகஸ்ரஸ்த்வயோகாத்) வான்பெரும்பாழ்
தனிமுதலாலியாதி ப்ருதிமஹாத்ஹாராதிக்ரமே ன்நாதிதேவர்களோடே கூடுவெல்லா
லோகங்களையும் சூரேந்திரவனாகையாலும், (தசரயஸுததா) தயரதன் பெற்ற
- சூரமான ஜகத்திலுடைய ரக்ஷார்க்காக சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரிக்கை
யாலும், (ஸ்ரான்திகாரித்வமுத்யை:) மணித்தடம் - மரதகமணிநிபதடாக் போலே
அமஹமான வடிவையுடையவனாகையாலும், முக்யசுதத்தாலே மேலிற்
பாட்டில் 'காமரூபங்கொண்டெழுந்தளிப்பான்' என்று சொல்லப்படு
கிற அபிமதரூபவத்வம் சங்கீதக்கப்படுகிறது. இப்படிக்களாலே திருமோகூர்
காடமேவப்பெருமானே இச்சேதனருக்கு வழித்துணையென்று 'தாளதாமரை'
என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வாராலே யறுதியிடப்பட்டதென்கிறார்.

ஸ்ரீமதே நிரமான்தமஹாதிசைய நம:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் பத்தில் முதந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி

மூ. கெடும்இட ராயவெல்லாம் கேசவா! என்ன நாளும்
கொடுவினை செய்யும்கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார்
விடமுடை யரவில்பள்ளி விரும்பினான் சுரும்பலற்றும்
தடமுடை வயல்அனந்த புரநகர் புகுதும்இன்றே.

(1)

ஆ. (கெடுமிடராயவெல்லாம்) இப்படி ஶ்ரீவீணவர்களோடே கூடத்திருமோ
கூரிலெம்பெருமானை அநுபவித்து திருவனந்தபுரத்திலேயு மவர்களோடே
கூட அநுபவிக்கைக்காகத் திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப் புகுகைக்கு பரி-
வங்கம் போகைக்குக் கేశவா என்றும் திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு
போய்ப்புகுவோம் வாருங்கோளென்கிறார்.

(1)

இரண்டாந் திருவாய்மொழி

இ. ஶ்ரீவீணவருநகரத்துக் கெழுந்தருள உயுந்ரான வாழ்வாரிங்குள்ள சில
திருப்பதிகளை அநுபவிக்கிறாரென்று கீழ்த்திருவாய்மொழியின் ப்ரதேசத்
தில்ச் சொன்னகதாலே இத்திருவாய் மொழிக்கும் சஜ்ஜதி சித்யா
யிற்று என்று சூசிப்பியா நின்று கொண்டு முதற்பாட்டுக்கு வ்யாக்யான்
செய்தருளுகிறார் (இப்படி ஶ்யாடியால்). அதில் அநுபவிக்கைக்காக என்
னுமளவும் சஜ்ஜதி சூசனாஹம்.

முதற் பாட்டு

அடிபரவுதும் தொண்டர்வம்மினே ஶ்யாடிகளாலே ஶ்ரீவீணவர்களைக்
குறித்து சரஸ்பித்துக்கொண்டவனை அநுபவித்ததே யவர்களோடேகூட
அநுபவித்ததென்று கருத்து. அநுபவிக்கைக்காக என்கிறதற்கு மஹாவாக்யான
த்தில் கியேயோடே ஶ்வயம். ப்ரயமபாத்துக்குத் ஶாத்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(திருவனந்தபுரத்திலே ஶ்யாடியால்). புகுது மென்கிறதற்குத் ஶாத்ய
ம்ருளிச் செய்கிறார் (போய்ப் புகுவோம் ஶ்யாடியால்).

(1)

ச. கேசவாவென்ன - கేశவா! என்று சொல்லவே, கేశிஹ்நுத்யப்ரிபாடக
மான கేశவநாமத்தைச் சொல்லவே யென்றபடி. இடராயவெல்லாம் -
இடரென்று பேர் பெற்றவையெல்லாம், இடர் - ப்ரதிகூலம், கெடும் -
கெட்டுப் போம், போனவிடந் தெரியாதே நசித்துப்போ மென்றபடி.
நாளும் - ப்ரதிதினமும், கொடுவினை - கூரகமங்களை, ஶேதநர்களுக்குப் பாவாநு-
ரூபமான யாதநாவ்யாபாரங்களை யென்றபடி. செய்யும் - சேய்கிறவர்க
ளான, கூற்றின்றமர்களும் - மூதுவினுடைய மூதுர்களும், கூற்று -
மூது, யமமடருமென்றபடி. குறுக - கிட்டுகைக்கு, கில்லார் - மாட்டார்

மு. இன்றுபோய்ப் புகுதிராகில் எழுமையும் ஏதம்சாரர்
குன்றுநேர் மாடம்மாடே குருந்துசேர் செருந்திபுன்னை
மன்றலர் பொழில் அனந்தபுரநகர் மாயன் நாமம்
ஒன்றும்ஓர் ஆயிரமாம்; உள்ளவார்க் கும்பருரே. (2)

ஆ. (இன்றுபோய்) பதிவங்கம் போகைக்குக் கெளவாவென்று உன் திரு
நாமஞ்சொல்லவேணுமென்றும் நியமமுண்டோவென்றில்? அதில்லை.

இரண்டாம் பாட்டு

இ. திருவனந்தபுரத்தி லெம்பெருமானை அநுபவிக்கவந்த இவர் அவனு
டைய சौन्दर्याख्याதிகளைச் சொல்லுகை उचितமாயிருக்க அதுசெய்யாதே
மாயன்மாமம் इत्याद்யாலே திருநாமவேதத்தைச் சொல்லுகை असंगत
மன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (பதிவங்கமியாடியால்). திருவனந்த
புரத்திலே போய்ப்புகுக்கைக்கு பதிவங்கமென்றபடி. நாராயணன் குண
னென்றோப்போலே விசேஷித்துச் சொல்லாதே நாமமொன்று மென்று
சாமான்யமாக निर्देशितத்துக்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (அதில்லையி
யாடியால்). ஆயிரம் திருநாமத்திலே என்றது ஓராயிரமாமென்கிற

ச. கள், 'हरिममरवराचितां प्रपदं प्रणमति यः परमार्थतो मनुष्यः । तमपगतसमस्तकर्म-
बन्धं ब्रज परिहृत्य यथानिमाज्यसिक्तम्' என்கிறபடியே அநியைக் கண்டாப்
போலே கிட்டமாட்டாதே ஸயந்தோடிப்போவா ரென்றபடி. விட
முடை - विरोधகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைத்தான,
விடம் - विषं, அரவில் - नागத்திலே, திருவனந்தாழ்வான்மேலே யென்
றபடி. பள்ளி - शयनத்தை, விரும்பினான் - विरुम्பினவனுடைய,
விரும்புகை - आदरிக்கை, அபிஷேகஸ்தோத்திரசகஸ்வாபாஷ்யத்தாலே மிகவும்
அதரித்திருக்கிறவனுடைய வென்றபடி. இதற்கு அனந்தபுரத்தோடே
अन्वयம். அரும்பு - वण्डுகள், அலற்றும் - मुक्तர் சாமகான் பண்ணு
மாப்போலே मधुपानजनितप्रीतियாலே அனவரதமலற்றும்படியான, தடமுடை
வயல் - पुष्पतटाकங்களை யுடையவையான வயல்களை யுடைத்தான,
அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தை, இன்றே - இன்றைக்
குத்தானே, மெள்ளப்போகிறோ மென்றிராதே इच्छै பிறந்த விக்காலத்
திலேயே யென்றபடி. புகுதும் - प्रवेशिப்போம், நீங்கள் நாங்களெல்
லோருமாய்க் கூடப்போய்ப் புகுவோம் வாருங்கோளென்றபடி. (1)

குன்றுசேர் - मणिपर्वतसदृशங்களான, மாடமாடே - गृहங்களுடைய
परिसरத்திலே, மாடம் - गृहं, மாடு - परिसरं, குருந்துசேர் - कुन्दवृक्षங்களோ

மூ. ஊரும்புள்; கொடியும் அ.தே; உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்
சேரும் தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப் புகுதிராகில்
தீரும் நோய் வினைகள் எல்லாம் திண்ணம் நாம் அறியச்
பேரும் ஓராயிரத்துள் ஒன்றுநீர் பேசுமினே. [சொன்னோம்

(3)

ஆ. அவனுடைய ஆயிரந்திருநாமத்திலே வேண்டித்தொருதிருநாமத்
தை நினைக்கவமையும், நினைக்கவே நிரஸ்தமஸ்தபிரதிவக்ஷகராயின்றே போய்
திருவனந்தபுரத்திலே புகுரலாம், போய்ப்புகுதிராகில் ஒருநாளுமொரு
து:ஃமும்பில்லையென்கிறார். (2)

இ. பதமபிவ்யாஹாரசூத்ரமான அய்யந்தைச் சொன்னபடி. உள்ளவார்க்கும்
பருரே என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நினைக்கவே இயாதி
யால்). அதில் நிரஸ்தமஸ்தபிரதிவக்ஷகர யென்கிறவித்தாலே ஓராயிர
மாமென்றதற்குத் தாப்யம்ரு சொல்லிற்றாயிற்று. ப்ரமபாதத்துக்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (போய்ப் புகுதிரியாடியால்). (2)

ச. டே சேர்ந்திருக்கிற, குருந்து-கூடம், செருந்தி புன்னை - செருந்தியென்
கிற வூஷவிசேஷங்களையும், பூஷாவுஷங்களையு முடைத்தான, மன்றலர்
பொழில் - பரிமதம் பசரியாநிற்கிற உதானங்களையுடைத்தான, மன்று -
மன்றல், பரிமதமென்றபடி. இங்கு, அலருகை - பசரிக்கை, அனந்தபுர
நகர்மாயன் - திருவனந்தபுரநகரமென்கிற திவ்யநகரத்திலிருக்கிற அக்ஷய்மூத்
னுடைய, “உதவிபரமவ்யோஸ்நோவிஸ்மய்ய மாஹ்ஷரக்ஷணக்ஷமமिति தியா பூய: ஶ்ரீரங்ஜவாமிநி
மோதசே” என்கிற கணக்கிலே மாஹ்ஷர்க்கு முடிங்கொடுக்கலான சயலமென்று
திருவனந்தபுரத்திலே வீதுஷத்திற்காட்டிலுமுகந்து வர்க்கிற அக்ஷய்மூத்
முடையவனுடைய வென்றபடி. நாமமொன்றும் - ஒரு திருநாமமென்ற
படி, அபிஷேகம் திருநாமமொன்றாலும் ஆயிரமாமென்கைக்காக. ஓராயிர
மாம் - ஒரு சஹ்ஸநாமம், சஹ்ஸபகாரமாக ரக்ஷமாமென்றபடி. மஸ்தபிரதிவக்ஷ-
நிவர்கமாமென்கை. உள்ளவார்க்கு - ஸமரிக்கிறவர்களுக்கு, உள்ளகை -
ஸமரிக்கை, ஏதேனுமொரு திருநாமத்தை ஸமரிக்கிறவர்களுக்குமென்றபடி.
உம்பருரே - உபரிஸ்தமான ஊரே, உம்பரென்றது - உபரியென்றபடி.
சர்வோத்தரமான திருவனந்தபுரம் சூலமமேயா மென்றபடி. இன்று - இஃ
பிறந்தவிப்போதே, போய்ப்புகுதிராகில் - போய் திருவனந்தபுரத்தில்
புகுதிராகில், எழுமையும் - ஏழு ஜம்ங்களிலும், இனியொரு காலத்திலு
மென்றபடி. ஏதம் - தோமானது, து:ஃமானதென்றபடி. சாரா - சாராது,
உங்களை ஸர்ஸியாதென்றபடி. (2)

ஆ- (ஊரும்புள்) भोगोपकरणங்களினாலும் लीलोपकरणங்களினாலும் परि-
पूर्णமாகியிருந்த வெம்பெருமானுக்குப் ப்ராய்மான திருவனந்தபுரத்திலே
अनन्यप्रयोजनராய்க் கொண்டு புகுதிராகிலுங்களுடைய समस्तदुःखங்களும்
போகும், இது நிश्चितம், இப்ராயத்தைப் பெறுகைக்கும் ப்ரதிबन्धகம்
போகைக்கு மாயிரந்திருநாமத்திலே யொருநாமத்தைச் சொல்லவேணு
மென்று நிश्चயமில்லை. அவனுடைய असंख्यமான திருநாமத்திலே
வேண்டித்தோர் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. ஊரும்புட்கொடியுமஃதே யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்
கிறார் (भोगेत्याடியால்). உலக இत्याதிக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார்
(लीलेत्याடியால்). சேருமோ வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார்
(प्राप्यमानेत्याடியால்). சிக்கெனவென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்
கிறார் (अनन्येत्याடியால்). துரியபாடத்தில் अभिप्रेतायம் மருளிச்செய்கிறார்
(प्राप्यत्तैतयित्याடியால்). துரியபாடத்தையுரைக்கிறார் (அவனுடைய
வீत्याடியால்). ஆயிரத்துளென்றது - “शतं सहस्रमयुतं सर्वमानस्यवाचक”
மென்கிறபடியே असंख्यपरமென்று கருத்து. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிற்
காட்டிலும் साधनसौकर्यं சொல்லுகிறதிப்பாட்டென்று சங்தி சூचितை
யாயிற்று. (3)

ச. புள் - பक्षியை, श्रीवन्तयेனை யென்றபடி. ஊரும் - நடத்தா
நிற்கும், वाहनமாக स्वीகரித்து நடத்தாநிற்குமென்றபடி. கொடியும் -
विश्वरक्षणத்துக்காகக் கட்டின எவஜமும், அஃதே - அதுவே, அந்த
புள்ளுதானே யென்றபடி. இது भोगोपकरणங்களுக்கெல்லாம் उपलक्षणम्.
உலகெல்லாம் - लोकங்களெல்லாற்றையும், உண்டு - प्रत्यத்திலே
வயிற்றிலேவைத்து, உமிழ்ந்தான் - सृष्टिकालத்திலே उद्गिरणं பண்ணின
சர்வेश्वரன், சேரும் - சேர்ந்திருக்கிற, தனக்குக்கூட ப்ராய்ஸ்யமென்று
வந்து சேர்ந்திருக்கிற விடமான வென்றபடி. தண் - सुशीतமான,
अत्यन्तभोग्यமான வென்றபடி. அனந்தபுரம் - திரு अनन्तपुरத்தை,
சிக்கென - दृढமாக, प्रयोजनान्तरத்தை अवलम्बित்துக் கொண்டு இத்தை
விட்டுவிடாமலென்றபடி. अनन्यप्रयोजनராயென்று पर्यवसितम्. புகுதி
ராகில் - போய் प्रवेशिப்பீர்களாகில், நோய் - दुःखங்களும், வினைகள் -
दुःखहेतुக்களான कर्मங்களும், எல்லாம் - निश्शेषமாக, தீரும் - निवृत्तங்
களாம், திண்ணம் - दृढம், இது நிश्चितமென்றபடி. திண்ணமென்கிற
விடத்தில் मकारத்துக்கு संज्ञितायां लोपः. அறிய - परमरहस्यமான

மூ. பேசுமின் கூசமின்றி-பெரியநீர் வேலைகூழ்ந்து
வாசமே கமழுஞ்சோலை வயலணி யளந்தபுரம்
நேசம்செய் துறைகின்றனை நெறிமையால் மலர்கள்தூவி
பூசனை செய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாரே. (4)

ஆ. (பேசுமின்) நாம் அந்நேரேன்று கூசாதே யவன் திருநாமத்தைச்
சொல்லுங்கோளென்று சொல்லி அடிமை செய்கையிலே யவர்களுக்கு
ஈழை பிறக்கைக்காகத் திருவனந்தபுரத்திலெம்பெருமானுக்கு அந்நேரேயு
ராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்களென்ன ஈழை செய்தாரோவென்
றவர்களுடைய ப்ரஸாதுத்தாலே ப்ராயமான அடிமையினுடைய உத்கர்த்
தைச் சொல்லுகிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. கூசமின்றி என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (நாமியாதியால்).
திருவனந்தபுரத்துக்குப் போவோம் வாருங்கோளென்று அநுகூர்த்து ஹித்
சொல்லாநிற்கிறவிவர் நடுவே நெறிமையால் இயாதியாலே வேறே
கொண்டாடுகை அஸ்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அடிமை
செய்கையிலே யவர்களுக்கு ஈழை பிறக்கைக்காகவென்று). சொல்லி
யென்கைக்கும் பிறக்கைக்காக வென்கிறதற்கும் சொல்லுகிறார்
என்கிறத்தோடே அவயம். நெறிமையாலென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்
ருளிச்செய்கிறார் (அந்நேரேயாதியால்). மலர்கடுவி இயாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (அடிமைசெய்தவர்களியாதியால்). (4)

ச. விந்தவய்த்தை யெல்லாருமறியும்படி, நாம் சொன்னோம் - ஸ்ரீமம்.
ஸ்சாரிகளாயிருப்பார் நாம் சொன்னவார்த்தையை அறியமாட்டாதே
வ்லேஷப்படுகிறார்களத்தனை நம்மேல குற்றமில்லாதபடி நாம் சொன்னோ
மென்று கருத்து. பேரும் - இத்தேசபாப்திக்கும் ப்ரதிவ்நக் போகைக்கும்
சொல்லவேண்டும் திருநாமமும், இங்கு ச்வதம் ஸ்சாரிகஸ்வ்நு:வாதிநிவ்நிக்கு
ததேசபாப்திமாநம் ஸாநமாநாப்போலே ததேசபாப்திப்ரதிவ்நகநிவ்நிக்கு ஸாந
மான திருநாமமும் ஏதேனுமொன்றாகலாமென்றிப்படி சூக்யம்ஸமுச்சயம்.
ஓராயிரத்துள் - அஹிதீயமான சஹதத்தில், அஸாபாரணவ்நவசாலிகளாய் அந்ந்ந
களான திருநாமங்களுக்குள்ளே யென்றபடி. ஒன்று - ஏதேனுமொரு
திருநாமத்தை, நீர் - திரு அந்ந்நுர்த்தைப் பெறவேனுமென்றிருக்கிற
நீங்கள், பேசுமின் - பேசுங்கோள், மனஸஹகார மில்லையாகிலும்
வாடிமாநத்தாலே அநுஸந்நியங்கோளென்றபடி. (3)

மூ. புண்ணியம் செய்துநல்ல புனலொடு மலர்கள் தூவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம்; இப்பிறப் பறுக்கும்; அப்பால்
திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னோம்செறிபொழில் அனந்தபுரத்து
அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார் அமரராவார். (5)

ஆ. (புண்ணியஞ்செய்து) நீங்களுமங்கனே ஸுயரூமான திருநாமத்
தைச் சொல்லி நிரஸ்தசமஸ்தபரிவரகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. புண்ணியஞ் செய்து என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(நீங்களுமியாடியால்). நீங்களுமென்கிற விடத்தில் ச் சதத்தாலே
கீழ்ப்பாட்டிலே திருவனந்தபுரத்திலுள்ளாரை பரிசீலித்து இப்பாட்டிலே
நீங்களுமப்படி அடிமை செய்ய வாருங்கோளென்று அநுகூலர்க்கு உபதேசிக்
கிறாரென்று சங்கீதி சூத்திரம். இதற்குப்புண்ணியஞ்செய்து என்கிறதற்
குப் கலிதாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நிரஸ்தையாடியால்). நல்லபுனல் இत्याதிக்குத்

ச. கூசமின்றி - சங்கீதமில்லாமல், நாம் அந்நென்று சங்கீதப்படாம
லென்றபடி. பேசமின் - அவன் திருநாமத்தை இதி சேஷ: பெரியநீர் -
விபுலஜலசாலியான, வேலை - சமுத்தத்தாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, சோலை
யின் பரிசுதம் புறம்போகாதபடி மதிளிட்டாப்போலே சமுத்தத்தாலே
சூழப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. வாசமே கமழும் - வாசனையையே
வாசியாகிறதிற, வாசம் - வாசனை, கமழுகை - வாசிக்கை, அநநபாக்
பவதிதிவத் தயோக:; பரிசுதத்தை பரிசியாகிறதென்றபடி. வாசமே
என்கிறவிடத்தில் அவதாரத்தாலே வாசனயா அநவரதத் திவதிவத். சோலை -
உதானங்களாலும், வயல் - கழணிகளாலும், அணி - அலங்கரித்தமான,
அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, நேசஞ்செய்து - மிகவும் சேதித்து,
நேசம் - சேதம், உதாரகின்றானை - நியதவாசம் பண்ணுகிறதிற திபவ-
நாபனை, இதற்குப் பூசனை செய்கின்றார்களென்கிறத்தோடே அநவயம்.
நெறிமையால் - அவன் சேதி, இவ் வாசவஸ்து அவனுக்கு சேதம்
என்கிற முறையால், நெறிமை - முறை, மலர்கள் - ஸுபங்களி,
தூவி - விகிரிப் பண்ணி, நிரவதிகரிதியாலே அவன் திருவடிகளிலே
ஸுபங்களி வசீத்து, பூசனை செய்கின்றார்கள் - பூசனை பண்ணு நின்றார்
கள், கீத்யப் பண்ணு நின்றார்களென்றபடி. அங்குள்ள திவணவர்கள்
இதி சேஷ: புண்ணியஞ்செய்தவாதே - ஸுயப் பண்ணின பகாரமென்று
அத்யய், ஆதென்று பகாரம், ஂகாரம் அத்யய்பரம். ஂதாஂசகீத்ய் லபிக்கும்
படி திவர்கள் பண்ணின தாய் அத்யத்யய் மென்றபடி. (4)

மு. அமரராய்த் திரிகின்றூர்கட் காதிசேர் அனந்தபுரத்து
அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்று; அங் ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்
நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின் நாமும்போய் நணுகவேண்டும்
குமரனார் தாதைத்துன்பம் துடைத்தகோ விந்தனாரே. (6)

ஆ. புக்கு வாக்யாந்தஸ்யங்கரங்களாலு மெம்பெருமானுக்கடிமை செய்யுங்
கோள், அவருங்களுடைய விந்த சંசாரத்தைப் போக்கும், இப்போது
தன் திருவடிகளை ஆசையிக்கிற உங்களைப் பின்னையுமமரராக்கும்,
இதற்கு நிஷிதமுமக்குத் தெரியச் சொன்னோமென்கிறார். (5)

இ. தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வாக்யாதியால்). இப்பிறப்பறுக்குமென்கிற
தற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுங்களுடையவியாதியால்).
அண்ணலார்கமலபாதமணுகுவார் அப்பால அமரராவாரென்று அவ்யித்
துத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்போதியாதியால்). ஷேம் ஸ்படம். (5)

ச. புண்ணியஞ்செய்து - புஷ்யரூமான நாமகீர்த்ததைப் பண்ணி,
திருவனந்தபுரத்தில் புகுகைக்குப் பரிவந்தகங்களெல்லாம் போகைக்குத்
திருநாமத்தைச் சொல்லி யென்றபடி. நல்ல புனலொடு - “பத்ர புஷ் கல்
தாய் யோ மெ பக்தயா ப்ரயக்ஷி” என்கிறபடியே பக்த்யுபஹ்மான சுவாஹுத்
தோடே கூட, மலர்கள் - புஷ்பங்களை, தூவி - விகிரன் பண்ணி,
திருவடிகளிலே வீசித்தென்றபடி. எந்தை நாமம் - சுவாமியினுடைய
திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - எண்ணுங்கோள், ஸ்மரியுங்கோளென்ற
படி. அயவா சந்த்யானயுக்தமாக ஐயியுங்கோளென்றபடி. இப்பிறப்பு - இந்த
ஜன்மத்தை, அநய்யூயித்யா ப்ரயக்ஷிதமான இந்த சંசாரவந்தையென்ற
படி. அறுக்கும் - நிஷேபமாக நிவர்த்திப்பித்தருளுவன், செறிபொழில் -
புஷ்பரவாதிசமூகங்களான உத்யானங்களையுடைத்தான, செறிவு - சமூகி,
அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலிருக்கிற, அண்ணலார் - சுவாமி
யினுடைய, கமலபாதம் - கமலசுந்தரங்களான திருவடிகளை, அணுகு
வார் - கிட்டுவார், ஆசையிக்கிறவர்களென்றபடி. அப்பால் - ஆசையா-
னந்தர், அமரராவார் - நியத்யூரிகளைப்போலே யாவத்கால் கீத்யூசாப்யாஜ்யாதி
களாவார், திண்ணம் - டீதம், இதில் சந்தயமில்லையென்றபடி. திண்ண
மென்கிறவிடத்தில் மகாரத்திற்கு சந்தியா லோப:. நாம் - இதில் அபிந
ரான நாம், அறிய - உங்களுக்குத் தெரியும்படி, சொன்னோம் -
ஸ்படம். (5)

ஆ. (அமரராய்) திருநாட்டிலே போய் எம்பெருமானுக்கடிமை செய்கை யன்றோ பாய்மென்றிங்குள்ளாருந் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தன்றோ வடிமைசெய்கிறது. ஆதலாலிங்கே யடிமைசெய்யுமிதுவே பாய்ம். ஆன பின்பு நாமிங்கே போயடிமை செய்யவேணுமென்கிறார்.

ஆறும் பாட்டு

இ பூசனை செய்கின்றார்கள் இत्याடியாலே முன்பே பரோசனம் பண்ணி யிருக்கையால் இப்பூர்த்தி அநபேசனவசனமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (திருநாட்டிலேயித்யாடியால்). அனந்தபுரத்தில் இत्याதிக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (அங்குள்ளாருமித்யாடியால்). நாமும்போய் நணுக வேண்டுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (ஆனபின்பித்யாடியால்). (6)

ச. அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு - தேவராய்த்திரிகின்றவர்களுக்கு, மனுஷ ரில்க்காட்டில் நாலுநாள் ஜிவிக்கப்பெற்றவாறே தங்களை அயர்வறும் மரர்களோடொக்க வமரராக அபிமானித்துத் திரிகிறவர்களுக்கென்ற படி. ஆதி - காரணபூதனான ஶிவசுநாபன், சேர் - வந்து சேர்ந்திருக்கிற விடமான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர்கோன் - நியத்யூரிகளுக்கு அபிபதியான ஶிசெநாபிபதியாழ்வான், கோன் - அபிபதி, அர்ச்சிக்கின்ற - அர்ச்சிக்கிறவிடத்தில், கீட்யம் பண்ணும்போதென்றபடி. விண்ணோர் - ஶிவீசுநாபசிகளான நியத்யூரிகள், அங்கு - அத்தேசத்தில், அகப்பணி செய்வார் - அந்தரங்கீட்யம் பண்ணுவார்கள், அகம் - உள்ளு, பணி - கீட்யம், உள்ளில் கீட்யமாவது அந்தரங்கீட்யமென்றபடி. அந்தரங்க-கீட்யமாக எடுத்துக் கைநீட்டுவார்களென்கை. ஓநமர்களென்று அந்நியிப் பது. ஓ என்றது அஹானபரமான அந்யம். ஶி: - அஸ்மதீயர்காளென்றபடி. சொல்லக்கேண்மின் - நான் சொல்லக் கேளுங்கோள், குமரனார்தாதை - சூரஹ்யபிதாவினுடைய, குமரன் - சூரஹ்யன், சாமந்யாதிசயதோதநாய் வதுவசனம். தாதை - பிதா, தேவசெநாபிபதியாகையாலே மஹாசாமந்யாதிசயான சூரஹ்யனுக்குங் கூட உத்பாடகனான ருதனுடையவென்றபடி. துன்பம் - குரபாதகது:ஃத்தை, துன்பம் - து:ஃம், துடைத்த - நிசேசமாகப்போக்கினவரான, கோவிந்தன் - கோவிந்தனை, கா: விந்ததிதி கோவிந்த:, பூஜாய் வதுவசனம். பசுக்களுக்குங் கூட சூரமனான துணையென்றபடி. நாமும்போய் நணுகவேண்டும் - நாமு மங்கேபோயடிமை செய்யவேணும், நணுகுகை - கிட்டுகை, அடிமை செய்கையென்றபடி. (6)

மு. துடைத்தகோ விந்தனாரே உலகுயிர் தேவும்மற்றும்
படைத்தளம் பரமமூர்த்தி பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்
மடைத்தலை வாளை பாயும் வயலணி யனந்தபுரம்
கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே. (7)

ஆ. (துடைத்த) அஹிதது:காபநோதநஸ்வபாவனாய் சர்க்காரமாகையாலே சர்க்கர
னான வெம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே
சென்றடிமை செய்யப்பெரியில் நம்முடைய து:கமெல்லாம் போம் அடிமை
செய்யப் போருங்கோளென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. துடைத்த என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அஹிதேவாதி
யால்). உலகுயிர் இவாதிக்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (சர்க்கரையால்).
பரமமூர்த்தி என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (சர்க்கரனான விவாதி
யால்). கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்று லென்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (சென்றிவாதிவால்). கடுவினை இவாதிக்குத் தாப்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (நம்முடையவிவாதிவால்). து:க மெல்லாமென்றது பாய்லாப
நிவந்தனமான து:கமெல்லாமென்றபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே
திருவனந்தபுரத்திலே போயடிமைசெய்யவேண்டுமென்று சொன்ன
அந்தை சுகபேதேன வகிகரிக்கிறதிப்பாட்டென்று சாதி சூசிதை. (7)

ச. துடைத்த - அஹிதது:கங்களைத் துடைத்தவனான, அஹிதது:காபநோதந
ஸ்வபாவனான வென்றபடி. கோவிந்தனார் - ருக்களை ரகிக்கையாலே
திரிக்குகளுக்குங்கூட சூலனான, பூஜாய் வஹ்வனம், ஏகாரம் வாக்யபூரணம்
உலகு - லுக்களையும், உயிர் - மனுஷாதிக்களான பானிகளையும், தேவும்
தேவாதிதையையும், மற்றும் - மற்றும்முள்ள மஹாதிசகலபதார்த்தங்களையும்,
படைத்த - சூரித்தவனான, எம் - அம்மதினான, அஹிதமவ்யனான வென்ற
படி. பரமமூர்த்தி - சர்வாதிக்ஸவாமியான, மூர்த்திவம் சவாமிவாகம். பாம்பு
பணை - நாபயநத்திலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிற
அபவநாபனுடைய, இதற்கு அனந்தபுரத்தோடே அவ்யம். மடைத்தலை
மடைகளுடைய சுகபேதத்திலே, மடை - கதாராள் ஜலபேதமார்த்தம். வாளை -
மரஸ்யங்கள், பாயும் - பாயாகிறதிற, ஜலமூர்த்திஜநிதஹிதிசயத்தாலே
இதஸ்தி தாவந் பண்ணு நிற்கிற வென்றபடி. வயல் - கழணிகளை,
அணி - அலகாரமாகவுடைத்தான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்
தில், கடைத்தலை - தலைக்கடையிலே, வெளித்தெருமுற்றத்திலே
யென்றபடி. சீய்க்கப் பெற்றால் - திருவனகு திருப்பணி செய்யப்

மு. கடுவினை களையலாகும் காமனைப் பயந்தகாளை
இடவகை கொண்டதென்பர் எழிலணி யனந்தபுரம்
படமுடை யரவில்பள்ளி பயின்றவன் பாதம்காண
நடமினோ நமர்கள் உள்ளீர்! நாம் உமக் கறியச்சொன்னோம். (8)

ஆ. (கடுவினை) சौन्दर्यलावण्ययौवनादिकल्याणगुणनिधियान வெம்பெருமான்
எல்லாருக்கும் आत्मदानं பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற திருநகரி
திருவனந்தபுரம் என்று சொல்லா நின்றார்கள். நாமும் அங்கே கண்
வளர்ந்தருளுகிற அவன்றிருவடிகளைக் காணப்போரிகோள், இஸ்
சமீதியை நீங்களறியாமையாலே யிழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கறி
வித்தோமென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. காமனைப் பயந்தகாளை யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்
(சौन्दर्यत्याடியால்). द्वितीयपादத்திற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்கு
மித்யாடியால்). படமுடைய இत्यादि உள்ளீரென்னுமளவுக்குத் தாத்ரய
ம்ருளிச்செய்கிறார் (நாமுமித்யாடியால்). காணப்போரிகோள் என்றது
காணவாருங்கோளென்றபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே திருவனந்த
புரத்திலே போய் சாவ்யபிரபந்தை அநுபவியுங்கோளென்றவரிப்பாட்டிலே
சிவபிரபந்தை அநுபவியுங்கோள் என்கிறாரென்று சந்தி சூசிதை. சேஷம்
ஸ்பஷ்டம். (8)

ச. பெற்றால், சீய்க்கை - சமார்ப்பனம் பண்ணுகை, இது உபலக்ஷணம், சமார்ப்பனோ-
பலேபனாபிக் கீழ்ங்களைப் பண்ணப்பெற்றாலென்றபடி. கடுவினை - கடு
வான து:கத்தை, வீனை சவ்மம் இங்கே லக்ஷணயா து:கபரம், பரபாலாபநிவந்
மான து:கத்தையென்றபடி. களையலாம் - நிசேஷமாகப் போக்கலாம்.
பரமபதத்திலுண்டாகக்கடவ கீழ்மெல்லாமிங்கேயுண்டாமென்றபடி. (7)

கடுவினை - கடுவான கமீதத்தை, பரபாலாபநிவந்மான கமீதத்தை
யென்றபடி. களையலாகும் - நிசேஷமாகப் போக்கலாம். நாம் சொல்லு
கிறத்தைச் செய்வுதி கோளாகிலென்று கருத்து. அதெதென்ன?
சொல்லுகிறார் மேல். காமனை - மனசனை, பயந்த - பெற்றவனான,
சौन्दर्यलावण्यादிகளாலே அதிபிரபந்தான மனசனுக்குங்கூட உத்பாடகனாக
யாலே நிரவதிகசौन्दर्यादिनिधியான வென்றபடி. காளை - நிரயயுவாவான,
காளை யென்று யுவாவுக்குப்பேர், காமனைப் பெற்றிருந்தாலும், 'प्रसवान्तं च
यौवनं' என்கிற நீதி அந்யாவாய் காமாத்யதிகயௌவனாலியான கணனென்ற

(9)

செறிபொழில் - அபிவூதங்களான உவானங்களை யுடைத்தான, அனந்த
புரம் - திருவனந்தபுரமானது, சேமம் - ஷேமத்தை, இங்கு பदान्तஸ-

மு. மாய்ந்தறும் வினைகள் தாமே மாதவா! என்ன; நாளும்
ஏய்ந்தபொன் மதிள் அனந்த புரநக ரெந்தைக்கென்று
சாந்தொடு விளக்கம்தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்ல
ஆய்ந்துகொண் டேத்தவல்லார்-அந்தமில் புகழினாரே.

(10)

ஆ. (மாய்ந்தறும்) அவன்றிருநாமங்களிலே யே தே த னு மொ ரு
திருநாமத்தைச் சொல்ல அடிமை செய்கைக்கு प्रतिबन्धकங்களெல்லாம்
தானே போமென்று சொல்லிமுடித்துத் திருவனந்தபுரத்திலே போயெம்
பெருமானுக்கடிமை செய்யும் மஹாசாக்களாரோதான், என்று கொண்டு
அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. ப்ரமபாத்ததுக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருநாமங்
களிலே யித்யாதியால்). சொல்லி முடித்தென்கிறவித்தால் கீழ்ச் சொன்ன
வய்ங்களுக்கெல்லாம் ஸபஹாரமிப்பாட்டென்று சங்கதியும் சூதிகை.
முடித்து என்கிறதற்குக் கொண்டாடுகிறாரென்கிறத்தோடே அவ்யம்.
மேல் பாடப்யத்துக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (திருவனந்தபுரத்திலே
யித்யாதியால்).

(10)

ச. மாதவாவென்ன - மா஘வ என்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லவே,
வினைகள் - கம்ங்கள், கீஹ்யர்ஸபதிவநககம்ங்களென்றபடி. தானே -
ஸ்வயமேவ, மாய்ந்து - நசித்து, அறும் - அற்றுப்போம், நிரவஸேமாய்
விடுமென்றபடி. நாளும் - சவ்காலமும், ஏய்ந்த - அநுரூபமான, பொன்
மதிள் - கனகமய பாகாரத்தை யுடைத்தான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்த
புரமென்கிற திவ்யநகரத்தில், எந்தைக்கென்று-ஸ்வாமிக்கென்று சங்கலித்து,
இதுக்கு ஆய்ந்து கொண்டு என்கிறத்தோடே அவ்யம். சாந்தொடு -
அஹாராத்நோடேகூட, விளக்கும் - திபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும்,
தாமரைமலர்கள் - தாமரஸபூபங்களையும், நல்ல - நன்றாக, கலசஹ்நகத்வாதி
களாகிற திபமில்லாமலென்றபடி. ஆய்ந்து கொண்டு - கலகிதாதிசுளில்
லாதபடி ஸிபநபூவ்மாக சபாதித்துக் கொண்டு, ஏத்தவல்லார் - தாங்கள்
சபாதித்த பூபாதிசுளையவன் அஹ்நகரித்தருளின ப்ரிதியாலே யவனைஸ்துதிக்க
வல்லார்கள், அந்தமில்புகழினாரே - அந்தமில்லாத கிர்தியையுடையவர்
கள், புகருடையவர் புகழினார், நிரவதிகஸேவ்யாதிசாலிகளென்றபடி. (10)

மூ. அந்தமில் புகழனந்த புரநகர் ஆதிதன்னை
கொந்தலர் பொழில்குருகூர் மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோ டைந்தும்வல்லார் அணைவர், போய் அமருலகில்
பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்யமரு தோளிணையே. (11)

ஆ. (அந்தமில்) ஸ்ரீராமர்களுக்கு ஸ்ரீராமைகள் ஸ்ரீராமமாப்போலே
திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஸ்ரீராமாவா
ரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. उत्तरार्धத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்திருர் (ஸ்ரீராமர்களுக்கிடையால்).
அமருலகில்பைந்தொடி மடந்தையரென்று நியைவிபூதியிலுள்ளார்
நாயகாஸ்தானியராகவும் தோற்றும்படியிப்பாட்டிலே நிர்देशமிருந்ததேயாகிலும்
மவர்களுக்கு மிவர்களுக்கும் ஸேஷேஷிவத்தில் மாருட்டமாகிறவன் ஸிவியை
வநியாமைக்காக அத்யந்தஸ்ரீராமாஸ்தாப்யமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகை உசித
மென்று நினைத்து அவர்களை நாயகாஸ்தானியராகவும் மிவர்களை நாயகாஸ்தானிய
ராகவும் வ்யாக்யானத்திலே நிர்देशித்தருளினார். (11)

ச. அந்தமில் புகழ் - அந்தமில்லாத புகழையுடையவனான, அநவதிக-
கலாணகுணநிதியான வென்றபடி. இது ஆதிக்கு விசேஷம். அனந்தபுர-
நகர் - திருவனந்தபுரமென்கிற திவ்யநகரத்திலேயிருக்கிறவனான, ஆதி-
தன்னை - சர்க்காரமூர்த்தி, இதற்குச் சொல் என்கிறத்தோடே அவ்யம்.
கொந்தலர் - கொத்துக்களாலருகிற, அநவரதவிகசம்சுரிபூஜவிராஜிதங்-
களான வென்றபடி. பொழில் - உதானங்களை யுடையதான, குருகூர் -
திருநகரத்தில், மாறன் - மாறனென்கிற குடிப்பேரையுடையவரான
வாழ்வார், சொல் - அருளிச் செய்ததான, ஆபிரத்துள் - சஹத்தில்,
ஐந்துனோடைந்தும் - கெவலரோபதேசரூபமான ராஜாபதிகத்தோடே கூடத்-
தம்மையுங் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ராஜாபதிகத்தை, வல்லார் -
அப்யஸித்தவர்கள், போய் - அகிராதிமார்த்தாலே போய், அமருலகில் -
அமர்ந்த லோகத்திலே, காலகூதபரிணாமமில்லாமையாலே நியைபரிணாமமான
ஸ்ரீவீகூலோகத்திலே யென்றபடி. பைந்தொடி - பசுத்த தொடியையுடைய
வர்களான, பசுத்தது - அழகியது, தொடி - ஹஸ்தாபரணம், ரமணிய-
ஹஸ்தாபரணசாலிகளான வென்றபடி. மடந்தையர் தம் - ஸ்ரீகருடைய,
தம் - ஸ்வாஸ்த்யஸுபயோகம். வேய்யமரு - வேய்யோடே மருவத்தக்கவையான,

ச. வேயென்று - மூங்கில், மருவுகை - பரிசும் பண்ணுகை, பின்வृத்தாய-
 சிந்தித்தவங்களால் பூதரவங்காண்டங்களுக்கு சதாங்களான வென்ற
 படி. தோளிணை - பூதரவங்காண்ட யுகத்தை, அணைவர் - சந்திப்பிப்
 பர், அவர்களுடைய பூதரவங்காண்டத்தைப் பெறும்படித் தாங்கள் அவர்
 களுக்கு அத்யந்தபிரதிவிசயராவரென்றபடி. நாயிகாநாயகர்களுக்கு பரஸ்பர
 முள்ள ப்ரணயரம் போலே அத்யுத்யமாய் சுவரசவாஹினியான நியத்யூரி
 களுடைய ப்ரிதிக்கு பாதபூதராவரென்று வாக்யதாத்யம். அவர்களுக்கு
 அத்யந்தபிரதிவிசயராவரென்று ப்ரயவசித்யம். கெடுமிடராயவெல்லாம் - கேசவா
 வென்ன என்று திவ்யதேசமநப்ரிதிவந்தகங்களெல்லாம் போமென்று முற்பட
 உபக்ரிதிக்கையாலும் அணைவர்போயமருகிலென்று அசிராதிமார்த்தாலே
 திவ்யதேசப்ரிதியை உபசந்த்ரிதிக்கையாலும் வ்யதவமநவலேசோச்சேதம் ப்ரிதிமாதை
 யால் வ்யதவலேசஹர்வமென்கிற ப்ரிதிவ்யதவலேசமித்திருவாய்மொழிக்கு வ்யதவ்யத
 மென்று சூசிதம்.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(கெடுமிடராயவெல்லாம்)

ऊचे श्रीकेशवत्वाद्भुतचरितखगाधोशकेतुत्वयोगा-

दासन्नत्वात् पतित्वादमरपरिषदामादिभूतत्वभूम्ना ।

व्यापारैस्सृष्टिमुख्यैरपि च भुजगशायित्वमुख्यैश्चरित्रै-

रध्वक्लेशापहर्ता भवति च भावानित्यनन्यशशठारिः ॥ १५ ॥

(श्रीकेशवत्वं) கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவாவென்ன - விरोधिनिरस-
शीलனாகையாலும், (अद्भुतचरित) அனந்தபுரநகர் மாயன் நாமம் - आश्रय-
चेष्टितங்களை யுடையவனாகையாலும், (खगाधोशकेतुत्वयोगात्) ஊரும் புட்
கொடியும்: தே - பெரிய திருவடிபை ஸ்வமாக வுடையனாகையாலும்,
(दासन्नत्वात्) வாசமே கமழுந் தோலை வயலணிபனந்தபுரமித்யாதி - அணித்
தான திருவனந்தபுரத்திலே வதிக்கையாலும், (पतित्वात्) அண்ணலார்
கமலபாதம் - எல்லார்க்கும் சுவாமிபாகையாலும், (अमरपरिषदामादिभूतत्व-
भूम्ना) அமரராயத் திரிகின்றார்கட் காதிசேரனந்தபுரத்து - ब्रह्मादिकளான
தேவர்களுக்கும் நிவாஹனாகையாலும், (व्यापारैः सृष्टिमुख्यैः) துடைத்த
கோவிந்தனாரே யுலகுயிர்தேவும் மற்றும் படைத்த - चतुर्विधस्तुजातத்
தோடேகூட இந்த லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கி ரசிக்குமவனாக
யாலும், (अपि च भुजगशायित्वमुख्यैश्चरित्रैः) படமுடையரவில் பள்ளி பமின்ற
வன் - தன்னோட்டை ஸ்பந்தத்தாலே விகசிதபுரங்களை யுடையவனான
திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், मुख्यवदत्
தாலே வாமனனடிக்கென்றேத்த மாயந்தலும் வினைகள்தானே
மாதவா வென்ன என்று மேலிரண்டு பாட்டிற் சொல்லப்படுகிற
वामनत्वमाधवत्वங்கள் சங்கீதங்கள். இப்படிக்காலே திருவனந்தபுரத்து
எம்பெருமான் தன்னை ஆசிரித்த இச் சேதநருக்கு போம்வழியில் வரும்
क्लेशங்களைப் போக்கா நிற்கிறுனென்று “கெடுமிடராய” என்கிற தசகத்
திலே காரிசூன அருளிச் செய்தாரென்கிறார்.

(15)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் பத்தில் இரண்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

இ. இப்படி சந்திரராய்க் கொண்டு ததவ்யஸ்தலங்களி லெம்பெருமானை
அநுபவியா நிற்கிற ஆழ்வாரித் திருவாய்மொழியிலே விரஹிதகோபிகா-
விலாபோத்திகளைப் பேசிக்கொண்டு அவசரமாக அஸ்தமனஞ் செய்வான்?
அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி யித்யாதியால்). கண்டு என்கிறதற்கு அவசர
ராகிரொன்கிறத்தோடே அவ்யம். 'தடமுடைவயலனந்தபுரநகர் புகுது
மின்றே' என்று தாம் உபதேசித்தபடியே சீவணவர்களும் தாமதமாகத்
திருவனந்தபுரத்துக்குப் போக உத்தேசித்து தருணத்திலே போகப்பெறு
மையாலே இதற்கு பரிவருகமேதென்று விமர்சிக்கப்படுக்தாம் இந்த
புகுதியிலே யிருந்த விருப்பைக் கண்டாரென்று கருத்து. எம்பெருமான்
விடிலோ என்றது இந்த புகுதியில் இன்னமும் நம்மை வைத்தாலோ
வென்றபடி. இப்படி அநுபவம் நடவா நிற்கச் செய்தே அதிசங்காமாத்
தாலே அவசரராகிராகில் வண்ணவரைப் பெருமானோடே சங்கீத்யாயி
ருக்கச்செய்தே ஏதேனுமோர் அதிசங்கீத்யினாலே அவசன்யான பிராட்டியி
னுடைய பாசுரத்தைப் பேசுகை உத்தமாமத்தனை போக்கி "வேய்
மருதோளினை மெலியுமாலோ"இத்யாதியாலே விரஹியாய்த் தன்னுடைய
அங்காச்யாதிகளைச் சொல்லி விலபிக்கிறவனுடைய பாசுரங்களைப்பேசுகை
உத்தமோவென்ன? அவதரிப்பிக்கிறார் (வண்ணவரைப் பெருமானோடே
யித்யாதியால்). இப்படி கோபிமார்களவனோடே கூட இருக்கச் செய்தே

ஆ. செய்தே பசு மேய்க்கப்போங்காலம் ப்ரஹ்மானவாதே 'இவனினி பசு மேய்க்கப்போகிலோ' என்றுள்ள அதிஷ்டையினாலே அக் ரோபிமார் அவசந் களானுப்போலே அவசநராய் அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே யலற்று கிறார். திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் வண்டுவரைப் பெரு மானோடே கூட வெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அவன் பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமளவில், அவன் போனானாகக் கொண்டு பிரிந்தார் படும் வ்யசனமெல்லாம் பட்டு வ்யசனத்தையும் பிரிந்தவவன் கொடுமையை யும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமாப் போலே அவன்றன்னைக் குறித்துச்

இ. அதிஷ்டாமாதத்தாலே அவசநரானுர்களாகில் வேய்மருதோளிணை இत्याதி யாலே தங்களை விரஹிகளாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன? அவதரிப் பிக்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியி லீत्याதியால்). வருமளவிலென்கிறதற்குக் கொண்டு என்கிறத்தோடே அவ்யம். போனானாகக் கொண்டு என்றது போனானாக ஐஹித்து என்றபடி. அதாவது, இனியிவன் பசுமேய்க்கப் போகிலோவென்று தங்களுக்குண்டான அதிஷ்டாபாசனாபகப்த்தாலே அவன் போனதாகவே தங்களுக்குத் தோற்றுகையாலே அவன் போனானாக ஐமித்து என்றபடி. இத்தால் அஸ்யானஸ்யாஸ்பதரஸ்யமென்கிற ப்ரஹ்மபுருஷ மித்திருவாய்மொழிக்குப் ப்ரதிபாதிமென்று சூசிதமாயிற்று. இப்படி யவன் பசுமேய்க்கப் போனானாகக் ஐஹித்தார்களாகில் 'தாமரைக்கண்கள் கொண்டார்தியாலோ' இत्याதியாலே அவனை நோக்கி வாத் சொல்லக் கூடுமோவென்ன? அவதரிப்பிக்கிறார் (தோழிமார்க்கியாதியால்). "தாம்

ச. வேய்மரு - வேயோடே மருவுமவையான, வேய் - மூங்கில், மூங்கி லுக்கு சஹ்ஸங்களான வென்றபடி. பின்வந்தாயதங்களாகையாலே பூதூதரவ்ஸ- காண்டசஹ்ஸங்களான வென்கை. ச்ரேஸ்டசீயிலே நியிப்படிக்க கொண்டாடிக்க கொண்டு அநுபவிக்ருமவையான வென்று கருத்து. தோளிணை - என் னுங்களுடைய யுகமனது, அந்யோந்யமுண்டான சேர்த்தியழகைச்சொல்லி நீ வாய்வெருவும்படி ஐஹிமாயிருக்கிற வெந்தோள்களானவை யென்ற படி. மெலியும் - தவஹிஹத்தாலே கூசமாகா நின்றது, ஆல் ஓ - ஹ, அஹி, அஹ்யஹ்யத்தால் விபாதிஷயம் சூசிதம். என் என்கிற பதத்தை காகாஹ்யாயேந பூர்த்திரங்களிலே அவ்யிப்பது. என் மெலியும் - குசுமசுகுமாரதனுவான வென் னுடைய காச்யீத்தையும், என் தனிமையையும் - விரஹசஹ்யல்லாத வென் னுடைய விரஹத்தையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா - பார்க்கிறன வில்லை, விரஹியாய் அத்தாலே கூசியாயிருக்கிற விவளுக்கு நம்மு டைய ஐவிகள் மாரகங்களென்று விமர்சிக்கிறனவில்லை யென்றபடி.

ஆ. சொல்லுகிறாள், உன்னைப் பிரிகையாலே யென்னுடைய தோன்கள் மெலியா நின்றன இவற்றின் மெலிவு மென்தனிமையைப் மொன்றும் பாராதே, இக்குயில்களானவை உன் திருநாமங்களைக் கூவா நின்றன, அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலாநின்றன, ஒரு பகல் பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ? வென்னில் நீ பசுமேய்க்கப் போனவாறே அவ்வொரு பகற்றொழியிரமுழியாகா நிற்கும், அதின் மேலே நீயுமுன்னுடைய கண்களாலே யென்னை யீராநின்றாய். உன்னைப் பிரிந்து நானிங்ஙனே படாநிற்கச்செய்தே எங்களைப் பிரிந்து நீயிருக்க வல்லையாவதே நீயிருந்த லோகத்திலு மில்லையாகாதே க்ரீ, லோகத்திலே சிறிது க்ரீ யுண்டாகிலு முன்பக்கலிலொரு க்ரீயில்லையென்கிறாள். (1)

இ. தம்மைக் கொண்டகல்தல தகவன்றென்றுரையீரே" என்று தாம் போகிறவர் தம்மையிங்கே வைத்தனரோ போகக் கடவதென்று கலங்கும் பக்திகளான இவர்களுக்கு இப்போது அவன் போனானாக நிஷயமிருக்கச் செய்தேயும் அவன் சிவஹிதனாகவும் தோற்றக்கூடுகையாலும் லோகத்திலும் சுவனத்தில் சிவவிபிரமவீசிவிபோலே யிதாவும் ப்ரமோக்யநிஷ்வனமாக இப்படியும் ஒரு சிவவிபிரமவிசேஷம் உண்டாகையாலும் அவனை நோக்கி வரீ சொல்லக்கூடுமென்று கருத்து.

முதற்பாட்டு

வேய்மரு ட்யாடிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாடியால்). மெலிவுமித்யாடியை யுரைக்கிறார் (இவைத்தினித்யாடியால்). காமருவித்யாடிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இக்குயில்களினித்யாடியால்). கோகிலமயூராதிகளான உதீபகங்களைச் சொல்லியலற்றுகிற விடத்தில் உதீபகத்வென ப்ரஸிஷமல்லாத பகலைச்சொல்லுகை அசங்கதமன்றோவென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (ஒரு பகலித்யாடியால்). தகவிலையென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னைப் பிரிந்தித்யாடியால்). நீயே தகவிலை யென்று அவ்வித்துத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலே சிறிதுவித்யாடியால்). (1)

ச. குயில்களுமென்றதை காக்கிந்யாயெனவிற்கும் அவ்வித்து இவ்வாக்யத்துக்குஷேபபூரணம் பண்ணிக்கொள்வது. காமரு குயில்களும் - அழகிய கோகிலங்களும், காமரு என்று அழகியது, யதா, காவென்று - உதானமாய், உதானத்திலே மருவியிருக்கிற கோகிலங்களுமென்னுமாம். அथவா, காமருவுதல் - ரசானுபவமாய் பரஸ்பரஸ்ச்லேபரஸாஸ்வாதூஷங்களான கோகிலங்களுமென்றபடி. ச அந்நத்தால் நீ மாத்மன்திக்கே யிவையும் பாஷகங்களாகா நின்றதென்றபடி.

ச. கூவும் -கூவாரின்றன. ஆலோ - ஹ, அஹி, என் டசீயைக்கண்டா
 லிவைத்துக்கு வாயைப் புதைக்க வேண்டாவோ என்று கருத்து.
 அவை கணமயிலென்று மாறி அந்நியப்பது. அந்த கணமயிலானவை
 பரஸ்பரஸ்ச்லேபரஸ்த்தாலே ஸ்ரீ ஸ்ரீமாயிருக்கிற அந்த மயூரங்களானவையென்ற
 படி. 'மயூரஸ்ய வநே நூந் ரக்ஷஸா ந ஹதா பிரியா' என்கிற கணக்கிலே பரஸ்பரஸ்ச்லேபரஸ-
 முதிதங்களானவவைத்தைத்தான் கண்டுகொண்டு பார்க்கமாட்டாமெ-
 யாலே சூதத்தை மாறிவைத்து அவையென்று பரோக்ஷமாக நிர்दिशிக்கிறாள்.
 கலந்து - பரஸ்பரம் ஸ்ரீதியாலே ச்லேபித்து, ஆலும் - ச்லேபித்த ஹத்தாலே
 சஸ்ச்ரமநுத் பண்ணுநின்றன. ஆலுக்கை - நந் பண்ணுக்கை, ஆலோ
 - ஹ க்ஷம், இவளுடைய விரஹதீயிலே நாம் பரஸ்பரம் ச்லேபித்திருக்கையும்
 நுத் பண்ணுக்கையும் ஸ்ரீவசமென்றறிந்து மீளுகிறனவிலையென்று
 கருத்து. மருவின ஆநிரையென்று அந்நியப்பது. மரு - உன்னோடே
 மருவினவையான, 'மேய்ந்த புல்லும் கடவாய் வழிசோர' என்கிறபடியே
 உன்பக்கல அநிபேசனங்களான வென்றபடி. இன - சந்திரமயங்கான,
 திரிபுரவரணத்தாலே துஷ்டியாகாதவுன்னுடைய க்ஷேத்ரு பூர்வீகமாய்ப்படி
 அச்யேயங்களானவென்றபடி. ஆநிரை - ஆக்களுடைய நிரையை, ஆ
 என்று ஸிங்கம், நிரை - பக்ஷி, மேய்க்க - சாரணம் பண்ணுக்கைக்காக, நீ
 போக்கொருபகல் - நீ போகிற ஒரு அஹஸ்தானது, ஆயிரமுழி - சஹ-
 க்ஷமமாகாநின்றது, ஆலோ - ஹ க்ஷம், எங்களைப் பிரிந்து வுனக்கு அநுகூ-
 மாயிருக்கிற பகல் எங்களுக்கு ப்ரதிகூலமாவதென்று கருத்து. தாமரைக்
 கண்கள் கொண்டு - தாமரச்சுடங்கான வுன்னுடைய திருக்கண்களைக்
 கொண்டு, ஸாந்தி - நீரூர் நிற்புதி, நீ பசுமேய்க்கப் போனாலென்
 நெஞ்சைவிட்டுப் போகாதே நிற்கிற வுன்னுடைய கண்ணழகாலே யப்-
 பகலெல்லாம் யென்னை நீ ஸிந்தியாநின்றாயென்றபடி. ஆல் ஓ - ஹ,
 அஹி, நீ பசுமேய்க்கப் போனாலுன் கண்ணழகை யென்னெஞ்சிலே
 வைத்துப் போகவேணுமோ வென்று கருத்து. தகவிலை - க்ஷேயிலை,
 தகவு - க்ஷே, நீயெங்களைப் பிரிந்து வரக்கலாவுதே நீயிருந்த லோகத்திலும்
 க்ஷேயிலையென்றபடி. கண்ணு - க்ஷே, நீயே தகவிலை - நீயே க்ஷேயுடை-
 யை அல்ல, அவதாரத்தால் லோகத்திலே சிறிது க்ஷேயுண்டானாலும் நீ
 யொருவனுமே க்ஷேயுடையவனல்லையென்றபடி. தகவிலை -
 தகவிலன், இச்சந்தத்தாலே அபிமுக்திச் சொல்லும்போது தகவிலை
 யென்று ஸ்ரீமாயிருக்கும்.

மூ. தகவிலை தகவிலை யேனீ, கண்ணா!
 தடமுலை புணர்தொறும் புணர்ச்சிக் காரா
 சுகவெள்ளம் விசும்பிறந் தறிவை மூழ்க்கச்
 சூழ்ந்துஅது கனவென நீங்கி யாங்கே
 அகவுயிர் அகம்-அகம் தோறும் உன்புக்
 காவியின் பரமல்ல வேட்கை யந்தோ?
 மிகமிக இனியுன்னைப் பிரிவை ஆமால்;
 வீவனின் பசுநிரை மேய்க்கப் போக்கே.

(2)

ஆ. (தகவிலை) ச்ஷ்லேஷஜனிடமான நிரவதிகநிவ்ந்தி செல்லாநிற்கச் செய்தே யிப்படிப்படுகிறதென்னென்ன? அந்த நிரதிசயச்ஷ்லேஷமெல்லாம் சுவநகர்ப் மாய் உன்பக்கலிலுள்ள நிரதிசயசுநேஹத்தினுலே பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நீ பிரிகிறாயென்று நான் முடியக்கிடாய்ப் புகுகிறதென்கிறாள்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. வேய்மருதோளிணை மெலியுமாலோ என்று விரஹஜனிடகாச்யத்தைச் சொன்னபோதே தனக்கு ச்ஷ்லேஷரஸவிசுத்தம் கீமூத்யசிடமாயிருக்க தடமுலை யென்று துடங்கி கனவென நீங்கி என்றிப்பாட்டிலேயத்தைச் சொல்லு வானென்னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ச்ஷ்லேஷேத்யாதியால்). தடமுலையித்யாதி கன வென இத்யந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அந்த நிரதிசயேத்யாதியால்). தூதீயபாடத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்பக்கலிலுள்ள வித்யாதி யால்). சுநேஹத்தினுலே என்றதற்கு முடியக்கிடாய்ப்புகுகிறதென்கிறத் தோடே அவ்யம். உன்னைப்பிரிவை யாம் நிற்பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு என்றவ்யிப்பது. இதற்குப் கலிதாய்மருளிச்செய்கிறார் (பசுமேய்க்கவித்யாதி யால்). வீவன் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நான்முடிய இத்யாதியால்).

(2)

ச. கண்ணா - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வயனென்று ஸ்சிடதான கண! நீ - பெண்களுக்கு சுவ் ஆயிருக்கும் சுவாபனென்று ஸ்சிடதான நீ, தகவிலை தகவிலையே - கூப்யுடையையல்லை, திரிசுதியால் ஒரு ஸ்காரத்தாலும் கூப்யுடையையல்லையென்றபடி. அவதாரத்தால் இது நிசுரிதமென்றபடி. தடமுலை - விசாலங்களான சூதனங்களுடைய, தடம் - விசாலம், ச்ஷ்லேஷசீ யிலே விசாலோசுஜ்ஜதாதிசுபாஸ்யங்களைச் சொல்லிச் சொல்லி நீ அநுஸவிக்கும் படியான வென் சூதனங்களுடைய வென்றபடி. புணர்தொறும் - பரி- ஷ்ஜம் தோறும், புணர் - பரிஷ்ஜம், நீ பரிஷ்ஜம் பண்ணும் ஶ்ணந்தோறும்

மூ. வீவநின் பசுநிரை மேய்க்கப் போக்கு
 வெவ்வுயிர் கொண்டென தாவி வேமால்
 யாவரும் துணையிலலை; யான் இருந்துன்
 அஞ்சன மேனியை ஆட்டம் காணேன்
 போவதன் நெருபகல் நீய கன்றால்;
 பொருகயற் கண்ணினை நீரும் நில்லா
 சாவது-இவ் வாய்க்குலத் தாய்ச்சி யோமாய்ப்
 பிறந்ததித் தொழுத்தையோம் தனிமை தானே. (3)

ஆ. (வீவநின்) உன்பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடிவன், விரஹநியாலே என் அர்தமா தஹுமான்மாகாநின்றது. பின்னை யொரு துணையுமில்லை, உன் வரவு பார்த்துக் கொண்டு நான் தனியே

மூன்றாம் பாட்டு

இ. துணையிலலையென்கிறத்தோடு சமபிஷாஹரத்தால் யானிருந்து என்கிறதற்குப் கலித்த அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (உன்வரவித்யாடியால்).

ச. என்றபடி. புணர்ச்சிக்காரா - ச்ஸ்லேபத்துக்கடங்காததான, புணர்ச்சி - ச்ஸ்லேபம், ச்ஸ்லேபத்தினளவன்றிக்கே அதிபவ்ஹமான வென்றபடி. அதாவது, ச்ஸ்லேபகாலத்தளவா யிருக்கையன்றிக்கே எக்ஷணஜயசுபமே சவ்காலமும் அநுவதிக்கும்படி அதிபவ்ஹமானவென்கை. சுக வெள்ளம் - சுகசாஹமானது, வெள்ளம் - சாஹம், விசும்பிறந்து - அகாசத்தை அதிக்ஷித்துப் போய், இறக்கை - த்யஜிக்கையாயிங்கு அதிக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. நிர்மயாடி மாய் என்றபடி. அறிவை - என்னுடைய வுத்தத்தை, இதற்குச் சூழ்ந்து என்கிறத்தோடே அவ்யம். முழக்க - முழக்கும்படி, என்னுடையவறி வெல்லாம்போய் நான் மோஹித்யாம்படி யென்கை. சூழ்ந்து - வ்யாபித்து, அது - அந்த சுகசாஹமானது, கனவென - ச்வபென்னும்படி, நீங்கி - நிவ்ர்த்தமாய்ப்போய், அது கனவென நீங்கி என்கிறவிடத்தில் சூழ்ந்து என்கிற க்வா ப்ரத்யயத்தாலே அநந்த்ய தோற்றுகையால் சுக உத்யமான அப்போதே நிவ்ர்த்தமாய்ப் போய்விட்டதென்று ஷோகம் தோற்றுகிறது. நீ பசுமேய்க்கப்போக உயோகித்தவாறே என்று கருத்து. ஆங்கே - அவ் அவஸ்தையிலே, இதுக்கு உள்புக்கு என்கிறத்தோடே அவ்யம். வேழக்கை - அபிநிவேசமானது, உத்தரோத்தரச்ஸ்லேபாபிநிவேசமான தென்றபடி. அகவுயிர் - அந்ஸர்தமான ப்ராணனுடைய, அகமகந்தோறும் - அந்ஸர்தப்ரதேசங் கள் தோறும், ப்ராணன் வ்யாபித்திருக்கிற ஷரீரான்த: ப்ரதேசங்களைங்குமென்று வ்ருத்யம். உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேசித்து, ஆவியின் பரமல்ல - அர்த்மாவின்

ஆ. யிருப்பன் என் துணையான உன்னை வரவுகாணேன், நீயகன்றால் யிப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது, இக்கண்ணாரும் நில்லாது, இந்த வொருதலை மாத்திரமான ச்நேஹமானது சாலப்பொல்லாதாகாதே யென்கிறான். (3)

இ. உன்னஞ்சனவியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (என் துணையியாதி யால்). துரியபாத்ததுக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (இந்தவொருதலையி யாதினால்). ஒருதலை மாறமான வென்றது உனக்கென்பக்கல் ச்நேஹம் னிற்கே யெனக்கொருத்திக்குமே யுண்டாயிருக்கிறதானவென்றபடி. சாலப்பொல்லாது என்றது மிகவும் பொல்லாது என்றபடி. சரணயந்த் மாக்கிவிடுமென்கை. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே உன்னுடைய பசுமேய்க் கப்போக்கில் நான் முடிவென்று சொன்னவளிப்பாட்டிலே முடியும் பகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறுளென்று சந்தி சொல்லிற்றாயிற்று. (3)

ச. சரமன்று, அதற்கு அரதமான இவ் வாசாவால்ப் பொறுக்க முடிகிற தில்லை யென்றபடி. அந்தோ - ஐயோ! விஹ்யசனமுனக்கு நான் உபதேசி க்க வேண்டுவதே ச்ந்நேஹசமிருவருக்காயிருக்க விஸ்நேஹமெனக்கொருத் திக்குமேயாவதே என்று கருத்து. இனி - இதின்மேலே, இத்தனை வ்நேஹசர்பரேகளுக்கு மேலேயென்றபடி. மிகமிக - மேல்மேலென, உத்தரோ- த்ரமாகவென்றபடி. உன்னைப் பிரிவையாம் - உன்னை விஸ்நேஹிக்கை யுண்டாம்படியான, பிரிவை என்கிறவிடத்தில் ஏகாரம் வாக்யபூரணம். பிரிவு - விஸ்நேஹம், நின் பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - உன்னுடைய ஸோசனசந்தாரணாய்நகமனத்தாலே, போக்கென்று துதியாய் ப்ரதமா. வீவன் - நான் முடிவன், வீவனென்கிற விடத்தில் நகாரஸ்ய நகாரே பரே லோஃ. வீவதல் - முடிதல், மம த்விஸ்நேஹேதுவான உன்னுடைய வநகமனமானது என்னை முடித்து விடுமென்று த்ருதாய்ம். ஆதலால் காலதயத்திலும் எனக்கு சுகலவமும் காணெனென்று கருத்து. ஆல் - ஹா! (2)

நின் பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - உன்னுடைய ஸோசனசந்தாரணாய்- வநகமனத்தாலே, துதியாய் ப்ரதமா. வீவன் - நான் முடிவன், பசுமேய்க்கை எனக்கு த்விஸ்நேஹே அதெனக்குத் தவிரப்போமோ என்றிராதே அது உனக்கு த்விஸ்நேஹமாய்க்கிடாய் கலிக்கப் புகுகிறதென்று கருத்து. அதெங்ஙனே யென்னவத்தை த்ருதாதிக்கிறுள் மேல். எனதாவி - என் வாசாவானது, உன்னைப் போலே என்றிராதே கிடாய் யென்னைபு மென்றபடி. வெவ்வுயிர்க் கொண்டு - த்ருமான நிவாசத்தை யுடைத் தாய், வெவ்வுயிது - த்ருமானது, உயிர் - நிவாசம், விஹ்யு:தத்தாலே

ச. ஸ்ரீமாத நிஷஸித்து என்றபடி. வேம் - வேவாகின்றது, நிஷாசவாத்வேங்
 களாலே உலர்ந்து விரஹிநியாலே தஹமானமாகா நின்றதென்றபடி.
 ஆல் - ஹ, துணை, இத் த்ஷயிலே யெனக்குத் துணையாவார், யாவரு
 மில்லை - ஒருவருமில்லை, துணையான நீ கைவிட்டுப் போனாய், என்
 ன் வசனத்தைப் பார்க்கமாட்டாமையாலே தோழிமார் எனக்கு முன்னே
 மாய்ந்து கிடவா நின்றார்கள், குயில்மயில் துடக்கமானவை யெனக்கு
 உள்பகையாகி விட்டதென்று கருத்து. யானிருந்து - நான் ஜீவித்
 திருந்து, நீ பிரிந்தால் வரக்கடவ சரணத்தைத் தான் த்ஷணத்திலேயடை
 யப்பெற்றேனோ, இன்னமொருக்கால் காணுமோவென்று நசையாலே
 யப்போதே முடியப்போகிறதில்லை, ஷண்தோறு முன்னைக் காணாம
 யாலே வசனமும் முடிகிறதில்லை யென்று கருத்து. உன் அஞ்சன
 மேனியை - அன்னை போலே த்ஷீனியமான உன் திருமேனியை, ஆட்டங்
 காணேன் - ச்ஞாரத்தைக் காணேன். ஆட்டம் - ச்ஞாரம், த்ஷீக்ஷத் த்ஷீத-
 ச்வாபாவாத்ஷயஸம். உன்னழகிய திருமேனியோடே கூட என் கண்
 முன்னே வந்து ச்ஞரிக்கக் காணேனென்றபடி. நீயகன்றால் - நீ
 விசேஷித்துப்போனால், ஒரு பகல் - ஒரு அஹஸ்தானும், போவதன்று -
 போகத்தக்கதன்று, முடிகிறதில்லை யென்றபடி. பொருகயல் - பொரு
 கிற கயலைப்போலேயிருக்கிற, பொருகை - யுடம் பண்ணுகை, கஹித-
 மத்யங்கன் போலே விரஹவசனாதிசயத்தாலே அதிவ்ஷங்கனானவென்றபடி.
 கண்ணினை - நயனயுகத்தினுடைய, நீரும் - ஷ்ஞமும், நீருமென்கிற
 விடத்தில் ச்ஹிதாயா மகாரஸ ஷிபு. நில்லா - நில்லாது, என்னாலே நிறுத்த
 முடியாதென்றபடி. போகிறவுன்னைத்தகைய ஷ்ஞமானாலும் பெறுகிற
 கண்ணிரைத்தகைய முடிகிறதில்லை யென்று கருத்து. இவ்வாய்க்
 குலத்து - இந்த ஷிபுலத்தில், ஆய்ச்சியோமாய் - இடைச்சிகளாய்,
 ஆய்ச்சியர் - இடைச்சியர், இச் ஷதத்தாலே தங்களைச் சொல்லிக்
 கொள்ளும்போது ஆய்ச்சியோமென்று ஷ்மாயிருக்கும். பிறந்த -
 ஷ்னித்தவர்களான, இத்தொழுத்தையோம் - இந்த தொழுத்தைகளான
 வெங்களுடைய, தொழுத்தை - நிதூதீ, இச் ஷதத்தாலே தங்களைச்
 சொல்லிக் கொள்ளும்போது தொழுத்தையோ மென்று ஷ்மாயிருக்கும்,
 கிஷ்டிகளான இந்த எங்களுடைய வென்றபடி. தனிமை தான் -
 தனிமையானது, தானென்று - ச்வாயிகம், ஷ்காகித்வமான தென்றபடி.
 அதாவது - நீயெங்களை ஷ்ஷித்திருக்கச் செய்தே எங்களுக்கு மாத்
 உன் பக்கலுள்ள ஒருதலைக் காமமானது என்கை. சாவது - நசித்துப்
 போமது, மிகவும் பொல்லாதது என்றபடி. ஏதேனு மொன்றைப்
 பொல்லாதது என்று சொல்லப்படுக்கவர்கள் அது பாழ்த்தது என்று
 சொல்லுமாப் போலே சாவது என்று சொல்லுகிறான். (3)

மூ. தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபி ரிந்தார்
 துயரமும் நினைகிலை கோவிந் தா! நின்
 தொழுத்தனில் பசுக்களை பேவி ரும்பித்
 துறந்தெம்மை இட்டவை மேய்க்கப் போதி
 பழுத்தநல் அமுதினின் சாற்று வெள்ளம்
 பானியேன் மனம்-அகந் தோறும் உள்புக்
 கழுத்த நின் செங்கனி வாயின் கள்வப்
 பணிமொழி நினைதொறும் ஆவி வேமால். (4)

ஆ. (தொழுத்தையோம்) அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள் படுகிற ஷ்ஷதத்தையுமொன்றும் பாராதே உன்னுடைய பசுக்களையெயுகந்து எங்களைத்துறந்து பொகட்டு அவை மேய்க்கப் போதி என்ன, “உன்னுடைய கடாஷமே ஷாகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப் பிரிந்து போகையாவதென்” என்றுப்போலே சாந்ஸ்ரமாய் ஷ்ரமாய் அநிமயூரமாயிருப்பன சில பணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள இவையிறே நினைக்கநினைக்கவென்னை மாய்க்கிறன வென்கிறான். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. துணை பிரிந்தார் துயரமுமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னைப் பிரிந்தியாடியால்). எங்களைத் துறந்தியாடியாலே சந்தியும் சூசிதை. எங்ஙனையென்னில்! கீழ் ஒரு தலைக்காமமென்று தான் சொன்ன அந்தை யிப்பாட்டிலேயவன் தங்களையுபேஷிக்கிற ஷ்காரத்தைச் சொல்லி ஷ்பாதிக்கிறுண்டு சூசிதமாகிறது. அவனுடைய சிவ்ய்லாப-ஷாடிகள் அநேகங்களிருக்கப் பணிமொழியை விசேஷித்துச் சொல்லுகிறது எதென்ன? அவதரிப்பிக்கிறார் (உன்னுடைய கடாஷமேயியாடியால்). சாந்ஸ்ரமாய் ஷ்ரமாய் அநிமயூரமாபென்கிறவித்தாலே தூதீயபாததாப்ய் சந்தீத மாய்த்து. நினைதொறுமியாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவையிறே யியாடியால்). (4)

ச. தொழுத்தையோம் தனிமையும் - உன்னழகுக்குத் தோற்றுனக்குக் கிஷ்ரிகளான வெங்களுடைய விரஹத்தையும், துணை பிரிந்தார் துயரமும் - எங்களுக்குத் துணையான வுன்னைப் பிரிந்து கிடக்கிற வெங்களுடைய து:ஷத்தையும், நினைகிலை - நினைக்கிறுயில்லை, ஷரமீஷக்கிறுயில்லை யென்றபடி. பிரிகிறவர் நாங்களென்றும் எங்களுக்கு வருகிற து:ஷம் உன்னைப் பிரிகையால் வருகிறதென்றும் ஷரமீஷக்கிறுயில்லை யென்ற படி. அதாவது, த்வஸ்ஸ்லேஷ்ஜிவீதஸ்வபாவீகளாகையாலே யுன்னைப்

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

ச. விஷமாம்படியான பாபத்தையுடையேனான வென்னுடைய, மனமகந்
தோறும் - ஹ்ருதயாந்ரபுரேஷங்கள் தோறும், உள்புக்கழுத்த - உள்ளே புக்க
முந்தும்படி பண்ண, எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலே
வைத்து ஸ்திரீகரிக் கையாலே யென்றபடி. நினைதோறும் - நினைக்கும்
ஐயங்களிலெல்லாவற்றிலும், ஆவி - என்னுடைய ப்ராணானது, வேம் -
வேவாநின்றது, ஹ்ருதயாந்ரமாகா நின்றதென்றபடி. ஆல் - ஹ ! (4)

பகல் - டிவாவெல்லாம், நிரை - ராஜ்யை, நிரையென்று வடிவ,
இங்கே ராசமூஹம் விவசிதம். மேய்க்கிய - மேய்க்கைக்காக, போய் - போய்
விட்டவனான, கண்ணா - கண்ணா! பணிமொழி - உன்னுடைய சவியோகி
களை, நினைதொறும் - நினைக்கிற ஐந்தோறும், ஆவி - என்னுடைய
பிரானானது, வேம் - வேகானின்றது, டஹ்மாமாகா நின்றதென்றபடி.
ஆல் - ஹ! பிணியவிழ் - கட்டவிழ்கிற, பிணி - கட்டு, டஹ்மாவ்ஹ்மாவ்
மான முகூதரே போய் விசியானிற்கிறவென்றபடி. மல்லிகை - மல்லிகை
யை, மல்லிகைசுமபரிமதத்தையென்றபடி. வாடை - உதீசினமாவ்மாவ் து,
தாவ - தாவானிற்க, வீசானிற்க வென்றபடி. இதுக்கு வந்தின்றுலோ
யென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். பெருமதம் - மஹாமயுக்தமான, மதமம்
போலே டப்சாலியான வென்றபடி. தனக்கு வாஹ்மாயிருக்கையாலே
இப்படிச் சொல்லுகிறான். மாலையும் - சாய் ஸ்வய்யம், வந்தின்று - வந்து

ஆ. படுகிறதென்'என்ன பசுமேய்க்கப்போனாயே யல்லையோ பசுமேய்க்
கப்போய் பகலுமெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்
பெருமதமாலையும் வந்ததுகிடாய் ஈண்ட பகலெல்லாம் உன்னைப்
பிரிந்தாலுள்ள வ்யசனமெல்லாம் தீரும்படி என்னையொருக்கால் புல்கி
மூதசஃஜிவனமாய் அமூதகஃபமான திருவார்களாலே யென்னை ஸஃஜிவிப்பித்து
என்னுடைய அர்தியெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்
கைகளை யென்றலையிலே யொருக்கால் வைத்தருளாயென்கிறாள். (5)

இ. கிறார் (பசுமேய்க்கப் போனாயே யல்லையோவென்று). டிவீயபாடத்தில்
அய்த்தை யருளிச் செய்கிறார் (பசுமேய்க்கப் போய்ப் பகலுமெல்லாம்
முடிந்து என்று). மணிமிகு இत्याதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(ஈண்ட பகலெல்லாம்த்யாடியால்). உன் வாயமுதந்தந்து என்கிறதற்
குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (மூதசஃஜிவனம்த்யாடியால்). துரீயபாடத்துக்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுடையவியாடியால்). (5)

ச. விட்டது, ஆலோ - ஹ் அஹோ!, மணிமிகு - மணியானது மிகுந்தியிருக்
கிற, ஸ்ரீகௌஸ்துமகாந்தியெங்கும் பரம்பியிருக்கிற வென்றபடி. மார்பினில் -
உன்னுடைய வடிவத்தில், முல்லைப்போது - முல்லை பூபங்களாலே,
என்வனமுலை - என்னுடையவழகிய ஸ்தனங்களை, வனமென்று அழகி
யது, கமிழ்வித்து - பரிமலிப்பித்து, கமிழ்விக்கை - பரிமலிப்பிக்கை,
உன் திருமார்பின் முல்லைப்பூவாலே என் முலைகளைப் பரிமலிப்பிக்க
வேணுமென்கையாலே ஸ்ரீமாயோகியன்றியே ஸ்ரீரோகியாலே ஸ்ரீசஃஜிபத்தை
அபேஷித்தபடி. உன் வாயமுதம் - உன்னுடைய வாயமுதத்தை, உன்னு
டைய ஸ்ரீரோகிகளையென்றபடி. தந்து - எனக்குத்தந்தருளி, கர்ணமூதங்
களான உன்னுடைய ஸ்ரீகளாலே என்னை அபேஷிப்பித்து என்றபடி.
அணிமிகு - அணிகள் மிகுத்திருந்துள்ள, அணி - அலங்காரம், ரதாஃஜிவிய-
காதிவ்யாபரணஸோபிதமான வென்றபடி. தாமரைக்கையை - தாமரசபூஷ்
போலே யிருக்கிற உன்னுடைய திருக்கையை, இதுக்கு அணியா
யென்கிறத்தோடே அவ்யம். அடிச்சியோம் - உனக்குக் கிண்களான
எங்களுடைய, அடியான் - கிண்கள், ஸ்ரீபுத்தியான்த்வே இடைச்சியென்னு
மாப்போலே அடிச்சியென்று ஸ்ரீமாயிருக்கும். இச் சஃஜித்தாலே தங்
களைச் சொல்லிக் கொள்ளும் போது அடிச்சியோமென்று ஸ்ரீமாய்.
தலைமிசை - தலைமேலே, நீ - எங்களுக்கு மூதசஃஜிவினியான நீ, அணி
யாய் - அலங்காரம் போலே வைத்தருளவேண்டும், அந்தோ - ஐயோ!
இது கௌஸ்துமநாய்மான கௌஸ்தும. (5)

மு. அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்
 ஆழியங் கண்ணா! உன் கோலப் பாதம்
 பிடித்து அது நடுவுனக் கரிவை யரும்
 பலர்; அது நிற்களம் பெண்மை யாற்றோம்
 வடித்தடங் கண்ணினை நீரும் நில்லா;
 மனமும்நில் லா: எமக் கதுதன் னாலே
 வெடிப்புநின் பசுநிரை மேய்க்கப் போக்கு;
 வேம்எம துயிர்-அழல் மெழுகில் உக்கே.

(6)

ஆ. (அடிச்சியோம்) உன்னுடைய வழகிய திருக்கைகளை அடியோங்களுடைய தலையிலே வைத்தருளித் திருக்கண்களாலே குளிரப்பார்த்தருளாயென்று பின்னையுமிங்ஙனே சொல்லுமளவில் 'ஒருபகல்மாத்திரமேயன்றோ பசுமேய்க்கப்போய் நான் பிரிந்திருப்பது இதுக்கிங்ஙனே படவேணுமோ' என்று அவன் சொல்ல பசுமேய்க்கப் போகையாவது

ஆறும் பாட்டு

இ. அடிச்சியோம் இत्याதிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாடியால்). ஆழியங்கண்ணா என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திருக்கண்களாலேயித்யாடியால்). அவனுடைய பசுமேய்க்கப் போக்கு நிமித்தமாக வ்யசனப்படுகிறவளிப்பாட்டிலே உனக்கரிவையரும் பலர் இत्याடியாலே நாயிகாந்தரஸங்குநிமித்தமாக வ்யசனப்படுகை அஸங்கமன்றோ வென்ன விதுக்குத் தாப்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (பின்னையுமிங்ஙனேயித்யாடியால்). சொல்லுமளவிலென்கிறதற்கு அவன் சொல்ல என்கிறத்தோடே அவ்யம். அது நடுவுனக்கரிவையரும் பலர் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பசுமேய்க்கப் போகையாவ தித்யாடியால்). அதுநிற்க வெம் பெண்மையாற்றோ மென்கிறதற்குத்

ச. அடிச்சியோம் - त्वत्किङ्कரிகளானவெங்களுடைய, தலைமிசை - தலைமேலே, நீ - परमभोग्यனான நீ, அணியாய் - அலங்காரமாக வைத்தருள வேணும், உன் தாமரைக்கையை इति शेषः. ஆழியங்கண்ணா - समुद्रம் போலே அழகிய கண்களை யுடையவனே, ஆழி - समुद्रம், அம் - அழகியது, अमृतसमुद्रं போலே अतिदीर्घविशालशीतलघ्वज्जम्भीररमणीयकान्तिकलोलितங்களான திருக்கண்களையுடையவனே யென்றபடி. இது साभिप्रायसंबोधनम्. உன் திருக்கண்களாலே யென்னைக் குளிரக் கட்டித்தருள வேணுமென்று அபிபிராயம். அது நடுவு - அந்தப் பசுமேய்க்கப் போகிற வ்யாபாரத்தின் நடுவே, உன் கோலப்பாதம் - உன்னுடைய அலங்காரசாலியான திரு

ஆ. உனக்கு அபிமதீகளாயிருப்பாரோடே நீ கலந்து பரிமாறுகையிறே, ஆனபின்பு இங்ஙனே படவேணுமோவென்று சொல்லலாமிறேயுனக்கு, அதுநிற்க - நாங்களுன்னைப் பற்றியல்லது வரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உன்னைப்பிரியில் நாங்கள் வரிக்கமாட்டோம், இக் கண்ணுநீரும் நிலலாது நெஞ்சு தளரானின்றது. ஆதலால் நீ பசுநிரை மேய்க்கப்போகிற தெங்களுக்கொன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது எங் களுயிரானது விர்ஹாநியாலே வேவக்கிடாய்ப்புகுகிற தென்கிறுள். (6)

இ. தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அது நிற்கவியாதியால்). வெடிப்பு என்கிற தற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (எங்களுக்கொன்றுமியாதியால்). வேமெமது இயாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (எங்களுயிரானது இயாதியால்). (6)

ச. வடியை, பிடித்து-அவலிவத்து, தங்களுக்குப் பிழையாகப்பற்றியென்ற படி. உனக்கு - நிரதிசயசுந்தரனானவுனக்கு, அரிவையரும்-அபிமதீயாயிருப் பார்க்கும், அரிவையர் - அபிமதீகள், பலர் - அநேகருளர். யதா, அரியர் - அருமையான வயசையுடையவர்கள், துல்பமென்னலாம்படி ஸ்லாபமான யௌவனத்தை யுடையவர்களான வென்றபடி. உனக்குப்பலர் - உனக்கு அநேகர்கள் உண்டென்றபடி. அது நிற்க - அதுகிடக்கிடு, நீ மற்றும் சில சோபிமாரை விரும்புகிறாயென்று அதுக்கு இப்படுகிறோமல்லோ மென்ற படி. எம்பெண்மை - எங்களுடைய சூரீத்வத்தாலே, சூரீயாய் ப்ரயமா. நாங்கள் பெண்பிறவியில் பிறக்கையாலே யென்றபடி. ஆற்றோம் - பொறுக்க மாட்டோம், உன்னைப்பிரியில் வரிக்கமாட்டோமென்றபடி. உங்க ளுக்கு சூரீத்வ் சவாபரூபமானால் பூஷன் வருமளவும் வருந்தியாகிலும் வரிக்க வேண்டாவோவென்ன ? எங்கள் நிலையைப் பார்க்கமாட்டாயோ வென்கிறுள் மேல். வடி - கூறியதுகளான, வடியென்று கூறியது அக்ஷரீத் தி திஷீமூதங்களான வென்றபடி. யதா, நாயகஹ்ருதவிதாரகமாம்படி அதிதிஷணகடாக்ஷவிஷணசாலிகளான வென்றபடி. தடம் - விசாலங்களான, ச்ரேஷ்டதஸீயிலே யுன்னுலிப்படிக்க கொண்டாடுமவையான வென்றபடி. கண்ணினை - லோசனங்களுடைய யுகத்தில், நீரும் - வாஸஜலமும், ச்ரேஷ்டச்ய சंहிதாய் லோப:. நிலலா - நிலலாது, மனமும் - எங்களுடைய மனஸும், அநாபி ச்ரேஷ்டச்ய லோப:. நிலலாது - சிவரமாயிராது, வரித்திருக்கமாட்டுகிற தில்லையென்றபடி. அது தன்னாலே - இப்படி மனஸு சிவிலமாகை யாலே, நின் பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - உன்னுடைய சோபிதீவாரணாய்- மனமானது, எமக்கு - எங்களுக்கு, வெடிப்பு - உதேவகரம், துஸ்தமென்ற படி. வெடிப்பு என்று உதேவகரமானதுக்குப்போர். எமதுயிர் - அஸ்மதீய மான ஆத்மாவானது, அழல்மெழுகில் - அநிஸத்மமான மெழுகில்லாட்டில், அழல் - அநி, உக்கு - உருகி, வேம் - விர்ஹாநியாலே ததமாய்விடும்.(6)

மூ. வேம்எம துயிர் அழல் மெழுகில் உக்கு
 வெள்வளை மேகலை கழன்று வீழ
 தூமலர்க் கண்ணினை முத்தம் சோரத்
 துணைமுலை பயந்தென தோள்கள் வாட
 மாமணி வண்ணா! உன்செங் கமல
 வண்ண மென் மலரடி நோவ நீபோய்
 ஆமகிழந் துகந்தவை மேய்க்கின்று, உன்னோ
 டசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் எவன்கொ லாங்கே!

(7)

ஆ. (வேமெமதுயிர்) விரஹினியாலே எங்களுயிர் வேவ ஶாஷயம் முடி
 கையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்று வீழ உன்னைக்காண்கை
 யாலே புதுக்கணித்தவென் கண்கள் அருவி சோர்ந்து துணைமுலை
 பயந்து என் தோள்கள் வாட அதின் மேலே உன் திருமேனியும் ஶதி-
 கோமஹமான வுன் திருவடிகளும் நோவ நீ போய் ஆமகிழந்துகந்தவை
 மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யிலென்றாய் வினையக்
 கடவதென்கிறாள்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. வேமெமதுயிரென்று துடங்கி வெள்வளையித்யாதியை ஶநந்தர் நிர்ଦேசி
 த்ததுக்குத் தாஷய்மருளிச் செய்கிறார் (ஶாஷயமித்யாடியால்). கழன்று வீழ
 என்றதுக்குத் தோள்கள்வாட என்கிறத்தோடே ஶவ்யம். தூமலரென்
 கிற விசேஷத்துக்குத் தாஷய்மருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாடியால்). பூவ்
 முன்னைக்கண்டு ஶுர்வஸமாயிருந்தவையான வென்றபடி. அதன்மேலே
 என்கிறதற்கு நோவ என்கிறத்தோடே ஶவ்யம். மாமணிவண்ணா இத்யாதி
 க்குத் தாஷய் மருளிச்செய்கிறார் (உன்திருமேனியுமித்யாடியால்). எவன்
 கொலாங்கே யென்கிறதற்குத் தாஷய்மருளிச்செய்கிறார் (என்னாய்வினைய
 இத்யாடியால்). இத்தால் கீழவனுடைய விரஹத்தால் தன் திருமேனியில்
 வருகிற தாஷங்களைச் சொல்லியலற்றினவளிப்பாட்டிலே ஶதिसுகுமாரமான
 வவனுடைய திருமேனிக்குக் காட்டிலே ஶசுரர்களாலே யென் வருகிற
 தோவென்று விசரிக்கிறுளென்று சங்ஶித்யும் சூசிதை.

(7)

ச. எமது - ஶம்சுதீயமான, உயிர் - ஶாத்மாவானது, அழல்மெழுகில் -
 ஶநிஸதமான மெழுகில், உக்கு - உருகி, வேம் - விரஹினியாலே வேவா
 நின்றது. வெள்வளை - வெருத்த வளைகளும், சங்குவளைகளுமென்ற
 படி. மேகலை - மேகலையும், காஷ்விசுணமுமென்றபடி. கழன்று - தேஶமத்யந்
 துஷமாய் விடுமாகையாலே ஶநிஸங்களாய், வீழ - விழுந்துபோம்படி.

ச. யாக, தூமலர் - நிர்மலபூர் போலிருந்ததான, தூ - நிர்மலம், பூர்முன்
 னோடு ச்ஞ்ஞத்திருந்தபோது ஸ்ஞ்ஞகமலசுடையிருந்ததான வென்றபடி.
 கண்ணினை - நயநயுதத்திலே, முத்தம் - முக்தாபலமானது, ஸ்ஞ்ஞதமூக்திக-
 சரவிதந்முக்தாபலபுத்திசுடையான வாணஜலவிந்நுத்யானதென்றபடி. சோர -
 சோரும்படியாகவும், ஸ்ஞ்ஞதிக்கும்படியாகவுமென்றபடி. துணைமுலை -
 ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கிற முலைகள், பரஸ்பரஸுஜ்ஞதீயைக்
 கண்டு ச்ஞ்ஞதீயிலே நீ யிப்படிக்கொண்டாடும் படியான வென்னு
 டைய ஸ்ஞ்ஞங்கென்றபடி. பயந்து - விவரம்மாய், பயக்கை - விவரமாகை,
 என தோள்கள் - என்னுடைய ஸ்ஞ்ஞங்களானவை, வாட - வாடும்படி
 யாகவும், இதுக்கு நோவ என்கிறத்தோடே ஸ்ஞ்ஞயம். மாமணிவண்ணு
 - நிலமணிவளி, மா என்று நிலம், இது சாமிபிராயஸ்தீவனம். இத்தனை
 சுகுமாரமான திருமேனியைக் கொண்டு ஸ்ஞ்ஞமான வந்தத்திலே போன
 லெங்களாலாறியிருக்கப்போமோ என்று ஸ்ஞ்ஞபிராயம். உன் - உன்னு
 டைய, இதுக்கு ஸ்ஞ்ஞயோடே ஸ்ஞ்ஞயம். காட்டிலே போகவேண்டியு
 தான் உன்னடியாலே போகவேணுமோ. 'அஸ்தே ஸ்ஞ்ஞமி மூதந்நி கு
 கண்காந்' என்னுமாப்போல் போசைப்படுகிற யென்னடியாலே யன்றோ
 போகலாவது என்று கருத்து. செங்கமலவண்ண - ஸ்ஞ்ஞகமலவரம்மான,
 மென்மலர் - சுகுமாரசுகுமாயிருக்கிற, மெல்லென்று சுகுமாரம், மெல்லெ
 ன்கிறவிடத்தில் ஸ்ஞ்ஞசு மகாரே பரே ஸ்ஞ்ஞகாரதீவ். ஸ்ஞ்ஞத்தில் சுகுமாரமெ
 லாம் ஸ்ஞ்ஞசிலாஸ்கலங்கென்று தோற்றும்படி ஸ்ஞ்ஞவாஸஸ்சுகுமார்யஸாலி
 யாய் எங்கள் ஸ்ஞ்ஞாஸ்கலங்களுக்கு ஸ்ஞ்ஞகார்யமாகப் பிறந்ததொரு ஸ்ஞ்ஞ-
 விலாஸபூமாயிருக்கிறதான வென்றபடி. அடி - திருவடியானது,
 நோவ - நோவும்படியாகவும், உன் திருவடி நோவவாவது எங்கள்
 ப்ராணன் நோவுகையிறே! என்று கருத்து. 'யத் துஜாதவரணாஸ்ஞ்ஞத் ஸ்ஞ்ஞ
 ஸ்ஞ்ஞதாஸநீ: ப்ரிய தவீமஹி கக்ஞ்ஞே | தீநாடவீமதீஸி தத்யவதே ந ஸ்ஞ்ஞஸித் கூர்நிமிஸ்ரீமதி தீ-
 ஸ்ஞ்ஞவத்யுபாஸ:' என்கிற ஸ்ஞ்ஞமிங்கே ஸ்ஞ்ஞஸ்தீயம். நீ - துருதுருக்கையான நீ,
 போய் - வந்ததுக்குப்போனால்தான் நீ போகலாமோ, ஸ்ஞ்ஞதிகனான ஸ்ஞ்ஞவதி
 த்திருமகனோ தன் வழியே போய் தன்வழி வருகைக்கு, போனபோன
 விடமெங்கும் பூசல்வினைக்கு மவனல்ஸ்யோ, ஸ்ஞ்ஞவீதமான நீ வந்தத்திலே
 போனால் எங்களாலாறியிருக்கப் போமோ வென்று கருத்து. ஆ
 மகிழ்ந்து - பசுக்களை மிகவும் விரும்பி, ஆவென்று பசுக்களுக்குப்பேர்.
 எங்களை ஸ்ஞ்ஞதீதாப்போலே நீயுன் திருமேனியை மறந்து வந்தத்திலே
 திரிந்தாலென்ன ப்ராபதம் வருகிறதோவென்று நாங்களஞ்சா நின்றோமே
 என்று கருத்து. உகந்து - பசுக்களை மேய்க்கையே ப்ராபுஸ்யாஸாஸ

மூ. அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் எவன்கொ லாங்கு? என்று
 ஆழும்என் ஆருயிர்; ஆன்பின் போகேல்
 கசிகையும் வேட்கையும் உள்க லந்து
 கலவியும் நலியும்;என் கை கழியேல்
 வசிசெய்தன் தாமரைக் கண்ணும் வாயும்
 கைகளும் பீதக உடையும் காட்டி
 ஓசிசெய்துண் இடைபிள ஆய்ச்சி யர்ஈ
 உகக்கும்நல் லவரொடும் உழித ராயே.

(3)

ஆ. (அசுரர்கள்) அங்கேயசுரர்கள் தலைப்பெய்யிலென் விளைகிற தென்று நடுங்காநின்றேன் பிரானே? ஆன்பின்போகேல் நீ போனா லுன்பக்கலுள்ள னேதும் அந்த னேதேயமாயுன்னைக்கண்டல்லது ஐரக்க வொண்ணாத அபிநிவேசமும் இப்போது கலக்கிற கலவியும் நலியும்

எட்டாம் பாட்டு

இ. ஆழுமென்னாருயிரென்கிறதற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நடுங்கா நின்றேன் பிரானேயென்று). கசிகையுமித்யாதிக்குத் தாச்யம்ருளிச்செய் கிறார் (நீ போனாலித்யாடியால்). அதில் னேதும் என்கிறத்தாலே கசிகை ஷட்யம், அந்த னேதேயாதி அபிநிவேசமும் என்னுமளவாலே வேழக்கை ஷட்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. நீ போனால் என்கிறதற்கு நலியுமென் கிறத்தோடே ஷ்வயம். ஆன்பின் போகேல் பென்கை கழியேல் என் கிறவித்தாலே கீழ்ப்பாட்டிலே பசுமேய்க்கப் போனவிடத்திலே அசுரர் களாலே என்வருகிறதோ வென்று அஞ்சினவளிப்பாட்டிலே அவனைப் போகவேண்டாவென்று சொல்லுகை அநுபந்தமன்றோவென்னில் 'தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே' என்று தாம் போகிறவர் தம்மையிங்கே வைத்தன்றோ போகக்கடவதென்று கலங் கும் பகுவியான விவருக்கு ப்ரமாதத்தாலே, ஐதேயங்களான சித்திரங் கள் சம்பாவிதங்களாகையாலே யிப்போதவன் போனானாக நிஷயமிருக்கச் செய்தேயும் இஃதர் போகப்புகுகிறானாகவும் தோற்றக் கூடுகையாலிப் படி ப்ரதிவேஷிக்கை ஷ்வயம். அயவா, இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசத்திலே அவன் பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமளவில் அவன் போனானாகப் ப்ரமித்து வ்ரணப்பட்டாளென்றபடியன்று, அப்படியாகிலிறே, இங்கு விருதமுண்டாவது, மற்றெங்ஙனே யென்னில்? ராஜ்யெல்லாங்கூட வெழுந்தருளியிருந்து ரசிக்கச் செய்தே ப்ரமாதமயம் வந்தவாதே அவன் பசுமேய்க்கப் போகச்செய்தேயும் பண்டெப்போது மிக்காலத்திலே விசுலேஷிக்கக் காண்கையாலே இப்போதுமவன் போகாதொழியானென்று

ஆ. என்னை கழியேலென்ன ? பேசாதிருந்தவாறே பின்னையும் உன்னுடைய சீந்யாதிர்களிலே யீடுபட்டு உனக்கு அபிமதீகளாயிருப்பார் யாவர் சிலர் அவர்களும் நீயும் கூட என் கண்வட்டத்திலே சஞ்சரிக்கவமையுமென்கிறான். (8)

இ. வுடியாலே யவன் போனதாக அப்யவசித்து வ்யசனப்பட்டாளென்றபடி. இப்படித்தில் நீ பசுநிரை மேய்க்கப்போக வேண்டாவென்று ப்ரிபேதிகைகை ருபபந்நதரம். என்னை கழியேலென்று சுவசஸ்லேபத்தை யவன் விடப் பொருக்கமாட்டாதிருக்கிறவிவள் இவளிலவாய்ச்சியரித்யாடியாலே உனக்கு அபிமதீகளான ஸோபிகளோடேகூட நீ சஞ்சரிக்க வேணுமென்று ப்ரிபேதிகைகை அசந்நதமன்றோ வென்ன விதுக்குத் தாப்யம் சொல்லுகைக்காக அவ். தரிப்பிக்கிறார் (பேசாதிருந்தவாறே என்று). அவன் பேசாதிருந்தவாறே யிவனுக்குப் பசுமேய்க்கையை வ்யாஜிகரித்து சுவாபிமதஸோபிஜனங்களோடே சஸ்லேபிக்கையிலே அபிபாயமென்று ஸஹித்து நீ யேதேனுமோரு ப்ரிபாரத்தாலேயாகிலும் அசுராஸ்பதமான வனத்திலே புகாதொழுகையே யெனக்கு மிகவும் ப்ரியதமம், ஆதலால் நீயும் மன:ப்ரியைகளோடே கூடவாகிலும் என் கண்வட்டத்திலே சஞ்சரித்தருள வமையுமென்கிறாளென்று சூசிதமாயிற்று. பின்னையுமென்றது அவன் அபிபாயத்தையறிந்தாலும் பின்னையுமவனை விடமாட்டாமையாலென்றபடி. இதுக்கு மஹாவ்யாஸ்தத்தில் த்ரியையோடே அவ்யம். சூதியபாதத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்(உன்னுடையவீத்யாடியால்). நீயுக்குமித்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உனக்கபிமதகளாயித்யாடியால்). (8)

ச. மாக அபிநந்தித்து, அவை மேய்க்கின்றது - அந்தப் பசுக்களை மேய்க்கிறவிடத்தில், உன்னோடு - அதிசுகுமாரதநுவானவுன்னோடே, அசுரர்கள் - வஜகதேரஸரிரான அசுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படியில், வந்துகிட்டிவிட்டார்களாகில் என்றபடி. ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, எங்களுக்கு கொருக்கால் கிட்டவொண்ணாதபடி அந்யந்தரமான மஹாஸ்யவனத்திலே யென்றபடி. யவங்கொல் - எவைகளோ, என்ன அந்யங்களுண்டாமோ வென்றபடி. அது தன் வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே யவங்கொலென்கிறான். (7)

ஆங்கு - அந்தப் பசுமேய்க்கப் போனவிடத்திலே, அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் - அசுரர்கள் வந்து தலைப்பட்டார்களாகில், யவங்கொலென்று - யவைகளோவென்று, என்ன அந்யங்கள் விளையுமோவென்று

ச. என்றபடி. என்னொருயிர் - என்னுடைய ஜாஹ்மான ஆத்மாவானது, ஆர் - ஜாஹ்ம், உனக்கு ஜாஹ்னியமான என் ஆத்மாவானது என்றபடி. ஆழும் - ஆழா நிற்கிறது, ஆழுகை - ஆழா நிற்கை, ஞயசாஹர்நிமஸ்நமாகாநிற்கிற தென்றபடி. ஆன்பின் - பசுக்களின் பின்னே, ஆனென்று பசுவுக்குப் பேர். போகேல் - போகாதேகொள், கசிகையும் - ட்விஷவிக்കையும், சித்தாஹ்நிவகாரணமான உன் பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமுமென்றபடி. வேட்கையும் - அபிநிவெசமும், நீ கூட விருக்கச் செய்தேயும் உத்தரோத்தரம் உன்னை அநுஷி க்கவேணுமென்கிற அபிநிவெசமுமென்றபடி. உள்கலந்து - அந்த:பரிவீர மாய், எனக்கு சவ்ஹா ஸ்மृதிசுசுரமாய்க் கொண்டென்றபடி. கலவியும் - ச்ஷ்லேஷமும், நலியும் - என்னைப் பிடிக்கும், என்கை கழியேல் - என்கையை விட்டுப்போகாதே கொள், நானனைத்த கையை நீ விட்டுப் போகா திருக்க வேணுமென்றபடி. வசிசெய் - வசத்தைச் செய்யா நிற்கிற, வசி - வசயத், சாபிபாஹ்விஷ்ணவாதுரியாலே சவ்வசிகாரமானவென்றபடி. உன் தாமரைக் கண்ணும் - உன்னுடைய தாமரச்சஹ்ஸங்களான திருக்கண் களையும், வாயும் - அந்த விக்ஷத்தின் அபிபாஹ்யத்தை அவிக்கரிக்கும் முறுவலையுடைத்தான திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - அந்த சபுர விக்ஷத்திலும் முறுவலிலும் எதிர்விழிக்கமாட்டாதே விஹ்யாலே வணங்கினவர்களை யெடுத்தனைத்துக் கொள்ளும் திருக்கைகளும், பீதகவாடையும் - திருப்பிதாஹ்ரத்தையும், காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்தருளி, இதுக்கு நீயுகக்குமென்கிறத்தோடே அவ்யம். உன்னழகுகளைக்காட்டி - வசிகரித்து, சவ்வசிரானவாறே நீயுகந்தருளும்படி யிருக்குமவர்களான வென்று சஹ்ஸாஹ்யமாம். ஒசி செய் - ஒசிகையைச் செய்யா நிற்கிற, ஒசிகை - துவள்ச்சி யென்றபடி. சவ்ஹத்தாலும் ச்ஷ்லேஷசத்தாலும் துவண்டிருக்கிற வென்றபடி. நுண் - சூஹ்மான, இடை - அவலாநத் தையுடையவர்களான, இளவாய்ச்சியர் - வாலுபிகளான, உனக்கு - சூஹ்வயஸ்க்களாய் ஸுபிகளாகையாலே சூஹ்வாபிஷ்ணைகளுமான வென்றபடி. நீயுகக்கும் - நீயுகந்தருளும்படி யிருக்குமவர்களான, உகக்குமென்கிற விடத்தில் மகாஸ்ய ச்ஹிதாய் ஸுப: எங்களைப் போலன்றிக்கே உனக்கு அபிமதீகளான வென்றபடி. நல்லவரோடும் - ஸுநாபிக்களான வாயிக் களோடே கூடவாகிலும், ச சஹ்ம் நீ வநத்துக்குப் போகாதிருக்கப் பெற்றோமாகில் இரஸுபிகளோடே கூடவாகிலும் எழுந்தருளியிருக்க வமையும், அத்தால் எங்களுக்கொரு குறையுமில்லை யென்கைக்காக. உழிதராய் - ச்வ்ரரித்தருளவேணும், உழிதருகை - ச்வ்ரரிக்கை, வநத் திலே புகாதே என் கண்வட்டத்திலே ச்வ்ரரித்தருளவேணுமென்கை. (8)

மூ. உகக்கும்நல் லவரோடும் உழிதந் துன்றன்
 திருவுள்ளம் இடர்கெடுந் தோறும் நாங்கள்
 வியக்கஇன் புறுதும்எம் பெண்மை யாற்றோம்;
 எம்பெருமான்! பசு மேய்க்கப் போகேல்
 மிகப்பல அசுரர்கள் வேண்டுருவம்
 கொண்டுநின் றுழிதருவர் கஞ்சன் ஏவ
 அகப்படில் அவரோடும் நின்னோ டாங்கே
 அவத்தங்கள் விளையும்என் சொல்கொள் அந்தோ! (9)

ஆ. (உகக்கும்) உனக்கு அபிமதீகளாய் விசுஷிகளாயுள்ளவர்களோடு
 திரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்திலிடர்கெடுமளவில் நாங்கள் எங்க
 னோடு ச்ஞேபித்ததிற்காட்டிலும் மிகவுமினியராவுதோம் வேறு சில
 ரோடே ச்ஞேபிக்கப்பொறுக்கமாட்டாத பெண்மை வேண்டோம், பல
 வசுரர் க்ஸ்ப்ரெரிராய் வேண்டின வடிவுகளைக் கொண்டு ச்ஞ்ரியாநிற்
 பார், அவர்கள் கையிலே யகப்படில், அவர்களோடுன்னோடவ் விடத்தில்
 பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ! என் சொல் கொள்ளாயென்
 கிருள். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. இடர்கெடுந்தோறு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
 (இடர் கெடுமியாடியால்). நாங்கள் வியக்கவின்புறுது மென்கிற
 தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நாங்களெங்கனோடேய்யாடியால்).
 எம்பெண்மையாற்றோ மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வேறு
 சிலரோடேய்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே நீயுக்கு நல்லவரோடு
 முழிதராயே என்கிறவிடத்தில் தன் திருவுள்ளத்திலே அபிமதீமாயிருந்த
 அய்த்தை யவனுக்கு விசுஷஜனநாய் க஠ோகியாலே வெளியிடுகிறுளிப்
 பாட்டிலென்று சஜ்ஜதி சூத்ரையாயிற்று. கஞ்சனேவ என்கிறதற்குத்
 தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (கச்யாடியால்). உழிதருவார் என்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (ச்ஞ்ரியா நிற்பரென்று). அவத்தங்க ளென்கிறத்தை
 யுரைக்கிறார் (பொல்லாங்கென்று). (9)

ச. உனக்கு நல்லவரோடும் - நீயுக்கும்படி நல்லவராயிருப்பார்களோ
 டேயாகிலும், உகக்குமென்கிறவிடத்தில் மகாரஸ்ய சंहிதாய் லோப:, நீயுகந்
 தருளும்படி ரமணியகுணசாலிகளான கோபிகளோடே கூடலாளுமென்ற
 படி. ச்ஞ்நம் நீ வனத்திலே புகாதொழியப்பெற்றோமாகில் இतरगोपि
 களோடேகூட ச்ஞ்ரித்தருளுகையும் எங்களுக்குப் பூஷாய்மென்கைக்காக.

ச. உழிதந்து - சுவரித்தருளி, உன் திருவுள்ளமிடர் - உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் து:ஃமானது, தன்னென்று சுவாயிகம், இப்போது அவர்களோடு கலக்கப்பெறுமையால் உன் திருவுள்ளத்திலுண்டாயிருக்கிற து:ஃமெல்லாமென்றபடி. கெடுந்தோறும் - கெடும்போதெல்லாம், அவர்களோடு ச்ரேஷ்டிக்கப்பெற்று உன் திருவுள்ளத்தில் து:ஃமெல்லார்ந்தீர்து நீ சீர்தனும் போதெல்லாமென்று வடாய்ம். இதுக்கு இன்புறுதுமென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். நாங்கள் - உன்னைப் பிரிந்து வரிக்கமாட்டாத நாங்கள், வியக்க - மிகவும், இங்கு வியப்பு - மிகுதி, எங்களோடுள்ள ச்ரேஷ்டத்திற்காட்டிலும் அதிகமாக வென்றபடி. இன்பு - ரசத்தை, இன்பு - ரசம், ஸாந்நத்தையென்றபடி. உறுதும் - அடைவதோம், உறுகை - கிட்டுகை, இங்கு அடைகையைச் சொல்லுகிறது. உறுதுமென்று விதிநிஷ்ரயோ:; உத்தமபூஷவஹவனம். எம்பெண்ணை - எங்களுடைய ச்ரீத்வத்தை சபதிகளோடு நாயகன் ச்ரேஷ்டிக்கப்பெறுத வெங்களுடைய ச்ரீஸ்வभावத்தை யென்றபடி. ஆற்றோம் - சஹிப்போம், அந்த க்ரஸ்வभावமெங்களுக்கு வேண்டாவென்றபடி. நீயுகந்த ஜனங்களை யொழிய கேவலமுன்னை தரித்துகக்குமவர்களெல்லோம் காண் நாங்கள், கேவலமுன்னை தரித்துகப்பா முக்கறச்சி (சூர்நகி) யன்றோவென்று கருத்து. எம்பெருமான் - எங்களுக்கு சுவாமியானவனே, உனக்கு நியதிக்ஷரிகளாயிருக்கிறோம், நீ பசுமேயக்கப் போகாதிருக்கவல்லையே யென்று கருத்து. நீ பசுமேயக்கப் போகேல் - நீ பசு மேயக்கப் போகாதேகொள், பலவசுரர்கள் - அநேக அசுரர்கள், கஞ்சனேவ - க்ஸன் ஸ்ரெக்க, க்ஸன் ஸ்ரெக்கையாலென்றபடி. இதுக்கு உழிதருவரென்கிறததோடே ஸ்வயம், க்ஸஸ்ரெதிராகையா லெங்கே தப்பிப்போனாலுமவன் டிஷக் குமென்று ஸயத்தாலே ஸாநுக்குத் துணிந்துன்மேல விழுவரென றஞ்சாநின்றோமென்று கருத்து. வேண்டுருவங்கொண்டு - வேண்டின ஸுங்களை ஸ்ஹித்துக்கொண்டு, காமஸுதாரிகளாய்க் கொண்டென்றபடி. நின்று - ஷ்ரீஸ்ரீஸுராய்க்கொண்டு நன்று, மிக உழிதருவர் - மிகவும் சுவரிப்பார்கள், வனத்திலே ஐதி ஷே:.. அகப்படி - அவர்கள் கண்ணிலே நீயகப்பட்டாயாகில, அவர்கள் கண்ணிலே நீயகப்பட்டாயாகிலென்னுமாம். ஆங்கே - அந்த வனத்திலே, அவரோடு - ஶதகோடி ஶதகுணகதிரான அந்த அசுரர்களோடும், நினனோடு - நவநிதசுகுமாரதநுவான வுன்னோடுங்கூட, அவததங்கள் - அநயங்கள், அவத்தம் - அநயம், யுதமுமாம், விளையும் - ஸ்ருரமாக உண்டாய்விடும், இப்படிச் சொல்லச் செய்தேயும் ஸதயாநைக்குப் பாடினாப்போலே யவன் அநாதரித்திருந்தவாறே

மூ. அவத்தங்கள் விளையும் என் சொல்கொள் அந்தோ!

அசுரர்கள் வன்கையர் கஞ்சன் ஏவ
தவத்தவர் மறுகரின் றுழி தருவர்;
தனிமையும் பெரிதுனக்கு இராமனையும்
உவர்த்தலை உடன்திரி கிலையும் என்றென்று
ஊடுற என்னுடை யாவி வேமால்
திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு வத்தி;
செங்கனி வாய்எங்கள் ஆயர்தேவே!

(10)

ஆ. (அவத்தங்கள்) வசுவான்களான அசுரரை க்ஸனேவ 'உனக்கென் வருகிறதோ' என்று ஈபிகளுங்கூடக்கலங்குவார்கள் அவன் சந்நிதியிலே

பத்தாம் பாட்டு

இ. தவத்தவர்மறுக நின் றுழிதருவ ரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உனக்கென்வருகிறதோ ஐயாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டில் அவத்தங்கள் விளையுமென்று அஞ்சி நின்றவனைக் குறித்து மடகதவத்துக்கு மசகங்களாலென் வருகிறதோவென்று அஞ்சுவாரைப் போலே எனக்கு அசுரர்களாலென் வருகிறதோவென்று அஞ்சுகை அபஹாஸ்ய மன்றோ வென்று அருளிச் செய்யவதற்கு ஐசர் சொல்லுகிறுளிப்பாட்டில்லென்று சந்தி சூக்தை. தனிமையும் ஐயாடிக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் சந்நிதியிலிஐயாடியால்). அவன் சந்நிதியிலென்றது அந்த ராமன்

ச. சொல்லுகிறுள் மேல். என்சொல் - என்னுடைய சொல்லை, கொள் - ஐந்திருளு, பசுமேய்க்கப்போக வேண்டாவென்று நான் சொல்லுகிற வாயை நீ ஐஜிகரித்தருளவேணுமென்றபடி. அந்தோ - ஐயோ, எங்கள் சைகூமாய்த்தை யறியாவிட்டால் உன்னுடைய சைகூமாய்த்தையும் நியறியாதொழியவேணுமோ, பின்னே அநுகூர் சொல்லும் வாதையைக் கேளாதபடி யுனக்குகப்பார்க்குண்டாவதே என்று கருத்து. (9)

அவத்தங்கள் விளையும் - நீ வனத்திலே புத்தந்தாயாகில் அநயங்கள் பசுரமாயுண்டாய்விடும், என் சொல்கொள் - என்னுடைய உக்தியை ஐஜிகரித்தருளு, அநுநாஸ்யாசமொன்றில்லை. என்னுடைய உக்தியை ஐஜிகரிக்கிற மாதமே வேண்டுவதென்று கருத்து. அந்தோ - ஐயோ! என் வார்த்தையைக் கேளாதொழிவதே; கஞ்சன் - க்ஸனாவன், ஏவ - ஐரெக்க, ஐரெக்கையாலே யென்றபடி. இதுக்கு உழிதருவ ரென்கிறத் தோடே அந்வயம். வன்கையர் - வலிய கையை யுடையவர்களான, அசுரர் - அசுரரானவர்கள், தவத்தவர்மறுக - தாஸ்யிகள் தாஸ்யிக்கும்படி,

ஆ. தீமை செய்யவொண்ணுதென்று இராமனோடே கூடத் திரிகிறதும் செய்கிறிலையென்று மிகவுமென் அர்தா வேவானின்றது, 'நாம் போகிலன்றோ ஈயப்பட வேண்டுவது இதென்ன சநேஹந்தான்' என்று முறுவல் செய்ய திருநாட்டிலும் பசுநிரை மேய்ப்புகத்தி ஆயர்தேவே? ஆன் பின்பு போனாயே யல்லையோவென்கிறாள். (10)

இ. சநிஷியிலே யென்றபடி. அநந்தரமேவ வத்யமானதயா வுத்திஸ்தானுகையாலே அவ னென்று சந்தேஹத்தாலே நிர்देशித்தது. தீமை - துஷத்தனம், ஊடுறவென் னுடையாவிவேமா லென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (மிகவு மித்யாடியால்). நீ பசுமேய்க்கப் போகவேண்டா வென்று நிஷேதிக்க வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப் புகத்தியென்று அவனுக்குப் பசுமேய்க்கை ப்ரியதமமானபடியைச் சொல் லுவானே னென்னவிதுக்குத் தாப்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கி றார் (நாம் போகிலன்றோவித்யாடியால்). அதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய் கிறார் (திருநாட்டிலுமித்யாடியால்). (10)

ச. தவம் - தபஸு, தவத்தையுடையவர் - தவத்தவர், உனக்கென்ன வருகிறதோவென்று பரிதபிக்கும்படி யென்கை. நின்று - வந்ததிலே ஸ்திரராயிருந்து கொண்டு, உழிதருவர் - சந்தரியா நிற்பார்கள், உனக்கு - துஷ்ணதஸ்வभावனானவனுக்கு, தனிமையும் - ஏகாகித்வமும், பெரிது - ப்ரபூரம், தனிமையுமென்கிற விடத்தில் ச சந்தத்தாலே அசுரர்கள் சித்ராவேஷிகளா யிருக்கச்செய்தே அதன்மேலே உனக்குத் தனிமையுண்டாவதேயென்ற படி. இராமனையும் - சிவலராமனையும், உவத்தலை - அபினந்தனம் பண்ணு மவனல்லை, உவக்குமது - உவத்து, உவக்கை - அபினந்திக்கை, உவந்த வுள்ளத்தனையென்றும், பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறுமென்று சொல் லித்திறே! உவக்குமவனல்லாதவன் உவத்தவன், இச் சந்தத்தாலே அபிமுஹினைச் சொல்லும்போது உவத்தலையென்று ரூபமாயிருக்கும். சிவலராமன் சநிஷியிலே ச்வேரவிகாரதுஷ்ணதங்களைச் செய்ய வொண்ணு தென்றும் அபிசநிஷியாலே அவனோடு சந்தேஹனாயிருக்கிற யில்லையென்ற படி. இராமனையும் என்கிற விடத்தில் ச சந்தத்தாலே நியெங்களைக் கைவிட நினைக்கிறவனன்றிக்கே பிதூசமனான உன் முத்தபிரானையு முகவாதொழிவதே, இதென்ன வுன்னுடைய அதிகமங்களிருக்கும்படி யென்று கருத்து. உடனும் திரிகிலையென்று ச சந்தத்தை கீழே அந்வயிப்பது. அவனோடே கூடவும் திரிகிறுயில்லை யென்றபடி. ச சந்தத்தால் மனஸ்சிலே அபிசநிஷியில்லா தொழிந்தாலும் சித்ராவேஷிகளான

மு. செங்கனி வாய் எங்கள் ஆயர் தேவுஅத்
 திருவடி திருவடி மேல் பொருநல்
 சங்கணி துறைவன் வண்டென் குருகூர்
 வண்சட கோபன்சொல் ஆயிரத்துள்
 மங்கையர் ஆய்ச்சிய ராய்ந்த மாலை
 அவனோடும் பிரிவதற் கிரங்கி தையல்
 அங்கவன் பசுநிரை மேய்ப்பொழிப்பான்
 உரைத்தன இவையும்பத் தவற்றின் சார்வே. (11)

ஆ. (செங்கனிவாய்) செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவத் திருவடி திருவடிமேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனாயிருந்த வண்டென் குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன வாயிரத்துள் மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலையவனோடும் பிரிவாற்றாமையாலே தையல் பசுநிரை மேய்ப்பொழிப்பான் சொன்னவிப்பத்து அவன் திருவடிகளைச் சேர்விக்குமென்கிறார்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. அவைத்தின் சார்வு என்கைக்குத் தாய்மருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருவடிகளையிடியாடியால்). (11)

ச. ஷட்க்கள் தூரத்திலேயுங்களைக் கண்டாலிவர்கள் இருவராகத் திரிகிறு ரென்று அஞ்சும்படி, இராமனோடே கூடவாகிலும் திரியலாகாதோ அதுவும் செய்கிறாயில்லையென்று சூட்சுமமாகிறது. என்றென்று - இப்படிப் பலகாலம் சிந்தி பட்டு, என்னுடையாவி - என் ஆமாவானது, ஊடுற - உள்ளிலும் சம்பவக்கும்படி, ஊடு - உள்ளு, உறுகை - சம்பவக்கை, சவாஹ்யந்தரமாக வென்றபடி. வேம் - தஹ்மாநமாகா நின்றது, ஆல் - ஹ, பசுமேய்க்கப் போகையிலே நினைவுங்கூட நமக்கில்லா திருக்க வுங்களுக்கு இதென்ன அகாஷ்வாகூலவென்று அவன் மந்திசம் செய்தருளினவாறே யத்திருப்பவளத்தில் அழகிலே யகப்பட்டு சம்பவிக்கிறாள், செங்கனிவாய் - அஷ்விஷ்வாஹரண, எங்களாயர் தேவே - எங்கள் ஶோபார்க்கு தீவரமே, எங்கள் குலத்தில் ஶோபார்க்கெல்லாம் ஶோபாண சவாமியாயிருக்கிறவனே யென்றபடி. திவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும், பரமவ்யோத்திற்காட்டிலு மென்றபடி. பசுநிரைமேய்ப்பு - ஶோபாணிகளை மேய்க்கையை, உகத்தி - உகந்தருளுவதி, ஆனபின்பு - பசுமேய்க்கப்போனாயே யல்லையோ திருநாட்டிலுள்ளாரையுங் கூடக்

ச. கைவிட்டுப் பசுமேய்க்கையிலே குதூலியான நீ எங்கனையும்
உபேகிப்புதி என்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ வென்று கருத்து. (10)

செங்கனிவாய் - அரணவிஸ்வாசரஞான, எங்கள் - எங்களுடையவருன,
தன் திருப்பவளத்தின் அழகாலே 'பு'சா' துஷ்டிசிதாபஹரி' மென்கிறபடியே
எங்களை வசிகரித்து எங்களுக்கு சுவாமியானவென்றபடி. ஆயர்தேவ
- கோபார்க்கு தேவதையான, தன்னுடைய மந்தஸிதசோமையாலே யெங்கள்
நெஞ்சை அபஹரித்தாப்போலே தனக்கு சவயஸ்கரான கோபார்களுடைய
நெஞ்சையும் அபஹரித்து அவாசுக்கு சர்வவிதமோக்யமூதஸ்வாமி யானவென்ற
படி. திருவடி - சிரிமான சுவாமியுடைய, அடியென்று - சுவாமிக்குப்
பேர், திருவடிமேல் - சிரிமச்சரணமலவிஷயமாக, இதுக்கு சடகோபன்
சொல்லென்கிறத்தோடே அந்வயம். பொருளல் - தாமிரபரணியினுடைய,
இதுக்குத் துறையோடே அந்வயம். சங்கணி - சங்குகளாலேயணியப்
பட்ட, சங்குகளினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவென்றபடி. துறைவன் - துறை
யையுடையவரான, மோகனாசுந்தரனதரரான சூரிசிந்தாவிமுகஜனங்களோடு
சுவாசத்தையுண்டாக்கி அருந்தமாய்ப் போருகிற சூரகூபாந்ந்ததை மனஸா
லும் நினைக்கவொண்ணாதபடி. அந்யந்தவிவிதமாய் அநிர்மணியசங்குதசோபித
மான தாமிரபரணியுடைய திவாராவிமாமறத்தமக்கிருப்பிடமாயிருக்கப்
பெற்றவரான வென்றபடி. யதா, "கலி ஖லு மவிஷயந்தி நாராயணபராணா: ।
கவசித் கவசிம்மஹாபாசா த்மிதேசு ச மூரிச: ॥ தாமிரபரணி நதி யத்" என்று சஹி
யருளிச்செய்துவைத்த சிங்குகளிலே ப்ரதமசிங்கமான தாமிரபரணியுடைய
யுடையவராயிருக்கப் பெற்றவரானபடி. இத்தால் சஹிசுகள் கொண்
டாடும்படியான தம்முடைய அபுதமதவம் சொல்லிற்றாயிற்று. வண் -
சர்வஸம்பதமூதமான, தென் சூந்ரமான, குருகூர் - குருநகரியையுடையவ
ரான, திருகாநகரிக்கு நிர்வாகரானவென்றபடி. வண் - உதாரான, சட
கோபன் சொல் - ஆழ்வாரருளிச்செய்ததான, ஆயிரத்துள் - சஹசத்
துக்குள்ளே, இதுக்கிவையும் பத்து என்கிறத்தோடே அந்வயம்.
மங்கையர் - யுவதிகளான, மங்கையென்று யுவதிக்குப்பேர். ஆய்ச்சி
யர் - இடைச்சிகள், ஆயந்தமாலே - விமரித்த சந்தம்மான, மனஸா அநு-
சந்தித்த சந்தம்மான வென்றபடி. அவர்கள் மனஸா அநுசந்தித்த அந்நந்தம்
ங்களைப் ப்ரதிபாதித்ததானவென்கை. இது பத்துக்கு விசேஷம். அவ
னெனும் பிரிவதற்கு - அந்த கணனெனும் விசேஷிக்கைக்கு, இரங்கி - நெஞ்
சுருகி, மிகவும் - வ்யதிதஹதயா யென்றபடி. தையல் - பெண்பிள்ளை
யானவள், தையலென்று பெண்பிள்ளைக்குப்பேர். சந்திமூதங்களானவந்த
வல்லவியனங்களுக்குள்ளே ப்ரவசியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையென்ற

ச. படி. இதுக்கு உரைத்த என்கிறத்தோடே அந்வயம். ரோபிகளெல்லோருமாக மனசா அநுசந்தித்த அயங்களை சம்போலே எல்லோருமாகச் சொன்னால் செவிப்படாதென்று பார்த்து அவனுக்கு மறக்கவொண்ணாத படி நப்பின்னை பிராட்டிபோலே பவலையாயிருப்பாளொருத்தி யவர்களைல்லார்க்கு மாகத்தான் சொன்னு ளென்று ஐதூதாஸ்யமாயிற்று. அங்கு - அந்த வல்லவிஜனரோதியிலே, அவன் பசுநிரைமேய்ப்பு - அந்த கண்ணுடைய ரோபிதிசாரணவ்யாபாரத்தை, ஒழிப்பான் - நிவர்த்திசுமிச்சுவாய், ஒழிப்பானென்றது ரூபிஜ்ஞரூபமன்று, சந் ரத்யயான்தமாய் ரமிதஸ்வாபாவத்தாலே சர்வலிஜ்ஞசாபாரணமான சர்தவிசேரூபம். உரைத்தன - சொன்னவையான, தையல் சொன்னதாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தவையானவென்ற படி. இவை பத்துமென்று அந்வயிப்பது, இந்தப் பத்துப்பாட்டுகளுமென்றபடி. அவைத்தின்சார்வு - அவைத்தினுடைய ராயத்தையுடையனவை, சார்வு - ராயம், அந்த ரோபிஜனோக்கிகளுடைய ராயத்துக்கு சமமான ராயத்தை யுடையவையென்றபடி. அவர்களுடைய ருக்களாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகாதொழிய வத்தாலே யவர்களுக்கவனோடு சர்வலேபம் சமித்தாப்போலே யிப்பத்தை அந்யசித்தாற்கும் ரகவ-சுரணகமலசர்வலேபம் ரமிக்குமென்கை. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(வேய்மருதோளிணை)

अम्भोजाक्षत्वकीर्त्या यदुकुलजतयाचात्मनः श्यामळत्वात्

गोविन्दत्वात् प्रियोद्यद्वचनपरतया चक्रराजायुधत्वात् ।

श्रीनोलाशमप्रभत्वादतिसुभगतया गोपनिर्वाहकत्वात्

अस्थानस्नेहशङ्कास्पदरस उदितः श्रोपतिः कारिजेन ॥ ११६ ॥

(अम्भोजाक्षत्वकीर्त्या) தாமரைக் கண்கள் கொண்டமீர்தியாலோ சரசிஜ-
சதுசனயனனாகையாலும், (यदुकुलजतया) தகவிலைதகவிலையே நீ கண்ணு
யதுவ்ஷத்திலே கண்ணாய்வந்து அவதரிக்கையாலும், (आत्मनः श्यामळत्वात्)
அஞ்சனமேனியை யாட்டங்கானேன் - மை போலே கறுத்து சிங்ஹமா
யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனாகையாலும், (गोविन्दत्वात्) நினைகிலே
கோவிந்தா - அஹிதவ்ஸலனாகையாலும், (प्रियोद्यद्वचनपरतया) பணிமொழி
நினைதொறும் - 'பூர்வாபி ப்ரிய்வத:' என்கிறபடியே ப்ரியங்களான வ்ருநங்
களைச் சொல்லுகிறவனாகையாலும், (चक्रराजायुधत्वात्) ஆழியங்கண்ணு,
திருவாழியை தீவ்யாயுதமாக வுடையனாகையாலும், (श्रीनोलाशमप्रभत्वात्)
மாமணிவண்ணு - நிகரில்லாத நீலரத்ன போலே ஸ்வலமான நிறத்தை
யுடையவனாகையாலும், (अतिसुभगतया) வசி செய்ந்தாமரைக் கண்ணும்
வாயுமித்யாதி அபிமதவிவயத்தை வசீகரியா நிற்கிற திருக்கண்மலர்
மந்ந்ஸிமதப்ரஹ்மிகளாலே மனோஹரனாயிருக்கையாலும், (गोपनिर्वाहकत्वात्) எம்பெரு
மான் பசுமேய்க்கப் போகேல் - திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புகத்திச்
செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவே - ஸுகுலத்திலே ஸோபார்களுக்கெல்லாம்
ப்ரேமனாயிருந்து அவர்கள் கார்யமெல்லாம் செய்து நிவ்ஹிக்குமவனாகை
யாலும், வண்ணுவரைப் பெருமாள் ப்ரேமாதிசயத்தாலே அஸ்தானே ஷங்கிக்
படுமவராக 'வேய்மருதோளிணை' என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வாராலே
வெளிபிடப்பட்டதென்கிறார்.

(116)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்தில் முன்னுந் திருவாய்மொழி முற்றியது.

நாலாந் திருவாய்மொழி

மூ. சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோ தரன் தாள் கள்
கார்மேக வண்ணன் கமல நயனத்தன்
நீர்வானம் மண்ளரிகா லாய்நின்ற நேமியான்
பேர்வா னவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனே.

(1)

ஆ. (சார்வே) இப்படி ப்ராசங்கத்தை முடித்து பத்துடையடியவரிலே

நாலாந் திருவாய்மொழி

இ. தமக்குள்ள இந்தப் ப்ரக்திசுவ்வம் காரணமாகத் தம்மை எம்பெருமான் விடிலோ வென்றுண்டான அதிசங்க்யாலே இப்படி அவசராய் விலிபித்த அனந்தரத்திலே சார்வேதவனெறிக்கு ட்யாடியாலே தபொமார்த்துக்கு அவன் திருவடிகள் ப்ராப்யங்களென்று சொல்லத் துடங்குகை அசங்கமன்றோ வென்ன? அவதரப்பிக்கிரார் (இப்படி யியாடியால்). ப்ராசங்கத்தை முடித்து பத்துடையடியவரில் ப்ராப்யமான ப்ரக்தியோசுலபத்வத்தை நிபமிக் கிரூரென்கிற இவ் வவநய்யக்யாலே பத்துடையடியவர்க்கு மேல் இதுக் குக்கீழ் ப்ராசங்கமென்று தோற்றுகையால் இப்படி யென்றது. அஞ் சிறையமடநாரைத்துடங்கி வேய்மருதோளினையுள்படக் கீழ்நடந்த ப்ரகாரத்தாலே யென்றபடி. ப்ராசங்கத்தையென்றது - பத்துடையடிய வரிலே பிறர்க்குத் தாமவனுடைய சுலபத்வத்தை ப்ரபேசித்தவாறேயிப்படி சுலபனானவனோடு வாஹ்ஸ்ச்ரேபத்திலே தமக்கு அபேஷி பிறந்து அது கைவாரா மையாலே மிகவும் அவசராய் அஞ்சிறையமடநாரையிலே தூது விடுகையும் அத்தாவிரங்கி யவனெழுந்தருளினவாறே யவனுடைய ப்ரகப்தத்தைக்கண்டு வளவேழுல்கிலே சுவாஹ்தானுசுவாஹத்தாலே தாமகலு கையும் அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக அவன் தன்னுடைய சௌசீர்ய த்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தருளினவாறே அந்த சௌசீர்யகுணாநுபவஜனினிரவிக- ப்ரீதியாலே பரிவதிலீசனிலே யவனுடைய சுவாஹத்வத்தை ப்ரபேசிக்கை யுமாயிப்புடைகளிலே ப்ரகாரோத்தரம் ப்ரகாரானுபகாரமான நானாகல்லோலநாநுபவ- ப்ரரிவாஹத்தை யென்றபடி. பத்துடையடியவரில் ப்ராப்யமான என்றது - நாளுநின்றடு நம்பழமை யென்கிறபாட்டிலே ஓர் குறையில்லையென்கிற வாக்யத்திலே சாமான்யேன ப்ரகாரானுபகாரமான என்றபடி. பத்துடையடியவர்க்கெளி யவனென்கிற வாக்யத்தில் ப்ரகாரமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்னக் கூடாதிதே. அது ப்ரகாரியோசுலபத்வமன்றிதே. காண வேண்டுமென்று அபேஷி உடையார்க்கு சுலபனானவனென்றிதே! பத்துடையடியவர்க்

இ. கௌரியவனென்கிற வாய்த்துக்குப்பிள்ளான் வ்யாக்யான் செய்தருளித்து. இத்தால் 'பரிநாணாய சாஸூநா' என்று சொல்லப் பட்டதாய் பக்தியோகசிட்ஷய்மான அவதாரரூபசுலபதவம் பத்துடையடியவர்க்கு பரிபாடிமென்றும் பக்தியோகத்தாலே நிஷேஷசம்சாரநிவृத்திபூவ்கமாக சுபாபத்வ் இத்திருவாய்மொழிக்குப் பரிபாடிமென்றும் இவ்விரண்டு திருவாய்மொழிகளுக்கு அங்மேதமும் சொல்லிற்றாயிற்று. நிகமிக்கிறுரென்றது - ஓர் குறைவில்லையென்று, சாமான்யேன உபகமித்த அதை அவசரே சதி ஸ்ரேஷ்டமாக விசேஷித்துச் சொல்லி உப-சஹரிக்கிறு ரென்றபடி. இப் பக்திசம்பந்தம் காரணமாக அவன் நம்மை விடிலோ வென்கிற அதிசங்க்யாலே அந்யாபதேசரூபேன வேய்மருதோளினையிலே விசுபியா நின்ற தம்மை எம்பெருமான் இனியொரு நாளும் உம்மைப் பிரியேனென்று அந்நிபந்தித்தருளவத்தாலே அந்நிபந்தராயினியொரு மன:சுபமும் இல்லாமையாலே பரிபூர்ணமனோரதராய் நின்ற ஆழ்வாரிவ்வளவாக பரிபூர்ணங்களாய்ப் போந்த ஹ்ஸோகபர்பரீகளெல்லாம் முடிந்து பத்துடையடியவரில் சாமான்யேன உபகமித்தமாயிருந்த பக்தியோகசுலபதவத்தை விசேஷித்துச் சொல்லுகைக்காக அவசரம் ஸ்ரேஷ்டமானவாறே யத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறுரென்று வ்யாக்யானம். உயர்வற வென்கிற முதல்த் திருவாய்மொழியிலே பரிபூர்ணபகவதநுபவஜநிதநிர்வகிபரிதியானது பகவதேகபொராயிருப்பார் பலரோடேகூட பகவத்குணங்களைச் சொல்லியும் கேட்டுஅநுபவிக்கவேணுமென்றும் அபேக்ஷி பிறக்கையாலே அதுக்காக இந்த ஸோகத்திலுள்ளாரை பகவதேகபொராக்கியாகிலு மவர்களோடேகூட அநு-பவிக்க வேணுமென்று பார்த்தவர்களைக் குறித்து வீடுமின் முற்றவிலே பகவதேகபொரவோபேயமான பக்தியோகத்தையும் எவ்விதபக்திசிட்ஷய்மாகப் பத்துடையடியவரிலே யவனுடைய சீலமயத்தையும் உபதேசித்துப் போந்த இவர்க்கு அந்த அபேக்ஷையானது வாக்யசம்ஸுபாபேக்ஷையாலே அப்போதே அந்நிபந்தமாய் அஞ்சிறைய மடநாரை துடங்கி யிவ்வளவாக நானாவிதரஸவிசேஷங்களும் நடந்து போந்தனவாகையாலே யிப்போதவ் அபேக்ஷாந்நமுமில்லாமையால் இவரந்த பக்தியோகத்தை ஸ்மரிக்க பரிபூர்ணமனோரதராய் 'பரிபூர்ணமனோரதராய்' என்கிற கணக்கிலே தாம்பெற்ற பூரணத்தையெல்லாரும் பெறவேணுமென்று தமக்கிப்போதொரு நிர்வாஜகூப்யுண்டாயத்தாலே பண்டு நாமிச் சேதநர்க்குப் பூரணசாஸனமாகப் பத்துடையடியவரிலே உபகமித்துவைத்த பக்தியோகத்தை விசேஷித்துச் சொல்லி யதினுடைய பகாரங்களை யு மிவர் களுக்கு நன்றாக உபதேசித்துத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்க வேணுமென்று பார்த்தருளியதிலே பரிபூர்ணமாகிறுரென்று கருத்து.

ஆ. ப்ரர்வ்மான ஸ்தியோஸுலஸ்தத்தை நிகஸிக்கிருர். சௌத்யத்தினுலும், ஔஸ்யத்தினுலும், திவ்யவிஸூதியாலும் ப்ரபூர்ணயிருந்து வைத்து ஂஸ்திஸுலஸ்தவ்ய்மாக தத்ஸஜாதீயதயா ஂவதீர்ணுன வெம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஸ்தியோஸுல தினுலே ப்ரபிக்கலாம். இதிலொரு சங்ஸயமில்லையென்கிருர். (1)

முதற் பாட்டு

இ. திதீயபாதத்துக்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிருர் (சௌத்யத்தினுலுமென்று). தூதீயபாதத்துக்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிருர் (ஔஸ்யத்தினுலுமென்று). தூதீயபாதத்துக்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிருர் (திவ்யத்யாதித்யால்). தாமோதரன் தாள்களென்று ஂஸூஸலஸ்தநிஸ்தநநாமத்தை யருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிருர் (ஂஸ்திஸுலஸ்தவ்ய்மித்யாதித்யால்). சார்வேதவநெறிக்கு என்கிறதற்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிருர் (ஸ்தி த்யாதித்யால்). (1)

ச. கார்மேக வண்ணன் - காத்ஸேஸவ்ணுன, பத்துடையடியவரிலே புயற்கருநிறத்தனென்றத்தைப் ப்ரஸ்திஸிஸ்தபடி. கமலநயனத்தன் - கமலநயனனுன, தாத்ஸத்யகாஸ்யஸீஹாதீநுராஸ்யஸுஜகங்களாய்க் கொண்டு ஂதி-ரஸநீயங்கலான திருக்கண்களை யுடையவனுன வென்றபடி. நீர் வானமண்ணெனிகாலாய் நின்ற - சலிலாகாஸ்பூயிஸ்யநிஸ்தரூபனுய் நின்ற வனுன, தத்ஸஞ்ஜரீரகதயா ப்ரணமித்து நின்றவனுன வென்றபடி. 'யாவை யும் யாவரும் தானுய் ஂமையுடை நாரண' னென்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறபடி. நேமியான் - சுகத்தை யுடையவனுன, சூதமான ஂஸத்தினுடைய ரஸுணத்துக்கு ஂபயுக்தமான திருவாழியை யுடையவனுன வென்றபடி. பேர் வானவர்கள் - பெரிய வானவர்கள், ப்ராகூஸரான ஂஹாதிக்களைப்போலன்றிக்கே சவ்ஸ்காரஸஹோஸ்தரான தேவர்களென்றபடி. நித்ய-ஸூரிகளென்கை. பிதற்றும் பெருமையன் - ப்ரீதிபகவ்த்தாலே ஂகருஸமாகப் பிதற்றும் படியான ஸாஹஸ்யத்தை யுடையவனுன, தாமோதரன் தாள்கள் - தாமோதரனுடைய திருவடிகள், ஂற்றிற முரலினுடு இணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே என்கிறத்தை சூசிப்பித்தருளுகிறபடி. தவநெறிக்கு - தபோஸார்த்தத்துக்கு, வணக்குடைத் தவநெறியென்று ஂங்கு சொன்ன ஸ்திஸுலஸ்தத்துக்கு ஂன்றபடி. சார்வே - ப்ரஂஸ்யமே, சூபாபமென்றபடி. ஂவதாரணமிதில் சங்ஸயமில்லையென்கைக்காக. (1)

மூ. பெருமையனே, வானத் திமையோர்க்கும்; காண்டற்
கருமையனே ஆகத் தணையா தார்க்கு என்றும்
திருமெய் யுறைகின்ற செங்கண்மால் நானும்
இருமை வினை கடந்திங் கென்னையாள் கின்றானே.

(2)

ஆ. (பெருமையனே) ஐயாடிகளுக்கும் ஐயரனாய் அநாஸிதர்க்கு துதீனாய்
பெரிய பிராட்டியாரோடு நியத்சிஷ்யனாயிருந்த எம்பெருமான், நானு
மிருமை வினைகடந்திங்கென்னை ஆள்கின்றனென்று கொண்டு, தம்
முடைய லாபத்தைக் கொண்டு பேசுகிறார்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. ஆகத்தணையாதாற்கு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அநாஸிதர்க்கு என்று). இப்பாட்டுக்கு சங்கதி காட்டுகிறார் (தம்முடைய
வியாடியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே பக்தியோகத்தாலே யவன் சூரபனென்ற
ருளிச்செய்தவர் பக்தியோகரூபகுரோபாயமில்லாதவெனக்குங்கூட அவன்
சூரபனாயிருக்க பக்தியோகமுடையார்க்கு சூரபனென்னுமிடம் சொல்ல
வேணுமோவென்று கீமூயத்தாலேயத்தை சமயிக்கைக்காகத் தம்முடைய
லாபத்தைப் பேசுகிறாரென்றதாய்த்து. ஷேம் ஸ்யம்.

(2)

ச. வானத்து - வ்யோமத்தில், கவ்லோகத்திலென்றபடி. இமையோர்க்கு
கும் - தேவர்களுக்கும், மனுஷாடிகளெல்லாரும் கீழ் லோகத்திலே யிருக்கத்
தங்களுடைய பகர்ஷம் ஸ்யமாம்படி கவ்லோகவாசிகளாயிருக்கிற ஐயாடி
களுக்குங்கூட என்றபடி. அமைவுடை முதல் கெடலொடி விடை
இத்யாதியை ஸமர்ப்பிக்கிறபடி. பெருமையனே - பெரியவனான, நியதூ-
தவாதிசவ்நகாரி: அயுத்யுதனான வென்றபடி. ஐகாரம் இவ் அய்த்தில் சந்தயமில்லை
யென்கைக்காக. ஆகத்து - துதீயத்துக்குள்ளே, அணையாதார்க்கு -
அணைத்துக் கொள்ளாதார்க்கு, ப்ரமயுக்தராய்க் கொண்டு நெஞ்சிலே
அநுசந்தியாதார்க் கென்றபடி. காண்டர்க்கு - காண்கைக்கு, அருமை
யனே - ஶய்யமல்லாதவனான, பிறர்களுக்கரிய வித்தகன் என்றத்தை
பரிசந்தான் பண்ணினபடி. ஐகாரம் உவதாந்தீகரணாய்ம். திரு-பெரிய
பிராட்டியானவள், மெய் - தன் திருவுடம்பிலே, மெய்யென்று -
உடம்பு, என்றும் - சவ்நகாலும், உறைகின்ற - வசியா நிற்கிற, அகல
கில்லேனிறையு மென்று கொண்டு நிரந்தரவாசம் பண்ணும்படி யவனுக்
குங்கூட நிரதிசயமோய்நூயிருக்கிறவனான வென்றபடி. மலர்மகள்
விரும்பு நமரும் பெறலென்னத்தை யருளிச் செய்தபடி. செங்கண் -
வசியமோடு நிரந்தரவாசம்வந்தாலே மதுபானமதரைப்போலே மவ்லோகிதங்க

மு. ஆள்கின்றான் ஆழியான்; ஆரால் குறைவுடையம்?
மீள்கின்ற தில்லை; பிறவித் துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டை யொண்கண் மடப்பிண்ணை தன்கேள்வன்
தாள்கண்டு கொண்டென் தலைமேல் புனைந்தேனே.

(3)

ஆ. (ஆள்கின்றனாழியான்) ஆள்கின்றனாழியான் ஆராற்குறைவு
டையம் இனி இசுசாரத்தில் மீளக்கடவதென்று எங்ஙனையென்னில்?
இந்த ச்ஸாரது:ஃத்தைக் கடிந்தோம் வாள்கொண்டையொண்கண் மடப்
பிண்ணை தன் கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்
தலை மேல் புனைந்தேனென்கிறார்.

(3)

முன்றும் பாட்டு

இ. மீள்கின்றதில்லையென்கிறதற்குத் சாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனி
இत्याடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே இருமைவினைகடிந்தென்று
ச்ஸாரநிவृत्तिருபஸ்வலாபத்தை யருளிச்செய்தவரிப்பாட்டிலே पूर्वोक्तकृत्यस्थिरी-
करणार्थமாகவே ச்ஸலாபவிசேஷங்களை விஸ்தரிக்கிறாரென்று சங்கதி கண்டு
கொள்வது. ஆள்கின்றனாழியானென்று தமக்கு சர்வவிஷகீழ்ங்களும்
சபித்தபடி சொல்லியிருக்க இவ் உதாரத்திலே தலைமேல் புனைந்தே
னென்றொரு கீழ்விசேஷத்தைத் தனித்துச் சொல்லுவானென்ன?
அவதரிப்பிக்கிறார் (எங்ஙனையென்னிலென்று). இசுசாரத்திலே மீளக்
கடவதல்லாமையை நீரறிந்தபடி யெங்ஙனையென்னிலென்றபடி. இச்
சங்கீக்கு உதரம் சொல்லுகைக்காக என் தலைமேல் புனைந்தேனென்று
விசேஷித்துச் சொல்லுகிறாரென்றதாயிற்று.

(3)

ச. ளான திருக்கண்களை யுடையவனான, மால் - பெரியவன், 'अप्रमेयं हि
तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा' என்கிறபடியே லக்ஷ்மீபதித்வநிவ்ந்நமான மஹோதி
யையுடையவனான சர்வஸ்வரனையென்றபடி. இருமை - पुण्यपापरूपेण द्विप्रकार
ங்களான, வினை - கம்ங்களை, கடிந்து - நிரசித்து, இங்கு - इहलोकத்
தில், நாளும் - प्रतिदिनமும், என்னை - भक्तियोगादिगुस्तरोपायशून्यனான
வென்னை, ஆள்கின்றான் - அடிமைகொள்ளா நின்றான். சூட்சுதவமயமான
தேசத்திலே போனாலல்லது கிடையாதவையான நிரந்தரகீழ்ங்களை
இந்தப் பாகுதலாகத்திலேதானே யென்னைச் செய்வித்தருளுகிறானென்று
अदृतात्पर्यம். இப்படியான பின்பு भक्तियोगமுடையார்க்கவன் சுபாபனென்
னுமிடம் சொல்லவேணுமோவென்று கருத்து.

(2)

ச. ஆழியான் - சக்ரவரணவன், ஆள்கின்றான் - நம்மை வடிமை கொள்ளா நின்றான், “கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவா” என்கிறபடியே கையும் திருவாழியுமாய்க் கொண்டு விரோவியைப் போக்கி நம்மை சர்வவிதக்ஷயங்களையும் செய்வித்துக் கொண்டருளா நின்றனென்றபடி. ஆரால் குறைவுடையம் - ஆராலே குறைவையு டையோம், குறைவு - அபேஷை, சர்வசுரன் நம்மை ரक्षியா நின்ற பின்பு மற்றொருவராலும் நமக்கு அபேஷையில்லை யென்றபடி. மீள்கின்றதில்லை - இனி இஸ் சம்சாரத்திலே நாம் மீளுவதில்லை, இனி நாம் சம்சாரிகளாகப் புகுகிறதில்லை யென்றபடி. பிறவித் துயர் - ஜன்மது:ஃதத்தை, இது உபலக்ஷணம். ஜன்மஜராமரணாதிது:ஃங்க ளெல்லாவற்றையு மென்றபடி. கடிந்தோம் - நிரஸித்தோம், வாஸ்கெண்டையொங்கண் - வாளும் கெண்டையும் போலே ஒள்ளியவையான கண்களை யுடையவ ளான, வாள் - ஊர், கெண்டை - மரீச்சம், கூர்மையாலும் டீய்த்தா லும் ஊர்வர்கள் போலவும், முகவிச்சிவசுவேசத்தாலும் சதுர்விலாசங்களா லும் மரீச்சங்கள் போலவும், சனோஹரிகளான திருக்கண்களை யுடையவ ளான வென்றபடி. மடப்பின்னைதன் - ஸ்வஸ்வभावத்தை யுடையவ ளான நர்பின்னைப் பிராட்டியுடைய, மடப்பம் - ஸ்வரீ, தன்னென்று ச்வாதிகம், நர்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஹர்ஷகுலவிலோகிதாமூர்தவர்களைப் பெறுகைக்காக என்னை ஸ்ரீவிப்பித்தருளா நின்றவன் அந்த விலோ- கிதரசங்களைத் தானிழந்துபோக ஸ்ரீகிருஷ்ணக்குமாகையால் எனக்குப் புனரா- வுத்தியை யுண்டாக்க வல்லனோ வென்று கருத்து. கேள்வன் - வல்லம னுடைய, தான் - திருவடிகளை, கண்டுகொண்டு - ஜன்மபிஷ்டுவான வன் மஹாநிவியைப் பெற்றாப்போலே ஸ்ரீகிருஷ்ணமாகக் காணப்பெற்று, என் தலை மேல் - ஸ்ரீமே. புனைந்தேன் - வரிக்கப் பெற்றேன், புனைகை - தொடுக் கை, இங்கு - வரிக்கையைக் காட்டுகிறது. அநிஷ்டாங்கங்களான பூஷங் களைச் சூடுமாப்போலே தலையிலே வரிக்கப் பெற்றேனென்று வ்யஸிப் பிக்கைக்காகப் புனைந்தேனென்று ஸ்ரீயுத்தது. நின் செம்மா பாதபற் புத்தலைச் சேர்த்து என்றும்; பாதபங்கயமே தலைக்கணியா யென்றும், நெடுங்காலமாக வாசைப்பட்ட பூஷய்த்தை யுடையப் பெற்று ஸ்ரீபூர்ண சனோரயனானே எனன்றபடி. இப்படியவன் திருவடிகளைப் ஸ்ரீகிருஷ்ணமாகக் கண்டு ஸ்ரீரஸிலே வரிக்கப்பெற்ற வெனக்கு இஸ்ஸம்சாரத்திலே புனராவுத்தி யில்லையென்னுமிடம் சுவ்யக்சமன்றோ வென்று கருத்து. (3)

மூ. தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆலின்
இலைமேல் துயின்றான் இமையோர் வணங்க
மலைமேல்தான் நின்றென் மனத்துள் இருந்தானே
நிலைபேர்க்க லாகாமை நிச்சித் திருந்தேனே. (4)

ஆ. (தலைமேல்) இனியிவனையென் தலையில் நின்றும் ஒருவராலும்
பேற்கவொண்ணாதென்கிறார். (4)

நாலாம் பாட்டு

இ. இப்பாட்டுக்கெல்லாம் ஸ்ரீமதுரீயபாடாங்குளிலே தாழ்மென்று காட்டு
கிறார் (இனியிவனையித்யாதியால்). (4)

ச. சரணங்கள் - அவனுடைய சரணங்களை, தலைமேல் - என் சிரஸின்
மேலே, புனைந்தேன் - பூசுங்களைத்தலையிலே சூட்டிக் கொள்ளுமாப்
போலே ஐர்த்துக் கொண்டேன். நிரதிசயமாய்க் ஐர்த்துக்கப்பெற்றே
னென்றபடி. கீழ்ச் சொன்னதை அநுவதித்தபடி. இதுக்கினிச் சலந
மில்லையென்று சொல்லவருகைக்காக இவ் அநுவதம், இதில் அடராதிசய
மும் ஸ்மிதம். இப்பேரிவர் பெருகைக்கு அவன் கூழி பண்ணினபடி சொல்
லுகிறது மேல். ஆலினிலைமேல் - வடபநத்தின் மேலே, துயின்றான் -
கண் வளர்ந்தவனான, ஸ்ரீயத்திலே அவிவசியங்களுக்கிடந்த இந்த
அஸ்மதாதிஜிவஜாதங்களை கரணகலேவரீவ்யித் தயமானமனாவாய்க் கொண்டு ததய்
மாகக் "கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொ" லென்கிறபடியே ஸ்ரீதபஸு
பண்ணுகிறவன் போலே ஸ்ரீய்வசலிலமயே ஒரு வடபநத்திலே, நெடுங்
காலம் கிடந்தவனான வென்றபடி. இமையோர் - அநிமிஷர்கள், நிரத-
சூரிகளென்றபடி. வணங்க - வணங்கும்படி இந்த ஜிவஜாதங்களுக்காகத்
தான் பண்ணுகிற கூழிபரஸ்பரீகளைக் கண்டு விஸ்மயாவித்யராய்க் கொண்டு
அநிமாரத்தாலே ஸ்ரீபதநபரராம்படியென்கை. மலைமேல் - திருமலையின்
மேலே, தானின்று - தானாக நின்று, நாமொரு யநம் பண்ணியறியாதி
ருக்கத்தானே வந்து நின்று என்றபடி. அந்த ஸ்ரீய்வமயத்திலே
பண்ணின தபஸு முடிந்தவாறே நம்மைப் பெறுகைக்காக பவந்திசுரத்
தில் நிற்கையாகிற ஸ்ரீதபஸு ப்பண்ணியென்றபடி. என் மனத்துள்
நிருந்தானே - இப்படித் தான் பண்ணின கூழிகளுக்கெல்லாம் கலமாக
வென்னுடைய மனஸிலே ஸ்ரீயவரஸ்தித்யாக இருந்தவனை, நிலைபேர்க்க
லாகாமை - என் தலையில் நின்றும் சலிப்பிக்க ஸ்ரீயமல்லாமையை,
நிச்சித்து - நிதியித்து, இருந்தேன் - அத்தாலே க்ருதக்யனாயிருந்தேன். (4)

மு. நிச்சித் திருந்தேன்என் நெஞ்சம் கழியாமை
கைச்சக் கரத்தண்ணல் கள்வம் பெரிதுடையன்
மெச்சப் படான்பிறர்க்கு; மெய்போலும் பொய்வல்லன்
நச்சப் படும்நமக்கு நாகத் தணையானே. (5)

ஆ. (நிச்சித்திருந்தேன்)இவ்வளவோ என்றிறத்திலவன் செய்ய நினைத்
திருக்கிறான். இப்படி யெளியனோவவனென்னில் ? ப்ரிகூலர்க்குக்காண
வரியன் நமக்கெளியன் காணென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. கள்வம் பெரிதுடையனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(இவ்வளவோவியாடியால்). தமக்கவன் அயந்தசுலபனானென்று சொல்
லுகிறவிதுக்கு மெச்சப்படான் இயாடியாலே அவனுடைய அநாஸித-
தூல்தவத்தைச் சொல்லுகை அநுபயுத்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(இப்படி இயாடியால்). 'ந்ரஹ: கெநசித் தவசித்' இயாதிசாசங்கன வனை
தூல்தனாகச் சொல்லிற்றில்லையோ வென்றபடி. தூதியபாத்ததுக்குத் தாப்யம்
ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரிகூலர்க்கியாடியால்). நச்சப்படும் நமக்கென்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நமக்கியாடியால்). (5)

ச. என்னெஞ்சங்கழியாமை - அவனென் மனசு விட்டுப் போகா
மையை, நிச்சித்திருந்தேன் - நிஷயித்திருந்தேன், தபஸு பண்ணு
வான் போலே நீரிலே கிடந்தும், பவ்தாத்திலே நின்றும் நெடுங்காலம்
வருந்தி என் நெஞ்சிலேயிருக்கப் பெற்றானாகையாலே இனியொருக்
காலும் விட்டுப்போகானென்று நிஷயித்து சூசிரசித்தானெனென்றபடி.
கைச்சக்கரத்தண்ணல் - கையிலே சூத்தையுடையவனான சுவாமி, கை
கழலானேமியா நென்கிறபடியே சூத்தையொருக்காலும் கைவிடாதாப்
போலே அஸிதரையொருக்காலும் கைவிடாத சுவாமியான வென்றபடி.
பெரிது - பெரியதான, கள்வம் - சூதாபாபாரத்தை, உடையன் - உடை
யவன், என்னெஞ்சைக் கைவிடாதிருக்கிறவளவன்றிக்கே என்னெஞ்
சில் தானிருக்கச் செய்தேயும் என்னுலறிய முடியாத ப்ருவிதமதஷண-
சந்ததையுடையவனென்று சூதாபம். பிறர்க்கு - ப்ரிகூலர்க்கு, மெச்சப்
படான் - கொண்டாடப்படான், அவர்கள் தன் சூதங்கையறிந்து
கொண்டாடும்படியிரானென்றபடி. அவர்களுக்கு சூதனாயிரானென்
கை. மெய்போலும் - மெய்போலேயிருக்கிற, பொய்வல்லன் - பொய்
களைச் செய்யவல்லன், அநாஸிதர்க்கு மெய்செய்கிறுப்போலேயிருந்து
பொய்யைச் செய்ய வல்லனென்றபடி. நாகத்தணையான் - நாகத்தினு

மூ. பணிநெஞ்சே! நானும் பரமபரம் பரனை
பிணியொன்றும் சாரா; பிறவி கெடுத்தாரும்
மணியின்ற சோதி மதுகுதன் என்னம்மான்
() அணியின்ற செம்பொன் அடலாழி யானே.

(7)

ஆ. (பணி) ஆசிரதசுலபனாய் தத்ரோதிரநிரசநஸ்வபாவனாய் ததநுஸுநதர்வ்யாயுதோபேத
னாய் சர்வஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானை நெஞ்சே வணங்கு. வணங்கில்
பின்னையொருநாளுமொரு து:ஷமும் வராது, து:ஷதேவான சன்சாரத்தைப்
போக்கி நம்மையடிமை கொண்டருளுமென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. மணியின்ற சோதி என்கிறவிடத்தில் மணிதூதாந்தத்தாலே ஃவநிக்கிற
அய்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆசிரதேயாதியால்). மதுகுதனென்கிற
தற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தத்ரோதிரதேயாதியால்). அடலாழியானென்
கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ததநுஸுநதேயாதியால்). பரமபரம்பரனை
யென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வதேயாதியால்). பணியென்
கிறத்தை யுரைக்கிறார் (வணங்கு என்று). பிணியொன்றுஞ் சாரா
என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வணங்கிலிதேயாதியால்). ஷேம்
ஸ்யதம். இப்பாட்டு ப்ராசங்கிகமென்று கருத்து.

(7)

ச. வைத்துக் கொண்டவனான, தன்னென்று - ச்வாஸிகம். ஆசிரதருடைய
நிகர்ஷம் பாராதே சர்வலேஷிக்கும் ச்வபாவனாவென்று கருத்து. நாகத்
தணையான் - நாகத்தினுடைய ஷயனத்தை யுடையவனான, நாகராஜனு
டைய ஷயனாகாரசநிவேஷத்தைப் படுக்கையாக வுடையவனான வென்ற
படி. ஞானத்தால் - ஃக்திரூபாபந்நானத்தாலே, ஆகத்து - தங்கள் ஃதயத்
துக்குள்ளே, ஆகம் - உள்ளு, அணைப்பார்க்கு - ஆஸ்லேபித்துக்கொள்
ளுவார்க்கு, ப்ரீதியாலே ஆஸ்லேபித்துக் கொள்ளுமாப் போலே நிரந்தர-
சிந்தனம் பண்ணி அநுபவிப்பார்க்கென்றபடி. நாடோறும் - நாள்தோறும்,
சர்வகாலமுமென்றபடி. அருள்செய்யும் - நிரவதிகமோயனாயிருந்து ஸபகரிக்
கும்வனான, திருவனந்தாழ்வான் பக்கல் அத்யாஸக்தனாயிருக்குமாப்போலே
ஆசிரதரெல்லார் பக்கலிலும் அத்யாஸக்த பண்ணும் ச்வபாவனாவென்று
ஃதூதாஸ்யம். அம்மான் - ச்வாமியினுடைய, அணையானை அம்மானை
என்கிற விடத்தில் ஃகாரங்கள் விஃகிதப்ரதிரூபங்களான அவ்யயங்கள்,
இது உரையிற் சொன்ன நிர்வஃதம், இவை வாக்யாலங்காரங்களாதல்
விஸ்மயாதிஸயதோதநார்த்தங்களாதலாகக்கடவன. பாதம் - திருவடிகளை, பணிக்
தேன் - சேவிக்கப்பெற்றேன்.

(6)

மூ. ஆழியான் ஆழி யமராக்கும் அப்பாலான்
 ஊழியான் ஊழி படைத்தான் நிரைமேய்த்தான்
 பாழியந் தோளால் வரையெடுத்தான் பாதங்கள்
 வாழியென் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கண்டாய்.

(8)

ஆ. (ஆழியான்) அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் அவர்களிற்காட்டிலும்
 விசஜாதியமான ஸ்வரூபகுணவிभூதிகளை யுடையனாய் நित்யசிद्धனாய் காலதத்வ-
 ப்ரभூதिसमस्तपदार्थங்களுக்கும் ஸ்டாவாயிருந்து வைத்து அஹிதசுலபத்வாய்மாக
 த்விசஜாதியதயா அவதின்தாய் த்விசமானதேததனாய் எல்லாருக்கும் புகலிடமாயி
 ருந்த திருத்தோளாலே வரையையெடுத்து அஹிதரதனம் பண்ணியருளின
 வன் திருவடிகளை என்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கிடாயென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. ஆழியானென்கிறவிடத்தில் திருவாழியாழ்வானைச் சொன்னது
 நित்யசூரிகளுக்கெல்லாம் ஸுபலதனமென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (அயர்
 வறுமியாடியால்). ஆழியமராக்கும்ப்பாலானென்கிறதற்குத் தாத்ரய்
 மருளிச் செய்கிறார் (அவர்களிற்காட்டிலுமியாடியால்). ஊழியானென்
 கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (நित்யசிद्धனாயென்று). ஊழி படைத்
 தானென்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்கிறார் (காலதத்வையாடியால்). நிரை
 மேய்த்தானென்கிறவிடத்தில் அய்சித்தாய்ததையருளிச்செய்கிறார் (அஹித-
 சுலபதையாடியால்). நிரைமேய்த்தானென்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்
 கிறார் (த்விசமானையாடியால்). பாழியென்கிறதற்குத் தாத்ரய்மருளிச்செய்
 கிறார் (எல்லார்க்குமியாடியால்). மறவாது வாழ்கண்டாயென்கிறவித்
 தாலே கீழ்ப்பாட்டிலே நெஞ்சேயவனை சேவியென்று அவ்யமுதென அருளிச்
 செய்தவரிப்பாட்டிலே மறவாதியாடியாலே வ்யதிரேகை அததை தூதிகரிக்கி
 ருரென்று சத்யத்யும் சூததை. (8)

ச. நெஞ்சே - என்னுடைய மனசே, பரமபரம்பரனை - பரமார்க்கும்
 பரராயிருப்பார்க்குப் பரனானவனை, இத்தாதித்ய: பரரான த்விதாதித்யனிற்காட்
 டிலும் பரதரனான நित்யசூரிகளிற்கு காட்டிலும் சர்வபகாரசமதிகனானவனை
 யென்றபடி. நானும் - ப்ரதிதினமும், பணி - ப்ரணாமம் பண்ணும், ப்ரீதி
 யாலே நிரந்தரமாக சேவித்து அநுதவியென்றபடி. பிணி - வ்யாதிகள், சாஸா-
 ரிகசகலதூ:கங்களுமென்றபடி. ஒன்றும் - இஃததும், சாரா - நம்மை
 அஹியியா, மணினின்ற சோதி - நிரலததத்திலே த்விதரமாயிருந்த த்யோதித்சை
 ப்ரபோலிருக்கிற த்யோதித்சை யுடையவனான, த்விதாதித்யனைச் சொல்லாதே

ச. மணியைச் சொன்னதாலே மணிபோலே முந்தாணியிலே முடிந்தாள லாம்படி ஆதிரார்க்கு சூலமனையிருக்குமென்று சூசிதமாகிறது. மதுகுதன் - மதுசூதனனா, ஆதிராவிருநிரசனசீலனா வென்றபடி. அணி நின்ற - அணியா நின்றதான, அணி - அபரணம், வலத்திருக்கைக்கு அபரண மாக நின்றதான வென்றபடி. செம்பொன் - சிவந்த பொன் போலி ருக்கிற, கையுந் திருவாழியுமான அழகையனுபவிக்க வல்லார்க்கு சூஹியமான வென்றபடி. அடலாழியான் - பராசுமசாலியான திருவாழி யையுடையவனா, அடல் - பராசுமம், சாகபாதிவத் சமாச:, ஆதிராவிருநி ரசனானுபுணமான திருவாழியை யுடையவனா வென்றபடி. ஆதிரா ருடைய மோய்த்துக்குத் தானேயாய் துடிருநிரசனத்துக்குந்தானேயான திருவாழியை யுடையவனா வென்று சதுரதாப்யம். என்னம்மான் - என்னுடைய சுவாமியானவன், பிறவி - ஐயத்தை, சந்தரத்தையென்ற படி. கெடுத்து - நசிப்பித்து, ஆளும் - நம்மையடிமை கொண்டரு ளுவன், நம்மையிட்டு சர்வவிதகீழ்நங்கொண்டருளுவானென்றபடி. (7)

ஆழியான் - திருவாழியை யுடையவனா, திருவாழி யாழ்வான் முதலான நியசூரிகளுக்கு சுவாமியானவென்றபடி. ஆழி - அபாசமான, ஆழி - அபாசம், அதிசுமீரஸ்வभावனாவென்றபடி. அமரார்க்கும் - நியசூரி களுக்கும், அப்பாலான் - அப்பால்பட்டவனா சுவரூபுணவிபூதியாலே அநந்தவிசஜாதிமான, ஊழியான் - ஊழியிலே யிருக்குமவனா, ஊழி - கல்பம், சர்வபாதிங்களுக்கும் சந்தங்கனான ப்ரதயகாலத்திலே சுவாமியாயிருக்கு மவனா என்றபடி. ஊழி - கல்பத்தை, இது உபலக்ஷணம். காலாதிசகல- பபாதிங்கனையுமென்றபடி. படைத்தான் - சூர்த்தவனா, நிரை மேய் த்தான் - கணனாய் அவதரித்துப் பசுக்களை மேய்த்தவனா, பாழி - விபுலமான, பாழியென்று விபுலம், சோசோபிகளெல்லார்க்கும் சூர்த்தபயத் துக்கு ஒதுங்கியிருக்கலாம்படி அதிவிபுலமான வென்றபடி. அந்தோ ளால் - அழகிய திருத்தோள்களாலே, வரையெடுத்தான் - சோவ்வநபவந்த தையெடுத்தவனுடைய, பாதிங்கள் - திருவடிகளை, இதுக்கு மறவாதே என்கிறத்தோடே அவ்யம். என் நெஞ்சே - என்னுடைய மனசே, "மனோ டுநிசுஹ்ல"மென்கிறபடியே விபரிதவிஷயங்களிலே முண்டுபிறர்க்கு சந்தாரஹுவாகிரூப் போலன்றிக்கே யெனக்கு அநுகூலமாயிருக்கிற மனசே யென்றபடி. வாழி - உனக்கு சக்தமுண்டாயிடுக, சந்தித்து வைத்து நடுவே சக்தாசாசன பண்ணுகிரூர் மேற்சொல்லப் புகுகிற வாய்யை நன்றாய் அகிகரிக்கக்காக. மறவாது வாழ்கண்டாய் - ஒருக்காலும் மறவாதே அநுபவித்து வாழப்பார்கிடாய்? கண்டாயென்றது அவ்ய- கர்வ்யவதொதநார்த்தம். (8)

மு. கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்; காண்டலுமே
விண்டே யொழிந்த வினையா யினவெல்லாம்
தொண்டேசெய் தென்றும் தொழுது வழியொழுக
பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே. (9)

ஆ. (கண்டேன்) என்னை ஶ்ரணாகதரானுடைய அபேகித மெல்லாம்
நானே செய்வேனென்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச் செய்தருளின
படியே அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே நிரவிக்ஷயகாரிதமான சர்வசேஷுத்யை
யும் சர்க்காலமும் பண்ணலாம்படி யவன்திருவடி மலர்களைக்கண்டேன்,
கண்டவாறே என்னுடைய சுகலது:கங்கனும் போயினவென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. துரீயபாதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னையித்யாதியால்).
ப்ரஸாதத்தாலேயென்கிறத்தோடே அந்வயம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன
தம்முடைய இஃப்ராயினிஃநிவூதிக்களெல்லாம் கீதாசார்யன் சரமஸூகத்தி
லருளிச் செய்தருளின ப்ரபுதியால் வசிக்ஷனானவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே
லபித்தனவென்கிறாரிப்பாட்டிலென்று சங்கதி சூசிதை. இத்தால்
பத்துடையடியவரில் 'மாருமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வதுவல'
மென்று சாமான்யேன ஸபகாந்தமாயிருந்த ப்ரபுதிசுலபதவத்தை யிங்கே ஸ்வாநு-
ஷானரூபேன விசேஷித்துச் சொல்லி நியமித்ததாயிற்று. துரீயபாதத்துக்குத்
தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (நிரவிக்ஷையாதியால்). பூர்வீகத்துக்குத் தாத்ரய
ம்ருளிச் செய்கிறார் (அவன் திருவடியித்யாதியால்). (9)

ச. பண்டே - பூர்வகாலத்திலே தானே, பரமன் - பரமபுரஸானவன்,
பணித்த - அருளிச்செய்ததான, பணிவகையே - பணிதிப்காரத்திலே,
கீதாசார்யனருளிச்செய்த சரமஸூகப்காரத்திலே யென்றபடி. சரமஸூக-
விஹிதமான ஶ்ரணாகதியாலேயென்கை. இதுக்குக் கண்டேனென்கிறத்
தோடே அந்வயம். தொண்டேசெய்து - தன்பக்கல் ப்ரீதியைப்பண்ணி,
தொண்டு - சாப்யம், இங்கு ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது. அவவாரணத்தால்
ப்ரீதியினுடைய நேரந்தர்ய விவசிதம். என்றும் - சர்க்காலமும், தொழுது -
சேவித்து, சர்வசேஷுத்யையும் பண்ணி என்றபடி. வழியொழுக - வழி
யிலேயொழுகும்படி, அந்த நிரந்தரசேஷுத்யரூபவாட்டாயத்திலே ஸுதரோதரம்
தடையின்றியே நடக்கும்படியென்கை. கமலமலர்ப்பாதம் - கமலபூஷ
போலே நிரதிசயபூஷமான திருவடியை, கண்டேன் - காணப்
பெற்றேன், தமக்கு ப்ரபூஷாநுபவம் அந்யாசனமாகையாலே கண்டே
னென்று சிஃஃபாயமாக நிர்ஃஷிக்கிறார். காண்டலுமே - கண்டவளவிலே
தானே, வினையாயினவெல்லாம் - கர்மங்களாயுள்ளவையெல்லாம்,
பூஷபாபரூபசுகலகர்மங்களு மென்றபடி. விண்டேயொழிந்த - விஃகிதங்
களாய்ப்போயிற்றன. (9)

(10)

இ. தகையான் சரணமீதாடியாலே ஸ்ரீமதானந்தருக்கவன் திருவடிகள்
பாய்மென்றிப் பாட்டிற் சொல்லுகிறவிது சார்வேதவநெறியென்கிற
முதற்பாட்டைக் கொண்டு ஸ்ரீமதானந்தருவென்ன அவதாரப்பிக்கிறார்
(ஸ்ரீமதானந்தருததைத் ததாடியால்). ஸ்ரீமதானந்தருததைச் சொல்ல
அபகரித்து
என்றது, ஸ்ரீமதானந்தருத்திற்கவன் ஸ்ரீமதானந்தருமிடத்தைச் சொல்ல
அபகரித்து என்றபடி. இவ் அய்ம் தானும் பத்துடையடியவரில் ஸ்ரீமதானந்தரு
மான ஸ்ரீமதானந்தருததைத்தென்று பத்துடையடியவரிலே அபகரித்த
தாகக் கீழே தாமருளிச் செய்திருக்க இத்திருவாய்மொழியிலே அபகரித்த
தாக இங்கு சொல்லுகை விஷயமன்றோ வென்னில்? இங்கு அபகரித்து
என்றது பத்துடையடியவரில் ஓர் குறையில்லையென்று சாமான்ய
அபகரித்ததை ஸ்ரீமதானந்தருக்கு ஸ்ரீமதானந்தரு ஸ்ரீமதானந்தரு இங்
தருவாய்மொழியிலே விசேஷித்துச் சொல்ல அபகரித்து என்றபடி.
ஆதலால் பத்துடையடியவரில் ஸ்ரீமதானந்தரு கீழ்ச்சொன்னதற்கு
மித்திருவாய்மொழியில் அபகரித்ததாக இங்கு சொன்னதற்கும் விருத
மில்லை. நிஹ்ருகமாகவென்றது ஸ்ரீமதானந்தருஸ்ரீமதானந்தருயமன்றிக்
படி. நடுவே இது ஸ்ரீமதானந்தருஸ்ரீமதானந்தருயமில்லாத வெனக்குங்கூட
இப் பூராய்ம் ஸ்ரீமதானந்தருயமில்லாத அக்ருதருயமுதையார்க்கு இது கீழ்ச்சொன்னதற்கு
மென்று விசேஷப்பிக்கவேண்டுமென்கிற அபகரித்தருயமில்லாத ஸ்ரீமதானந்தருயமில்லாத
ஸாஹ்யமான ஸ்ரீமதானந்தருயத்தை அபகரித்தருயமில்லாத பெற்றேனென்கிற ஸ்ரீமதானந்தருயமில்லாத
லும் நடுவே தம்முதைய ஸ்ரீமதானந்தருயமில்லாத பேசியென்றபடி. பின்னையுமென்
கிறதற்குத் சொல்லியென்கிறத்தோடே அபகரித்தருயமில்லாத ஸ்ரீமதானந்தருயமில்லாத

இ. மொன்றி என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அந்த:கரணத்தை
இत्याடியால்). திதீயபாதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தத்சமாரா஑நே-
த்யாடியால்). தூதீயபாதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்யா஑்மாக
ஹீத்யாடியால்). த்ரயோஜனாந்ராத்மாக வென்றபடி. அந்யா஑்மாகவென்றது
அமரருடைய அ஑்ஸ்வபாவல஑ா஑்஑நம். தூதீயபாதத்துக்குப் ஑லிதா஑்மருளிச்
செய்கிறார் (அவர்களுடைய இத்யாடியால்). தமர்களுக்கென்கிறதற்குத்
தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (திருவடிகளேயித்யாடியால்). தன் திருவடிகளே
தாப்யமென்றிருக்கிற ஑க்தியோகநி஑ருடைய வென்றபடி. ஓர் பத்தென்கிற
தற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அபே஑ிதஞ் செய்தருளுமீத்யாடியால்). (10)

ச. வகையால் - ஑ா஑்ரோவதத்காரத்தாலே, ஑்யானத்காரவோ஑க஑ா஑்஑ங்களில் ஑க்த-
ரீத்யாபென்றபடி. மனம் - மனஸ்ஸானது ஒன்றி - ஑கா஑்ரமாய், ஑கவதெகவி஑ய
மாயென்றபடி. தங்கள் மனஸ்ஸை ஑கவதெகவி஑யமாக்கிக் கொண்டென்று
த்யவ஑ிதா஑்ம். அதுக்கு இதறஞ்ச யென்கிறத்தோடே அந்வயம்.
மாதவணை - மாதவனுன தன்னை, வா஑்ஸத்யைகஸ்வபாவீயான பெரிய
திராட்டியாரோடு ஑மானா஑ிதாப்யானு஑ையாலே ஑வாரா஑னுன தன்னை
யென்றபடி. இதுக்கும் இதறஞ்ச என்கிறத்தோடே அந்வயம். நாளும்-
திரதிதினமும், அமரர்கள் - ஑஑ாதிதெவர்கள், தி஑ை஑தோறு - திக்஑ுகள்
தோறும், ஑ிரா஑்வவதரிகா஑்ரமதூஷோததம஑ிர஑்஑வூஷகிரி஑த்யத்யத்யதூஷை஑்ரதிகளான
திவ்யதெ஑ங்கள்தோறுமென்றபடி. ஑ென்று - பெரிய திருநாளாக்குப்
தோவாரைத் தோலே தோய், து஑ையால் - தூதத்தாலும், விளக்கால்
- திதத்தாலும், துதுமலரால் - அ஑ினவதூ஑ங்களாலும், நீரால் - அ஑்யாதி-
஑்ரங்களாலும், இதறஞ்ச நின்ற தகையான் - அ஑்யி஑்கும்படியிருக்
கிற ஑்வபாவத்தை துடையவனுடைய, இதறஞ்சதல் - அ஑்யி஑்கை,
தகை - ஑்வபாவம், தகையுடையவன் - தகையான், தெவர்கள் ஑்வஸ்வத்யோஜன-
஑ித்யத்ய்மாக அ஑்யி஑்கும்படி யிருக்கிற ஑ோ஑ர்஑஑ீ஑ீ஑்யதரமோதாப்யாதி஑்யான-
ஸ்வபாவ஑ாலியான தரமதூஷனுடையவென்றபடி. ஑ரணம் - திருவடிகள்,
தமர்கட்கு - ஑்வகீயர்க்கு, தமர்கள் - ஑்வகீயர்கள், த்யோஜனாந்ரதரீத்யாபி
யாய் ஑கவ஑்஑ரணகமலத்தையே தரமதூஷா஑்மாகப்பத்தின ஑க்தியோகநி஑ர்க்கு
யென்றபடி. ஓர் பற்று - அதிதீயமான அ஑்யம், அவர்களுடைய தூஷா஑்
மான ஑கவ஑்஑ரணகமலதாப்தி஑்கு அதிதீய஑ா஑னமென்றபடி. ஑க்தியோகநி஑ர்க்கு
அந்த ஑க்தியோகத்தாலே தரமதூஷதர஑ரூதத்யானோதாப்யா஑்வா ஑கவ஑்஑ரணகமல
ங்கள் ஑ுதாபங்களென்று தாத்பர்யம். (10)

மூ. பற்றென்று பற்றிப் பரம பரம்பரனை
 மற்றிண்டோள் மாலை வழுதி வளநாடன்
 சொற்றொடைஅந் தாதியோ ராயிரத்து ளிப்பத்தும்
 கற்றூர்க்கோர் பற்றுகும் கண்ணன் கழலிணையே. (11)

ஆ. (பற்றென்று) இத்திருவாய்மொழி கற்றூர்க்கு எம்பெருமான்
 திருவடிகள் சூலமாமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. பற்றுகு மென்கிறதற்குத் சாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சூலமா
 மென்று). (11)

ச. பரமபரம்பரனை - பரமேஸ்வர: பரற்கும் பரரான இन्द्रாதிச்ய: பரரான
 ब्रह्मादிகளிற்காட்டிலும் சக்ரேரான நியத்யூரிகளுக்கும் இஷ்வரனான வென்ற
 படி. மல் - மலயுத்தத்திலே, மல்லென்று - மலயுத்தத்துக்குப்பேர்.
 திண் - தடங்கனான, சாஸ்யாதிமஹாமலநிர்மூலநபடிநங்கனான வென்றபடி.
 தோள் - ஸூங்கனையுடையவனான, மாலை - அபித்யாயாஸூகனான கண்ணை,
 மால் - வ்யாஸூகன், பற்றென்று பற்றி - ப்ராயமென்று அவலம்பித்து,
 இதுக்குச் சொல்லென்கிறத்தோடே அந்வயம். வழுதிவளநாடன் - திரு
 வழுதி என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய், சந்திரமூலமான ஜநபதத்தை
 யுடையவர், வளம் - சந்தித்து, வளநாடென்று சாகபாதிவவத் சமாச:
 நாடுடையவன் - நாடன், அந்த தேசத்துக்கு நிர்வாகரான ஆழ்வா
 ரென்றபடி. சொல் - சொன்னதான, தொடை - சந்தம்மான, 'பாடவதோ
 ளரசம்' என்கிறபடியே சாஸ்யாதிமஹாமலநிர்மூலநபடிநங்கனான வென்றபடி. அந்தாதி -
 அந்தாதிவான, கீழ்ப்பாட்டின் அந்த மெல்லாப்பாட்டுக்கு அடியாயிருக்கை
 யாகிற சந்திரமூலத்தையுடைத்தான வென்றபடி. ஓர் - லோகவிலக்ஷ:
 மான, ஆயிரத்துள் - சந்திரத்தில், இப்பத்தும் - இந்த பத்துப்பாட்டுக்
 களையும், கற்றுகு - அபித்யூதத்தவர்களுக்கு, கண்ணன் கழலிணை -
 கண்ணனுடைய சரணயுக்தமானது, ஓர் பத்தாகும் - அந்நியமான ப்ராயமாம்,
 பத்து - அவலம்பனியம், ப்ராயமென்றபடி. (11)

தமிழோபநிஷத்தாத்தியர்நாவலி:

(சார்வேதவநெறி)

ஸ்ரீமஹாமோதரத்வாதமரபரிஷதாமப்யகம்யத்வஹ்நா

தக்ராஹிசாயுதத்வாத்ரததஷசயநாநா஑ராஜேசயத்வாத் ।

வக்ஷஸ்பர்ஸோந்முகத்வாத் பரமபுரூபதா மாஹவத்வாதியோ஑ாத்

துஸ்பராபோய் ஢ஜஹ்நிஸுஸு஑ம இதி தூ஢் மாஹவ் சோ஢்யதத் ॥ 999 ॥

(ஸ்ரீமஹாமோதரத்வாத்) தாமோதரன்னுள்ளகள் - அஹிதரக்ஷணாஹ்மாக துணனாய் அவதரித்து வாஸ்த்யத்தாலே அவர்களாலே கட்டுண்டு அவற்றையே நிரூபகமாக வுடையவனாகையாலும், (அமரபரிஷதாமப்யகம்யத்வஹ்நா) பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும் - அப்படி கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும் எண்ணர்கரியனிமையோற்கும் என்னும்படி நிற்கையாலும், (தக்ராஹிசாயுதத்வாத்) ஆள்கின்றனாழியான் - திருவாழியை திவ்யாயுதமாக உடையவனாகையாலும், (வத்ரததஷசயநாத்) ஆலினிலேமேல் துயின்றான் - ஢யகாலத்திலே ஆலிலேமேலே கண்வளர்ந்தருனாகையாலும், (நா஑ராஜேசயத்வாத்) நாகத்தணையானே - திருவனந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாக உடையனாகையாலும், (வக்ஷஸ்பர்ஸோந்முகத்வாத்) நாடோறும் னானத்தாலாகத்தணைப்பார்க்கருள் செய்யும் - தன்னை தூதயத்திலே ஃயானிக்குமவர்களுக்கு அ஢ிமுகனாய் துபே பண்ணுமவனாகையாலும், (பரமபுரூபதா) இது முன்று பாட்டில் அஹ்ம். பரமபர஢்பரனை - அமரர்க்குமப் பாலான் - பண்டே பரமன் பணித்த - ஢ஹாதிக்களிற்காட்டிலும் பரரான நியஸூரிகளிற்காட்டிலும் பரனாகையாலும் (மாஹவத்வாதியோ஑ாத்) மனமொன்றிமாதவனை நானும்த்யாதி - ஹ்ய:பதியாகையாலும், ஢ஹாதிக்களான ஃவர்கள் சவ்தோதிக்கமாகவந்து சேவிக்கும்படி நிற்கையாலும், எ஢்பெருமான் எத்தனையேனும் அதிஹ்யித஑ானராலும் துஸ்பரனாயிருக்கவும் தன்னிடத்தில் ஢க்தி பண்ணின பேர்களாலே சுபராபனாகிருனென்று 'சார்வேதவநெறிக்கு' என்கிற தசகத்திலே ஑தகோப ரருளிச்செய்தாரென்கிருர். (117)

ஸ்ரீமதே நிகமான்தமஹாஃசிகாய நம:

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பத்தா஢்பத்தில் நாலாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மூ. கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையயீர்!

எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே.

(1)

ஆ. (கண்ணன்) ஸ்ரீயோகத்தைச் சொல்லுகிறது, எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேண்டுமென்றிருப்பார் திருமந்தையே சொல்லுங்கள், அவன் திருவடிகளைப் பெறுகை நிश्ரீதமென்கிறார். (1)

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி பக்தியோகத்தாலே பகவச்சுரணகமலங்கள் சுபாபங்களென்று
 உபதேசித்த அனந்தர் அந்த பக்தியோகபகாரத்தை உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க
 'எண்ணுந்திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே' என்றும் 'பாடிவன்னும்'
 மென்றும் 'மாதவனென்றென்றோதவல்லீ' ரென்றும் 'பேராரோ துவா'
 ரென்னுமிப்புடைகளிலே திருநாமசங்கீதனத்தை உபதேசிக்கை அசங்கத
 மன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (பக்தியாதியால்). பக்தியோகப் பகார
 ங்களைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி யென்றபடி. எண்ணுந்
 திருநாமமதியாதிகளும் 'மதாஜி மாநமஸ்கு' என்கிற யனநமநாதிகளைப்போலே
 'சுததம் கீர்தயந்தோ மாம்' 'அபாசுரம் சமாசுரத்ய தை ஜமுவுணவம் பதம்' இத்யாதிகளிற்படியே
 பக்தியோகசுரீரான்த: ப்ரவீடமான திருநாமசங்கீதனத்தையாதல், திருமந்ரபத்தைய
 யாதல், பக்தியோகவூதத்யமான திருநாமசங்கீதனத்தையாதல், சொல்லு
 கிறனவாகையாலே யதுவும் பக்தியோகத்தினுடைய ஒரு பகாரவிசேபகதந
 மென்று கருத்து. இத்தாலித்திருவாய்மொழிக்கு விவிதபகநபக்தியத்வமென்
 கிற பகவத்குணம் ப்ரதிபாதமென்று சூசிதமாயிற்று.

முதற் பாட்டு

பூர்வீகத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானியாதியால்).
 எண்ணுமித்யாதிக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திருவியாதியால்).
 திண்ணமென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருவடி-
 களை யித்யாதியால்). இங்கு திருமந்த்தை யென்றது நாராயண என்கிற
 திருநாமத்தை யென்றபடி. எண்ணுந் திருநாமமென்று திருநாமமிதே
 பாட்டிற்சொல்லிற்று, இது திருமந்த்தில் ப்ருக்தமான திருநாமமாகை
 யாலே மற்ற திருநாமங்களிற்காட்டில் ப்ருக்தமென்றுமிதுக்குத் திருமந்
 தோடொத்த வேபமுண்டென்றும் வ்ஜிப்பிக்கைக்காக இது தன்னையே
 திருமந்மாக உபவரித்தருளிஞர். இது தன்னையே சுவய்வ்ருக்தமாகையே

மூ. நாரணன் எம்மான் பாரணங் காளன்
வாரணம் தொலைத்த காரணன் தானே.

(2)

ஆ. (நாரணன்) திருமந் த்தினால் பரிபாடினா நாராயணனா கிருனாரென்னில்?

இ. எட்டுத்திரு அகரமாக பாவிக்க திருமந் த்தோடொக்குமென்று புராண-
ந்தரோகமென்று அசாரியர் அருளிச் செய்தருளினாரிதே. அथவா, திருமந் த்தை
என்றது சாசாந்மூலமந் த்தையே சொன்னபடி. இப் பதத்தில் பாட்டிலே
திருநாமமென்றது திருமந் த்துக்கு தேசகாலவீறுநாடிகளாலே சில நியமங்கள்
குறைந்தாலும் நியமநிரபேசமான திருநாமம்போலே தன் பாவம் குறை
வற்றிருக்குமென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காகத் திருமந் த்தைத் திருநாமசுவத்
தாலே உபசரித்தருளிச்செய்தபடி யென்று கருத்து. நாரணமென்றது
வும் ப்ரவநமஸுக்களும் சதுரீயும் குறைந்தாலுமவை கூடினாலுள்ள
பாவத்திற்குப் குறைவில்லை யென்று வ்யஜிப்பிக்கைக்காக வென்று
திருவுள்ளம். ப்ரமபதத்திற்குப் பாட்டில் சுவசுவாரஸ்யமும் 'நாமா சகூர்த்நே'
என்கிற தாத்ரயர்நாவதிவாக்யானுஸ்யமும் உறையோடு ஏகாந்முமுண்டு.
திரிதீயபதத்திற்கு ஆருபிரப்படி திருமந் த்தசுவசுவாரஸ்யமும் ஒன்பதினாபிரப்
படி முப்பத்தாருபிரப்படிகளோடே ஏகாந்முமுண்டு. (1)

இரண்டாம் பாட்டு

பக்தியோகாரஞ் சொல்லவந்த இப் பகரணத்திலே வாரணத்தொலைத்த
இத்யாதியாலே கூணாவதாரத்தை வரிக் கை அசுஜ்ஜமன்ருவென்ன அவதரிப்பிக்
கிருர் (திருமந் த்தையாடியால்). ஆரென்றது ஶேபமமான ப்ரநம், கூண

ச. கண்ணன் கழலிணை - கூணனுடைய சரணயுகத்தை, சார்வேதவ
நெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்களென்று பக்தியோகத்துக்குப் ப்ரப்யமாக
நாம் கீழ்ச்சொன்ன கூணனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. நண்ணும்
மனமுடையர் - சேரவேணுமென்று மனஸ்சையுடைய ஶநங்காள்,
நண்ணுகை - சேருகை, பக்தியோகத்தாலே சேரவேணுமென்று இச்சையுடைய
முதுகூக்காளென்றபடி. திருநாமம் - திருநாமமான, அவனுக்குப் ப்ரவந
நாமபேயமானவென்றபடி. நாரணம் - நாராயணபதத்தை, யதா, நாரணமே -
நாராயணசுவசுவாரஸ்யமான அவதாரத்தால் ப்ரவநமஸுக்களும் சதுரீயும்
வ்யவசுதங்கள், அவையில்லாவிட்டாலும் ப்ரவந் த்துக்குக் குறையில்லை
யென்று கருத்து. திருநாமம் - திருநாமத்தை, கௌவ்யா திருமந் த்தை
யென்றபடி. எண்ணும் - எண்ணுங்கோள், அநுசந்வியுங்கோளென்றபடி.
திண்ணம் - துதம், ப்ரவசுசரணகமலபாப்தியுண்டாகை நிவ்ரதமென்றபடி. (1)

ஆ. சர்வீசரனாய் சர்வலொகரக்ஷகனாய் சர்வஜக்தகாரணமாய் வாரணந்தொலைத் தவன்றானே யென்கிறார். (2)

இ. னன்றே என்றபடி. திருமந்நபரிபாடிம் பரரூபமாகையாலே க்ஷணாவதாரரூப மல்லாமையால் க்ஷணரூபத்தை உபாசிப்பார்க்கு திருமந்நமநுசந்நேயமாகக் கூடுமோவென்று கீழ்ப்பாட்டின் மேலே ஶக்ஷி பிறக்க திருமந்நபர- ரூபத்திலே விசேபித்து விநியுவுதமாயிருந்தாலு மிது சர்வமூர்திசாஶாரணமுமாகை யாலே க்ஷணரூபபரமுமா மென்றருளிச் செய்கிறாராகையாலே சந்நத மென்ற தாயிற்று. கீழ்ப்பாட்டு திருநாமசந்நிதந்நபரமான பக்ஷத்தில் திருமந்ந- பரிபாடினான வவன் திருவடிகளன்றே முமுக்ஷுக்களுக்குப் ப்ராப்யம் கண்ணன் கழலிணை ப்ராப்ய மென்னக்கூடுமோ வென்று கீழ்ப்பாட்டின்மேலே ஶக்ஷி பிறக்க திருமந்நம் சர்வமூர்திசாஶாரணமாகையாலே திருமந்நபரிபாடின் கண்ணனுமாகையால் விரோஶமில்லை யென்று உதர மருளிச்செய்கிறு ரென்றிங்கனே சந்நதி கண்டு கொள்வது. எம்மானென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சர்வீசரனாயென்று). பாரணங்காளனென் கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சர்வலொக்த்யாடியால்). சர்வஜகத்யாடி- ஶ்ஸ்டம். (2)

ச. நாரணன் - திருமந்நபரிபாடினான நாராயணன், இதுக்கு வாரணந் தொலைத்த காரணந்தானே யென்கிறத்தோடே அந்வயம். எம்மான் - அஸ்மதஸ்வாமியானவன், அஸ்மதாடியாகிய சர்வசேதநாசேதநங்களுக்கும் இசுவர் னானவென்றபடி. பாரணங்கு-பூமிப்பிராட்டியை, பார் - பூமி, அணங்கு - பெண், இங்கு பூமியைச் சொன்னது லீலாவிபூதிக்கெல்லாம் உபலக்ஷணார்த்தம். அதில் பாரென்று பூமியை மாத்ரம் சொல்லாதே பாரணங்கென்று பூமியபிமானியான பிராட்டியைச் சொன்னது நித்யவிபூதிக்கெல்லாம் உபலக்ஷணார்த்தம். ஆளன் - ரக்ஷிக்குமவனான, சர்வலொகரக்ஷகனான வென்றபடி. வாரணந்தொலைத்த - ரஜத்தை சமாபநம் பண்ணினவனான, குவலயாபீடித் தை சந்நித்தவனானவென்றபடி. காரணந்தானே - ஜகத்காரணபூதன்தானே க்ஷணாவதாரரூபனானவன் தானேயென்றபடி. அவஶாரணத்தால் இவ் வர்த்தத்தில் சந்நயமில்லையென்றபடி. (2)

மூ. தானே யுலகெல்லாம் தானே படைத்திடந்து
தானே யுண்டுமிழ்ந்து தானே யாள்வானே.

(3)

ஆ. (தானே) நிவிலஜகநியமனசுடீரக்ஷாடிகளைப் பண்ணுவானும் அந்த
வாரணந்தொலைத்தருளினவன்றானே யென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. உலகெல்லாமென்கிறதற்குத் தாத்பயீ மருளிச்செய்கிறார் (நிவிலேயா-
டியால்). படைத்து என்கிறதின் அர்த்தத்தை சஃபுஹிக்கிறார் (சுடீசஷத்
தாலே). ஆள்வானென்பதின் அர்த்தத்தை சஃபுஹிக்கிறார் (ரக்ஷாஷத் தாலே).
அதிசஷத் தாலே இடந்துண்டுமிழ்ந்து என்று சொல்லப்பட்ட
ஜகதுஹரணசஹரணாடிகள் விவக்ஷிதங்கள். தானே யென்கிறதற்குத் தாத்பயீ
மருளிச்செய்கிறார் (அந்த வாரண மித்யாடியால்). இத்தால் திருமந்நம்
ஜகநியநுத்வஸுடீரவாடிகளான காரணாகாரணங்களைச் சொல்லுகிறதாகையாலே
காரியந்த:புவிஷ்டமான அவதாரரூபம் தத்புதிபாடகமாகக்கூடுமோ வென்று கீழ்ப்
பாட்டின் மேலே அக்ஷேபம் பிறக்க அஜஹ்ஸ்வஸ்வभावतया அவதாரம் சர்வாகாரவிசிஷ்ட
மாகையாலே திருமந்நத்தில் அநிலஜகநியமனாடிகநுத்வேன புதிபந்நன
அநந்தாவதாரரூபவிசிஷ்டனான குணனேயாகத்தட்டில்லை யென்கிறாரென்று
சஃபுதியும் சூचितை. (3)

ச. உலகெல்லாம் - சர்வலோகங்களும், இச்சஷ்மிங்கே அந்தராஹ்மயஸ்தவாகம்.
தானே - கீழ்ச்சொன்ன குணன் தானே, இந்த சாமானாபிகரணம் குண-
ஜகதாராஹ்மசரீரभावनिबन्धनமாகையாலே சர்வலோகநியமனகரி அந்த குணன்
தானேயென்று புய்வஸிதார்தம். அவதாரணத்தாலவன் அஜஹ்ஸ்வஸ்வभावனாக
யாலே இவ்அர்த்தத்தில் சங்ஷயமில்லையென்றபடி. தானே படைத்து - சர்வ
மும் ப்ரதயதசீயிலே சிவவிசேஷிதமாய்த் தன்னை அபேக்ஷிக்கவுமறியாதே
கிடக்க தயமானமனாவாய்க்கொண்டு தான்தானே சூடீத்து, இடந்து -
இதிலுந்தானேயென்கிற பதம் அந்வயிக்கிறது, ப்ரதயாந்மமாய்க்கிடக்க
அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தான்தானே வராஹ்ருபேண ஁ஹரித்து, இங்கு உலகெல்லா
மென்று சர்வலோகமும் புத்திஸ்யமாயிருந்தாலும் 'சுரவ்ரஜஸதயிதஸ்வஹாசதாசிரண:'
என்கிறவிடத்தில் தாசிஷதம் தயிதமாத்ரத்திலே அந்வயிக்கிறுப்போலே
இடந்து என்கிறது பூலோகமாத்ரத்திலே அந்வயிக்கிறது. தானேயுண்டு -
எங்களையும் உன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று
அபேக்ஷிக்கவறியாதிருக்கத் தான்தானே ப்ரதயத்திலே தன் வயிற்றிலே
வைத்துக்கொண்டு, உமிழ்ந்து - பின்னையும் சூடீகாலம் வந்தவாறே

மூ. ஆள்வா னுழிநீர் கோள்வா யரவணை யான்
தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாடிரே.

(4)

ஆ. (ஆள்வான்) ஐரவணாய்மாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்
வளர்ந்தருளுகிற வெம்பெருமான் திருவடி மலர்களிலே திருமந்த்தைக்
கொண்டு நாடோறும் மலரிட்டவன் திருவடிகளைப் பெறுங்கோ
ளென்கிறார்.

(4)

நாலாம் பாட்டு

இ. ஆள்வானென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (ஐரவணா
யால்). ஆழி நீர்தாடிக்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (திருப்பாற்
கடலிலே யிரவணாயால்). தாள்வாய்மலரிட்டென்று அவ்வித்துத் தாத்ரயம்
மருளிச்செய்கிறார் (திருமந்த்தை யிரவணாயால்). திருமந்த்தைக்
கொண்டு என்றது பகரணலவ்யாக்யனம். இத்தால் முதற்பாட்டிலே
பக்தியோகாந்தர்தமான திருமந்ஜபத்தையாதல் திருநாமசங்கீதனத்தையாதல்
அருளிச்செய்தவர் நடுவே பசுபதங்களான ஐரவணா யிரண்டு பாட்டாலே
பரிஹரித்து அனந்தரம் இப்பாட்டில் 'மயாஜி' என்ற பக்தியோகாந்தர்தமாக
விதிக்கப்பட்ட பூசபரணாபாராதினத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று சங்கீதி
சூத்திரை. நாடிரென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிறார் (அவனி
யாடியால்).

(4)

ச. கரணகஜேவராதிதானமுகேன சூரீத்து, ஆள்வான் - மற்றுமுள்ள சர்ப்பகாரத்
தாலும் ரகித்தருளுகிறவன், தானே - கீழ்ச்சொன்ன கருணந்தானே,
ஏதாதுசாகாரவிசிஷ்டதயா திருமந்நபரிபாடினவன் அந்த கருண் தானே
யென்று பரீவசிதாயம்.

(3)

ஆள்வான் - ஆளுகைக்கு ஐசூயுடையவனாய், ஆளுகை -
ரகிக்கை, பசுமேய்ப்பொழிப்பானென்னுமாப்போலே ஆள்வானென்
றது சந் பரீயான்தசஷம். ரகிது ஐசூவாய்க் கொண்டு என்றபடி. ஆழிநீர் -
கீரசமுதஜலத்தில், ஆழி - சமுதம்; கோள்வாய் - கான்திசாலிகளான முகங்களை
யுடையவனான, கோள் - கான்தி, பணாமணிவாதமயூகமரிதங்களான சதுசமுதங்
களையுடையவனாவென்றபடி. அரவு - நாகத்தை, திருவனந்தாழ்வானை
யென்றபடி. அணையான் - ஶயனமாகவுடையவனுடைய, அணை -
ஶயனம், தாள்வாய் - திருவடிகளிலே, தாள்கள் - திருவடிகள், வாயென்
பது - இடம், நாள்வாய் - நாளிடத்திலே, தினங்களிலேயென்றபடி.
பரிதிநமுமென்கை. மலரிட்டு - பூசங்களை சமரித்து, நாடர் - தேடுங்
கோள், அவன் திருவடிகளையுடையப் பாருங்கோளென்றபடி.

(4)

மூ. நாமர்நாடோறும் வாடா மலர்கொண்டு
பாமர் அவன்நாமம் விடேபெறலாமே. (5)

மேயான் வேங்கடம் காயா மலர்வண்ணன்
பேயார் முலையுண்ட வாயான் மாதவனே. (6)

ஆ. (நாமர்) திருமந்த்தைச் சொல்லியவன் திருவடி மலர்களிலே
வாடாமலர் கொண்டு பணிமாறவவன் திருவடி மலர்களைப் பெறலா
மிது நினைத மென்கிறார். (5)

(மேயான்) அதசிசூனசமாமலவியாய் ஸ்ரீய: பதியாயிருந்த பேயார்
முலையுண்ட வாயான் நம்முடைய வஜ்ராதிகரணங்களுக்கு விஷயமா

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. பூர்வீத்துக்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (திருமந்த்தை யித்யாதி
யால்). இங்கும் திருமந்த்தை யென்றது ப்ரகரணலக்ஷ்யங்கனம். துரீயபாதத்
துக்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அவன் திருவடியித்யாடியால்).
இது நினைத மென்கிறவித்தால் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பூசமர்ப்ண
மெம்பெருமானுக்கு மிகவும் ப்ரியதம மென்று அடராதிசயத்தாலே
யத்தையே தூதிகரிக்கிறாற்பாட்டிலென்று சஜ்ஜதி சூசிதை. (5)

ஆறாம் பாட்டு

பக்தியோகப்ரகாரமொன்றுஞ் சொல்லாதவிப்பாட்டு இப்ரகரணத்திலே
அசஜ்ஜதமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அதசித்யாடியால்). இவ்

ச. நாடோறும் - நாள்தோறும், ஶீரபானத்தில்போலே பூசமர்ப்ணத்தில்
ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நாடோறுமென்கிறார். வாடாமலர்கொண்டு - வாடாத
பூசங்களைக்கொண்டு, ப்ரீதிப்ரேரிராய் அஸ்தானசூரபிசுகுமாரங்களான பூசங்
களை ச்ர்பாதித்துக்கொண்டென்றபடி. நாமர் - தேடுங்கோள், தத்ராப்ய-
பேசிராய்க்கொண்டவனை அஸ்ரயியுங்கோளென்றபடி. அவர் நாமம் -
அந்த கூணனுடைய திருநாமங்களை, பாடர் - பாடுங்கோள், 'ஏதத்ஸா-
ம-நாமஸ்தே' என்று முக்தர் சாமகானம் பண்ணுமாப்போலே ப்ரீதிப்ரேரிராய்
கானம் பண்ணுங்கோளென்றபடி. வீடு - மோதத்தை, அவன் திருவடி
களையே யென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஁காரத்தை பெறலாமென்கிறத்
தோடே அந்வயிப்பது. துரீயபாதாந்தத்திலிருக்கிற ஁காரம் த்ரமிதஸ்வभावத்தால்
பாட்டுதோறுமுள்ளதொன்றாகையாலே அது வாக்யாலக்ஷாரமாய்மிதே. பெற
லாமே - நிஸ்ஷேபச்சாரநிவृத்திபூர்வகமாகயடையலாமே, அவதாரத்தால் பெறு
கையில் ச்ஞய மில்லையென்றபடி. (5)

ஸ்ரீ. மாதவன் என்றென்று ஓத வல்லீரேல்
தீதொன்று மடையா ஏதம் சாராவே.

(7)

ஆ. யிருக்கிலிறே யவன்திருவடிகளி லடிமை செய்யலாவ தென்னில் ?
அவனன்றோ சகலமனுஜநயனவிஷயதா் ததனாய் சர்வசுலபனாய்க் கொண்டு
திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளுகிறு னென்கிறார். (6)

(மாதவன்) இந்த ஸ்ரீயோகத்தில் ஸ்ரீயோகிகள் மாதவனென்றுந்

இ. ஸ்ரீயோகியிலே ஸ்ரீயோகியாலே ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலே
மாதவனென்றதும் ஸ்ரீயோகியாலும். இப்பாட்டுக்கு ஸ்ரீயோகியாலும்
விஷயமென்று காட்டுகைக்காக ததிரபாத்தையுமிச ஸ்ரீயோகியாலும்
சேர்த்தருளிற்று. ஸ்ரீயோகியாலும் ததிரபாத்தையுமிச ஸ்ரீயோகியாலும்
(அவ னன்றோவிஷயாலும்).

(6)

ஏழாம் பாட்டு

ஸ்ரீயோகியாலும் ததிரபாத்தையுமிச ஸ்ரீயோகியாலும் (ஸ்ரீயோகியாலும்). ஓத
வல்லீரேலென்று திருநாமஸங்கீதனத்திலும் கூட ஸ்ரீயோகியாலும்
மாய் நிர்देशிக்கையாலே ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும் தோற்றுகிற
தென்று கருத்து. இங்கு ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்
ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும். இத்தால் கீழ் ஸ்ரீயோகியாலும்
செய்தவரிப்பாட்டிலே அதில் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்

ச. காயாமலர்வண்ணன் - ஸ்ரீயோகியாலும், காயாவென்று - ஸ்ரீயோகியாலும்,
மாதவன் - ஸ்ரீயோகியாலும், நிலமேவநிஸமான திருமேனிக்குப் பரபா
முண்டாம்படி விசுலேசேவ ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்
ஸ்ரீயோகியாலும். ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்
பேய் - ஸ்ரீயோகியாலும், ஆர் - ஸ்ரீயோகியாலும், விஷயமானவென்றபடி.
முலையுண்ட வாயான் - ஸ்ரீயோகியாலும் பண்ணின் வாயையுடைய
வன், ஸ்ரீயோகியாலும் விஷயமான ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்
ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்
வருண கணனென்றபடி. வேங்கடம் - ஸ்ரீயோகியாலும், மேயான் -
மேவி வர்க்கிறவன், மேயுக்கை - ஸ்ரீயோகியாலும், எல்லாரையும் தன்திருவடி
களை ஸ்ரீயோகியாலும் கொள்ளுக்கைக்காகப் பொருந்தி வர்க்கையா நின்ற
னென்றபடி. இப்படி கணன் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும் ஸ்ரீயோகியாலும்
மாகவுங்களுக்கு அவன் திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யக் குறை
யில்லையென்று கருத்து. (6)

ஆ- திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள், சொல்லுமிடத்தில் பரபிரைராய்ச் சொல்லவமையும், சொல்ல பகவத்கீழ்விரோதியாய் பாரத்பாரதமான சவ்-பாபங்களும் நசிக்குமென்கிறார். (7)

இ. யருளிச்செய்கிராரென்றுசுத்தி சூசிதை. பேசலல்லீரென்னுதே ஓத வல்லீரென்று நிதீசித்ததுக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (சொல்லுமிடத் திலித்யாடியால்). ஓத என்றது பரதந்நிவாரணரூபாத்யயநபரமாகையாலே பரபிரைதத் திதீதமாகிறது என்று கருத்து. இங்கு பரபிரைராய்ச் சொல்லு கையாவது சவரசவாஹினியான துதகதமகித தங்களுக்கில்லாமையாலே தாங்கள் திரிபிரைராய் சவயமேவ சொல்ல பவூதியாதிருக்கத் தயாவிதமகித மான்கள் சிலர் சொல்லக்கண்டு தங்களுக்கும் அதில் துசி பிறந்து தாங்களுமவர்களோடே கூடியவர்களை தனுகரித்துச் சொல்லுகை. துதராய்த்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (சொல்ல பகவத்கீழ்விரோதியா டியால்). கீழ்விரோதியுக்கு சாதாத்யும் பரமபதத்தில் தலரூபமான கீழ்விரோ துக்கு பரிபூர்ணமகிதயோகபரிதவ்நதாராவும் கீழ்விரோதியாயென்றது ரதஸ்தமோ-வத்நேன பரிபூர்ணமகிதபரிதவ்நதாரா மோதவிரோதியாயென்றபடி. யதா, இங்கு சாதனரூபமான பரிபூர்ணமகிதயோகரூபகீழ்விரோதியுக்கு சாதாத்யும் பரமபதத்தில் தலரூபமான கீழ்விரோதியுக்கு பரிபூர்ணமகிதயோகபரிதவ்நதாராவும் விரோதியா யென்றபடி. பரிபூர்ணமகிதயோகசாதனரூபமானாலும் பரமபுரூபாராதனகவோநுதேய மாகையாலே துதாவும் கீழ்விரோதியாத்யமாகக் குறையிலையிதே. பாரத-பாரதமான என்றது பரிபூர்ணமகிதயுதபரிதவ்நதாராவும் மோதவிரோதியாத்யாக்யத்தித் தில் பவூதங்களாயும் காலாத்ரபவூதியமானங்களாயுமுள்ளவையான என்றபடி. (7)

ச. மாதவனென்றென்று - மாதவனென்றென்று நிரத்ரமாக, ஓத - ஓதுகைக்கு, ஓதுகை - பரிவாரணாத்நிவாரண, சவயமேவ சொல்லமாட்டி. கோளாகில் பரபிரைராயாகிலும் சொல்லுகைக்கு என்றபடி. வல்லீரேல் - வல்லிகோளாகில், யதீததததால் பரிபூர்ணமகிதயோகத்தில் தங்களுக்கு ததிகாரமில்லையாகில் மாதவநாமத்தையாகிலும் நிரத்ரமாகச் சொல்ல வல்லிகோளாகிலென்றபடி. தீது - பாபங்கள், பரிபூர்ணமகி-தபரிதவ்நதாராவும் மோதவிரோதியாத்யாக்யத்தில் பவூதங்களான பாபங்களென்றபடி. ஒன்றும் - தீதததும், துதையா - தங்களைக்கிட்டமாட்டா, தங்களை விட்டு நசித்துப்போமென்றபடி. ததம் - பாபங்கள், தயாவிதக்யத்தித் திலிப்போது பவூதங்களன்றிக்கே காலாத்ரத்திலே பவூதியமானபாபங் களென்றபடி. சாரா - தங்களை தாத்திரிக்கமாட்டா, நிதீதமாக நசித்துப் போமென்றபடி. (7)

மு. சாரா ஏதங்கள் நீரார் முகில்வண்ணன்

பேரா ரோதுவார் ஆரார் அமரரே.

(8)

ஆ. (சாரா) அபகூடரான நாங்கள் அதிகாரிகளோ வென்னில்? யாவர் சிலர் திருநாமம் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே யித்திருநாமம் சொல்ல அதிகாரிகளான ஸ்கூடராகிறுரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லு வார் யாவர் சிலர் அவர்கள் நிரஸ்தஸஸ்தபரிவந்தகராய் என்று மவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யப் பெறுவாரென்றுமாம். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. பேராரோதுவாரென்றிப் பாட்டிலும் திருநாமசங்கீதநவீகத்தைச் சொல்லுகை புனஹிதயன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அபகூடரீத்யாதி யால்). திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு எங்களுக்கு யோசய்யுண்டோ வென்கிற ஶங்கீதயப் பரிஹரிக்கையிலே இப்பாட்டுக்குத் தாத்பய்மாகை யாலே புனஹிதயில்லை யென்கிறதாயிற்று. ஆர்பேரோதுவாரென்று அவயித்துக்கொண்டு ஸ்திராந்தத்துக்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிறார் (யாவர் சிலரீத்யாதி யால்). இந்த யோசனையில் ப்ரதமபாத்தத்துக்கு ப்ரயோசனமில்லையென்கிற அவாஸ்யத்தாலே யோசனாஸ்தரமருளிச்செய்கிறார் (இத்திருநாமத்தை இத்யாதி யால்). ப்ரதமபாத்தத்துக்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிறார் (நிரஸ்தீத்யாதி யால்). ப்ரதிவந்தகஸ்தம் பரிபூர்ணஹிதப்ரதிவந்தகதாரா மோகப்ரதிவந்தகபரம். அமரரென்கிற தற்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிறார் (என்றுமவனீத்யாதி யால்). (8)

ச. ஆர் - யாவர், சில ஜனங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன் - சலிலபூர்மான மெத்தின் ஶவாபமுடைய, வண்ணம் - ஶவாபம், ஜலஸ்தலவிபாகமற வஸிக் கும் மெதம் போலே ஸ்கூடாபகூடவிபாகமின்றியே ஶவ்ஜனோபஹ்யதீகஸவாபமான ப்ரமபுஶனுடையவென்றபடி. பேர் - திருநாமத்தை, ஒதுவார் - ஒத வல்லவர்கள், ப்ரப்ரீதிராயாகிலும் சொல்லவல்லவர்களென்றபடி. மூக் ரன்றிக்கே திருநாமம் சொல்லும்படி வாஸிஸ்த்யப்ரவீதியுடையராயிருப்பா ரென்கை. அவர்களென்றோரு ப்ரதம் அவ்யாஹ்யம். அவர்கள் - அந்த திரு நாமம் ஸ்வரிக் கவல்ல ஜனங்கள், ஆரார் - எவர்களெவர்களாகிலும், எத்தனை அபகூடமான ஜ்நமவூதாதிக்களை யுடையவர்களானுமென்றபடி. அமரரே - தேவர்களைப்போலே திருநாமம் சொல்லுகைக்கு பூர்ணாதிக்கா ளான ஸ்கூடரே என்றபடி. ஏதங்கள் - தோஷங்கள், ஒரு து:ஷங்களு மென்றபடி. சாரா - அவர்களைக் கிட்டமாட்டா, தீதீயயோசனக்கு ஶத்யம். நீரார் முகில்வண்ணன் பேர் - பூவத். ஒதுவார் ஆர் - ப்ரப்ரீதிராயாகிலும் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் இத்யவ்யாஹ்யம். ஆரார் -

மூ. அமரர்க் கரியாணை தமர்கட் கெளியாணை
அமரத் தொழுவார்கட்கு அமரா வினைகளே.

(9)

ஆ. (அமரர்க்கு) அநாஸ்திரான தேவாதிகளுக்குங்கூட வரியனாய் அஸ்திரர்க் கெளியனாயிருந்தவனை அநன்யபயோஜனராய்க் கொண்டு ஓர் அக்ஷரமாத்ரம் பண்ணவமையும், கீட்யுவிருவிகளெல்லாம் போமென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. அமரத்தொழுவார்களுக்கு என்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (அநன்யேத்யாடியால்). இத்தால் கீழே பரிபூர்ணபக்திவூடிக் கு உபாயமாகத் திருநாமசங்கீதனத்தை யருளிச்செய்தவரிப்பாட்டிலே அநன்யபயோஜனபுணாமாதி களை ததவூத்யுபாயமாக வருளிச்செய்கிறாரென்று சங்கீதி சூத்ரித. அமராவினைகளென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிறார் (கீட்யுவிருவிக் கு). இங்கும் பரிபூர்ணபக்திபுருவிகளா மோகபுருவிகளாகவங்கனான என்றபடி. சேஷம் ஸுஷ்டம். (9)

ச. பூர்வத். அமரரே - நித்யசூரிகளே, நித்யசூரிகளைப்போலே சர்வவிஷகீட்யுங் கங்களையும் சர்வகாலமும் பண்ணப்பெறுவா ரென்றபடி. ஏதங்கள் - அந்த கீட்யுபுருவிகளாகவங்கனாயுள்ள பாபங்கள், சாரா - அவர்களைக்கிட்டமாட்டா, அவர்களுக்குக் கீட்யுபுருவிகளாகவங்கனெல்லாம் நிர்ஷேபநிவூதங்கனாமென்ற படி. (8)

அமரர்க்கு - தேவர்களுக்கு, மேலே தமர்களென்கையாலே இங்கு அநாஸ்திரான தேவர்களுக்கென்று விவஸிதம். அரியாணை - அக்ஷரமாத்ரம், அநாஸ்திராகில் "யந்நாய் பகவான் ப்ரஹ்மா ஜானாதி பூர்வோதமம்" என்கிறபடியே அதிசயிதஜ்ஞானரான ப்ரஹ்மாதிக்குங்கூட துஷ்பாபமாத்ரமென்றபடி. தமர்களுக்கு - சுவகியர்க்கு, அஸ்திரருக்கு என்றபடி. எளியாணை - சூலபனை, அஸ்திரிக்கு மவர்களாகில் 'சுபூரிவ் ஶரணம் ரத:', 'சோ஽ம்யகக்ஷம்ஹாதேஜ:', 'இமோ ஸ்ம முநி-ஷாடீல்' என்கிறபடியே உத்கர்ஷபிஹம் பாராதே யவர்களுக்கு சூலபமான வனை, அமர - ப்ரதிஸ்திதமாக, பயோஜனாத்ரத்தை வாங்கிக்கொண்டு விட்டுப்போகையன்றிக்கே அநன்யபயோஜனமாக என்றபடி. தொழுவார்கட்கு - புணாமம் பண்ணுவார்க்கு, வினைகள் - கம்ங்களானவை, பரிபூர்ண-பக்திவிருவிகளான பாபங்களென்றபடி. அமரா - நில்லா, அதிசீர்மமாக நசித்துப்போமென்றபடி. (9)

மூ. வினைவல் லிருளென்னும் முனைகள் வெருவிப்போம்
சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே. (10)

நெடியான் அருள்கூடும் படியான் சடகோபன்
நொடியா யிரத்திப்பத்து அடியார்க் கருள்பேறே. (11)

ஆ. (வினை) திருமந்நத்தைச்சொல்லி யழகியமலர்களைக் கொண்டவன்
திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹ்யுத்தமாக நினைபுங்கோளென்று
ப்ஸ்துதமான ஸ்விதயோகத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார். (10)

(நெடியான்) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே
நெடியானருள் தும்படி யாவரென்கிறார்.

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் பாட்டு

இ. சுனைநன்மலரிட்டு என்கிறதற்குத் தாத்பயீ மருளிச்செய்கிறார்
(திருமந்நத்தை இத்யாதியால்). திருமந்நத்தையென்றது - ப்ரகரணலக்ஷ்ய-
கதநம். துரியபாடத்துக்குத் தாத்பயீ மருளிச்செய்கிறார் (அவனை ஸ்நேஹ்யாதி-
யால்). நாடெரென்கிற பாட்டைக்கொண்டு இப்பாட்டு புனரக்தியன்றோ
வென்ன இத்திருவாய்மொழியை நிர்மலிக்கிறதாகையால் புனரக்திதொடர்
மில்லையென்று காட்டுகிறார் (ப்ஸ்துதமானவியாதியால்). (10)

நிகமனம்

அடியார்க்கருள்பேறென்கிறதற்குச் சடகோபனருள் தும்படியா
னென்கிற விசேஷத்தோடு சமஸ்திவ்யாஹாரத்தால் கலித்த அர்த்தத்தை யருளிச்
செய்கிறார் (ஆழ்வாரைப் போலேயித்யாதியால்). (11)

ச. வினை - பூயபாபரூபகர்மங்கள், வல் - ப்ரவலமான, இருள் - அந்நகாரம்,
அஜ்ஞானந்நயாஜ்ஞானவிபரிதஜ்ஞானங்களென்றபடி. என்னும் - என்று சொல்லப்
படுமவையான, கர்மவிதிகளைச் சொன்னவிது வாசனாந்நிபுத்திசம்வந்
களுக்கும் உபலக்ஷணம். முனைகள் - கூட்டங்கள், முனையென்று கூட்டம்.
வெறுவிப்போம் - ஸ்ரிதங்களாய்ப்போம், ஸ்ரிதரோடிப்போமாப்போலே அந்நி-
ஷிபமாக நிவ்ருத்தங்களாமென்றபடி. இது ஹேதுபீம், ஆதலால் நினைமி
னென்று மேலே அந்நிபிக்கிறது. சுனைநன்மலர் - சரஸுக்களிலுண்டான
நல்ல பூபங்களினை, சுனை - சரஸு, சரஸிசுரோகந்நிகாடிகளான கமனியகூசுமங்
களையென்றபடி. இட்டு - சமஸ்தித்து, நெடியானை - தீர்வந்நுவானவனை,
தீர்த்தியாந்நி ப்ரதமா. நீங்களொருக்கால் நினைத்தால் பின்னை யாவத்காலமும்
மறவாதே உங்களை நினைத்தபடியேயிருக்கும் ச்வபாவானவனை

ச. யென்றபடி. நினைமின் - ச்நேஹயுக்தமாக நினையுங்கோள், ஸ்ரீதிபூர்வமாக
 ஞானம் பண்ணுங்கோளென்றபடி. (10)

நெடியான் - சர்வோத்தமன ஸ்ரீய:பதியினுடைய, அருள் துடும்படி
 யான் - கற்பையை சிரசா வஹிக்கும் சுவாவரான, படி - சுவாவம், அவ
 னுடைய கற்பையைப் பெற்று அது தன்னையே பூஷாபிகளை சிரசா வஹித்
 துக்கொண்டு அநுபவிக்கும்மாப்போலே நிரதிசயபொக்யமாக அநுபவிக்கும்
 சுவாவரான வென்றபடி. சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நொடி - உக்தி
 யான, நொடியென்று உக்திக்குப்பேர். ஆயிரத்து - சஹசத்தில், இப்
 பத்து - இத்தசகம், அடியார்க்கு - இதை அப்யஸித்த ஸ்ரீவீணவர்களுக்கு,
 அருள்பேரு - க்ஷபாபாப்தி, இப்பத்தால் பரமபுரவக்பாபாப்தி அவச்யம்பாவிநியென்று
 வ்யஜ்ஜிப்பிக்கைகக்காக ஹேதுஹேதுமதாரேக்யோபசார: . இது ஹேதவலங்காரம். 'ஹேதுஹேதுமதாரேக்யம்
 ஹேது கைசித் ப்ரவக்சத' இதி லக்ஷணாத். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(கண்ணன் கழலிணை)

नाम्नां सङ्कीर्तनेन स्वपरिवृढतया भावनातोनुवेलं

संस्मृत्या पुष्पदानाध्ययननिवचनैः स्तोत्रनृत्तादिकृत्यैः ।

धर्मवर्णाश्रमोक्तैर्बहुविधभजनप्रक्रियो दीर्घबन्धुः

श्रीमान्नारायणश्चेत्यकथयदखिलद्रामिडब्रह्मदर्शी ॥ ११८ ॥

(नाम्नां सङ्कीर्तनेनेत्यादि) எண்ணுந் திருநாமம் - நாரணனென்னம்மான்
தானேயுலகெல்லாம் - தாள்வாய்மலரிட்டு - வாடாமலர் கொண்டு
பாடிவன்னுமம் - பேயார் முலையுண்ட வாயான் மாதவனே - மாதவ
னென்றோதவல்லீரேல் பேராரோதுவார், அமரத்தொழுவார்கட்கு -
சுனைநன்மலரிட்டு நினை மின் நாராயणाதி திருநாமசङ்கீர்த்தத்தாலும்,
சவ்ஸமாத் பரத்வேன ஞானத்தாலும், ப்ரதிஷ்ணம் ஸ்மரணத்தாலும், பூஷாஃஜலிசமர்ப்ணத்
தாலும், திருநாமங்களுடைய அப்யயனத்தாலும், ப்ரவ்ചനத்தாலும், ஸ்தோத்ர-
ப்ரதக்ஷிணப்ரணாமாடிகளாலும், மற்றும் நித்யநீமிதிகாதிவ்ரணாஃசமஸம்ங்களாலும்,
ப்ரஃகவதம்ங்களிலே சிலவற்றை யருளிச்செய்தது மற்றுமுண்டான வம்ங்
களுக்கும் ஸ்ப்ரக்ஷணமென்று திருவுள்ளம், இவைகளிலே எம்பெருமான்
தன்னை ப்ரஜிக்கைக்கு வ்ரஃப்காரங்களை யுடையது யிருக்கிறுனென்று
“கண்ணன் கழலிணை” என்கிற த்ரக்ஷத்திலே த்ரமிடவேதத்ரக்ஷ யருளிச்செய்தா
ரென்கிறார்.

(118)

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்தில் ஐந்தாம் திருவாய்மொழி முற்றியது.

ஆருந்திருவாய்மொழி

மு. அருள்பெறுவார் அடியார்தம் அடியனேற்கு ஆழியான்
அருள் தருவான் அமைகின்றான்; அதுநமது விதிவகையே
இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான்வேண்டேன்
மருளொழிநீ மடநெஞ்சே! வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

(1)

ஆ. (அருள் பெருவார்) இனிதன்றிறத்திலெம்பெருமான் செய்தருளு

ஆருந்திருவாய்மொழி

இ. இப்படி ஆழ்வார் அஞ்சிறையமடநாரைதுடங்கி பசுக்கானுபசுக்கங்
களாய்ப்போந்த ஹ்ஸோகபரஸ்பரீகளெல்லாம் நீங்கி ஸ்வஸ்திச்சிராய்த் தாம்
பரிபூர்ணனொரயராய் அவ்வளவிலே நில்லாதே முன்பு தான் வீடுமின்
முற்றிலே ஸுபகமித்துவைத்த பக்தியோத்தினுடைய பகாரவிசேஷங்களை
சர்வஜனோஜிவநாஸ்த்மமாகத் தம்முடைய வேலகூடியாலே விஸ்தரமாக நிகழிப்பதும்
செய்தருளின் பின்பு மேற்சொல்ல வேண்டுவதொன்றுமில்லாமையாலே
யிவ்வளவிலே இப்பவநம் தலைக்கட்டலாயிருக்க, அருள்
பெறுவார் இत्याடியாலே பின்னையுஞ் சிலவற்றைப் பேச ஸுபகமிக்கை
அஸந்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (தன்றிறத்தி லெம்பெருமான்
செய்தருளுகிறபடியையென்றது). தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொண்டு
போக த்விர்க்கிறபடியையும் இப்படி தான் த்விருநாயிருக்கச் செய்தேயும்
'அஜ்நாப்யோஹ் தபஸ்வினா' என்கிறபடியே இவர் தாமாகத் தன்னை அஜ்நாபிக்க
வேணுமென்று தம்முடைய அஜ்நாபரீதனாய்க்கொண்டு பரதந்நாயிருக்
கிறபடியையுமென்றபடி. கீழ் பக்தியோகபகாரங்களை ஸுபதேசித்துக்கை
யொழிந்து அந்யபரதீ தீர்ந்த அநந்தர் ஆழ்வாருக்குத்தம்பக்கல் விடாய்
மிஞ்சி வருகிறபடியைக் கண்டு பரமபூஷணிவரிகாட்டிலும் தான்விடா
யுடையனாய் இவரை இப்போதே திருநாட்டிலே கொண்டுபோக வேணு
மென்று பதறி இப்படிதான் த்விருநாயுடைய இவராகத்தன்னை அஜ்நாபித்த
பின்பு தானிவரைக் கண்டுகொண்டு போகவேணுமென்றிங்ஙனையிவர்
பக்கலிலே தனக்கொரு கிஷ்கரவூத்திரசத்தை ஆசைப்பட்டு அவசரபரீதனாய்
நிற்கிறபடியைக் கண்டு மிகவும் சீதராய் இப்படியவன் தன்றி
றத்தில் செய்தருளுகிற இப்பகாரங்களையெல்லாம் அந்த நிரவதிகரீதி
யுள்ளடங்காமையாலே தம் திருவுள்ளத்தோடேபோய் அநுபவிக்கிரு
ரென்றபடி. இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்குப் பகலே திரோதோகத்வ மென்கிற
பகவத்குணம் பரிபாடிமென்றதாயிற்று.

ஆ. கிறபடியைத் தன்றிருவுள்ளத்தோடே கூட அநுபவிக்கிறார், எம்பெருமான் தன்னருள் சூடும்படியான அடியார்க்கடியேனாயிருக்குமிதுவே படியாயிருந்தவெனக்கு ஆழியான் நிரவதிகசமூடியைத் தருகையாலே சமைந்திராநின்றான், அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருள்க்கடவனாயிரா நின்றான், ஆனபின்பு இனியிந்த ச்ஸாரத்தை நான் வேண்டேன், நீயுமிந்த ச்ஸாரத்தை விட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தன்றிருவடிகளாகிற சமூடியைக் கொண்டு அந்த சமூடியை அநுபவியென்று தம்முடைய நெஞ்சைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ. ஸ்ரீமதாதித்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமான் தன்னித்யாதியால்). இங்கு தன்னென்றது ச்வாதிகம். இதுவே படியாயிருந்தவென்றது இதுவே ச்வாபமாயிருந்த வென்றபடி. அருள்தருவானமைகின்றனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிகேத்யாதியால்). சமைந்திரா நின்றனென்றது பரிபக்ஷதயகுபிராநின்றனென்றபடி. அது நமது விதிவகையே என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அதுவுமித்யாதியால்). தூதிராதித்துக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பித்யாதியால்). மருளொழி நீ என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நியும் இத்யாதியால்). வாட்டாற்றினடிவணங்கு என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அவன் நமக்கித்யாதியால்). (1)

ச. அருள்பெறுவார் - தூயைப் பெருமவர்களான, பரமபூஷணுடைய நிரவதிகூயைப் பெறுகையே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவுடையவர்களான வென்றபடி. அடியார் - சேபதவானரசிகரான பரமபாவதர்க்கு, தம்மடியனேர்க்கு - தங்களுடைய சேபதானவெனக்கு, தங்களுக்கே அசாபாரணசேபதான வெனக்கு என்றபடி. அடியேனென்கிற சுவதத்துக்கு அடியனெனென்று ரூமுண்டு, ததிரசேபதவமே நிரூபகமாகவுடையனாயிருக்கிற வெனக்கு என்றபடி. அருள் தருவானென்று மேல் வடியமானான சாபத்துக்கு சாரதமாகத் தம்பக்கலுள்ள தூவைச் சொன்னபடி. 'நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியார் அடியாரடியாரெங்கோக்கள்' என்றும், 'தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாஞ்சதிரேவாய்க்க' என்றும் நான் சொன்னவற்றையே நினைத்திருக்கிறானவனென்று கருத்து. ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன், திருவாழியாழ்வானைக் கை விடிலன்றோ அபிதரை நான் கை விடுவதென்று காட்டுமாப்போலே கையுந்திருவாழியுமாய் நிற்கிற சர்வரணன்

ச. வென்றபடி. அருள் தருவான் - ப்ரஸாதாதிசயத்தைத் தரக்கடவனாக, திருநாட்டில் சுவர்ணாவிந்நமோமகிற் றமஹாசமூஹையத் தந்தருளக் கடவனாகவென்று ப்ரய்வுசொல்லும். அமைகின்றான் - ப்ரயாஸனாகாநின்றான், ப்ரபவஹ்நயனாகா நின்றான் என்றபடி. அருள்பெறுவார் தம்மடியனேர்க்கென்று ஸாஸ்த்ரர்களை அருள்பெருவாராகச் சொல்லி அவர்களுக்கு மடியேனானவெனக்கு அருள்தருவானமைகின்றான் என்கிறவித்தால் என்னுடைய சுவாமிகள் பக்கலவன் செய்தருளின துபீ என்னளவாக வென்னமிடாநின்றதென்று கருத்து. அதிலடியாரென்கிற வஹ்வனத்தாலு மவர்களெல்லாப்பக்கலும் பண்ணுமருளை என்னொருவன் பக்கலிலே செய்தருளாநின்றனென்றபடி. அது - அந்த சமூஹையத் தந்தருளுகையானது, நமது விதிவகையே - நம்முடைய விதிப்ரகாரமே, நமது - ஸ்ரீமதீயம், விதி: - ஸாஸ்த்ரபனம், சுவ்ந்நனான தான் நினைத்தபடியன்றியே நாம் ஸாஸ்த்ரத்தபடியே செய்தருள்வானாயிரானென்றபடி. நமது சொல்வகையே யென்னுதே நமது விதிவகையே யென்றத்தால், 'இமோ ஸ்ம முநிஷாடீஸ விஹ்லோ சமுபஸிதீ' 'ஸாஸ்த்ராயோஹ் தபஸ்வநா' என்கிற கணக்கிலே நம்பக்கல் பாரதஸ்யஸிகனாய்க் கொண்டு ஸாஸ்த்ரபதிஸனாயிராநின்றான் எனென்று கருத்து. இனி அவனிப்படி நமக்கு ஸ்யந்தஸ்யனான பின்பு, இருள்தரு - ஸ்ரீஜ்ஞானத்தைத் தந்தருளுமதான, இருக்கவிருக்க ஸ்ரீஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்குமதான வென்றபடி. இது ஹேதுஸம்விஸேஷம். இது ஸ்ரீரோஹ்ஸஸாஸ்த்ரபாதக மாகையாலே இதில் பிறவி வேண்டேனென்று ஸ்வயிக்கிறது. மா - மஹாதான, ச்ரீபாதிகளுக்கொதுங்கி வ்ரீத்க்குமாப்போலே இதில்லாதவிடம் பார்த்தொதுங்கி வ்ரீத்க்கவொண்ணாதபடி ஸ்ரீஸ்த்ராயாஸ-விஸ்தாரமானவென்றபடி. ஞாலத்துள் - ஜகத்திலே, ப்ரகூதிஸஹ்நத்திலே யென்றபடி. பிறவி - ஜ்ஞானத்தை, இந்த ச்ஞானத்திலிருப்பை யென்றபடி. யான் - அவனுடைய ஸ்ரீபாஸ்யத்தையறிந்த நான், வேண்டேன் - ஸ்ரீபேஷியேன், 'இழிபட்டோடு முடலினின் பிறந்து தன்சீரையான் கற்று' என்று ஸ்ரீவேணவதாஸ்யஸிவியாலே முன் பிறந்த ச்ஞானத்திலிருப்பை ஸ்ரீபேஷித்துண்டேயாகிலும் ச்ஞானம் ஸ்ரீவேணவதாஸ்யத்துக்கு உறுப்பாகாதே ஸ்ரீரோஹ்ஸ ஸ்ரீஜ்ஞானத்தையும் ஸ்ரீயக்மாஸ்பாஸ்யத்தையும் உண்டாக்குவதொன்றாகையாலே இனியிதிலிருப்பை ஸ்ரீபேஷியேனென்றபடி. மடநெஞ்சே - எனக்கு ஸ்வமான ஸ்ரீமனஸே, மடம் - ஸ்வம், நீ மறுளொழி - நீ ஸ்ரீஜ்ஞானத்தை யொழித்து விடு, மறுள் - ஸ்ரீஜ்ஞானம், 'தீவினை யுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும் பேறலுற்றால், திருவாறன் விளையதனை மேலி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொலென்று மென் சிந்தனை'

மூ. வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயே மடநெஞ்சே! கேசவனெம் பெருமானே
பாட்டாய பலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து
நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே. (2)

ஆ. (வாட்டாற்றான்) வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை அநுபவித்துக்
கொண்டு ப்ரதிவ்ங்கத்தைப்போக்குகைக்காக அவனை அபேசித்தும் அபேசித்த
படியே ப்ரதிவ்ங்கத்தைப் போக்கி அந்நானாதிதாரகராயிருந்த நாட்டாரு
டைய ப்ரஸ்தானத்தையொழிந்து ஸ்ரீவதேகதாரணராய் அவனை வந்து ப்ரபிக்கப்
பெற்றோமே நெஞ்சே, நமக்கு வினைந்த சமூத்யைக கண்டாயே
யென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. வாட்டாற்றானடி வணங்கி என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்
கிறார் (வாட்டாற்றானுடையவியாடியால்). மாஞாலப் பிறப்பறுப்பா
னென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிவ்ங்கத்தையியாடியால்).
பாட்டாய பல பாடியென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனை
அபேசித்து என்று). பழவினைகள் பற்றறுத்து என்கிறதற்குத் தாத்ரய்
ம்ருளிச்செய்கிறார் (அபேசித்தபடியே இத்யாடியால்). நாட்டாரோடியல்
பொழிந்தென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அந்நானையாடியால்).
நாரணனை நண்ணினமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவதி-
த்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே கரிஷ்யமாணோபகாரங்களைச் சொல்லி
அநுபவித்தவரிப் பாட்டிலே கீழவன் திறத்தில்ச் செய்தருளின ஁பகார-
பரஃபர்களை அநுபவிக்கிறாரென்று சஜ்ஜதியும் சூசிதையாயிற்று. (2)

ச. என்றுனக்கு அசாதாரணமாகவுள்ள அர்வதாரசஜ்ஜரூபமான அஜானத்தையினி
யொழிந்து விடுவென்றபடி. ஁பிப்ரஜ்ஜாத ஆழ்வானையுங்கூட மயங்கப்
பண்ணினதாகையாலே மூரூரூபமான இஸ்ஸாரத்திலே அர்வதாரஸங் மடி-
யாகவுமிருக்க நினைக்கை ஃபிததகூத்ய மன்றென்று கருத்து. வாட்டாற்
றான் - திருவாட்டாறு என்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற ஁வாமி
யினுடைய, அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - ப்ரஹ்மிபவித்து ஁விக்கப்
பார், அதாவது உன் ஁வாத்ரயத்தை விட்டவன் திருவுள்ளத்தை அநுஸரி-
த்தவன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப்பாரென்றபடி. நம்மைத திருநாட்டிலே
கொண்டு போகைக்காக, திருவாட்டாற்றிலே வந்தெழுந்தருளியிருக்
கிறவன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப்பாரென்றபடி. (1)

மூ. நண்ணினம்நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி
மண்ணுலகில் வளம்மிக்க வாட்டாற்றான் வந்தின்று
விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே
எண்ணினவா ருகாஅக் கருமங்கள் என்நெஞ்சே!

(3)

ஆ. (நண்ணினம்) நாமங்கள் பல சொல்லிக் கொண்டு அபேசித்து

மூன்றாம் பாட்டு

இ. சொல்லியென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் - (சொல்லிக் கொண்டு அபேசித்தென்று). இன்று என்கிற பதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்

ச. வாட்டாற்றானடி வணங்கி - திருவாட்டாத்தி லெம்பெருமானு
டைய திருவடிகளை சேவித்துக் கொண்டு, அவன் திருவடிகளை
அனுமவித்துக் கொண்டென்றபடி. மாஞாலப் பிறப்பு - மஹாபூதவியிலே
ஜ்மத்தை, சંசாரமண்டலத்தில் ஸ்திதியை என்றபடி. அறுப்பான் - ஓடிக்
கைக்கு ஐசூயுடையவனாய், அறுப்பானென்றது சந்த்ரயயாந்தஸம்.
இதற்குப் பாடியென்கிறத்தோடே அவ்யம். கேசவன் - கेशिहन्ताவான,
கேசியை நிரசித்தாப்போலே நம்முடைய விருஷிகளை நிரசிக்கு
மவனானவென்று கருத்து. எம்பெருமானை - அம்மஸ்வாமியை, பாட்டாய்
பலபாடி - பாட்டாயுள்ளவை அநேகங்கள்பாடி, வசுமேதத்தாலும் ரசமேதத்
தாலும் பஹுவிஷங்கனாக அலங்காரிகசமயசிவங்கனான பாட்டுக்களனைகங்
களைப்பாடியென்றபடி. கண்ணை ஸ்தோத்ரம் பண்ணியென்னுமாப்போலே
யெம்பெருமானைப் பாட்டாய்பலபாடியென்று திகம்கத்வம் த்ரிமதஸ்வாபாஷ்யாஹு-
பஜ், எம்பெருமானைப் பாட்டுகளாலே அரவித்து என்றபடி. ரமணியங்
களான ஸ்துதிகளாலே யவன் நம்முடைய அபேசித மெல்லாந்து
செய்கையிலே அமிசுஷனும்படி பண்ணியென்கை. பழவினைகள் -
அநாதிகமங்களை, பற்றறுத்து - சந்த்வமறும்படி பண்ணி, பற்று - சந்த்வம்,
சவாசனமாகப்போக்கி யென்றபடி. நாட்டாரோடு - அசநாஹ்நாந்நபராபர
ரான லோகிகரோடு, இயல்பு - ப்ரவூதியை, அவர்களோடே கூடத்தாலும்
அசநாஹ்நாந்நபராபரமாக வ்யாபரிக்கையை யென்றபடி. ஒழிந்து - மறு
வலிடாதபடி கைவிட்டு, நாரணனை - நாரங்களுக்கெல்லாம் நிரூபாபிக
மான உபாயமும் ஫லமுமாயிருக்கிற ஸ்ரீய:பதியை, நண்ணினம் - சேர்ந்
தோம், சாஸாரிகதொந்தட்டாதே முக்தரைப்போலே நிரந்தரமாக அனுமவிக்
கப்பெற்றோம். மடநெஞ்சே - எனக்கு பவ்யமான மனஸ்சே, கேட்டாயே -
அவன் செய்தருளின இவ்வுபகாரபரஸ்பரீகனிருந்தபடி கேட்டாயோ,
இங்கு கேட்டாயே யென்றது கேட்டாயோ வென்றபடி. இது
தாம் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் காரவத்தை வ்யாபிப்பிக்கைக்காக வருளிச்
செய்கிறபடி.

(2)

ஆ. நாராயணைப் பாரிசுக்கப்பெற்றோம். அதின் மேலே அவன்தானே வந்து நிஹுக்கமாக நமக்குத் திருநாட்டைத்தருகையிலே விரையாநின் றான், நாம், 'இத்தைச்செய்' என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக் கிரு னத்தனை, ஆனபின்பு இனியவனை நண்ணினோமேயல்லோமோ நெஞ்சே இங்ஙனையிருப்பதொரு சமூஹி நமக்கு வினையக்கடவதாக ஸ்வபத்திலேதான் நினைவுண்டோவென்கிறார். (3)

இ. செய்கிறார் (நிஹுக்கமாக வென்று). பக்தியோகாதிஸுரோபாயமன்றிக்கே யென்றபடி. விரையா நின்றனென்றது த்வரியா நின்றனென்றபடி. இத்தால் முதற்பாட்டிலே திருநாட்டைத்தருகையிலே பரிபவஹுதயனா னென்றவரிப்பாட்டிலேயதற்குத் த்வரியா நிற்கிறாரென்று ஹேராகிரு ரென்று சங்கதி சூத்திரை. விதிவகையே யென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச் செய்கிறார் (நாமித்தையியாதியால்). இதுக்குப் பரிதாபம்ருளிச்செய் கிறார் (ஆனபின்பியாதியால்). துரியபாத்ததுக்குத் தாத்மயம்ருளிச்செய் கிறார் (நெஞ்சேயிங்ஙனையியாதியால்). (3)

ச. நாமங்கள் பல சொல்லி - பரதவசூலமயசூன்யமஹிதாரிதிகளுக்கு பகாசகங் களான திருநாமங்கள் அனெகங்களைச் சொல்லி, தத்ததூணபரிபாடகநாமங் களைச்சொல்லி அபேஷித்தென்று தாத்மயம். நாராயணனை - சவ்பகாசுநிரதிசய- பூக்யனான த்ரிய:பரிதைய, நண்ணினம் - சேரப்பெற்றோம், கண்டு அநுபவி க்கப்பெற்றோமென்றபடி. மண்ணுலகில் - பூலோகத்திலே, வளம் மிகக - சம்பத் மிகுந்திருக்கிற, வளம் - சம்பத்து, பூலோகசயமாகையாலே திரு நாட்டிற்காட்டிலும் ரகசனானவனுக்கு ரகசனலாபசம்பத்து மிகுந்திருக்கு மதான வென்றபடி. வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய சவ்ஷரன், வந்து - நாம் கடந்து போகவேண்டும் டேசமெல்லாம் தாம் கடந்து வந்து, இன்று - இதுக்கு முன்பு நாம் ஒரு தூதரயனம் பண்ணியறியாதிருக்க அசின்தமாக வின்றைககு, விண்ணுலகம் - பரமபதத்தை, அங்கேயொரு குடியிருப்பு சாதத்தை யன்றிக்கே அந்த லோகத்தையெல்லாமென்றபடி. விதிவகையே - விதி- வகாரமாக, நம்முடைய அபாசபகாரத்திலே யென்றபடி. தருவானாய் - தாதுமிசூவாய், விரைகின்றான் - த்வரியாநின்றான், விரைகை - த்வரிக்கை, என்னெஞ்சே - எனக்கு அநுபவோபகரணமான நெஞ்சே, நீ யெனக்கு உபகரணமாயிருந்து அநுகூலிக்கையால் வந்த சமூஹியன்றோவிதெல்லா மென்று கருத்து. இக்கருமங்கள் - இந்த காயங்கள், நாமவனை

மூ. என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்திங் கிருந்தமிழ்நூ லிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத் திரணியனை மார்விடந்த வாட்டாற்றான்
மன் அஞ்சப் பாரதத்துப் பாண்டவர்க்காய்ப் படைதொட்டான்
நன்னெஞ்சே! நம்பெருமான் நமக்கருள் தான் செய்வானே.

(4)

ஆ. (என்னெஞ்சத்துள்) சனகாதிபரமயோகிவாங்மனசாபரிஞ்சுமான திரு
நாட்டை நம்முடைய சிறுமை பாராதே நமக்குத் தந்தருளுமோ
வென்னில்? என்னுடைய நிகழ்வும் சிறுமையும் பாராதே என்

நாலாம் பாட்டு

இ. நமக்கருடான் செய்வானே *என்றிப்பாட்டிலே சொல்லுகிறவிது
அருள்தருவானமைகின்றான் என்று முதற்பாட்டிற் சொன்னத்தைக்
கொண்டு பூநஸ்தியன்றோ வென்ன இப்பாட்டுக்குத் தாழ்வுச் சொல்லுகைக்
காக அவதரிப்பிக்கிருர் (சனகேத்யாடியால்). என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து என்கி
றதற்குத் தாழ்வுமருளிச்செய்கிருர் (என்னுடைய இயாடியால்). இங்கு என்

ச. யிங்கே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுகையும் நாம் செல்லவேண்டும்
தேசமெல்லாமவன் கடந்து வருகையும் திருநாட்டைத் தருகையிலே
தவிரிக்கையும் அது நம்முடைய அபிமானமாகையுமாகிற இக்காயங்
களென்றபடி. எண்ணினவாறு - நாமெண்ணின பிரகாரமாக, ஆறு -
பிரகாரம், ஆகா - ஆகிறனவல்ல, நாமெண்ணினபடி வருகிறனவல்ல
என்கை. இக்காயங்களிங்ஙனே கலிப்பனவாக எவ்நத்திலே தான்
நமக்கு நினைவுண்டோவென்று கருத்து.

(3)

என்னெஞ்சத்து - அநுபவபரமசத்தவதனாய் அநுபவபலவலையுடையிருந்த
என் மனசினுடைய கபாலசம்பந்தத்தால் ரஜாஜல் போலே என் சம்பந்தத்
தால் என்னெஞ்சவனுக்கு தாய்மென்று நானிருக்க அவன் என்
சம்பந்தமேவாக என்னெஞ்சை அடரியா நின்றானென்று கருத்து.
உள் - உள்ளுக்குள்ளே, விடாய் பட்டவன் - அபாயமான சரஸிலே
மேல் நீரை நீக்கி ஆழமுழுகிக் கிடக்குமாப்போலே என்னெஞ்
சினுள்ளுக்குள்ளே புகுந்தானென்று கருத்து. இருந்து - பரிநிலையாய்,
தன் மொழியையையும் நினைவாதே இங்கே திரிபுடியாயிருந்து என்ற
படி. இதுக்கு மொழிந்து என்கிறத்தோடே அவ்யம். சந்திரணச்ய சந்த்-
காந்தமணியுடைய தத்பதசலிலவாராஜனநேதுவானுப்போலே அவன் என்னெஞ்
சுள்ளிருந்தே என்னைக் கொண்டு தான் கவி பாடுகைக்கு துவாய்
விட்டதென்று கருத்து. இங்கு - இந்த லோகத்தில், இதற்கும்

ஆ. னெஞ்சுள் புகுந்திருந்து என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு திருவாய் மொழியைச் சொல்லி அஹிதவிरोधிகளான ஹிரண்யத்யோதனாதிநிரசனத்தையும் எனக்குப் ஹோமமாகச் செய்தருளின நிரவதிகசௌசீல்யகாண்யோதார்யாதிசுபங்களை யுடையவனாயிருந்தவன் இனி திருநாட்டை நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ, என்னைக் கொண்டு திருவாய் மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த சமூதியிற் காட்டிலும் சீரியதோ திருநாடென்கிறார். (4)

இ. என்கிற பதம் ஸ்வநிகர்ஸ்துஸ்வநாநம் மென்று கருத்து. நிகர்-தூர்ணாஜயத், சிறுமை - சுபுரஹித்ய், இங்கிருந்தமிழ் நூலினை மொழிந்து என்கிற தற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை உபகரணமியாதியால்). தீதீய-தூதீயபாதத்திற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அஹிதவிरोधிகளினியாதியால்). நம்பெருமானென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு ஹோமியாதியால்). என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து என்கிறதற்குப் தலிதாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (சௌசீல்யசத்தாலே). இருந்தமிழியாதி நம்பெருமானியஸ்தமாகப் தலிதாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (காண்யேதாதியால்). நமக்கருந்தான் செய்வானே என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இனித் திருநாட்டையியாதியால்). பாட்டுக்குப் தரமதாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னைக் கொண்டியாதியால்). சீரியதோ என்றது ஸ்லாஹமானதோ என்றபடி. (4)

ச. மொழிந்து என்கிறத்தோடே ஸ்வயம். திருநாட்டிலும் இல்லாததான திருவாய்மொழியாகிற சப்ததை இங்குண்டாக்கினென்று கருத்து. இரும் - திபுலங்களான, கேட்டாரார் வானவர்களென்னும்படி தித்யதிமூதி யிலும் அடங்காததான சூநபூகேல்யத்தையுடையவரான வென்றபடி. தமிழ் நூல் - த்மிதஸாஸ்தரூபங்களான, நூல் - ஸாஸ்த்ரம், 'தர் கவீதாஸாஹர்' என்கிற கணக்கிலே தின்புள்ள கவிகளுக்கெல்லாம் இத்தைக் கொண்டு ஸஜண் காட்டலாம்படி த்மிதகவிதீகளுக்கு மூலதரமானமூதங்களான வென்றபடி. நானென்னுற்றுமையாலே யலற்றுகிறதானந்த தாசுரங்களை சவ்ஸஜ்ணபேதங்களாம்படி தீசுவிக்किருனென்று கருத்து. யதா, தமிழ் நூலென்றது - த்மிதரூபங்களாய் சகலதேதாத்ரய-நிர்ணயகஸாஸ்தரூபங்களான வென்றபடி. இவை - இப்பாட்டுக்களை, இவற்றின் ஹோமதை அபரிசுஜையாயிருக்கையாலே மேல்தீபாகமாட்டாதே தம்மாலும் திசேதித்துச் சொல்லவொண்ணாதபடியான ஹோமதீயினுடைய அநுதவீகதேவதீயமும் தோற்றும்படி திவையென்று சாமாத்யேந திவீசித்துக்

ச. கொண்டு அநுபவிக்கும்படி மொழிந்து தானருளிச் செய்து 'पूर्वोत्प-
 णेषु भूतेषु तेषु तेषु कलौ प्रभुः। अनुप्रविश्य कुरुते यत्समीहितमच्युतः' என்கிறபடியே
 இப்பவ்வமருளிச் செய்தவனவனே, நானவனுடைய அநுபவத்துக்கு
 விषயமாயிருந்தேனத்தனையென்று ஐதூதாப்யம். இதில் நம்முடைய
 வ்யாபாரமும் ஐதூவாயிருக்கிறதேயாகிலும் அதெல்லாம் प्रधानकर्ताவான்
 அவனுடைய தாவோஷ்டவ்யாபாரதூத்யமென்று கருத்து. 'प्राप्य भजस्व मां'
 என்கிறவிடத்தில் प्राप्य என்றது प्राप्य वर्तमानः என்று வ்யாக்யாத்தமானுப்
 போலே. இவ்விடத்திலும் மொழிந்து என்றது மொழிந்திருக்கிறவனான
 என்றபடி. வல் - வலியதான, வல்லென்று வலியது, ஸ்காரஸ்ய நகாரே பரே
 நகாராदेशः. அபிமூக்யமில்லாதவளவன்றிக்கே ப்ரஹ்வாவஸ்தாவலேபகர்ஷதரமான
 என்றபடி. நெஞ்சற்று - மனஸ்ச்யுடையவனான, நெஞ்சையுடையவன்
 நெஞ்சத்தான், நெஞ்சத்திரணியனென்று சமஸ்தபதம். இரணியணை-ஹிரண்யா-
 சூரணை, மார்விடந்த - வக்ஷஸ்சை நகங்களாலே கீண்டவனான, த்ரிகர்மகத்வம் த்ரமித-
 ச்வாபாவ்யாதுபபநம். அந்தவன்னெஞ்சு கிடக்கிற விடமான வக்ஷஸ்யலத்தை
 விதாரணம் பண்ணினவனானவென்று கருத்து. வாட்டாற்றான் - திருவாட்
 டாத்திலேயிருக்கிறவனான, ஶ்ரீபுராட ஆழ்வானுக்கு ச்ரம்ஸத்திலே ஓளிக்
 திருந்து உதவினாப்போலன்றிக்கே நியத் ப்ரத்யக்ஷிதனாயிருந்தெல்லாற்கும்
 அபத்திலேயுதவுகைக்காகத் திருவாட்டாத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற
 வனான என்றபடி. மன் - ஶ்ரவணாதியானது, மன் - ஶ்ரவணாதிக்குப் பேர்,
 भारतसमरसमूहीभूतसमस्तराजलोकम् மென்றபடி. அஞ்ச - அஞ்சும்படி,
 क्रोधसंरब्धसिंहर्षभத்தைக் கண்ட நரிக்கூட்டம் போலே ப்ரத்யஸ்தமாம்படி
 யென்கை. இதற்குத் தொட்டா னென்கிறத்தோடே அந்வயம்.
 பாரதத்து - भारतத்திலே, भारतयुद्धத்திலே யென்றபடி. பாண்டவர்க்
 காய் - पाण्डवர்களுக்காக, படை - आयुधத்தை, தொட்டான் - தொட்ட
 வனான, आयुधம் தொடேனென்று ப்ரதிஜை பண்ணியிருக்கச் செய்தேயும்
 அபிஷேகரான पाण्डवர்களுக்காகத் தன் ப்ரதிஜையைக் குலைந்து வக்ஷத்தை
 யெடுத்தவனான வென்றபடி. நம்பெருமான் - நம்முடைய சுவாமி
 யானவன், இந்த ச்ரவணங்கனையெல்லாம் நமக்குப் ப்ரோக்யமாய்ச்
 செய்தருளின சர்வீஷரனானவனென்றபடி. நல் - நல்லதான, ஸ்காரஸ்ய
 நகாரே பரே நகாராदेशः. ப்ரஹ்வாப்யமென்றால் அந்யந்தப்ரவணதீகஸ்வபாவனான
 வென்றபடி. நெஞ்சே - என் மனஸ்சை, நமக்கு - இப்படித் திருவாய்மொழி
 பாடும்படி தான் விஷயிகரித்தருளின நமக்கு, தான் - நம்பக்கலித்தனை
 அசக்தி பண்ணின தான், அருள் செய்வான் - க்ரூபை செய்தருளுவான்,
 परमयोगिवाङ्मनसापरिच्छेद्यமான திருநாட்டையுந்தந்தருளுவன், இத்திரு
 வாய்மொழியிற்காட்டில் அதிகமோ திருநாடென்று கருத்து. (4)

மூ. வானேற வழிதந்த வாட்டாற்றான் பணிவகையே
நானேறப் பெறுகின்றேன் நாகத்தை நகுநெஞ்சே
தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன் செழும்பறவை
தானேறித் திரிவான தாளிணையென் தலைமேலே.

(5)

ஆ. (வானேற) திருநாடு பெறவேணுமென்ற அபேஷையுடையார்க்
கெல்லார்க்கும் வானேறுகைக்கீடான ஸாயத்தைக் கொடுத்தருளினை,
அவனுடைய சாடத்தாலே தேனேறுமலர்துளவத்தினாலே அலங்குமமா
யிருந்தவனுடைய தாளிணை பெரிய திருவடி மேலேறுமாப்போலே
என் தலைமேலே நானேறப் பெறுகின்றேன், இனியவனைப் பிரிந்
திருக்கையாகிற நாகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. வானேற வழிதந்த என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(திருநாடியாடியால்). வாட்டாற்றான் பணிவகையே யென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடையவியாடியால்). துளவந்திகழ்
என்றது தாளிணை யென்கிறதற்கு விசேஷ மன்றிக்கே வாடமென்
கிறதற்கு விசேஷமாயிருந்தாலும் ஸுவிசேஷவிசேஷமான வாடத்தையே
அத்தாளிணை யென்று அநுவதிக்கிறதாகையாலே இவ்விசேஷமங்கும்
அந்விதமென்று கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (தேனேறியாடியால்.)
செழும்பறவையியாடிக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரியவியாடியால்).
தாளிணையென் தலைமேலே ஏற நான் பெறுகின்றேனென்று அவ்வம்.
நாகத்தை நகு நெஞ்சேயென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனி
யவனையியாடியால்). இத்தால் முன்றும் பாட்டிலே நமக்குத்
திருநாட்டைத்தருகையிலே தவிரியா நின்றனென்றவர் இப்பாட்டிலே
பெரிய திருவடிக்கு சமமாக நம்மை ஆடரியா நின்றனென்று ஹாராகிரு
ரென்று சங்கீதியும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(5)

ச. வானேற - ஸமஸத்தைப் பெறுகைக்கு, வழி - ஸாயத்தை, ஸக்தி-
ஸப்திகளை யென்றபடி. தந்த - அபேஷிப்பாரெல்லார்க்கும் கொடுத்
தருளினவனை, ஸாடாதிமுடித்தாலே அறிவித்து அநுஷாஸனையிலே
அந்ஸ்யாமியாயிருந்து ஸம்யகவிஸாடனம் பண்ணிக் கொடுத்தவனை வென்ற
படி. வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற
ஸ்வாமியினுடைய, பணிவகையே - அருளிச்செயல்படியே, அவனுடைய
ஸாடாநுஸமாக என்றபடி. நான் - அவனுக்கு அந்ஸ்யாஸிரிவிசயனை
நான், இதற்குத் தலைமேலேயேறப் பெறுகின்றேனென்று மேலே
அந்வயமாகிறது. தேனேறு - தேன் ஏறாநிற்கிற, வரணாவிந்நஸம்ஸாயத்

ச. அத்தாளிணைகள் - அந்த வரணயுகமானது, அ என்று அழகிய தாகவுமாம், இணைகளென்று பூஜாய் வஹ்வனம். தலைமேல் - எந்தலை மேலே, சரீரமீசாமய்யத்தாலே தலையிலிரா நின்றதென்று கலக்கும், 'நின் செம்மாபாதபற்புத்தலை சேர்த்' தென்றும், 'பாதபங்கயமே தலைக்கணியா' யென்றும், நான் பார்த்தபடியே தன்னுடைய வழகிய பாடபங்களாலே என் தலையை அலங்கரித்தருளினுனென்று கருத்து. தாமரைக்கண் - அத்தால் வந்த வகப்புத்தன்னதாகையாலே விகசிதசரசிவமலவிலிசனான, என்னம்மான் - அக்கண்ணழகாலேயென்னை வசிகரித்தெனக்கு சுவாமியானவன், என்னெஞ்சத்து - என் மனசிலே, எப்பொழுதும் - சர்க்காலமும், நிலைபேரான் - நிலையையே மெடியான, என்னெஞ்சில் தான் நின்ற நிலையை யொருக்காலும் விடுகிறானில்லை யென்றபடி. அனேகம் பெண்களுக்காக சௌரி, அனேகம் வடிவு கொண்டாப்போலேயென்னுடைய மூலமன:புருதிகளான அனேகாவயங்களுக்காகத் தானும் அனேகம் வடிவு கொண்டானென்று கருத்து. எம்பெருமான் - என்னெஞ்சிலிருக்கப் பெற்ற பெருமையாலே சர்வதிகான, இது மருப்பொசித்தானுக்கு விசேஷம். மலை மாடத்து - பரீதம் போலே உருக்கமானகோயில், மாடம் - ஸூம், இங்கு கோயில் விவசித்தம். அரவணைமேல் - அசேஷசயனத்தின்மேலே, அரவு - சரீரம், வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலேயிருக்கிறவனான, உருத்தரமான கோயிலில் சேஷசயனத்தின் மேலே திருவாட்டாற்றிலிருக்கிறவனாவது - திருவாட்டாற்றில் கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண் வளர்ந்தருள்கிறவனான வென்றபடி. அவ்வூரிற்காட்டிலும் கோயிலும்கூட விஞ்சியிருக்கிறதென்று விரிப்பிக்கக்கூடாமலை மாடத்து இயாதியாலே ஊருக்கு முன்னே கோயிலையும் திருவநந்தாழ்வானையும் நிர்दिश்த்தது, மதமிக்க - மதம் அत्यந்தபுருதமாயிருக்கிற, கொலையாணை - சந்தாரேயுத்தமான ருத்தினுடைய, கொலை - சந்தார், யாணை - ருத்தம், சாகபாதிவவத் சமாச: . குவலயாபித்தினுடைய வென்றபடி. மருப்பு - மருங்களை, ஓசித்தான் - முறித்தவனுடைய, குவலயாபித்ததை சந்தரித்தாற்போலே என்னுடைய பரிவந்தகங்களையெல்லாம் நசிப்பித்தவனுடையவென்று கருத்து. குரை கழல்கள் - மஞ்சிராசா-புரணங்களாலே வளிக்கிற திருவடிகளை, குரையென்று வளிக்குமதற்குப் பெயர், அபுரணவளிகள் தமக்கிப்போது செவிபடுகையாலே யருளிச் செய்தபடி. குறுகினம் - கிட்டப்பெற்றோம், 'தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங்குருகாதோ' என்று பார்த்தபடியே பெற்றோமென்று கருத்து.

மூ. குரைகழல்கள் குறுகினம்; நங் கோவிந்தன் குடிகொண்டான்
திரைகுழுவு கடல்புடைகுழ் தென்னாட்டுத் திலதமன்ன
வரைகுழுவும் மணிமாட வாட்டாற்றான் மலரடிமேல்
விரைகுழுவும் நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழுமே.

(7)

ஆ. (குரைகழல்கள்) இப்படி நெஞ்சே நாம் குரைகழல்கள் குறுகினம்
நம் கோவிந்தன் சபரிஹமாக வந்தென்னுள்ளே புகுந்தருளினான்,
இதுக்கடையாள மென்னென்னில்? வாட்டாற்றான் திருவடிகள்
திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. குடிகொண்டா னென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (சபரிஹ
மித்யாதியால்). அவனே சபரிஹனாக வந்து தம் நெஞ்சிலே புகுந்திருக்கச்
செய்தே தச்சரணஸ்சுரேஸுதசீபரிமதலாபம் தமக்கொரு ஈசுரய்மல்லாமையா
லென்றும் நறும் துளவம் ஐத்யாதியாலே அத்தை ஒரு லாபமாகச்
சொல்லுகை அஸ்தமன்த்ரேவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இதுக்கடையாள
மென்னென்னிலென்று). தாளிணையென் தலைமேலே ஐத்யாதியாலே
சொன்னவிலையெல்லாம் ஸானஸிகஶாவனாவிஸேஸாத்ரமன்த்ரே அவன் உம்மு
டைய உடம்பிலே ஸந்நிஹிதனானென்னக் கூடுமோவென்று ஶங்குஸ்யத்
துக்கு அபிபாயம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஶவலாபங்களையெல்லாம் ஶஸ்ய-
ஶபிஜ்ஞானபுரதஸ்த்நேன ஐஶிகரித்துக்கொண்டு அநுஸவிக்கிறாரிப் பாட்டிலென்று
ஸஜ்ஜதி ஶூசிதையாயிற்று. இங்கு ஶானஸமாஸாத்ரமன்த்ரிக்ஶை ஶாவனாபுரதனா
னவனுடைய ஐவ்யஸங்குஸ்யஶிஶம் ஆழ்வார் திருமேனிபிலே வந்து ஶந்நிஹித
மாயிருக்குமென்றும் இப்படி ஶந்நிஹிதமானாலும் அது ஶங்குராஐகோவரமன்
றிக்ஶை யோபுரதஸ்யஶிஸயமாயே யிருக்குமென்றும் திருவுள்ளம். ஆனாலும்
பரிஸதாஐகதிபுரதஸ்யஶிஶமாத்ரம் ஶாஶ்யபுரதஸ்யஶிஸயமாகக் குறையிலையிதே. ஶேஸம்
ஸுரதம்.

(7)

ச. குரைகழல்கள் - சிறு சலங்கைகளாலும் கடகநூராஐபூஷணங்களாலும்
ஶவனியா நிற்கிற அவன் திருவடிகளை, குருகினம் - கிட்டிவிட்டோம்,
ஸஸ்யமானாத்ரத்தை ஶவிஸ்யதஸாமியத்தாலே ஶிஶவத்கரித்துச் சொல்லுகிறேனல்
லேன், ஶவமான அத்ரத்தையே சொல்லுகிறேனென்று கருத்து. இது
கீழ்ப்பாட்டில்ச் சொன்னத்தையே இப்பாட்டிலும் அநுவதித்ததற்குப்
புயோஜனம். நங்கோவிந்தன் - நம்முடைய ஶோவிந்தனவன், ஶாஸிதர்க்கு ஶவம்
மாக புரிஶ்டனான குணனென்கிறபடி. குடிகொண்டான் - தனக்கு ஶகுடஸ்ய
ஶாஸத்யானமாக ஶவிகரித்தருளினான், என்னெஞ்சை ஐதி ஶேஸ:. குடியென்று

(8)

எட்டாம் பாத்

ச. சக்துஷ்மமாக வசிக்கும் ச்நானத்துக்குப்போர், தான் மாநமன் றிக்கு தன்னு
டைய மஹிபரிஜனபரிச்சதபூஷணாயுதாடிகளோடே வந்து என்னெஞ்சிலே
நிலைநின்றருளிநனென்றபடி. திரைகுழுவ - தரங்ஙபங்கிதகளையுடைத்
தான, திரை - தரங்ங, குழுவ - பங்கி, திரைகுழுவ கடலென்று சாகபாங்வ-
வசமாச: லக்மிரமணசநிதானசமுதங்தங்தாங்விதம் போலே பங்துதரங்ஙசாலியான
வென்றபடி. கடல் - சமுதத்தாலே, புடை - பரிசரங்களிலே, துழ் - பரி-
வூதமான, இது வாட்டாத்துக்கு விசேஷம். தென்னாட்டுத் திலதமன்ன
- தக்ஷிணதேசத்துக்குத் திலகம் போலேயிருக்கிற, அன்ன என்று த்வசத்யங்கம்.
வரை குழுவ மணிமாட - கனகநிரபங்கி போலேயிருக்கிற மணிமவனங்
களையுடைத்தான, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே யெழுந்தருளி
யிருக்கிற பரமபுரங்ஙுடைய, மலரடிமேல் - பவபூஷசமங்களான திருவடி
கள்மேலே, விரைகுழுவ நறுந்துளபம் - பரிமத் சமூஹிபூதமாய் பரிமலியா
நிற்கிற திருத்துழாயானது, விரையென்று பரிமத், வரணகமலசங்க
த்தாலே த்விசயிதபரிமதமாய்க் கொண்டு பரிமதிக்கிற திருத்துழாயான
தென்றபடி. மெய் - என் சரீரத்திலே, மெய்யென்று சரீரம். நின்ரு
கமழும் - சிவரமாக நின்ரு பரிமதியா நின்றது, ஆதலால் அவன்
சரீரத்திலே சநிஹிதனென்னுமிடத்தில் சங்கயமில்லையென்று கருத்து. (7)

ஆ. சौन्दर्यविशिष्टனாயிருந்த வாட்டாற்றார்க்கு நானென்ன அநுகூலவृत्ति பண்ணினேனாகக் கொண்டு தானென்னுள்ளே புகுந்து திகழ்கிற தென்கிறார். (8)

இ. பண்ணினதாகவோர் அநுகூலவृत्தியையும் காணேனென்றபடி. இத்தால் கீழ்த் தம்முடைய சமூகிகளைச் சொல்லியிருந்தவர் இப்பாட்டிலே யவற்றுக்கு அநுரூபமான ஹேதுவென்பக்கல் காணேனென்று கொண்டு அவற்றினுடைய நிரதிசயஸ்தாயிதையை அநுபவிக்கிறாரென்று சந்திரியும் சூத்திரை. (8)

ச. மெய் - திருமேனியிலே, நின்று கமழ் - ஸ்ரீமாய் நின்று பரிமலியா நிற்கிற, துளபவிரை - துளசிபரிமலமானது, ஏறுதிருமுடியன் - ஏறு நிற்கிற திருமுடியையுடையவனான, சுவச்சரீரத்தாலே திருத்துழாய்க்குங்கூட பரிமலம் அதிசயித்து வருகிற திரு அபிஷேகத்தை யுடையவனானவென்று அடர்த்தம். கருதுமிடம் - தான் நினைக்கிறவிடத்திலே, பொருது - யுடம் பண்ணி, தான் நினைத்து ஸ்ரீரத்தவிடத்திலே போய் அநுகூலிகளை ஸ்வஸ்தராக்கியென்றபடி. கை நின்ற - 'சுவதூளி' புனரவிசத்' என்னுமாப்போலே மீண்டு திருக்கையிலே வந்து நின்றதான, சுவசங்குலா-நுவிதாயியானவென்று தாழ்ந்தம். சக்கரத்தன் - சக்ரத்தையுடையவனான, புனல் - அலமென்ன, மைநின்றவரை - நேய் ஸ்ரீமாய் நின்ற பவந்தமென்ன, ஸ்ரீமநீலசாலியான பவந்தமென்றபடி. போலும் - சத்யமாகா நின்றுள்ள, நிஸ்வரஜ்ஜமஹாந்வசலிமென்ன, இரத்தினமணிபவந்தமென்ன இவைகளுக்கு சத்யமாகா நின்றுள்ள என்று அடர்த்தம். திருவருவு - திருவருத்தையுடையவனான, வாட்டாற்றார்க்கு - திருவாட்டாற்றிலேயிருக்கிற வெம்பெருமானுக்கு, என்னென்றி செய்தேனா - என்ன நன்மை செய்தேனாக, என்ன அநுகூலாச்சரண பண்ணினேனாக. பெரியவுடையாரைப் போலே பரிபரணமாக வடிமை செய்தேனாகவோ சிறுத்திருவடியைப் போலே 'ஹேதா சிதா' வென்று வந்தேனாகவோ என்று கருத்து. என்னென்று சிற்றிகழ்வது - என்னுடைய மனஸ்சிலே தான் வந்து விளங்குகிறது, திகழ்கை - விளங்குகை, இப்படி என்னெஞ்சிலே தான் வந்து விளங்குகைக்கு அநுரூபமாக நான் தனக்குப் பண்ணின அநுகூலாச்சரண ஒன்றுங் காணேனென்றபடி. (8)

மு. திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும்
திகழ்கின்ற திருமாலார் சேர்விடம்தண் வாட்டாறு
புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி போரரக்கர் குலங்கெடுத்தான்
இகழ்வின்றி என்னெஞ்சத் தெப்பொழுதும் பிரியானே. (9)

ஆ. (திகழ்கின்ற) தனக்கு दिव्यमहिषीसर्वलोकेश्वरियான பெரியபிராட்டி,
சேர்விடந்திருவாட்டாறு, தன் திருவடிகளில் கீழ்க்கரத்திவமே புகழாக
வுடையவனாயிருந்த பெரியதிருவடி தனக்கு दिव्यवाहनமும் आश्रित-
विरोधिनिरसनोपकरणமும், இங்ஙனையிருந்து வைத்தென்னுடைய நிகர்த்
தைப் பார்த்தென்னை யிகழாதே ஒரு ஔமென்னைப் பிரியில் ஐர்க்க
மாட்டாத சுவாவத்தையுடையவனாய்க் கொண்டு என்னெஞ்சக்
குள்ளே புகுந்தருளினான், ஒருவனுடைய சுவத்தை யிருக்கும்
படியே விதுவென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. प्रथमपादத்துக்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (தனக்கியாதியால்).
புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (தன்
திருவடிகளிடையால்). போரரக்கர் குலங்கெடுத்தா னென்கிறதற்
குப் புள்ளூர்தி என்கிறத்தோடு समभिवाहारத்தால் கலிக்கிற அய்த்தை
அருளிச் செய்கிறார் (आश्रितविरोधीत्यादியால்). இகழ்வின்றி யென்கிற
தற்கு இப் पादत्रयத்தோடு समभिवाहारத்தால் கலித்த அய்த்தை யருளிச்
செய்கிறார் (இங்ஙனையிருந்து வைத்தியாதியால்). இத்தால் கீழ்ப்
பாட்டிலே என்பக்கல் अनुसृष्टுவின்றியே யிருக்கச்செய்தே யெனக்கு
महासमुद्रियை யுண்டாக்கினு னென்று சீரானவரிப் பாட்டிலே தனக்கு
निरतिशयकल्याणங்கனான परिग्रहங்களிருக்கச் செய்தே अतिहेतुனவென்
பக்கல் இத்தனை रसिकताபிரா நின்றனென்று विस्मयराकिरென்று
सङ्गतियும் சூचितை. இகழாதே என்றது उपेक्षयाதே யென்றபடி.
என்னெஞ்சு இதாடிக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஔமியாதியால்).

ச. திகழ்கின்ற - स्वाभाविकसौन्दर्यத்தாலே விளங்கா நின்றான், திரு
மார்பில் - वक्षःस्थलத்தில், திருமங்கை தன்னோடும் - लक्ष्मीयाकिर யுவதி
போடேயுங்கூட, மங்கை - युवति, தன்னென்று स्वाधिकम्. திகழ்கின்ற -
விளங்கா நிற்கிறவனான, திருமங்கை தன்னோடுமென்கிற விடத்தில்
चशब्दத்தால் 'अभिरूप एवाभरणेनापि द्योतमानत्वमश्रुते' என்கிற கணக்கிலே स्वत-
सौन्दर्यरमणीயனாயிருக்கிறவன் लक्ष्मीसाहित्यத்தாலும் விளங்காநிற்கிற
னென்று கருத்து. திருமாலார் - लक्ष्मीविषयத்தில் व्यासृष्टனான परम-

மு. பிரியாதாட் செய்யென்று பிறப்பறுத்துஆள் அறக்கொண்
அரியாகி இரணியனை ஆகங்கீண் டான்அன்று [டான்
பெரியார்க்காட் பட்டக்கால் பெருதபயன் பெறுமாறு
வரிவாள்வாய் அரவணைமேல் வாட்டாற்றான் காட்டினனே.

(10)

ஆ. (பிரியாது) இனியொருக் காலமும் தன்னைப்பிரியாதே சர்வசேவதி
யையும் பண்ணென்று கொண்டென்னை அந்யாஹ்ஸேமமாகக் கொண்டா
னின்று, அரியாகியிரணியனையாகங் கீண்டானன்று, பெரியார்

பத்தாம் பாட்டு

இ. ஆளறக் கொண்டா னென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(என்னை அந்யாஹ்ஸேமாதியால்). தூத்யபாத்தத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(பெரியாரியாதியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தனக்குப் பெரிய
பிராட்டியார் முதலான நிரதிசயகர்யாணதமபரிஹங்க்ளிருக்கச் செய்தே

ச. பூஷன், மாலென்று வ்யாஸுதன், சேர்விடம் - சேர்ந்திருக்கிற சயலம்,
நித்யவாசம் பண்ணுகிற சயலமென்றபடி. தண்வாட்டாறு - சீதலமான
திருவாட்டாறு, அதிரமணியமான திருவாட்டாறென்றபடி. சேர்விட
மாவது தண்வாட்டாறு என்று காரககரியாந்தமாக இங்கு வாக்ய் சமாஸ
மாகிறது. லக்ஷ்மிசாஹ்யசுலபனானவனுக்கு நித்யவாசம் பண்ணும்படி பிரிய
மான வாமாவாயிருக்கிறது. திருவாட்டாறென்கையாலே லக்ஷ்மீபதிவத்
தோடு சமானபூஷாஹ்மாயிருக்கிறது. அவனுக்குத் திருவாட்டாற்றி
லிருப்புமென்று கருத்து. இப்படி காரககரியாந்தமாக சமஸ்தவாக்யமான இப்
பூவ்ஹிம்ஸாபிராயசம்மாயிப்படி தனக்கு கர்யாணதமபரிஹங்க்ளிருக்கச் செய்தே
ஹேனான வென்னெஞ்சிலே ரசியானின்றானென்று உதாரத்தோடு அந்வயிக்
கிறது. புகழ்கின்ற - கீர்த்திகளெல்லாம் தன்னிடத்திலே நின்றிருக்
கிறவனான 'தாஸஸக்ஷா வாக்' மித்யாதிகளிற்படியே கீர்த்தீகரதிவகீர்த்திகளுக்
கெல்லா மிருப்பிடமான வென்றபடி. புள்ளு - பசியை, ச்ரீவீனதேயனை
யென்றபடி. ஊர்தி - ஊரப்பண்ணுமவனான, நடத்துமவனானவென்ற
படி. அவனை திவ்யவாக்னமாக வுடையவனான என்கை. போரரக்கர் -
யுதோல்பரான ராக்ஸர்களுடைய, போர் - யுதம், சாகபாஹிவவத் சமாஸ: குலம் -
யூதத்தை, கெடுத்தான் - நசிப்பித்தவன், அந்த ரகஸ்க்ஷாபிஹ்யாய்க்
கொண்டு வஸ்தமாக்கினவனென்றபடி. இகழ்வின்றி - உபேக்ஷியில்லாமல்,
இகழ்வு - உபேக்ஷை, என்னுடைய நிகழ்த்தைப்பார்த்து உபேக்ஷியாதானையென்ற
படி. எப்பொழுதும் - சர்க்காரமும், என்னெஞ்சத்து - என் மனசிலே,
பிரியான் - விசேஷிக்கிறானில்லை.

(9)

ஆ. தங்களை அபயித்தவர்களுடைய சிறுமையையுங் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சீர்மையையும் பாராதே யவர்களுக்கினியில்லை யென்றுஞ் சீரிய பொருளைக் கொடுப்பாரென்னுமிடம் வரிவாள் வாயரவனை மேல் வாட்டாற்றுகென்பக்கலிலே காட்டியருளிணைன்கிருர். (10)

இ. அதிசயமானவென் னெஞ்சிலே ரசியா நின்றனென்று கொண்டு சவ-
சமூஹைப்பேசி அநுபவித்தவரிப்பாட்டிலே 'மஹாத்மதா' சங்கமஸ்யுபேதோ நேவாஸித-
த்யதிதுர்தோஃ' என்று விரகாலமாக அபிதமாயிருந்த மஹாத்மாக்களுடைய
சவாவம் ஏதாஹசமூஹிபத்தாலே எனக்கிப்போது ப்ரத்யகிதமாயிற்
றென்று ப்ரீதராகிருரென்று சங்கத்யும் சூகிதயாயிற்று. விரகாலமபித
மாயிருந்த சூகமார்த்த ப்ரத்யகிதகளாலே அநுபவாஹமாகுதக மஹாபூஷார்த்தமிதே. (10)

ச. பிரியாது - இனிமொரு காலமுமென்னைப் பிரியாமல், ஆட்செய்
யென்று - எனக்கு சேவ்யுதி பண்ணென்றருளிச் செய்து, எனக்கே ஆட்
செய்யென்றருளிச் செய்ய வேணுமென்று எம்மாவீட்டிலே நான்
பார்த்தபடியே செய்தருளிணைன்று கருத்து. பிறப்பு - சங்கத்தை,
புனர்த்மத்தையென்றபடி. அறுத்து - ஐதித்து, என்பக்கல் சங்கநிதயாத
படி பண்ணியென்றபடி. அற ஆளக்கொண்டான் - மிகவும் அடிமை
கொண்டான், அந்யாஹ்சேவமாக்கிக் கொண்டா நென்றபடி. என்னை
ஐதி சேவ: 'தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளு' மென்று எம்மாவீட்டில்
நாம் பார்த்தபடி தலைக்கட்டினென்று கருத்து. அரியாகி - ஹி
யாய், நரசிங்கரூபையென்றபடி. இரணியனை - ஹிணியனை, ஆகம் கிண்
டான் - தேஹத்தைப் பிளந்தான், திகம்கரவம், கிண்டானென்றது நகங்க-
ளாலே பிளந்தானென்றபடி. அன்று - பூங்காலத்திலே, அன்று என்று
இங்கு சொல்லுகையாலே ஆளறக்கொண்டா நென்கிற விடத்திலே
இன்று என்றொரு பதம் அவ்யாஹ்யம். இன்றைக்கு என்னை அந்யாஹ்சேவமாக்கிக்
கொண்டு அருளிணை, அன்றைக்கு ஹிணியனைப் பிளந்தருளிணை,
இப்படி சங்காலத்திலும் எனக்கு சமூஹிகளை உண்டாக்கினு நென்று
சங்கதார்ப்யம். இன்றைக்கென்னை சேவமாக்கிக் கொண்டருளிணை, அன்
றைக்கு ஹிணியனைத் சங்கிதருளிணை நென்கிற இவ் வவநவ்யகிதசாமர்த்த
தாலே ஹிணியாசுரவிவ்ஸனமும் தமக்காகச் செய்தருளினதென்று அநு-
சங்கிதத்தபடி தோற்றுகிறது. இவர் பாபவதசமூஹியை சவசமூஹியாயிருக்கு
மவராகையாலே ச்ரீபஹாஹ்வானுக்காகச் செய்ததே தமக்குச் செய்த
தாகவிருக்கக் குறையில்லையிதே. இப் பூவர்த்தம் ஹேதுவம், ஆதலால் வாட்
டாற்றான் காட்டினென்று உதார்த்ததோடே அவ்யிக்கிறது. பெரி

பு. காட்டித்தன் கனைகழல்கள் கடுநரகம் புகலொழித்த
வாட்டாற்றெம் பெருமாளை வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்
பாட்டாய தமிழ்மலை யாயிரத்துள் இப்பத்தும்
கேட்டு ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே. (11)

ஆ. (காட்டி) அயர்வறுமமரர்களித் திருவாய்மொழியைக் கேட்டால்
என்படுவாரோ வென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. துரியபாத்ததுக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறு மித்யாடியால்).

ச. யார்க்கு - महात्माக்களுக்கு, ஆள்பட்டக்கால் - சேஷபூதரானால், பெருத
பயன் பெறுமாறு - துஷ்பாமான ஈழத்தைப்பெறும் ஈகாரத்தை, महात्மாக்க
ளுக்கு அடிமைப்பட்டால் துஷ்பாமான ஈழத்தையெல்லாம் பெறுவா
ரென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகின்ற அர்த்தத்தை யென்றபடி. இதற்
குக்காட்டினு னென்கிறத்தோடே ஈவ்யம். வரிவாள் வாயரவணைமேல் -
வரியையும் வானையு முடைத்தான நாஸ்யனத்தின் மேலே, வரி - ரேஷ்,
வாள் - கான்தி, வரிவாள் வாயென்று ஈவ்யசமாசமாய் இதுக்கு அரவு ஈவ்யத்
தோடே ஈகார்பாதிவவத் சமாசமாயிருக்கிறது. சப்தாஸ்யநுஸுமமாகத் திருவுட
லிலே ரமணியரேஷாஜாலங்கையையும், ஈயோஸ்தாவிதானகமனியமயூகமஈலத்தையும்
அனேக கணங்களை யு முடைத்தான திருவனந்தாழ்வானாகிற ஈயனத்தின்
மேலே யென்கிறபடி. வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே யிருக்
கிறவன், அரவணை மேலே வாட்டாற்றிலே யிருக்கிறவனாவது திரு
வாட்டாற்றிலே அரவணைமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவ னென்றபடி.
காட்டினன் - என் பக்கலிலே வ்யவ்ஸமாக்கியருளினன். (10)

தன் கனைகழல்கள் - தன்னுடைய கனைக்கிற கழல்களை, கனைக்
கை - ஈவனிக்கை, கழல் - திருவடி, நூராதிபூஷணிஜதசாலியான தன்
திருவடிகளை யென்றபடி. காட்டி - எனக்கு சாஸ்த்ரநிப்பித்தருளி, கடு
நரகம் - கடுநரகத்தை, வீவேகிகளுக்கு ஈதவஈவாலாபஈரவஈதுஈசஈமான ஈஸார
மாகிற நரகத்தை என்றபடி. புகல் - ஈவேசிக்கையை, ஒழித்த - ஈபரத
மாக்கினவனான, எனக்கு ஈஸாரநிரயஈவேசத்தை நிவாரிப்பித்தவனான
என்றபடி. வாட்டாற்றெம் பெருமாளை - திருவாட்டாற்றிலே எழுந்
தருளி இருக்கிற ஈவாமியைக்குறித்து, இதுக்குப் பாட்டாய என்கிறத்
தோடே ஈவ்யம். வளங்குருகூர் - அழகிய திருநாரியை யுடையவரான,

ச. வளம்-அழகியது, திருநகரிக்கு நிர்வாகரானவென்றபடி. சடகோபன் பாட்டாய - ஆழ்வாருடைய பாட்டுக்களான, அவருடைய अनुभव-जनितप्रीतिपरिवाहमायக்கொண்டு गानयुक्तगाधारूपங்களாய் 'पाठये गेये च मधुरं' என்னும்படியிருக்குமவையான வென்றபடி. தமிழ் மலை - द्रमिडसूक्ति-सन्दर्भरूपமான, ஆயிரத்துள் - सहस्रத்துக்குள்ளே, செவிக்கினிய-कर्णामृतங்களான, இனியது - मधुवानது, செஞ்சொல் - செவ்விய சொல்லான கரணநயமும், एकरूपमायस् சொன்னவை யாகையாலே आजंवयुक्तसूचित-களான என்றபடி. भावबन्धप्रचुरமான என்கை. இப்பத்தும் - இந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களையும், வானவர்கள் - नित्यसूरि-கள், கேட்டாரார் - கேட்டுத் वृत्तराकार, இத்தையவர்கள் கேட்கத்துடங்கினால் இன்னஞ் சொல்லின்னஞ்சொல்லென்னேயிருப்பாரத்தனை போக்கியொருக்காலும் वृत्तराकारென்றபடி.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு:

(அருள் பெறுவார்)

சகிதவாத் கெவ்வாதிபிரபி ச ததா ஸ்ரீஸநாராயணவாத்

ஸநேஹிவாத் பாண்டவாநாஃ அபிமததுஷஸீபூஜநீயவ்வாத் ।

அஃஸாஸ்தவஸோவிந்஢த உத சுயஸஃ ஸ்ரீபதிவ்வாதிபாஃ:

ஸ்ரீமாந் தீவ்ரோ஢ஸோஸ்யம் ஸ்வப஢வீதரணே சேதி தீநாஸ்யபாபி ॥ 119 ॥

(சகிதவாத்) ஆழியானருள் தருவான் - திருவாழியைத் திருக்கையி லேயுடையவனாகையாலும், (கெவ்வாதிபிரபி ச) கேசவனெம்பெருமானே, விருதிநிரஸநஸீலனாகையாலும், அடிச஢த்தாலே ஸ்வமிதவ் ஸங்கீதம். (ததா ஸ்ரீஸநாராயணவாத்) நண்ணினம் நாராயணனை, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வமிதவ் துக்கு விவரணம், ஸ்ரீமானாய் ஸர்வா஢ாரனாய் ஸர்வநியந்தாவுமாகையாலும், (ஸநேஹி-வாத் பாண்டவாநாஃ) பாரதத்துப் பாண்டவர்க்காய் படை தொட்டான் - ஸாரதயுத்தத்திலே ஸாயுஷமெடேனென்று பரிசை பண்ணினவன், அஸ்திர ரான பாண்டவர்களிடத்தில் ஸநேஹித்தாலே ப்ரதிக்ஞையையழித்து ஸாயுஷ மெடுக்கையாலும், (அபிமததுஷஸீபூஜநீயவ்வாத்) தேனேறு மலர்துளவந் திகழ்பாதன் - மதுஸூந்஢ியான திருத்துழாய் மலராலே விளங்கா நிற்கிற திருவடிகளை யுடையவனாகையாலும், (அஃஸாஸ்தவ) தாமரைக் கண் ணென்னம்மான் - ஸரஸிசஸ஢்ஷங்களான திருக் கண்மலரை யுடையனாகையாலும், (ஸோவிந்஢த) கோவிந்தன் குடிக்கொண்டான் - அஸ்திரவஸ்வ஢னாகையாலும், (சுயஸஃ) துளபவிரையேறு திருமுடியன் பரிம஢துஷஸீமாலாஸ்குத-஢ிவ்யகிரீ஢த்தாலே ஸூசிதமான ஸேஸ்ய்ரயையை யுடையனாகையாலும், (ஸ்ரீபதி-வ்வாதிபாஃ) திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும், பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலேயுடையவனாகையாலும், அடிச஢த்தாலே 'வரிவாஸ் வாயரவணமேல்' என்று மேலிற்பாட்டிற் சொல்லுகிற ஸேஷ-ஸாயிதவ் ஸங்க்ரஹிதம் படுகிறது. இப்படிகளாலே திருவாட்டாற்றெம் பெருமான் அஸ்திரர்க்கு ஸ்வப஢ப஢ானத்திலே மிகவும் த்வரையையுடையனாயிருக்கிறுனென்று 'அருள்பெறுவார்' என்கிற ஢கத்திலே ஆழ்வா ராலே யறுதியிடப் பட்டதென்கிறார்.

(119)

ஸ்ரீமதே நிரமான்தம஢ா஢ேஸிகாய நம:

ஆழ்வார் திருவடிகளை ஸரணம்.

பத்தாம் பத்தில் ஆருந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஏழாந் திருவாய்மொழி

மூ. செஞ்சொற் கவிகாள்! உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்; திருமா லிருஞ்சோலை
வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன் மாயக் கவியாய் வந்து என்
நெஞ்சம் உயிரும் உள்கலந்து நின்றார் அறியா வண்ணம் என்
நெஞ்சம் உயிரும் அவையுண்டு தானே யாகி நிறைந்தானே. (1)

ஆ. (செஞ்சொற்கவிகாள்) தான் சொன்னபடி செய்யக் கடவனாகச்

ஏழாந் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி சர்வீசரன் தமக்குத் திருநாட்டைத் தந்தருள்கையிலே
स्वरितहृदयனாய்த் தமக்குப் परतन्त्रனாய்த் தம்முடைய அज्ञாप्रतीक्षणயிரா
நின்றா னென்றவனுடைய फलवितरणतीव्रयोगத்தை அநுபவித்த ஆழ்வார்
தமக்கு चिरकाङ्क्षितமாயிருந்த मोक्षसाम्राज्यத்தை उत्तरक्षणத்திலே கை
கொண்டு अचिरादिमाग்த்திலே புறப்படுகை उचितமாய் இருக்கவது செய்
யாதே செஞ்சொற்கவிகாள் इत्यादियाலே கவிகளைக் குறித்துச் சில
उपदेशம் பண்ணுகை असंगतமன்றோ வென்ன अवतरिப்பிக்கிறார் (தான்
சொன்னபடியே इत्यादियाல்). சமைந்து கொண்டு என்றது
परिपक्वहृदयனாய்க் கொண்டென்றபடி. தம்மோடு கலந்த கலவியாலே
யென்றது இவர் திருமுடியிலே தன் திருவடிகளை வைத்துத்திரு
வுள்ளத்திலே पूर्णமாகப்புகுந்திருந்து, 'விரைகுழுவு நறுந்துளபம் மெய்
நின்றுகமழு' மென்னும்படி இவருடைய शरीरத்தோடு अन्तःकरणத்
தோடு மற்றுமுள்ள अवयवங்களோடு, வாசியற अत्यन्ताभिनिविष्टனாய்க்
கலந்த இவ் अतिमात्रसंश्लेषத்தாலே யென்றபடி. சர்வீசரன் தனக்குச் चिर-
काङ्क्षितமான परमपुण्याத்ததைத் தருகையிலே स्वरितहृदयனாய் தனக்குப்
अव्यनुमாயிருந்தானே யாகிலும், இவ் अतिमात्रसंश्लेषजनितनिरवधिकप्रीति
யாலே இப்போது சிலவற்றைப் பேசியல்லது, धरिक्क மாட்டாத
வராய் இவ் अतिमात्रसंश्लेषप्रकारத்தை எம்பெருமானுக்குக் கவிகளாயிருப்
பாரைக்குறித்துப் பேசத் துடங்குகிறாரென்று கருத்து. ஆனாலும்
இச் संश्लेषातिशयத்தை வானேற வழிதந்த इत्यादियाக, மூன்று பாட்
டாலே, கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே பேசி அநுபவித்தாரே யென்னில்?
அதில் காட்டிலிதற்கு विशेषமுண்டு, எங்ஙனையெனில், 'தாளிணையென்
தலைமேலே யென்றும்', 'நிலைபேரானென் னெஞ்சத் தெப்பொழுதும்'
என்றும், 'நறுந்துளவம்மெய்நின்றுகமழு' மென்றும் அவனுடைய திரு
மேனி தம்முடைய திருமுடியிலும், திருவுள்ளத்திலும், திருவுடம்பிலும்,

ஆ. சமைந்து கொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருளின வெம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியாலே, தமக்குப் பிறந்த நிரவிக்ரமத்தாலே, எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, நீங்கள் அவனுக்கு அடிமை செய்யும் இடத்தில் உங்களுயிரைக் காத்துக் கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள், அவன் தனக்கடிமை செய்வாரை அசாஸ்ய மாம்படி அதிமாந்ரஸேவத்தைப் பண்ணி வாடிக்குமே அவர்களுடைய ஐஞ்ஞாநுமக அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளும்

இ. ராஜஸிங்கமாயிருக்கப் பெற்றபடியை சுவாமிமகப் பேசி அநுபவித் தார் கீழ். இத்திருவாய்மொழியிலே 'என்னெஞ்சமுயிருமவையுண்டு' என்றும், 'என்னை முற்று முயிருண்டென் மாயவாக்கை யிதினுள் புகுந்து' என்றும் 'நன்கென்னுடலங்கைவிடா' நென்னுமிப்புடைக ளிலே, தம்முடைய அர்மாவையும், நெஞ்சையும், திருமேனியையும், அவன் மனோரமசுந்தரவீதியான மஹாபூஷாந்தைப் பெற்றாப்போலே, அதிசயனாய் ராஜஸிங்கமாய்க்கொண்டு அநுபவியா நின்றனென்றிங்ஙனே அவனுடைய சுவாமிமகப்பேசி, சீதராகிரென்று கருத்து. இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போகையிலே, தவிரதஹயனான பரமபூஷன் இவர் பக்கல் அந்யாசகி யாலே இவருடைய திருமேனியிலும், அந்யாசனாய் அந்த சாபநாதிசயத் தாலே, இவரை இத்திருமேனியோடே கூடத் திருநாட்டிலே கொண்டு போகையிலே, மிகவும் அநிவிஷணாய் இத்தை அறியிலிவரிசை யாரென்று பார்த்திவரைக் கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிப் பாரைப்போலே புகுந்திவர் திருமேனியிலே அந்யாசனாய் அவன் படுகிற கஷ்டங்களைக்கண்டு இதென்ன அந்யாசமென்றத்தை அவசராய்ப் பேசி அநுபவிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம். இத்தால் இத்திருவாய் மொழிக்கு சுவனநுதாரதாரதாரமென்கிற மாவதூண் பரிவாமென்றதா யிற்று. சீர்திசயத்தாலே என்கிறதற்கும் குறித்து என்கிறதற்கும் மஹாபூஷாந்தத்தில் கியேயோடே அந்யம்.

முதற் பாட்டு

உயிர்காத்தாட்செய்மின் என்கிறவிடத்தில் உயிர்காத்து என்கிற அங்கம் விசேஷமென்று காட்டுகிறார் (நீங்க ளித்யாதியால்). மாமாயனென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவன் தனக்கித்யாதி-யால்). செய்வாரையென்கிறதற்கு வாடிக்கு மென்கிறத்தோடே அந்யம். அவனுடைய அநிவிஷணாய்மஹாபூஷாந்தைச் சொல்ல வந்த இப் பகரணத்திலே, வஞ்சக்கள்வனென்றவனை வஞ்சகனாகச் சொல்லுகை அசுத்தமன்றோவென்ன வதுக்குத் தாஸ்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப் பிக்கிறார் (அவர்களுடைய ஐஞ்ஞாநுமகத்தால்). அநிவிஷணாய்மஹாபூஷாந்தைச் சொல்ல வந்த இப் பகரணத்திலே, வஞ்சக்கள்வனென்றவனை வஞ்சகனாகச் சொல்லுகை அசுத்தமன்றோவென்ன வதுக்குத் தாஸ்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப் பிக்கிறார் (அவர்களுடைய ஐஞ்ஞாநுமகத்தால்).

ஆ. சுவாவனல்லனோவென்னில்? அவன் வாடிக்கும் சுவாவனாயிருந்து வைத்தே வாடியாதானைப் போலேயிருக்கும் மஹாவக்ஷன் கிடிகோன், எங்ஙனையெனில்? என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு கவி சொல்லுகையென்னும் வ்யாசத்தினாலே, என்னுள்ளே வந்து புகுந்து கலந்து 'இன்னபடி செய்தருளினான்' என்றயர்வறுமமரர்க்குமறிய நிலமல்லாததொருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளே அடக்கித் தானேயாம்படி மாள மூலத்துப் பரிபூரன் ஆனானென்கிறார். (1)

இ. பரிசுடனன்றோ வென்றுசங்காபிராயம். வஞ்சக்கள்வ னென்கிறதுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார். (அவன் வாடிக்குமிரயாதியால்). கவிகளாயிருப்பாற்கு ஹிம் சொல்ல அபகரித்து மாயக்கவியாயிரயாதியாலே தன்பக்கல் அவன் சங்கேதத்தபடியைப் பேசி அநுபவிக்கை அசங்கமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (எங்ஙனையென்னிலென்று). இப்படியவன் வாடிக்குமென்னுமிடம் எங்கே கண்ட தென்னிலென்றபடி. மாயக்கவியாயென்கிறதுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னை அபகரி-மிரயாதியால்). கலந்து யென்கிறதற்கு அடக்கி யென்கிறத்தோடே அவ்யம். நின்றாரறியாவண்ணமென்கிறதுக்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இன்னபடி மிரயாதியால்). மாள என்றது நிச்சேமமாக வென்றபடி, அதாவது என்னுடைய தேஹேந்திரமன: ப்ராணாதிசுரிகளிலே ஒரு அவயவமும் விடாதென்றபடி. (1)

ச. செஞ்சொல் - செவ்வையான சூக்திகளை உடையவர்களான, ப்ரயோஜனாந்தரமிச்சிபாகிற கீர்திய மின்றிக்கே அந்யப்ரயோஜனங்களான ப்ரயோஜன விஷயசூக்திகளையுடையவர்களான என்றபடி. கவிகள் - எம்பெருமானுக்குக் கவிபாடுகிறவர்கள்! "வாயவனை அல்லது வாழ்த்தா" தென்று அந்யப்ரயோஜனகவிராசிகரான முதலாழ்வார்களுரிட்டாரை நினைத்தருளிச்செய்கிறபடி. உயிர்காத்து - உங்களாத்மாவைக் காத்துக் கொண்டு, ஆட்செய்மின் - கீழ் பண்ணுங்கோள். இங்கு கீழ் பண்ணுகையாவது கவி பாடுகையைச் சொன்னபடி. உங்கள் ஆத்மஸ்வரூப் மாறாடி அந்யாவாய்ப்போகாதே ரக்ஷித்துக் கொண்டடிமை செய்யுங்கோளென்றபடி. அவனடிமை கொள்ளுவானைப் போலே வந்து சுவரூபத்தையழித்துவிடும், அதாவது, சேவையைப் போலே வந்து தான் சேவமூலனாய் நின்றுங்களைத் தனக்குச் சேவிகளாக்கி, சேவீகரத்திவ மாகிறவுங்களுடைய சுவரூபத்தை இங்ஙனே அழித்துவிடும். அப்படியழிந்து போகாதே உங்களை ரக்ஷித்துக் கொண்டு கவிபாடுங்கோளென்கை. அதாவது, அவன் தன்னுடைய சீலாதிசூயங்களிலே யழிவா

ச. ரையாய்த்திங்ஙனே படுத்துவது, நீங்களிதிலே யிழியாதே, அவனுடைய பரவத்தையே வ்ணித்துப் போருங்கோளென்றபடி. யதா, உயிர்காத்தாட் செய்மின் - தன் சீலாதிசுணங்களை அநுசந்திப்பார் பக்கலிலேயவன் அதிமாந்ரஸ்சுலேபத்தைப் பண்ணித் தன்னுடைய சீலாதிசுணங்களையும் அதிமாந்ரமாகப் ப்ராசிப்பித்தருளி “நீனைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” “வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்கையுடையா” யென்றும்படி செய்து நீராய் உருக்கி ஆத்மாவை அழியும்படி செய்துவிடும். நீங்களந்த சீலசுணத்தில் அகப்படாதே பரவ்மாந்ரத்தையே பாடி அநுபவியுங்கோளென்றபடி. இப்படி நீர் சொல்லுகைக்கு ஹேது வென்னென்ன? அந்த ஹேதுவைச் சொல்லுகிறார் மேல். திருமாலிருஞ்சோலைவஞ்சக் கள்வன் - திருமாலிருஞ்சோலை யென்கிற திருமலையிலிருக்கிற, வஞ்சக்கள்வனான - வ்வித்துக்கள்வஞ் செய்யுமவனான வென்றபடி. வாடியாதே அநுகூல்ய் பண்ணுவாண்ப் போலே வந்து வாடிக்கும் சுவாவனான என்கை. மாமாயன் - மஹாசுரய்மூதன், குணாநுபவரஸிகர் பக்கல் தான் சேபமூதனாய் நின்றும், தன் சீலாதிசுணங்களை அவிசுரித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு அசாத்மயமாம்படி அதிமாந்ரஸ்சுலேபத்தைப் பண்ணுமவனான பூசுஸுத்தம எனன்றபடி. மாயக் கவியாய் வந்து - மாயாவியான கவியாய் வந்து, உம்மை ஸபகரணமாக்கிக் கொண்டு நான் சில கவிகள் பாட நினையா நின்றேனென்றிப்படி ஒரு வ்மாந்ரத்தை யிட்டுக்கொண்டு என் பக்கலிலே வந்தென்றபடி. தண்ணீர் வேணுமென்றொரு வ்மாந்ரத்தை யிட்டுக் கொண்டு த்ரணியிருந்தவிடத்திலே த்ரணன் வந்து புகுமாப்போலே வந்து புகுந்தானென்று கருத்து. என்னெஞ்சுமுயிருமுள் என்கிறத்தை என்னெஞ்சுள்ளும், என்னுயிருள்ளுமென்று அந்வயிப்பது, என் மனஸ்சினுள்ளேயும், என் அத்மாவினுள்ளேயுமென்றபடி. நெஞ்சைச் சொன்னது தேஹத்துக்கும் ஸபலக்ஷணம். கலந்து - ச்ஸுடேனாய், நீரத்தில் கலந்த க்ஷீர் போலே காடச்ஸிலேனாயென்றபடி. திவ்யாத்மரூபவ்யாப்திமாந்ரமன்றிக்கே தன் வாபலாதிசயத்தாலே திவ்யமக்ஞலவிசுரஹத்தாலும், என் தேஹத்திலும், என் அத்மாவிலும் அந்நவ்ஹிசு நிரக்ஷீரங்கள் போலே, ப்ரத்யவயவச்ஸிலேனாயென்கை. அவை - அந்த வென்னுடைய மனதேஹாத்மாதிசுணை, உண்டு - மூஜித்து, தனக்கு நிரதிசயமோச்யமாக அநுபவித்து என்கிறபடி. நின்றாரியாவண்ணம் - தன் ப்ரஸரத்திலே நின்ற பெரிய பிராட்டியார் திருவனந்தாழ்வானுள்ளிட்டாரு மறியாதபடி தன்னோடு சர்வவிசுஸ்சுலேபரஸங்களையும் நித்யமாக அநுபவித்துக் கொண்டு நிற்கிறவர்களும் என் பக்கல் தான் பண்ணுகிற ச்ஸுலேபபகாரத்தை இதென்னபடி செய்தானென்றறியமாட்டாதே விஸ்தராய் நிற்கும்படி

மூ. தானேயாகி நிறைந்தெல்லா உலகும் உயிரும் தானேயாய்
தானேயானென் பாணுகித் தன்னைத்தானே துதித்து எனக்குத்
தேனே பாலே கன்னலே அமுதே திருமா லிருஞ்சோலை
கோனே யாகி நின்றொழிந்தான் என்னை முற்றும் உயிருண்டே.

(2)

ஆ. (தானேயாகி) இப்படியென்னுயிரை முற்றுமுண்டு தானேயாகி
பரிபூர்ணனாயிதினாலே சர்வரனுமா யென்னுயிரை மாள ழுதித்தும்
வृக்ஷாகாதே நான் சொல்லும் சொற்களைக் கொண்டு அநுபவிக்கைக்காக
என்னைக் கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லிவித்து, இப்படியே
யென்றோடுள்ள சர்வலோகத் தனக்கு இனிதாகைக்காக, எனக்குத் தன்
னையே நிரவதிகமாயமாக்கி யருளிஞன், திருமாலிருஞ்சோலை மலை
நாயனாய் நின்ற நிலையவனுக்கு சகலமாயிற்றென்று கொண்டு தத்பி-
பிராயத்தாலே சொல்லுகிறார்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. என்னை முற்றுமுயிருண்டென்கிறத்தை அடியிலே அவ்யிக்கிறார்
(இப்படியிய்யாடியால்). எல்லா உலகும் இய்யாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கி
றார் (இதனாலே இய்யாடியால்). திசியபாத்ததுத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(என்னுயிரை இய்யாடியால்). எனக்குத்தேனே யிய்யாதிக்குத் தாத்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (இப்படியென்றோடுள்ள இய்யாடியால்). ஒருத்தலை ச்வேஹாய்
விட்டால் தனக்கு ரசாவஹமாகா தொழியுமென்று பார்த்து அதற்காக
வெனக்கும் தன் பக்கலிலே நிரவதிகச்வேஹமுண்டாம்படி தன்னை யெனக்கு
நிரவதிகமாயமாக்கினு னென்றபடி. திருமாலிருஞ்சோலை இய்யாதிக்குத்
தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (திருமாலிருஞ்சோலை மலை நாயனாயிய்யாதி
யால்). நாயன் - நாயன், தத்பிபிராயத்தாலே யென்றது பரவத்பிபிராயத்தாலே
யென்றபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தம்மோடு கலந்த கலவியைப்
பேசி அநுபவித்தவரிப்பாட்டிலே தம்மோடு கலந்த அநந்தர் தம்மைக்
கொண்டு கவி பாடுவித்து துதத்யனாயிரா நின்றனென்று சிதிராகிறு
ரென்று சந்தியும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(2)

ச. யாக என்றபடி. என்னெஞ்சும் உயிருந்தானேயாகி சீரத்தில்
கலந்த நிரத்தை வேறு காணவொண்ணாமையாலே சீரமேயாயிருக்
குமாப் போலே தன்பக்கலப்படி கலந்தவென் தேஹந:பூதிகளை வேறு
காணவொண்ணாதபடி இவையெல்லாந்தானேயாய், நிறைந்தான் .
பரிபூர்ணனான், என்னோடிப்படி கரைகடந்த சர்வலோகத்தைப்பெத்த
அவாஸ்தமஸ்தகாமனானென்றபடி. ஆதலால் உயிர்காத்தாட் செய்யி
னென்று கீழோடே அவ்யிக்கிறது.

(1)

மு. என்னை முற்றும் உயிருண்டென் மாய ஆக்கை யிதனுப்புக்கு
என்னை முற்றும் தானேயாய் நின்ற மாய அம்மான் சேர்
தென்னன் திருமா லிருஞ்சோலைத் திசைகை கூப்பிச் சேர்ந்தயான்
இன்னம் போவே னேனெகோலோ? என்கொல் அம்மான் திருவருளே? (3)

ஆ. (என்னை முற்றும்) என்னை ஸுஜித்தருளுகிருனிந்த ஹேமானபுகுதி

மூன்றாம் பாட்டு

இ. என் மாய வாக்கை இதனுப்புக்கு (புகுந்து) என்கிறதற்குத்
தாத்மயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னைப் ஸுஜித்தருளுகிருன் இத்யாதியால்).

ச. என்னை - தனக்கு நிரஸிசயமாயினான வென்னை, உயிர் - ஆர்மாவை,
திக்மகத்வம், என் ஆர்மாவையென்றபடி, யதா, 'ஜானிர்வாமைவ் மை மத்' என்கிறபடியே
தனக்குயிராயிருக்கிற என்னை என்று அவ்வியக்கவுமாம். முற்றும் -
நிஷேஷமாக, விசுவான பரமாத்மாவுக்கு அருவான இவர் ரவரூபமும் மாயா-
திசயத்தாலே அபரிச்சேதமாய்க் கொண்டு தன் சுவரூபத்தைக் காட்டிலும்.
அதிகமாய்த் தோற்றுகிறதென்று கருத்தாலே முற்றும் என்கிற பதம்
உண்டு - அநுமவித்து, தானேயாகி - சந்தேபம் தினிதமாயிருக்கச் செய்தே
யும் தானேயிதற்குப் மோகாவாய் சந்தேபம் தனக்கே ஫லமென்றிருக்கு
மவனாயென்றபடி. நிறைந்து - அத்தாலே பரிபூரணம், அவாஸமஸ்தகாம
னம் என்றபடி. எல்லாவுலகும் - சகலலோகங்களும், உயிரும் - ததலலோக-
ஸிதபாஸிசனும், தானேயாய் - சர்வவஸுஸரீரகனாயென்றபடி. என்னை
அநுமவிக்கப் பெறுகையாலே இப்போது சர்வஸுஸரனவனாயென்றபடி.
யானென்பான்-நான் என்று சொல்லப் படுகிறவன், தானேயாகி-தான்
தானேயாய், அஹ் வுதிசயத்யயஸானமூமிதானேயாய்ப்படி மஹரீரகனாயென்ற
படி. தன்னை - உபயவிமூதிவிஸிதனான தன்னை, தானே துதித்து -
மஹரீரகனான தானே ரூபித்து, சேதநர் செய்கிற வ்யாபாரத்திலும் பதானகரீ
இவனேயிதே. எனக்கு - தன்னாலே விஸயிகரிக்கப்பட்ட எனக்கு,
தேனே - தேனாகவே, இதற்கு ஆகி என்கிறத்தோடே அவ்யம். அவ-
யாரஸத்தால் தேன்போலே இருக்கை அன்றக்கே தேன் தானேயாய்
என்றபடி. பாலே - பாலாகவே, கன்னலே - ஷுரஸமாகவே, அமுதே -
அமுதமாகவே, ஆகி என்று அநுபஜித்து அவ்யிப்பது. திருமாலிருஞ்
சோலைக்கோனேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலை என்கிற திருமலைக்கு நாய
னேயாகி, நின்றொழிந்தான் - நிலை நின்றவிட்டான். என்னோடு சந்தேபி
க்கைக்காகத் திருமாலிருஞ்சோலைக்கு நாயனாய் நின்ற நிலை ச஫லமாய்
கூதகூதன் ஆனான் என்றபடி. (2)

ஆ. யினுள்ளே புகுந்து, என்னைப் பூஜித்து என்னை முற்றவுந்தானேயா னான், இப்பேறுபெறுகைக்கு ஐசுவென்னவென்னில்? அவன் சேர்தென்னந் திருமாலிருஞ்சோலை திசை கைகூப்பப் பெற்றேன், என்னுடனிப் படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும் கலந்து, பரிமாறாதாயடி தொட்டும் கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளா நின்றான், இன்ன மிதற்கு மேலொரு ச்ரேஷ்டமுண்டோ, திருவுள்ளமென்தானென்கிறார். (3)

இ. ப்ருதியினுள்ளே யென்கிறது ப்ருதிபரிணாமமான ஶரீரத்துக்குள்ளே யென்றபடி. என்னை முற்றுமுயிருண்டு என்கிறதற்குத் தாத்ரய் மருளிச்செய்கிறார் (என்னைப் பூஜித்து என்று). கீழ்மேலுள்ள பாட்டுக் களில் போலே இப்பாட்டிலும் திருமாலிருஞ்சோலையிலே நின்றருளு கிறுனவனென்றிவ்வளவும் சொல்லாதே திசை கைகூப்பினத்தைச் சொல்லுவானென்னவதரிப்பிக்கிறார் (இப்பேறியாதியால்). சேர்ந்த யானென்கிறதற்குத் தாத்ரய் மருளிச்செய்கிறார் (என்னுடனிப்படியித்யாதி யால்). இன்னம்போலேனென்கொலோவென் கொல்லென்கிறவிடத்திலே அபிப்ரேதாய் மருளிச் செய்கிறார் (பின்னையும் இத்யாதியால்). அடிதொட்டு மென்றது அடிதொடங்கி யென்றபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தம்மைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொண்டு கृतகृत்யனா னென்று ஶ்ரீதரானவரிப்பாட்டிலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ச்ரேஷ்டிக்க உயோகிக்கிறு ரென்று ஶ்ரீதராகிறுரென்று சங்கதியும் சூचितை. துரியபாடத்துக்கு தாத்ரய் மருளிச்செய்கிறார் (இன்னமிதற்கு மேலும் இத்யாதியால்). (3)

ச. என் - என்னுடையதான, எனக்கு அஜானாதிகளை உண்டாக்கு கைக்கு ஐசுவான என்றபடி. மாய - மாயாமயமான, ப்ருதிபரிணாமரூபமான என்றபடி. ஆக்கையிதனுள் - இந்த ஶரீரத்துக்குள்ளே, ஆக்கை - ஶரீரம், ப்ரத்யக்ஷசித்தவ்ருஷிபரிணாமமான ஶரீரத்துக்குள்ளே என்றபடி. புகுந்து- விடாய்த்தவன் அமृतசரச்சீக்கண்டால் ப்ரவேசிக்குமாப்போலே ப்ரவேசித்து, என்னை - தனக்குப் ப்ரியதமனான என்னை, உயிர் - ஆத்மாவை, என்னு டைய ஆத்மாவை என்றபடி. 'ஜானி த்வாத்மேவ மே மத்' என்கிறபடியே தனக்கு உயிரான என்னை என்று அந்வயிக்கவுமாம். முற்றும் - நிஷேஷமாக, உண்டு - அநுபவித்து, என்னை - எதச்சுரீராபிமானியான என்னையும், முற்றவும் - க்ருதந்தையும், என்னதென்று அபிமானிக்கப் படுகிற ஶ்ரேஷ்டிகளையும், குறித்து என்றொரு பதம் இஹ அடியாஹயம். தானேயாய் - தானே அபிமானியாய், இவ்விரண்டையும் தான் ஶாடமாக ச்ரேஷ்டிக்கை யாலே தன்னில் காட்டில் பூயக்காகக்காண வொண்ணாமையால் இவை இரண்டும் தானேயாய் என்றபடி. நின்ற - இத்தாலே விடாய் கெட்டு

மு. என்கொல் அம்மான் திருவருள் - உலகும் உயிரும் தானேயாய்
 நன்கென் உடலம் கைவிடான்; ஞாலத் தூடே நடந்துழக்கி
 தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய் மின்ற திருமா லிருஞ்சோலை
 நங்கள் குன்றம் கைவிடான் நண்ணு அசுரர் நவியவே?

(4)

ஆ. (என்கொல்) என்னுடைய புகழியினுள்ளே புருந்திவ்வாத்மாவை

நான்காம் பாட்டு

இ. உலகுமுயிரும் தானேயாய் நன்கென்னுடலங்கைவிடானென்கிற
 தற்குத் தாச்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய ஐயாடியால்). அன்றியே

ச. சுவஸ்திநான, மாயவம்மான் - இப்படி அசுரய்மூலன சர்வீசரன், சேர் -
 தனக்குப் பரமபிரபாக வந்து சேர்ந்திருக்கிற, தென்னல் - திசுநதேசத்
 துக்கு நல்லதான், திசுநதேசாலக்ஷரமூலமான என்றபடி. நல் என்கிற
 விடத்தில் லகாரஸ்ய சந்தாயா னகாராதே: யதா, தென்னென்று திசுந-
 தேசத்து ராஜாவைச் சொன்னபடி. தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலை -
 திசுநதேசராஜாவினுடைய திருமாலிருஞ்சோலையினுடைய, அவனாலே
 பரிவாரி (பாலி)தமான திருமாலிருஞ்சோலையினுடைய என்றபடி. திசை -
 திசுநதேசத்து, கை கூப்பி - அசுரபி பண்ணி, சேர்ந்த யான் - அவனை
 இப்படிச் சித்தப்பெற்ற நான், இன்னம் போவேனே கொலோ -
 இதற்கு மேலும் போவேனேயோ? நான் இவ்வளவில் பரவசியாதே
 இதற்கு மேலும் சில சந்தேசத்தைப்பெற உயோகிக்கிறவன் தானேயோ,
 இதற்கு மேலுமொரு சந்தேசபகாரமுண்டோ என்று கருத்து. அவதார-
 த்தால் என்னை எம்பெருமான் இதுக்கு மேலும் சில சந்தேசத்தைப்பெற
 உயோகிக்கிறவனையே நினைத்தானே என்றபடி. இதுக்கு மேலில்லாத
 படியான சந்தேசத்தைப்பெற்று நான் பரிபூரணநோயிருக்க இவன்
 எதற்காக இங்ஙனே உத்தரோத்தர அபிநிவெசிக்கிறான் என்கிறார் மேல்.
 அம்மான் திருவருள் - நிஷாபிக்ஷாமியானவனுடைய கருவியானது, அவ
 னுடைய அபிநிவெசமானது என்றபடி. என்கொல் - என்னவாயிருக்
 கிறது, இனி எதற்காக இவ்வபிநிவெசமென்றபடி.

(3)

உலகும் - லோகங்களும், உயிரும் - அந்த லோகங்களிலே இருக்கிற
 ப்ரானிகளும், தானேயாய் - ததவ்யுதிசந்தங்களுக்குத்தானே ப்ரதானவிஷயமும்
 படி ததபகாரகனென்றபடி. அவதாரத்தால் அவனுக்கு ப்ரதான்ய் விவ-
 திதம், சர்வஜகதீசரனாயிருந்து வைத்து என்றபடி. நன்கு - நன்மையான,
 இசுரவ்யுத்யா ப்ரோயமான என்றபடி. என்னுடலம் - என் ஶரீரத்தை, கை
 விடான் - விடமாட்டுகிறிலன், ஞாலத்தூடே - ப்ரூமிசந்தேசத்திலே, நடந்து

ஆ. ஸ்ருஜித்தருளுகையுமன்றியே சர்வஜகதிசுவரனாயிருந்தான், என்னுடைய ப்ருதி தன்னையுங் கூடத் தனக்குப் ஸ்ரீமயமாகக் கொண்டொரு ஷண் கை விடுகிறிலன், இப்படி யென்னோடுள்ள சர்வலேஷ் பெறுகைக்கிடான ஷெம் ஏதொவென்று தேடிக்கொண்டு திருமலையிலே வந்து புகுந்து தான் கருதினபடியே அங்கே சர்வலேஷித்து ஸ்ரீதனாயிருந்த ஸ்முஷ்யெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிதேயென்று கொண்டு திருமலையையும் என்னுயிருமுடலும் போலே தனக்குப் ஸ்ரீமயமாகக் கொண்டு கைவிடு கிறிலன், என்னுயிரையுமுடலையுந் திருமலையையும் ஸ்ருபவித்து ஸ்ரீதன னான். ஸ்ரீதகூலரிந்த ஸ்முஷ்யைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப் படும்படி ஸ்ரீதனானென்கிறார். (4)

இ. என்கிறதற்கு விடுகிறில னென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே ஷ்யமான தம்முடைய ஷரீரத்திலே புகுந்தானென்று ஸ்ரீதரானவரிப்பாட்டிலே அப்படி அதிலே புகுந்த ஸ்ரீதமன்றிக்கே அதைத் தனக்குப் ஸ்ரீமயமாகப் பத்தியொரு ஷண்மும் விடமாட்டுகிறிலனென்றும் ஷ்ரீதலாபத்திற்கு நிதானமாயிற்றென்கிற ஸ்ரீதியாலே திருமாலிருஞ்சோலை மலையையும், விடமாட்டுகிறில னென்றும் சொல்லி ஸ்ருபவிக்கிறு ரென்று ஸ்ருஜிதியும் ஸ்ருஜிதையாயிற்று. ஞாலத்தோடே நடந்துழக்கி என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி என்னோடுள்ள ஷ்யாதி யால்). நங்கள் குன்னமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தான் கருதினபடியே ஷ்யாதியால்). கைவிடா னென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இந்த ஸ்முஷ்யெல்லா மியாதியால்). ஷாடயத்துக்கும் ஸ்முஷித- தாஸ்யம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுயிரையும் ஷ்யாதியால்). நண்ணுவசுரர் நவிய என்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீதகூலரியாதியால்). (4)

ச. - ஸ்வரித்து, உழக்கி - எங்குமொக்க மிதித்துப் பார்த்து, உழக்குகை - எங்குமொக்க மிதித்துப் பார்க்கை, ஷ்ருவாரோடு ஷாடஸர்வலேஷம் பண் ணுகைக்கிடான ஷெம்மேதோ என்று தேடிப்பார்த்து என்று ஷ்ருதாஸ்யம். இதுக்கு நங்கள் குன்னங்கைவிடா னென்கிறத்தோடே ஸ்வயம். ஷ்ரீவிஷ்ணுவாய் ஷ்ரீமி அளந்ததைத் தம்மைப்பெறுகைக்கிடான ஷெம்மேதோ வென்று ஷ்ரீமியெங்கும் மிதித்துப்பார்த்தபடியாக நினைத்தருளிச்செய்த படி. தென்கொள் - தெற்காகக் கொள்ளப்படுகிறதான, ஷிஷிக்கு - திக்குக்கு, தெற்கென்று ஷ்ரீஷிஷமான திக்குக்கு என்று ஷ்ருதாய்ம். திலத மாய் நின்ற - திலகமாய் நின்றதான, ஷ்யாஷ்ருஷ்ருதமான என்றபடி. திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையாகிற, நங்கள் குன்றம் -

மூ. நண்ணு அசுரர் நவிவெய்த நல்ல அமரர் பொலிவெய்த
எண்ணு தனகள் எண்ணும்நல் முனிவர் இன்பம் தலைசிறப்ப
பண்ணார் பாடல் இன்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடி
தென்னு என்னும்-என்னம்மான் திருமாலிஞ்சோ லையானே.

(5)

ஆ. (நண்ணுவசுரர்) பரிகூலர் தறைப்படும்படியாகவும், தனக்கு
நல்லரான அமரர்கள் சமூதரம்படியாகவும், லீலோபகரமாயும்,

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. சமூதரம்படியாகவு மென்கிறதற்கு உடையரம்படியாகவு
மென்கிறத்தோடே அவ்யம். எண்ணுதனகளென்னு மென்கிறதற்குத்
சாத்யம் மருளிச் செய்திருர் (லீலோபகரமீத்யாதிபால்). இருக்கச் செய்தே

ச. நம்முடைய பவீதத்தை, அவன் கருதினபடியே அவனுக்கு நம்மோடு
சங்கீதத்தை உண்டாக்கினதான திருமலையை யென்றபடி. நண்ணு
வசுரர் - நண்ணுதவர்களான அசுரர்கள், நண்ணுகை - கிட்டுகை, தன்
பக்கல் விமுகரான பரிகூலனங்கொன்றபடி. நவிய - நசிக்கும்படி,
நவிகை - நசிக்கை, இவனுடைய சமூதிகளைக்(கண்டு)கேட்டுப்பொறுக்க
மாட்டாதே து:காநியாலே தவிரம்படி யென்கை. கைவிடான் - ஒரு ஊ
மும் விடமாட்டுகிறானில்லை, ஆழ்வார் திருமேனி தனக்குப் பாய்மகை
யாலே விடமாட்டுகிறிலன், திருமாலிருஞ்சோலை யதுக்குப் பாய்மகை
யாலே விடமாட்டுகிறிலன் என்றதாயிற்று. அம்மான் திருவருள் - சுவாமி
யினுடைய துப்யானது, அவனுடைய சீசீல்யமான தென்றபடி.
என்கொல்? - என்னுயிருக்கிறது, என்ன அஜய்மாயிருக்கிறது என்ற
படி.

(4)

நண்ணுவசுரர் - நண்ணுதவர்களான அசுரர்கள், பரமபூசுமாய்ஷய-
விமுகராயிருக்கிற அசுரபகூதிகள், நவியு - நசித்தை, எய்த - அடையும்
படியாக, பகவத்பாகவதர்களுக்குண்டான திருவாய்மொழியாகிற இந்த
நிரவதிகசமூதிகையக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே நசித்தும்போம்படி
யாக என்கை. இதற்குப் பாடி என்கிறத்தோடே அவ்யம். நல்லவமரர்-
பகவத்பகூதிரசிகரான தேவபகூதிகள், பொலியு - பூதிகைய, ஜானவீராய் பகவத்பேமானு-
பவகீத்யம்மஹாநதசமூதிகளை என்றபடி. எய்த - அடையும்படியாகவும்,
இதற்கும் பாடி என்கிறத்தோடே அவ்யம். 'பரிதிராணய சாஸூநா விநாஸாய ச
துகூதா' என்கிறபடி துத்யனுடைய அவதாரம் போலே துதிவியினுடைய
அவதாரமுமென்று துத்யாத்யம்மாயிற்று. எண்ணுதனகள் - கீழைக்கொருவரு
மெண்ணுதவைகளை, சத்யசங்கூலுண சவீசரனும் சபாதிக்கவொண்ணு

ஆ. भोगोपकरणमायுமிருந்த निरवधिकसमृद्धிகள் எம்பெருமானுக்குளவாயிருக்கச்செய்தே இவையொழியவே அதின்மேலே सत्यसङ्कल्पனாயிருந்த எம்பெருமான் தன்னாலும் சீபாதிக்க வொண்ணாதே வாங்மனசாசிரமமான அபயந்தசமூகிகள் எம்பெருமானுக்குளவாக வேணுமென்று மனோரதியா நிற்கும் நன் முனிவர் நம்முடைய மனோரதூர்வாதியான நிரவதிகசமூகிகள் எம்பெருமானுக்கு விளையப் பெற்றோம் இனி நமக்கொரு குறையில்லை யென்று கொண்டு நிரவதிகநிவ்ந்தியை யுடையராம்படியாகவும். பண்ணார் பாடலான இன்கவிகளை என்னை இட்டுப் பாடுவித்து இக்கவிகளாகிற அமூதத்தைப் பருகிக் களித்து அமூதபான் பண்ணின வண்டுகள் போலே தென்னுதெனுவென்று திருமலையிலே நின்று பாடியருளா நின்றனென்கிறார். (5)

இ. என்கிறதற்கு மனோரதியா நிற்குமென்கிறத்தோடே அவ்யம். இவையொழிய வென்றது நிரதிசயகல்யாணதீபாலே இவற்றிற் காட்டிலும் அவ்யந்தவிலக்ஷணங்களாக என்றபடி. இதின்மேலே என்கிறதற்கு உளவாக வேணுமென்கிறத்தோடே அவ்யம். நன் முனிவரென்கிறதற்கு உடைய ராம்படியாகவு மென்கிறத்தோடே அவ்யம். இன்பம் தலைச்சிறப்ப என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (நம்முடைய மனோரதேயாதியால்). யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னையிட்டுப் பாடுவித்து என்று). தென்னுவென்னு மென்கிறமிடத்தில் அய்சித்யத்தையருளிச் செய்கிறார் (இக்கவிகளாகிற வியாதியால்). பருகி என்றது பான் பண்ணி யென்றபடி. களித்து என்கிறதற்குப் பாடியருளா நின்றனென்கிறத்தோடே அவ்யம். சூரியபாதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (அமூதபானமியாதியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தம்முடைய திருவுடம்பை விடமாட்டாதிருக்கிறு ரென்று சீதரானவரிப் பாட்டிலே தம்முடைய சரசகவிதாசாராஸாத் தாலே மதமூததவதூலதூல்தனாய்க் கொண்டு பாடியருளிநென்னு ஹ்விசமயபரவசராகிருரென்று சங்கீதியும் சொல்லிற்றாயிற்று. (5)

ச. மையாலே ஒருவராலும் மனசாபி நினைக்கப்படாதவைகளை என்றபடி. அதாவது:- சுவாभावிகானவதிகாதிசயாசங்கல்யகல்யாணகுணகுணவிமூதிமண்டலபரிபுஷிதனான. பரமபுருஷனுக்கு இதோபதிசயிதானந்தகல்யாணகுணவிமூதிசமூகிகளை என்றபடி. எண்ணும் - ப்ரேமதிசயத்தாலே நியம் மனோரதியா நிற்குமவர் களான, நன் முனிவர் - நல்ல முனிகள், அநய்யபயோஜனஸநேஹாலிகளாய் அகவத்-குணமனநிலராயிருக்கிற திவ்யயோகிகள் என்றபடி. இன்பம் தலைச்சிறப்ப -

மூ. திருமா லிருஞ்சோ லையானே ஆகிச் செழுமு வலகும் தன்
ஒருமா வயிற்றி னுள்ளேவைத் தூழி யூழி தலையளிக்கும்
திருமால் என்னை யானுமால் சிவனும் பிரம னும்காணுது
அருமா லெய்தி யடிபரவ அருளை யீந்த அம்மானே.

(6)

ஆ. (திருமாலிருஞ்சோலையானே) ஐலோக்ய மெல்லாம் தன் சிறு
வயிற்றிலே வைத்து யுகம் தோறும் ரகித்தருளும் சுவாவனாய் ஶ்ரிய:பதி

ஆறாம் பாட்டு

இ. ஒரு மாவயிற்றிலென்கிறத்தை யுரைக்கிறார் (சிறுவயிற்றி
லென்று). ஊழியூழிதலையளிக்கு மென்கிறத்தையுரைக்கிறார் (யுகம்
தோறுமியாடியால்). காணாதருமாலியாதிக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்

ச. அநந்தம் அதிபூதமாயிருக்கப் பெறும்படியாக, இன்பம் - அநந்தம்,
தலைச்சிறக்கை - அதிபூதமாகை, எம்பெருமானுக்குத் தாங்கள் மனாரித்த
சமூகிகளெல்லாம் பரிபூர்ணமாகப்பெற்றோம் என்று அநந்தநிர்வரம்படி என்
கை. இதற்கும் பாடி என்கிறத்தோடே அவயம். ஶ்ரீராமாயண போலே ப்ரவ்
முண்டானதே எம்பெருமானுக்கு அபூர்வநிர்வரணகத்யாணகுணமஹாவிபூதி-
ஷதசஹ்ஸசமூகிகளிற்காட்டிலும் அதிஷயிதமஹ்ஸசமூகி என்று திவ்யயோகிகள்
அநந்தநிர்வராகிறார்களென்று கருத்து. பண்ணார் பாடல் - ரீதிபரிபூர்ணா
களான, பண் - ரீதி, ஆர் - பூர்ம், ப்ரமபரிவாஹமாய் ஜனிக்கையாலே ஜனிக்கச்
செய்தே ரீதிவிஷிஷ்டமாய் ஜனத்தவையான என்றபடி. இன் கவிகள் -
இனிய கவிகளை, இன் - மஹர், 'பாடவே ரேயே ச மஹர்' என்கிறபடியே
ரீதிமாநத்திலன்றிக்கே கெவல் படுதத்திலும் மஹர்ங்களான கவிதைகளை
என்றபடி. யானாய் - மஹ்ரீரிகனாய், தன்னைத்தான்பாடி - த்வயனாய்
த்வயபிரயான தன்னைக்குறித்துத்தானே த்தோவாய் நின்று பாடி,
திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலிருஞ்சோலை யென்கிற திருமலை
யிலே நின்றவனாய்க் கொண்டு, என்னம்மான் - என்னுடைய சுவாமியான
வன், தென்னுவென்னும் - தென்னுவென்றுஞ்சொல்லா நிற்கும், இந்த
சரசகவிதாமூர்த்தபானமதனாய், அந்த ஹ்ஸோசம் உள்ளடங்காமையாலே தென்
னுவென்று பாடத்துடங்கா நிற்குமென்றபடி.

(5)

செழு - அழகியதான, விசித்ரசந்நிவேசமான வென்றபடி. முவுலகும்-
ஐலோக்யத்தையும், தன் - அஹ்மிதவதநாசமயனான தன்னுடைய, ஒரு
மாவயிற்றுனுள்ளே - ஒரு மாநமான ஶரத்துக்குள்ளே, அத்யல்பபரிமாண
மான ஶரத்துக்குள்ளே என்றபடி. மா என்று அத்யல்பபரிமாணத்துக்குப்

ஆ. யாய் ஶ்ருஷ்டாடிகளால் அனவரதாபிஷ்டதவரணயுகதனும் தத்ஸமீஹிதஶ்ருஷ்டனும்
 சர்வீசரனாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையா னெனக்குப்பித்தனாயென்னை
 யறிகிறிலனென்கிறார். (6)

இ. (அனவரதேத்யாடியால்). அருளையிந்தவம்மா னென்கிறதற்குத் தாத்யம்
 மருளிச் செய்கிறார் (தத்ஸமீஹிதேத்யாடியால்). திருமாலிருஞ்சோலையான்
 மாலாகியென்னை நாளுமென்று அவ்யித்துத் தாத்யம்மருளிச் செய்கிறார்
 (திருமாலிருஞ்சோலையித்யாடியால்). நான் தனக்கு அநஹ்னென்றறிய
 மாட்டுகிறிலனென்றபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தம்முடைய
 சரசசரஸ்வதிவிளாசத்தாலே மதனாய்ப் பாடத்துடங்கினுனென்று சீதரான்
 வரிப்பாட்டிலே தன் பக்கல் உமதனாய் விட்டானென்று மிகவும்
 சீதராகிருரென்று சஜ்ஜதி சொல்லிற்றாயிற்று. (6)

ச. பேர். வைத்து - ஶ்ருஷ்டாத்திலே சூரஸிதமாயிருக்கும்படி வைத்துக்
 கொண்டு, வடததசாயியான தன் வயிற்றிலே வைத்து என்று தாத்யம்.
 ஊழியூழி - கல் தோறும், தலை-தலையாக, உக்ஷமாக்க என்றபடி.
 ஶ்ருஷ்டமாக்க என்றகை. அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனான, திருமால் - ஶ்ரீ
 யினிடத்திலே வ்யாஸுதனான, இந்த சர்வீசரணயஜ்ஞியில் ஶ்ருஷ்டமர்ச்சாரிவிசிஷ்ட
 னான என்றபடி. பிரமனும் - ஶ்ருஷ்டாவும், சிவனும் - ஶ்ருஷ்டனும், காணாது -
 காணாதே, தன்னைக் காணமாட்டாமலென்றபடி. அருமால் -
 அருமையான வ்யாஸுதத்தை, துஷ்டமான ஶ்ருஷ்டத்தை என்றபடி. ஒரு
 வருக்கும் கிடையாத நிரதிசயமவியை என்றகை. எய்தி - அடைந்து,
 நிரதிசயமவியுக்கராயென்றபடி. அடி - தன் திருவடிகளை, பரவ-
 ஶ்ருதிக்க, ஶ்ருதித்தவாறே என்றபடி. பரவுதல் - ஶ்ருதித்தல், அருளை
 யிந்த - கருணைக் கொடுத்தவனான, ஶ்ருதல் - கொடுத்தல், அவர்கள்
 பக்கல் கரு செய்தருளினவனான என்றபடி. அவர்கள் அபேஷிதங்களைச்
 செய்தருளினவனான வென்கை. அம்மான் - அத எவ் சர்வீசரனான,
 திருமாலிருஞ்சோலையான் - அந்தத் திருமலைக்கு நாயனான ஶ்ருஷ்டன்,
 இவ்விடத்தில் ஏகரத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு மாலையாகி என்று
 அவ்யிப்பது. என் பக்கல் வ்யாஸுதனையாய் அவதாரத்தால் என்
 பக்கலிவன் பித்தேறினானென்னுமிடத்தில் ஶ்ருஷ்டமில்லையென்று
 கருத்து. என்னை - அத்யந்தநிஷ்டனான என்னை, ஆனும் - அடிமை
 கொள்ளா நின்றான், ஆளுமென்கிற விடத்தில் மகாஸ்ய ஶ்ருதிவாய் ஶ்ருஷ்ட. (6)

மூ. 'அருளை யீயென் அம்மானே?, என்னும் முக்கண் அம்மானும்
தெருள்கொள் பிரமன் அம்மானும் தேவர் கோனும் தேவரும்
இவர்கள் கடையும் முனிவரும் ஏத்தும் அம்மான் திருமலை
மருள்கள் கடையும் மணிமலை திருமா லிருஞ்சோ லைமலையே.

(7)

ஆ. (அருளையீ) இஸ்ஸமூடி யெல்லாம் திருமலையை அந்நயித்திறே
வந்ததென்று கொண்டு திருமலையை நிந்தேத்துகிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. தம்மோடவன் ச்லேபித்த அந்நயங்களைச் சொல்லி அந்நயியா நின்ற
வாரிப் பாட்டிலே திருமாலிருஞ்சோலையை ஏத்துகை அசங்கதமன்றோ
வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இஸ்ஸமூடியெல்லாமியாதியால்).

(7)

ச. என்னம்மானே - என்னுடைய நாயகனே, அருளையீ - துப்யைத்
தந்தருளும், ஈகை - தருகை, என் பக்கலிலே துபீ பண்ணி அருளு
மென்றபடி. என்னும் முக்கண்மமானும் - இப்படிச் சொல்லி ப்ராயி
க்குமவனான த்ரிநேஸ்வாமியும் இப்படி ச்வேஸ்வரனைப் ப்ராயித்து த்ரப்சாதத்
தாலே ஜகத்ஸ்வாமியான த்ரிநேஸ்வாமென்றபடி. தெருள் கொள் - ஜ்நாதத்தைக்
கொண்டிருக்கிற, ட்ராடிகளுக்கும் ஜ்நாத்ரதனும்படி ஜ்நாதிகனான
வென்றபடி. ஒரு சமயத்திலே கலங்கி ச்வேஸ்வரனோடே எதிராடும்
த்ரிநேஸ்வரனைப் போலன்றிக்கே 'சோஹ் சந்யஸ்தபாரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜகத்பதி' என்கிற
படியே சதா ச்வபரயாதாந்யஜ்நாநாலியான என்கை. பிரமவம்மானும் -
ஹ்மா வாகிற ஜகத்பதியும், தேவர்கோனும் - தேவ்ந்ரனும், தேவரும் -
ந்யஸ்திஸ்த்கோடிஸ்த்யரான தேவர்களும், இருள்கள் - அந்நகாரங்களை, ச்வேஸ்பு-
பாயபுஷார்த்விவயஜ்நாநாபாவம், அந்யஜ்நாந், விபரிதஜ்நாந் இவையாகிற அந்நகாரங்
களை யென்றபடி. கடையும் முனிவரும் - இதிஹாஸபுராநாதுபதேஸ்வரத்தாலே
நிரஸிக்குமவரான ஶ்ரீவாஸ்மீகிப்ரபூதிகளான திவ்யந்ருஷிகளும், கடிகை-
நிரஸிக்கை, ஏத்துமம்மான் திருமலை - த்ருதிக்கும்படியிருக்கிற ச்வாமி
யுடைய திருமலையான, அவனுக்கு ஶ்ரீஶாஸ்த்ரமானவென்றபடி.
மருள்கள் - ஶ்ரமந்ரளை, ஶ்ரவத்ரபூதிப்ரதிவந்நகங்களாய் தேஹத்ரமாடிகளான
அவிசூகளை என்றபடி. கடையும் மணிமலை - நிரஸிக்குமதாய் நிரதிஸ்யபூஸ்ய
மான மலை, திருமாலிருஞ்சோலை மலையே - திருமாலிருஞ்சோலைமலை
யென்கிற திவ்யபவந்தமே, அவதாரணத்தால் ஹிஸ்வத்ரபூதிகளான மற்றுள்ள
பவந்தங்களொன்றுக்கும் இவ் அதிஸ்யமில்லையென்றபடி.

(7)

மூ. திருமா லிருஞ்சோ லைமலையே திருப்பாற் கடலே என் தலையே
 திருமால் வைகுந் தமேதண் திருவேங் கடமே எனதுடலே
 அருமா மாயத் தென துயிரே மனமே வாக்கே கருமமே
 ஒருமா நொடியும் பிரியான் என் ஊழி முதல்வன் ஒருவனே.

(8)

ஆ. (திருமாலிருஞ்சோலைமலையே) விளைந்த சமூஹிதான் ஏதென்னிலி
 தென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலைமலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திரு
 மலைத்துடக்கமாகத்தான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றி
 லுமுள்ள சர்லேத்தினால் ப்ரீதனாம்போலே என்னுடைய அவயவங்களிலே
 ஓரோர் அவயவத்தோடுள்ள சர்லேத்தினாலே ப்ரீதனம் என்னையொரு
 ஷண் பிரியில் ஷரிக்கமாட்டுகிறிலன், ஒருவனுடைய அபிநிவேசமிருக்கும்
 படியே இது என்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. அவன் தம்முடைய திருமேனியில் பண்ணும் சாபலாதிசயபகாரங்
 களை அநுபவிக்க வந்தவரிப்பாட்டிலே துஷாண்வாதித்யதேசங்களில் அவ
 னுடைய ஶாடராதிசயத்தை அநுசந்திக்கை அசங்கதமன்றோவென்ன
 இதுக்குத் தாத்பயீ சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார் (விளைந்த
 ஷ்யாதியால்). இப்படி நீர் திருமலையைக் கொண்டாடுகைக்கு அத்தால்
 விளைந்த சமூஹி தானேதென்னிலென்றபடி. இது என்று வ்யமானத்தை
 நிர்லேசித்தபடி. துஷாண்வாதித்யதேசங்களிலவனுடைய ஶாடராதிசயத்தைச்
 சொன்னது ஷ்டாந்தாண்மென்று காட்டுகிறார் (திருமாலிருஞ்சோலையி
 ஷ்யாதியால்). பாட்டிலே துஷாண்வாதித்யைக் கணதரவே ஷ்டாந்தமாக
 நிர்லேசித்ததாலே ஷாந்திகத்துக்கு ததநுகாரித்வ் தோற்றி அத்தாலே
 சந்த்ரவஸூகமியாதிகளிற் போலே ஷ்டாந்தாபேஷயா கிஷ்விதவீகூண் தோற்றுமென்று
 பார்த்து அப்படி வீகூண் தோற்றுமே அத்யந்தசாம்ய் தோற்றுகைக்காக
 “குணாகூஷ்ஸமிகூண் வசூண் துலயயோகிதா । லோகபாலோ யம: பாஸி ஶ்ரீதர்ஸகோ
 ஶவானபி” என்கிற துலயயோகிதாலக்ஷாரமயதீயாலே ஷ்டாந்தாந்திகத்வங்களை
 சமூக்யமாக நிர்லேசித்திருக்கிறதென்று கருத்து. இப் பூர்வீகத்திலே
 த்யதேசங்களிரண்டையும் தம் அவயவங்களிலொன்றையும் நிர்லேசிக்கை
 யாலே அவை அநேகங்களிலுண்டாம் ப்ரீதி இவை ஓரொன்றிலே உண்
 டாகிறதாக விவசித்தமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய
 ஷ்யாதியால்). ஒரு மாநொடியும் பிரியானென்கிற விடத்தில் அர்யாதிசயிக்
 கிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் (சர்லேத்தினாலே ப்ரீதனையென்று).
 துரீயபாத்திக்குத் தாத்பயீ மருளிச் செய்கிறார் (என்னை ஷ்யாதியால்). (8)

ஆ. வந்த சமூக கிடாய் நெஞ்சே ? இனித்திருமலையைக் கைவிடாதே கிடாயென்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி இவ் வாழ்வைய நிகழ்ம் பாராதே இத்தோடே கலந்தருளினாயே யாகிலுமென்னுடைய ஹேய மான இந்த புகழியில் அபிநிவేశத்தை விட்டருள வேணுமென் றெம்பெருமானைப் பார்த்திருக்கிறார். (9)

இ. மங்கவொட்டென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாழ்வாய் இவ்வாழ்வாய்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டுக்களிலேயவனுக்குத் தம்முடைய திருவுடம்பிலுள்ள சாபநாதிசயத்தை அநுசந்தித்தவர் இவன் நம்முடைய இத்தேவத்திலே இத்தனை சபலனாயிருக்கையாலே நம்மை இத்தேவத்தோடே திருநாட்டிலே கொண்டுபோகப் பார்த்தருளுகிற னென்று அவனுடைய மூகாபிசந்தியையறிந்து இவனிப்படி இத்தேவத் திலே அபிநிவేశிக்கில் நமக்கிந்த ஹேயசந்தியம் ஒருக்காலும் நிவர்த்தியாதொழியு மென்று பார்த்ததற்காக அவனை நீ இந்த அபிநிவేశத்தை விட்டருள வேணுமென்று பார்த்திருக்கிறாரென்று சந்தியும் சூசிதை. (9)

ச. பரதன், என்னைப் பைறுகைக்காக கலாபிஷ்டாதேவதாதிசகலபதார்த்தங் களையும் சூசித்தவனான சர்வசரனென்று சந்தியம். ஒருவன் - லோகவிலகன், அந்யாசந்தியமான அபிநிவేశத்தை உடையவனென்றபடி. (8)

ஊழி முதல்வனொருவனே யென்றும் - காலோபலிதசகலபதார்த்தங் களுக்கும் காரணபூத னொருவனே என்று 'ஏகமேவாத்விதீய' மித்யாதி ஶ்ருதிகளாலே சொல்லப்படுமவனான, ஒருவன் - விசுவிலகனான, காரணாவஸ்தியில் சிவசித் துக்களுடைய சத்தை தன் அபிநிவாஸம்படி யிருக்குமிவனிப்போது சுவசத் தை என் அபிநிவாஸம்படி இரானின்றனென்று கருத்து. உலகெல்லாம்- லோகங்களெல்லாவற்றையும், ஊழி தோறும் - கலங்கள் தோறும், தன்னுள்ளே - சுவசகலபதார்த்தத்துக்குள்ளே, படைத்துக் காத்துக் கெடுத்துழலும் - சூசித்து, ரகித்து, சந்தித்து, இதுவே யாத்ரியாய் நடக்குமவனான, ஆழிவண்ணன் - சமூகசுவாஸான, ஆழி - சமூகம், வண்ணம் - சுவாஸம், சமூகம் போலே சந்திரசுவாஸான வென்றபடி. என்னம்மான் - என்னோடிப்படி பஹுபகாரமாக சந்தித்தருளின சுவாமி யுடைய, இதற்குத் திருமாலிருஞ்சோலையோடே அந்யம். அம் - அழகியதான, தன் - சித்தமான, அவனுக்குங்கூட நிவர்த்தியாதொழி மானவென்று சந்தியம். திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை என்கிற திருமலையை, மனமே - என்னுடைய மனசே, கைவிடேல் -

மூ. மங்க ஒட்டுன் மாமாயை திருமா லிருஞ்சோ லைமேவ
நங்கள் கோனே! யானே நீ யாகி யென்னை யளித்தானே
பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந் திரியம் ஐம்பூதம்
இங்கிவ் வுயிரேய் பிரகிருதி மாணங் கார மனங்களே. (10)

ஆ. (மங்கவொட்டு) தாமிப்படிப் ப்ரீதிக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய
ப்ரகृतியிலுள்ள லிபத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை ஆடர
யாதிருக்க அவனுக்கிதினுடைய ஹேயைப் ப்ரதிபித்து இந்த ஹேமான
ப்ரகृतியில் அபிவிஷத்தை அவய் விட்டருள வேணுமென்று பின்னையும்
அபேஷிக்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ. மங்கவொட்டென்று கீழ்ப்பாட்டிலே ப்ரீதித்தவத்தையே இப்
பாட்டிலும் ப்ரீதிப்பானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (தாமிப்படி இत्यादि
யால்). இவ் அவதாரிகையிலே பாட்டின் வ்யாநமும் அந்ரீதம். அதி
லிதினுடைய இत्याடியாலே உதாரத்தின் தாத்யமும் இந்த ஹேமான இत्या
யாலே பூரீதத்தின் தாத்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று. (10)

ச. ஒருநாளும் கைவிடாதே கொள், நியமாக அநுபவி என்றபடி. வாழி -
உனக்கு சங்கமுண்டாக வேணும், இத்திருமலையை அநுபவிக்கையாகிற
சமூஹியே உனக்கு நியமாயிருக்க வேணும், இப்படி நெஞ்சைக் குறித்து
அருளிச்செய்து அந்ரமவனைப் பார்த்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்.
உடலும் - என் ஶரீரத்தையும், உயிரும் - என் ப்ரானையும், மங்க
வொட்டு - நசிக்கும்படி நீ சந்தித்தருளவேணும். என் தேஹத்தில்
உனக்குள்ள அபிவிஷத்தாலே இத்தை நீ நசிக்குவொட்டவொண்
ணாதே உன் அபிவிஷத்தை விட்டு தேஶாணாதிசவ்வரூபமான இந்த
ப்ரகூதிசவ்வரினாஸத்தை நீ சந்தித்தருளவேணுமென்றபடி. (9)

திருமாலிருஞ்சோலை மேவ - திருமாலிருஞ்சோலை மேவா நின்ற,
மேவுகை - ஆடரிக்கை, திருமாலிருஞ்சோலையிலே நியவாசம் பண்ணு
கிறவனான என்றபடி. நங்கள்கோனே - எங்களுடைய நானே,
பரமபதமிருக்க நீ திருமாலிருஞ்சோலையிலே வந்து நின்றருளுகிறது
நாங்கள் யாசித்தபடி செய்கைக்காகவன்றோவென்று கருத்து. நீயே
யானாகி - என் ரக்ஷத்திற்கு நான் யதிக்கவேண்டாதபடி, நீயே
நானாய் என் ரக்ஷத்துக்கு நான் பண்ணவேண்டும் யதங்களை
யெல்லாம் நீயே பண்ணினவனாயென்றபடி. என்னையளித்தானே -

மூ. மானுங் கார மனங்கெட ஐவர் வன்கை யர்மங்க
தானுங் கார மாய்ப்புக்குத் தானே தானே யானுனை
தேனுங் காரப் பொழில்குருகூர்ச் சடகோ பன்சொல் லாயிரத்துள்
மானுங் காரத் திவைபத்தும் திருமா லிருஞ்சோ லைமலைக்கே.

(11)

ஆ. (மானுங்கார) நான் சொன்னபடியே செய்தருளும் சுவாவனுவாறே தனக்கு அய்யந் அபிமதமாயிருந்த இப்ரகூரியில் அபிநிவேதத்தை விட்டருளி பெரிய செருக்கோடே கூட என்னுள்ளே புகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமானென்னோடே கலந்து பரிமாறுகையாலவனுக்குள்ள எவ்த்தைச்சொல்லுகிறதாய் எம்பெருமானைப் பரிபாடித்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் பெரிய கிளர்த்தியோடே எழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையைப் பரிபாடிக்கிறதென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. ப்ரமபாத்ததுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நாம் சொன்ன இயாதி யால்). சுவாவனுவாறே என்றது சுவாவனுகையாலே என்றபடி. தானுங்காரமாய்ப்புக்கு என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய செருக்கோடே இயாதி யால்). செருக்கு எவ்ம். தானே தானே யானுனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னோடு கலந்து இயாதி யால்). சொல்லுகிறதாயென்கிறதற்கு எழுந்த என்கிறத்தோடே அந்வயம். மானுங்காரத்திவை யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரியகிளர்த்தியோடே எழுந்தவென்று).

(11)

ச. என்னை ரசித்தருளினவனே நான் அபேஷிக்க அறியாதிருக்கச்செய்தே அநாடியாகத் துடங்கி சுவயமேவ யந் பண்ணி என்னை இவ்வளவாக ரசித்தருளின நீ இப்போது என்ன அபேஷையை பரிசித்திருக்கவேணுமோ பிரானே என்று கருத்து. பொங்கு - பொங்கா நிற்கிற, சுவசிஷான-மாநே நரசித்தப்ரமாயிகளாய்க் கொண்டு விஜ்ஃமிதங்களாயிருக்குமவையான என்றபடி. ஐம்புலனும் - ஷடாடிகளான பஞ்சவிஷயங்களும், புலன் - விஷயம், பொறியைந்தும் - அவ்விஷயங்களிலே அகிஷித்து ஹிசிக்கும் ஜானேந்திரபஞ்சகமும், பொறி - இந்திரியம், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவூதிக்கு ஹேதுக்களான க்ரமேந்திரியங்களும், ஐம்பூதம் - இந்த ஷடாதிவிஷயங் களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் அப்யமாய் ஷரீரரூபே ஸ்ஹதங்களாயிருக்கிற பஞ்சபூதங்களும், இங்கு - இந்த ச்ஸாரதசீயிலே, இவ்வுயிரேய் - இவ்

ச. ஆயிரை ஏய்ந்திருக்கிற, ஏய்கை - சேருகை, தேவியோகாதிதசைகளிலும் இவ் வாழ்வை விடாமல் தொத்திக்கிடக்கிற வென்றபடி. இது பக்தியாதிதயத்துக்கும் விசேஷம். ப்ரக்ருதி - மூலபக்தியும், மான் - மஹான், மஹத்வமுமென்றபடி. ஆங்காரமனங்கள் - அநஹம்சத்திலே அஹ் வுத்தியைப் பிறப்பிக்கும் அஹங்காரத்தையும், மனஸும், உன் மாமாயை - இவையித்தனை யுமாகிற உன்னுடைய மஹாமாயானது, 'மம மாயா துரத்யயா' என்கிற படியே சத்யசக்திமுனை உன்னுடைய பவதிதமாய் துதரமாயிருக்கிற பக்தியானதென்றபடி. காரணதவ்யமே அவஸ்தான்தரபந்மாய்க் கொண்டு காய்மென்று சொல்லப்படுமத்தனையாகையாலே இவையித்தனையையும் பக்தி என்னக்குறையிலையிறே. மங்க - நசிக்கும்படி, ஒட்டு - ன் அநுமதி பண்ணி அருளவேணும். (10)

மான் - மஹானும், என்னைப்பத்திக்கிடக்கிற மஹத்வமுமென்றபடி. ஆங்காரமனம் - அஹங்காரமனஸும், கெட - நசித்துப்போம்படி, பக்திமஹத்வங்காராததவ்யமான சரீரமென்னைவிட்டுப் போம்படியென்று சத்யம். வன்கையர் - வலிய கையையுடையவரான, அதிவலிதங்கலான என்ற படி. ஐவர் - பஞ்சேந்திரங்களும், மலரைப்போலே துஜ்யங்களாயிருக்கிற வென்று வ்யாஜிப்பிக்கைக்காக சேதனதவாகரேண நிதேசித்தபடி. மங்க - மங்கிப்போம்படி, என்னைவிட்டுப்போம்படி யென்கை, இதற்குப்புக்கு என்கிறத்தோடே அந்வயம். தானாங்காரமாய் - சவ்ய் அஹங்காரமாய், ஆழ்வார் நெஞ்சிலே புகிறப் பெற்றோமென்று சவ்யுதனாயிருக்கிற அளவன்றிக்கே சவ் தானோரு வடிவு கொண்டாப்போலையாயென்ற படி. புக்கு - என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளி, என்னுடைய தேஹேந்திரயசங்கம் போம்படி, புகுருவையாவது - தானவற்றில் பண்ணின அமினி-வசத்தை விட்டவனாய்க் கொண்டு புகுந்தென்றபடி. தானேதானே யானானை - தானே தானாயிருக்குமவனாகவேயானவனை, புகுந்த அநந்தர் என்னோடு கலந்த கலவியாலே அத்யந்தர்வசனாயே யானவனைக் குறித்து என்றபடி. அவதாரத்தால் இந்த சவத்துக்கினி உதராவதியில்லையென்று கருத்து. இதற்குச் சொல்லென்கிறத்தோடே அந்வயம். தேனாங்காரப்பொழில் - மூலாஹங்காரசாலிகளான உதானங்கனையுடைத்தான, தேனென்று மூலத்துக்குப்பேர், மதுமதுதிதமூலாவலிகளுடைய தர்மதித-சதலவிதாசாலசக்தாதிவிராஜிதங்களான உதானங்கனை உடைத்தான வென்றபடி. குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரியையுடையவரான ஆழ்வார், திருநகரிக்கு நிர்வாகரான ஆழ்வாரென்றபடி. சொல் - அருளிச்செய்ததான, இது பத்துக்கு விசேஷம். ஆயிரத்துள் - சஹசத்துக்

ச. குள்ளே, மானாங்காரத்திவைபத்தும் - महाङ्कारத்தில் இப்பத்துப் பாட்டுகளும், மான் - மஹத்து, இங்கு अङ्कारமென்றது अतिहर्षத்தைச் சொன்னபடி. सर्वेश्वரன் ஆழ்வார் பக்கல் பண்ணின निर्मयादसंश्लेषरसத் தாலே ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த महाहर्षத்திலுண்டான இப்பத்துப் பாட்டுகளுமென்றபடி. திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கே - திருமாலிருஞ்சோலை யென்கிற திருமலையிலே, அக்கரைக்கே இக்கரைக்கே யென்னுமாப்போலே மலைக்கேயென்றது सप्तस्यन्तपदம், திருமாலிருஞ்சோலைமலை விஷயமாகச் சொன்னவை யென்றபடி. ஆதலாலெம் பெருமானுக்கு மிகவும் பிரியங்களாயிருக்குமென்று கருத்து. तस्मादवश्यं இத்தை अवश्यसिद्ध्युங்கோளென்று परमतात्पर्यம். இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன சமூஹிகளெல்லாமெம்பெருமானுக்குத் திருமாலிருஞ்சோலை யோடுள்ள சம்பந்தத்தாலே வந்தவையாலித் திருவாய்மொழியிலவ னுடைய சமூஹிகளைச் சொன்னவிடமெல்லாம் 'तदुभयमुशंस्त्वां प्रविजगौ' என்கிற கணக்கிலே திருமாலிருஞ்சோலையிலே பய்வசিতமென்று கருத்தாலே யித்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலை விஷயமென்கிறார்.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवविश्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

எட்டாந்திருவாய்மொழி

மூ. திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன்; என்ன
திருமால்வந் தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்
திருமா மணியுந்து புனல்பொன்னித் தென்பால்
திருமால்சென்று சேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

(1)

ஆ. (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) இப்படி அபினிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு
என்னோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கு हेतु என்னென்றெம்பெருமானைக்
கேட்டால் அங்ஙனே அபினிவிஷ்டனாயிருந்த அவனாலும் பரிநூலுமான
हेतुக்களில் ஒரு हेतுவும் என்பக்கல் உண்டாகச்சொல்லவொண்ணாது.
இனி என் பக்கலில்லாத हेतுவை என்பக்கலிலே அயாரோபித்துச் சொல்லப்
பார்க்கும் திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றும் இச்சொல்லைச் சொன்னே

எட்டாந்திருவாய்மொழி

இ. திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்கிற விடத்தில் அபிபிரதாய்
மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி इत्यादि சொல்லப் பார்க்கிலென்னு
மளவாலே). அதிலிப்படி அபினிவிஷ்டனாய்க் கொண்டு என்னோடு
கலந்து பரிமாறுகைக்கு हेतु என்கிறவளவாலே இத்திருவாய்மொழிக்கு
सङ्गதியும் सूचितை எங்ஙனே யென்னில்? அருள் பெறுவாரடியா
ரென்கிற திருவாய்மொழியிலே யவன் தம்மைத் திருநாட்டிலே
கொண்டு போகையிலே त्वरितனாயிருக்கிறபடியையும் தான் त्वरितனா
யிருக்கச் செய்தேயும் 'आज्ञाप्योहं तपस्विनां' என்கிறபடியே தமக்குப்
परतन्त्रனாய்க்கொண்டு தம்முடைய आज्ञाप्रतीक्षणாயிருக்கிறபடியையும்
செஞ்சொற்கவியிலே தன் திறத்தில் प्रीत्यतिशयத்தாலே தம்முடைய
திருமேனியிலும் निमंयादिமாகக் கலந்தருளித் தம்மை இத்தேஹத்தோடே
திருநாட்டிலே கொண்டு போக उद्योगிக்கிற அபினிவெசாதிசயத்தையும்
தானித்தனை அபினிவிஷ்டனாயிருக்கச்செய்தேயும் 'மங்கவொட்டுன்
மாமாயை' யென்று தாம் அபேஷித்தவாரே தன் அபினிவெசத்தைத்
தவிர்ந்து தாமருளிச்செய்தபடியே செய்தருளக்கடவனாய் நிற்கிற
निरतिशयपारतन्त्र्यத்தையும் अनुभவித்து மிகவும் विस्मितரான ஆழ்வார்
अनादिபாக अविद्याकर्मवासनादिसांसारिकदुरितसहस्रमलीमसனாய்க்கிடந்த என்
திறத்திலே परमयोगिवाङ्मनसागोचरனான परमपुरुषனித்தனை அபினிவிஷ்டனா
யிப்படி கலந்தருளுகைக்கு என்பக்கலுள்ள हेतु எதோ என்று விஸ்மயா-
திசயத்தாலே निरूपित்துப் பார்த்தவிடத்தில் தம்பக்கலுள்ள घृणक्षतलिपि-
न्यायத்தாலே यादृच्छिकமாயிருப்பதொரு सुकृतकणिकामात्रமாய் மேலுள்ள

ஆ. னென்று மேல்படச் சொல்லலாவதொரு हेतु என் பக்கலிலே இல்லை; இச்சொல்லித் தனையுமெய்யே சொன்னேனா தான் हेतुவா குருமா

இ. சுகூதர்பரீகள் எல்லாமித்தை வ்யாஜிகரித்துக்கொண்டு उत्तरोत्तरहेतुक-
भावेन அவன்தானே உண்டாக்கினவையாய்ந்த யாத்ஷிகசுகூத் தானும் 'ईश्व-
रस्य च सौहार्दं यदृच्छासुकூत् तथा' என்கிறபடியே தம்முடைய அநாதிகம்ப்ரவாத்
தில் அவசரபிரதிபதனாயிருந்த அவனுடைய கெவலசௌக்யத்தாலே ஜனிடமா-
யிருந்தபடியைக்கண்டு கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே விசமய மெல்லாம்
ஒரு குஷ்ட மென்னும்படி அதிபவ்யவிசமயமஹாவந்திசமநராய் பொய்நின்ற
ஜான்துடங்கி இவ்வளவாகத்தன்பக்கலவன் செய்தருளின ஆதராதிரயங்க
ளெல்லாமிப்படி நிஹேதுகசௌக்யத்தாலே செய்தருளினானிதென்ன ஆசிர்ய
மென்று அந்த விசமயாதிரயமுள்ளடங்காமையாலே அலாபித்துக்கொண்டு
அநுபவிக்கிறாரென்று சஜ்ஜதி சூத்ரையாகிறது. இத்தாலித்திருவாய்
மொழிக்கு யத்ஷாதுஷ்டவ மென்கிற ஐகவ்யுந் பரிபாஷ மென்றதாயிற்று.
என்பக்கலுண்டாகச் சொல்ல வொண்ணாது என்பது 'यदृच्छासुकूत् तथा'
'विष्णोःकटाक्ष' என்கிற ஆககடாஷத்துக்கு முந்தின காலத்திலே என்பக்க-
லுண்டாயிருந்ததாகச் சொல்ல வொண்ணா தென்றபடி. என்பக்கல்
கர்மயோகாதிகள் ஸ்வரூபேவ இல்லை யாத்ஷிகசுகூதாதிகள் ஸ்வாதிநமாகவிலை
யென்று கருத்து. அய்யாரிபித்துச் சொல்லப்பார்க்கிலுமென்றது
'देवं चैवात्र पञ्चम' மென்கிறபடியே மஹாரீகனான என் பவானகர்வாகை
யாலே மஹிஷிஷ்டனான அவன் பக்கலிலே ஜனிட்டிருந்த ஹேதுவ விசேஷமூ-
னான அவன் பக்கல் தாத்மயம்நிற்கே விசேஷமூனான என் பக்கலிலே
பய்வசித்துச்சொல்லப் பார்க்கிலுமென்றபடி.

முதற்பாட்டு

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்கிற விடத்தில் ஸ்வரவிசேஷத்
தாலே சித்திக்கிற அய்த்தையருளிச் செய்கிறார் (இதற்கு மேல்ப்
பட்டவியாதியால்). என்னவென்கிறதற்குத் தாத்மயம்ருளிச் செய்கிறார்
(இச்சொல்லித்தனையுமியாதியால்). சொன்னேனாயென்றது சொன்

ச. திருமாலிருஞ் சோலை மலையென்றேன் - திருமாலிருஞ்சோலை
மலையென்று சொன்னேன், திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்று
ஐகவ்யாசமான திருமலையினுடைய திருநாமத்தை யாத்ஷிகமாகச்
சொன்னேனென்றபடி. இவ்வாக்யத்தில் மலையென்றவிடத்திலே மானா-
கால் விசமித்து இவ்வாக்யத்தை உச்சரித்தால் அந்த ஸ்வரவிசேஷத்தாலே

ச. நானிதொன்றும் ஒழியப்பின்னையொன்றும் செய்திலேனென்று
பகிக்கும். என்ன என்றவாறே - இப்படி நான் யாதृச்சிகமாகச்
சொன்னவாறே என்றபடி. இதற்குப் புகுந்தானென்கிறத்தோடே
அந்வயம். திருமால் - லக்ஷ்மியிடத்திலே வ்யாமுஷனனாவன், திரு - லக்ஷ்மி,
மால் - வ்யாமுஷன், இது சாபிபிரேயநிடேசம். லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாய்க் கொண்டு வந்து
புகுந்தானென்று அபிபிராயம். வந்து - வருகிற க்ரமத்திலே வந்து,
அதாவது, இந்த வ்யாஜத்திற்கு மேல் வேண்டின ஹேதுக்களையெல்லாம்
தானே விளைத்துக் கொண்டு வந்து என்றபடி. என்னெஞ்சு நிறைய-
புருஷோத்தமஸ்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டு 'சோமயந் டாஹகாரயம் தீப்தேன ச்வேன தேஜஸா' என்கிற
கணக்கிலே டாஹகாரயத்தில் பாழெல்லாம் தீரும்படி வந்து புகுந்தாப்
போலே என்னெஞ்சில் பாழெல்லாம் தீர்ந்து தங்களிருவருடைய
திருவழிகாலும் என்னெஞ்சு ஸரிபூர்ணமாய்ப்படி வந்து புகுந்தானென்று

மூ. பேரே யுறைகின்ற பிரான் இன்று வந்து
பேரேன்என் நென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்
காரேழ் கடலேழ் மலையே முலகுண்டும்
ஆரா வயிற்றூனை யடங்கப் பிடித்தேனே.

(2)

ஆ. (பேரே) அகாரணமாக இன்று வந்து இனிப்பேரேனென்று

இரண்டாம் பாட்டு

இ. இன்று வந்து என்கிறவிடத்தில் அமிதேயம்ருளிச் செய்கிறார்
(அகாரணமாக வென்று). அகாரணமாகவென்றது பூர்வாகரிய்யாலே தன்

ச. சததாபயம். திருமால் - லக்ஷ்மீவ்யாசுஷனானவன், பூர்வீகத்திலே லக்ஷ்மீசம்பந்தத்
தைச் சொன்னது திவ்யதீபங்களிருவரும் வந்து புகிரக்கண்டு
தம்முடைய நெஞ்சில் ப்ரமபரிவாஹம் கரை புரளுகிறதென்று வ்யஜிபப்
பிக்கைக்காக. இங்கு உத்தராதீபத்தில் லக்ஷ்மீசம்பந்தத்தைச் சொன்னது
'துஷாவிஜ்ஜனகோ ஜனவ்யஹமியம் ஶிரேவ பூத்ரிவர:' என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே தன்
பெண்ணையும் மணவாளப் பிள்ளையையுங்கண்டு ஹீந்தாலே திருக்
காவேரி கரை புரளுகிறதென்று வ்யஜிபப்பிக்கைக்காக. யதா, மனவரனத்
தில் போலே உபாயதஸ்யிலும் ப்ரப்யதஸ்யிலுமுள்ள லக்ஷ்மீவீஷிஷ்யத்தை இப்
பூர்வீகராதீபங்களிலே அடவே அருளிச்செய்தபடி. சென்று சேர்விடம் -
பரமரஸிகனான அவன் தானும் பிராட்டியுமாய் ரமணீயதேஷ் தேடிக்கொண்டு
போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறவிடம், இதற்குப் திருப்பேரென்று மேல்
சொல்லுகிறத்தோடே அவ்யம். சூர - குருக்களான, மஹாபதங்களான
வென்றபடி. மா - மஹத்துக்களான, விபூலகாந்திசாலிகளானவென்றபடி.
மணி - மாணிக்கங்களை, உந்து புனல் - உந்து நிற்கிற புனலையுடைத்
தான, உந்துகை - கஷ்மாகத் தள்ளுகை, புனல் - ஜல், 'மஹாமாணிக்க -
முக்தோக்ரான் காவேரிலஹீகரீவீதததி' என்கிறபடியே தன் பெண்ணான லக்ஷ்மீக்
கும், மணவாளப் பிள்ளைக்கும் வேணுமென்று மாணிக்கங்களைக் கை
களிலேயேந்திக் கொண்டு வருமாப் போலே தரஶங்களின் மேலே
தள்ளிக் கொண்டு வருகிற ஜலங்கலையுடைத்தான வென்றபடி.
பொன்னி - கனகாபரீயினுடைய, தென்பால் - தக்ஷிணபாகத்தில், பாலென்று
பாகம், தென் - சூதரமான, திருப்பேர் - திருப்பேரென்கிற திவ்யதேஷம்,
இவ்வுத்தராதீபம் சாமிபாயம், தான் சேர்ந்திருக்கிறவிடமித்தனை ரமணீயமா
யிருக்கச் செய்தே கிடர் அவன் என்னெஞ்சிலே புகுந்திருக்கிறானென்று
விஸ்மயபாகமாய்க் கொண்டு கீழோடே அவ்யிக்கிறது. (1)

ஆ. நெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான், இதற்கு முன்னிப்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தருளப் பெருமையாலே சவ்ஜாதிஷரனாயிருந்து வைத்து சாபேஷனாயிருந்தவனின்றென்றனுள்ளப்புகிரப் பெற்று நிரபேஷனானென்கிறார். (2)

இ. காஷ்யமொழிய வேறொரு प्रधानகாரணமின்றிக்கே என்றபடி. இப்பூர்வத்தோடு சமஸிவ்யாஹாரத்தால் உதார்த்தத்தில் அபிப்ரேதமான அஃத்தையருளிச் செய்கிறார் (இதற்கு முன்னியாடியால்). பெருமையாலேயென்கிறதற்கு சாபேஷனாயிருந்தவனென்கிறத்தோடே அவ்யம். உலகுண்டமிழ்நீர்தத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சவ்யாடியால்). ஆராவயிற்றூணையென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சாபேஷனாயிருந்தவனென்று). அடங்கப்பிடித்தேனென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இன்றென்னுள்ளையியாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே என் பக்கலுள்ள அப்யவ்யாஜத்தைக் கொண்டு தன்னுடைய கௌசகாடியத்தாலே என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தருளினென்றவரிப்பாட்டிலே அப்படிச் செய்தருளின அதுவும் சவ்ஜாமாக நினைத்து ஹேனாயிராநின்றொன்று சங்கீதியும் சூசிதை. (2)

ச. பேரேயுறைகின்ற - திருப்பேரிலே தானே வசியா நிற்கிற, அவதாரத்தால் அப்யந்தரமணியமாகையாலே அங்கே தானே நிரந்தரவாசம் பண்ணுகிறவனான என்றபடி. பிரான் - பரமோபகாரகன், இன்று வந்து - நான் அநாடியாக சந்தாரியா நிற்கச் செய்தே நடுவே நிஹீதுகமாக இன்றைக்கு வந்து, இன்றைக்கு என்றது யாதேஷிகசுகூதத்துக்கிப்பால் பட்ட காலத்திலே யென்றபடி. பேரேனென்று இந்த நெஞ்சைவிட்டு இனிச் சந்தியேனென்று கொண்டு திருப்பேர் நகரில் காட்டில் என்னெஞ்சு தனக்கு மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கையாலே இத்தைவிட்டுச் சந்திக்க மாட்டேனென்று கொண்டென்றபடி. அகலகில்லேனிறையுமென்று பிராட்டி தன் விஷயத்தில் சொல்லும் வார்த்தையை இவனென்விஷயத்திலே சொல்லா நின்றனென்று கருத்து. என்னெஞ்சு நிறைய - விஷயாந்தரங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமில்லாதே என்னெஞ்செல்லாம் தானேயாய் நிறையும்படி, புகுந்தான் - ப்ரேசித்தருளினான், காரேழ் - பூகலாவர்காதிமேஷசுத்தத்தையும், காரென்று - மேஷம் கடலேழ் - சமுதிரசுத்தத்தையும், மலையேழ் - துலாவுசுத்தத்தையும், உலகு - சவ்லகங்கனையும், உண்டும் - ப்ரதயத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரசித்தருளியும், சவ்ஜாதிஷரனாயிருந்து வைத்துமென்றபடி. ஆராவயித்தானை - சூத்மாகாத அநரத்தை உடையவனை, என் பக்கல் விசேஷகடாஷம் பண்ணுவதற்கு

(4)

நாலாம் பாட்டு

ச. து:ஃங்களை யுமென்றபடி. 'ந ரொங் நொத து:ஃதா' மென்றத்தையருளிச் செய்தபடி. மனை வாழ்க்கையும்-மனையில் வாழ்க்கையிலே, மனை - சூதும், வாழ்க்கை - ஸோகங்களை ஸுஜிக்கை, ஒரு சூதாங்கூரத்திலே கிடந்து பூததாரசூதஸ்திரமூலவிலாமிதஹயஞப்க் கொண்டு சூதாசனியங்களான பாகுத-விஷயங்களை புரூபாய்வுதியாலே அனுமவிக்கையிலேயென்றபடி. நிற்பது-நிற்பதான, அநுவதிக்குமதானவென்றபடி. எவ்விஷயஸாரஸோகத்திலே மூலகாரணமாகக்கொண்டு ஷரணரை விடாதே அநுவதிக்குமதானவென்ற படி. ஓர்-விலகணமான, அஸ்குவிதஜானானந்தநித்யநிர்மல்ஸ்வஸாவரான ஆத்மாக்களை அந்யதாகரிக்கும்படியான விசித்ரமோஹஸக்திபை உடைத்தான என்றபடி. மாயை - மூலபுகூதியை, மடித்தேன் - என்னைத்துடராதபடி திருப்பிவிட்டேன், இவ்அநிஸ்டநிவர்த்தத்தில் கர்தி சர்வீஸரனாயிருக்கக் கெடுத்தேன், மடித்தேனென்று தம்மையே கர்திவாக நிர்देशித்தது 'அது நமது விதி வகையே' என்கிறபடியே தாம் பயோஜனகர்திவாம்படி 'ஆஜ்ஞாயோஹ் தபஸ்விநா' மென்கிற கணக்கிலே அவன் தமக்கு கிஷ்கரிஸூதனாயிருக்கிறுனென்று ஹந்த்ந்தாலே அருளிச் செய்தபடி. கொடிக் கோபுர மாடங்கள் - ஷவ்விராஜிதங்களான சோபுரங்களாலும், சூதங்களாலும், கொடி- ஷவ்வம், கொடிக்கோபுரமென்று சாகபாஸிவவத்ஸமாச:. துழ்-பரிவூதமான, திருப்பேரான் - திருப்பேரென்கிற திவ்யரத்திலிருக்கிற சர்வீஸரனுடைய, அடிச்சேர்வது-திருவடிகளையடைவது, எனக்கு-அநாதிஸ்சாரியாய்ப் போந்தவெனக்கு, எளிதாயினவாதே - சுகுமாரபகாரமே, ஆறு-பகார், ஏகாரம் ஆஷ்வய்யோதகம். இப்படி சர்வானிஸ்டங்களும் அநாயாசென நிவூதங்களாகையாலே திருப்பேரானடி சேர்வது எனக்கு சுகுமாரமாய் விட்டதே, இதென்ன ஆஷ்வய்ய மென்று பூர்வோதார்தங்களுக்கும் அந்வயம்.

(3)

மூ. வானே தருவான் எனக்காய்என் னோடொட்டி
 ஊனேய் குரும்பை யிதனுள் புகுந்து இன்று
 தானே தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்
 தேனேய் பொழில்தென் திருப்பேர் நகரானே.

(5)

ஆ. தானேமுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தரு
 ளின இவனினி திருநாட்டையும் தந்தருளுமென்கிறார்.

(4)

இ. (இனியிய்யாதியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தமக்கு யாத்ஷிகமாகப்
 பிறந்த அநிஷ்டநிவृத்திஃனை அநுசந்தித்து விஸித்தரானவரிப்பாட்டிலே
 அப்படி யாத்ஷிகமாக வருகிற ஷ்டபாதிஃனை அநுசந்தித்து விஸித்தராகிறு
 ரென்று சஜ்ஜதி சூचितை.

(4)

ச. எளிதாயினவாறென்று - சூலமமான பிரகாரமென்று, இங்கு எளிது-
 சூலமம், சூதுலமமான விஷயமிங்ஙனே நமக்கெளிதாவுதேயென்று விஸித்தரான
 யென்றபடி. இதற்குக்களித்து என்கிறத்தோடே அந்வயம், என்
 கண்கள் - “காணக்கருதுமென் கண்ணே” யென்று விடாய்த்தவை
 யான என் கண்கள், களிப்ப - அநந்நிக்கும்படி, களிதாகிய சிந்தை
 யனாய் - களித்ததான சித்தத்தை உடையவனாய், ‘நெடியானேயென்று
 கிடக்கு மென்னெஞ்ச’ மென்கிறபடியே விடாய் தீர்ந்த என் மனஸும்
 அநந்நிக்கும்படி பெற்றவனாயென்றபடி. களிக்கின்றேன் - கூவியுங்
 காணப்பெறேனென்று விடாய்த்த நான் அநந்நியா நின்றேன்,
 முடியானிலே கரணங்களும் தாமுமாய் விடாய்த்தவரிங்கு அந்ந:கரணங்
 களும் தாமுமாய்க் களியா நின்றோமென்றருளிச் செய்கிறபடி. கிளி
 தரவிய - கிளிகள் தாவாநின்றுள்ள, ஫லபூஷமகரந்ந:சமூஹினிதஹ்ஃகோலாஹுத்
 தாலே சூகாவலிகள் இத்தத்த:சாஸூ சவ்ரியா நின்றுள்ளவென்றபடி.
 சோலைகள் சூழ் - உதானங்களால் பரிவூதமான, திருப்பேரான் - திருப்
 பேரென்கிற திவ்யநகரத்தையுடையவனான பரமபூஷன், தெளிதாகிய -
 ரஜஸ்தம்ஸுக்களினிற்கே சூதுசத்வமயமாகையாலே தெளிந்ததான, இருள்
 தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே தான் சுவரகாசமாய்த் தன்னையடைந்
 தார்க்கு நிரஃகூஷஜ்ஞானபிரசரணதாயியானவென்றபடி. சேண் - அந்யூதமான,
 ‘ब्रह्मणस्सदनादूर्ध्वं तद्विष्णो: परमं पदं’ என்கிறபடியே ப்ரஹ்மலோகாதி
 களுக்கெல்லாம் உபரிஸ்திதமானவென்றபடி. விசம்பு - அகாசத்தை, பரமவ்யோமத்தை
 யென்றபடி. தருவான் - இனி தந்தருளுவான்.

(4)

ஆ. (வானேதருவான்) நமக்கவன் திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம் பக்கலிலே ப்ரிவங்கங்கள் இல்லையோ வென்னில்? திருப்பேர் நகரானெனக்கு வானே தருவானாய் 'நானுன்னோடோட்டேன்' என்னிலு மென்னை வென்று ப்ரிவாகிலும் புகிரக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு ப்ரிவந்தேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரிதியிலே புகுந்து தானே அந்த ப்ரிவங்கங்களையும் போக்கி யருளினுனென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. வானே தருவானென்று கீழ்ச்சொன்னத்தையே சொல்லுகிற தாகையாலே இப்பாட்டு ப்ரிவியன்னோடுவென்ன பாட்டுக்குத் தாத்ரய் சொல்லுகைக்காக அவ்ரரிப்பிக்கிறார் (நமக்கவனியாதியால்). இத்தால் தூதியபாடத்திலே இப்பாட்டுக்குத் தாத்ரயமாகையால் ப்ரிவ இல்லை என்றதாயிற்று. என்னோடோட்டி என்கிறதற்குத் தாத்ரயமருளிச் செய்கிறார் (நானுன்னோடோட்டேனியாதியால்). நான் தன்னைப் புகிறவொட்டேனென்னிலு மென்றபடி. வென்று என்றது ஐயித்து என்றபடி. ஒட்டிக் கொண்டு என்றது ப்ரிசை பண்ணிக்கொண்டென்றபடி. தூதியபாடத்துக்குத் தாத்ரயமருளிசெய்கிறார் (ப்ரிவந்தேய மியாதியால்). ப்ரிதியிலே என்றது ப்ரிவபரிணாமமான ஶரீரத்திலேயென்றபடி. தூதியபாடத்துக்குத் தாத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (தானே அந்த இயாதியால்). (5)

ச. தேனேய் - மதுக்கள் ஏய்ந்திருக்கிற, தேனென்று வண்டாகவுமாம். ஏய்கை - சேருகை, மகரந்தபரிபூர்ணங்களான என்றபடி. பொழில் - ஶ்யானங் களை உடைத்தான, தென் - சூந்தரமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப் பேரென்கிற திவ்யநகரத்திலிருக்கிற சர்வ்வரன், எனக்கு - அநாதிசம்சாரியான எனக்கு, வானேதருவானாயென்று ப்ரிவயிப்பது. ப்ரிவபதத்தையே தரக்கடவனாய்க் கொண்டென்றபடி. அவதாரம் பூலகத்தையும் ப்ரிவாதி களுடைய லகத்தையும் ப்ரிவத்தென்கிறது. என்னைப் பூலகத்திலே வைத்து திருவாய்மொழி பாடுவிக்கையாகிற கீத்ய் கொள்ளுகையும் தவிர்ந்து 'ஏதே வ் நிர்யாஸ்தாத' என்றும்படியான ப்ரிவாதிலகங்களிவருக்கு ஶசிதங்களன்றென்றவற்றைத் தரவும் நினையாதே ப்ரிவபதத்தையே தந்தருளக்கடவனாயென்றபடி. என்னோடோட்டி - என்னோடே ப்ரிசை பண்ணி, ஒட்டுகை - ப்ரிசை பண்ணுகை, தேயமான என்னுடம்பிலே உன்னைப்புகிறவொட்டேனென்று நான் ப்ரிவத்தாலும் நான் புகிரா தொழியெனென்று ப்ரிசை பண்ணியென்றபடி. ஊனேய் - ஊன்கள் ஏய்ந்திருக்கிற, ஊன் - மாசு, மாசுஜாலஜடிலமான என்றபடி. குரும்பை

மூ. திருப்பேர் நகரான் திருமா லிருஞ்சோலை
பொருப்பே யுறைகின்றபிரான் இன்று வந்து
'இருப்பேன்' என் றென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்
விருப்பே பெற் றமுத முண்டு களித்தேனே.

(6)

ஆ. (திருப்பேர்நகரான்) திருப்பேரையும் திருமாலிருஞ்சோலையையும்
தனக்குக் கோயிலாக வுடையவன் தனக்கோரிருப்பிடமில்லாதாரைப்

ஆறாம் பாட்டு

இ. திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப் பொருப்பேயுறைகின்ற
பிரானின்று வந்து என்கிற ழதசமுடாயசமஸிஷாஹரத்தால் தோற்றுகிற
அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கோ ரிருப்பிட மியாடியால்).

ச. யிதனுள் - இந்தக் குரும்பைக்குள்ளே, குரும்பையென்றது கூண்டு,
அதிஹேமாக ஸ்ரீஷசிஷமாய்க் கூண்டுபோலே இருக்கிற என்னுடைய
தேஹத்துக்குள்ளே என்றபடி. இன்று - அநாதியாக நான் ச்ஸரியா நிற்கச்
செய்தே நடுவே இன்றைக்கு, அதாவது, யாத்ஷிகசுகூதத்துக்கு இப்பால்
பட்ட காலத்திலேயென்றபடி. புகுந்து - ப்ரேசித்தருளி, தானே - திரு
நாட்டைத்தரக் கடவனாயிருக்கிற தான் தானே, தடுமாற்ற வினைகள் -
தன்னைக்காண வொட்டாதே தடுமாறப் பண்ணிவிக்கிற கம்ங்களை,
தடுமாறுகை - வாகூலப்படுத்துகை, ழகவத்ராதிப்ரதிவ்ஷகங்களாய்க்கொண்டு
க்லேஷப்படுத்துகை, ஸூயபாபஶபசககம்ங்களையுமென்றபடி. தவிர்த்தான் -
நிவர்த்திப்பித்தருளிநான், தானேயென்கிறவிடத்தில் அவதாரத்தால் ழரம-
ஸூஷாய்ம் தந்தருளக்கடவனாயிருக்கிற அவன் தானே த்ரதிவ்ஷகங்களை
யும் நிவர்த்திப்பித்தருளிநானாகையாலே நமக்கிதில் சிவ்ஸநியமில்லை பென்று
கருத்து.

(5)

திருப்பேர் நகரான் - திருப்பேரென்கிற டிவ்யதேசத்தையுடையவ
னான, திருமாலிருஞ்சோலைப்பொருப்பே - திருமாலிருஞ்சோலை யென்
கிற திருமலையிலேதானே, பொருப்பு - மலை, ஸ்ரீஸ்யை ழபமா. உறை
கின்ற - வசியா நிற்கிறவனான, பொருப்பே என்கிறவிடத்தில் அவதாரத்
தால் ட்ரதஸ்யலநிவாஸவ்ஷேதம் தோற்றுக்கையால் திருப்பேர் நகர் திரு
அயோஷ் போலேயாய் 'அதிகம் ஸூரவாஸாச் சுவேர ட்வ நந்நே' என்கிற கணக்
கிலே திருப்பேர் நகரில் காட்டிலும் திருமாலிருஞ்சோலை யவனுக்கு
மிகவும் ழ்ரயஸமமான டிவ்யதேசமென்று தோற்றுகிறது. பிரான் - ழஹிப-
காரகனானவன், இன்று வந்து - தானிப்படி டிவ்யங்களான வாஸஸ்தானங்

ஆ. போலே இன்று வந்திருப்பேனென்று என்னை இரந்து கொண்டு என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான், பின்னையும் ஒரு நாளைக்கொரு நாள் அவனுக்கும் சூஹியனாய் நானுமவனுடைய குணங்களாகிற அமृतத்தைப் பூஜித்துக் களிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். (6)

இ. இத்தால் என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தானென்று முதற்பாட்டில் அநுபவித்த அந்தத்தை சிஹாவலோகித்யாயத்தாலே நினைத்தருளி விஸ்மிதராய் தனக்கிருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகங்களுண்டாயிருக்க ஓரிட மில்லாதாரைப் போலே என்னை இரந்து கொண்டு வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தானிதென்ன அபாயம்மென்று சீர்தகிரார ரென்று சங்கீத்யும் சூத்ரையாயிற்று. விருப்பேயென்கிறவிடத்தில் அவதாரணத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பின்னையு மியாதியால்). விருப்புப் பெற்று என்கிற பதங்களுக்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு மியாதியால்). அமுதம் இயாதிக் குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய இயாதியால்). (6)

ச. களை அநாதியாக உடையவனாய் அத்தாலே அவாஸஸஸ்தகாமனாயிருக்கச் செய்தே ஓரிடமில்லாதவனைப் போலே இன்றைக்கு வந்து, இருப்பேனென்று - நானிங்கே இருக்கப் பெறவேணுமென்று, 'இஹ வஸ்யாமி சௌமித்ரே சாஹ்மேதேன பக்ஷிணா' என்கிறபடியே நம்மய்யர்தான் நிழலின் கீழே வதிக்கப்பெறுத விழுவெல்லாம் தீரும்படி இனிமேலுள்ள நாள் இவர சிறகின் கீழேயொதுங்கி வதிக்கப்பாரா நின்றேனென்று பெரியவுடையார் கீழே தாம் பூசுக்கொடியாய்க் கொண்டு வதிக்கையை மனாரித்தாப் போலே ஆழ்வாரினிமேலுள்ள நாள் நானும்முடைய நெஞ்சிலே இருக்கவேணும் கிடரென்று பேருசையாக என்னை யாசித்துக்கொண்டு என்றபடி. என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் - நெடுங்காலம் வஸ்ய யாய்ப் போந்தவனுக்கு மடி நிறையப் பின்னை யுண்டாயிறறென்று மாப்போலே என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தானென்று காடசர்ஷேஸுபாதிசய த்தாலே யருளிச்செய்கிறபடி. விருப்பே பெற்று - விரும்பப் படுகையைத்தானே பெற்று, விரும்பப்படுகை - சூஹியனாயிருக்கை, அவதாரண த்தால் ஒருநாளும் விரையாடி மின்றிக்கே ஒருநாளைக்கொரு நாளவனுக்கு நான் சூஹியனாயிருக்கையே பெற்றென்றபடி. அமுதமுண்டு - அவனுடைய குணங்களாகிற அமृतத்தைப் பூஜித்து, களித்தேன் - அநந்திக்கப் பெற்றேன், 'அநந்தம் அமृतமिव பரிணாமே விபொபம்' என்கிறபடியே உடகத்தில் ஜாலாஸத்ப்ரதிமது:பாண்வத்திலே தாங்கள் விழப்புகாநிறக இப்போது அமृतம் போலே தோற்றி ஹிஸிக்கிற ஐதவிஷயங்களைப் பூஜித்துக்களிக்கவும் சௌக்ய ரைப்போலன்றிக்கே உடகத்தில் நிரதிசயசுபாபாடகமாய் இப்போதும் நிரதிசயசுபாவஹமான பரமபுஷ்பகுணமாமுதத்தைப் பூஜித்துக்களிக்கப் பெற்றேனென்று கருத்து. (6)

மூ. உண்டு களித்தேற் கும்பரென் குறை மேலைத்
தொண்டு உகளித்தந்தி தொழும்சொல்லுப் பெற்றேன்
வண்டு களிக்கும் பொழில்சூழ் திருப்பேரான்
கண்டு களிப்பக் கண்ணுள்ளின் றகலானே?

(7)

ஆ. (உண்டு களித்தேற்கு) என்னுள்ளடங்காதே பொங்கிப்புறப் படுகிற பரமபக்யவசானரூபமாய் இவ்வாட்மாவின்னுடைய ஐவச்சேவக்ப்ரதிபாடக மான திருமந்ரத்தினுலே ப்ரதிபாடிமாயிருந்த ஐவக்ஞேய்ரதிவத்தைப் பெற்ற நான் கண்களாரளவுன்னின்று கண்டு களிக்கும்படியாகத் திருப்பேரா னென்கண்ணுள் நின்றகலான், இப்படியவனைப் பூஜித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்கினிமேல் அநவாஸ்தமாய் அவாஸ்தமாயிருப்பதொரு ப்ராய் முண்டோ வென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. மேலைத்தொண்டு உகளித்து என்று படிவிபாடிமாக்கி உகளித்து என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (என்னுள்ளினியாடியால்). மேலைத்தொண்டு என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (பரமபக்தி-சுதத்தாலே). அந்தி சுதத்தை உரைக்கிறார் (அவசானரூபமாயென்று). பரமபக்யவசானரூபமாயென்றது பரமபக்தியைவசானரூபமாயென்றபடி. பாட்டில் தொண்டென்றது தாஸ்யசத்தைச் சொன்னது தஸ்வலிதமான பரம-பக்திக்கு ஓபலசுறமென்று கருத்து. அதாவது பரமபக்தியினுடைய சுவோக்ஷேபரிணாமதசையில் பரிவாஹரூபமாயென்றபடி. இதற்கு, ப்ரதிபாடிமாயிருந்த என்கிறத்தோடே அந்வயம். தொழுஞ்சொல்லுப் பெற்றே னென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (இவ்வாட்மாவின்னுடைய வித்யாதித்யால்). தொழுஞ் சொல்லென்றது நமஸ்சுதபரமாகையால் திருமந்ரத்தால் ப்ரதிபாடிமென்றது திருமந்ரத்திலே நமஸ்சுதத்தால் ப்ரதிபாடி மென்றபடி. நமஸ்சுதம் அர்சுநேயு சமத்வப்ரதிஷேவமாகையால் அத்தாலே அர்சுநாவுக்கு ஐவக்ஞேய்ரதிவத் த்ரதிபாடிமென்னக் குறையிலையிதே! பாட்டிலே மேலைத்தொண்டென்று துடங்கி சொல்லப்பெற்றேனென்று மளவாலே ஐவக்ஞேய்ரதிவத்வையபரிவாஹமாய் 'நம இதேவ வாதின:' என்று சொல்லப்பட்டதான நம:சுதவோசாரணத்தைப் பெற்றேனென்று சுதவதிஸிதி யா நிற்க க்ஞேய்ரதிவத்தைப் பெற்ற நானென்றிங்ஙனே வ்யாச்யான் செய்தருளினது வாக்யமான வாகிகபூரூபத்திற்காட்டில் அந்நரமான சானசிகபூரூபம் ப்ரவானமாகையால் வாகிகபரிவாஹமாய் வரும்படி பூர்மான சத்பூரூபம்லாபத்திலே இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்ரயம்ென்று கருத்தாலே. ப்ரதமபாடித்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதித்யால்). சரி-

இ. வியோகपूर्वकपरमपदप्राप्त्यनन्तरभाविपरिपूर्णानुभवம் அவாவ்யமாயிருந்தாலும் 'स्वफलेन तुलाहटः समाधिर्मुक्तिसाधकः । न्यूनाधिकसमत्वेषु विकल्पायैव कल्पते' என்கிற கணக்கிலே அந்த ரசமெல்லாமிப்போதுள்ள அநுபவத்திலும் தமக்குக் குறைவற்றிருக்கையாலே इतः परमवाप्त्यमில்லை யென்கிறாரென்று கருத்து. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே यादृच्छिकமாக அவன் தமக்குச் செய்தருளின समृद्धिकளை அநுபவித்தவர் இப்படித்தாம் परिपूर्णनोरथ ராகையால் வந்த தம்முடைய निरपेक्षत्वத்தை அருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டிலென்று சங்கதியும் சூचितையாயிற்று. (7)

ச. மேலை - மேல்ப்பட்டதான, அதிप्रवृद्धமானவென்றபடி. தொண்டு - दास्यरसமானது, உகளித்து - उज्जृम्भित்து, உகளுகை - உயரக் கிளம்புகை, அந்தி - अन्तத்தில், அந்த दास्यरसोज्जृम्भणपर्यवसानத்திலே யென்றபடி. தொழுஞ்சொல்லு - தொழுகையைச் சொல்லுகிற சொல்லை, நமः என்கிற उक्तியை என்கிறபடி. அந்த दास्यरसोज्जृम्भण-पर्यवसानपरीवाहமாகப்பிறக்கும் நம उक्तिபையென்று घटार्थம். பெற்றேன்- அடைந்தேன், भगवत्कैङ्करितित्वरसம் அதிप्रवृद्धமாயுள்ளடங்காமையாலே அந்த भगवत्कैङ्कयकरितित्वप्रतिपादिकையான நம उक्तியை तत्परिवाहமாகச்சொல்லப் பெற்றேனென்றபடி. இப்படி நம उक्तியானது परिवाहமாம்படி परि-पूर्णतरமான भगवत्कैङ्करितित्वरसத்தைப் பெற்றேனென்று पर्यवसितार्थம். வண்டு களிக்கும் - मकरन्दकुसुमसौरभसमृद्धिकளாலே மூங்குகள் ஆனந்திக்கும் படியான, பொழில் - उद्यानங்களாலே, தூழ் - परिवृतமான, திருப்பேரான்- அவ்வூரிலிருக்கிற परमपुरुषன், கண்டு களிப்ப - நான் தன்னைப் परिपूर्ण மாகக்கண்டு ஆனந்திக்கும்படி, கண்ணுள் நின்று - கண்களுக்குள்ளே स्थिरமாயிருந்து, என் கண்களுக்குள்ளே निरन्तरविषयமாயிருந்து என்ற படி. அகலான் - विश्लेषிக்கிறதில்லை, ஒருக்காலும் विश्लेषமின்றிக்கே என் கண்களுக்கு निरन्तरविषयமாகானின்றான் என்று घटार्थம். 'तत्र योगि-प्रत्यक्षं प्रकृष्टादृष्टविशेषज्ञं तद्वृक्तावस्थायां सरोमाद्वजन्यं वियुक्तावस्थायां तु बाह्येन्द्रिय-जन्यमपि' என்று न्यायपरिशुद्धिमिलरुளிச்செய்தபடியே ஆழ்வாருடைய திருக்கண்கள் प्रकृष्टादृष्टसंस्कृतங்களாகையாலே विप्रकृष्टग्रहणसमर्थங்களாகையால் திருநாரியிலிருக்கிற தம் கண்கள் நின்றும் திருப்பேர்நகரான் विश्लेषியானென்னக் குறையில்லையிறே. உண்டு - இப்படி தன்னைப் மூடித்து, களித்தோர்க்கு - ஆனந்தித்த எனக்கு, உம்பர் - उपरि, இதுக்கு மேலென்றபடி. என் குறை - என்ன குறை, ஒரு குறையுமில்லை யென்றபடி. (7)

மூ. கண்ணுள்நின்றகலான்; கருத்தின் கண் பெரியன்
எண்ணிநுண் பொருள்; ஏழிசையின் சுவைதானே
வண்ணநன் மணிமாடங்கள் சூழ்திருப் பேரான்
திண்ணமென் மனத்துப்புகுந்தான் செறிந்தின்றே. (8)

ஆ. (கண்ணுள் நின்றகலான்) வாஹ்நசாகோசரஸ்வரூபனாய் பரமபோக்யமூர்த
யிருந்த திருப்பேரான் கண்ணுள் நின்றகலான், தன்னாலும் விசுலேஷிக்க
வொண்ணாத தொருபடி என்னெஞ்சிலே புகுந்து செறிந்தான்,
இன்னமீவ்வளவன்றவனுடைய பாரிப்பென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ. எண்ணினுண்பொருள் என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார்
(வாஸ்தியாதியால்). ஏழிசையின் சுவை தானே யென்கிறதற்குத் தாத்பயம்
ருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதியால்). திண்ணமென்கிறதற்குத் தாத்பயம்
ருளிச்செய்கிறார் (தன்னாலும்த்யாதியால்). 'முகம் வ்யாடாய் சுவபிதி' என்
கிறவிடத்தில் 'வ்யாடாய்' என்று க்வான்தமாயிருந்தாலும் முகவ்யாடான
சுவாபாரஹ்நாந்தரஹ்வியாயிருக்கிறுப்போலே புகுந்தான், செறிந்து என்கிற
விடத்தில் செறிந்து என்றதும் க்வான்தமானாலும் அந்ஸ்வாஸ்யாதிசயலாபத்
தாலே மனசி ப்ரவేశாரஹ்நாந்தரஹ்வியான செறிவைச் சொல்லுகிறதாக
வேணுமென்று நினைத்தருளுகிறார் (புகுந்து செறிந்தானென்று).
கருத்தின் கண் பெரியனென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார்
(இன்னமீத்யாதியால்). பாரிப்பு - சர்ஹம். இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே
யாஹ்நிஷ்கமாகத் தாமவனாலே அவாஹ்நசமஸ்தமநோரஹ்நாபடியை அநுசந்தித்த
வரிப்பாட்டிலே தாமிப்படி நிரபேஷராயிருக்கச் செய்தேயுமவனுடைய
ரஹ்நசர்ஹங்கள் அந்நங்களாயிருக்கிறனவென்று ஸ்ரீதராகிருரென்று
சந்தியும் சூக்தை. (8)

ச. எண்ணில் - எண்ணப்பார்க்கில், சுவசாமஹ்யத்தாலே அவநையறிய
நினைத்தாலென்றபடி. இங்கு ஸகாஸ்ய சंहிதாய் லோப: நுண்பொருள் - சூஹ்-
பதார்த்தரூபமான, நுண் - சூஹம், வோஹ் - சுவயனல்லாதவனான வென்றபடி.
தானே ஏழிசையின் சுவை - தானதானே சப்தஸ்வரங்களினுடைய ரசமாயி
ருக்கிறவனான, சுவை - ரசம், சப்தஸ்வரரசம் போலே சுவாவத எவ நிரதிசயபோக்ய-
மூர்தனான வென்றபடி. வண்ணநன்மணி - வர்ணாலிகளாய் நல்லவையான
மணிகளை யுடையவையான, நானாவர்ணங்களாய் ஶூஹ்ங்களான ரசங்களினை
யுடையவையான வென்றபடி. மாடங்கள் சூழ் - ஹவனங்களாலே
பரிவூதமான, திருப்பேரான் - திருப்பேரென்கிற திவ்யநரத்தையுடையவ

மூ. இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென் னுள்வைத்தான்
அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான்?
குன்றென்னத் திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப் பேரான்
ஒன்றெனக் கருள்செய்ய உணர்த்தலுற் றேனே.

(9)

ஆ. (இன்றென்னை) திருப்பேர் நகரான் இன்றென்னை சுவியபித்யநான
வானாக்கித் தன்னை யென்னுள்ளே வைக்குகைக்கு ஹேவென் ?

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. பொருளாக்கி யென்கிறதற்குத் தாபயம்ருளிச்செய்கிறார் (சுவியபி-
த்யாடியால்). 'அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி வேதே சந்தமேன் தவோ விது:' என்கிற வாக்யாமிங்கே
அபிபிரேதமென்று கருத்து. ப்ரஹ்மபாதத்தில் இன்று என்கிற பதத்துக்கு
நான் அநாதியாக சந்தாரியா நிற்கச்செய்தே நடுவே நிஹ்நுகமாக இன்றைக்
கென்று அஹ்மாகையாலே என்னைப்பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள்
வைக்கைக்கு நான் ஒரு ஹேவையக்கானே நென்று ஹேவை ஶேபிக்கிற
தாகப் ப்ரஹ்மையாலும் ஒன்றெனக்கருள் செய்ய இத்யாடியாலே இதுக்
கொரு உத்தரமருளிச்செய்ய வேணுமென்றவனை ப்ரஹ்மம் பண்ணுகிறதாக
முடிக்கையாலும் இப்ப்ரஹ்மபாதம் ஹேவியபித்யத்தில் ப்ரஹ்மப்ரஹ்மபரமென்று
நினைத்து அந்த ப்ரஹ்மபரத்தைக் காட்டுகிறார் (தன்னையித்யாடியால்).

ச. னான ப்ரஹ்மபுஷன், கண்ணுள்-என்னுடைய கண்ணுக்குள்ளே, நின்று-
ஸ்திரமாயிருந்து, அகலான் - விஸ்தேபிக்கிறானில்லை, ஒரு அஹ்மம் விஸ்தே
மின்றிக்கே என்கண்களுக்கு சதா விப்யபூதனாகா நின்றனென்றபடி.
திண்ணம் - துஹ்மாக, இனி தன்னாலும் விஸ்தேபிக்க முடியாதபடியாக
வென்றபடி. என் மனத்து - என்னுடைய மனஸ்சிலே, இன்று அநாதி-
யாக நான் சந்தாரியா நிற்கச்செய்தே நடுவே இன்றைக்கு, செறிந்து
புகுந்தான் - அபிபூதனாய்க் கொண்டு புகுந்தான், செறிவு - அபிபூதி,
என் மனஸ்சில் புகிரத்துடங்கினவாறே அபிபூதமான சௌந்தர்யலாபயசாதூர்யாதி
களையுடையவனாய்க் கொண்டு புகுந்தானென்றபடி. கருத்தின்கண்-
அபிபூதிகளிலே, கண்ணென்று சந்தர்யதேவ்யம். பெரியன் - அபிக்ருணவன்,
என்பக்கலிப்போது செய்தருளினவளவன்றிக்கே இன்னம் ப்ரஹ்ம-
ப்ரஹ்மாபிபூதிகளை உடையவனாயிரா நின்றனென்றபடி. (8)

குன்றென்ன - மஹிபவந்தங்களென்று சொல்லலாம்படி, திகழ் -
விளங்கா நிற்கிற, மாடங்கள் - திவ்யபூதங்களாலே, தூழ் - ப்ரஹ்மபாதமான,
திருப்பேரான் - திருப்பேரென்கிற திவ்யநகரத்தையுடையவனான ப்ரஹ்-
மபுஷன், இன்று - அநாதியாக நான் சந்தாரியா நிற்கச்செய்தே நடுவே

ஆ- இதற்கு முன்பிப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு हेतु என்றென்றவனை நான் கேழ்க்கிறேன். இதற்கோர் उत्तर வல்லனாகில் சொல்லுவா

இ. द्वितीयपादத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இப்படிச் செய்யாதித்யாதி யால்). உணர்த்தலுத்தே என்கிறதர்க்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார். (அவனை நான் கேழ்க்கிறேனென்று). ஒன்றெனக்கருள்செய்ய என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (இதற்கொரு उत्तरம்த்யாதித்யால்). வல்லனாகில் என்கிறவித்தால் சவ்ஜனான அவனாலும் அதற்கு उत्तर சொல்ல முடியாதென்று பாட்டுக்கு அபிபிராயமென்றதாயிற்று. இங்கு हेतु என்ன என்றது प्रधानहेतु என்னென்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே हेतुमात्रपरமாகில் பாட்டிலே ईश्वरव्यतिरिक्तसर्वहेतुக்களையும் प्रतिक्षेपित்ததாகப் பய்வசிக்கையால் திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ற திருமால் வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தானென்கிற ஸபகமத்தோடு விருஷ மும் ईश्वரனுக்கு वैषम्यनैर्घृण्यदोषமும் ப்ரஸங்கிக்குமிதே. ரக்ஷத்திற்கு प्रधानहेतु ईश्वரனுடைய सहकार्यமாகையாலும் சாபராஹரை ச்சரிப்பிக்கைக்கு प्रधानहेतु அவனுடைய निरङ्कुशस्वातन्त्र्यமாகையாலும் இன்றென்னை स्वविषयदिव्यज्ञानவானாக்கித்தனை என்னுள்ளே வைத்தருளுகைக்குத் தன் காரிய மொழிய வேறு प्रधानहेतु ஏது. முன்பு இப்படிச் செய்யா தொழிகைக்கும் தன் स्वातन्त्र्य மொழிய வேறு प्रधानहेतु ஏது என்று वाक्यतात्पर्यம். இத்தால் கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே यादृच्छिकமாக அவன் தம் பக்கல் பண்ணின आश्रयங்களைபெல்லாம் அநுபவித்தவர் மிகவும் विस्मयியா நின்றவாறே நீர் முன்பு அநாதிகால் ச்சரித்துத் தம்முடைய कमங்களாலே வந்ததானாப்போலே இப்போது உமக்குண் டான சமூகருமும்முடைய சுகூதங்களால் வந்தவையத்தனையன்றே. ईश्वரன் அவைத்துக்கு சாதாரணகாரணமாநன்றே, तत्तदङ्कुरवैचित्रिकं तत्तद्वीज-स्यभावविशेषप्रयुक्तங்களாகையாலே அவைத்தில் சாதாரணகாரணமான ஜலத்தை க்குறித்து विस्मयிக்க ப்ரஸவி இல்லாதாப்போலே இங்கும் காரியமாநத்தைப் பத்த சாதாரணனான ईश्वரனைக்குறித்து இத்தனை விஸ்மயிக்க ப்ரஸக்தி உண்டோ என்று सङ्के பிறக்க என் பக்கலுள்ள சுகூதசுகூதங்கள் चेतनरवशाक्तिकளல்லாமையாலே फलप्रदानशक्तங்களல்லாமையாலும் கார்யத் துககு अवहितकारणங்களல்லாமையாலும் இவைத்தின் स्वरूपसिद्धि களெல்லாம் ईश्वरसङ्कपावीनங்களாகையாலும் இவை अत्यल्पोपकरणमात्र மாகையால் பண்டென்னை पराङ्मुखனுக்குகைக்கும் இன்றென்னை अभिमुखनाக்கி இத்தனை சமூகனை எனக்குத் தந்தருளுகைக்கும் உன் स्वातन्त्र्यமும் कृपयुमொழிய வேறொரு प्रधानகாரண கண்டிலேன்,

ஆ. எனென்கிறார். ஒரு ஷணம் பிரியில் வரிக்கமாட்டாதே மத்யதபாணன யிருக்கிற இவனிதுக்கு முன்பு அநாதியான காலமெல்லாம் என்னை விட்டெங்ஙனே வரித்திருந்தானென்று கேழ்க்கிறாரென்றுமாம். (9)

இ. எனக்குக் காட்டாதே சுவதஸ்வஜ்ஞான இவரன் கண்டதுண்டாகி லருளிச் செய்ய வேணு மென்கிறாரென்று சஜ்ஜதியும் சூசிதையாயிற்று. அன்றென்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான் என்கிற தற்குப் பண்டென்னை சஸாரியாக்கினது என்ன செய்யக்கடவனா யென்று அய்யமாயிருக்க பண்டென்னை சஸாரியாக்கினதற்கு ஹேவென்ன வென்று அய்யம் பண்ணும்போது என்செய்வானென்கிற வாக்யம் விஸ்ட மாகிறதென்கிற அஸ்வாஸ்யத்தாலே பாட்டுக்கு யோனான்தரமருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஷணமியாதியால்). அதில் வாகனாயிருக்கிறவிவ என்னு மளவாலே ப்ரதமபாடமுமிதுக்கு முன்பு இயாதியாலே த்விதீயபாடமும் கேழ்க் கிறேனென்கிறவித்தாலே துரீயபாடமும் வ்யாஹ்யாதம். இந்த யோனையில் கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே யாதீக்ஷமாச அவன் தம் பக்கல் பண்ணின சப்ரீதிகளை அநுபவித்து விசமவித்தவர் இப்பாட்டிலே என் பக்கலித்தனை அசக்தனாயிருக்கிற அவன் அநாதிகாலமென்னை விட்டெங்ஙனே வரித் திருந்தானென்று விசமதராகிறாரென்று சஜ்ஜதி கண்டு கொள்வது. (9)

ச. நிஹ்துகமாக இன்றைக்கு யாதீக்ஷசுகுதத்திற்கிப்பால்பட்ட காலத்தி லென்றபடி. என்னை 'அசந்நேவ ச பவதி' என்கிறபடியே ப்ரகவதஜ்ஞானஞ்மு மில்லாமையாலே அசக்தரூபாய்க்கிடந்த என்னை, பொருளாக்கி - வஸ்து வாக்கி, 'சந்தமேன ததோ விது:' என்கிறபடியே சுவவிஷயதிவ்யஜ்ஞானப்ரதானத்தாலே சவ்ஸவரூபாய்க்கியென்றபடி தன்னை - சதூக்களுக்கும் நியத்யஸூஹ்நீயனான தன்னை, என்னுள் - அதிஹ்யமான என்னெஞ்சிலே, உள் - சுவான்த, வைத் தான் - 'யதனே சிதே விநிவேசயந்தி' என்கிறபடியே யோகிகள் ப்ரத்யாஹாரதாரணாதி- சுவயதந்நங்கள் பண்ணுகிறுப்போலே நானென்றும் பண்ணமாட்டாதே அசக்தரூபாய்க்கிடக்கச்செய்தே தான்தானே கொண்டு வந்து வைத் தருளினான், தான் புகுந்தானென்னுதே தான் வைத்தானென்கிறவித் தால் மஹாநிதியை நல்ல இடம் தேடி வைத்தாப்போலே தான் என்னெஞ்சிலே புகுந்தது தனக்கு ஷேமமாக நினைத்திருந்தானென்றபடி. பொருளாக்கி என்கிறவிடத்திலே ப்ரகவதஸ்வரூபகுணாதிஜ்ஞானமாத்ரமும் என்னுள் வைத்தான் என்கிறவிடத்திலே நிரதிசயப்ரீதிரூபதாபநிரந்தரமானசசாஶாஸ்கார மும் விவக்ஷிதமாகையால் பூநவதியில்லை. இன்று என்னுள் வைத்தா னென்கிறவித்தாலே இது நிஹ்துகமாகச் செய்தருளிளுனத்தனைபோக்கி இதுக்கு நானேரு ஹேவும் காண்கிறிலேனென்று தாத்யம். என்னைப்

ச. பொருளாக்கி தன்னை என்னுள் வைத்தானென்கிற வचनव्यक्तியாலே
 ईश्वरனுடைய परहितप्रवणதை சொல்லித்தாய்த்தாகையாலே அவனுடைய
 परहितप्रवणतारूपமான காரிய மொழிய வேறொரு காரணம் கண்டிலே
 னென்று வாக்யத்துக்குப் பयंवसितாய்ம். இங்கு திருமாலிருஞ்சோலைமலை
 யென்றே னென்கிற उपक्रमத்தாலே அவன் காரியமொழியவும் தம்
 பக்கல் ஒரு காரணமும் असिद्धமாகையாலே அவனுடைய காரியமொழிய
 வேறொரு प्रधानகாரணமும் கண்டிலே னென்றிவ்வாக்யத்துக்குப் परम-
 तात्पर्यம். அன்று - இந்த யदृच्छिकसुकृतोत्पत्திக்கு முன்புள்ள அநாதிகால
 மெல்லாம், இதற்கு, புணர்த்து என்கிறத்தோடே अन्वयம். என்னை-
 தனக்கு नित्यपरतन्त्रனான என்னை, புறம்போக - बहिः प्रदेशத்திலே
 போம்படி स्वविषयज्ञानமின்றிக்கே प्राकृतविषयानुभवैकनिरतனும்படி யென்கை,
 புணர்த்தது - प्रकृतियோடே संबन्धिப்பித்தது, देहेन्द्रियादिरूपप्रकृतिपरवशனாக்கி
 வைத்தது என்றபடி. என் செய்வான் - என்ன செய்யக்கடவனாய்,
 என்ன செய்கைக்காக என்றபடி. புறம்போகப் புணர்த்தது எந்த
 हेतुவை सकलमाக்குகைக்காக என்று वद्वாய்ம். இது क्षेपणभ्रமான प्रश्नம்,
 புறம் போகப்புணர்த்ததுக்கு ஒரு हेतुவும் கண்டிலேன்று गर्भितं, என்னைப்
 புறம் போகப்புணர்த்தது என்கிற वचनव्यक्तியாலே அவனுடைய
 निरङ्कुशस्वातन्त्र्यं சொல்லிற்றுகிறதாகையாலே அவனுடைய स्वातन्त्र्य
 मொழிய வேறொரு காரணம் கண்டிலேனென்று வாக்யतात्पर्यம்.
 தடுமாற்ற வினைகள் என்கிற उपक्रमவசத்தாலே அவனுடைய स्वातन्त्र्य
 मொழியவும் தம் பக்கலொரு காரண சிद्धமாகையாலே அவனுடைய
 स्वातन्त्र्य மொழிய வேறொரு प्रधानகாரண கண்டிலேனென்றிவ்வாக்யத்துக்
 குப்பरमतात्पर्यம். எனக்கு - இப்படிச் சொல்லா நிற்கிற வெனக்கு,
 ஒன்று அருள் செய்ய - ஒரு उत्तरमருளிச்செய்கைக்காக, உணர்த்தல் -
 विज्ञापनத்தை, உற்றேன் - கிட்டினேன், உறுகை - கிட்டுகை, விज्ञापनं
 பண்ண உद्योगியா நின்றேனென்றபடி. இதற்கு ஒரு उत्तरमருளிச்
 செய்ய வேணுமென்றவனைக் கேழ்க்க உद्योगியா நின்றேனென்கை.
 विज्ञापनं பண்ணுகிறேனென்னாது விज्ञापनं பண்ண உद्योगியா நின்றே
 னென்றது இப்प्रश्नं प्रत्युत्तरमருளிச் செய்கைக்கு शक्यमல்லாததாகையாலே
 இதையவன் सन्निधियிலே कण्ठरेण சொல்லுகை उचितமன்றென்று
 व्यञ्जिப்பிக்கைக்காக. இப்படி நான் प्रश्नं பண்ணினால் स्वतस्सर्वज्ञனான
 அவனாலும் இதுக்கு उत्तरमருளிச்செய்ய முடியாதென்று அபிप्रायம்.
 இது प्रथमयोजनं. द्वितीययोजनैக்கு शब्दार्थம் குன்றென்றத் திகழ்மாடங்
 கள் துழ் திருப்பேரான் - पूर्ववत्, இன்று - यदृच्छिकसुकृतத்துக்கு அப்பால்ப்

(10)

(9)

ஆ. பணிசெய்து கொண்டு உன் திருவடிகளைப் பெற்றேன், இன்னமுன் திருவடிகளிலடிமை செய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்டுவதெந்தா யென்னுழ்வார் சொல்ல எம்பெருமானும்படியே செய்கிறே மென்றருளிச்செய்ய ஆழ்வாரும் திருப்பேர்நகரான் திருவடியைப் பற்றினார்க்கொரு து:ஃமில்லையாகாதே யென்கிறார். (10)

இ. கிறார்(பெறுகிறேனியாதியால்). பெறுகிறேனென்றது கிரியாமென்று, பெறுகிற நானென்றபடி. என் தாய் என்று ச்விதத்து விண்ணப்பம் செய்கிறதாயிருக்கையாலே உனக்குத்தாரடியார் தமக்கென்று நிர்देशிக்கை ஓவிரமாயிருக்கத் திருப்பேரார்க்கென்று பரோஷமாக நிர்देशிக்கை அசுத்தமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (எம்பெருமானுமியாதியால்). இப்படி நிர்देशிக்க அவனப்படிச் செய்கிறோமென்றவாறே மிகவும் பரிதாபம் அந்த பரிதாபத்தாலே அவனுடைய குரத்தை சுவரமாக அநுபவிக்கிற ராகையாலே பரோஷமாக நிர்देशிக்கிற ரென்றதாயிற்று. இல்லையாகாதே யென்றது இல்லையன்றோ வென்றபடி. (10)

ச. உற்றேன்-கிட்டினேன், உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றபடி. உகந்து பணிசெய்து - பரிபூரணம் கீழ்ப்படி பண்ணி, பரிபூரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற வாசிக்கீழ்ப்படி பண்ணியென்றபடி. உனபாதம் - உன் திருவடிகளை, பெற்றேன்-அடைந்தேன், அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றபடி. எந்தாய் - சுவாமிந், ஈதே-இதுவே, இந்த உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கையென்றபடி. இன்னம் - மேல் யாவதும், வேண்டுவது-எனக்கு அபேஷமானது, ஈதேமென்கிற விடத்தில் அவதாரத்தால் மற்றொரு பூரணமும் வேண்டா என்றபடி. அப்படியே செய்கிறோமென்றெம்பெருமானருளிச் செய்ய பரிதாபம் அவனுடைய கலாநிதிகளையெல்லாம் தமக்குள்ளே பேசி அநுபவிக்கிறார் மேல். கற்றார் - அநுபவித்தவர்களான, அநுபவித்தவர்களான சர்வாசுவர்களையும் அநுபவித்தவரான என்றபடி. மறைவானார்கள் - வேதநிர்வாகர்கள், மறை- வேதம், வானர் - நிர்வாகர், ஆதவர்களான வேதங்களை யெல்லாம் வாங்குதல்களையெல்லாம் அநுபவித்தவர்களாகாதபடி நிர்வாஹிக்கவல்ல அநுபவித்தவர்களென்றபடி. வாழ்-வாழா நிற்கிற, பரவதநுபவித்தாலே அநுபவித்தா நிற்கிற என்றபடி. திருப்பேராற்கு - திருப்பேரென்கிற திவ்யநகரத்திலிருக்கிற பரமபூரணனுக்கு, அற்றார்-அற்றவர்களான, 'த்வ் மெ' என்கிற வாத்தையும் தேவதாந்தரத்தையும் தவிர்ந்து அவனுக்கே சேமென்று தீர்ந்திருக்குமவரான என்றபடி. அடியார் தமக்கு - அநுபவித்தவர்களுக்கு, தம்மென்று சுவாமிந். அல்லல் - து:ஃமில்லையாகாதே, பரவதநுபவித்தவர்களென்றபடி. நில்லாவே - நிற்க மாட்டாவே, அவதாரத்தால்தான் சர்வமில்லையென்றபடி. (10)

மூ. நில்லா அல்லல்; நீள்வயல் சூழ்திருப்பேர்மேல்

நல்லார் பலர்வாழ் குருகூர்ச் சடகோபன்

சொல்லார் தமிழா யிரத்துள் இவைபத்தும்

வல்லார் தொண்டர் ஆள்வது சூழ்பொன் விசும்பே.

(11)

ஆ. (நில்லாவல்லல்) அவன் திருவடிகளை அடியித்தார்க்கல்லல்
நில்லாவே இது நினைமென்று கொண்டு இத்தையே பின்னையும்
அனுபவித்துத் திருப்பேரைப் பரிபாடித்த இத்திருவாய்மொழி வல்லா
ரிட் - வழக்கு திருநாடென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளை சரணம்.

நிகமனம்

இ. அனுபவித்து என்கிறதற்கு மஹாகயாஸ்தத்தில் கியீயோடே அந்வயம்.
திருப்பேர் மேல் என்கிறதற்குச் சொல்லென்கிறத்தோடே அந்வயமென்று
நினைத்தருள்கிறார் (திருப்பேரைப் பரிபாடித்த வென்று). சூரியபாடித்துக்
குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வல்லாரி த்யாடியால்). (11)

ச. அல்லல் - து:கங்கள், பரமபுருஷவரணமகானுமவாலாபநிமித்தது:கங்களென்ற
படி. நில்லா - நிற்கமாட்டா, திருப்பேரான் திருவடிகளை அடியித்
தார்க்கு இதி சேவ: கீழ்ச் சொன்னதை சூரியதிசயத்தாலே பின்னையும்
அனுபவித்தபடி. நீள் வயல் - நீண்ட வயல்களாலே, அதிவிசாலதயா
தர்சனியங்களான கழணிகளாலேயென்றபடி. சூழ் - பரிவृतமான, திருப்
பேர்மேல் - திருப்பேரென்கிற திவ்யநகரத்தின் விசயமாக, இதற்குச்
சொல் என்கிறத்தோடே அந்வயம். நல்லார் - கல்யாணகுணாधिकரான சூரியன்
கள், பலர் - அனேகம் பேர், வாழ் - வாழாநிற்கிற, திருவாய்மொழியைக்
கேட்டு அனுபவித்து அந்நிதியா நிற்கிற என்றபடி. குருகூர்ச்சட
கோபன் - திருநகரியையுடையவரான ஆழ்வாருடைய, சொல் - உக்தி
யான, இது பத்துக்கு விசேஷம். ஆர் - ஸ்ரீமான, ரசபூதியை உடைத்
தான வென்றபடி. தமிழாயிரத்து - ட்ரமிடரூபமான சஹசத்தில்,
இப்பத்தும் - இந்த பத்துப் பாட்டுக்களையும், வல்லார் - அந்யஸிக்க
வல்லவர்களான, தொண்டர் - பாசவதர்களானவர்கள், ஆள்வது -
பாசனம் பண்ணுமது, சூழ் - வ்யாப்தமான, அபரிஞ்சிதமான என்றபடி.
பொன் - அந்யுஜலமான, பொன் ஷடமிங்கு சூரியவ்யா உஜ்வலபரம். விசும்பு -
அகாசம், பரமவ்யோமஸ்வாச்யமான பரமபதமென்றபடி. இந்த ப்ருதிமண்டலத்
தைத் சூனிகரித்து பரமபதத்தைப் பாசனம் பண்ணும்படி பரமபுருஷனுக்கு
அந்ரங்ராய் சுவதந்ராவாரென்று சதூதாப்யம். (11)

(திருமாலிருஞ்சோலை)

स्वामित्वात्तुष्यतीत्यं स्वयमनुपधितश्चैतद्व्याप्य ॥ १२१॥

பத்தாம் பத்தில் எட்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

மூ. சூழ்விசும் பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின
ஆழ்கடல் அலைதிரை கையெடுத்தாடின
ஏழ்பொழி லும்வளம் ஏந்திய என்னப்பன்
வாழ்புகழ் நாரணன் தமரைக்கண் டுகந்தே.

(1)

ஆ. (சூழ்விசும்பு) இப்படி நிஹ்துகமாக எம்பெருமானோடே சங்கீரான

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

இ. இப்படி யாதிசைகமாக எம்பெருமான் தம்மோடு கலந்தருளினபடி களைக்கண்டு பிறந்த நிரவிக்ரஹிதியுள்ளடங்காமையாலே அதைப் பேசிக் கொண்டு அநுபவித்த ஆழ்வார் அவர் இத்திருவாய்மொழியிலே ஸ்ரீவைணவர்களைக்கண்டு சேவசமுதாபிதிகளும் சர்வலோகங்களும் தேவர்களும் வடிவாகமாகப் பூஜித்தாரென்று இப்புடைகளிலே விவரிக்கச்சில வற்றை வரிக்கத்துடங்குகை அசங்கதமன்றெவென்ன அவதரிப்பிக்கிரார் (இப்படியிய்யாடியால்). திருநாடேற இய்யாதி தாமினி அநந்தரகாலத்திலே திருநாட்டுக் கெழுந்தருளப்புகிறபடியையும் இப்போது சர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடப்புகிறபடியையுமிப்போது தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே சாஷாஸ்கரித்து என்றபடி. இப்படி மவிஷத்துக்களான இவ் அங்களை 'தூரியமுழக்கின' என்றும் தொழுதனருலகர்களென்றும் இருப்பிடம் வகுத்தனரென்றும் கீதங்கள் பாடினரென்றும் வியந்தனரென்றும் ஏந்தினரென்றும் இப்புடைகளிலே ஸ்ரீவைணவர்களாக நிர்देशித்தது தமக்கிவற்றில்பிறந்த அநந்தசாஷாஸ்காரநீரநந்தயைவத்தாலே இவை இத்தனையுமிப்போதே தாம் பெற்றதாகவே தமக்குத் தோற்று கையாலே சொன்னதென்று கருத்து. அந்யாபதேசத்தாலே என்றது தம்மை விசேஷித்து நிர்देशியாதே நாரணன் தமரை இய்யாடியாகச்சொன்ன ஸ்ரீவைணவசாமான்யநிர்देशத்தாலே என்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில்ச் சொல்லுகிற கல்யாணபரமர்கள் இதற்குக்கீழ் தமக்கு நடந்த நானாகல்லைவாயாநுபவவிரதிகள் போலே தமக்கொருவருக்கே நியதங்களாயிருக்கையன்றிக்கே தம்முடைய சர்வநிகளுக்கும் கூட மாவிகளாயிருக்கிறபடியைத் தாமிப்போது சாஷாஸ்கரிக்கையாலே தம்மையொருவரையே நிர்देशியாதே நாரணன் தமரை இய்யாடியாலே ஸ்ரீவைணவசமுதாயத்தை நிர்देशித்தருள்கிறது என்று கருத்து. செஞ்சொற்கவியிலே பேசியல்லது வரிக்க வொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த நிரவிக்ரஹிதியாலே யவன் தம்முடைய திருமேனியிலும் கூட அநந்தவரலாறுபக்கொண்டு கலந்தருளினபடியையும்

ஆ. போசையிலே ப்ரவூதரான ஶ்ரீவீணவர்களைக்கண்டு செந்து அசெதனமான மெய்ந்
கனும்கூட இவர்கள் போகக்கடவிய ஶாகாசத்தையெல்லாம் ஶூபித்துக்
கொண்டு நின்று தூய்மையைப் பண்ணித்தன, கடல்களாகிறவை
திரைகளாகிற கையெடுத்தாடின. இப்படி சர்வலோகங்களும் மஶ்நுமான
செயல்களைச் செய்தனவென்கிறார். (1)

இ. மென்று கருத்து. சூழ்விசம்பணி என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (இவர்களை இயாடியால்). தூரிய முழக்கின என்னத்தை
உரைக்கிறார் (தூய்யாடியால்). ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய என்கிற
தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இயாடியால்). (1)

ச. என்னப்பன் - எனக்குப் பரமவந்ருவான, வாழ் புகழ் - வாழ்விக்கும்
புகழுடையவனான, ஶாஸ்திரை ஶானந்திப்பிக்கும் கல்யாணகுணங்களையுடையவ
னான என்றபடி. நாரணன் தமரைக்கண்டு - நாராயணனுடை ஶசாஶாரண-
ஸேஷமூதரைக் கண்டு, தமரென்று - ஶ்வகியர், பரமபதத்திற்குப்போக ஶபக்ரமிக்
கிற ஶ்ரீவீணவர்களைக்கண்டு என்றபடி. ராஜபுத்ரன் புறப்பட்டால் ராஜகிய
ரெல்லாரும் ஶாடரிக்குமாப்போலே இவர்கள் நாராயணனுக்கு ஶசாஶாரண-
ஸேஷமூதராகையாலே இவர்களைக்கண்டால் ஶகவதீயமான சர்வஜதத்திற்கும்
ஶாடரிக்க ப்ராப்தமிதே என்று கருத்து. உகந்து - மிகவும் சந்தோஸித்து,
இதற்கு முழக்கின என்கிறத்தோடே ஶந்வயம். ஶாடரியா தொழியில்
நம்மை இஷ்வரன் கொல்லுமென்றும் ஶீதியாலே செய்தனவல்ல, இவர்
கள் ஶகவத்சேபதீகரஸிக ரென்று மிகவுமுகந்து செய்தனரென்று கருத்து.
சூழ்விசம்பணி - வ்யாப்தமான ஶாகாசத்திற்கு ஶாபரணங்களான, விசம்பு -
ஶாகாசம், அணி - ஶாபரணம், இந்த ஶாகவதரைக்கண்டுகப்பாலே ஶதிவிபுல
மான ஶாகாச மெங்கும் மெய்ந்ங்கள் ஶூபித்துக் கொண்டு நிற்கிறன
வென்று கருத்து. முகில் - மெய்ந்ங்கள், தூரியம் - வாய்த்தை, இங்கு
பதாந்தஸ்ய பகாரத்திற்கு சந்திதாயா லோஃ. பதஹ்நுஶிமஹ்வாயங்களை யென்றபடி.
முழக்கின - முகரிக்கிறதன, முழக்குகை - முகரிக்கிறதன, பதஹ்நுஶிமஹ்வாடி
ஶுபத்தைத் தாங்கள் பண்ணித்தன வென்றபடி. ஆழ் - ஶகாபங்களான,
கடல் - சமூத்ரங்கள், அலைதிரை - ஹ்ரிதிஸயத்தாலே அலையாநிற்கிற தரஶ்நங்
களாகிற, திரை - தரஶ்நம், ஶகாபங்களான சமூத்ரங்களுமிந்த ஶாகவதரைக்
கண்டு ஹ்ரித்தாலே ஶுபிதங்களாய்ந்றினவென்று கருத்து. கையெடுத்து -
ஹ்ஸ்தங்களை கர்வமாகப் ப்ரஸரித்துக்கொண்டு, ஆடின - நதன் பண்ணிற்றன,
ஏழ்பொழிலும் - சப்தரீபங்களும், பொழில் - ஶீபம், வளம் - சப்தத்தை,
சபஹாரபங்களான மஶ்நுதவஸ்துக்களையென்றபடி. ஏந்திய - ஏந்திற்றன,

மூ. நாரணன் தமரைக்கண் டுகந்துநன் னீர்முகில்

பூரண பொற்குடம் பூரித்த துயர்விண்ணில்

நீரணி கடல்கள் நின் றூர்த்தன நெடுவரைத்

தோரணம் நிறைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகே.

(2)

ஆ. (நாரணன்) நாரணன் தமரைக்கண்டு மெய்கங்களுகந்தன, அகாசசுர
ரான டேவாடிகள் அகாசத்திலே பூர்த்துமங்களைப் பூரித்தார்கள், நீரணி
கடல்கள் நின் றூர்த்தன, நெடுவரைப்போலே யிருந்த தோரணம்
நிறைத்தெங்கும் தொழுதனருலகர்களென்கிறார்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ. உகந்து நன்னீர் முகிலென்கிறதற்குத் தாழ்மருளிச் செய்கிறார்
(மெய்கங்களுகந்தனவென்று). தீர்த்தபாதத்துக்குத் தாழ்மருளிச்செய்கிறார்
(அகாசேஸாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டுக்கு பூலோகசுருதநாசுருதங்கள்
செய்யும் ஸுசாரத்தைச் சொல்லுகையிலே தாழ்மருளிச் செய்கிறார் இப்
பாட்டுக்கு அந்தரங்காரிகளான சருதநாசுருதங்கள் செய்யும் ஸுசாரத்தைச்
சொல்லுகையிலே தாழ்மருளிச் செய்கிறார் சூசுருதமாயிற்று. இத்தாலிப்
பாட்டுக்கு சூசுருதியும் சொல்லிற்றாயிற்று. சேய்ம ஸுசுருதம்.

(2)

ச. இந்த தீர்த்தவர்களுக்காக தரித்துக் கொண்டு நின்றன வென்றபடி.
‘அநாந்மாத் திரசம் ரசாததமரஸவ் பரஸவம் ததாசித்’ என்கிற கணத்திலே
இந்த தீர்த்தவர்களைக்கண்ட சருதங்களும் கூட தரிசுதாரங்களை யடைந்
தன வென்று கருத்து. பொழிலென்று தீர்த்தவர்களை தரிசுத்திற
தாகவுமாம்.

(1)

நாரணன் தமரைக்கண்டு - நாராயணனுடைய சுவரூபரைக் கண்டு,
நிராஸிகசேவியான பரமபூசுருதுக்கு அஸாதாரணசேவமூரானவர்களைக் கண்
டென்றபடி. இங்கும் பரமபூசுருதுக்கு எழுந்தருள ஸுசருதித்தவர்களை
யென்று திரிசுருதிம். நல் - நல்லவையான, தகாரஸ நகாரே பரே நகாராஸே:
தர்ஸுதியங்களானவென்றபடி. நீர்முகில் - சலிலபூர்மெய்தன், சாகராரிவவத்
சமாசு. உகந்து - மிகவும் சந்தோசுருதித்து, இதற்குப் பூரித்த தென்கிறத்
தோடே அஸுயம். ஒருக்கால் தூரிய முழுக்கி நிற்கிறனவிலே,
ஸுசுருதரே சந்தோசுருதியா நின்றனவென்று கருத்து. உயர் - ஸுருதமான,
மெய்சுசுருதத்திற்கு மேல்ப்பட்டதானவென்றபடி. விண்ணில் - அகாசத்
திலே, பூரண - பூர்ங்களான, தீர்த்தபூர்ங்களானவென்றபடி. பொற்
குடம் - கனககூசுருதங்கள், இங்கு குடமென்கிற ஈகவசன் தாஸுருதவரம்.
பூரித்தது - பூரிக்கப்பட்டன, என்கும் நிறைக்கப்பட்டனவென்றபடி.

(3)

(3)

(3)

(2)

ச. உலகர்கள் - லோகஸ்தனங்கள், ததததிவாஹிகலோகங்களிலுள்ள அனங்க
 னென்றபடி. தொழுதனர் - தங்களுடைய சேவ்வானுருமாக அஃவலிவ்வம்
 பண்ணினார்கள், அன்று - பூவ்காலத்திலே, என்னதென்று பூமியை
 மஹாலி அபிமானித்த அக்காலத்திலே யென்றபடி. பூமி - பூமியை,
 அளந்தவன்றமர் முன்னே - திவிக்ரமனாயளந்து கொண்டவனுடைய
 சுவகியர் முன்னே, சிவாமனவ்ஹாசாரியாய்ப்போய் மஹாலியை வசித்து
 பூமியையளந்து கொண்டு வந்த திவிக்ரவரிவத்தாலே வசித்தவரிவராய்க்
 கொண்டவனுக்கு அசாவாரணசேபதீகரசிகராயிருந்துவைத்துத் திருநாட்டுக்கு
 நடவர் நிற்கிற சிவீணவர்களுடைய பூரோசாத்திலே யென்றபடி. தூப
 நன்மலர் மழை - பூப்த்தையும் நல்ல பூபங்களுடைய பூப்த்தையும்,
 நல் என்கிறவிடத்தில் லகாரச்ய சंहிதாய் னகாராदेश: . நல்ல பூபங்களா
 வன, மந்தாரபாரிஜாதாதிதிவ்யபூபங்கள், பொழிவனர் - வபியா நிற்கிறவர்
 களாய்க் கொண்டு, இதற்கு எதிரே வந்து என்கிறத்தோடே அவ்யம்.
 பூப்த்தை வபிக்கையாவது பூபம் போலே அகாசாவகாசமெல்லாம அஃவாதிக்க
 கும்படி அதிசாந்ஹமாகப் பயோகிக்கை. வைகுந்தற்கு - பீகூரத்தாற்கு,
 சிவீகூரத்தை ஏறப்போகிறவற்கு என்னுதே சிவீகூரத்தாற்கு என்றத்
 தால் அரயத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வாலாயிருந்த கூசலவர்கள் ப்ருதர்
 களாய் பெருமானறிந்த பின்பு பூவ் தாங்கள் நெடுங்காலமிருந்த
 விடமான அரயமும் பரஸ்யமாய் திரு அயோய் தங்களுக்கு சுவதேசமா
 யிருக்குமாப்போலே இவர்களுக்கும் அநாதிவசதியாயிருந்த இப்பகூரிமண்டம்
 தாங்கள் வழி தப்பிப் புதுந்து திரிந்த சிபனாரயமாய் சிவீகூரமே
 தங்களுக்கு சுவதேசமாய்ப் போருகிறுக்கென்று கருத்து. வழியிது
 என்று - மாரீம் இதுவாயிருக்குமென்று, சிவீகூரத்தை ஏறப்போகு
 கைக்கு மாரீம் பரித்யமானதாயிருக்கிற இந்த மாரீமன்னுமென்று
 மனசில் அநுசந்தித்துக்கொண்டு என்றபடி. மாரீமவிவயத்தில் சகரி
 த்து நாம் கூதாரீராக வேணுமென்று மாசையாலே அவர்கள் போம்
 வழியை இப்படி மனசாலே பராமசித்துக் கொண்டு என்கை.
 எதிரே வந்து - தந்தாமுடையவெல்லைகளைக் கடந்து எதிரே வந்து,
 முனிவர்கள் - மூநிநிஷ்டர்களான மஹிசுகள், இதற்கு, இசைத்தனர்
 என்கிறத்தோடே அவ்யம். மூநிகளாயிருப்பாருமிந்த மாரீமார் திறத்தில்
 மூரவத்தாலே அந்த மூநியமத்தைத் தவிர்த்தார்களென்று கருத்து.
 எழுமினென்று - இங்ஙனே எழுந்தருள வேணுமென்று, இருமருங்கு -
 உபயபாசீவத்திலும், மருங்கு - பாரீம், இசைத்தனர் - பாடினார்கள்,
 யாடினாப்போலே மஹாமாகச் சொன்னார்களென்றபடி.

மு. எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர்
கதிரவர் அவரவர் கைந்நிரை காட்டினர்
அதிர்குரல் முரசங்கள் அலைகடல் முழக்கொத்த
மதுவிரி துழாய்முடி மாவதன் தமர்க்கே.

(4)

ஆ. (எதிரெதிர்) மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன் தமர்க்கு இவர்
களொருக்காலிங்கே பய்வசிக்கப் பெறுவது காணென்று மாகையாலே
இமையவர் எதிரெதிரிருப்பிடம் வகுத்தனர், அச் சிவாதிவாஹிகணங்கள்
பார்த்தருளீர் பார்த்தருளீரென்று கை நிரை காட்டினர், கடலிரைத்தாப்
போலே மூரணபவாதிவாஹங்கள் சர்வலோகங்களும் அபிபூரிதமாம்படி முழக்கப்
பட்டனவென்கிறார்.

(4)

நாலாம் பாட்டு

இ. தமர்க்கு என்கிறதற்கு வகுத்தனர் என்கிறத்தோடே அந்வயம்.
புறமபாத்தில் அபிபூரிதமருளிச் செய்கிறார் (இவர்களொருக்கொருக்கா
லித்யாதியால்). பய்வசிக்க என்றது விசமிக்க என்றபடி. தீர்த்தபாத்தாக்குத்
தாப்யமருளிச் செய்கிறார் (அச் சிவாதிவாஹிகளால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே
அதிவாஹிகளத்திலுள்ளார் செய்யும் சக்தாரங்களை அநுபவித்தவர் இப்
பாட்டிலே அதிவாஹிகர் தாங்கள் செய்யும் சக்தாரங்களை அநுபவிக்கிற
ரென்று சங்கீத்யும் சூத்திரம்.

(4)

ச. மதுவிரி - மதுவானது விஸ்துமமாகாநிற்கிற, மகரந்ம் உத்தரேசர்
வீதியா நிற்கிறவென்றபடி. துழாய் முடி - திருத்துழாயை முடியிலே
உடையவனான, மாதவன் - அய:பதியினுடைய, இவர்களை எதிர்
கொள்ளுகைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரோடே திருத்துழாய் முதலான
அலங்காரங்களாலே தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுடைய
வென்றபடி. தமர்க்கு - சுகியர்க்கு, அசாபாரணசேஷமூதரான அபிஷேகர்களுக்கு
கென்றபடி. இதற்கு வகுத்தனரென்கிறத்தோடே அந்வயம். இமைய
வர் - அநிமிஷரான தேவர்கள், இங்கு அநிமிஷரென்றது சுவாபாவிக்ஷம்
மன்று. இவர்களை சக்தரிக்கையிலுள்ள அகாசத்ததைப்பற்றச் சொன்ன
படி. எதிரெதிர் - இவர்கள் போகிற வழிக்கு முன்னே முன்னே,
இருப்பிடம் - விடுதிகளை, வகுத்தனர் - தனித்தனியே நிமித்தார்கள்,
கதிரவர் - கிரணவான்களான, கதிர் - கிரணம், கதிருடையவர் - கதிரவர்,
அவரவர் - அந்தந்த தேவர்கள், கிரணசாலிகளான அந்யாதியசுந்தாதிதேவர்
களென்று வ்யாசம். இது அதிவாஹிகளங்களுக்கெல்லாம் அபலக்ஷணம்.
யதா, கதிரவர் - தாசாதியர்கள், கதிரவரென்று அபலருக்குப்பேர்.

மூ. மாதவன் தமரென்று வாசலில் வானவர்
 'போதுமின் எமதிடம் புகுதுக' என்றலும்
 கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்
 வேதநல் வாயவர் வேள்வியுள் மடுத்தே.

(5)

ஆ. (மாதவன்றமர்) இவர்கள் போகிற வழியில் வதிக்கும் தேவர்களிவர்கள் மாதவன்றமரென்றுகந்து தந்தாமுடைய ச்யானங்களையும் ஔவ்யங்களையுமிவர்களுக்கிவைத்ததைக் கொள்ளவேணுமென்று சமர்பித்தார்கள். கீதங்கள் பாடினர், கின்னரர் கருடர்கள் வேதநல்வாயவர் ஸ்யோதிஸ்டோமாதியாசிடமான தங்கள் சமூஹையைக் கொடுத்தார்களென்கிறார்.

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. வாசலில்வானவரென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவர்களியாதியால்). 'வீயுதேநீவ ததஸ்தஸுதே:' என்கிறபடியே வீயுதன் வழி நடத்த வத்தாலே மேலே போகிற இவர்களுடைய சஹகாரிகளாய் வருகைக்கு வதிக்கும் தேவர்களென்றபடி. அவர்களாகிறார் வரணேந்திரபிரபாகரன். இத்தால் வீயுதஸுதஸ்யஸ்திரான ஸாதிவாஹிகர் செய்யும் சக்தாரங்களை அநுசந்தித்தவர் இப்பாட்டிலே அவர்களுக்கு மேல்வருகிற வரணேந்திரபிரபாகரன் செய்யும் சக்தாரங்களை அநுசந்திக்கிறாரென்று சங்கீதமும் சூத்திரமும் எமதிடமென்று ச்யானத்தைச் சொன்னது ஔவ்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (தந்தாமுடைய இயாதியால்). இவர்களுக்கென்கிறதற்கு சமர்பித்தார்களென்கிறத்தோடே அந்வயம். எமதிடம் புகுதுக வென்னலுமென்கிறதற்குத் தாஸ்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இவற்றைக் கொள்ள வியாதியால்). ஷேம் ஸப்தம். (5)

ச. அவரவர் - தாங்கள் தாங்கள், தனித்தனியேயென்றபடி. கை - சுவஹஸங்களை, நிரை காட்டினர் - பஹ்வியாகக் காட்டினர். பார்த்தெழுந்தருளவேண்டும் - பார்த்தெழுந்தருள வேணுமென்றடைவடவே வழியிலே கைகாட்டினார்களென்றபடி. அதிர்குரல் - அதிரா நிற்கிற குரலையுடையவையான, அதிர்ஸ்மீரமாகப் பசரக்கிற வநியையுடைத்தான வென்றபடி. முரசங்கள் - சூரசங்கள், சஹங்க ளென்றபடி. அலைகடல் முழக்கு - அலையா நிற்கிற சமுத்தத்தினுடைய ஓசத்திற்கு, முழக்கு - ஓசம், ஒத்த - சஹங்களாயிற்றன, சவஓசவா சஹங்களாயிற்றன வென்றபடி. ஸும்யதர்வகோலாஹசஹமாக சூரசங்களுண்டாயிற்றன வென்று ஸஹதாஸ்யம். (4)

மு. வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறும்புகை
காளங்கள் வலம்புரி கலங்தெங்கும் இசைத்தனர்
'ஆள்மின்கள் வானகம் ஆழியான் தமர்' என்று
வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்தே.

(6)

ஆ. (வேள்வியுள்) இவர் சிலர் சுகுதமான யாகபலத்தைக் கொடுக்கு
மளவில் வேறே சிலர் சூபதிபாடிகளாலே அம்யவ்ன் பண்ணினார்கள். சிலர்

ஆறும் பாட்டு

இ. வேள்வியுள்மடுத்தலு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(இவர் சிலரித்யாதியால்). விரைகமழ் நறும் புகையென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (வேறே சிலரித்யாதியால்). சிரித்யித்யத்தாலே

ச. வாசலில் வானவர் - வழியில் தேவர்கள், வாசல் - வழி, சந்தனுக்கு
மேல் வேயுதன் வழி நடத்தவத்தாலே சசுதாராயிவர்கள் போகிற வழி
யில் தாங்களும் சுகாரிகளாய் வழி நடத்துகைக்கு நிற்கிற
வருந்ரபுராபதிகள் என்றபடி. இதற்கு என்னலுமென்கிறத்தோடே
அவ்யம். மாதவந்தமரென்று - சாதவனுக்கு சுகியரென்று, சிரிக்குதத்
திற்குப் போகிற இவர்கள் சுகிவல்லுக்கு அசாசாரணசுபுதரென்று
மிகவும் சிரிராயென்றபடி. இதற்கும் என்னலு மென்கிறத்தோடே
அவ்யம். போதுமின் - வாருங்கோள், இங்கே நீங்கள் எழுந்தருள
வேணுமென்றபடி. எமது - அசுமதியமான, இடம் - சூதத்தை,
சூதலோகாசூதானத்தை என்றபடி. புகுதுக - தேவர்கள் சுவசித்தருள,
இந்த சூதலோகாசூதத்தை தேவர்கள் அசூகரித்தருளவேணுமென்றபடி.
என்றலும் - என்னு நிற்குமளவில், இப்படி சூதியா நிற்கச்செய்தே
யென்றபடி. இதற்கு மடுத்துப்பாடின ரென்கிறத்தோடே அவ்யம்.
வேத நல்வாயவர் - வேதோசாரணத்தாலே நல்லதான வாயையுடையவர்கள்,
சுவரீசூதலோகங்களிலே வேதிராய்க்கொண்டு யாசாநிரதரான வென்றபடி.
வேள்வி - யாசங்களை, தாங்கள் தததலாய்மாக அநுசூககிற யாசாநிரதரான
களை யென்றபடி. உள் மடுத்து - உள்ளாலே சமசித்து, உள்ளென்று
சுவான்தம், மடுக்கை - சமசிக்கை, மன:பூர்மாக சமசித்து என்றபடி.
அதரத்தோடே திருவடிகளிலே சமசித்து என்கை. இவர்கள் நிரபேசு
ராய்ப்போகசு செய்தேயும் 'சிரி:கசூநுநிசூதாய் சூத்ய: கலசாநதிரி' என்கிற
கணக்கிலே இவர்களிவர்பக்கல் அதராநித்யத்தாலே தமக்குள்ளவித்தை
சமசித்தார்களென்று கருத்து. இங்கு யாசங்களை சமசிக்கையாவது
யாசபலங்களாக சாவிகளான தததலோகசூதங்களை சமசிக்கை, கின்னரர்

ஆ. காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர், வாளொண்கண்
மடந்தையரியவர்களைக் கண்டு ப்ரியதிசயத்தாலே இவர்கள் தாங்கள்
பெறப்புகுதிற சங்கத்திற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு சங்கமில்லாமை
யாலே ஆழியான்தமரான நீங்கள் ஆண்மின்கள் வானகமென்று இது
தன்னைபே சங்கமாக அசாதித்தார்களென்கிறார். (6)

இ. என்கிறதற்கு அசாதித்தார்களென்கிறத்தோடே அந்நயம். சேய்ம் ஸ்ரீயம்.
வாளொண் கண்மடந்தையரியாடியாலே கீழ்பாட்டிலே அதிவாஹிகர்
செய்யும் சக்தாரங்களை அநுசந்தித்தவர் இப்பாட்டிலே அதிவாஹிகமஹிசிகள்
செய்யும் சக்தாரங்களை அநுசந்திக்கிறாரென்று சங்கதியும் சூத்திரம். (6)

ச. கெருடர்கள் - கிசரர்களும் சூரர்களும், கீதங்கள்-சீதங்கள், பாடினர்
- பாடினார்கள், கானவியியில் நிறுநராயிருக்கிறவர்களாகையாலே கிசர-
சூரர்களும் கானங்களாலே இவர்களுக்கு சக்தாரம் பண்ணினார்களென்ற
படி. இங்கு பாடினர் என்கிற கிய் கிசரகத்கமாயிருந்தாலும்
உள்மடுத்து என்கிற விடத்தில் சுவாபுத்யயபுரோகம் 'ஊரெல்லாம் துஞ்சி
உலகெல்லாம் நல்லிருளா'ய்யாடியில் போலே ட்ரிமீட்வாபாபாபுபுபுபு. (5)

வேள்வி - யாங்களினை, தாங்கள் அநுதித்த யாங்களினுடைய கலங்
களையென்றபடி. உள்மடுத்தலும் - உள்ளாலே சமீபிக்கு மளவில்
மன:பூவ்கமாக ப்ரியதியோடே சமீபிக்கு மளவிலென்றபடி. இதற்கு நறும்
புகை என்கிறத்தோடே அந்நயம். விரை கமழ் - பரிமதம் பரிமதியா
நிற்கிற, விரை - பரிமதம், கமழ்கை - பரிமதிக்கை, பரிமதம்
புறவியா நிற்கிற என்றபடி. நறும்புகை - சூதிகளான பூங்கள்,
வேள்வியுள் மடுத்தலும் நறும்புகை யென்கிற சந்தித்தில் சுவரவிசேஷத்
தாலே யாக்கலங்களை சமீபித்த அளவிலே பூங்கள் உண்டாயிற்றன
வென்று கலிக்கும் சமீபித்த அளவிலே வேறே சிலர் பூபாடிகளைக்
கொண்டு அப்யசன் பண்ணினார்களென்று தார்பயம். காளங்கள் -
காஹங்களையும், வலம்புரி - சங்கங்களையும், இதற்கு இசைத்தனர்
என்கிறத்தோடே அந்நயம். கலந்து - சங்கபாபானந்தர் காஹவனியும் ததனந்தர்
சங்கவனியுமாக இப்படி கலந்து என்றபடி. எங்கும் - சர்வதிக்கு
களிலும், இசைத்தனர் - சுவரிப்பித்தார்கள், சிலர் இதி சேய். வாளொண்
கண் - கானியை உடையவையாய் ஒள்ளியவான கண்களை உடைய
வர்களான, வான் - கானி, இந்த பாபவதர்களைக்கண்ட ப்ரியதிசயத்
தாலே சத்குலசுவரிசுந்நங்களாய் தர்னியங்களான லிசனங்களை உடைய
வர்களை என்கிறபடி. மடந்தையர் - சூரிகள், கீழ்ச்சொன்ன

மூ. மடந்தையர் வாழ்த்தலும் மருதரும் வசுக்களும்

தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர் - தொடுகடல்

கிளந்தளங் கேசவன் கிளரொளி மணிமுடி

குடந்தையெங் கோவலன் குடியடி யார்க்கே.

(7)

ஆ. (மடந்தையர்) அஹிதபரிவாணாய்மாகத் திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை துடக்கமாகவுள்ள देशங்களிலே வந்து திரு அவதார் பண்ணியருளின எம்பெருமானுக்குக்குடியடியரான இவர்களை மடந்தையர் வாழ்த்து மளவிலே மஹத்துக்களும் வசுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகந்தரங்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து சூதித்தார்களென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. என் கேசவனென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (அஹித்யாதி யால்). கேசவன் கோவலனென்று கணவர்தன் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீமதூராதேசங்களும் தோற்றுகிறதென்று நினைத்தருளுகிறார் (துடக்க மாகவுள்ள இயாதியால்). எங்கும் துடர்ந்து என்கிறதற்குத் தாத்ரய ம்ருளிச் செய்கிறார் (தந்தாமுடைய இயாதியால்). இதுவே இப் பாட்டுக்கு சங்கீதியுமாகிறது. (7)

ச. அதிவாஹிகர்களுடைய மஹிஷிகளென்றபடி. மகிழ்ந்து - ஸ்ரீமந்தர் போயி ருந்து வந்த பூதர்களைக் கண்ட ஜனநிகளைப்போலே மிகவும் அநந்திகளாய், இதற்கு வாழ்த்தினரென்கிறத்தோடே அவ்யம். ஆழியாந்தமர் - சக்ரவரனுக்கு அஸாஹாரணசேஷபூதரான நீங்கள், வானகம் - பரமவ்யோமமாகிற மூர்த்தை, அகம் - மூலம், மூலம் போலே உங்களுக்கு ஸ்வாமிமான பரமபதத்தை என்றபடி. ஆள்மிங்களென்று - ஆளுங்கோளென்று, அப்யாஹுதமாக யாவதாஸம் நீங்கள் ப்ராசனம் பண்ணியருள வேணுமென்று, வாழ்த்தினர் - மஹாப்ராசனம் பண்ணினார்கள். (6)

தொடுகடல் - அபாஹமான ஸ்ரீமதூரத்திலே, தொடு என்று தோண்டுதலாய் அபாஹத்தை லக்ஷிக்கிறது. கிடந்து - கண்வளர்ந்த ருளினவனான, எங்கேசவன் - நம்முடைய கேசவனான, அஹிதபரிவாணாய் மாக கேசியை சஹித்தவனான என்றபடி. கிளரொளி - ஜம்மமாணமான மயூகசாலியான, மணிமுடி - ரத்னகிரீடத்தையுடையவனான, குடந்தை யென் கோவலன் - திருக்குடந்தையில் நம்முடைய ரோபாலனுக்கு, ஸ்ரீமதூரத்தளவும் செல்லமாட்டாத நமக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய் திரிவசுக்களோடும் மருவம்படி அநந்தசுசீல னானவனுக்கென்றபடி. குடியடியார்க்கு - குடியோடே அடியாயிருக்

மு. 'குடியடி யாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கெ' கன்று
முடியுடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள
கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்
வடிவுடை மாதவன் வைகுந்தம் புகவே.

(8)

ஆ. (குடியடியார்) குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று இவரை
சேஷ்வசாமாஜ்யத்திலே அபிஷிஷ்டராய் அதுக்கு முடிதூடியிருந்த அயர்வரும்

எட்டாம் பாட்டு

இ. இவரையென்கிறதற்கு எதிர்கொள்ள வென்கிறத்தோடே அவ்யம்.
முடியுடைவானவரென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (சேஷ்வத்யாதி
யால்). இவர்களென்கிறதற்கு குறுகினார்களென்கிறத்தோடே அவ்யம்.

ச. கிற, நமக்கும்கூட சூலமும்படி திருக்குடந்தையில் கண்வளர்ந்
தருளின சௌவ்யகுணத்தால் வசிக்ருதராய்க்கொண்டு சந்தமமாக அடிமைய
யிருக்கிற இந்த பாசுவதர்களுக்கென்றபடி. இவர்களைக் குறித்து
என்று தாப்யம். மடந்தையர் - சூரிகள், அடவசுபூதிதேவர்களுடைய
மஹிஷிகளென்றபடி. வாழ்த்தலும் - மஹாசாசன பண்ணுமளவில்,
மருதரும் - சந்தமர்த்துக்களும், வசுக்களும் - அடவசுக்களும், எங்கும் -
சவ்லகங்களிலும், தங்களெல்லையளவேயன்றிக்கே ததுபரிதனலகங்களிலு
மென்றபடி. துடர்ந்து - 'காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ' என்று
சிரோத்கிஷ்டராயிருந்தவர்களாகையாலே இவர்கள் நிசேஷமாத்திலே
அனகலகங்களை அநிகமித்துப்போவார்களாகையாலே தங்களெல்லைக்
குள்ளே சூதித்த அளவால் தங்களுக்குப் பரியதி பிறவாமையாலே
அபரிதனலகங்களிலும் துடர்ந்து என்றபடி. தோத்திரம் - சூரங்களை,
சொல்லினர் - சொன்னார்கள்.

(7)

இவர் - இந்த பாசுவதரானவர்கள், கோவிந்தன் தனக்கு - க்ஷு
னாய் அவதரித்து சூக்களை ரகித்தருளினவனுக்கு, கோவிந்தனுக்கு
என்றோதே கோவிந்தன் தனக்கு என்றது தனக்கேயல்லது மற்றொரு
வனுக்கு மின்றியே யென்று அநந்யாஹ்வம் வ்யகிஷ்பிக்கைக்காக. குடியடி
யாரென்று - சூலமத்தாலே சேஷமூதராயிருக்கிறவர்களென்று மிகவுமுகந்
தென்றபடி. இதற்கு எதிர்கொள்ள என்கிறத்தோடே அவ்யம். முடியுடை
- கிரிதங்களை உடையவர்களான, சேஷ்வசாமாஜ்யலக்ஷணமூததீவ்யகிரிதசோமதரான
வென்றபடி. வானவர் - பரமவ்யோமவாசிகள், நியதூரிகளென்றபடி. முறை
முறை - பரியம் பரியமாக, எதிர்கொள்ள - சூரியதீவ்யத்தாலே பத்யுதமந்

மூ. வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்

'வைகுந்தன் தமரெமர்; எமதிடம் புகு' தன்று

வைகுந்தத் தமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்

வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே.

(9)

ஆ. மரர்கள் முறைமுறை எதிரெதிர் கொள்ள வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுவதிற்காட்டில் மேல்பட்டதொரு சङ्கமில்லாமை யாலே யாழியான் தமரான நீங்களாள் மின்கள் வானகமென்று இது தன்னையே சङ्கமாக அாசாசிக்கைக்காகை இவர்கள் முன்னமே ஃவஜ-பதாபாபிகளாலே அலஃகூதமான பெரிய திரு ஸுபுரத்தைச் சென்று குறு கிணர்களைன்கிறார்.

(8)

இ. கொடியணி என்கிறத்தை உரைக்கிறார் (முன்னமே இதாடியால்). இத்தாலிவ்வளவாக புகுதிமண்டலத்திலுண்டாம் சர்காரங்களை அருளிச் செய்தவர் இப்பாட்டிலே புகுதிமண்டலத்தை அதிகரித்து பரமபதத்திலே புகுந்த அனந்தர் நியசூரிகள் செய்தருளும் ஸபாரங்களையும் அவ் ஸபாரங் களோடே ஸ்ரீவீகூடதீவ்யநரத்தைப் போய்க்கிட்டினபடியையும் அருளிச் செய்கிறாரென்று சங்கதியும் சூதிதை.

(8)

ச. பண்ணிவைவளவிலே, இதற்குக்குருகினர் என்கிறத்தோடே அந்வயம். வடிவுடை - வடிவை உடையவனான, பரஸாய் மதுபுரத்யயம். இவர்கள் வருகிறார்களென்கிற ஃபுத்தாலே ஃவஜவநிஸூதலாமலஸ்யாமஃஸிங்ஃமஸூபமாஸி-அவத்க்ஃவரனான என்றபடி. மாதவன் வைகுந்தம் மாஃவனுடைய வீகூடத்தை, முலைபிரியமாட்டாத ஸுஃவணக்காணுமாப்போலே நிரவஃக-ஸுஃஃதத்தோடே இவர்களைக் காண்கையில் ஸ்துஃஸிதனாய்க்கொண்டு தன்னிற்காட்டிலும் வத்சலதரீயான ஸஃமியும் தானுமாயிருக்கிற வனுடைய ஸ்ரீவீகூடதீவ்யநரத்தை பென்றபடி. ஸ்ரீவீகூடமென்று தீவ்யநரத்துக்கும் திருநாமமுண்டிதே. புக - புவேசிக்கைக்காக, இதுக்கும் குறுகினரென்கிறத்தோடே அந்வயம். கொடியணி - கொடிகளாலே அலஃகூதமான, இவர்கள் வருகிறார்களென்று முன்னமே ஃவஜாபிகளாலே அலஃகூரக்கப்பட்டதான என்றபடி. நெடு - ஸ்துஃஸுதரமான, மதிள் கோபுரம் - பாகாரத்தில் ஸுபுரத்தை, தீவ்யநரதாரஸுபுரத்தை என்றபடி. குறுகினர் - கிட்டினார்கள். இது பரமபதஸுபானத்திலருளிச்செய்த நிவாஃஃம். ஸ்ரீவீகூடதீவ்யநபதத்தி னெல்லையிலித்திருஸுபுரத்தைக் கிட்டினார்களென்று நிவாஃஃபாருமுண்டு.

(8)

ஆ. (வைகுந்தம்) வைகுந்தம் புகுமளவில் வாசலில் வானவர் வைகுந்தன் தமராகையாலே எங்களுக்கு சுவாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய பகவத்கீழ்க் கருமான சமீபிகளைக்கைக் கொள்ள வேணுமென்று சமீபித்து பகவத்குணாநுபவஜனநிரதிசயபிரிதிகாரிதசவ்ரரிசயீகமோரான அமரரும் பகவத்குணாநுபவஜனநிரதிசயபிரிதியாலே அபகூதி ரதராய் ஒரு பவூதி பண்ணுகைக்கு அமரன்றியே யிருக்கும் முனிவரும் பூமியுள்ளே யுள்ள சுவீணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாமெந்த பாய் பண்ணி னேமோவென்று விசயப்பட்டார்களென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. வைகுந்தன் தமரென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (வைகுந்தன் தமராலேயிடையால்). எமதிடம் புகுதென்று என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (எங்களுடைய இடையால்). சமீபித்து என்கிறதற்கு விசயப்பட்டார்களென்கிறத்தோடே அவ்யம். இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே சுவீகூததிவ்யநரோபகூதத்தில் நடந்த உபவாரங்களை அநுசந்தித்தவர் இப்பாட்டிலே திவ்யநரபவசானந்தர் தாரபாலாதிகளான நியசூரிகள் செய்தருளும் உபவாரங்களை அநுசந்திக்கிறுரென்று சஜ்ஜி சூதிதை. முனிவருமென்று மனநிலரைச்சொல்லுகையாலே குணாநுபவரசிகதாசிட்யால் ததிரதவென நிதிதரான அமர் கீழ்க் கருமான உதிமென்று நினைத்தருளுகிறார் (பகவத்குணையிடையால்). மண் நவரென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (பூமியுள்ளே இடையால்). விதிபே என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நாமெந்த பாய்விடையால்). (9)

ச. வைகுந்தம் - சுவீகூததிவ்யநரத்தை, புகுதலும் - பவசித்தவானிலே, வாசலில் வானவர் - அந்த திவ்யநரதாரத்தில் தேவர்கள், தாரபாலகராகவுள்ள நியசூரிகளென்றபடி. இதற்கு வியந்தனரென்கிறத்தோடே அவ்யம். வைகுந்தந்தமர் - சுவீகூதநாயனுடைய சுவகியர், சுவீகூதநாயனுக்கு அந்யாஹ்ஸேபபூதரானவர்களென்றபடி. எமர் - அசமதீயர், நமக்கு சுவாமிகளென்றபடி. எமது - அசமதீயமான, இடம் - சானத்தை, புகுதென்று - தேவர்கள் பவசித்தருளவென்று, புகுது என்றது புகுதுக என்றபடி. எங்களுடைய இந்த சுவீகூததிவ்யநரதாரபாலகதாதிசயத்தை நீங்கள் அஜ்ஜிகரித்தருள வேணுமென்று சமீபித்து என்று சதூதாத்யம். வியந்தனரென்கிறபதத்தை இங்கே அநுசந்திப்பது. வியந்தனர் - விசயப்பட்டார்கள். வைகுந்தத்து - சுவீகூததிவ்யநரத்திலே, அமரரும் - பகவத்குணநிரசிகரும், கீழ்க் கருமான சூரிகளென்றபடி. முனிவரும் - மனநிலரும், பகவ

(10)

(10)

(10)

(9)

மூ. வந்தவர் எதிர்கொள்ள மாமணி மண்டபத்து
அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோ டிருந்தமை
கொந்தலர் பொழில்சூரு கூர்ச்சட கோபன் சொல்
சந்தங்கள் ஆயிரத் திவைவல்லார் முனிவரே.

(11)

ஆ. (வந்தவர்) சர்வரனாய் ஐய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் தானும்
வந்து எதிர் கொள்ள திருமாமணி மண்டபத்திலே சென்று அந்தமில்
பேரின்பம் விளையும்படியாக அயர்மறு மமரர்களோடே கூடத்
தாமிருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் அந்த
மின் பேரின்பத்தடியரோடிருக்கப் பெறுவாரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ. அவரென்கிற ப்ரஸித்திநிஷேதத்துக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வ-
த்யாடியால்). அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடியாதிக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்
செய்கிறார் (அந்தமிலித்யாடியால்).

(11)

ச. விதிவகை - ஹ்யப்காரத்தாலே, நம்முடைய ஹ்யவ்ஹத்தாலே
என்றபடி. புகுந்தனரென்று - ஶ்வீணவர்களிங்கே வந்து புகுந்தார்
களென்று இருள்தருமாஞாலமாய் விஷயங்கள் நடையாடுகிற ச்ஸாரத்
திலே இருந்து வைத்து அந்ந்யப்ரயோஜனராய் ஶ்ரவத்ஸுணாநுஶ்வம் பண்ணப்
பெற்றவர்களாய் விண்ணுளாரிலும் சீரியரென்கிற இவர்களிங்கே
வந்து புகிறப் பெற்றது நம்முடைய ஹ்யமன்ஞேவென்று அநுசந்தித்துக்
கொண்டென்றபடி. இதற்குக் கழிவினரென்கிறத்தோடே அந்ந்யம்.
நல்-நல்லவர்களான, அக்ஷலிதஜானரான என்றபடி. வேதியர் - வேதப்ரதிபாசர்
'யத்ர ஶ்ருதய: ப்ரதமஜா யே புராணா:, யத்ர பூர்வே சாத்யாஸ்சந்தி தேவா:, தத்விப்ராஸோ விபந்யவ. சதா
பத்யந்தி சூரய:' இत्याதி வேதவாக்யப்ரதிபாசரான நித்யசூரிகளென்றபடி. பதி
யினில் - தங்கள் திருமானிகையிலே, பதி - வாசஸ்தான், பாங்கினில் - ஓசிதக்ரமத்
திலே. அதாவது - இவனொரு ச்ஸாரியாய்க் கிடந்த சேதனன் நாம்
அநாதியாக அக்ஸுஷ்டச்ஸாரகந்தரென்று தாரதம்ய் வையாதே இவனை சிஹாசனத்
திலே உயர வைத்துத் தாங்கள் ஶேஷஶூதராய்க்கொண்டிப்படி ஶ்வரூபிசித
மதன க்ரமத்திலே என்றபடி. பாதங்கள் - இவர்களுடைய திருவடி
களை, கழிவினர் - திவ்யதீர்த்தங்களுடைய விளக்கினார்கள், மதிமுக -
சந்த்ரமுகங்களான, மதி - சந்த்ரன், மடந்தையர் - பெரிய பிராட்டியார், ஶ்ரீஶ்ரீ
பிராட்டி முதலான தேவிகளும் தத்ப்ரதிபாசிகளும், மடந்தை-ஸ்ரீ, வந்து-
தத்ப்ரதிபாசியிருந்து வருகிற புத்ரனுக்கெதிர் வருமாப்போலே உத்ஸுக்

(10)

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधिश्रीमद्वेदान्त रामानुज महादेशिकाय नमः

தமிழ்மொழிபெயர்த்துரை:

(சூழ்விசும்பு)

சுவாமிக் காலம் அநாதாராயண இதி யசசா விக்ரமாத்விஷ்டபாநா

அமிதிக் காலம் சக்ரவிக் காலம் ஜலநிதிசயநாசுசாபி கோவிந்நாபாசா |
வீகுண்சுவாமிபாசாபி ச நிஜஜநாநாசிராசாசுயகதா

0 சுவ் லோகம் ப்ராபயேத் அபிபாதிர்நி கதயா அநாதாரிவ்நிவ 1192211

(சுவாமிக் காலம்) ஏழ்பொழிலும் வளமேந்தியவென்னப்பன் - சுவ்ஸாமி
யாகையாலும், (அநாதாராயண இதி யசசா) நாரணன் தமரைக்கண்டு
கந்து - சுவ்நிசந்தாவாகையாலும், (விக்ரமாத்விஷ்டபாநா) பூமியன் றளந்தவன் -
நிவிக்ரமரூபத்தைக் கொண்டு எல்லா லோகங்களையும் அளக்கையாலும்,
(அமிதிக் காலம்) மது விரிதுழாய் முடிமாதவன் - மாதவன் தமரென்று
சுய:பதியாகையாலும், (சக்ரவிக் காலம்) ஆழியான் தமரென்று திருவாழியை
திவ்யாபுஷமாகவுடையவனாகையாலும், (ஜலநிதிசயநாசுசாபி) தொடுகடல்
கிடந்த - சுவ்நிசந்தாவாகையாலும், (கோவிந்நாபாசா) தனக்கென்று - எல்லார்க்கும் சுவ்நிசந்தாவாகையாலும்,
(கோவிந்நாபாசா) தனக்கென்று - எல்லார்க்கும் சுவ்நிசந்தாவாகையாலும்,
கூணாய் வந்து அவதரிக்கையாலும், (வீகுண்சுவாமிபாசா) வைகுந்தன்
தமரெமர்விதிவகை புகுந்தனர்தாதி - பரமபதத்துக்கும் அவற்றிலுள்ள
சூரிகளுக்கும் நிவாஹிகனாகையாலும், எம்பெருமான் அநாதாரிவ்நிவ
அநாதாரிவ்நிவ தன்னுடைச்சோதியை அடைவிப்பிக்கிருரென்று
'சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே' சதகோபரருளிச்செய்தாரென்றார். (122)

அமிதே நிசமான்தமநாசிராசா நம:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பத்தாந்திருவாய்மொழி

மூ. முனியே! நான்முகனே! முக்கண் ணப்பா! என் பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக் கட்கரு மாணிக்கமே! என்கள்வா!
தனியேன் ஆரூயிரே! எந்தலை மிசையாய் வந்திட்டு
இனிநான் போகலொட்டேன் - ஒன்றும் மாயம்செய் யேல்என்னையே. (1)

ஆ. (முனியேநான்முகனே) இப்படி அந்தமில்லாப்பேரின்பத்தடிய
ரோடிருந்த ஆழ்வார் தாமிந்த ப்ருதியிலே இருந்த இருப்பைக்காணு

பத்தாந் திருவாய்மொழி

இ. இப்படி தமக்கு ஞாவிகளாயிருந்த கல்யாணபர்ப்ரீகளையெல்லாமிப்போது
சாஷா஠்கரித்து மிகவும் ஸ்ரீதராயிருக்கிற ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழி
யிலே மாயஞ் செய்யேலென்னை யென்றும் கூவிக்கொள்ளாய்
வந்தந்தோ என்றும், உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ என்றும்,
உன்னை என்னுள் வந்து கூடுவனான் என்றும் இப்புடைகளிலே
மிகவும் ஶா஠்ராய்க் கூப்பிடுகை ஶச஠்ஜதமன்றோவென்ன ஶவதரிப்பிக்
கிருர் (இப்படியிய்யாடியால்). இப்படி அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ
டிருந்த ஆழ்வாரென்றது கீழ்த்திருவாய்மொழியின் ப்ருவெத்தில் ஠கரீத்யா
ஶாவிகல்யாணபர்ப்ரீகளில் தமக்குப் பிறந்த சாஷா஠்காரவீஷ஠ாதிஷயந்ரந்ரய்த்தாலும்
இந்த கல்யாணகுணங்களில் ஶத்யாஸ஠்கியாலும் 'ந விவெ஠ா஠்மனோ ஶா஠்'மென்கிற
கணக்கிலே தாம் இப் ப்ருதியிலே இருக்கிற இருப்பை மறந்து ஶவ்
ஶ஠ிரா஠ி஠ித்யாலே அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்ததாகவே தம்மை
எண்ணியிருந்த ஆழ்வாரென்றபடி. கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே
ஶதிமனோ஠்ரமான ஶ஠ிரா஠ிமா஠்த்தையும் ஶாதிவா஠ிகப்ருதிஸகலஸுரமுனிபரிஷதுப-
஠ரிதவிவி஠்ம஠்ஜ஠ிப஠ாரங்களையும் த்ரிகுணம஠்காந்தாரத்தை ஶதி஠்ருமித்து ஶ்ரீவீகூ஠-
஠ிவ்யந஠்ரத்தைக் கிட்டிவைவா஠ே நித்யஸூரிஸங்கபர்ப்ரீகள் எதிர் கொண்டு
வந்து செய்தருளும் ஠ப஠ாரங்களையும் ஶத்திவ்யந஠்ரப்ருவெஷானந்தர் அங்குள்ள
நித்யஸூரிகள் ஶதரிக்கும்படிகளையும் ஶ்ரீ஠ுமினிஷா஠ிகளும் ஶ்ரீவீகூ஠நா஠்னும்
எழுந்தருளி ஠ப஠ா஠ித்தருளும் படிகளையும் ஶத்திருமாமணி மண்டபத்
திலே அந்தமில்பேரின்பத்தடியரான நித்யஸூரிகளுடைய வழகோலக்கத்
திலே தாம் ஶானந்தநி஠்யராயிருக்கும்படியையும் ஶத்யந்தவிஷெஸதமநிர்விஷய-
ஸ்ரீதிரூப஠ாப஠்ஸாஷா஠்காரத்தாலே ஶநுஶவித்து ப்ரவஷராய்த் தாமிந்த ப்ருதியி
லிருக்குமிருப்பை மறந்து நித்யஸூரிகள் நடுவே இருக்கிறதாகவே தம்மை
ஶ஠்ஶவசித்திருந்த ஆழ்வார் தாமும் 'ஶவர்களைப் போலே ஶவ஠்஠்நந்தகீ஠்யங்
'களிலே ப்ருவூராய் ஶது கைவாராமைபாலே ஠கிதராய்த்தம்மைப் ப்ராமா஠ி-

ஆ. என்று ஏங்கிக் கூப்பிடுகிறார். நிபிலபூவநிர்மாணாணசஹ்ரணாடிலிருந்து
நிரவதிகசௌந்தரியசௌமாஸ்யலாபயயௌவநாபரிமதொடாரகுணசாஸரனாயிருந்த உன்னு
டைய சௌந்தரியாடிசுணங்களைக்காட்டி என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கி
எனக்கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களையே ஧ாரகமாக்கி

இ. த்துத்தாம் ப்ரகூதிபஹ்ராயிருக்கிற படியைக் கண்டு மெய்சிவரத்திலே
ஒருவன் நிர்வஹனாய் சுகோத்தரனாயிருந்து வைத்து து:கவஹ்ருமாய் து:ஸ்தரமாய்
ஓரிடத்திலும் நிலை நிலைதபடி அத்யந்தா஧மான சமுத்ரமயத்திலே
தள்ளுண்டால் நோவு படுமாப்போலே மிகவும் அவசரமாய் பரமபுருஷன்
தான் நிர்வஹகசர்வவிதவஸ்துவாய் அநவரதவிதநிபிலபூதஜாதயாஸ்யனாய்
சர்வசக்தனாய் பரமகாஸிகனாய் அபரதசக்தனாய் அநிகரபக்தனாய் நிபிலஜந்நுஜாத-
சரணனாயிருக்கத்தன் திருவடிகளொழிய வேறு ரதியில்லாத நம்மை
இங்ஙனே மூரூபையான இப்ரகூதியின் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து
வைப்பதேயென்று மிகவும் அர்த்ராய் பசியாலும் தாஹத்தாலும் பரிஸு-
மாய் சாத்மசுத்தையும் காணப்பெருத ஸ்தந்நயபரஜ் அர்த்யதிசயத்தாலே
கதறுமாப்போலே நிர்வஹமாயிருப்பாருடைய ஹ்ருதங்கனும் கூட இரங்கும்
படியாகவும் அவனுக்குத் தம்மை ரகித்தல்லது பரமபதத்திலிருப்பது
அரிதாம்படியாகவும் அத்யந்தர்ஷனியமாய் அதின் மேலே முன்பு பல
விடங்களில் தன்னுடைய கலாணகுணாவிஸ்காராடிகளாலே இவர் திரு
வுள்ளத்தைத்தேறப்பண்ணி அந்நபரமாக்கி வசித்தாப்போலே இனிய
வனுக்குத் தம்மை வசித்தவொண்ணாதபடி பெரிய பிராட்டியார்
திருவாணையிட்டுக் காட்டுத்தீயிலகப்பட்டாரைப் போலே போக்கடி
யற்று 'சாஹாமூராவணசௌநிகாத் ஜம்ஸூரணய் சரணம் ரம ராமம்' என்கிற கணக்
கிலே அவன் திருவடிகளைப்பூண்டு கொண்டிப்படி நான் ஸௌந்தரிய
ப்ரகூதியிலிருக்கிற இருப்பைப்பார்த்து பரமதயாஜுவான நீ இனி இப் ப்ரகூதி-
சம்பந்தத்தை நிர்வஹமாக நிர்வஹிப்பித்து என்னைத் திருநாட்டிலே கொண்டு
போய் உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருள வேணுமென்று ஏங்கிக்
கூப்பிடுகிறாரென்று கருத்து.

முதற் பாட்டு

கருமாணிக்கமே என்னுமளவுக்குத் தாத்நயம்ருளிச் செய்கிறார்
(நிபிலேத்யாடியால்). அதில் என் பொல்லா இத்யாடி விசேஷங்களுக்குத்
தாத்நயம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிகேத்யாடியால்). என் கள்வா என்கிறதற்
குத் தாத்நயம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னைத் தோற்பித்து இத்யாடியால்).
தனியேருருயிரே என்கிறதற்குத் தாத்நயம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கொரு
வனுக்கும் இத்யாடியால்). என் தலை மிசையாய் வந்திட்டு என்கிற

ஆ. என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்திருந்த உன்னை இனி நான் போக
வொட்டேன், இனி பண்டுபோலே உன்னுடைய குணவெண்தாடிகளை
என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து என்னை ஒன்றும் மறப்பிக்க
வொண்ணாது இனி மெய்யே வந்து கலந்தருள வேணுமென்று
கொண்டு தம்முடைய அபேஷித் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத்
திருநாட்டிலும் கூட இருக்கவொண்ணாததொருபடி பெரிய அர்தி
யோடே பெருங் கூப்பாடாகக் கூப்பிடுகிறார். (1)

இ. தற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சுமீதுதாப்யம்). ஒன்றும்
மாயஞ்செய்யேலென்னை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(இனி பண்டுபோலே இत्याடியால்). இதுக்குப் பரமதாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (இனிமெய்யே இत्याடியால்). (1)

ச. முனியே - மனந் பண்ணுமவனே, “சதேவ சாம்யேதமய அஸித், அத்மா வா
இதமேக எவாய் அஸித், ஏகோ ஹ வை நாராயண அஸித், ந ப்ரஹ்மா நேசானோ நேமே த்வாபாபூதீவீ ந
நக்ஷத்ராணி நாஸோ நாஸிந்ந் சோமோ ந சூர்ய:; அஸிதித் தமோபூதமப்ரஜாதமலக்ஷணம் | அபரதக்யம்விஜ்ஞேய்
ப்ரஸுப்தமீவ சர்வத்:” இत्याதிகளில்படியே கல்பாந்தகாலராத்ரிமீலே முன்பு
பரசக்ஷ்ணப்ரஸுப்தையாமிருந்த ப்ரஜையை இழந்து முச்சடங்க ப்ரஸுப்தனாய்
பொகமோக்ஷார்ப்ரவூத்திகளுக்கு ப்ரசக்ஷமில்லாதபடி கரணகல்பைவர்களைபுமிழந்து
‘லூனபக்ஷ இவாண்டஜ:’ என்னும்படியாய்த் தங்களுக்கு விசேஷித்தொரு பேரிட
வொண்ணாதபடி மஹாத்மஸிஸிலே யிரும்புண்ட நீர் போலேயிருக்கச்சுவறி
அசித்விசித்வங்களாய்க்கிடக்கிற சேதனரைக்கண்டு தயமானமனாவாய் இவர்
களுக்கு கரணகல்பைவர்ப்ரதானம் பண்ணுகைக்காக ‘ச தபோஸ்தப்யத, ச தபஸ்தப்வா, இத்
சர்வம்சுஜத - ச ஏகாக்ஷீ ந ரமேத, தஸ்ய த்யானாந்தஸ்தஸ்ய, வஹுஸ்யா ப்ரஜாயேயேதி’ இत्याதி
களில்படியே மஹாத்மஹாரதமாத்த்மபூதேந்திரியாதிருபமான ஜகத்சுஷ்டிப்ரகாரத்தை மனந்
பண்ணுமவனான பரமபுருஷனே என்றபடி. நான் அசத்கல்பனாய்க்கிடந்த
அன்றைக்கு நிவ்யாஜமாக என் பக்கலிலே தயை பண்ணி இவ்வளவாக
வரும்படி யென்னை உண்டாக்கின நீ இப்போது நானுளனாய்
உன்னை அபேஷித்து நோவு படா நின்றாலுதவலாகாதோ பிரானே? நீ
நினைத்தவன்றோ உதவலாவது, நான் நினைத்த இன்று உதவலாகாதோ
என்று கருத்து. நான்முகனே - சதுர்முகசரீரகனாயிருக்கிறவனே, நிக்ஷே-
ப்யதிரித்தங்களான சரீரவாசிசப்தங்கள் சரீரபிரபந்தங்களாகையாலே இங்கு
சதுர்முகசப்தத்தாலே ததந்த்யாமியான பரமபுருஷனை சம்பொதிக்கிறது. வ்யஸ்திசுஷ்டி
பண்ணி உபகரித்தாரும் உண்டாயிருக்க சமஸ்திசுஷ்டிகர்த்தாவான என்னைக்
கூப்பிடுகிறது என்னென்ன? சமஸ்திசுஷ்டிமாத்தாலன்றிக்கே வ்யஸ்திசுஷ்டி

ச. யாலே उपகரித்தவனும் தஞ்சிரகனான நீயேயன்றோ, சதுர்முகனும் உனக்கு கர்வரணாதிவதுபகரணமாत्रமன்றோ பிரானே என்று கருத்தாலே இப்படி ச்வேதித்தது. முக்கண்ணப்பா - திரைநனான உபகாரகனே, இங்கும் ஹ்வாகசசுத்தாலே ததந்தியாமியான சர்வீசரண ச்வேதிக்கிறது. அப்பன் - உபகாரகன், சமஸ்திமாத்தாலன்றிக்கே ச்ஹாரத்ததப் பண்ணி உபகரிப்பவனும் நீயேயல்லையோவென்று கருத்து. “ஆசுஸ்திசந்தானாமபராஹாந் நிரோஹிநி ஜகத: | பவாசஹ்யகரணே பரிசுசுரகேலிமாசரிசி” என்கிறபடியே உத்தரோத்தரவிபரிதாசுரணவாசனாசாமகமாயாலே சூஸ்தியிற்காட்டிலும் அவிசுபகாரகமிதே ச்ஹாரம். என் - என்னுடைய, எனக்கு நிரதிசயபுஷ்யமான என்று தாஸ்யம். இதுக்குக்கருமானிக்க மென்கிறத்தோடே அந்வயம். கீழ் என் சப்தம் பயோகியாதே இங்கு பயோகித்தருளினவித்தால் நான் முகனே முக்கண்ணப்பா என்கிறவிடத்தில் விசுஷணங்கனாய்த்தோற்றின ஶ்ஹாரதர்கள் தமக்கு அநுத்சுயரென்றும் கருமானிக்கமே என்கிற விடத்தில் விசுஷணமாய்த்தோற்றுகிற திவ்யமஜ்ஜவிசுஹ்மே முனியேயென்று சொல்லப்பட்ட திவ்யாஸுஸுரத்திற்காட்டிலும் நிரதிசயபுஷ்யத்வென தமக்கு உத்சுயமென்றும் திருவுள்ளமென்று தோற்றுகிறது, கனிவாய் - விசுசுரகல் போலிருக்கிற அவரத்தத உடைத்தான ‘அவாஸ்யநாதர:’ என்று சொல்லப்படுகிற தத்வ் அநுகூலதரக்கண்டால் பரிதியாலே மந்தஸிமத் பண்ணி நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. தாமதரக்கன் - தாமதரஸுஸுப் போலே யிருக்கிற கண்களையுடைத்தான, ‘அவலுக்நதானே பூயோ மா பாலயாசுயுத’ என்றிருக்குமவர்களை அவதிகசுஹாத்நுராபரமாவலுக்ந் பண்ணும் திருக்கண்களைச் சொன்னபடி. கன் கருமானிக்கமே என்கிறவிடத்தில் ணகாரஸ்ய ககாரே பரே தகாராத்சு: பொல்லாக் கருமானிக்கமே யென்று அந்வயிப்பது. பொல்லா - பொல்லாததான, பொல்லுதல் - துணைத்தல், துணையாமையாலே ஒருவராலும் உபயோகிக்கப்படாமல் நிரத்யாபிநவ மாயிருக்குமதான என்றபடி. கருமானிக்கமே - இந்நிலமாணிக்கமே, ‘ஏஸ சர்வஸுமூதோ மே பரிஸுஸுஜ்ஜோ ஹ்நுமத:’ என்று அசுரிதர்க்கு சர்வஸுமூதபரிஸுஸுஜ்ஜதாயியான திருமேனியையுடையவனே என்றபடி. தாமதர பூத்தாப்போலே பூஸிதமாயிருப்பதொரு நிலரத்வ் சிமத் பண்ணிதப்போலே இருக்கிறது திவ்யமஜ்ஜவிசுஹ்மென்று ச்ஹதாஸ்யம். இங்கு ஶ்ஹாரதஹ்வாஸத்தால் ‘மஸுயே விரிசுசுரிசு பரிமாவதார:’ என்கிற விசுசுரதாரவிசுஹ்மத்ததச் சொன்னபடி. ‘ரஸுத்ய் சர்வமூதானா விஸுஸுதவபுபரிமாவாந்’ என்கிறபடியே ரஸுதத்திற்கே இட்டுப் பிறந்திருக்கிற நீ நிர்மயதிவ்யசனசாபரந்தநிர்மயனான என்னை இங்ஙனே உபேகிக்கலாமோ பிரானே என்று கருத்து. திரிமூதிமஸுயதமான இங்

ச. அவதாரத்தை நான்முகனுக்கும் முக்கண்ணனுக்கும் நடுவே அநுசந்தியாதொழிந்தது ஐஹரமூர்திகளில்போலே இந்த மூர்தியில் ஜிவசம்பந்தமில்லாமையாலும் சூதசத்வமயமாகையாலும் அத் எவ நமக்கு நிரதிசயபுரூபாய்வேன உதேச்யமாகையாலும் என்று கண்டு கொள்வது. என் கள்வா - என்னுடைய கள்வனே, உனக்கு நியத்யஸ்வம்மாயிருக்கிற இவ் வாழ்வை, அநாதியாக அபஹரித்தவனாயிருக்கிற என்னை அபஹரித்தவனே என்றபடி. கருமாணிக்கமே என் கள்வா என்கிற சமபிவ்யாஹரத்தால் 'புஸா டுஷ்டி-சித்தாபஹரிண' என்கிறபடியே உன் வடிவழகைக்காட்டி என்னை அபஹரித்தவனே என்று கருத்து. உனக்கு ஶிகௌஸ்துமம் போலே நியத்யஸ்வம்மாயிருக்கிற வாழ்வை 'திலதீலவஹாஸஹிவ' என்கிறபடியே த்ரிபுணமரகாந்தாரத்திலே ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி ஒளித்திருந்து அபஹரித்தேன் நான், நீ அங்ஙனன்றிக்கே வடிவைக் கொண்டு வந்து காட்டியே இப்படி மஹாசூரனான என்னையும் கூட அபஹரித்தாய் என்கை, உன் சௌந்த்யலாபணங்களைக்காட்டி என்னை வசிகரித்து உனக்கடிமையாக்கிக் கொண்டவனே பென்று சாத்யம். இப்படி என்னை வசிகரித்தாகிலும் உனக்கடிமையாக்கிக் கொண்ட நீ இப்போது நான் இப்பதூதியிலே கிடந்து நோவுபடப் பார்த்திருக்கலாமோ என்று கருத்து. தனியே னுருயிரே - அசஹயனாயிருக்கிற எனக்கு பூர்ப்ராணனே, ஆர் - பூர்ம், உயிர்-பாணன், த்வதூணாநுமவத்தில் ஒரு துணையன்றியே ஶகாயாயிருக்கிற எனக்கு உன்னுடைய சௌந்த்யசௌரீத்யாதிபுணங்களைக்காட்டி எனக்கு பரிபூரணவனானவனே பென்றபடி. நாட்டார்க்கு அந்நபாநங்கள் போலே எனக்கொருவனுக்குமுன்னுடைய புணங்களைப்பே வாகமாக்கினவனே என்கை. தமக்கு சௌரிசிவாவிமுகரான சந்தாரிகள் நடுவே இருப்பு பிராட்டிக்கு அசோகவனிகையில் ராஜசிகள் நடுவில் இருப்புப்போலே துஸ்சஹ மாயிருக்கையாலே தனியேனென்கிறார். என்னையறியாதே வசித்து வசிகரித்துக் கொண்டவனாவன்றிக்கே உன் புணங்களிலே எனக்கு ரசாதிசயத்தை உண்டாக்கின நீ இப்போது பரிதபிக்கிற என்னை சபேஷிக்கலாமோ பிரானே என்று கருத்து. என் தலை மிசையாய் வந்திட்டு - எனக்குத் தலை மிசையாக வந்து வைத்து, தலை - ஶ்ரேம், மிசை - மேல், இங்கு அங்கமென்றபடி. ஶ்ரேமான அங்கமாயென்ற தாயிற்று. அதாவது, அந்யந்தமங்கமங்கமாயென்றபடி. பரிபூரணமாக பென்கை என்னெஞ்சிலே பரிபூரணமாக வந்திருந்தருளிவைத்து என்று வதூயம். இனி - இனி உன்னைக்கிட்டினமாத்நிரமன்றிக்கே அந்நிராதிபதியினழகையும் பரமபதத்திலுள்ள ரசாதிசயங்களைபுமெனக்குக் காட்டின பின்பு, போகல் - போகைக்கு, நீ என்னை விசேஷித்துப் போகைக்கு

மூ. மாயம் செய்யேல்என்னை; உன் திரு மார்வத்து மாலைநங்கை வாசம்செய் பூங்குழ லாஸ்திரு வாணை; நின்னாணை கண்டாய் நேசம்செய் துன்னோடென் னையுயிர் வேறின்றி ஒன்றாகவே கூசம்செய் யாதுகொண்டாய்; என்னைக்கூவிக்கொள் ளாய்வந்தந்தோ! (2)

ஆ. (மாயஞ்செய்யேல்) பண்டுன்னைக் காண வேணுமென்றாசைப் பட்டுக் காணப் பெருமையாலே நான் வ்யசனப்படுமளவில் கண்ணாற் கண்டாப்போலே விஷமமாம்படி என்னெஞ்சிலே புன்னைக்காட்டிக் காணவேணுமென்ற அபேஷையைப் பிறப்பித்து என்னுடைய வ்யசனத்தை சமாधान் பண்ணினாப்போலே செய்தருள வொண்ணாது இனி உன்னைக் காட்டிடாதே வஞ்சித்தொளிக்கிலுனக்கு நிரவதிகசுப்பத்தாய் நிரவதிக- ஔய்மூதையாயுன்னாலும் வஹந்தவ்யையாய் உன் திருமேனிக்கு வாசம் செய்யா

இரண்டாம் பாட்டு

இ. மாயஞ்செய்யேலென்னை என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (பண்டுன்னை இत्याடியால்). உன் திருமார்வத்து இत्याதி வாக்யத்திலே அபிப்ரேதமான அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனியுன்னை இत्याடியால்). உன் திரு என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (உனக்கு இत्याடியால்). மார்வத்து மாலை என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிக- ஔய்மூதையாயென்று). நங்கையென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிறார் (உன்னாலும் இत्याடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே மாயஞ்செய்யே

ச. என்றபடி. நான் - அசிராதிமாஃரஸத்தைக் கண்ட நான், ஒட்டேன் - சந்தியேன். 'செய்யே பூரஸ்தாச்சாலாயா: யாவ்மே ந ப்ரஸீததி' என்கிறபடியே உன்னை மறித்துக் கொள்ளுவேன், 'பாதுஷிஷ்யஸ்ய டாஸஸ்ய' என்னும்படி இருக்கிற நானிப்படி மறித்தாலுனக்கென்னை அதிக்ரமித்துப் போக முடியுமோ வென்று கருத்து. என்னை - இப்படி விரஹ்வரஸிஹிதாய் வயநியவசாபந்நாயக்கிடக்கிற என்னை, 'ஏஹி பஸ்ய ஷரீரணி' என்னுமாப் போலே விரஹ் தின்ற தம்முடம்பைக் காட்டி ப்ரஸிபிக்கிற என்றபடி. ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல் - ஒரு மாயமும் செய்யாதே கிடாய், இங்கு ஹிகம்கத்வ் ட்ரமிடஸ்வாபாவ்யாதுபபந்நம். பூவ் போலே உன்னுடைய விசித்ரகுணவே- தாதிப்ரகாஷனத்தாலே என்னை சுகிதனாகக்கி இன்னமிஸ்சாரத்திலேயிருத்தும் படி நீ வசியா தொழியவேணும் பிரானே என்றபடி. (1)

என்னை - முன்பு பலவிடங்களிலுண்டான அதிபோலனன்றிக்கே இப்போதொரு ஷுமுன்னைப்பிரியிலும் முடியும் ட்ரஸ்யுடையவனான என்னை, மாயஞ்செய்யேல் - ஷ்ஷனம் புண்ணுதே கிடாய், அத்யக்ஷய்மரான

ஆ. நின்ற அழகிய திருக்குழல்களையுடையவளாயிருந்த பெரியபிராட்டி திரு ஆணை நின் திருவாணைகண்டாய், சமஸ்தேயாஸ்யமாயிருந்த என்னை யருவராதே என்பக்கலிலே அதிசேஷத்தைப் பண்ணி உன்னோடொன் றென்று சொல்லலாம்படி என்னோடே கலந்தருளினாய், ஆதலாலது பெருவாணையென்று இனிச்செய்கிறோ மென்னப்பற்றாது ஈண்டென வந்து என்னைக் கூவிக்கொள்ளாய்? என்கிறார். (2)

இ. லென்று தாம் பார்த்துச் செய்தேயும் எம்பெருமான் 'மா சூச:' என்றும் போலே ஒரு உதரம் அருளிச்செய்யக்காணாமையாலே இப்பாட்டிலே இனி தம்முடைய அபேஷித் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவ னுக்கு ஐமந்தையான பெரிய பிராட்டியார் திருவாணை இடுகிறாரென்று சங்கீதியும் சூத்திரம். கூசஞ் செய்யாதென்கிறதற்குத் தாத்மீயமருளிச் செய்கிறார் (சமஸ்தேயாடியால்). அருவராதே என்றது சூசுப்பிடாதே என்றபடி. நேசஞ் செய்து என்கிறதற்குத் தாத்மீயமருளிச்செய்கிறார் (என்பக்கலிலே இत्याடியால்). உயிர் வேறின்றி உன்னோடு ஒன்றாக என்னைக் கொண்டாயென்று அந்நிதித்துத் தாத்மீயமருளிச்செய்கிறார் (உன்னோடு இत्याடியால்). இப்பகரணத்திலே தம்முடைய காரியங்களைச் சொல்லுகை உத்தமாயிருக்க நேசஞ்செய்து இत्याடியாலே முன்பு தமக்கு அவன் செய்தருளின அதிசயங்களைச் சொல்லுகை அசங்கதமன்றோ வென்ன இதுக்குப் பரமதாத்மீயமருளிச் செய்கிறார் (ஆதலால் இत्याடி யால்). திருவாணையென்றது பரமமல்லாத ஆணை என்றபடி. அதாவது சர்வசர்க்கு நவன் தன்னை மஹாசகத்திலே அபிஷேகம் பண்ண வேணுமென்று சர்வமீமனை ஆணையிட்டால் அது பரமமல்லாததாயி ருக்குமாப்போலேயிருக்குமாணை யென்கை. இத்தால் தாமவனைக் குறித்து இட்ட ஆணை பரமமென்கிற சங்கீ முன்பு தமக்கு அவன் செய் தருளின அதிசயங்களைச் சொல்லுகை உத்தமமாகையாலே சங்கீதமென்ற தாயிற்று. அந்தோவென்கிறதற்குப் கரிதாத்மீயமருளிச் செய்கிறார் (இனி இत्याடியால்). (2)

ச. ஒரு கர்யாணுததைக்காட்டி அஹாதிப்பித்து இப்பகரணை விட்டுப் போகவேணுமென்கிற அபேஷையை மறக்கப் பண்ணி என்னை மோடியாதே பிறுனே என்றபடி. இப்படி கீழ்ப்பாட்டில் தாம் பார்த்தவிடத்தில் அவனொன்று மருளிச்செய்யாதிருந்தவாறே பின்னையுமொருக்காலத் தையே அநுவித்தபடி. இதின் மேலுமொன்று மருளிச்செய்யாதிருந்த வாரே அரண்மனையத்தாலே ஆணையிடுகிறார் மேல். உன் திரு -

ச. 'विशोऽथीः' என்கிறபடியே உனக்கு ஶ்ரியாய் 'तद्यथा हिरण्यनिधिं निहित' மென்கிறபடியே ஶ்ரத்தூக் கெல்லாம் சபத்தாயிருக்கிற உமக்குங்கூட வசாசாரணநிரதிசயசம்பரூபயான வென்றபடி. 'संपद्द्विधा मधुविजयिनः' என்னக்கடவ்திறே. மார்வத்துமாலை - வடிவ்ஸல் மாலையான, இந்நிலமணிகலகாமச-ஸிங்ஸரமணியமான உன் வடிவ்ஸலத்துக்கு கனகசம்பகமாலிகையானவென்றபடி. உனக்கு கெவலசம்பத்தாயிருக்கிற வளவன்றிக்கே 'अकलकिल्लेनिरையு' மென்கிறபடியே அவருக்கும் கூட அநுகூலஸூஹியமான உன் திருமார்வாலே அநவரத் ஶுஜிக்கும்படி உனக்கும்கூட நிரவதிகமோய்ஶுததிக்ய-மாலிகையான வென்கை. நங்கை - பூர்யான, த்வத்ஸவரூபாஶுருபஸ்வரூப-ஶுபவிஶ்வய்ஶ்ஜிலாஶநவதிகாதிசயாஸ்யேயகத்யாஶுபஶுபரிபூர்யான வென்றபடி. வாசஞ்செய் - வாஸணையச்செய்யாநிற்கிற, மார்வத்துமாலை யென்று திருமேனியிங்கு வுதிசயமாயிருக்கையாலே 'सर्वगन्धः' என்னும்படியான உன் திருமேனிக்கு அநவதிகாபூர்வதிக்யஸூரஶசமூதிஶநகங்களான என்றபடி. பூம் - தர்ஸனியங்களான, குடிலஸிங்ஸநிலவஹுவிஶ்ஸுகுமாரங்களான என்றபடி. குழலாள் - குந்தகங்களை உடையவளான, திருவாணை - லக்ஷியாணை, நின்னாணை கண்டாய் - உன்னாணைகிடாய், கண்டாய் என்றது இவ்வாணைகள் துரதிகமங்களென்னுமிடம் 'मया च सीतया चैव शप्तोऽसि रघुनन्दन' என்று ஶரதாழ்வாணைக்குறித்தருளிச்செய்த உன் திருவுள்ளமே அறியுமிதே! என்று வ்யஜிப்பிப்பைக்காக. ஆதலால் மாயஞ்செய்யேலென்று கீழோடே சம்பந்நிக்கிறது. உம்முடைய யோய்நையப்பாராதே நீர் என்னையிப்படி ஆணையிட்டு வளைக்கை சசிதமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் மேல். கூசஞ்செய்யாது - சஶ்ஞ்ச் பண்ணாதே, சமஸ்தஹாஸ்பதனான என்னைக் கண்டு நீ ஶுபூஸ்ப்படாதே என்றபடி. நேசஞ் செய்து-ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி, நேசம் - ஸ்நேஹம், பெரியபிராட்டியார் பக்கல் பண்ணுமாப்போலே என் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி என்று பூர்வாக்ய-சமஶிவ்யாஹரத்தால் விவதிதம். இதுக்குக் கொண்டா யென்கிறத்தோடே அவ்நயம். உயிர் வேறின்றி - ஆத்மா வேறில்லாமல், என் ஆத்மாவானது பூதவிஸ்தரமாக எனக்குத் தோற்றமலென்றபடி. உன்னோடு - அவிஸ்நஹே-பூத்யநைகனான உன்னோடு, ஒன்னாகவே - அபூதவிஸ்திரியாலே ஶகபரிபதிவ்யவ-ஹரிவிசயமாம்படி, என்னை - சமஸ்தஹாஸ்பதனான என்னை, கொண்டாய் - பரிஶ்நித்தருளிநாய், உன்னோடு அபூதவிஸ்திசாஶாஶ்காரத்தை எனக்கு உண்டாக்கி என்னை அஶ்நைகரித்தருளிநாயே என்று வுத்யம். இப்படி நீ என்னைப் பரிஶ்நித்தருளுகையால் நானே து:खनिवृत्यर्थமாக உன்னை ஆணையிட்டு வளைத்துக்கூப்பிடுகை அநுசிதமன்றென்று கருத்து.

மூ. கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ! என்பால் லாக்கருமாணிக்கமே
ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்புநின்னலால் அறிகின்றி லேன்யான்
மேவித் தொழும்பிர மன்சிவன் இந்திர னாதிக்கெல்லாம்
நாவிக் கமல முதற்கிழங்கேஉட்பர் அந்ததுவே!

(3)

ஆ. (கூவிக்கொள்ளாய்) ब्रह्मेशानादிகளுடைய स्वरूपस्थितिप्रवृत्त्यैश्वर्यादि
களும் त्वत्प्रसादाधीनமாதலாலென்னுடைய उज्जीवनத்துக்கு उपायமும்
நீயல்லது மற்றொன்றுங்காண்கிறிலேன். நீயே உன் திருவடிகளிலே
என்னை வாங்கியருளி பிரானே? உன் திருவழகைக்காட்டி அருளா
யென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ. उत्तरार्धத்துக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (ब्रह्मेत्याடியால்). மேவித்
தொழுமென்று प्रसादजनकव्यापार மிங்கு पुनरुक्तமாகையாலே प्रसादाधीनत्वं
फलितமென்று கருத்து. द्वितीयपादத்துக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்
(ஆதலால்த்யாடியால்). இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே தம்முடைய आर्त्यतिशयத்
தாலே அவனை ஆணையிட்டு आश्रयनம் பண்ணினவரிப்பாட்டிலே ब्रह्मरुद्रादि
களும்மிருக்க என்னை ஆணை இடுகை अनुचितமன்றோவென்ன அதுக்கு
उत्तरं சொல்லா நின்று கொண்டு தம்முடைய दयनीयत्वोपयुक्तமான
अनन्यशरणत्यावश्यकैयையும் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாரென்று सङ्गतियும் सूचितை
யாயிற்று. கூவிக் கொள்ளாய் வந்தந்தோ என்கிறதற்குத் तात्पर्यं
மருளிச் செய்கிறார் (நீயே உன் திருவடிகளிலே इत्याடியால்). என்
பொல்லாக்கருமாணிக்கமே என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்
(பிரானே इत्याடியால்).

ச. அந்தோ - அய்யோ! நீ தானே त्वரிக்கவேண்டின காய்த்துக்கு
நானாணையிட வேண்டியிருப்பதே யென்று கருத்து. வந்து - शीघ्रமாக
வந்து, என்னை-என் பக்கல் நீ பண்ணின अङ्गीकारप्रकारங்களை யெல்லா
மறிந்திருக்கிற என்னை, கூவிக்கொள்ளாய் - ஆழ்வீர் வாரீர் என்று
திருமிடத்தோசையைக்காட்டி நீ என்னை அழைத்துக் கொண்டருள
வேணும்.

(2)

மேவி - ஶாடரித்து, உன்னை வந்து கிட்டி என்றபடி. தொழும் -
சேவிக்குமவர்களான, தந்தாம் - ऐश्वर्यங்கள் சூரதங்களைக்காக
உன்னை ஶராதிக்குமவர்களான என்றபடி. பிரமன் - ब्रह्माவென்ன,
சிவன் - रुद्रனென்ன, இந்திரன் - इन्द्रனென்ன, ஆதிக்கெல்லாம் - इवார்

மூ உம்ப ரந்தன் பாழேயோ! அதனுள்மிசை நீயேயோ!

அம்பர நற்சோதி! அதனுள் பிரமன் அரன்நீ

உம்பரும் யாதவரும் படைத்த முனிவன் அவன்நீ

எம்பரம் சாதிக்க வுற்றென்னைப் போரவிட் டிட்டாயே.

(4)

ஆ. (உம்பர்) प्रकृतिपुरुषार्थमहदहङ्कारपृथिव्यादिभूतचतुर्मुखरुद्रदेवादिस्यावरान्तचेतना.

நல்லாம் பாட்டு

இ. உம் பரந்தணபாழ் என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (புகூதி ஷந்த்தாலே). அதனுள் மிசை என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்

ச. கள் முதலான தேவர்களுக்கெல்லாம், முதலென்கிற பதத்தை இங்கே
அந்நியப்படுத்து. முதல - காரணமான, சதுர்புலனகடாரா சர்வதேவஜனகமான என்ற
படி. நாபிக்கமலக்கிழங்கே என்று கூட்டுவது - நாபிகமலத்துக்குக்
கந்தமூலனே, அவர்களுடைய சதாஸ்தியாதிநிர்வாகனே என்று சமூகத்தையும்.
உம்பர் - உபரி வர்மானர்க்கு, ப்ராபிகர்க்கு மேலாயிருக்கிற நியஸூரிகளுக்
கென்றபடி. ப்ராபிசுமோயூதரான நியஸூரிகளுக்கென்கை. அந்ததுவே -
அந்த கந்தமானவனே, அப்படி சதாஸ்தியாதிநிர்வாகனானவனே என்றபடி.
ஆவிக்கு என் ஆதாமுக்கு, ஓர் பற்றுக் கொம்பு - ஓர் அவலமனசாசையை,
ஒரு ஸ்ரீமநோபாயத்தை என்றபடி. பற்றுக் கொம்பு என்கிறவித்தால் ஸ்ரீ
யானது ஸ்ரீமநாசை இல்லாவிட்டால் வுடி அடைய மாட்டாதாப் போலே
இவ்ஆதாமும் ஒரு முடியமான ஆசையில்லாவிட்டால் ஸ்ரீமநிவிக்மமாட்டா
தென்று கருத்து. நின்னல்லால் - உன்னைப்பொழிய, யான் அறி
கின்றிலேன் - நான் காண்கிறேனில்லை, என் - என்னுடைய, எனக்கு
நிரதிசயமோயமான வென்றபடி. பொல்லா - பொல்லாததான,
துளைபாததான என்றபடி. பொல்லாதல் - துளைத்தல், அபிநவமான
வென்றபடி. கருமானிக்கமே - ஸ்ரீமநிலரன்மே, ஸ்ரீமநிலரன் போலே
ஸூஹியமான திருமேனிகையுடையவனே என்றபடி. வந்து - நீ தானே
வந்தருளி, கூவிக் கொள்ளாய் - என்னையுன் திருவடிகளின் கீழே
அழைத்துக் கொண்டருளவேணும், அந்தோ - அப்போ! உன் காய்
நான் சொல்ல வேண்டுமே என்று கருத்து. (3)

உம்பர் - उपरि வ்மானமான महहङ्कारादिकार्यवर्गங்களுக்கெல்லாம்
மூலகாரணமாகையாலே எல்லாவற்றிலும் மேல்ப்பட்டதான வென்றபடி.
மூலகாரணதயா सर्वश्रेष्ठமான வென்கை. அம் - அழகியதான, உனக்கு
சீலோபகரணமாம்படி विचित्रपरिणामशक्तिशालியான என்றபடி. தண் -

ஆ. चेतनात्मकसमस्तवस्तुக்களினுடைய स्वरूपस्थितिप्रवृत्त्यादிகளுக்குள் நீயே निर्वाहकனாயிருந்து வைத்து என்னுடைய भरமத்தனையும் நானே निर्वाहकக் கடவேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில் என்னைக்கைவிடாய் என்கிறார்.

இ. (पुरुषशब्दத்தாலே). அம்பர நற்சோதி என்கிற விடத்தில் अर्थसिद्धाथத்தை அருளிச் செய்கிறார் (महदहङ्कारவென்று). அம்பரநற்சோதி என்றது पञ्चभूतोपलक्षणமென்று நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் (पृथिव्यादिभूत என்று). அவன் என்கிற पदத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (रुद्रशब्दத்தாலே). உம்பரும் யாதவருமென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (देवादिस्थावरेत्याद்யால்). இச்சப்தங்களுக்கு நீ என்கிற சப்தங்களோடு सामानाधिकरणத்தாலும் ஈலித்த அய்த்தை அருளிச்செய்கிறார் (स्वरूपेत्याद்யால்). எம்பரம் சோதிக்கலுற்ற என்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய भरமதியாடியால்). இத்தால் கீழே தாம் ஆணை இட்ட अनन्तरமே அவன் त्वरितனாய்த் தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போக उद्योगியா நிற்கச் செய்தேயும் क्षणविलम्बம் பொறுக்கமாட்டாதபடியான தம்முடைய आत्यन्तिसयத்தாலே தம்மை அவன் उपेक्षிக்கிறதாக எண்ணி அவனைக் குறித்து முறையிடுகிறாரென்று சङ्गதியும் சூचितை. (4)

ச. தணிந்ததான, तापत्रयहेतुवान गुणत्रयवैषम्यावस्थे இன்றிக்கே गुणत्रय-साम्यावस्थमात्रेण கையாலே आत्माக்களை दुर्वचविविधदुःखस्वरजालங்களாலே तपिया திருப்பதான வென்றபடி. பாழ் - असच्छब्दத்தாலே சொல்லும்படி देवादिनामरूपविभागशून्यமான मूलप्रकृति. யதா, பாழென்று இப்போது பயிரின்றிக்கே इतः परं कृषि पண்ணुकाके युग्यमायिरुக்கும் நிலத்துக் குப் பேராகையாலே करणकलंबरादिकायंमुखத்தாலே चेतनர்க்கு भोगमोक्षங்களை விளைத்துக் கொடுக்கவற்றான காரணவஸ்யபுருதியென்றபடி. இச் சப்தமிங்கு तदन्तर्यामिपयन्तवाचकம், நீ என்கிற पदத்தை अनुषङ्गத்து இங்குள்ள एकारத்தை அத்தோடே अर्वायப்பது. நீயே - நீ தானே, प्रकृतिशरीरकन् நீ தானே என்றபடி. ஓ என்றது आतिथாலே கூப்பிடுகிறபடி. क्षेत्रज्ञருக்கு सर्वव्यापारनिदानமான मूलप्रकृति உன் அபிநமாயிருக்க என் தலை மேலே भारத்தைச் சுமத்தி நீ என்னை उपेक्षிக்கலாமோ பிரானே ? என்று கருத்து. அதனுள் - அந்த ப்ருதிக்குள்ளான, 'तिलतिलवद्वास्वह्निवत्' என்கிறபடியே அந்த ப்ருதியில் अन्तःप्रविष्टमायिरுக்கிற வென்றபடி. மிசை - மேலானது, 'इतस्त्वयां प्रकृति विद्धि मे परां' என்கிற படியே कर्तृत्वभावतृत्वादிகளாலே அந்த ப்ருதியில்க் காட்டிலும் उत्कृष्टமான जीवज्ञत्वமென்றபடி. நீயே - நீதானே, तच्छरीरकन्ம நீதானே என்றபடி.

மு. போரவிட்டிட்டென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டெத்தை? அந்தோ! எனதென்பதென்? யானென்பதென்?
தீர இரும்புண்ட நீரது போலஎன் ஆருயிரை
ஆரப்பருக எனக்காராவ முதானாயே. (5)

ஆ. (போரவிட்டிட்டு) உம்முடைய ஸரத்தை நான் நிவ்ஹிக்கத்தவிர்த்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஆவிக்கோர் பற்றுக் கொம்பியாடியாலே கீழே அநுசந்தித்த தம்
முடைய அநந்யஸரணாவச்யை யானுரைக் கொண்டியாடியாலே இப்
பாட்டிலும் சொல்லுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (உம்முடைய
இயாடியால்). கீழ்ப்பாட்டிலே அந்ராய் முறையிட்டவரிப்பாட்டிலே

ச. ஓ - அய்யய்யோ ! சர்வஜிவஸ்வரூபஸித்தாடிகளும் த்வதீநமாயிருக்க நீ என்
தலையிலே ஸாரத்தைச் சுமத்தி என்னைக் கைவிடுவதே என்று
கருத்து. அம்பர நற்சோதி - அஸ்வரமும் நல்ல ஜோதிஸ்யும், ஆகாயமும்
புராசனாதிபி: ஸபகாரகமான தைஸ்யுமென்றபடி. இது பஃபூதங்களுக்கும்
ஸபலக்ஷணம். இதுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன காரணாவச்யைக்கு அநந்தர் காரியாவச்யைச்
சொல்லுமிடத்தில் ஸஹஹக்ஷாராடிகளை எடாதே முற்பட அகாஸத்தை
எடுத்ததும் ததநந்தர் வாயுவை எடாதே தைஸ்யை எடுத்ததும் 'அத்மன அகாஸ-
ஸஸ்பூத: ' 'ததஜோஸ்யுத' என்று தீதிரியஸ்யாந்ஸொயங்கனில் ப்ரஃமோபாத்த்வஃமான
இவைத்தின் ஸக்ஷித்ததை நினைத்தெடுத்தபடி. நீ - தஸ்சரிரகன் நீயென்ற
படி, அதனுள் - அந்த பஃபூதங்களுக்குள்ளிருக்கிற பஃபூதமீதிகமான
அஸத்திக்குள்ளிருக்கிறவனான என்றபடி. பிரமன் - ஸஹாவும், அவன் -
புரிஷனான அந்த ஸஹாவும், நீ - ததஸ்சரிரகன் நீ என்றபடி. உம்பரும்-
மேலானவர்களும், ஸநுஸ்யாடிகளுக்கு மேல்ப்பட்ட தேவர்களையுமென்றபடி.
யாதவரும் - ஸகலரையும், ஸநுஸ்யாடிகளான ஸகலதேவர்களையுமென்றபடி.
படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்தவனான, முனிவனவன்னீ - முனியாக புரிஷனானவன்,
நீ தானே, 'ச தபோஸ்யத' இயாடிகளிற்படியே தததீவிரஸ்யுதய்யமாக ததததேவ
ருடைய பூவ்ஃகங்களை ஸநந் பண்ணுமவனாக வேதாந்தங்களிலே புரிஷ
னானவன் நீ தானே என்றபடி. எம்பரம் - அஸஃபுரத்தை, சாதிக்கல் -
ஸாதித்துக்கொள்ளுகை, நானே ஸாதித்துக் கொள்ளுவதாக என்றபடி.
உற்று - நினைத்து, உறுகை - கிட்டுகை, இங்கு நினைவை ஸக்ஷி
கிறது. என்னை - உனக்கு அநந்தபரதஸ்யனான என்னை, போர - போம்
படி, என்னைச் சேராதே இன்னம் ஸஸாரத்திலே போம்படி ஸ்ரஜித்து
விட்டிட்டாயே, சாதிக்கலுற்று விட்டாயென்றது சாதிக்கலுற்று
யாகில் விட்டுவிட்டாயல்லவோ என்றபடி. (4)

ஆ. தால் அந்த ஸரத்தை நீரே நிவ்ஹித்துக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில் நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேகித்தால் பின்னையான் ஆரைக் கொண்டு எத்தைச் செய்வது நானென்று ஒன்றுண்டோ, என்னுடைது என்று ஒன்றுண்டோ, அடையமுடிந்தெதிரே; ஆனபின்பு அநிசந்தமான இரும்பு தாபம் தீரும்படி நீரைப்பருகிநாப் போலே உன்னைப் பிரிந்த என்னுடைய சந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி உன்னைப்பருக எனக்கு ஆராவமுதானாய் இனிக்குறையும் நீயே செய்தருளாயென்கிறார். (5)

இ. அவன் வருமளவும் பொறுக்கமாட்டாத வாய்விசயத்தாலே கலங்கி அவனும்முடைய ஸரத்தை நீரே நிவ்ஹித்துக்கொள்ளுமென்றெண்ணி யிருக்கிறானாக ஷங்கித்து விலபிக்கிறாரென்று கருத்து. போக்கலுற்ற இத்யந்தத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (நீ என்னை இத்யாடியால்). எனது இத்யாதி வக்யத்யத்துக்கு வாசகமாபேஷயா வலிந்தமான அங்கமத்தாலே தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாடியால்). அடைய என்றது க்ருத்ரு மென்றபடி. ஆனபின்பு எனக்கு நீயே செய்தருளாயென்கிறத்தோடே அவ்யம். இரும்புண்ட நீரென்கிறவிடத்தில் அய்சித்யாத்த்தை அருளிச் செய்கிறார் (அநிசந்தமான என்று). தீர என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (தாப தீரும்படியென்று). என்னுருயிரையாரவென்கிற தற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்னைப்பிரிந்த இத்யாடியால்). அமுதானாயென்றது கிரியாபதமன்று, சஸ்துதி, அமுதானவனே என்ற படி. பாட்டுக்குப் பரமதாப்யம்ருளிச்செய்கிறார் (இனிக்குறையுமியாதி யால்). ஷேம் ஸ்யம். (5)

ச. நீ - ஜானசக்திகளால் பரிபூர்ணான நீ, என்னை - அஜானசக்திகளில் சரமாவடியான என்னை, போரவிட்டு - உன்பக்கல் நின்றும் த்யஜித்து விட்டு துணவத் அநாதரித்து, புறம்போக்கல் - வஹிஷயத்திலே போகைக்கு, உற்றால் - அய்வசித்தால், அதாவது, என் காரிய நானே செய்வேனாகப் பார்த்து நீ என்னை உபேகித்தாலென்றபடி. பின்னை - சர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, யான் - அசக்தனான நான், ஆரைக் கொண்டு - எந்த உபாயத்தைக் கொண்டு, ஆரையென்று புலிஹமாக நிர்देशித்தது ஒரு பரமசேதனாலல்லது பூஷாய்சிதி இல்லை என்கிற கருத்தாலே இது பரமசேதனுக்கு பரிநிவிடியோவென்று உபாலம்பாபிராயே நிர்देशித்தபடி. எத்தை - எந்த பூஷாய்த்தை, அந்தோ - அய்யோ! 'மாமேக் ஷரண வஜ' என்று உபேகித்த உனக்கு அசக்தனான என் வ்யாபாரங்கள் காரியங் களென்று தான் உபேகிக்க வேண்டுவதே என்று கருத்து. ஆரைக்

மூ. எனக்கா ராஅமு தாய்என தானியை இன்னுயிரை
 மனக்கா ராமமன்னி யுண்டிட்டாய் இனியுண் டொழியாய்
 புனக்கா யானிறத்த புண்டரீ கக்கட்செங்கனிவாய்
 உனக்கேற்கும் கோல மலர்ப்பாவைக் கன்பா! என் அன்பேயோ! (6)

ஆ. (எனக்காராவமுதாய்) சौन्दर्यादिसर्वगुणங்களினாலும் உனக்கேற்கும்
 கோலமலர்ப்பாவைக்குப் भोग्यமானாப் போலே எனக்குப் भोग्यமாயிருந்து

ஆறாம் பாட்டு

இ. அன்பா என்னன்பே எனக்காராவமுதானுயென்கிற பதங்களுக்குத்
 तात्पर्यம்ருளிச்செய்கிறார் (भोग्यமானாப்போலே इत्याடியால்). இருந்து

ச. கொண்டெத்தை என்கிற अर्थावित्याலே மேல் சொல்லமாட்டாதே
 विषयराகிறபடி. ஆதலால் क्रियापदமின்றிக்கே இருக்கிறது. ஆரைக்
 கொண்டெத்தை साधिப்பதென்று वाच्यतात्पर्यம். ஒரு कार्य் साधिक
 மாட்டாத அளவேயோ, யானென்பதென் - நானென்கிற वस्तु எது,
 எனதென்பதென் - என்னுதென்கிற वस्तुवेது, ஒன்றுமில்லையென்ற
 படி. अशक्तனான் நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டாமையாலே உன்னை
 यदையப்பெறாத महाशोकदावाग्नியாலே என்னுடைய आत्मात्मीயங்
 களெல்லாம் முடியுமிதே என்று கருத்து. தீர - தீரும்படி, अग्नि-
 संपर्कத்தால் வந்த तापं தீரும்படி என்கை. இரும்புண்ட - अयस्सாலே
 पीतमान, अग्नितप्तमान अयस्सாலே पीतमान என்றபடி. நீரது போல -
 जलத்தைப்போல, அது என்றது स्वाधिकम्. இதுக்குப்பருக என்கிறத்
 तोरुடே अन्वयம். என்னருயிர் - என்னுடைய श्लाघ्यமான आत्मாவானது,
 ஆர் - श्लाघ्यம், परिपूर्णभगवदनुभवयोग्यமான என் आत्मாவானது என்றபடி.
 இவ்விடத்தில் ऐकारம் वाच्यपूरणமாதல் विभक्तिव्यत्ययेन प्रथमार्थे द्वितीय
 யாதலாகக் கடவது. ஆர - तृप्तமாம்படி, உன்னைப் பிரிந்து படுகிற
 संतापமெல்லாம் போய் सुखितमाம்படி என்கை. பருக - पानं பண்ணும்
 படி, எனக்காராவமுதானாய் என்கிறத்தோடு समभिव्याहारத்தால்
 नानुन्னைப் पानं பண்ணும்படி யென்று तात्पर्यம். இரும்புண்ட
 நீரால் இரும்புக்கு संतापம் போமாப்போலே என்னுடைய संतापம்
 போம்படி உன்னை நான் अनुभविக்கும்படியாக என்று घट्टतात्पर्यம்.
 எனக்கு - त्वद्भोगंकरसिकनான் எனக்கு, ஆரா - ஆராததான, எத்தனை
 காலம் अनुभविத்தாலும் तृप्ति ஆராதபடியான என்றபடி. அமுது -
 अमृतமாக, निरतिशयभोग्यமான என்றபடி. ஆனாய் - ஆனவனே, இது
 साधिप्रायसंबोधनम्. இது எனதென்பதென் யானென்பதென் என்கிறத்

ஆ. வைத்தாயே யன்றியே என்னுடைய சக்தியையும் என்னுடைய
ஆமாவையும் நிரவதிகமான அபிநிவేశத்தோடே ஐஜித்தருளின நீ பிரானே
என்னைப் பொகடாதே கொள்ளாயென்கிறார். (6)

இ. வைத்தாயேயன்றியே யென்றது நீ இருந்து வைத்த சாதமன்றியே
யென்றபடி. இருந்து வைத்தானென்கிற சதத்தாலே அபிமுகனைச்
சொல்லும்போது இருந்து வைத்தாயென்று ரூமாம். எனதாவியை
என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய சக்தியையு
மென்று). ஸாணெந்திரதேஹாதிருயான சக்தியையுமென்றபடி. மனக்காராமை
மன்னியுண்டிட்டாய் என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்செய்கிறார் (நிரவதிக
மத்யாடியால்). இனியுண்டொழியாய் என்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (என்னையித்யாடியால்). பொகடாதே என்றது உபேகியாதே
என்றபடி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே அவன் தம்மை உபேகிக்கிறானாக
சங்கீத்து நீ உபேகித்தால் என் ஆதாத்தியங்கனெல்லாம் நடைமாய் விடு
மென்று விலபித்தவரிப்பாட்டிலே பெரியபிராட்டியார் பக்கல் பண்ணும்
அதரத்தை என் பக்கலிலே பண்ணி என்னைப் ஐஜித்தருளின நீ இப்
போது என்னை உபேகிக்கை உசிதமோ பிரானே என்று விலபிக்கிற
ரென்று சங்கீதியும் சூசிதை. (6)

ச. தோடே சந்திக்கிறது. யாதேகமாக நீயே வந்து எனக்கித்தனை
ஐயானைப்போலே இன்னங்குறையும் நீயே செய்தருள வேணுமென்று
அபிபாயம். (5)

புனக்காயா - புனத்திலிருக்கிற காயாவியுடைய, புனம் - சுவை,
காயா என்று அதசி, சுவைசயதயா அயுசுவலமாயிருந்த அதசிதுமுதத்தி
னுடைய என்றபடி. நிறத்த - கந்தியை உடையவனான, நிறத்தை
உடையவன் நிறத்தான், நிறத்த புண்டரீகக் கண்ணெனன்று
சமஸ்தபதம். புண்டரீகக் கண் - பூண்டரீகவிலாசனான, கண்ணென்
கிறவிடத்தில் ணகாரசய சந்தியா டகாரசை. செங்கனியாயுனக்கு -
அருவியாசனான உனக்கு, ஏற்கும் - அநுரூப ஆகாசிற்கிறவனான,
'சுலயசிலவயோவூதா' என்கிறபடியே சூன்யலாவயசூசிலயகாச்யாதிசுலயாருக
ளாலே அத்யந்தசத்யான என்றபடி. கோல - கோலமாயிருக்கிற, கோலம்
- சூன்ய, சூன்யாசயமாயிருக்கையன்றிக் கோலம் வடிவு கொண்டாப்
போலே இருக்கிறவனான என்றபடி. மலர்ப்பாவைக்கு - பூசத்தில்
பெண்ணுக்கு, பாவை - பரிசு, பரிசு போலே அத்யந்தவிசேசவாபாயான
பெண்ணென்றபடி. சரசூரூவாசினியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு
என்கை. அன்பா - சநேஹானவனே, அன்பன் - சநேஹி, என்னன்பே -
என்பக்கல் சநேஹே, அன்பு - சநேஹம், பெரிய பிராட்டியார் பக்கல்

மூ. கோல மலர்ப்பாவைக் கன்பா கியவென் அன்பேயோ!

நீல வரையிரண்டு பிறைகவ்வி நிமிர்ந்த தொப்ப

கோல வராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்

நீலக் கடல்கடைந்தாய் உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ?

(7)

ஆ. (கோலமலர்ப்பாவைக்கு) பெரிய பிராட்டி பக்கலிலும் ச்ரீமூமிப் பிராட்டி பக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என் பக்கலிலே பண்ணிக் கொண்டு என்னைப் ழுஜித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ. நீலக்கடல் கடைந்தாய் கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்கிற பதங்களுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (பெரிய இत्याடியால்). த்திரீயதூதிரீய-பாதங்களுக்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (ச்ரீமூமீத்யாடியால்). என் அன்பே என்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார் (என் பக்கலிலே இत्याடியால்). விடுவேனோ என்றது இனி நானிழந்து போமித்தனையோவென்று ஸோகோக்தி. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே நீ என்னை ஸ்பேஷியாதே அழிகரித்தருள வேணுமென்று தாம் சொல்லுகிற அந்த ஶுணத்திலே தானே அவன் வரக்காணுமையாலே மிகவும் அர்த்ராய் ஏங்கி இப்பாட்டிலே இனி நானுன்னையிழந்து போமித்தனையோவென்று ஸ்ரஶிக்கிறாரென்று ஸழுதிரியும் ஸூகிதை.

(7)

ச. ஸ்நேஹியாயிருக்குமாப்போலே என் பக்கலிலும் ஸ்நேஹியாயிருக்கையன்றிக்கே என் பக்கலில் ஸ்நேஹ்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே இருக்குமவனோ என்றபடி. ஓ! என்று விஷயாதிஸயத்யோகம். இத்தனை ஸ்நேஹியாயிருந்து வைத்து என்னை இங்ஙனே ஸ்பேஷிக்கை ஸ்சிதமோ பிரானே என்று கருத்து. எனக்கு ஆராவமுதாய் - எனக்கு எத்தனை காலம் அநுஶித்தாலும் தூப்தி பிறவாத அமூதமாய், நிரதிஸயபோஷ னாயென்றபடி. எனது - மடீயமான, ஆவியை - ஸ்ரானனை, இது ஸ்ரஶணம். ஸ்ரானேந்திரயதேஹாதிஶ்ரீயான என்னுடைய ஸ்ரஶுதியை என்றபடி. இன் - ஸோயமான, உன் தூத்யா உனக்கு மிகவும் ஸோயமான என்றபடி. உயிரை - என் அஸ்தாவையும்த், இதற்கு உண்டிட்டா யென்கிறத்தோடே அந்வயம். மனக்கு - மனஸுக்கு, ஆராமை - ஆராமையாலே, எத்தனை அநுஶித்தாலும் உன் அஶிநிவெஸாதிஸயத்தாலே தூப்தி பிறவாமையாலே என்றபடி. மன்னி - ஸ்திரனாய், நிரந்தர் ஶ்ரஶனாயென்றபடி. உண்டிட்டாய் - ழுஜித்தருளினாய், அதிஸோயமாக அநுஶித்தருளினாயென்றபடி. இட்டா யென்று ஸ்வர்த் அநுஸ்யோகம். இனி - இத்:பர், உண்டொழியாய் - நீ ழுஜித்து விடுவேணும், முன்பு ழுஜிக்கத் தொடங்கின நீ இத்:பர் ஸ்பேஷியாதே ழுஜித் திடவேணுமென்றபடி.

(6)

ச. நீலக்சடல் - நீலமான சமுத்தத்தை, 'உலகிதகடகமாத்யைரீம்:' என்கிற படியே அமृतமயனசமயசுடலதரமரதகமனிஷ்யாமலதவ்யமஜ்ஜவிஹகிரணலஹரிபர்பரா-
 நுபஜ்ஜத்தாலே அவிரலிஸிளதபினவகுவலயஜாலபார்பரிபரிமாணதாபொமமாபுபபோலே
 சவ்ந்தோ நீலமான ஶீராண்வத்தை என்றபடி. யதா, ரத்னாகரமாகையாலே
 நீலரத்னங்களை உடைத்தான ஶீராண்வத்தை என்றபடி. ஶாகபாதிவவ்ஸமாச:
 கடைந்தாய் - 'ஶலேஶ்ஹிஹி கமலாஸாபென சர்வஸ்ரம:' என்கிறபடியே பிராட்டி
 லபிக்கைக்காக மயன் பண்ணினவனே? நீலவரை - இந்நிலாவுலமானது,
 இரண்டு பிறை-இரண்டு சந்திரன்களை, கவ்வி-வாயிலே கவ்விககொண்டு,
 இது ஶீவராஹனுடைய த்ரேயுஸததூதாந்தாபிராபெண அருளிச் செய்தபடி.
 கிமிர்ந்தது - எழுந்திருந்தது, ஒப்ப - சதஸமாம்படியாக, ஒரு நீலமனி-
 பவ்ந்தம் இரண்டு சந்திரன்களைக் கவ்விககொண்டெழுந்திருந்தால் அது
 தன் திருமேனிக்கு சதஸமாம்படியாக வென்று ததூதாந்யம். 'சமுத்யதோ
 நீல இவாஸலோ மஹான்' என்று ஶீவராஸரபகவான் ஶபமாலஜ்ஜாரமாக அருளிச்
 செய்தத்தை ஆழ்வார் வர்ணத்தூக்கு அதிஸயதூதநார்ய ப்ரதூபாலஜ்ஜாரமாக
 அருளிச் செய்தாராயிற்று. இதற்குக் கோட்டிடைக் கொண்ட
 என்கிறத்தோடே அந்வயம். கோல - அதிரமணியமான, கோலமென்று
 அழகியது, வராகமொன்றாய் - ஒரு விலகணவராஹமாய், லோகத்தில் வராஹம்
 போலன்றிக்கே அபாகூததவ்யமஜ்ஜவிஹஸாலியாய் சவ்யஜமயமாய் அஜஹ்ஸவ-
 சவபாவாதிவ்ஸவங்களை உடைத்தான மஹாவராஹுய் அவதரித்து என்றபடி.
 நிலம் - ஶூமியை, கோட்டிடை - த்ரேயிலே, கோடு - த்ரே, இடையென்று
 சப்தமயங்கம். கொண்ட - ப்ரஹித்தவனான, ப்ரதூபாண்வத்திலே முழுகி சதரித்
 தவனான என்றபடி. எந்தாய் - மதஸ்வாமிந், அப்படி சஸாரசமுத்தத்தில்
 முழுகிக் கிடந்த என்னையுமிவ்வளவாக சதரித்தவனே என்று கருத்து.
 கோல - நிரதிஸயசோந்த்யஸாலியான, மலர்ப்பாவைக்கு - பூஷத்தில் பெண்
 ணுக்கு, 'ஸாஹ் வ் பஜ்ஜஜே ஜாதா சூர்யர்ஸிமப்ரவோதெ' என்கிறபடியே ப்ரதூதத்தில்
 ப்ரமதமும் கான்தியும் சோகூமாராதிசுளும் சமுதிதமாய்க்கொண்டு ஒரு
 பெண்ணாய்ப் ப்ரணமித்தாப்போலே இருக்கிற லக்ஷிக்கு என்றபடி.
 அன்பாகிய - ஶ்நேஹியான, என்னன்பே - என் பக்கலில் ஶ்நேஹமே, அவள்
 பக்கலுனக்குள்ள ஶ்நேஹாதிஸயத்தாலே தத்கடாஸவிஸயிபூதனான என் பக்கலும்
 ஶ்நேஹம் தான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே இருக்கிறவனே என்ற
 படி. ஓ என்று தூ:ஸாதிஸயதூதக, என் பக்கலித்தனை ஶ்நேஹாயிருந்த
 உன்னை இனி இழந்துவிடவோ என்று கருத்து. உன்னை - இப்படி
 பிராட்டி பக்கல் ப்ரீதி பண்ணுமாப்போலே என் பக்கல் ப்ரீதி பண்ணின
 உன்னை, பெற்று - அடைந்து வைத்து, மானசஸாஸாஸ்காரபய்ந்தமாகக்
 கிட்டி இருந்து வைத்து என்றபடி. இனி - நீ ஹஸ்தப்ரப்தனான பின்பு,
 போக்குவனே - நாமிழந்து போமித்தனையோ, பாஹஸஸ்ஸேஸானுஸவமன்றிக்கே
 இழந்து விடுமெத்தனையோ என்றபடி.

மூ. முதல்தனி வித்தேயோ! முழுமு வுலகாதிக் கெல்லாம்
முதல்தனி யுன்னையுன்னை எனைநான் வந்துகூடுவென்னான்
முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற் றுறுவாழ் பாழாய்
முதல்தனி சூழ்ந்தகன் ருழ்ந்துயர்ந்த முடிவி லீயோ!

(9)

ஆ. (முதற்றனி) நான் ஜகதாசாரனாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டிராகில்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ. கீழ்ச்சொன்ன ஜகதாசாரணத்தையும் ஜகதாசாரவிசிஷ்டத்தையுமே
இப்பாட்டிலும் சொல்லிக் கூப்பிடுகை அசுத்தமன்றோவென்ன அவதரிப்
பிக்கிறார் (நானியாதியால்). உன்னுடைய ஜகதாசாரவிசிஷ்டத்வானுமவமெனக்

ச. விடாத ஷெத்தாலே இத்தைத்தூருக்கி வெறுக்கிறார் தச்சிரகனா
யென்றபடி. தூற்றில் - தூறுக்குள்ளே, சேதனர்க்கு துதரமான இந்த ஜ
த்தாகிற தூறுக்குள்ளே என்றபடி. புக்கு - ப்விஷ்டனாய், முற்ற - சவ்ஃபகார
த்தாலும், சவ்ஃபகுணவிசுதாதிசெல்லாத் தாலுமென்றபடி. கரந்து - சூதமதூ
னாய், தர்னாயோனா யென்றபடி. ஒளித்தாய் - 'த் துதர்' தூதமதூப்விஷ்ட'மென்
கிறபடியே ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி மறைந்திருக்கிறவனே, என் -
என்னுடையவனான, இப்படி நீ துதர்னாயிருக்குமிருப்பையும்கூட எனக்கு
க்காட்டித்தந்தருளினவனான என்றபடி. முதல்-பதானமான, தனி வித்தே
அதீதீயோபாதினகாரணமே, வித்து - தீதம், நிமித்தான்தரஹிதமான ஜதூபாதின-
காரணமே என்றபடி. ஓ என்றது து:சாதிசயத்தாலே முறையிடுகிறபடி.
என் - எனக்கு, இதுக்கு உயிரென்கிறத்தோடே அந்வயம். தனி -
அதீதீயமான, நிரூபமான என்றபடி. பேருயிரை - பேரிய அத்மாவான,
அபரிசுதமான தாரகமான என்றபடி. அத்யந்தசுதசவ்ஃபகுணாவிசுதரத்தாலே
எனக்கு தாரகனானவென்று துதாய்ம். உன்னை - நிரதிசயதூதாய்ரூபனான
உன்னை, பெற்று - அதைந்துவைத்து, துதவிதர்சனங்காளாலே கிட்டி
அநுதவித்து என்றபடி. இனி - இப்படி நீ எனக்கு துததானாயிருந்த
பின்பு, தோக்குவதோ - தானிதந்து தோகுவோ, என்பக்கல் தய
செய்தருளாயோ திரானே யென்று பரிதபிக்கிறபடி. (8)

முழு - முழுமனான, தகதேசமும் திகலமாகாதே தூண்மான என்றபடி.
இது அந்வயிதமான தூவுலகிலே அந்வயிக்கிறது. தூவுலகாதிக்கெல்லாம்-
ஜதூய் முதலான சகலததாய்ங்களுக்கும் ஜதூய் முதலான தற்றுமுள்ள
அனககோததூங்களுக்கும் தததாவரணங்களுக்குமென்றபடி. முறததமுழு
வென்றது - ஓதோரு லோகங்களிலே தகதேசமும் விடாதே என்றபடி.
தின்தெல்லாமென்றது அதங்காளிலும் ததாவரணங்களிலும் ஓதோனதும்

ஆ. இனி மற்று அபேஷிதமென்னென்னில் எனக்கது அமையாது, நீ
 ஜகதாசாரனாயிருக்கிற இருப்பன்றியே இவற்றோடு ஒரு கலப்பின்றியே
 திருநாட்டிலே நியாயிருக்குமிருப்பைக் காணவேணுமென்கிறார். (9)

இ. கமையாதென்கைக்காக அநுவதிக்கிறதாசையாலே சஜ்ஜதமென்ற
 தாயிற்று. முதல்த்தனி உன்னையென்று ஜகத்காரணவாதிவிசிஷ்டவெஷ
 அநுவதித்து வைத்து மேல் நிரூபணமாக உன்னையென்று நிர்देशித்த
 இந்த சந்தர்த்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அது எனக்கமையாதி
 த்யாடியால்). இரண்டாம் தரம் உன்னையென்றது விசேஷவிசேஷ மென்று
 கருத்து. யதா, முதல்த்தனியுன்னை யென்ற அனந்தர் அன்றி என்றொரு
 பதத்தை அப்யாஹரித்துக்கொண்டு மஹாவாக்யதாத்பர்ய சொல்லுகிறார் என்ன
 வுமாம். என்னுள் வந்து கூடுவனென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்
 கிறார் (காணவேணுமென்று). (9)

ச. விடாதே என்றபடி. முதல் - ப்ரவான்காரணமான, கருத்காரணமான என்றபடி.
 தனி - அத்திதீயமான, சஹகார்யந்தரநிரபேஷமான என்றபடி. வித்தே - உபாடான-
 காரணபூதனே, த்ரிவித்காரணமுமாயிருக்கிறவனே என்று சத்யதாத்பர்யம்.
 அங்குமிங்கும் - அஷ்டாஹி:ப்ரதேசத்திலும் அஷ்டாந்த:ப்ரதேசத்திலும், முழுமுற்று -
 முழுமனான சகலபதார்த்தங்களையும் அஷ்டாஹிரந்த:ப்ரதேசவாதிகளாய் ஁கதேசமும் விகல
 மாகாதே பூர்ணங்களான சராசராசகசர்வஸ்துக்களையுமென்றபடி. உறு - ஸ்ப்ரிசியா
 நிற்கிற, வ்யாபியா நிற்கிறவென்றபடி. முதல் - மஹத்யபேஷயா - ப்ரவான்காரண
 மான, தனி - உபமானரஹிதமான, வாழ் - வாழ்விக்குமதான, காரணாதி-
 ரூபபரிணாமத்தாலே சேதனர்க்கு உபகரித்து ஃரஃமஃசுஸுங்களையுமுண்டாக்கு
 மதான என்றபடி. பாழாய் - மூலப்ரகூதியாய், பாழென்று சச்யசூன்யமாய்
 மேல் துவிக்கு யஃயமான நிலத்துக்குப் பேராகையாலிங்கு காரணாதி-
 பரிணாமமுனே சேதனர்க்கு ஃரஃமஃசுஸ்யஃபயஃநியாகக்கடவ மூலப்ரகூதியைச்
 சொல்லுகிறது, த்ஞ்ஞரீரகனையென்றபடி. முதல் - ப்ரவானமான, நியந்ருத்வ-
 ஃஃகருத்வாதிசக்திமத்யா ப்ரகூதியில்க்காட்டில் ப்ரவானமானவென்றபடி. தனி -
 அசித்ஸ்வபாவவ்யாவூத்வா உபமானரஹிதமான, இது ஜீவதத்வத்துக்கு விசேஷம்.
 துழ்ந்து - ப்ரகூதிப்ரகூதபதார்த்தங்களை த்ரம்பூதஜ்ஞானத்தாலே வ்யாபித்து, அகன்று-
 தியைப்ரதேசத்திலே விஸ்துதமாய், ஆழ்ந்து - அத: ப்ரதேசத்திலே வ்யாப்தமாய்,
 உயர்ந்து - கர்வ்ரதேசத்திலே விஸ்துதமான த்ரம்பூதஜ்ஞானதாரா த்ரதிகுக்களிலும்
 வ்யாப்தமான வென்று சத்யதாத்பர்யம். முடிவிலி - முடிவில்லாத வஸ்துவே, நிய
 மான ஜீவதத்வத்தை அபூத்சிதப்ரகாரமாக உடையவனே என்றபடி.
 இவ்விடத்திலும் ப்ரதமபாத்திலும் ஁ என்றது து:வாதிசயத்தாலே

மு. சூழ்ந்தகன் றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பா மேயோ!

சூழ்ந்தத னில்பெரிய பரன் மலர்ச்சோ தீயோ!

சூழ்ந்தத னில்பெரிய சுடர்ஞான இன்ப மேயோ!

சூழ்ந்தத னில்பெரிய என் அவா அறச்சூழ்ந் தாயே!

(10)

ஆ. (சூழ்ந்தகன்று) இப்படி எம்பெருமானுக்கு மறுத்தருள வொண்ணாத தொருபடி பிராட்டி திருவாணையையும் தன் திருவாணையையுமிட்டு நிர்வசித்துக் கொண்டு அர்ச்சுரத்தாலே கூப்பிடுமளவில் தாம் சநோரத்தபடியே எம்பெருமானு மெழுந்தருள அவனைக்கண்டு சஹசுராடிகளெல்லாவற்றையும் வாரித்து அவத்தைக் காட்டிலும் பெரி

பத்தாம் பாட்டு

இ. இப்படி அர்ராய்க் கூப்பிடா நிற்கிற இவர் இப்பாட்டிலே என்னவாவரச் சூழ்ந்தாயென்று சந்திப்பது எங்ஙனே என்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி எம்பெருமானுக்கியாதியால்). மறுத்தருள வென்றது இவர் அபேசித் செய்யாதிருந்தருள என்றபடி. தாம் சநோரத்த படியே என்றது தம்மையப்போதே திருநாட்டிலே எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போம்படியாகவே என்கிறபடி. எழுந்தருள வென்றது தமக்கு உதரணத்திலே சாயுச்யபதான் பண்ணுவதற்கு சக்திபித்து அதிவாஹிணத்தையும் சநாஹிப்பித்துக் கொண்டு சுவாசாபாரண - திவ்யரூபமூராயுதமஹிசரிபரிசுரநிவாசனவிசிஷ்டனான தன்னைப் பிரகாசிப்பித்துப் ஒரு திவ்யமஹிசரிபரிசுரநிவாசனவிசிஷ்டனாகக் கொண்டு சந்திவான் செய்தருள என்றபடி. கண்டு என்கிறதற்கு சஹாபாபாத்தத்தில் கியேயோடே அவ்யம். சூழ்ந்த கன்றுழந்தியாதிக்குத் தாத்ரயமருளிச் செய்கிறார் (சஹத்யாதியால்).

ச. அக்ஷன் பண்ணுகிறபடி. முதல் - இப்படி அகாரணத்தாலும் சஞ்சரி- க்ருத்தாலும் பவனனான, தனி - நிரமனான, உன்னை - அகநியநூதாதிசக னான உன்னை, இதற்குக் கூடுவதென்கிறத்தோடே அவ்யம். உன்னை - இது விசேஷவிசேஷம். உன்னாக - அகஞ்சரிசகனாகிடுக்கிற அகாரமன்றிக்கே உன் அசாபாரணாகாரவிசிஷ்டனாக என்றபடி. அதாவது, அபாகுதசுவாசாபாரண - திவ்யரூபமூராயுதமஹிசரிபரிசுரநிவாசனவிசிஷ்டனாக என்னாக. நான் - அகவிமூர்திபரிமஹிச னான உன்னைக்காணப்பெறுமையாலே பெருவிடாய்ப்பட்டிருக்கிற நான், எனை நான் - எந்த நாளிலே, வந்து - திருமஹிசரிபரிசுரநிவாசனத்தில் நின்றும் உன்னுடைய சிவீசுரதிவ்யதிவ்யநாரத்திலே வந்து, கூடுவன் - கிட்டி அநுபவிக்கப்புகிறேன்.

(9)

(88)

நிகமனம்

ச. ப்ரதேசங்களில்ப்போலே அனவச்சிந்நையான வ்யாப்தி சொன்னபடியன்று, வ்யாப்திமாத்ரம் சொன்னபடி. 'தமஸ: பரஸ்தாத்' என்கையாலே கர்வ் ஔவவிஔூத்-விஞ்ஞமாயிறே ப்ரகூதி இருப்பது, பாழே - ஂதனர்க்கு ஔவஔூத்ம் விஜ்ஞயக் கடவ நிலமான ஔூல்ப்ரகூதியை அபூயக்சிதவிசேஷமாகவுடையவனே, தூழ்ந்து - அந்த ப்ரகூதியும் ஔம்ஔூத்ஜ்ஞானதூரா வ்யாபித்து, அதனில் - அந்த ப்ரகூதியில் காட்டில், பெரிய - ஔூத்தான, ஔம்ஔூத்ஜ்ஞானதூரா நித்யவிஔூதியையும் வ்யாபிக்குகையாலே விஔூவான என்றபடி. பர - உத்கூடமான, கத்வ-ஔூகூத்வாதிசக்திமத்யா ப்ரகூதியிற்காட்டில் உத்கூடமான என்றபடி. நல் - நல்லதான, ஜ்ஞானானந்தஸ்வரூபமான என்றபடி. இங்கு லகாரத்துக்கு சंहிதாயா் நகாராदेश: மலர்ச்சோதி - விகாஸஸ்வஔாவமான ஜ்ஞானப்ரஔையையுடைய தான ஔூகூதாஔுதத்வமே, ஔ்வஔூதஔூகூதாஔுதத்வத்தை அபூயக்சிதவிசேஷமாக உடைய வனே என்றபடி. தூழ்ந்து - அந்த ஔூகூதாஔுதத்வத்தையும் வ்யாபித்து, அதனில் பெரிய - 'ச ஂானந்த்யா ஂ கல்பதே' என்றிருக்கிற ஔூகூதாஔுதவஸ்துவில்க் காட்டில்ப் பெரியதான, அதற்கும் கூட நிர்வாஔகமாய்க் காண்டு விஔூவான என்றபடி. கூடர் - ப்ரஔரூபமான, ஔூானவின்பமே - ஜ்ஞானா-நந்தமே, இன்பம் - ஔானந்தம், ஔானந்தரூபமான ஜ்ஞானமென்றபடி. 'ததூஷ-ஸாரத்வாத்நதூபதேச:' என்கிற ந்யாஸத்தாலே ஜ்ஞானத்தை அபூயக்சிதவிசேஷமாக வுடையவனே என்றபடி. இங்கு பாடம் தோறும் ஔ என்றது 'ஔாஔு ஔாஔு ஔாஔு' என்று ஔூகூதன் ஔானந்திக்குமாப்போலே பரமபூரூபாய்ஔாஔத்தாலே பான: - பூந்யேன ஔானந்திக்கிற என்றபடி. தூழ்ந்து - உன்னுடைய ஔம்ஔூத்ஜ்ஞானத்தை யும் வ்யாபித்து, அதனில் - அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு காட்டில், பெரிய - பெரியதான, அத்தை வ்யாபித்துக் காண்டத்தோடு சமமாயிருக்கிற வளவன்றிக்கே அதெல்லாமொரு ஔூஷதமாம்படி ததூப்யதிகதரமான என்றபடி. என்னவா - என்னுடைய உத்கூட்யானது, அவா - என்று உத்கூடீ, அற - அற்றுப்போம்படி, அபேசிதஔாஔத்தாலே ஜ்ஞானமாம்படி.

ஆ. சமஸ்தேயபுரணிகனாய் அநவதிகாதிசயாசஹ்யேயகல்யாணகுணநிதியாய் அபாகுதஸ்தா-
 சாபாரணபித்யரூபபூஷணாயுதமஹிபரிஜனஸ்தானவிசிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானை
 அலற்றியவாவற்று நிரஸ்தசமஸ்தபுரணிகராய் அவனைப் பெற்ற
 குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளாலிவை ஆயிரமும்
 அவற்றிலே தம்முடைய அபேகிதம் பெற்று விடாய் தீர்ந்த பத்திவற்றை
 யறிந்தார் பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களுக்கும் மேலப்பட்டா
 ரென்கிறார். (11)

ஆருயிரப்படி முற்றிற்று.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளை சரணம்.

இ. எடுத்தது ஸ்ரேஷ்டதாரித்யாஹரணமுதேன சர்ப்பதாரித்யங்களுக்கும் அந்தராத்தா வென்று
 வ்யாபிப்பிக்கையிலே தாப்யம்மென்று கருத்து. அவாவறச்சூழ் என்று பரிபூர்-
 சாயுத்யபுரணம் சொல்லுகிற இதில் அர்த்தசுத்தங்களான தேயபுரணிகத்யாபித்யை
 அருளிச்செய்கிறார் (சமஸ்தேயாபித்யால்). அயனையரனை யென்கிறவிடத்
 தில் லிதாவிபூதியோம் சொல்லிற்றுகையாலே அரியையென்கிறவிடத்திலே
 நியதிவிபூதியோம் விவசிதமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (அபாகுதஸ்தாபி-
 த்யால்). வீடுபெற்ற என்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (நிரஸ்தேயாபி-
 த்யால்). இவை ஆயிரமுமென்கிறதற்கு அவாவிலந்தாதிகளாலென்று
 கீழோடே அந்வயம். இவை ஆயிரமும் அவாவிலந்தாதிகள் உண்-
 டாயற்றினவென்று தாப்யம். இப்பத்திலென்கிறவிடத்தில் இத் துதத்
 துக்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அவற்றிலே இத்யாபித்யால்). பிறந்-
 தாருயர்ந்தே என்கிறதற்குத் தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (பிறந்துவைத்தே
 இத்யாபித்யால்). (11)

ச. என்கை. சூழ்ந்தாயே - வ்யாபித்தாயே, அபரிமிதானந்தரூபனான உன்-
 னுள்ளே நான் அமृतசாगरான்திபதிதமகரஃதவிந்நுவைப்போலே அந்தமீதனம்
 படி. நிரதிசயகல்யாணமஹாவிபூதிபரிமடிதனான உன்னை எனக்கு அந்யந்தவிசத்
 மாக புகாசிப்பித்தருளிக் கொண்டு என்னோடு சந்தேசித்தருளின
 யென்றபடி. (10)

அயனை - அயனான, சதுர்முகசரீரகனான என்றபடி. அரனை - ஹரனான,
 ஹரசரீரகனான என்றபடி. இது லிதாவிபூதியிலுள்ள சகலபதாரித்யங்களுக்-
 கும் அந்தராத்தா என்கைக்கு பதஸ்தாப்யம். இது அரியை என்கிறதற்கு
 விசேஷம். அவா - அபரிமேசமானது, அற - அறும்படி, சூழ்ந்து -
 சூழுவனான, தன் திருவடிகளை அடைய வேணுமென்று விரகாசரான

[illegible]

சு, பிறந்து சில நாளைக்குப் பின்பன்றிக்கே “ஹ்ருதாஸ்யஸ்பந்த: ப்ரஸூதோ
 ஜனகாஸ்யஜே” என்கிற கணக்கிலே பிறக்கச் செய்தேயே இவ்வைவத்தை
 யுடையராய்க்கொண்டு பிறந்தவர்களென்றபடி. இத்திருவாய்மொழி
 அம்யஸிக்கக்கடவ கல்யாணதமதேஹ்ரிஹ்ருதாஸ்யஸ்பந்த: தானே ஶ்ரண்யத்பதிகளுக்கு
 நியத்யஸூரிகளில் காட்டிலும் அந்யத்யஸூரிகளில் காட்டிலும் அந்யத்யஸூரிகளில் காட்டிலும்
 உடையவர்களாய்க் கொண்டு அவதரித்தருளின மஹாபுரூபர்களென்று
 திருவுள்ளம். (11)

गतिं व्यद्धवक्त्रेश्छिदमपदशङ्कास्पदरसं
 भजद्भिस्सुप्रापं विविधभजनप्रक्रियमिह ।
 फले तीव्रोद्योगं स्वविषयकृतात्यादरमगात्
 यदृच्छातुष्टं सत्सरणिमपुनर्जन्म सयुजम् ॥

इत्थं यस्यानुकम्पा शठरिपुकणितिव्याक्रिया षट्सहस्री-
 व्याख्याव्याजेन चक्रे सफलमिदमहो जन्म धन्यात्मनो मे ।
 जीयादाकल्पमस्मत्कुलधनमुदयन्मङ्गलं दैवतं मे
 सोऽयं श्रोरङ्गनाथो निगमजलनिधेः पूर्णचन्द्रो यतीन्द्रः ॥

இருபத்திநாலாயிரப்படி முற்றிற்று.
 ஜானவீராய்யாநுஷ்டானஸேவதிஸ்ரீமத்வேதாந்தராமானுஜமஹாदेशिकाय नमः



தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு:

(முனியே நான் முகனே)

ब्रह्मेशान्तः प्रवेशाज्जलनिधिसुतया सन्निरोद्धव्यभावात्

दिव्यश्रीविग्रहत्वादाखिलतनुतयाऽतृप्तपीयूषभावात् ।

पद्माबन्धुत्वभूयुद्धरणकरणतः पुण्यपापेशितृत्वात्

मुक्तेर्दाताऽनुभाव्यो हारिरिति शठजिह्वशयःमुदितमाप॥१२३॥

(ब्रह्मेशान्तः प्रवेशात्) முனியே நான் முகனே முக்கண்ணப்பா - ब्रह्मरूपं
களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலும், (जलनिधिसुतया सन्निरोद्धव्यभावात्)
திருமார்வத்துமாலே நங்கை வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை -
திருமார்வுக்கு அலங்காரமாய் சங்கவனான தனக்கும் வாசனை உண்டாக்
கும்படியான திருக்குழல்கற்றையை உடையவளாகையாலே தனக்கு
அத்யந்தாபிமதையான பெரியபிராட்டியார்மேலே மறுக்கவொண்ணாத ஆணை
யிட்டு இச்செய்தனனாலே வளைக்கப்படுமவனாகையாலும், (दिव्यश्रीविग्रहत्वात्)
என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே - विलक्षणमान नीलरत्नं போலே இருக்கிற
திருமேனியை உடையவனாகையாலும், (अखिलतनुतया) உம்பரந்தண்
பாமேயோ வியாதிசூட்சுமிச்சித்திபூதததாரைபுராணத்தவந்திபுராணத்தவந்திபுராணத்தவந்தி
புடையங்கனையெல்லாம் சரீரமாக உடையனாகையாலும், (अतृप्तपीयूषभावात्)
எனக்காராவமுதானாலே - अनुभविक्क अनुभविक्क ருதி வாராதபடி நிரதிசய-
மொழியுருக்கையாலும், (पद्माबन्धुत्व) உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்
கன்பா - 'राघवोऽहंति वैदेहीं तं चयमसितेक्षणा' என்கிறபடியே சவ்ரகாரத்தா
லும் தனக்கு யோகியான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லவனாகையாலும்,
(भूयुद्धरणकरणतः) கோலவருகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட
வெந்தாய் - दर्शनीयमान वराहपृष्ठं கொண்டு பூமியை உடிரித்
தருனாகையாலும், (पुण्यपापेशितृत्वात्) உற்றவிருவினையாபுயிராய்ப்
பயனாய் - पुण्यापुण्यकर्मतद्भोवर्जितपरलोकं நுக்கு நிவாஹகனாகையாலும்,
ईशितृत्वात् என்கிறவித்தாலே தானே மேலிறபாட்டில் 'முதல் தனி
வித்தேயோ' என்று சொல்லுகிற காரணமும் சங்கீதமாகிறது.
(मुक्तेर्दाता) என்னவாவதச் சூழ்ந்தாயே - 'अङ्गे भरतमारोप्य मुदितः परिष्वजे'
என்கிறபடியே श्रीभरताम्बुवाணை மடியிலே வைத்து உச்சிமோந்து
கொண்டு உகந்தனைத்தாப்போலே தம்முடைய மனோபமும் பூர்வமும்
படி வந்து கலந்த எம்பெருமான் தானே மோகபதமாய் முகப்பாபு
மாகிறுனென்று மிவ் அய்ததை 'முனியே நான் முகனிலே' முனிசேஷ

एवं स्वानां गतिं व्यध्वजदुरितहरास्थानशङ्कार्हरागं

सुप्रापं भक्तिभाजां बहुविधभजनप्रक्रियं श्रीशठारिः ।

तीव्रोद्योगं स्वदाने स्वजनतनुकृतात्यादरं प्राह चान्ते

स्वेच्छातुष्टं सुखार्चिर्मुखसरणिमुखं मोक्षदं मुक्तभोग्यम् ॥ १२४ ॥

इत्थं सेव्यं सुभोग्यं शुभसुभगतनुं सर्वभोग्यप्रकृष्टं

श्रेयस्तद्धेतुभूतं प्रपदनसुलभं स्वाश्रितानिष्टजिष्णुम् ।

भक्तचञ्चन्दानुरक्तं निरुपधिसुहृदं सत्पदव्यां सहायं

श्रीशं प्राह स्वसिद्धेस्स्वयमिह करणं स्वप्रबन्धे शठारिः ॥ १२५ ॥

आद्ये स्वीयप्रबन्धे शठजिदभिदधे संसृतेर्दुस्सहत्वं

द्वैतीयोके स्वरूपाद्यखिलमथ हरेरन्वभूत् स्पष्टदृष्टम् ।

तार्तीयोके स्वकीयां भगवदनुभवे स्फोरयामास तीव्रां

आशां तुर्ये यथेष्टं भगवदनुभवादाप मुक्तिं शठारिः ॥ १२६ ॥

श्रीमान् सोमातिलङ्घिस्थिरतरकरुणस्सर्ववित्सर्वशक्तिः

स्वामी सर्वस्य जन्तोस्स्वचरणयुगलस्वोक्तास्माकभारः ।

किं नः कृत्यं स्वहेतोः किमिह न सुलभं का विपत्तिर्भविष्यती

कस्यान्यस्याऽधमर्णा वयमिति विदुषामाह तुङ्गत्वमन्ते ॥ १२७ ॥

शास्त्रे देहातिरिक्तात्मनि तदधिपतौ तत्प्रसादाद्युपाये

तस्मान्निश्श्रेयसाप्तौ तदपचरणतोऽनन्ततापाभिघाते ।

तद्भक्तानां प्रभावे तदुपसदनतस्स्वान्तकालुष्यशान्तौ

सारं वेद्यं स्ववेदे सकलमकथयत्सानुकम्पशठारिः ॥ १२८ ॥

इत्थं सत्संप्रदायक्रमसमधिगताशेषवर्णहिंवेद-

श्रद्धाशुद्धाशयानामघटयदनघं कौतुकं वेङ्कटेशः ।

सम्यक्त्वे तस्य साक्षाच्छठरिपुरथवा सर्वसाक्षी स साक्षी

सावद्यत्वेऽपि सोढुं प्रभवति भजतामप्रकम्प्यानुकम्पः ॥ १२९ ॥

शोकश्लोकत्वमभ्यागत इति वदतश्शुद्धबोधार्णवोद्य-

न्नानाकल्लोलनाथानुभवरसपरीवाहतश्श्राव्यवेदात् ।

वेदान्ताचार्यकश्रीबहुमतबहुविद्वेङ्कटेशोद्धृतेयं

रम्या तात्पर्यरत्नावलिरनघगुणा रञ्जनी रङ्गभर्तुः ॥ १३० ॥

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिस्सम्पूर्णा

श्रियःपतिपायं सर्वस्वामिपायं निरवधिककारुण्यवात्सल्यसौशील्यसौलभ्य सर्वज्ञत्वसर्व-
शक्तित्वसत्यसङ्कल्पत्वकृतज्ञत्वस्थिरत्वपरिपूर्णत्वपरमोदारत्वादिकल्याणगुणम् ॐ श्रीगणेशाय नमः

எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆத்மரक्षाபரமபுண் பண்ணின் நமக் கினி கர்வ்யாந்தரமென்ன என்னதான் சூலபமன்று, இனிவரப்புகிற வ்லேசந்தானென்ன, வேறு யாருக்குத்தான் நாம் கடனாளி என்கிற அடியவசாயத்தை உடையவர்கள் சர்வோத்தரென்று சரமபவந்மமான திருவாய் மொழியிலே சூபாபித்தருளினாரென்கிறார். (127)

சரீராதிர்வதனான ஜிவாத்மாவென்ன, தத்ராப்யனான பரமாத்மாவென்ன, தத்ராப்யுபாயங்களான பவத்ப்ரபுத்திகளென்ன, தத்ர஫லமான சுவச்சந்தக்ஷ்யப்யந்த- பரிபூர்ணபகவதநுபவமென்ன, தத்ரோத்தியான ப்ரகூத்சிவந்நதஜ்ஞபகவதபுசாரபா- வதாபுசாரதத்ர஫லபூதநரகாதிமஹாவ்லேசங்களென்ன, இவ் அப்யபுசுதகவிபயமாகவும் இவற்றையறிந்த ச்ரீவீணவர்களுடைய ப்ரபாவவிபயமாகவும் தத்ஸவீயாலே வரக்கடவதான மனோநீர்மல்யவிபயமாகவும் சாஸ்த்ரங்களிலே சூதவ்யங்களாய் அத்யந்தசாரங்களான அப்யங்களையெல்லாம் ஐமீடீவேதமான திருவாய்மொழி யிலே பரமகாஷிகரான ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்தருளினாரென்கிறார். (128)

மேலிரண்டு சூகத்தாலே ஆழ்வாருடைய பக்திபரிவாஹமான திரு வாய்மொழியினுடைய தாத்யப்ரகாசிகையாகத் தாமருளிச் செய்த இந்த ரதாவத்யானது ச்ரீரஜ்நாதனுக்கும் ததாசரான ச்ரீவீணவர்களுக்கும் ஹ்ருதயஹ்ரிநியாகாநிற்சிறத்தென்கிறார்.

சத்சப்ரதாயபரம்பரையாலே சமபிபதமாய் சவ்வண்யோக்யமாய் ஐமீடீவேதமான திருவாய்மொழியிலே சூசியை உடையராய் அத்தாலே பரிசுத்தமனஸ்க ரான ச்ரீவீணவர்களுக்கு இப்பவந்நவ்யாச்யானத்தாலே வேதூதநாததேசிகர் நிரவதிக- சந்தோஷத்தை உண்டாக்கிறார். இதினுடைய சமீசீனதீயிலே எம்பெருமா னாலே மயர்மஹமதிநல மருளப்பெற்ற சதகோபர் தானே சாசி, அயவா, இவர்க்கு மயர்வஹமதிநல மருளின சவ்ந்நான எம்பெருமான் தானே சாசி. இஷதவதத்தோடே கூடிலும் அபிதரிடத்திலே அவிசால்யமான கபீரைய யுடையனாகையினுலே பாராத்தருளுவன், ஆகையால் நமக்கு வருவ தொரு தப்பில்லையென்று கருத்து. (129)

'சூகஸூகதவமாபத:' என்கிறபடியே வால்மீகிமஹிசுக்கு சூகம் தானே சூகமாணுப்போலே ஆழ்வாருடைய மயர்வஹமதிநலமாகிற சமூதத் தில் சததமாய் பஹுவிக்லலயுதபகவதநுபவபரிவாஹமான திருவாய்மொழி யில் நின்றும் வேதாந்தாசார்யதாஸபத்தை உடையவராய் எல்லாராலும் பஹுமதராய் சவ்ந்நரான வேதூதநாததேசிகராலே சாரோதாரேண சங்கூதீதீயாய் நிமலகுணீ யான தாத்யப்ரதாவத்யானது ரஜ்நபூரணனுக்கு ஹ்ருதயரஜ்நிநியாகா நிற் கிறது. (130)

शठारिसूक्तीतात्पर्यरत्नावळिरियं शुभा ।
विवृता वेङ्कटेशेन विदुषा विदुषां मुदे ॥

वेदान्तदेशिकगिरां महनीयभूम्नां
भावं वदेत्फणिपतिः परमः पुमान् वा ।
तस्मिन्निविष्टमनसो मम मौख्यमेतत्
सन्तः प्रसन्नहृदया दयया सहन्ताम् ॥

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावळिव्याख्यानं முற்றிற்று.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வார், திருவடிகளே சரணம்



श्रीः

द्रमिडोपनिषत्सारः

उदन्तैरित्येवं निरुपधिकसौहार्दपिशुनैः

उदन्यामुद्वेलामुपजनितवन्तं निजपदे ।

त्रिवर्गातिक्रान्तस्थिरनगरघण्टापथगतेः

सहायीकुर्वाणश्चरमशतके विन्दति मुनिः ॥

गतिं व्यध्वक्लेशच्छिदमपदशङ्कास्पदरसं

भजद्भिस्सुप्रापं विविधभजनप्रक्रियमिह ।

फले तीव्रोद्योगं स्वविषयकृतात्यादरमगात्

यदृच्छातुष्टं सत्सरणिमपुनर्जन्म सयुजम् ॥

परं प्राप्यं पश्यन् परिचरणहेतुं विगणयन्

परिष्कुर्वन्नाज्ञामनितरशरण्यशरणयन् ।

अनिष्टप्रध्वंसप्रभृतिषु निदानञ्च कथयन्

मुहुर्देवं लक्ष्म्या सहितमिह भजे मुनिवरः ॥

पुरा शोकश्लोकोऽभवदिति नयादित्युपनिष-

न्मुनेः पुण्यश्लोकादजनि परभक्तेः परिणतिः ।

व्यपोह्य स्वं भावं परिचरणसन्तानकलिका-

मविक्षद्योगी यस्तनुमतनुकारुण्यविवशः ॥

सतामित्थं सारं द्रमिडनिगमस्यान्वकथय-

द्वहूनां विद्यानां बहुमतिपदं वेङ्कटपतिः ।

दिशासौधश्रेणोदृढघटितजैत्रध्वजपटो-

परामर्शभ्रश्यत्प्रतिमतनिराबाधनिगमः ॥

मनुव्यासप्राचेतसपरिषदर्हा क्वचिदियं
सुधासिक्ता सूक्तिस्स्वयमुदयमन्विच्छति जने ।
निरुन्ध्युः के विन्ध्याचलविकटसन्ध्यानटजटा-
परिभ्रान्ता पङ्गोरुपरि यदि गङ्गा निपतति ॥

द्रमिडोपनिषत्सारस्संपूर्णः

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

